Rinka Whisper

Ångelic Ɗemon & Ɗemonic Ångel

1

Ångelic Demon & Demonic Ångel

I. díl

Rinka Whisper

Věnování

Tato kniha vznikla na základě deníku introvertní spisovatelky s bipolární poruchou, která si tímto stylem ráda upravuje realitu, aby tak našla útěchu v nadpřirozenu a fiktivním světě. Chtěla bych jí proto věnovat těm, kteří mají podobné problémy a všem, kteří rádi unikají z reality do svých vlastních či cizích fiktivních světů, kde se cítí dobře.

Od dětství mám pocit, že nejsem sama. Že mě na mě někdo dává pozor, provází mě životem. Není to tak, že bych se cítila nepříjemně, ale někde (možná uvnitř sebe) mám silnou oporu.

„You will never be loved harder in your life than when you're loved by yourself." – Waydan
(Nikdy nebudeš milovaná nikým jiným víc než sama sebou.)

Jak bohyně Pekla na Zem přišla

Měla jsem strach, takový strach jsem ještě nikdy neměla. Věděla jsem, že dnes je ten den, kdy přijdu o všechno. Prostě jsem to věděla. Dokonce mi ani nebylo útěchou dívat se do těch jeho ledově šedých očí, tentokrát mě děsily, protože ten můj strach se mísil s tím jeho. Násobil se. A tak jsem se na něj snažila nedívat.

„Rinko…" zašeptal. Nebe ztmavlo natolik, že bych přísahala, že začíná noc. I když, Ráj je časově o několik hodin pozadu od Pekla, takže proč by ne? *Možná proto mě sem vzal? Aby tahle noc trvala dýl? I když by možná bylo lepší, aby už skončila.*

„Co?" odsekla jsem. Možná jsem teď nebyla fér, ale já už toho měla prostě dost. Nikdo mi nikdy neřekl nic víc, než si myslel, že bych měla vědět. Nesnášela jsem to. Nemoct mít věci pod kontrolou. Nemoct se rozhodnout sama za sebe.

Chytl mě za ruku a díval se na mě nešťastně zamilovaně. Jeho černé a mokré vlasy se lepily k jeho čelu, tváři a krku. „Ty jsi mě sem nevzal kvůli tomu, že ne?" zeptala jsem se.

On zavrtěl hlavou. Podívala jsem se na obří kámen, který byl několik metrů po mé pravici a pak na starou, velkou, smuteční vrbu v dálce, kde končil povrch země. Hned za tím stromem byl sráz dolů. Vlastně tam končila zem, tohle místo bylo tak nějak ve vzduchu uprostřed ničeho.

„Mám pocit, že jsem to tentokrát vážně podělal. Nemyslel jsem hlavou a ohrozil jsem nás oba, ale hlavně tebe. A to si nikdy neodpustím," dodal.

Konečně jsem se na něj podívala. „O čem to mluvíš? Co jsi podělal?" tahala jsem z něj.

„Všechno," řekl.

„Čeho se bojíš? Bojíš se, že by tě potrestal, kdyby ses se mnou vyspal? No tak. Lucifer by ti nic neudělal. Nemůže, chce tě za zeťáka, to už jsem pochopila. A mě by taky neublížil. A co víc ti může? Už tě donutil dělat to nejhorší," zmínila jsem.

On jen koukal a pak řekl: „Nebojím se o sebe, ale o tebe, Rinko. A ani bych se nedivil, kdyby ses na mě zlobila a už mě nechtěla nikdy vidět. Po

tom všem. Je to obrovskej risk a moc dobře to nezvládám," dodal. Zírala jsem jako puk.

„O čem je řeč? To se nikdy nestane, ty můj moulo, já tě miluju. Nejvíc na světě. Nic mě od tebe neodradí, rozumíš? Nic," pokračovala jsem, ale on mým slovům nevěřil. A to proto, že jsem nevěděla, co má v plánu. Možná se mu zdálo, že můj boj o požehnání je mnohem krutější, než ten jeho. A že kdyby mi o tom řekl, řekla bych, že mi za tohle tedy opravdu nestojí.

Prohrábla jsem mu ty jeho mokré vlasy prsty a on zavřel na chvilku oči. „Možná… bych to trápení neměl zbytečně protahovat. Co říkáš? Taky bys měla radši věci dřív za sebou? I kdyby jen o dvanáct hodin?" vyzvídal.

„Samozřejmě. Ale ne, když jsem s tebou. S tebou bych chtěla být co nejvíc to jde. Dneska je to divný, ale to můžeme ještě změnit," zašeptala jsem mu do ucha a lehce ho na něj políbila.

On mě chytl za ruku a přitáhl si mě k sobě. Nejdřív mě pevně objal, až mu tekly slzy. Byla jsem z toho úplně v šoku, ale nic jsem neřekla. Až do doby, kdy se na mě podíval.

„*Inaris nakhai*, *Rinka*," zašeptal. Bylo to jako nějaké kouzlo, protože ve staré démonštině se mnou nikdy nemluvil. Věděla jsem, že byl přímo posedlý tím démonstvím, ale tohle?

A než jsem stačila cokoli říct, naklonil se ke mně a něžně mě políbil. Moje zorničky se roztáhly do černoty a pak se zase prudce stáhly do velikosti špendlíkových hlaviček.

A potom, když se ode mě odtáhl, dívala jsem se na muže, kterého jsem nikdy v životě neviděla. Nebo možná jo, ale rozhodně jsem si na něj nevzpomínala. Jeho oči se zase zalily slzami. Byl už od pohledu z něčeho velmi smutný. Ještě ke mně natáhl svou levou ruku a položil mi jí na srdce.

„Sbohem, lásko moje," zašeptal a pak už jsem viděla jen místo kolem mě halící se do oslnivého bílého světla, dokud jsem se v něm úplně neztratila. Padala jsem a padala…

„Je to krásná holčička. Má dvě a půl kila a měří 51 centimetrů. Jak se bude jmenovat?" zeptal se doktor na porodním sále novopečené maminky, která dojetím plakala. Podal jí dítě do ruky a čekal na odpověď.

„Elza," zakuňkala celá rozhozená a obdivovala její maličkost zblízka.

„Tak tedy Elza Wallerová. Má opravdu velmi zajímavé datum narození, maminko. 19.4.1994 je bych řekl magické," zmínil a žena mu dala za pravdu přikývnutím. Bylo i aprílově zajímavé počasí. Když s kontrakcemi

jela do porodnice, sněžilo, a když jsem se narodila, bylo jasno a skoro 30 stupňů.

Zhruba po dvou hodinách, když se blížila půlnoc, se v pokoji, ve kterém jsem spala já i moje lidská maminka, doslova zjevil nějaký muž. Byl tmavovlasý a vysoký. Bylo mu tak maximálně třicet let. Měl na hlavě černé zatočené rohy, docela velké. Místo nohou kopyta, a dlouhý tmavý ocas. Byl to zcela očividně démon. Jeho kůže byla popelavě šedá a jeho oči rudé jako krev.

„Waydane?" oslovil ho mladý blonďatý muž, který celou dobu, od chvíle, kdy jsem se narodila seděl v rohu místnosti na židli a četl si nějakou knihu. Nikdo si ho ale nevšiml, takže byl nejspíš neviditelný. A zcela jistě to dle jeho vizuálu nebyl člověk. Měl kolem sebe podivně zářící zlatavou auru. Byl to anděl.

„Ahoj, Azakieli," pozdravil ho Waydan. Azakiel měl co dělat, aby svého bývalého nejlepšího kamaráda po těch měsících ve službě u Lucifera poznal. Kdysi měl Waydan taky takovou auru a na hlavě svatozář. Taky když chtěl, dokázal roztáhnout obrovská, bílá křídla pokrytá jemným peřím, které mě kdysi fascinovalo, ale teď už mu zbyly na zádech jen dvě hluboké jizvy v místech, odkud mu kdysi vyrůstala.

„Co tady děláš?" zeptal se ho. Waydan neodpovídal, jen šel blíž k němu a v ruce svíral rukojeť andělské dýky *Zyphyris*, kterou měl za opaskem. Věděl, že když s ním bude mluvit, nikdy to nedokáže udělat – zabít ho.

Tu dýku ukradl svému otci z pracovny v Nebeském Paláci. Jako démon se do Nebe už jen tak dostat nemohl, ale byl chytrý a měl své metody, jak otcova kouzla obejít. Učil se od toho nejlepšího – od Lucifera.

„Waydane," oslovil ho zase Azakiel, ale už se v jeho přítomnosti cítil nesvůj. Není divu, už to nebyl ten svatý muž s čistou duší, kterého znal, ale velmi nesvatá bytost – démon bez duše a plný hříchu. Věděl, že když se stal démonem I. třídy, musel za tu dobu ve službách samotného Lucifera udělat hodně zlých věcí. A tak se teď bál toho, co se Waydan chystal udělat.

„Co tady děláš?" zeptal se znovu, zatímco před ním couval, až narazil do stěny. Waydan ignoroval jeho otázky a pořád se k němu nebezpečně přibližoval, zatímco mu zíral intenzivně do očí. A když už Azakiel neměl kam couvat a Waydan kam ho zahnat, zastavil se, vytáhnul dýku z pouzdra a bez zaváhání mu jí vrazil do srdce.

Azakiel mu padl do náruče a s bolestí ze zrady takové velikosti zemřel. Waydan potlačil slzy a jednou rukou, zatímco druhou držel andělovo tělo v náruči, vyndával z kapsy malý, červený, sametový sáček, kterým před ním zamával a chytl do něj malou jiskru vznášející se nad jeho bezvládným tělem, což byla duše.

Potom si sáček dal zpátky do kapsy a něco zašeptal andělovi do ucha, než z něj vytrhnul dýku a pak se mu rozplynul v rukách. Což se děje, když nadpřirozené bytosti zemřou na Zemi a je jim odebrána duše. Ta duše by i zmizela sama do několika minut.

„Kdybys měl duši, zatratil bych jí!“ ozvalo se v jeho hlavě. To byl jeho otec – Nejvyšší. Bůh a vládce Stříbrného Města. Toho si byl Waydan vědom, že by jeho otec s radostí udělal. Nicméně, už žádnou duši neměl. Měla jsem jí já. Ta, která teď nerušeně spinkala jako nemluvně v postýlce u postele mojí maminky Luny.

„To už ale nemůžeš, teď patří princezně Pekla. Tvojí vnučce,“ dodal a pak ke mně udělal pár kroků, opřel se dlaní o hranu postýlky a naklonil se nade mě, aby si mě mohl lépe prohlídnout. Potom vzal do ruky *Zyphyris* a řízl se s ní do dlaně.

Ta dýka byla strašně mocná a mohl s ní dělat doslova zázraky, nicméně jí každá nadpřirozená bytost směla použít pouze třikrát, potom se vrátila zpátky na místo a stala se pro toho, kdo jí použil nehmotnou.

Waydan jí hned na to vrátil zase na chvíli zpátky do pouzdra a přiložil své dlaně k sobě a mnul je, dokud se mu z krve nezformoval v ruce takový krystal. Byl to tmavý granát a měl tvar lidského srdce. Tedy tak trochu. Měl pořád ostré hrany. Vlastně to byl úlomek jeho srdce, který takhle nějak vytvořil použitím té kouzelné dýky.

Rána se mu okamžitě zahojila a v jeho dlani už byl jen ten černý kamínek o velikosti jednoho centimetru, který měl na světle barvu krve. Ten mi pak přiložil na hrudník k srdci a špičkou dýky vtlačil do kůže. Nicméně, to bylo kouzlo, žádnou bodnou ránu jsem na hrudi neměla.

Potom jak bylo již řečeno *Zyphyris* zmizel. Doslova se mu rozplynul v ruce. „Teď jsem tvůj anděl strážnej já a ty můj. Jsi moje duše a já tvoje. Neboj se, Rinko, co jsem podělal, to si taky odpracuju a udělám všechno proto, abych tě ochránil a abys měla v rámci možností ten nejlepší život. A pak budeme už jenom spolu, slibuju,“ zašeptal, zatímco mě hladil špičkou svého ocasu po tvářičce. Byl to takový černý chomáček vaty. No a pak zmizel bůhví kam.

Thallaran

Mazlila jsem se s černým kocourem v posteli. Jmenoval se Satan. Měla jsem ještě šest šedých: Astarotha, Leviathana, Asmodea, Baala, Beelzebuba a Beliala.

Vlastně to byly kočky vyšších démonů. Každý vládl jednomu z osmi pater Thallaranu podle míry prohřešku duší. Taťka to řídil a společně se Satanem vládli poslednímu patru. Tam už to chtělo silnější kalibr.

Kocoura Satana jsem měla nejraději. Nebo spíš on mě měl nejraději. Asmodeus a Astaroth byli zase nejmazlivější. Ti ostatní byli věčně v trapu.

Teprve jsem vstávala. V Pekle bylo normální spát minimálně do devíti. Ale byli tací, kteří spali i déle. Spíš rarita, že byli vůbec vzhůru. Tedy alespoň ti, kterým vládl Astaroth. Byl to strašný lenoch a stejně tak i jeho kocour.

Satan byl zase dost brutální, a to prý i v reálu. Ale já ho při mučení duší neznala. Jeho kocour, když se mu něco nezdálo, používal drápky a kousal. Ale na mě byl jako mílius.

A co se týkalo Asmodea, ten byl svůj. I jeho kocour jako by po něm podědil vlastnosti. Byl králem chtíče, do jeho patra se dostávaly převážně duše, které zhřešily právě tímto způsobem.

Nahoře v Pekle – na místě, kde se nemučí ale žije, se pohybovaly démoni společně s dušemi, které jen nebyly dostatečně čisté, aby se dostaly do Nebe. Nicméně tu netrpěly. Ba naopak bych si troufla říct, že se tu měly dobře.

Musely se tedy chovat podle nějakých pravidel, což jim nedělalo problémy. Za prohřešky se samozřejmě individuálně trestalo, ale nemohly už klesnout níž, protože míra trestu se odvíjí pouze od jejich pozemského života.

Prvnímu patru, nebo spíš mínus prvnímu patru vládl Astaroth – démon pokušení, marnivosti a lenosti. Měl na starost jen slabé prohřešky. Ani se tam moc nemučilo, spíš se lenošilo a hrály se hazardní hry o všechno možné, někdy i o místo v neutrální oblasti. Ale taky se prohrávalo, což způsobilo pád do nižších pater.

Když už ale někoho mučil, tak to bylo například tak, že hříšníci byli uvězněni ve stavu absolutní nehybnosti, neschopní vykonat jakýkoli čin, zatímco je neustále sžíral pocit promarněného času a potenciálu. Nebo je lechtal k smrti pořád dokola, protože duše nemohly zemřít.

Mínus druhému patru vládl Asmodeus, tam to bylo trochu podobné jako v tom prvním patře, nicméně tresty tam byly přísnější a podmínky tvrdší. Duše byly věčně obklopeny objekty své touhy, ale nikdy se jich nemohly dotknout nebo je naplnit. Utrpení vycházelo z věčné frustrace a nenaplněné vášně.

Mínus třetímu patru vládl Leviathan – démon závisti a pán hlubokých moří. Trestal duše za hříchy spojené se závistí, nenávistí a žárlivostí. Jeho tresty by byly temné, chladné a založené na nekonečné touze po něčem, co nikdy nebudou mít.

Závistivé duše byly spoutány řetězy, které je táhly dolů do temných hlubin moře, zatímco nad nimi plavaly duše, které měly to, po čem oni toužily. Uvězněné ve tmě a bezmoci jen sledovaly děj kolem nich.

Nebo taky praktikoval trest, který se jmenoval *Utonutí v závisti*. Duše byly uvrženy do temných a hlubokých vod, kde se neustále topily, ale nikdy nezemřely. Utrpení přišlo z toho nekonečného zápasu o přežití, zatímco sledovaly ty, kteří vyplavávají a jsou zbaveni utrpení. Byl fakt krutý, ale v porovnání s nižšími patry to byl ještě slabý čajíček.

Mínus čtvrtému patru vládl Belial– démon manipulace a podvodů. Belial trestal duše za jejich podvody, nečinnost a morální zkaženost. Jeho tresty zdůrazňovaly pocit bezvýznamnosti, ztráty a zbytečnosti.

Duše, které měl na starost byly často uvězněny v nekonečné prázdnotě, kde nebylo nic, co je stimulovalo nebo mělo nějaký smysl. Pocit prázdnoty je navždy paralyzoval.

Nebo je rád věznil v prostředí, které se postupně rozkládalo kolem nich. Mělo to být symbolem jejich lenosti, která způsobila morální rozklad a destrukci jejich života.

Mínus pátému patru vládl Baal – démon moci a války. Baal, často spojovaný s válkou a mocí, trestal duše za hříchy spojené s krutostí, bezohledností a honbou za mocí. Jeho tresty zdůrazňovaly sílu a destrukci, kterou po sobě hříšníci zanechali.

Například jedním z jeho oblíbených trestů byl takový, kdy duše byly uvězněny v nekonečném boji, kde neustále bojovaly, ale nikdy nemohly

vyhrát. Každé vítězství bylo krátkodobé, okamžitě byly zase vráceny zpět do bitvy, čímž pociťovaly nekonečný cyklus násilí a utrpení.

Někteří hříšníci, kteří toužili po moci, byli donuceni ji získat, ale moc je postupně požírala zevnitř. Čím víc ji chtěli, tím více je to ničilo.

Mínus šestému patru vládl Beelzebub – král obžerství. A to už začínalo být opravdu brutální. Mezi jeho nejoblíbenější tresty patřila nekonečná hladovka, kdy duše neustále pociťovaly extrémní hlad, ale jakékoli jídlo, které jim bylo podstrojováno, se proměnilo v prach nebo hnijící hmotu, než to mohly pozřít.

Další oblíbené Beelzebubovy tresty: Věčná žízeň, přejídání na smrt, nebo dokonce požírání sebe samotného, kdy duše byly nuceny požírat své vlastní tělo, které se neustále regenerovalo, aby ten cyklus nikdy neskončil.

Mínus sedmému patru vládl Satan – démon hněvu a vzpoury, trestal duše za jejich zuřivost, nenávist a odpor vůči autoritám. Jeho tresty se soustředily převážně na věčné utrpení vycházející z nekontrolovaného hněvu a bolesti způsobené jejich vlastními činy.

Jeho nejoblíbenější trest byl, když byly duše například neustále spalovány plameny, které symbolizovaly jejich vlastní vztek. Tyto plameny sice neničily jejich těla, ale způsobovaly nekonečné utrpení jako by opravdu hořely. Čím víc chtěly utéct, tím delší to byl zážitek. Vlastně to byla nekonečná smyčka.

Mínus osmému a poslednímu patru, kterému se přezdívalo *Labyrint Zoufalství,* vládl taťka se Satanem. Tam se praktikovalo opravdu všechno individuálně. Zkoušely se tam nové tresty a někdy byly ošklivé, takže o nich raději ani nebudu mluvit.

No a teď ta srandovní část. Astaroth a Asmodeus před několika měsíci projevili zájem o mou maličkost. Takže si taťka mezi nimi vybírá, kdo je vhodnější kandidát na to, stát se mým manželem. Ale myslím, že od včerejší noci, má nad čím přemýšlet.

Pokud jde o mě, mám pořádné dilema, protože jak Astaroth, tak Asmodeus byli velice pohlední. To byl i Satan, ale to by nebylo zrovna nejšťastnější spojení. A sice jsem je ještě nikdy v reálu neviděla v jejich opravdové démonské formě, ale taťka mi ukazoval jejich podobizny v takové speciální pekelné knize. Byla tam jejich pravá pekelná podoba i ta lidská.

Byla jsem tam taky. Byly tam všechny mimozemské bytosti. Takže Nebešťani i Podzemštani. Někdy se mi to zdálo jako bezva čtení.

Jmenovalo se to *Nebe, Peklo, Ráj*, nebo se tomu také říkalo ve zkratce *NPR*. A mělo to opravdu hodně stránek. Nedalo se to jen tak projít. Taky tam s každým nově narozeným přírůstkem stránky přibývaly a nemizely po jejich smrti. Nicméně, mimozemské bytosti byly téměř nesmrtelné. Jen tak neumíraly.

Což znamená, že to byla opravdu obrovská bichle, kterou se zdá, že nikdo neunese. Ale pravda je, že je kouzelná, neváží skoro víc než kilo. Taťka nejednou přemýšlel, že by jí nechal rozdělit podle tříd bytostí, ale pak si řekl, že to raději nechá být, aby se nepoztrácely.

No a co se týče těch tří nápadníků, i jako děsivé stvůry byli zajímaví. Naštěstí je tak vídat nemusím a jejich zevnějšek, ve kterém je budu nucená vídat, mě neděsí. Naopak se mi velmi zamlouvají.

Satan seskočil z postele, nahrbil se, protáhl se a pak se na mě podíval olizujíc si fousky. Myslím, že chtěl něco k snídani. Sotva jsem se chodidly dotkla kožešiny z berana před mou postelí, do mého pokoje vtrhla Lexi.

Byla to Nižší démonka, která se v Thallaranu narodila stejně jako já. Byla succuba, což znamená svůdnice. Její povinností bylo pracovat ve svém oboru. Samozřejmě až dovrší osmnácti let, což jí bylo už před dvěma roky. Byly jsme skoro stejně staré.

Všechny mimozemské bytosti, ať už v Nebi, nebo v Pekle stárneme pomalu. Do našich plnoletin, tudíž do 21 let, je jeden náš rok dlouhý dvacet zemských let. Takhle i normálně plyne čas u nás. Od plnoletin, ale zase stárneme jinak – dvakrát tak pomaleji. A to do pětatřiceti, pak už nestárneme vůbec.

Lexi pracovala v klubu mého otce Lucifera. Byla tanečnice u tyče, striptérka, svůdnice, ale nikoli holka na sex. Mohla být, ale nikdo jí do toho nemohl nutit. Ovšem kromě otce, ten si mohl v Pekle dovolit cokoli – byl král.

Succuby byly i pomocnicemi démonských princů při mučení duší. Ale Lexi se cítila líp jako tanečnice v *Neřestu*.

Neřesto byl jediný takový klub v Pekle. Nebyla potřeba, aby jich bylo víc, byl dokonalý. Bylo zde všechno, co kdo potřeboval. Krásné démonky, démoni, dobré pití všeho druhu, možnost hrát všelijaké hazardní hry, útulné prostory pro tanec, pro soukromí, i pro to se jen uvolnit a pozorovat děj kolem.

Taky si ho díky čertu mohli dovolit pouze démoni na úrovni, takže kolem nevznikal zmatek. Vstup byl povolený jen se správným dress codem

a u vchodů, které pečlivě střežili stvůry z nižších pater, se měřil i tělesný oder. Nikdo, kdo smrděl sírou, nebo něčím horším nesměl dovnitř. Pokud Lucifer neřekl jinak.

Někdy vznikaly souboje o vstup před vchodem a bylo to dost krvavé. Takové démony Lucifer tvrdě trestal, takže se to moc nestávalo. Všichni v přízemí se chovali relativně normálně, což bylo i důkazem, že Lucifer duše roztřídil dobře a démony měl pod palcem.

Lexi se posadila ke mně na postel. Měla dlouhé, černé vlasy až do pasu, rudé oči, které se jí na rozdíl od Vyšších démonů neměnily, a tvář jako Sněhurka. Vypadala nevinně, ale byla to pořádná dračice. Jo a oblékala se sexy. No zkrátka jako správná succuba.

Nosila černé krátké topy a upnuté legíny, že byly vidět její perfektní křivky. Měla dlouhý ocas, skoro jako já, ale na rozdíl ode mě měla špičku s černými chlupy, zato já s bílými.

„Byl za mnou Satan," prohlásila nadšeně. Zvedla jsem k ní oči. Nebylo tajemství, že z něj byla celá hotová. Byl to hned po mém otci Nejvyšší démon – démon II. třídy.

Lexi z něj byla celá na větvi. Nedivím se jí, Satan byl opravdu nádherný kus chlapa. Mohutný, drsný, mužný, ale na ženy byl prý vždy něžný. To jsem se doslechla od kamarádek Lexi, když jsem byla za otcem v *Neřestu*.

„A co chtěl? Tanec?" zeptala jsem se. Ona přikývla a její oči se rozzářily.

„Ještě k tomu nedošlo, ale dneska prý večer přijde a bude chtít mě. Včera si vybral Thellnessu. Ta mrcha je totiž pro všechno. Vždycky si užívá s těma nejlepšíma," procedila žárlivě.

Položila jsem jí ruku na rameno. „Nežárli, Lexi. Na to nejlepší je třeba si počkat. A kdo si počká, ten se dočká. Třeba to bude právě Satan. Co jsem tak postřehla, hezky se na tebe díval, když byla oslava dní Nových Trestů," zmínila jsem.

„Fakt?" culila se. „Poraď mi, co si mám vzít na sebe?" zeptala se a já se zamyslela. A než jsem stihla cokoli říct, někdo ťukal na dveře.

„Vaše Výsosti, váš otec vás očekává u snídaně. Bude přítomna i vaše matka," řekl hlas za dveřmi. Já protočila panenkami. Moc se mi dolů nechtělo, protože jsem se včera s matkou pohádala. No a oni dva spolu taky zrovna moc nevychází. Vlastně vůbec, myslím, že spolu ani nejsou, protože jsem ji viděla minulý týden procházet se s nějakým démonem ruku v ruce po Pekle.

„Zase bude řeč o svatbě?“ pronesla sklesle Lexi. Já přikývla.

„Myslím, že jo, nic jiného ani neřeší. Jsem z toho na prášky. Vůbec nevím, koho bych si měla vybrat, oba se mi líbí. Hlavně je chci nejdřív trochu poznat, nezdá se mi, že by táta myslel úplně na všechny aspekty,“ zmínila jsem a ona přikývla.

„Že by sis nevybrala Satana, že ne? Já vím, že se ti taky líbí, ale…“ Než to dořekla, pozvedla jsem jí prstem bradu.

„Satan je tvůj, neboj se. Aspoň co se mě týče. Jen se zdá, že by se se mnou rád kamarádil,“ dodala jsem.

„Nebuď naivní, Rinko. Satan je sukničkář první třídy,“ objasnila.

„To by si nedovolil, Lexi. Jsem princezna Thallaranu. Otec by ho zabil, i když jsou nejlepší přátelé,“ dodala jsem a otevřela skříň s oblečením.

„No nevím, je dost drzý a… ach bože, jak mě rajcuje ten jeho samolibý typ úsměvu. Sice je arogantní, ale mě se to líbí,“ prohlásila. Už jsem to její pění ód na Satana moc nevnímala a rozhodla jsem se se řádně ustrojit na významnou snídani.

Satan byl s Thellnessou ve své ložnici. Zdá se, že byla holka opravdu pro všechno, jak Lexi správně předpověděla. Thellnessa byla takovou bohyní mezi succubami.

Byla okouzlující, nádherná… no zkrátka ztělesněním hříchu a chtíče stejně tak jako Satan. Řekla bych, že se k sobě skvěle hodili, kdyby to nemělo zranit mou nejlepší kamarádku.

Zrzka se smaragdovýma očima a s řasami jako panenka, přehodila svou ruku přes nahou hruď toho blond démona II. třídy a jeho bok si dala mezi nohy jako polštář. On se pohnul, ale jinak se neprobudil. Jeho vlasy se rozlily po polštáři jako by to byla malá svatozář kolem jeho hlavy, své nebesky modré oči měl zavřené a tiše oddechoval.

Thellnessa se pousmála, zdál se jí tak sexy. Byla pyšná na svůj úlovek. Jen tak o nějakou Satan zájem neměl. Taky neměl moc čas na nějaké odreagování se, byl to pořádný workoholik. A spíš než démonky, sváděl smrtelnice na Zemi. Není divu, že vznikalo tolik polobohů, se kterými to pak bylo těžké, když se projevily jejich schopnosti.

Zcela neohlášeně se v místnosti objevil malý démon, který vypadal přesně tak, jak si představuju vlezdoprdelku a přizdisráče. Měl docela zakrnělé rohy, každý mu rostl jinam a skoro nebyly vidět v jeho tmavých, bujných a kučeravých vlasech.

Byl sice otravný a působil neschopně, ale opak byl pravdou, lepší a věrnější asistent se snad v Pekle nevyskytoval. A proto si ho taky Satan vybral k ruce. Když nic, viděl do lidí jako do mělké louže a potrpěl si na kvalitě spíš než na kvantitě.

„P-pane, chtěl jste, a-abych vás ne-nejpozději v půl de-desáté probudil. Dnes m-máte spoustu ne-neodkladných úkolů…" spustil, aniž by mu vadilo, že je jeho pán nahý v posteli s nějakou ženou.

Satan otevřel oči a podíval se na něj jako kdyby mu chtěl dát pěstí, což toho démona vždycky vykolejilo, ale on se na něj takhle díval běžně, když ho obtěžoval, nicméně nikdy se ho ani nedotknul a ani náznakem neřekl, že to tak je.

„Výborně, Atusi, obléknu se a hned jsem u tebe. Zatím mi připrav snídani jako obvykle a dnes si dám meruňkový čaj," řekl klidně a poslal ho pryč. Atus se mu poklonil a odešel splnit jeho požadavky.

Potom se Satan podíval na Thellnessu, která se na něj dívala jako by ho chtěla sníst a zároveň měla ve tváři úsměv, který značil vzpomínku na dnešní vášnivou noc. Byl to takový stydlivý typ úsměvu, ale zároveň svůdný a smyslný.

Položil jí ruku na obnažený bok a sjel po něm až dolů k jejímu stehnu. Celou dobu pozoroval, co dělá jeho ruka. Povzdechl si a podíval se jí do očí. „Musím jít, mám hodně práce," pronesl a zvedl se z postele pro kalhoty. Thellnessa se obalila tenkou přikrývkou a pozorujíc ho se posadila na postel.

Satan se ušklíbl a otočil se k ní. „Co na mě tak zíráš?" zeptal se jako by to nevěděl a zapínal si bílou košili.

„Líbíš se mi. A líbil ses mi i včera. Škoda, že už musíš jít, dala bych snad i duši za to, aby sis mě vzal ještě jednou," prohlásila a Satan se polichoceně pousmál. A rozhodně si neodpustil rýpavý komentář.

„Hm, škoda, že žádnou nemáš. Přijď až mi budeš mít co nabídnout. Něco, kromě svýho leč nádhernýho těla, protože to už jsem měl," dodal, popadl sako, které si hodil přes paži a odešel.

Thellnessa se teď už zase tak výjimečně necítila. Byla si jistá, že už mu dala všechno, co mohla. A shánět mu duše za sex zrovna nechtěla. Bylo by to ponižující a on by se jí akorát vysmál, i kdyby se s ní vyspal.

Myslela to metaforicky, že by dala i svojí, kdyby nějakou měla, ale on využil její slabiny a vysmál se jejímu chtíči. A tohohle démona prosím pěkně chtěla moje nejlepší kamarádka. Já jí tedy rozumím, byl opravdu

úchvatný, co se týkalo jeho vizuálu, ale jeho srdce bylo z obsidiánu. Ano, černý kámen, doslova a do písmene. A taky mě s ním chtěl dát dohromady taťka.

Já jsem akorát dorazila do obrovského sálu, kde jedli všichni Vyšší démoni. Akorát každá rodina, nebo skupina měla vlastní stůl. Náš stůl byl v čele sálu na vyvýšeném stupínku.

Otec už tam byl i matka. Oba na mě tak divně koukali. „Dobré ráno, tati. Dobré ráno, mami," zakuňkala jsem a oba jsem je letmo políbila na tvář. Normálně mě nenutí s nimi snídat, většinou si nechávám přinést jídlo do pokoje, ale oba jsou poměrně zaneprázdnění, a tak chtěli něco probrat.

Hned jak jsem se usadila do židle, Nižší démoni začali nosit jídlo a pití. Do sálu vešel Satan i se svým kamarádem Beelzebubem a posadili se ke stolu, u kterého byl Astaroth a ostatní démonští princové.

Beelzebub byl zrzavý jako liška, po tváři měl rozsypané pihy a jeho oči byly zelenohnědě malované. Měl černé beraní rohy velké asi jako měl můj taťka. Taky to byl rošťák nejvyšší kategorie. Ovšem mimo práci, tam to byl celkem drsňák asi jako Satan. Taky měl snad bezedný žaludek, nehorázně se přejídal, ale nebylo to na něm vůbec vidět. Byl poměrně hubený.

Astaroth a Asmodeus byli sourozenci. Asmodeus byl o rok starší než jeho bratr. Oba černovlasí rebelové s tmavě modrýma očima a špičatými rysy v obličeji. Jeden hezčí než druhý, vážně. I když si byli tak podobní, že mohli být pomalu dvojčata. Povahu měli relativně dobrou a veselou. A co se týkalo postavy, byli oba tak akorát, a i když se pomalu blížili k Satanovo mohutnosti, byli menší. Měli oba vysoké a špičaté rohy, trochu gazelí. I když Asmodeus spíš menší mufloní.

Baal byl zase takový typický válečný generál. I když s nádechem magie. Měl strategickou mysl a byl temperamentní. Bylo ho dost slyšet i vidět. Rád všechny komandoval a měl věci pod kontrolou. To se samozřejmě ostatním démonským princům moc nezamlouvalo, takže s ním ne vždy dobře vycházeli.

Byl z nich nejmenší, vzteklý a agresivní. Měl vlasy v barvě kaštanu a oči jako dvě mandle. Doslova měly i takový tvar. Jeho rohy byly malé a stočené dovnitř. Z vlasů mu sotva vyčnívaly.

Jako ostatní démonští princové dosáhl už dávno 35. roku věku, ale jako jeden z mála vypadal na pětačtyřicet. Někteří prostě nevypadají tak mladě. Stejně tak můj taťka, ten vypadá na čtyřicet.

Belial měl pro změnu zase oči jako zlato a vlasy v barvě slámy. Taky mu tak trčely z hlavy. Rohy měl taktéž beraní. Byl relativně tichý a nevýrazný, alespoň v přízemí a mezi ostatními.

Leviathan byl takový slaďouš. Nevím jaký byl ve svým království dole, ale v přízemí působil roztomile a moc toho nenamluvil. Byl docela introvertní. Měl tmavě hnědé vlasy stejně tak jako oči a nosil brýle. Ve své démonické podobě vypadal mnohem děsivěji než Baal, ale pod přeludem byl roztomilý. Rohy měl docela velké, větší než Belial a taky se stáčely dovnitř.

Přiznám se, že když mi bylo tuším 13 let, byla jsem do něj tajně strašně zamilovaná. Taky si se mnou hrál nějaké hry, když mě měl za úkol hlídat. A naučil mě hrát poker. Taky jsem ho ještě nikdy neviděla se ženou, a dokonce ani v *Neřestu*. Skoro bych řekla, že byl svatý na démona jeho postavení.

Vždycky jsme s Lexi spekulovaly, jaký asi je v soukromí a jak vypadá nahý. Ona nejednou říkala, že podle velikosti rohů poznám i velikost jeho přirození. No, prý jí tahle rovnice zatím vždycky seděla.

Já zatím ani neměla představu o tom, jak by měl být muž tam dole velký, natož abych to mohla nějak takhle posoudit, ale pravdou je, že jsem jim koukala na rohy od té doby, co to řekla. A kupodivu oba mí nápadníci měli rohy majestátní.

Otec přede mnou máchnul rukou, aby mě probral z transu, ve kterém jsem se nacházela. Moc jsem se zadívala na Astarotha, jak něco se zapálením vypráví ostatním démonům u stolu, že jsem zapomněla, kde jsem.

„Promiň," zakuňkala jsem. Táta se mlčky usmíval. „Co je?" prskla jsem, když se mi zdálo, že se na mě takhle divně usmívá už příliš dlouho.

„Nic, jen jsem rád, že se ti Astaroth tolik zamlouvá. Takže už sis vybrala? Nemusíme to řešit?" prohlásil. *Proboha, proč si myslí, že je to takhle jednoduché? Jako, že se mi někdo líbí a hned s ním chci strávit věčnost a mít s ním démony.*

„Co? Ne! Já… tati, nemůžu se jen tak vdát, neznáme se. Mluvili jsme spolu jen zřídka a ne nějak osobně," objasnila jsem.

„Tak to koukej dohnat. Chci, abys byla do Svátku Hříšníků už vdaná," prohlásil. *Cože? Vždyť to mělo být za necelých devět měsíců.* „Astaroth projevil zájem tě blíž poznat a Asmodeus taky," dodal jako bych to už nevěděla.

„Co když je tím poštvu proti sobě? Možná to není dobrý nápad vybírat si mezi bratry," zmínila jsem. Otec na mě chvíli koukal, než na to odpověděl.

„Líbí se ti snad někdo jiný? Satan? Kdyby sis vzala jeho, byl bych opravdu moc rád. Lepší partii Peklo nemá," prohlásil. Podívala jsem se na matku. Ta mi dala jasně najevo, že tohle je tatínkova akce a že ona se k tomu raději nebude ani vyjadřovat. A tak jsem zase očima přeskočila na tátu.

„Satan se líbí Lexi. Slíbila jsem jí, že bych do toho nešla," objasnila jsem a on se rozesmál.

„No tak, holka, nebuď směšná. Musíš v první řadě myslet hlavně na sebe a na svoje štěstí. A navíc jsi princezna. Tvoje kamarádka to pochopí," poradil mi. Ano, tohle říkal často, ale já to prostě nedokázala.

„Satan je sice atraktivní, ale není vhodný pro to, stát se mým manželem. I když z toho vynechám Lexi," řekla jsem suverénně.

„Mám na to jiný názor, ale nebudu ti to brát. Naštěstí je v Pekle hned šest dalších démonských princů, takže je ještě z čeho vybírat," dodal a zakousnul se do jitrnice.

Podívala jsem se na Satana, jak se něčemu směje a pak na Asmodea, jak se usmívá, zatímco srká z poháru pití, a vyrušil mě z toho až žárlivý pohled Astarotha, který si všiml, jak na jeho bratra zírám.

Přemýšlela jsem, jestli bych radši neměla zkusit poznat někoho jen tak přirozeně i bez nabídky k sňatku. Někoho, kdo netouží po moci, ale zamiluje se do mě.

Nebo třeba zkusit poznat Leviathana blíž, neměl mezi ostatními nikoho, kdo by se s ním kvůli tomu rozkmotřil. U Astarotha a Asmodea jsem si tím nebyla moc jistá. Nechci to mít na svědomí.

„Na něj snad ani nekoukej, Rinko! Vždyť je to hroznej ťuňťa. Potřebuješ pořádnýho démona vedle sebe," prsknul na mě, když mě načapal zírat na roztomilého Leviathana.

„Ťuňťa? Proč? Viděla jsem ho v *NPR* a v jeho opravdové podobě jako ťuňťa rozhodně nevypadá. Naopak, vyrovnal by se i Satanovi. Taky se mi zdá, že je hodný," dodala jsem. Otec si povzdychl a zavrtěl nade mnou hlavou.

„Dělej si co chceš, jednoho z nich si ale vyber. Já ti svý koně doporučil. Beztak mě nikdy neposloucháš. Ale jestli si do devíti měsíců nevybereš sama, provdám tě za Satana!" pohrozil mi, napil se a vstal od stolu.

Podívala jsem se na matku jako bych u ní hledala útěchu. „Je mi to líto, zlatíčko, ale musíš si najít manžela co nejdřív. To je holt úděl princezen – provdat se do jejich plnoletosti," řekla, pohladila mě po vlasech a odešla.

A jak jsem tam tak seděla opuštěná, vrtala jsem se v míchaných vejcích a přemýšlela jsem co mám dělat, dorazili ke mně Asmodeus, Astaroth a Satan. Všichni se rozprostřeli kolem mého stolu a opřeli se o něj dlaněmi. Trochu mi to přišlo až obscénní, ale v mojí hlavě bylo poslední dobou všechno obscénní, takže žádná změna.

„Zdravím, Výsosti," řekl Satan, chytl mě zkušeně za ruku a políbil ji na klouby. Tvářil se nejsvůdněji jak uměl. Do hlavy se mi nahrnula krev. Astaroth na Satana hodil vražedný pohled a chtěl mě taky takhle pozdravit, ale Asmodeus do bratra strčil a předběhl ho.

„Jak se dneska máte, princezno?" zeptal se mě Asmodeus, zatímco mi taky líbnul ruku. Byla jsem z toho celá v šoku. Astaroth vypadal odstrčeně, ale ani on není zvyklý vzdát se těsně před bojem, a navíc je velmi mazaný a chytrý, a tak se mi podíval do očí a vykouzlil nejmilejší a nejkouzelnější úsměv, jaký dokázal.

„Zdá se mi, že vás zaskočili, Výsosti. Omluvte je, jsou to hrubiáni, neví, co se sluší a patří," prohlásil. No, charismatičtí byli očividně všichni. Pak mi došlo, že bych měla nejspíš něco říct.

„Dobré ráno, ano, zaskočilo mě to. A popravdě vůbec nevím, co bych měla dělat, randit s vámi se všemi nemůžu," zahihňala jsem se, ale oni se zírajíc mi do očí jen tak pousmáli, což znamenalo, že kdybych chtěla, bylo by to zcela určitě proveditelné. *Nemravy!*

Ale mě to vyděsilo. Uvědomila jsem si totiž, že démoni jsou pekelní tvorové a nějaká sodomie je neděsí. A já na rozdíl od nich byla ještě v tomhle nezkažená.

„Kdyby to bylo to, co by si Její Výsost přála, museli bychom vyslyšet jejích tužeb," řekl Astaroth, a konečně i on políbil mou ruku. Ještě jí chvíli držel, zatímco jsem mu civěla rozpačitě do očí.

Satan byl automaticky passé i kdyby nebylo Lexi. Věděla jsem, že byl dnes v noci s Thellnessou, slyšela jsem je se spolu smát na chodbě cestou do jeho ložnice. Kurevníka za manžela opravdu nepotřebuju.

Asmodeus měl sice trošku vypracovanější tělo než Astaroth, ale zase měl menší rohy. Ne o moc, ale byly menší. A taky Astaroth měl mnohem sympatičtější povahu. Alespoň, co jsem tak stačila prohlédnout se svou

mocí. Ano, jsem po otci a vidím lidem do duše a démonům až do morků kostí.

„To myslím nebude třeba, netoužím po kvantitě, ale po kvalitě," objasnila jsem raději už na začátku. Satan se pousmál, protože v tom jsme si byli podobní, ale nic neříkal. Asmodeus se cítil bratrem poražený a Astaroth měl pocit, že tohle kolo vyhrál. A taky, že ano.

„Nerada bych se někoho z vás dotkla a už vůbec si nepřeju, abyste se případně kvůli mně nějak hádali. A tak to uděláme následovně. Chci každého z vás individuálně poznat. Strávíme spolu odpoledne a uvidíme. Takhle budete mít všichni stejnou šanci," navrhla jsem. Démoni přikývli.

„A kdo bude první?" zeptal se Asmodeus. Soudě podle té otázky, z nich nebyl nejchytřejší. Ano, je pravda, že první by mohl mít jistý náskok, ale to nutně neznamená, že to tak musí být. Pochopila jsem, že byl Asmodeus nedočkavý a dřív mluvil, než myslel.

Satan takový nebyl ani náhodou, ale to už jsem o něm věděla. Satan byl vysoce inteligentní a mazaný. Otec měl v něčem pravdu, a to v tom, že by byl okrem jeho chorobné závislosti na sexu, skvělá partie. Ale i tak je to zmetek.

A Astaroth, zdá se vyhrál i další kolo. I když to bylo zatím jen v mojí hlavě. Byl jako Satan mazaný, ale na rozdíl od Satana byl spíš spontánní typ. Satan byl zcela určitě plánovač.

„Můžeš jít přede mnou jestli chceš. Teda pokud princezna neurčí jinak," prohlásil sebevědomě Satan. Podívala jsem se mu do očí a prokoukla jeho lstivost a očividný pocit nadřazenosti.

Nechtěla jsem zrovna jeho naštvat, a potřebovala jsem ho nějak vyloučit. Taky jsem toužila po tom, mu trochu srazit ego. Stačilo by na to říct jenom to, že on nemusí jít vůbec, ale raději jsem to neřekla. I když jsem věděla, že on na rozdíl od ostatních u mě nemá žádnou šanci. Bylo mi trochu líto, že ho takhle tahám za nos, ale podle mě se z toho brzy otrká. Je to přece Satan.

„Dobrá, Asmodeus půjde první. Potom Satan," řekla jsem zírajíc na toho namyšleného mocichtivého blonďáka. Ten se tak ukázkově povýšeně pousmál a Astaroth už se tvářil odmítnutě, než jsem dořekla větu.

„No a ten nejlepší nakonec," dodala jsem s malým úsměvem zírajíc na Astarotha. Jeho oči zazářily a úsměv se mu rozlil po tváři jako by vyhrál ve sportce. Satana se to viditelně dotklo. Nečekal, že by existoval někdo, kdo nebude rád lechtat jeho ego.

„Jak si přejete, Výsosti," řekl Satan skoro jako by ani trochu nepocítil ten kopanec do koulí od mojí maličkosti. Lehce přede mnou sklonil svou hlavu a pak odešel. Astaroth se snažil potlačit škodolibý úsměv a stejně tak jeho bratr.

„Zítra po obědě, vymýšlíte program," udeřila jsem na Asmodea a čekala jsem na jeho reakci. Ten přikývl, poklonil se mi a před tím, než odešel mi políbil ruku. Astaroth tam pořád stál a díval se na mě jako by mě chtěl políbit.

„Hádám, že bych měl odejít. Její Výsost mi dá vědět, až se se mnou bude chtít vidět," zmínil a stejně tak jako jeho bratr mi políbil ruku, než odešel. Ani jsem nestihla zareagovat a byl fuč.

Po snídani jsem to hned vyprávěla Lexi. Samozřejmě jsem jí vysvětlila, že se Satanem nemám žádné plány ať se nebojí. Když jsem jí vyprávěla o tom, jak jsem mu podupala ego, mohla se smíchy přetrhnout, protože to se ještě žádné ženě nepovedlo.

No a v neposlední řadě jsme řešily i můj výběr. Jak je to náročné a všechno okolo toho. A samozřejmě jsem jí vylíčila i své pocity ohledně jejich hromadné náklonosti. Tomu se smála asi nejvíc a prohlásila něco, co se od ní dalo čekat. Že kdyby šlo o ní, rozhodně by jejich nabídku na skupinový sex přijala.

Démoni byli tak zkažení, že mě to nepřestávalo udivovat. Někdy jsem si i říkala, jestli jsem se vůbec narodila na správném místě. Nepatřila jsem ovšem do Nebe, ani na Zem, ale do Pekla očividně taky ne. Tak co jsem sakra zač?

Otec už byl zase ponořený do práce. Seděl za stolem s rukama založenýma a zíral do nějakých lejster. Nejdřív práce a potom zábava. To bylo jeho heslo. Tou zábavou myslel trestání hříšníků a prací zase papírování.

Otec si nad tím, co z těch papírů vyčetl povzdychl a hned na to někdo zaťukal na dveře. „Pane, na Zem se dostalo několik Nejnižších démonů," informoval ho Darkan.

Byl to slušný démon, který bral svou práci vážně a byl velice vděčný za takové vysoké postavení. Byl rádcem vládce Pekla – jeho pravou rukou. Lucifer bouchnul pěstmi do stolu a zvedl k Darkanovi oči.

„A jak se tam kurva dostali?" zahřměl jeho hlas, až se rádce polekal.

„To zatím nevím, můj pane. Ale všechno zjistím a pokusíme se je dostat zpátky do Pekla," odpověděl.

„Jenom pokus nestačí. To je teda dostanete do Pekla, do posledního podřadnýho démona!“ syknul. Darkan se mu poklonil a odešel plnit rozkaz.

Nižší démoni se museli hlídat. Byly to bytosti stvořené k tomu škodit, ale jejich nevhodné použití na Zemi mohlo být pro spoustu lidí fatální. A to nemohl Lucifer dovolit. Nejen, že neměl nic proti lidem, ale hlavně by se do toho vložilo Nebe a mohlo by dojít ke zbytečnému konfliktu mezi mimozemskými bytostmi a způsobit značné ztráty na životech.

„Tak co, Luci, jdeme dolů?“ zeptal se ho Satan, který se krátce po odchodu Darkana objevil mezi dveřmi. Lucifer k němu zvedl hlavu a celkem nepříjemně ho probodával očima.

„Co je?“ zeptal se a opřel se na to o futro, protože si chtěl udělat pohodlí na nějaké takové špatné zprávy. Tušil pořádný malér, když měl otec špatnou náladu.

„Nepouštěl jsi doufám *targasty* na duše ve svém patře, abys jim dopřál, že ne?“ zeptal se přímo. Satan s odpovědí zaváhal, což Lucifera utvrdilo v tom, že se trefil přímo do černého.

„No tak to jsi solidně posral, kamaráde. Do večera je posbíráš na Zemi a zamkneš zpátky pod zámek. Ať žádný nechybí, nebo nepřijde k úhoně!! A to samý lidi, jestli někoho zraní nebo zabijou, budeš se za to zodpovídat! A pohni, než na to přijde někdo shora,“ dodal, popadl klíče ze stolu a šel si trestat sám.

Satan si povzdychl máchnul rukou jako by si chtěl očistit břicho od prachu a tím se ustrojil do vhodnějšího oblečení na boj na Zemi. Taky se mu kolem pasu objevil zbrojní pás s docela dlouhou a úzkou dýkou.

Pak lusknutím prstů otevřel skříňku, která byla po jeho levici hned u dveří a vyndal z krabičky plné sáčků jeden, který si následně strčil do kapsy. Potom poličku zavřel a nějakým dalším gestem se přenesl na Zem.

Stříbrné Království

Mladý, černovlasý anděl s unikátním stříbrným mečem v ruce procházel řady svých nebeských vojáků a promlouval jim do duší. Tedy těm zkušeným, které hned na to vyslal na Zem bojovat. Zjevně měli spoustu práce, protože se někde něco stalo, co museli urgentně vyřešit.

Těm ostatním jen ukazoval bojové techniky a cvičil je, aby byli tak dobří jako ti, kterým před chvílí otevřel portál a pustil na Zem. Samo sebou všichni nováčci zírali jako z jara. Byli mezi nimi mladí rekruti. Synové svatých – mladí andělé.

Ten velitel byl oblečený v černém tričku s krátkým rukávem a na nohou měl světle šedé džíny. Přes triko bandalír na meč a ostatní zbraně jako například vrhací nože. Nicméně, momentálně měl meč v ruce, nikoli tam, kam ho dává po boji. Nebyl zrovna oblečený do boje, zjevně měl v plánu dnes pobýt s rekruty na cvičišti.

Měl nádherná a velká křídla pokrytá jemným bílým peřím a ne v tom obvyklém tvaru, jakým lidi vyobrazují anděly. A nad hlavou zlatě zářící svatozář. Nicméně, ta křídla před nácvikem zatáhnul, stejně tak jako ostatní, aby jim nepřekážela. Ostatní svatí měli svatozáře na rozdíl od něj stříbřitě zářící a taky byli výrazně menší než on. A to proto, že on byl budoucím bohem. Synem Nejvyššího.

Zatím nacvičovali s dřevěnými meči až ti, co něco se svou zbraní dokážou, dostanou speciální, aby s ní šlo zabít démona na Zemi. Byl to speciální kov, který dokázali ukovat pouze andělé.

Když obešel všechny a upravil jejich postoje a držení zbraní, postavil se do čela a začal s nimi komunikovat. Mluvil nahlas, aby mu bylo rozumět a výrazněji artikuloval.

„Pokrčit kolena a seknout!“ zakřičel a názorně ukázal, jak se to má dělat. Ostatní andělé opakovali jeho pohyby. Někteří to dělali téměř totožně a jiní zase úplně špatně. K těm taky po podrobném přezkoumání došel a znovu upravoval jejich držení těl a zbraní.

„Ty, jak se jmenuješ?“ zeptal se jednoho z mladičkých bojovníků, kteří byli ve skupině a moc jim to nešlo.

„Alariel," zakuňkal tiše skoro jako by se za své jméno styděl. Archanděl Gabriel sedíc za mladým bohem se uchechtl. Celou dobu jen pozoroval mladé rekruty a když ho to nudilo, dal si bosé nohy na bednu s dřevěnými meči a četl si noviny Pozemšťanů.

Waydan se na něj otočil, udělal k němu dva kroky, noviny mu vytrhnul z ruky a zahodil je pomačkané na zem. Aby mu dal první a poslední varování, že ho vytáčí, před tím, než ho nějak potrestá.

Gabriel na něj překvapeně civěl a publikum nováčků se zasmálo na jeho účet. Potom se Waydan přesunul zpátky a pokračoval ve vzdělávání malých andělů. Gabriel se natáhl zpátky pro noviny a pokračoval ve čtení jako by se nic nestalo.

Pravdou je, že Gabriel byl otrava. Neustále si dělal z každého legrácky, a působil samé potíže. Kromě Lucifera, který se s ním občas potkal u brány a poklábosil, ho nikdo neměl rád.

„Ten anděl je postrach!! Zase vyměnil sůl za bílý písek," ozvalo se na celé Nebe, až se všichni polekali. Gabriel se culil pod vousy až do doby, co ucítil Waydanův bodavý pohled. Zcela ironicky se vůbec nikoho nebál, ani boha, ale Waydan mu naháněl hrůzu. Nikdy by si nedovolil něco provést zrovna jemu.

„Dnešní hodina je u konce. Poděkujte Gabrielovi," prohlásil Waydan a rozpustil dav malých andělů, kteří s hlasitými zvuky nesouhlasu házeli do beden při odchodu dřevěné meče. Někteří je házeli i po něm a Waydan je nechal. Jen Gabriela pozoroval a čekal, až spolu zůstanou sami.

Když se za rekruty zavřely dveře sálu a Gabriel si mohl přestat chránit obličej před létajícími dřevěnými meči, ztěžka polknul. Věděl, že jeho provokace Waydan nenechá jen tak. Waydan mu hodil do ruky svůj druhý meč a sám se připravil do bojové pozice. Gabriel před mečem uskočil a pak se pro něj sehnul a vzal si ho do ruky.

„Tak si pojď hrát, když jsi takovej drsňák a všechno znáš, všude jsi byl a všemu rozumíš," procedil Waydan klidně. Dokonce se i lehce pousmál.

„To jsem nikdy neřekl," ohradil se Gabriel.

„Ale chováš se tak. Tak pojď, archanděli, ukaž se," hecoval ho. Gabriel proti němu švihnul mečem, který musel držet oběma rukama, i když to byl jednoručák. Vypadalo to jako by sotva udržel rovnováhu. Byl na něj příliš těžký a on nikdy nešermoval.

Waydan se s úsměvem ve tváři lehce dotknul svým mečem toho jeho a sjel po něm čepelí. „Když mě porazíš, splním ti přání ať bude jakkoli

debilní. A když budeš normální, naučím tě bojovat. Zatím jsi ale horší než ten, kterýmu jsi se smál," zmínil.

Gabriel se naštval, že měl Waydan pravdu, ze všech sil se rozmáchl a ohnal se mečem proti němu. Dokonce se jejich meče střetly a zařinčely, ale Waydan ho jedním snadným pohybem odzbrojil.

Gabriel pustil meč na podlahu a spadl jak shnilá švestka vedle něj. Waydan k němu udělal dva kroky a přiložil mu špičku meče ke krku. Gabriel byl strachy bez sebe, Waydan byl nepředvídatelný, nikdo nikdy nevěděl, co udělá. Taky se ho bál naštvat, protože jeho meč v jeho vlastních rukách a společně s jeho božími schopnostmi, měl moc zabít i anděla.

„O co ti jde, Gabrieli?" zeptal se a místo toho, aby ho zabodl, jak Gabriel předpokládal, mu pomohl vstát. Ten se ho nesměle chytl za ruku, kterou mu podával a když se postavil na nohy, se rozhodl odpovědět.

„Já nevím. Nudím se tady prostě. Ty jsi důležitej, všichni tě k něčemu potřebujou, tak nemáš čas se nudit, ale mě nikdo nechce dovolit jít ani na Zem dělat strážnýho anděla. I když to tedy taky není nic moc zábava, a riskovat potom krk, když ti ten člověk umře, je dost na nic," objasnil.

„Ty si myslíš, že se tu bůhví jak bavím? Jsem utahanej a naštvanej, nejradši bych odtud vypadl a vzdal se trůnu jednou provždy. Radši bych šel i na Zem jako smrtelník, než být tady.

A nediv se, že tě nikdo nebere vážně, jsi ostuda všech andělů. Nejsi sice tak hroznej jako Luc, ale aspiruješ k tomu být, jestli toho nenecháš. Stačí, že jsi porušil celibát a prozradil ses ve službě smrtelníkovi," procedil. Gabriel vytřeštil oči a vrazil mu ruku před pusu.

„Pšššššš!! Nikomu to neříkej, proboha tě prosím," škemral. Waydan si dal ruce křížem, předal váhu na levou nohu a celkem zlovolně se pousmál.

„A ty si jako myslíš, že se to otec nedozví? Kontroluje krystaly jednou za čas i andělům," rýpnul si. Gabriel na něj jen tak uťápnutě koukal.

Uvědomoval si svojí pozici i ten malér, jaký si způsobil, když zašel na Zem bez dovolení a důvodu, aby svedl ženu, kterou sledoval dlouho z nebeské výšky a toužil po jejím těle. I svoje pochybení a porušení pravidel o utajení.

„Když se o to postaráš ty tak ne," objasnil. Waydan s tím úsměvem ještě přitvrdil.

„Co za to všechno a taky za mlčení o tom tvým špinavým tajemství dostanu?" prohlásil sebevědomě. Gabriel pokrčil rameny.

„Co bys za to chtěl?“ zeptal se. Waydan se přestal smát a schoval meč zpátky do pouzdra, pak se na něj podíval.

„Chci, aby ses choval jako anděl a přestal srát všechny kolem. To by bylo moc pěkný,“ objasnil. Gabriel vytřeštil oči. Waydan – skoro bůh řekl sprosté slovo.

„Co je, slípko, myslíš, že si dělám srandu? Ještě jednou nějaká lumpárna, nebo hřích a do toho Pekla tě shodím sám,“ pohrozil mu, sebral si věci a chtěl odejít, ale Gabriel ho zastavil tím, že ho chytl za ruku. Ten na něj hodil bodavý pohled naznačující, že ho má okamžitě pustit, nebo se nezná.

„Mohl bych ti o tom vyprávět. Nebo vytvořit alibi, kdyby sis chtěl taky zašukat,“ zmínil. Waydan ho chytl pod krkem a přirazil ho jednou rukou ke stěně, až Gabriel hledal pevnou půdu pod nohama a lapal po dechu.

„Svádíš mě k hříchu, anděli? Mě samotnýho boha všech živých bytostí? Ještě jednou mě nasereš a vyškubu ti křídla. Opovaž se někoho tady tahat do problémů,“ pohrozil mu a pak, když už mu docházel dech, ho pustil až Gabriel spadl na všechny čtyři.

„Ten anděl má grády,“ zaskřehotal, zatímco si mnul pomačkaný krk. Waydan mu zmáčkl ohryzek až moc.

Waydan zaklepal na dveře kanceláře jeho kamaráda Azakiela. „Dále,“ ozval se papíry zaneprázdněný anděl. Waydan tedy vešel. Azakiel k němu zvedl oči a pousmál se.

„Ahoj, co potřebuješ?“ zeptal se. Waydan za sebou zavřel dveře a ukázal na zářící těžítko na jeho stole. Azakiel se polekal, vůbec si toho nevšiml jak moc byl ponořený do práce.

„U všech svatých, co se děje?“ zeptal se. Waydan se posadil na židli naproti němu a vzal do ruky to kouzelné těžítko.

„Na Zem se dostali *targasti*. Vypadá to, že budeme muset jít dřív, než někoho z lidí poraní, nebo dokonce zabijí,“ osvětlil stručně a Azakiel si povzdychl. Do bojů s démony na Zemi se mu moc nechtělo, měl své práce dost.

„Už jsi tam dolů někoho poslal?“ zeptal se, zatímco se hrabal v šuplíku a hledal malé skleněné kuličky plné svěcené vody. Waydan přikývl.

„Zatím jen dva týmy. Nevím ale kolik *targastů* tam je a jestli je osm andělů zvládne. Jsem pro se tam jít podívat sám, i když jsem chtěl trénovat

rekruty. Gabriel to stejně sabotoval, možná by za trest mohl jít taky," objasnil. Azakiel zavrtěl hlavou.

„Nevím, jestli je dobrý nápad tahat ho s sebou. Neumí bojovat a spíš to dopadne katastrofálně. Půjdeme sami," řekl a strčil si kuličky do kapes. „Jako za starých časů," dodal a čekal, až Waydan vykouzlí portál na Zem. A když se stalo, oba do něj vstoupili a zmizeli.

Objevili se v uličce, která lidi nevídala často. Takže si nikdo nemohl všimnout, jak se tam z čista jasna zjevili. Azakiel se rozhlídl, lusknul prsty a schoval tím svůj andělský zjev, což zahrnovalo svatozář a lehce zářící auru kolem jeho těla. Waydan už svou podobu anděla zkrotil automaticky.

„Cítíš něco?" zeptal se ho Azakiel. Waydan zpozorněl, zavřel oči a nechal své smysly, aby mu pomohly najít prasklinu v zemi, kudy se sem ti neřádi dostali.

„Vůbec, jako by to rušil nějaký jiný signál. Prostě moc černý magie všude kolem," objasnil a Azakiel si povzdychl. V tom se opodál ozval křik nějaké ženy. Byl to doslova zoufalý křik.

Něco za ní běželo a chtělo jí to ublížit, vypadalo to jako podivně zmutovaný netopýr o velikosti divočáka. Měl zuby jak nože a dělal na ní intenzivní nálety. Waydan se podíval na Azakiela. „Targast," řekli oba najednou a rozběhli se ke zdroji křiku.

Když doběhli na místo, žena už ležela na zemi na zádech a ta věc jí líbala na ústa. Přišli pozdě, už jí démon posedl. Během vteřinky se do ní jako by vnořil, žena vstala ze země a zírala před sebe na oba anděly. Její výraz byl prázdný a mrtvý stejně tak jako zornice, nerozšiřovaly se ani nezužovaly normálně.

Měla hlavu lehce nakloněnou na stranu a zírala na ně, jako by přemýšlela, jestli na ně zaútočí zleva či zprava. „Už to není člověk, ale démon," zmínil Waydan pro jistotu a Azakiel přikývl.

Hned na to, se žena rozběhla a chtěla Waydanovi sníst jeho čistou andělskou duši, ale ten pohotově vytáhl svůj meč, a než kdokoli stihnul mrknout, naběhla na ten meč a probodla se o něj skrz na skrz.

Z úst jí vytekla černá tekutina, která jí bublala v hrdle a pak celou svou vahou padla Waydanovi do náruče. Ten z ní vytáhl svůj andělský meč a v tu ránu, co meč opustil její tělo, se z rány začal plížit *targast* v podobě černého slizu ven.

Azakiel s Waydanem se dali do střehu a čekali, až *targast* opustí ženino tělo a zformuje se zase zpátky do svojí podoby, aby ho mohli zabít. A když se tak stalo, obluda připomínající ďábelského netopýra vzlétla a snažila se co nejrychleji odletět někam do bezpečí, ale nepodařilo se. Waydan stačil sáhnout po vrhacím noži a trefil démona přímo do zad.

Démon zaskřehotal a doslova vybuchnul a rozpadl se na popel, který se rozprášil do ovzduší kolem něj. „To byl jeden, pochybuju, že tu byl sám," zmínil Waydan otráveně a podíval se na mrtvou ženu ležící na chodníku.

„Až najdu toho, kdo sem ty nestvůry pustil, zabiju ho!" dodal ještě. Azakiel na to raději nic neříkal a schoval si svůj meč zpátky do pouzdra. Waydan udělal to samé a pak se zase zaposlouchal, jestli neuslyší něco podezřelého.

Satan mezitím dorazil na Zem a rozhlížel se kolem, zda neuvidí nějakého *targasta*, ale kolem něj se nic neobvyklého pro Pozemšťany nedělo. Měl trochu obavy, protože věděl, že nalákat *targasty* je snad nemožné. Ty potvory se nedaly kontrolovat. Pouze věznit.

Ale když se obludy náhodou dostaly do míst, kde neměly být, vznikal nepředstavitelný chaos. Byly pažravé, nikdy neměly dost, když šlo o duše, a bez rozdílu se živily všemi druhy.

Satan se rozhlížel ze strany na stranu, ale ani se svýma démonskýma očima neviděl nic, co by naznačovalo přítomnost těchto démonů. A tak se rozhodl jít zase o dům dál.

A k jeho překvapení tam už něco takového spatřil. Byla to celá skupina démonů, kteří se doslova prali o jednu duši. Normálně *targasti* duše jedí zevnitř svého hostitele, ale tihle se nemohli dohodnout, kdo toho člověka posedne, a tak ho napadli jako divoká zvěř a požírali jeho duši při jeho vědomí.

Ten muž sebou zmítal a křičel, ale obludy byly silnější. Satan natáhl ruku před sebe a všech pět na muži se krmících *targastů* se snažil svou magií přenést do kouzelného sáčku, který měl u sebe.

Akorát na místo přiběhli i Azakiel s Waydanem a krátce na to, co *targasty* Satan z již mrtvého muže sejmul, se na sebe dívali tváří v tvář démon s anděly.

„Ty," pronesl jako první Waydan.

„Ty," zopakoval Satan.

„Mělo mi být hned jasný, že za tím stojí někdo takový jako jsi ty. Nezodpovědný démon," prsknul dívajíc se na něj s opovržením.

„Já je na Zem neseslal, snažím se o to stejný jako ty, opeřená slepice," syknul na něj Satan. Waydan zavrtěl hlavou.

„Nesnažíš, to bys je tak neopečovával. Jsou to nebezpečný obludy, který by měly být zlikvidovaný. Koukej je aspoň všechny dostat tam, odkud utekli. A neboj se, budeš se zodpovídat i za všechny ty mrtvé, které jsi svým nezodpovědným chováním ohrozil. Nebe z toho ještě vyvodí důsledky. Teda já," objasnil.

Satan se ušklíbl. „A ty seš?" zeptal se ho. Waydan si s Azakielem vyměnili pohledy. Zdálo se překvapivé, že bytosti v Pekle nepoznají syna Nejvyššího a bratra jejich krále, když ho vidí.

„Já jsem někdo, kdo bude brzy vládnout i tobě, démone, tak si laskavě odpusť ten svůj tón. Nejsi nenahraditelný, vsadím se, že v Pekle existuje spousta démonů, kteří by dokázali trestat jako ty," objasnil Waydan. Satan vyprsknul smíchy.

„Ty mi chceš říct, že jsi Waydan Mersen? Budoucí vládce všech živých bytostí? Ty, taková slípka," rozesmál se, až mu slzely oči. Waydan se ale nesmál. Stál naproti němu se zatnutými čelistmi s rukama v pěst a čekal, až se mu ten zatracený démon přestane vysmívat.

„Na to chci důkaz," pronesl hned na to, co se zklidnil a otíral si z očí slzy smíchu. Waydan k němu udělal krok blíž.

„S tím nemám problém, ale zaplatíš za to životem," pronesl Waydan, načež vytasil svůj andělský meč, jehož záři dokázali vidět jen Nebešťané a Podsvěťané.

Když Satan spatřil zlatě zářící ostří, udělal dva kroky dozadu s rukama nataženýma před sebe a culil se. „Dobrý, dobrý, asi už ti věřím. Není třeba se uchylovat k násilí. Že *targasti* utekli byla nehoda a vážně mě to mrzí. Nemysli si, že viník u nás nebude potrestaný dost a dost," prohlásil.

Waydan tedy schoval meč zpátky do pouzdra. Chtěl démona pouze postrašit. Věděl moc dobře, že kdyby zabil zrovna Vyššího démona, měl by spoustu zbytečné práce navíc s vysvětlováním, co se vlastně stalo.

Hlavně proto, že on jako anděl a následník trůnu nemůže jen tak lhát, a zároveň mezi Nebešťany a Podsvěťany existuje jakási mírová dohoda. Které by byl okamžitě konec, kdyby někdo z podsvěta zhynul rukou Nebešťana a naopak.

„Tomu moc nevěřím, ale tak či tak, jsem povinen takové věci řešit a zvlášť když jsou kolem toho fatální škody. Kdo je za to tedy zodpovědný?“ tahal z něj. Satan si povzdychl.

„Já. Jsou to divoký potvory, stačí málo a rozpoutají doslova peklo na Zemi. Co mě teda čeká jako viníka?“ zeptal se ho. Waydana překvapilo, že se mu démon takhle přiznal.

„To zatím nevím, musím to důkladně probrat s Nejvyšším. Taky s tvým nadřízeným, tedy se svým bratrem. O trestu se ale včas dozvíš, démone. Teď je jdi všechny pochytat, pokud nechceš, abych je pozabíjel, na což mám plné právo. A ať nikoho dalšího nezraní, nebo si mě nepřej. Pak budou sankce tvrdší,“ dodal a zmizel spolu s Azakielem pryč. Krátce na to i povolal své anděly z mise zpátky do Nebe.

Satan na to zůstal sám. Sice si Waydan byl vědom toho, že *targasti* mohou zranit více nevinných lidí, když ze Země stáhne své jednotky, ale nebyl to jeho problém, aby kvůli tomu umírali jeho svatí. Ať si na ten problém povolá Satan někoho sám, není přeci jediným démonem v Pekle, ne?

Waydan vešel po vyzvání do kanceláře svého otce. Bůh mu pokynul, aby se posadil na křeslo a když to Waydan udělal, podívali se na sebe. Sotva otevřel pusu, bůh ho přerušil známou frází.

„Já vím,“ začal bůh. Jak jinak, byl vševědoucí. Tedy ne tak úplně. Měl potenciál vědět všechno, ale pouze to, na co se zrovna soustředil. Takže mu mohlo spoustu věcí snadno uniknout.

„Satan je ten, co za to může,“ objasnil Waydan. Bůh se opřel o opěradlo a pousmál se. Svého syna poslední dobou testoval, zda je schopný si se situacemi takových rozměrů poradit.

„A jak ho potrestáš?“ vyzvídal.

„Zatím nevím, ale nechal jsem ho, aby si ten problém vyřešil sám. A ještě než cokoli řeknete, otče, není to nezodpovědné. Vím, že může zemřít víc lidí, ale máme málo andělů a já nechci, aby umírali moje svatí zrovna tak, že by jim nějaký démon snědl duši. Nebudou tedy bojovat v takových situacích, pokud to nebude nezbytně nutné. Démon slíbil, že svou chybu napraví,“ objasnil.

„Aha. Dobrá tedy, respektuju tvoje rozhodnutí, synu. A co bude se Satanem? Myslíš si, že si s tím poradí?“ tahal z něj.

„Věřím, že ano, jinak bych to nedělal. Pohrozil jsem mu, následkům se bude zodpovídat, nebojte se. A zvlášť pokud se mu to vymkne," dodal. Bůh přikývl a pousmál se.

„Nějak se nemůžu zbavit pocitu, že jde o nějakou osobní záležitost. Ty máš se Satanem nějaký problém?" vyzvídal.

„Ne, otče, viděl jsem ho prvně," odpověděl klidně. Na to bůh nijak nereagoval.

„Jak víš, že to byl Satan, kdo *targasty* pustil na Zem?" vyslýchal ho.

„Řekl, že to byla nehoda. Že mu utekli. Zatím nemám důvod mu nevěřit. Pravda vždycky vyjde najevo a nehody se stávají. Taky se sám přiznal, což je polehčující okolnost. Myslím, že míra trestu se bude odvíjet pouze k ohledu na počet obětí. Nebo navrhujete snad něco jiného?" zeptal se.

„Ne, souhlasím se vším, co jsi řekl. Až bude po všem, zkontroluješ vzniklé škody a stav přeživších a taky se podíváš na vyšetřování. Když to bude moc podezřelé, ovlivníš lidi, tak, aby se nepídili po paranormálních jevech. Za každou cenu musíš udržet existenci Nebešťanů a Podsvěťanů v utajení," připomněl a Waydan přikývl.

„A taky bych byl rád, abys zkontroloval krystaly u andělů. Nechci mít ve Stříbrném Městě hříšníky. Když nějaký najdeš, hned toho anděla pošleš bratrovi do Pekla," poručil mu.

Waydan se polekal krystal hříchu měl i Gabriel. „Spolehni se, otče," řekl a odešel. Krystal hříchu je taková kouzelná věc, která se stává Nebešťanům trestem, pokud zhřeší. Tento systém se nedá oklamat. Odebrat ho pak smí pouze bůh a za jistých okolností i Waydan, ale sobě ho odebrat nemůže. Kdyby zhřešil i on, zodpovídal by se jedině otci.

Funguje to tak, že když někdo z Nebešťanů zhřeší, v kapse se mu objeví krystal. Má vždy nebesky modrou barvu a špičku malovanou další, záleží na typu prohřešku. Za porušení celibátu má krystal růžovou špičku, za smilnění žlutou, krádež šedou, intriky a šikana zelenou, vražda černou, další velké zrady taky černou a tak dále.

Toho krystalu se nejde zbavit. Když se ho Nebešťan pokusí zbavit, vždy se mu vrátí do kapsy, nebo přímo do dlaně. Objeví se okamžitě po prvním hříchu a když probíhají kontroly, vždy se na to přijde.

Pokud Nebešťan zhřeší víckrát, krystal změní barvu podle typu prohřešku. Nejnižší trest je za porušení celibátu. Když Nebešťan zhřeší znovu třeba vraždou, kámen zčerná. Jinak zůstává jeden. Zpátky na nižší

přestupky nereaguje. Pokud přestupky opakuje, změní se jeho barva na další horší v řadě automaticky.

Andělé mají o dost přísnější podmínky než okolní obyvatelstvo Nebe. Ostatní Nebešťané mimo Stříbrný Palác nemusí držet žádný celibát a žijí v manželství, s normálním rozmnožováním. Za lhaní, hříšné myšlenky a závist se krystaly neobjevují. Od toho je zpověď a modlitby.

Jak se hasí pekelný plamen

Lucifer si k sobě nechal zavolat Satana hned na to, co konečně dorazil do Thallaranu. „Pochytals je všechny?“ zeptal se ho, aniž by zvedl oči od papírů, do kterých stále něco zapisoval. Satan stál nehybně před jeho pracovním stolem v jeho kanceláři, zatímco přemýšlel, jak mu sdělí, že byly nějaké ztráty.

„Pochytal jsem je skoro všechny,“ odpověděl a dočkal se Luciferovo ohnivého pohledu, když zvedl oči od rozdělané práce.

„Co to jako znamená, skoro všechny?“ syknul na něj, vstal ze židle a zarýval nehty do stolu.

„Jednoho zabil tvůj andělský bratr, když targast nevratně poškodil člověka,“ přiznal. Lucifer praštil pěstí do stolu až Satan nadskočil, jak se lekl.

„Kolik lidí zahynulo?“ vyzvídal.

„Dva. Jeden byl posedlý, ale podařilo se mi ho zachránit,“ zašeptal a odvážil se Luciferovi podívat do očí.

„Hm, naštěstí nebyly ztráty tak katastrofální. Snad se mi podaří tě z toho problému vysekat, aniž by se to nějak výrazně odrazilo na tvém postavení. Ale něco tě to bude stát, Satane,“ objasnil. Satan přikývl.

„Cokoli, můj pane,“ řekl.

„Nikdo v Pekle se o tom incidentu na Zemi nedozví a nikdo nesmí vědět, že mám andělskýho bratra a už vůbec ne, že to je budoucí bůh. Vymyslíš si nějakou jinou historku,“ dodal. „Teď zmiz a snaž se dostat mojí dceru!“ syknul a vyhnal ho ze své kanceláře.

Zatajit takovou velkou věc bylo obtížné, ale nějakým záhadným způsobem se to otci dosud dařilo. Nikdo v Pekle nevěděl, že má mladšího bratra. Všichni si mysleli, že je Lucifer jediným přímým potomkem boha a že si to kdysi u něj podělal, když propadl Peklu a přišel o duši. Není divu, že Satan Waydana nepoznal.

Satan si sedl ke stolu u večeře a zhluboka si povzdechl, než se ponořil do jídla. „Co je?“ zeptal se ho Beelzebub s rošťáckým úsměvem ve tváři. To

byl jeho nejlepší kamarád. Skoro jako pro Satana Lucifer, ale trochu jinak. Zatímco Lucifer pro něj byl i tak trochu stále autorita, Beelzebub byl spíš jako jeho vrstevník.

„Ale, nějaký magoři na Zemi se mě zase pokouší vyvolávat, říkal jsem si, že bych je fakt šel postrašit za to, že mě obtěžujou," prohlásil a Beelzebub ho jen poplácal po zádech a zasmál se.

„Jestli je půjdeš postrašit, chci jít s tebou. Nebo, jestli nemáš čas, rád vyděsím pár děcek za tebe, beztak nemám co zajímavýho na práci. Dnešek byl totálně prudérní, kámo," stěžoval si.

Satan, ale zavrtěl hlavou. Jen žertoval. Strašit děcka na Zemi? Kdyby to udělal, porušil by tím pekelné řády a akorát by dostal vynadáno od Lucifera a třeba by si to nějak podělal i u mě. Myslel dost napřed. Tedy jen, když mu vztek nezatemní úsudek.

Taky by to těm děckám mohlo způsobit duševní trauma, protože kdyby někdo viděl Satana v jeho pravé kráse… i mě by to vyděsilo, natož kdybych byla člověk a nikdy jsem ani o našem světě nevěděla. No a Beelzebub je pro každou legrandu.

Ale souhlasím, že by jim měl někdo dát nějakou lekci. Přímo úměrnou jejich prohřešku. Vyvolávat démony je vážně nevhodný druh zábavy. To je jako kdybychom my stahovali lidi do Pekla jen tak, abychom si s nimi udělali selfie a poslali zase zpátky.

„Tak co, Asmodeusi, jak to šlo s Rinkou?" zeptal se ho Satan, když si přisedl s talířem masa naproti němu. Ten se tvářil neutrálně. Pravdou je, že rande nic moc. Ale já jsem to čekala.

Neměli jsme si skoro co říct a on z toho byl tak nervózní, že pořád něco žvanil. Skoro to ani nedávalo smysl, jen chtěl zaplácnout ticho a já naprosto nesnáším, když tohle někdo dělá. To už je lepší to ticho.

„Nejspíš máš volnou cestu, podělal jsem to," pronesl. Astaroth byl rád, ale i tak se na bratra empaticky podíval. Věděl, jak moc mu na tom záleželo. Satan se povýšeně pousmál.

„Neboj se, já se o ní postarám dobře, i za tebe," prohlásil sebevědomě. Astarotha ta jeho hláška rozzuřila, a tak prudce vstal od stolu, až zvrhnul poháry v jeho okolí. Satan se ze slušnosti postavil taky. „Copak, Rothe, chceš se se mnou snad prát?" vyzval ho Satan.

„Já ti garantuju, že se Rinky ani nedotkneš! Jestli jí někdo dostane, jsem to já!" pokračoval, zatímco se mu Satan s Beelzebubem vysmáli. Asmodeus už na to nereagoval nijak a Leviathan se za mnou ohlídnul.

Viděla jsem, že se tam nějak hašteří a nemohla jsem se zbavit pocitu viny. Ale přece se nedám dohromady s někým jen z lítosti, že by špatně nesl odmítnutí, to bych byla padlá na hlavu. I když už jsem pár podobně pitomých věcí udělala. Ne sice ve vztazích, ale rozhodně to bylo ve mně – samaritánka až za hrob.

„Tak co, dceruško, už ses rozhodla?" tahal ze mě otec, který se z ničeho nic objevil u stolu a začal s večeří. Nevěděla jsem, co mu na to sakra říct.

„Uplynul teprve jeden den, tati," informovala jsem ho. On se pousmál.

„No a? To je dost času na to zjistit, co vlastně chceš. Já taky viděl tvou matku pět minut a věděl jsem, že jí miluju," zmínil. Nejspíš proto, že u toho nebyla, kdyby tam byla, tak by to neřekl, i když to byla pravda.

„Nejspíš asi ani jeden z nich není ten pravý. K nikomu z nich podobné pocity necítím," přiznala jsem. On na to nic neřekl a věnoval se večeři. Zdálo se mi ale, že se mnou tiše souhlasil.

„Nemůžu uvěřit tomu, že mě vážně chceš za někoho z nich provdat, když ani jednoho nechci!" zaprskala jsem. Táta si otřel pusu do ubrousku a podíval se mi do očí.

„Je mi to líto, přál bych ti, abys našla někoho, koho bys chtěla, ale ty se musíš do jednadvaceti vdát a musíš si vzít minimálně někoho z druhé třídy. Když vezmu v potaz, že o stupeň výš jsem tu jen já. Na to povýšení si nikdo netroufne. A jsi moje jediná dcera, tak to prostě je," dodal.

„Jsou i jiný alternativy," připomněla jsem mu. On se na mě nešťastně podíval.

„Existuje šance, jak se tomu vyhnout. Před plnoletninami bys musela na Zem jako smrtelnice, aby sis získala čas. Je to taková pauza, při který ti neběží čas, dokud neumřeš a nevrátíš se zpátky, ale to ti bude stejně k ničemu, protože bys zapomněla, kdo jsi. Ale dalo by se to obejít, nějak," vysvětlil.

„Tohle jsem nemyslela. Chceš mě jenom vystrašit, proto jsi to vytáhnul. Ale jsou i způsoby, jak se nemuset vdát a zůstat přitom nesmrtelná," pokračovala jsem.

„Že o tom nic nevím," dodal. Chvíli jsem si nebyla jistá, jestli mluví pravdu, nebo vážně nic takového není.

„Tak třeba jen provést ten posvatební rituál a tím to odbýt," navrhla jsem, ale otec se tomu vysmál.

„Neexistuje. Tohle je posvátný rituál starý jako sám Thallaran. Krev krví se sváže navždy. Proto to musí být s pořádným démonem, který má silnou

pokrevní linii – někdo, kdo už nesmrtelný je. A musí to být někdo, kdo se pro tebe při rituálu vzdá části svého srdce a ty pro něj. To může udělat jedině ten, co si tě chce vzít. Protože něco takového může udělat démon jen jednou jedinkrát. A jako starou pannu si tě nikdo už nevezme," objasnil.

Dost mě to vyděsilo. Já sama nikoho tolik nemiluju, abych to pro něj udělala, natož někdo pro mě. Tohle je hádám můj konec, nedožiju se třicítky, aniž bych nevypadala jako babizna. Teda, asi jo, když si vezmu jednoho z těch sedmi démonů, ale…

„Proč jsou vlastně princezny v Pekle prokletý takovým nesmyslným pravidlem?" zeptala jsem se otce, ale pokrčil rameny.

„Nejsem si tím tak úplně jistý. Podle thallaranských legend je to proto, aby se zachoval čistý a silný rod. Abychom se nemnožili s každým, kdo není vhodný. A aby se to stihlo v produktivním věku.

Myslím, zlato, že žádné výjimky ani alternativy tady nebudou. Prostě si jednoho z nich včas vyber, ano? Dokud mají zájem, neprodlužuj to. Je lepší mít čas navíc, kdyby se něco zvrtlo," dodal, políbil mě a odešel zase pracovat.

Povzdychla jsem si a podívala se na Satana, protože mě jeho pohled pálil do kůže, že jsem věděla, že se na mě dívá. Když se naše oči střetly, udělala jsem na něj posunek, aby přišel. Ten se okamžitě zvedl a kráčel ke mně. Ještě stačil utrousit nějakou nevhodnou poznámku o tom, jak už ho chci v sobě a podobně, což Astaroth ještě nějakou chvíli rozdýchával.

„Volala jste mě, má paní?" zeptal se, poklonil se mi a pak čekal, co mu řeknu. Já sice tu jeho poznámku neslyšela, ale tak nějak jsem tušila, že něco takového řekl, protože se tomu Beelzebub smál a Astaroth se tvářil, že ho probodne vidličkou. Docela jsem začínala obdivovat tu jeho schopnost se přetvařovat, byl v tom vážně výborný. Na něco bych ho pak mohla využít.

„Ano. Zítra se sejdeme po obědě v trůnním sále," zmínila jsem a poslala jsem ho mávnutím ruky pryč jako by byl nějaký otravný hmyz. Rozhodla jsem se, že mu to jeho ego zkrotím. Měl by mě vidět nosit korunu. Proto ten trůnní sál.

Už jsem se chystala jít, ale zastavil se u mě zcela nečekaně Leviathan. Zírala jsem na něj jako z jara, že se objevil u mého stolu. Normálně sem jen tak někdo nechodí.

„Smím s vámi mluvit, Výsosti?" zeptal se mě a já přikývla. Byla jsem celkem zvědavá, co mi chce démon sdělit. Byl roztomilý, zdálo se mi, že se trochu styděl. Třepotal svým ocasem ze strany na stranu a démoni od jeho

stolu ho s roztaženými úsměvy sledovali. Myslím, že si na něj už začali sázet. Ach ten Satan, pořád měl roupy. Nejspíš na něj budu muset být ještě tvrdší.

„Ano, Leaviathane, samozřejmě," pronesla jsem mile, zatímco jsem se pohledem ze Satana konečně přestěhovala k němu.

„Chtěl bych se vám dvořit, Vaše Výsosti," pronesl, načež se démoni přestali smát, protože já jsem nejspíš vypadala Leviathanem až příliš okouzlená a oni to na mě poznali. To, že by Leviathan mohl být silným protivníkem.

„To mě upřímně překvapilo," podotkla jsem. Leviathan si povytáhl brýle výš a podíval se na mě lehce rozpačitě.

„Doufám, že v dobrém, Výsosti," zakuňkal a já přikývla.

„Ano. Vlastně jsem nadšená, strašně ráda vás poznám. Co kdybychom s tím začali už zítra?" zeptala jsem se, zatímco jsem zírala Satanovi do očí. Myslím, že mě slyšel velmi dobře. Taky jsem se o to snažila.

„Budu potěšen, pokud nemáte nic naléhavějšího," řekl a já zavrtěla hlavou.

„Nemám. Co mělo být zítra, počká. A když nepočká, pak se nedá nic dělat. Nejspíš tomu není souzeno," opáčila jsem, zatímco Satan se doslova s otevřenými ústy posadil na zadek u svého stolu, až to v něm hrklo.

Beelzebub s kamarádem držel basu, ale Astaroth se mu strašně vysmál. Sice na Leviathana trochu žárlil, ale aby se Satan doslova z někoho posadil na prdel, to tu ještě nebylo a on byl šťastný, že toho mohl být svědkem.

„Tak tedy zítra, Výsosti. Budu se těšit. Mám přijít do trůnního sálu?" zeptal se, ale já zavrtěla hlavou.

„Není třeba. Smíte mě vyzvednout v mých komnatách hned po obědě," odpověděla jsem a nechala si od něj políbit ruku. S ním to šlo hladce a nebylo mi to proti srsti. Už jen proto, že jsem tím nikomu neubližovala. Kromě dráždění Satana, to se nepočítá. Ale Leviathan v té hordě démonů neměl bratra, ani nejlepšího přítele, a tak jsem se necítila provinile, že by měl s někým takovým o mě bojovat.

Když se Leviathan vrátil zpátky ke stolu, já už jsem v sále nebyla. Satan se hned chopil jako první slova. „Co to mělo znamenat?" prsknul na něj. Levi se na něj jen usmál a pokrčil rameny.

„Nejsi jedinej, kdo má šanci stát se králem Thallaranu a mít tak vzácnou manželku," odpověděl.

„Ty ani Thallaran nechceš!" syknul na Leviho Beelzebub.

„Správně," dodal Satan. Levi se usmál.

„A ty zas nechceš jí," opáčil suverénně Levi. Astaroth mlčel a stejně tak Asmodeus. Baal s Belialem se o to vůbec nezajímali.

„Je to fajn bonus," objasnil Satan. Roth do něj strčil, což Satan nečekal, takže se zakymácel. „Ty hajzle!" zaječel Satan a proměnil se do své pravé podoby, což odsunulo stůl o metr dozadu. Roth se taky proměnil do svojí a oba stáli čelem k sobě. A nechybělo málo a vypadalo to skoro jako dva býci zaklenutí do sebe parohy.

„Nech Rinku na pokoji, nebo tě zabiju!" vyhrožoval mu Astaroth celý běsný.

„To bych rád viděl, takže už kvůli tomu toho nenechám," prohlásil pobaveně Satan.

„Nechte toho, všimne si vás Lucifer a budete mít problémy!" varoval kamaráda Beelzebub.

„Neboj se, Bube, Lucifera mám na háku," dodal, strčil do Rotha a proměnil se zpátky do své polo-démonské podoby. Pak jen beze slova odešel. Roth se taky stáhl zpátky a čekal, až bude moct taky odejít, aby se Satanem nesdílel chodbu.

Otec akorát vešel do své kanceláře a chtěl se zavřít, ale vtrhla mu tam Thellnessa. „Volal jste mě, můj pane?" vypravila ze sebe a poklonila se mu mezi dveřmi. On nečekal, že by přišla tak brzy.

„Ano, co děláš dnes večer, succubo?" zeptal se a ona se rozhodla pro zcela profesionální odpověď. Když jí někdo osloví jako succubu, pak je jasné, o co půjde.

„Co budete chtít, můj pane. Mám nějaké klienty, ale jestli si mě žádáte vy, všechno zruším," řekla a on se jen spokojeně pousmál.

„Thellneso, chci, aby ses držela od Satana hodně daleko. Dá-li čert, bude se ženit s mojí dcerou a já nechci, aby jí cokoli rozptylovalo. Satana mám ze všech pekelných princů… zkrátka, myslím si, že se k Rince hodí ze všech nejvíc, a tak by bylo fajn, kdyby jim to vyšlo," oznámil jí a ona se mu jen mlčky poklonila.

Musela potlačit slzy, vztek a všechny negativní emoce, které se z ní snažily vydrat ven. Jedinou útěchou jí byl fakt, že o něj zrovna tolik nestojím.

„Je to všechno, pane, nebo ještě něco?" zeptala se. Lucifer se k ní otočil.

„Smíš si něco přát za takovou velkou laskavost. Vím, jak moc máš Satana ráda. Věř mi, že bych proti tomu nic neměl, ale jak jsem řekl, chci, aby se oženil s mou dcerou, a tak jeho úlety nebudu tolerovat. Každý se musíme něčeho vzdát. On asi ženských pokud chce být ovšem králem Thallaranu," objasnil.

„Smím si nechat přání na jindy?" kuňkla a on přikývl.

„Samozřejmě. A aby ti dnes v noci nebylo smutno, přijdu za tebou do *Neřesta*. Udělej si na mě v devět čas," dodal a pokynul jí, aby odešla. Ona se mu poklonila a mířila si to ke dveřím.

Asi tak hoďku po večeři jsem se stavila za Lexi v klubu. Pořád bylo zavřeno. Pro VIP bylo tedy otevřeno už od sedmi, ale pro všechny ostatní až od desíti. Sedla jsem si na prázdný bar a chvíli civěla, jak Lexi leští skleničky na šampaňské.

„Co je? Od tý doby, co jsi přišla, jsi neřekla jediný slovo. Jak to teda vypadá s těma námluvama?" dolovala ze mě.

„Dej mi nejdřív *Sex in Hell*," poručila jsem jí a ona se zasmála a hned mi to šla připravit. Po chvilce mi tříbarevný nápoj položila před obličej a podívala se na mě.

„Byl sex v Pekle?" vyzvídala. Já se málem zakuckala, když to řekla.

„Blázníš? Měla jsem jedno rande, ještě mě tři čekají. A řeknu ti, že mají potenciál dva. A i kdyby, tak se s nikým jen tak nevyspím," objasnila jsem. Lexi se zakřenila.

„Tři? Myslela jsem, že jsi na jednom už byla," připomněla a já přikývla a vypila *Sex in Hell* na ex.

„To jo, ale dneska mě dokonce pozval Leviathan," odpověděla jsem a Lexi se na mě překvapeně podívala. Něco mi říká, že to bylo nečekané a nejen pro mě.

„A kdo z nich má teda potenciál? A co Satan?" dolovala ze mě. Když vyslovila jméno toho padoucha, probodla jsem jí pohledem.

„Ani se neptej, ten by potřeboval peklo jako sůl. Je tak namyšlenej. Vůbec nechápu, jak se ti může líbit. Navíc je až zákeřnej a jediný o co mu jde je, že chce být králem. I jeho komplimenty jsou falešný, nesnáším ho!" objasnila jsem. Lexi se usmála.

„Já ho taky nesnáším. Včera se tu producíroval s Thellnessou a štve mě. Ale líbí se mi, hajzl jeden. Nemůžu ho vyhnat z hlavy, ty jeho modrý oči a

úsměv. Úplně se mi z něj podlamujou kolena," přiznala. Rozhodla jsem se, že s ní Satana radši řešit nebudu.

Podle pekelného plamene se ke mně taky nehodí. Jeho je modrý skoro do zelena a můj je víc azurový. Kdybych si měla vybrat partnera podle barvy pekelného plamene, byl by to můj otec. Možná Leviathan, ten jeho je tyrkysový, což má ke mně nejblíž. *Ale proč to vlastně řeším, je to úplně jedno, kromě mírného odstínu mezi nimi žádný rozdíl není.*

„Takže jdeš zítra na rande s Levim?" zeptala se a já přikývla.

„Zítra s Levim, pozítří s Astarothem, a nakonec se Satanem, ale neboj se, nehodlám s ním být ani nikde dlouho o samotě. Mám důležitější věci na práci," objasnila jsem. Lexi se zahihňala.

„No jistě. A kam půjdete nevíš, viď?" vyzvídala. Já jen zavrtěla hlavou.

„To nevím," dodala jsem. Lexi byla zvědavá, a tak když konečně přestala leštit skleničky, nalila mi druhou půlku koktejlu a šoupla mi to pod nos. Snažila se ze mě dostat všechny detaily, mrcha. Nicméně, žádné stejně nebyly.

„A co teda ten Asmodeus?" zeptala se rovnou. Vydechla jsem otráveně a napila se džusu s kapkou alkoholu.

„Nic, nehodíme se k sobě. Byla to nuda. Víš, Lexi, já bych chtěla pořádnýho démona. Někoho, kdo by vypadal jako pánbůh… teda fuj, sorry, tati, za to klení, ale víš jak to myslím. Prostě sexouše, co má srdce a byla bych pro něj number one," vysvětlila jsem.

„Rozumím. Roth je celkem sexouš. Ne celkem, on je sexouš. Hned po Satanovi by se mi líbil nejvíc," přiznala a v tom se o pult opřel nějaký démon a chtěl si objednat.

„Nerad ruším, ale dal bych si dvakrát *Rohatýho Mikuláše*," řekl a Lexi přikývla a už mu šla nápoje připravit. Ten muž se na mě usmál a lehce se mi poklonil. V Pekle mě všichni znají, jak pak by ne, když jsem jediná dědička thallaranského trůnu

„Tady to je, dobrou chuť," řekla podávajíc muži dva koktejly.

„Hezký večer," odpověděl mile a odešel s plnýma rukama ke stolu, kde seděla mladá Vyšší démonka. Byla to Satanova sestra Trish. Byla nádherná. Měla dlouhé nohy jak plameňák. Ale ne tak hubené. Vlasy popelavě blond až do pasu. Byly rovné a hebké. Oči měla modré jako Nebe stejně jako její starší bratr a řasy jako Barbie.

„Se divím, že randí zrovna s někým z Nižších démonů," komentovala Lexi s lehce žárlivým výrazem v obličeji. Já se otočila jejím směrem a chvilku jsem si jí prohlížela.

„A proč by ne? To, že je sestra toho ďábla Satana neznamená, že musí mít jeho osobnost," zmínila jsem a ona nakonec přikývla.

„Hej, není tam nahoře tvoje mamka?" zašeptala s překvapeným výrazem v obličeji, když jí viděla vcházet do klubu ruku v ruce s nějakým Vyšším démonem.

„Je," procedila jsem jedovatě. Dost mi vadilo, že se matka i otec stýkají s někým jiným. Zdálo se mi, že si to dělají naschvál. Když taťka prohlásí, že chce jenom mamku a snaží se jí dostat zpátky, ona se producíruje Peklem s démony. A když ho pak vidí s jinou démonicí, je zoufalá a chce ho zase získat zpátky. Pořád dokola tohle.

„Omluv mě, jdu promluvit matce do neexistující duše dřív, než jí s někým uvidí táta a bude z toho zase malér," oznámila jsem své nejlepší kamarádce a odešla jsem za matkou.

Seděla nahoře ve VIP prostoru s balkónem. Měla odtamtud výhled skoro na celou jednu část klubu. Zjevila jsem se před ní zrovna, když se nakláněla k tomu démonovi a chystala se ochutnat jeho krev. Nejspíš si mě nevšimla, protože jinak by takové věci nepraktikovala ani na místě zvaném *Neřesto.*

„Matko?" oslovila jsem jí akorát včas, než se to zvrtlo v nějaké veřejně neveřejné orgie.

„Dcero?" opáčila suše. Viditelně byla nasupená, že jsem jí pokazila zábavu. Ale co, je to královna Pekla, taková matka všech démonů a může mít kohokoli a kdykoli.

Byla to královna tělem i duchem s vlasy rudými jako plamen, s nohama snad delšíma než má plameňák, ve srovnání se svým tělem samozřejmě. A s očima, ve kterých žhnuly plameny na počest její velikosti.

Byla mocná, byla atraktivní, byla inteligentní a byla unikátní. A nechci se chlubit, ale já byla dost po ní. Tedy ještě něco jsem schytala po taťkovi, ale matka byla vždycky můj vzor a otec byl můj nejlepší přítel, někdo, kdo tu pro mě vždycky byl a já se o něj mohla opřít.

Ale ona, byla Whisperová každým coulem. Ještě aby ne, když svedla i takového dobráka jako je Adam. A to ani nepotřebovala svoje tělo, plazila se po větvích jako hadice. A co Adama, svedla i Evu, ale tu jen k tomu, aby si kousla do jablka. Lilith, co víc k tomu dodat. Byla všechno a zároveň nic.

„Mohl by nás tvůj přítel nechat na chvíli o samotě?“ zeptala jsem se slušně. Matka protočila očima a pokynula mu, aby odešel. Pak si dala ruce v bok a měla vosí výraz.

„O co ti jde?“ sykla podrážděně.

„O to, abys neudělala nějakou blbost, který bys mohla litovat. Taťka tě miluje. A čím víc naschválů si uděláte, tím horší to pak bude. Musíš s tím přestat, mami. Prosím. Udělej to kvůli mně a dej mu několik dní čas a s nikým nerandi. A taky mu řekni, že máš zájem, aby to pochopil, je to chlap,“ vybalila jsem na ní.

„Máš pravdu, možná jsem se chovala trochu hloupě. Ale tvůj táta na tom taky nese nějaký podíl viny. Kdybys s ním promluvila jako se mnou, byla bych ti vděčná,“ zmínila.

Máma si normálně nenechala do ničeho moc kecat, ne do jejích věcí a taky byla silná a dokázala si věci zařídit sama, ale byly chvíle, jako třeba takovýhle s tátou, kdy se chovala jako by jí bylo devatenáct a ona nevěděla, co má dělat.

„Samozřejmě, že promluvím taky s tátou… a bude to asi hodně brzy,“ zmínila jsem zírajíc na něj. Akorát vešel do klubu ruce omotané kolem succuby Thellnessy. Lilith na chvíli přestala dýchat a pak na mě hodila vražedný pohled, jako kdybych za to mohla já.

„Miluje mě, jo? Nemám se bavit, jo? Tak na to zapomeň,“ procedila skrze zaťaté zuby tónem, ze kterého mi vibrovalo v uších. A k tomu ty její oči žhnuly tak, že kdyby měla čočky, doslova se uškvaří. Pak do sebe kopla panáka, který se válel na stole, zvedla se a šla za tím mužem, co s ním byla před tím, než jsem je vyrušila. No a rovnou se mu zakousla do krku.

Povzdychla jsem si a zírajíc otci do očí, jsem jen pokrčila rameny. Ten když si všiml své ženy, jak se krmí na Nižším démonovi, než je ona sama, vytáhnul Thellnessu na parket a předváděl pěkně hříšný tanec.

My s Lexi jsme si vyměnily pohledy. Někdy bylo mít rodiče fakt peklo. Byli na ránu 24/7, ale byli to naši rodiče a muselo se s nimi jednat v rukavičkách a s respektem 23/7. Aspoň někdy bylo povolený se jim postavit, nebo říct svůj názor nebo je nasměrovat, když se jim nějak záhadně podařilo sejít z cesty, ale zdá se, že je to s nimi těžší, než jsem si myslela.

No nic, vidět svoje rodiče provozovat démonský sex fakt nemusím. To radši půjdu spát, i když spánek skoro nesnáším. Ale tohle potřebuje pořádný restart organizmu, takže minimálně 10 hodin v peřinách.

Dalšího dne u snídaně jsem pozorovala prince, jak se chovají. Astaroth byl tišší než obvykle, nejspíš si to u mě nechtěl pokazit ještě dřív, než by dostal šanci. Asmodeus vypadal, že už to po našem nevydařeném rande vzdal. Satan se choval, jako by byl králem Pekla on a měl to všechno v kapse včetně mě a Beelzebub ho v tom podporoval. No a Leviathan si hleděl svého talíře a sem tam se na mě usmál.

U našeho stolu bylo dusno. Otec nemluvil s matkou a matka s otcem. Bylo to nesnesitelné. A tak jsem to rozsekla. „Můžete toho prosím nechat? Mami, tati… včerejší večer byl jenom nedorozumění," začala jsem. Oba na mě upřeli své zraky a čekali, co ze mě ještě vypadne.

„Nedorozumění? Jako, že se omylem zakousla do krku podřadnýmu démonovi?" syknul otec.

„Jako že je nedorozumění, že přišel v noci do klubu se succubou?" zavrčela matka. Oba se probodávali pohledem div, že po sobě nezačali házet nádobím.

„Včera jsem to řekla mámě, tati, a teď to řeknu i tobě. Miluješ jí a ty zase jeho. Můžete si to odpustit? Když to bylo z obou stran, tak se to vzájemně vyruší ne? Prosím, kvůli mně. A kvůli sobě. Kdybyste se neměli rádi, nežárlili byste.

Nedrážděte se, akorát to vede k tragédiím, který jsou úplně zbytečný," pokračovala jsem v monologu. Nevím, jestli si z toho něco vzali, pořád na sebe koukali a tvářili se jako kaktusy – pichlavě.

Potom si táta povzdychl. Vypadalo by to jako by polknul pýchu, což je u něj vážně fenomenální, protože je králem pýchy. No a natáhl ruku k matce, ta mu jí bez váhání podala. Když šlo o Lucifera, často zapomínala i své jméno, byli pro sebe jako stvoření.

„Omlouvám se, Lilith. Mrzí mě, že jsem na tebe neměl tolik času a že jsem tě nechal si myslet, že už pro mě nejsi ta jediná. Vlastně, jiná ani nikdy nebyla. Succuby pro mě nic neznamenají a ty to víš," řekl a ona stejně jako on před chvílí polkla tu pýchu a vztek.

„Omlouvám se, Lucifere, že jsem se chovala jako puberťačka," přiznala a usmáli se na sebe. *Konečně!* Pak oba vstali a zírajíc jeden na druhého jako by okolní svět přestal existovat, spolu ruku v ruce šli pryč ze sálu.

„Běžte to ztvrdit a mě nechte v klidu nasnídat. A nemusíte spěchat, stejně se dneska nejspíš nic dít nebude," zamumlala jsem si pro sebe a podala jsem si topinku.

Jak si princezna asi vybrala ženicha

Waydan seděl u sebe ve své kanceláři a už asi půl hodiny jen v ruce držel pero a čmáral si do bloku. Měl položenou hlavu na dlani a nuďánkoval se. Nejspíš měl dost práce, ale ne tak důležité, aby musel honem rychle běžet a makat jako šroub. Dnes chtěl být prostě trochu zatvrdlej nejt.

Nicméně, Gabriel ho nenechal na pokoji. Vtrhnul k němu do kanceláře a když se dveře rozletěly, s hihňavým smíchem utekl. Někdy se choval jako by mu bylo maximálně deset let. Waydan protočil očima, natáhl ruku ke dveřím a pomocí svojí magie je zase zavřel, ale to se Gabrielovi nelíbilo a udělal to znovu a znovu.

No a když to udělal už asi po páté, Waydan se naštval, zvedl se a pro toho neposedného anděla si došel. Což Gabriel chtěl, i když se trochu bál následků. Ale on měl tohle provokování v povaze, byl prostě trochu zvláštní a trpěl ADHD.

„Chceš strávit týden ve Zlatý Klícce, nebo o co ti sakra jde?“ vyjel na něj. Anděl sebral odvahu a udělal k Waydanovi pár kroků. Byl sice děsivý, když zatínal čelisti, ale Gabriel už ho testoval několik hodin s touhle intenzitou a věděl dobře, že je to dobrák od kosti a že by mu nikdy doopravdy neublížil.

„Ne, chci strávit týden s tebou,“ objasnil a usmál se na něj. Waydan neměl slov. Co že to po něm ten anděl chce?

„Týden se mnou? Ses asi zbláznil, ne? A proč bych to jako měl dělat?“ prskal podrážděně. Gabriel k němu udělal krok a podíval se mu do očí. Musel trochu zaklánět hlavu, protože Waydan byl o dvě hlavy vyšší než on sám.

„Protože se nudíš a ať si to přiznáš nebo ne, jsem jedinej, s kým by sis mohl užít nějakou srandu,“ objasnil. Waydan se rozhlídnul po paláci. Nejdřív viděl malé anděly, jak si hrají s kostkami a hlídá je nějaká svatá, která u toho plete ponožky pro svého vnuka na Vánoce.

Když se podíval zase dalším směrem, tam seděla skupinka dalších andělů, kteří učili dobré duše nějaké předpisy. Kdyby se podíval dál, všiml by si prázdného cvičiště, kde má cvičit on se svými svěřenci, ale nebylo úterý ani čtvrtek, a tak všichni byli někde na dalším vyučování. No a jeho

otec stál jako vždy nad obrovským glóbem, který natáčel a přemýšlel takticky, kam sešle déšť, a co kde rozvíří za přírodní katastrofy. To dělal, když přemýšlel nad něčím důležitým.

No a on sám celé dny třídil jen modlitby, které pak předá otci a které on možná vyslyší. U všech svatých, ten anděl měl pravdu, Waydan se mohl v Nebi zbláznit nudou, ale vždycky byl tak noblesní a trpělivý. Taky měl smysl pro pořádek, spravedlnost a ctil zákony, že ho ani nenapadlo se vztekat jinde, než ve svojí hlavě.

„Fajn, co máš jako na mysli?" zeptal se a Gabriel se spokojeně pousmál. Byl trochu jako Nebeský hádě, co jen lehce porušovalo pravidla a měl radost, když v tom nebyl sám.

„Půjdeme na Zem a opijeme se. Zahrajeme si ruletu a pak se půjdeme podívat na ženský," prohlásil. Waydan se zamyslel. Nechtěl tak moc otce dráždit a nechtěl ani tolik hřešit, představa týdnů modliteb o odpuštění ho děsila k smrti.

„Nemyslím si, že to za to stojí, Gabrieli. Jen si představ ty následky. Ale ty běž, když neprovedeš něco strašnýho, budu tě krýt. Já jsem holt budoucí bůh, nemůžu si to dovolit," objasnil a sklesle sebou plácnul na gauč. Gabriel zavrtěl hlavou.

„Ne, já chci jít s tebou. Není to zábava blbnout sám. Prosím, Waydane. Pojď se mnou na Zem, nemusíme nutně tropit lumpárny, můžeme se jen procházet. Všechno lepší než Nebe," přemlouval ho. Waydan nad tím vážně přemýšlel.

„Ok, půjdeme na Zem. Ale žádný rulety, alkohol a ani ženský!" objasnil a Gabriel tedy přikývl. Věděl, že přemlouvat ho k zábavě může později, až po tom sám zatouží. Byl nadšený jako malý kluk, když Waydan vykouzlil portál a přenesl je na Zem.

Objevili se v Central Parku v New Yorku. Waydan to místo viděl na glóbu, který právě jeho otec doplňoval o přírodní katastrofy a počasí. No a tady zrovna sněžilo, což není častým jevem. Takže bylo jasné, že to taťka zařídil. Bylo tak půl deváté večer.

„Ty jo," prohlásil nadšeně Gabriel a pokryl se přeludem, aby tolik nezářil. „Ještě nikdy jsem nebyl v New Yorku," dodal. Waydan se rozhlížel kolem a usmál se, když viděl stánek s hot dogy.

„Co tady budeme dělat?" zeptal se Gabriela stále zírajíc na ty párky v rohlíku. Gabriel se pousmál.

„Párty a motokáry. A vážně chci to jídlo, co prodávají támhle. Nemáš peníze?“ zeptal se. Waydan na něj chvilku koukal a pak si do ruky vyčaroval peníze a papírky mu podal.

„Díky,“ řekl Gabriel a běžel pro hot dog. Když se vrátil, překvapivě přinesl i jeden pro Waydana, což on vážně nečekal, myslel si, že si koupí jen pro sebe.

„Je to vynikající!“ rozplýval se nad tím, zatímco Waydan vypadal, že nemá žádné emoce vůči ničemu a ani tomu, co měl nebo viděl poprvé. „Co udáš jako důvod návštěvy Země?“ vyzvídal Gabriel cestou kolem rybníka. Waydan pokrčil rameny.

„Nevím ještě, možná to, že chci poznat lidi a Zemi. Nebo prostě řeknu pravdu, že jsem potřeboval na chvíli změnu prostředí. Nevím no, nejradši bych tu na pár dní nebo týdnů zůstal, ale to mi neprojde. Mám povinnosti,“ připomněl. Gabriel přikývl. Věděl, že si to nemůže jako bůh dovolit dlouho, ale i tak byl vděčný, že ho sem vzal.

„Na jaký motokáry, že jsi chtěl jít?“ zeptal se, když dojedl svůj hot dog. Gabriel se pousmál a ukázal prstem na nějaký plakát. „Fajn, tak jdeme,“ řekl a vedl ho blíž, aby si mohl pročíst, co tam o tom píšou.

„Dobrý den, bohužel už máme zavřeno,“ řekla žena u stánku s lístky do kryté motokárové dráhy v Jersey City. Gabriel do Waydana šťouchnul, aby použil trochu svojí magie a změnil ta jejich pravidla. Waydan jen napnul prsty a slečna jim podala dva lístky a mile se na ně usmála.

Waydan si lístky vzal do ruky a úsměv jí opětoval. „Zaplať jí, troubo,“ prsknul na Gabriela a on jí tedy chtě nechtě dal zbytek těch papírků, co dostal od Waydana chvíli před tím.

Waydan se natáhl pro mapku, kde byly informace o tom, kde přesně se dráha nachází, otevírací doba, a dokonce i nabídka občerstvení. „Hm, je to kousek od Manhattanu. Patnáct kilometrů,“ zmínil a Gabriel se mu podíval přes rameno do plánku.

„Ok, půjdeme tam, ale nejdřív by to chtělo podniknout něco tady, ne? Co třeba jít tam, kde to žije? Vidíš ta světla? Co je to?“ navrhnul překvapivě Waydan. Gabriel se podíval na taneční klub, kam ukazoval bůžek a pousmál se.

„To je, kamaráde, párty klub. Nemusíš mě přemlouvat dvakrát, mám rád hudbu, tancování, chlast a ženský v sexy oblečení,“ objasnil. Waydan ho zpražil pohledem.

„Nemusím vědět odkdy a proč to máš rád, ale moc bych se tím být tebou teda nechlubil. Žádný ženský a hazard! Nezapomeň na ten krystal. Mimochodem, mám dělat kontrolu andělům, požádal mě o to otec," upozornil ho a Gabriel ztěžka polknul. No a pak se vydali prozkoumat to barevně svítící a hlučné místo.

Já jsem byla celé odpoledne až do teď s Leviathanem. Nevím proč, ale bylo mi s ním dobře. Sice jsem nějak nepocítila tu jiskru, která by měla být mezi dvěma partnery, ale zase pusto prázdné to úplně nebylo.

No i bez jiskry, konverzace plynula stejně dobře a rychle jako voda. Ve srovnání s Asmodeusem to rozhodně nebyla nuda. Hráli jsme spolu karty jako za starých časů o odpovědi na osobní otázky. Byli jsme se projít po Thallaranu a navštívili jsme zajímavá místa, na kterých jsem třeba ještě nikdy předtím nebyla.

V kovárně mi nechal ukovat železnou růži, pozval mě na zajímavý drink, u kterého jsem zapomněla jeho název, ukázal mi stejně jako Asmodeus jeho patro a potom jsme se zašili u něj v pokoji a hráli jsme až do teď ty již zmíněné karty.

„Tohle je, má milá, royal flush," řekl a odhalil mi své karty. „Takže jsem teď na řadě já. A zajímá mě, jestli ses už někdy líbala," zeptal se. Já se na něj tak překvapeně podívala. *Vážně ho zajímá zrovna tohle?*

„Ne s jazykem. Jestli tě zajímá co bylo s Asmodeusem, budeš muset vyhrát znova," objasnila jsem a zamíchala jsem karty. On se pousmál.

„Myslím, že se zaměřím na jiný typ otázek. Zdá se, že s Asmodeusem se nedělo nic moc zajímavého," zmínil a já měla pokerovou tvář. „Jen tak mimochodem, jak mě vidíš?" zeptal se.

„Vyhraj a dozvíš se to," prskla jsem na něj a podívala jsem se na svoje karty. Byly dost špatné, ale už jsem vyhrála i s horšími. Leviathan se pousmál a posunul si brýle výš k očím. Hrozně mě zajímalo, jak asi vypadá bez nich, ale plácat na to otázkami se mi nechtělo.

„Full house," řekl a já se usmála. Zdá se, že se přece jenom na mě usmálo štěstí. I když se říká štěstí ve hře, smůla v lásce. Ale uvidíme.

„Otázka, nebo úkol?" zeptala jsem se. On se pousmál.

„Co chceš," řekl a čekal, co po něm budu chtít. Zajímavé bylo, že na to, jak nevinně působil, byl docela zvláštně přitažlivý. Byl záhadný a něco na něm se mi zdálo mnohem nebezpečnějšího, než se to na první pohled

mohlo jevit. Nejspíš byl větší drsňák než Satan. Nebo byl stejný, ale nedával to najevo, takže to bylo přitažlivější.

„Sundej si brýle a polib mě," prohlásila jsem, že to znělo jako rozkaz. On s tím zrovna nějak dvakrát neotálel. Sundal si brýle a položil je opatrně na stůl jako by to byla nejdražší věc na světě a pak se na mě podíval.

Ty brýle mu slušely, byl s nimi roztomilý a působil v nich chytře, ale bez nich? Pro pána Pekel, najednou jako by přede mnou stál jiný člověk a to to byl jen párek průhledných sklíček, jak je to možné?

„Opravdu chceš, abych tě políbil jako první já?" zeptal se pozorně a já přikývla. *Proč by ne? Myslím, že jsem si lepšího prince z těch sedmi vybrat nemohla.*

„Chci," odpověděla jsem a nechala jsem ho, aby se ke mně nahnul přes stůl a udělal to. Měl jemné rty a svěží dech. Nejspíš to bylo tou limetkou s chilli a mátou, kterou jsme oba před chvílí vypili. *Hot&Cold* se to jmenovalo, už vím.

Políbil mě jen lehce a opatrně, žádná divočina, ale i tak to mělo vášeň. A když se ode mě odtáhl, mile jsem se na něj usmála a složila karty zpátky do balíčku. Vypadalo to, že by ještě rád hrál karty, ale já v tom měla jasno. Říká se, že se v nejlepším má přestat, a tak jsem to ukončila. Vždyť mám před sebou ještě dvě rande.

„Děkuju ti za krásný den, Leviathane. Bylo to moc hezký, fakt jsem si to s tebou užila. Tak dobrou noc," rozloučila jsem se s ním. Vyčetla jsem mu z očí, že nechtěl, abych odešla, ale další plusový bod získal za to, že mě respektoval.

„Dobrou noc, princezno," zašeptal ještě, vstal ze židle a políbil mi ruku na rozloučenou. Byl to opravdový džentlmen. To se v Pekle jen tak nevidí a zvlášť mezi démony. Řekla bych, že takový byl i kdybych nebyla zrovna princezna. Nebyl ten typ, co se přetvařuje.

Waydan s Gabrielem si užívali večer v luxusním tanečním klubu na Upper East Side. Ochutnali spoustu druhů nejrůznějších koktejlů, a docela se zprasili. I když Waydan byl původně proti, nakonec neodolal těm barevným pitíčkům, které nikdy neměl a těm třpytivým cingrlátkům zabodaným v ovoci.

Totiž v Nebi nebylo nic, na čem by mohla vznikat závislost. Takže ani zmrzlina, sladké, alkohol, nic. Víno tam bylo, ale jen pro boha. *„Waydane, vrať se domů!"* ozvalo se mu v hlavě. On se rozesmál.

„Kuš, otče!“ syknul a dopil svůj drink. Gabriel na něj překvapeně civěl. Nikdy nečekal, že by byl schopný říct otci něco takového. Trochu se polekal, že by mu ta jejich návštěva Země mohla uškodit. Chtěl se pobavit, ale ne ho stáhnout ke dnu a zas tak moc naštvat boha.

A tak si přitáhl Waydana k sobě, až mu narazil bokem na břicho, vzal do ruky jeho sluneční kámen, který mu visel na krku a díky němu, se i s ním přenesl zpátky do Nebe.

Waydan celou cestu k sobě do ložnice něco žvanil, což na něj bylo neobvyklé, ale poprvé ochutnal sladké pití i alkohol a měl ho hodně, takže to nebylo vůbec nijak divné vzhledem k okolnostem. Gabriel byl taky celkem na plech, ale trochu míň než Waydan, a tak mu dělal oporu a vedl ho do nejvyšší věže Stříbrného Království.

Tam ho šťouchnul na postel, sundal mu boty jako svému synovi a přehodil přes něj peřinu. A když chtěl odejít, uslyšel kroky před ložnicí a polekal se. Věděl, čí to byly kroky, a tak se raději usalašil na křesle vedle Waydanovy postele a usnul.

Vzbudili se až po obědě a překvapeně na sebe civěli. Jakpak by ne, když se Gabriel uprostřed noci přestěhoval k němu do postele. „Proboha, co tady děláš?“ syknul Waydan a skopnul ho na zem.

„To je teda poděkování za to, že jsem ti zachránil čest, duši a taky tebe před trestem. Včas jsem tě odvedl domů a ty mě skopneš na zem,“ stěžoval si Gabriel a Waydan se pousmál a posadil se tak, aby se mohl opřít o čelo postele.

„Ty jsi mě takhle zachránil, jo? A proč jsi to dělal? Sliboval sis od toho snad něco?“ zeptal se, ale Gabriel zavrtěl hlavou.

„Ne, ale i tak by bylo fajn mít u tebe laskavost,“ objasnil. Waydan se zakřenil a podal mu ruku, aby mu pomohl se zvednout z té podlahy. Gabriel jeho ruku přijal a vyhoupl se s jeho pomocí zpátky na nohy.

„Laskavost? Tu už máš, neřekl jsem o tvých prohřešcích živý duši. Zatím. Co víc bys měl ještě chtít, anděli?“ vyzvídal. Gabriel se posadil k němu na postel a podíval se na něj s vážným výrazem v obličeji.

„Chtěl bych být tvůj nejlepší kámoš,“ objasnil. Čekal, že se mu Waydan vysměje, ale on na něj šokovaně civěl.

„No fajn, to mi lichotí. Tak se snaž a třeba budeš,“ opáčil a odešel se do koupelny osprchovat a vyčistit si zuby. Gabriel neměl slov. Nakonec se pousmál a vypravil se k sobě.

Já jsem se chystala na rande s Astarothem, ale měla jsem plnou hlavu Leviathana. Pořád jsem měla před očima ten jeho obličej a krásné oči bez brýlí a ten pocit, když mě políbil. Jak bych mohla po tom všem randit s někým jiným?

Roth mě vyzvedl krátce po půl jedné v mých komnatách a vedl mě do pekelných zahrad, kde to samo sebou moc nekvetlo, ale všude z kamenů trčely povadlé květiny, které byly tak trochu začouzené od pekelných plamenů, které jsou všude. Zdá se, že ani magie moc dlouho na přírodu v Pekle neúčinkuje. Jakpak by jo, když rostliny potřebují vodu, slunce a vhodnou teplotu.

„Lucifer říkal, že jste mu pomohla vymyslet trest pro nějakého vraha jedenácti lidí, který zemřel nedávno," zmínil a já přikývla.

„Nebudeme si tykat?" navrhla jsem.

„Bude mi ctí," řekl a usmál se. Pak bylo chvíli ticho, jediné co bylo slyšet, byly naše kroky ve štěrku. Podél široké cesty byla zažloutlá tráva a pár kamenných laviček. A protože bylo v Pekle vždycky teplo, posadila jsem se beze strachu z nastydnutí na lavičku.

„Co jsi pro něj vymyslela za trest, jestli se můžu zeptat? U mě na patře nebývá žádný vzrůšo," zeptal se. Spokojeně jsem se pousmála nad tou představou, že jsem někoho takhle podlého odsoudila k nějakému pořádnému trestu a sama.

„Poslala jsem ho k Beelzebubovi. Zdálo se mi to jako dobrý nápad, když byl kanibal a jedl své oběti. Teď bude moct ochutnávat sám sebe donekonečna a nebo trpět hlady. Taky jsem pro něj vymyslela zvláštní trest, ale to je jen mezi mnou, otcem a Beelzebubem," objasnila jsem. Dál už se mě tedy na nic ohledně toho nevyptával.

„Asi budu znít jako cvok a budu si to vyčítat, ale chtěl bych vědět, jestli mám nějakou šanci vzhledem k mým konkurentům, kteří už byli přede mnou s tebou venku," zakuňkal a podíval se mi do očí. Rozuměla jsem tomu, ale bylo těžké na to odpovídat.

„Není to snadná situace, nerada bych někomu ublížila. Taky nejsem stavěná na randění každý den s jiným mužem, všichni se mi něčím líbíte, ale nejsem si jistá vůbec v ničem. Abych ti odpověděla, určitě šanci máš, jen nevím jak velkou. Nejradši bych se na to vykašlala, takhle si nikoho nenajdu," rozčertila jsem se.

Astaroth mi položil ruku na mou a jemně jí stiskl. „Nechci tě nijak ovlivňovat a ani stát proti tvýmu otci, ale Satan určitě není vhodná volba.

Kdybys slyšela, jak o tobě mluví. Jde mu jen o korunu a…“ Přerušila jsem ho.

„Já vím. A taky jí nikdy nedostane. Ale víš, mě jde teď taky hlavně o nesmrtelnost, nejsem zamilovaná jak jsem si myslela že budu. Možná to teprve přijde, v což upřímně doufám, ale… když už se bavíme otevřeně, jsi mi sympatický. Velmi,“ objasnila jsem. Roth se pousmál, přitáhl si tu mojí ruku ke rtům a něžně jí políbil.

„O korunu mi nejde. Ani o pozici. Nejde mi o nic, chci jen parťačku pro všechno možný, chci s ní prožívat dobrodružství, užívat si nesmrtelnost a tak nějak jsem se do tebe zamiloval, Rinko,“ zmínil a naklonil se ke mně, že mě políbí.

Byla jsem celkem v šoku z toho, co mi řekl a nejen z toho. I ten fakt, že jsem chtěla to stejné a cítila jsem k němu něco podobného. Nejen silnou přitažlivost, ale menší náklonost.

A když se naše rty lehce dotkly, odvrátila jsem od něj hlavu. „Udělal jsem něco?“ zeptal se sklesle, ale zavrtěla jsem hlavou.

„Včera jsem políbila Leviathana,“ přiznala jsem mu.

„Říkal jsem, že když si princezna bude přát randit s námi se všemi, nebudeme mít námitky. Nebo aspoň já ne,“ zašeptal do mých rtů a konečně mě políbil. Nevím, jak dlouho by mu tenhle přístup vydržel, ale alespoň, že ho to ode mě neodradilo.

S Leviathanem mezi námi něco bylo, zvědavost a z mojí strany i touha. Ale Astaroth byl kupodivu mnohem citlivější a chtivější co se týkalo něčeho hlubšího, a to na to ani nevypadal. Byl to extrovertní a velmi živelný muž, spontánní a charismatický.

Vždycky jsem si myslela, že někdo jako Leviathan, který je introvert a ve skrytu duše opravdový ďábel, je něco pro mě, ale asi je důležité mít to s čím porovnat. S každým jsem někdo jiný.

Ani nevím proč, ale už jen po tak krátké intimní chvíli, jsem věděla, koho si z nich chci vzít. S Leviathanem jsme se líbali asi jen několik málo sekund, ale s Astarothem to nabylo vášnivějšího směru. Už jsme se líbali asi minutu a já chtěla víc.

Pomalu se to uchylovalo k muchlování. Jako bych se přestala ovládat. Vůbec jsem nevěděla co dělám a bylo mi to jedno. Ztratila jsem se v jeho blízkosti a brala jsem si, co nabízela. A mě se zdálo, že nabízela všechno.

„Promiň, nevím co to do mě vjelo, vždyť se vůbec neznáme. To je trapný, promiň,“ omlouvala jsem se mu, když mi asi po pěti minutách

docvaklo, jak nevhodně se po něm plazím přímo v thallaranském veřejném parku. Roth se tak roztomile pousmál.

„Nevadí, vůbec se nemáš za co omlouvat. Mě se to líbilo," řekl, ale já mu slezla z klína a snažila si před ním ukrýt své černé oči, které symbolizovaly víc než jen chuť na krev. A k mojí smůle to každý démon moc dobře věděl.

Vůbec jsem nevěděla, co s ním dělat dál celé naše rande. Zdálo se mi hloupé ho ukončit hned po tom, co začalo jen proto, že jsem se bála, že se po něm nedokážu přestat plazit. A zase nedělat to, když jsme to oba chtěli a mělo nás to dovést až k místu, kam oba směřujeme – k oltáři, by bylo ještě hloupější.

„Rothe?" zakuňkala jsem a podívala jsem se na něj se svýma černýma očima, aniž bych měla strach, že na mě tu touhu pozná.

„Ano?" Usmál se a podíval se na mě taky. Měl je stejně černé jako já. Nemusela jsem se cítit hloupě. Nicméně jsem měla v povaze o všem dopodrobna přemýšlet a porovnávat a spekulovat a analyzovat, a tak jsem se nemohla přestat soustředit na to, jaké oči měl včera u líbání Leviathan.

„Copak?" dožadoval se mé pozornosti, když jsem zase upadla do jámy plné nejrůznějších myšlenek.

„Moc ráda bych se s tebou muckala, ale na to když tak budeme mít věčnost. Teď bychom se měli zaměřit na to, abychom se poznali a s tou věčností jsme mohli začít," zmínila jsem a on se tak krásně usmál.

„Souhlasím," řekl. Rozptylovaly mě moje touhy a i ty jeho. Četla jsem v něm a nemohla jsem to zastavit. Bylo očividné, že po mě touží tolik jako já po něm. Zajímalo by mě, kdy se tohle stalo? Vždyť to ještě před chvílí bylo tak neutrální.

„Kdo prohraje, ustoupí vítězi. Bez řečí," prohlásil Satan a rozdával karty na stůl. U stolu seděl Leviathan i Asmodeus. Satan se prostě nedokázal smířit s tím, že jsem naše zítřejší rande odvolala. Hlavně, že by mohl prohrát se všemi démony, kterými pohrdal. On tedy pohrdal každým, měl pocit, že je nejlepší.

Sice jsem neřekla nikomu nic konkrétního, ale nejspíš bylo jasné, koho jsem si vybrala. Ale to by nebyl Satan, kdyby se nesnažil všechny oblbnout, zmanipulovat a dosáhnout jakkoli toho, co chce.

„Já o ní hrát nebudu! Mám jí rád. A navíc bych byl idiot, když to mám zcela jasně v kapse," prohlásil Astaroth, který si tam akorát přisednul.

Leviathan tam s nimi seděl jen proto, že rád hrál karty a protože ho Satan pozval na drink. Kdyby věděl, co má v plánu, rovnou by se na něj vykašlal.

„Nebo se bojíš, že prohraješ," dodal Satan.

„Já chci hrát, tahle rivalita mě štve a ona než si vybere, tak mě jebne," dodal Asmodeus. Satan se uchechtl a začal rozdávat karty.

„Jasně. Dva největší lúzři, který nedokážou přijmout porážku o ní hrajou karty. To je hovadina. Ona už si vybrala, tebe nechce a Asmodeus je nejspíš stejně venku i kdyby vyhrál. Co si jako myslíš, že se stane? Navíc, když se dozví, že jsme o ní hráli karty, nevybere si nikoho. Já se teda jenom budu dívat, kdo vyhraje a pak, jak vás za to stihne krutý trest," objasnil Leviathan.

„Přesně tak. Levi má pravdu. Já nehraju jsem řekl!" prsknul na něj Astaroth, když mu hodil karty pod nos. Satan zuřivě mrsknul s kartami o stůl.

„Fajn, nechte si jí. Stejně se mi zas tak moc nelíbí," prohlásil Satan. Všichni na něj jen mlčky koukali.

„Myslel jsem, že chceš vládnout Thallaranu. A Rinka je nádherná. Hezčí než Thellnessa," zmínil Leviathan. Taky rád Satana prudil ne že ne. On takový byl, i když se to na první pohled nezdálo. Byl jako oni. Jakpak by ne, když to byl Vyšší démon a princ? Všichni si byli svým způsobem podobní.

„Thellnessa je dobrá v tom, co dělá," hájil jí Satan. Asmodeus se zasmál a Astaroth protočil očima.

„Jo, ale o tom, jak je v tom dobrá víme všichni," zmínil Astaroth. Levi se rozesmál a stejně tak Asmodeus. Satana se ten fakt dotkl. Skoro jako by si to ani neuvědomoval. „Ona si tě stejně nevybere, nebyl bys jí věrnej a ona má ráda věrnost," dodal ještě Roth. Leviathan mu dal za pravdu přikývnutím.

„Jak ty to můžeš vědět?" prsknul na něj Satan.

„Každá holka chce věrnýho chlapa," objasnil. Satan se rozesmál a Asmodeus s Levim jen pozorovali jak se hádají. Skákali očima z jednoho na druhého podle toho, kdo zrovna mluvil.

„Jako kdybys ty uměl být věrnej, jsi stejnej jako já," procedil Satan a napil se whisky. Pak shrabal karty zpátky do balíčku a jen tak se uklidňoval jejich mícháním.

„Nikdy jsem nebyl jako ty. Navíc, už mě to úplně přešlo. Chtěl bych se usadit," dodal Roth.

„Podle mě jsi, Satane, ublíženej, že tě poprvé v životě odmítla ženská. Jak je vidno, ne každá má ráda až takový bezdušáky," rýpnul do něj Leviathan. Astaroth mu nastavil ruku, aby si plácli. Levi si s ním nakonec plácnul.

„Jděte do hajzlu, všichni!" syknul a uraženě odkráčel pryč. Astaroth byl nadšený z toho, jak Satanovi udusali ego. Možná, že to celé Levi udělal taky jen proto, aby Satanovi srazil hřebínek. Možná si v poslední době moc vyskakoval i na ně, o čemž moc nevím, protože se s nimi nevídám.

Satan prásknul dveřmi svojí ložnice hned, jak dorazil do svého patra. Vřelo to v něm. No pro pravdu se prý člověk nejvíc zlobí a on prohrál na plné čáře s někým, o kom si myslel, že jsou jen podprůměrní démoni oproti jeho velikosti. A k jeho smůle jsem to tak viděla i já – budoucí královna Thallaranu a dcera nynější královny démonů.

Hned jak sebou plácnul na postel ještě tak pěkně upravený v bílé košili s motýlkem, aby směl do *Neřesta*, někdo zaklepal na dveře. „Ať jsi kdokoli, jdi do hajzlu!" ječel.

„Dobře," zašeptala smutně Thellnessa, která to celé slyšela i viděla a bylo jí ho líto. Nejspíš ho přišla utěšit. Teď už mohla, bylo jasné, že ze svatby nic nebude. Taky se jí ulevilo a měla pocit, že teď by u něj mohla mít šanci, když měl raněné ego.

„Promiň," řekl, zatímco se na ní už díval mezi dveřmi. Ona k němu udělala krok a lehce mu dala pramen jeho blond vlasů z čela. On se nechal a jen se na ní mlčky díval. Vypadal jak kdyby se měl každou chvíli rozbrečet.

Thellnessa využila jeho bolesti a vetřela se mu do ložnice. Stoupla si na špičky, udělala k němu krok a nalepila se svým tělem na jeho, zatímco ho pažemi objímala kolem krku a rty přitiskla na ty jeho. Satan se chvíli nechal, než jí do sebe odstrčil.

„Spala jsi i s Astarothem a Leviathanem?" zeptal se a ona sklesle přikývla. Nemohla mu lhát, protože to byla známá pravda. Thellnessa spala s každým Vyšším démonem v Thallaranu. Patřila dlouho mezi ty nejžádanější společnice i tanečnice. Byla prostě krásná. Ale taky si za to brala spoustu peněz. Nicméně od princů si peníze za služby nebrala.

„Ode mě jsi ale nechtěla ani pěťák," připomněl jejich první a poslední noc. Byl sice nalitej, ale nikdy by nezapomněl zaplatit. Věděl o co šlo, bylo to vzájemné, nebral jí jako šlapku, i když se seznámili v *Neřestu* při tančení na jeho klíně.

„A co oni? Platili ti?“ tahal z ní. Thellnessa věděla, že by se to dozvěděl, a tak se rozhodla, že mu řekne pravdu a zavrtěla hlavou. Satan se pousmál.

„Vypadni. Nepotřebuju, abys mě utěšovala. Myslel jsem, že jsem pro tebe spešl, ale nikdy jsem nebyl,“ řekl sklesle a ukázal hlavou na dveře. Thellnessa k němu udělala krok a chytla ho za ruku. Satan se jí vysmeknul.

„Řekl jsem, abys vypadla. A zavolej mi Lexi, ta se k utěšování hodí víc,“ dodal a lehce jí vystrčil ze své ložnice. Thellnessa celou cestu k výtahu plakala. Nejen, že byla smutná z toho, že přišla o Satana jednou provždy, protože on byl vážně nekompromisní. Ale taky mu měla dohodit svojí největší konkurentku.

Když ale vešla do *Neřesta*, nebylo na ní znát, že by byla nějak vykolejená, nebo nešťastná, natož že by plakala. S kamenným výrazem se objevila u baru a čekala, až si jí Lexi všimne.

„Jsi volaná před prince Satana,“ řekla a bez dalšího slova nebo pohledu odkráčela pryč si dělat svoje. Lexi se na mě překvapeně podívala. Já jsem totiž seděla opět na baru, abych jí mohla vyprávět o tom, co jsme dělali s Astarothem na rande. Což jí zajímalo, protože s ním měla taky nějakou historii. Vždycky se jí líbil. Až moc. Ale pak začala šílet ze Satana. Ani jsem si nevšimla jeho partičky nahoře v salónku.

„Co myslíš, že mi chce?“ zeptala se mě, ale já pokrčila rameny a usrkla si coly. „Pro rány pekelný, co si mám vzít na sebe? Přece za ním nepůjdu v tomhle,“ pronesla se zoufalým výrazem v obličeji.

„Zkus tohle, vyniknou ti v tom prsa,“ zmínila jsem a máchnutím ruky jsem jí přičarovala zelený top s hlubokým výstřihem do V a upnuté, lesklé, černé legíny.

„Drž mi palce,“ zašeptala a já jen přikývla. Bylo mi jasné, že se s ní Satan dnes v noci pravděpodobně vyspí. Takhle zaháněl chmury běžně, ale hlavně když se cítil nechtěný, to pak potřeboval opravdu kvalitní succuby a Thellnessa ho asi už přestala bavit. A Lexi byla okouzlující a nová. Pokud mu tedy nevadí, že jí před tím už měl Astaroth.

Jak světlo spolkla tma

Waydan seděl s otcem v pracovně a čekal, až si na něj udělá čas. Kvůli něčemu ho k sobě zavolal, ale ještě pořád řešil nějaké soukromé záležitosti. A tak se jen rozhlížel kolem jako by to tam viděl prvně. Sice k otci do pracovny tak často nechodil, ale teď si to tam prohlížel z úplně jiného důvodu. Mělo to být za nedlouho celé jeho.

Kdo nikdy nebyl na takovém místě, by zíral. Všechno v tom okolí bylo dechberoucí. Úplně všechno. Snad všechno bylo z mramoru, zlata a stříbra. Nebeský Palác byl nádherně prosvětlené a unikátní místo. Vše, co se nacházelo ve Stříbrném Městě, bylo zalité sluncem. Doslova. A všude bylo plno čerstvého vzduchu.

Zem byla jako ze skla, ze kterého šlo vidět dolů na Zem a mraky nebyly jen jako pára, ale spíš hasící pěna, akorát nebyla mokrá. Bylo to kouzelné. Okolí vypadalo jako město, které v pozadí bylo plné denního světla a mraků. A strop byl jako okno do vesmíru. Temný jako noc.

Waydan se protáhl, protože už tam seděl asi dvacet minut, a když se zvedl, že odejde a vrátí se později, otec na něj mávl, aby ještě neodcházel, že už se mu bude věnovat. A tak si zase sedl zpátky do křesla a sledoval otce, jak se k němu blíží.

„Omlouvám se, synku, něco jsem ještě řešil s Uriasem. Jde o Lucifera. Nemůžu se s ním normálně domluvit, snad bys to mohl zkusit ty, on na tebe většinou dá," zmínil. Waydan přikývl a čekal, co mu k tomu otec ještě řekne. Ten si jen přisedl, sepjal ruce a lamentoval.

„Ach ten Lucifer, to je můj kříž," prohlásil. Waydan se k tomu raději nevyjadřoval, protože nechtěl stát zase mezi nimi. Většinou stál na straně svého bratra, protože se mu otec zdál nespravedlivý, ale musel ho vždy poslouchat, pokud nechtěl mít problémy. Na rebelantství tam byl Lucifer, a jak dopadl.

Ale pravdou je, že už ho to taky začínalo štvát a život ve Stříbrném Městě a v paláci nudit. Záviděl Luciferovi zábavu. Měl za to, že jeho o deset let starší bratr má na rozdíl od něj alespoň nějaký život. Sice ho otec

potrestal a on se stal démonem bez možnosti vládnout Stříbrnému Městu, ale Waydan o to taky zase tolik nestál.

Spíš než to chtěl poznat lásku jako Lucifer. Vždyť on nesměl mít normální vztah a už vůbec ne to, co s tím souviselo. Nemohl dělat skoro nic zajímavého, aniž by to nebyl hřích. Být svatou bytostí přinášelo spoustu nevýhod. A čím byl Waydan starší, tím míň výhod v tom vlastně viděl. Jednoznačně Nebe pro něj byla nuda. A nejen pro něj. Vždyť i ten Gabriel měl pravdu.

Otec ho chtěl oženit s nějakou svatou a rozšířit jejich rodovou linii. Nicméně museli zůstat oba v celibátu, všechno mělo proběhnout speciálně, tak, jak by mělo. Nikoli tak, jak byla zplozena jediná dědička království Pekel a jeho vnučka Rinka.

Lucifer kdysi stejně tak jako teď Waydan cítil tu enormní tíhu té obrovské zodpovědnosti, která mu ležela na bedrech od chvíle, co se narodil. S rozdílem, že se z toho nakonec vymanil, ale na Waydanovi to leželo stále a ne-li víc, i když byl druhorozený. Protože teď byl otcova jediná naděje.

A přestože Waydan vizuálně nevypadal starší než třicet, byl stejně starý jako lidstvo samotné. Byl už jediným přímým potomkem samotného boha, který mohl vládnout Stříbrnému Městu. Lucifer totiž o to privilegium přišel ve chvíli, kdy se začal zajímat o ženy, o které se neměl zajímat.

I přesto, že mu to otec přísně zakázal, nejvíce obdivoval ty z podsvětí. Zamiloval se do „bohyně" podsvětí Lilith, která měla úžasnou postavu a ohnivou povahu, i podle jeho nejvyšších tužeb. Koneckonců, byla to nespoutaná démonka a on byl jen anděl. No a zplodili spolu mě.

A aby toho nebylo málo, nechal se ten trubec i připravit o duši. Nejspíš to musela být pořádná vášeň, když si jí nechal sníst. Tak lehkomyslný Waydan nikdy nebyl. I když.

„A o čem, že mám s Lucem promluvit?" zeptal se ho.

„O tom, aby si nehrál s dušemi a nestahoval nevinné do Pekla. Máme málo svatých s potenciálem povýšit na anděly. Mohl by přísněji trestat hříšníky a ne si z nich dělat kamarády. Ten jeho liknavý přístup mě vážně vytáčí," pronesl, načež Waydan přikývl.

„Jistě, otče, pokusím se," řekl a chtěl odejít, ale otec ho nepustil.

„Počkej ještě, synku, kam tak spěcháš? Za prvé, tě do Pekla nepustím ani omylem, nejprve bys měl poslat pro bratra někoho kompetentního. A za druhé, chci si s tebou ještě promluvit o něčem důležitém," objasnil.

Waydan se tedy zase posadil. „Vybral jsem ti nevěstu," řekl a Waydan ztuhnul.

„Ne-nevěstu?" Polekal se a otec přikývl.

„Jistě, máš věk na ženění. A já na důchod," zmínil a opřel se o lokty. Waydan ani nepípnul. Tušil, že to jednou přijde a taky i to, že s tím nemůže nic dělat, pokud by nechtěl jít do extrémů, na což on neměl povahu.

„Koho?" zeptal se. Bůh mu naznačil, aby chvilku vydržel, otevřel šuplík a vyndal z něj hromádku papírů. Ty rozložil namátkově na stůl a listoval jimi, dokud nenarazil na tu, kterou pro něj vybral.

Waydan se nestačil divit. Jedna byla ošklivější než druhá, ale zdálo se, že v tom má otec jiný systém. Šlo o duši a charakter. Měla to být bohyně – hned po něm samotným Nejvyšší bytost obecně. Vyšší i než byl sám Lucifer. Ten sice o moc z takové velikosti stál taky, ale ne na úkor svobody a sexu.

„Tahle," pronesl s lehkostí a ukázal mu fotku ženy, která vypadala jako Gábina Osvaldová ve svých 40 letech. „Tak co na ní říkáš?" vyptával se nedočkavě.

„Hezká," odpověděl neutrálně a snažil se potlačit vztek a všechny emoce, které se mu valily do hrudi jako tsunami. Chtěl běsnit a utéct někam hodně daleko od všech těch povinností, ale byl jaký byl – věrný až do morku kostí. Hlavně tomu, co považoval za důležité. Nedejbože, aby se to nějak změnilo. To by nejspíš jeho otec přišel o všechno. Hlavně o svojí pýchu, čímž Waydan rozhodně byl.

„To jsem rád, že se ti líbí. Je vážně úžasná. Určitě se do ní zamiluješ, až jí líp poznáš. Její duše je jako ta tvoje, čistá a dokonalá. A je taky zkušená. Hodněkrát byla už na Zemi jako smrtelnice, potom se rozhodla dělat strážnou, což dělala několik staletí a teď by se chtěla usadit," básnil o ní. Waydan se na něj tak podíval.

„A vy věříte tomu, že je tahle žena hodna stát se ženou Nejvyššího?" zeptal se. Myslel tím sebe. Zatím ještě Nejvyšším nebyl, ale to se k jeho smůle mělo stát už velice brzy.

„Samozřejmě, jinak bych jí přece nevybral. Jsi moje všechno, Waydane. Vkládám do tebe veškerou důvěru. Přece si nemyslíš, že bych dal svého jediného syna všanc jen tak někomu. A osud Země, Stříbrného Města a Thallaranu bych nechal bez vhodného vládce," dodal.

„Nejsem váš jediný syn," připomněl mu ostře. Bůh si povzdychl.

„Ty přece víš, jak jsem to myslel," řekl. Waydan se k tomu nevyjadřoval. Momentálně byl vzteky bez sebe a měl co dělat, aby se ovládnul.

„Co když si jí nevezmu?" zeptal se ho. „Čistě teoreticky," dodal. Bůh se na něj překvapeně podíval.

„Waydane, jsi hned po mě nejsvatější bytost. Ty si jí musíš vzít, rozumíš? Neexistuje lepší kandidátka na takový post," objasnil. Waydan se beze slova zvedl a mířil si to pryč z otcovy kanceláře. „Kam jdeš?" zeptal se překvapeně, když odešel bez odpovědi a u nedořešené debaty.

„Jdu si promluvit s Lucem," opáčil suše a už sahal na kliku. Bůh prudce vstal od stolu, natáhnul ruku před sebe a kouzlem mu zabránil, aby na tu kliku sahal.

„Ještě jsme spolu neskončili a jak jsem řekl, ty do Pekla nepůjdeš," zmínil. Waydan protočil panenkami. Hrozně moc se chtěl do Pekla podívat. Nikdy tam totiž nebyl. Nesměl.

Bylo to totiž nebezpečné už jen proto, že byl, kdo byl. A taky pro jeho čistou duši, pro kterou by démoni vraždili a že se to tam takovými jen hemžilo. A taky měl bůh strach, že by se historie mohla opakovat. Jak se říká, co Peklo schvátí, to už nenavrátí.

Waydan vždycky otce na slovo poslouchal, ale začínala mu docházet trpělivost. A hlavně, jeho zvědavost nějak z ničeho nic mnohonásobně převyšovala všechno ostatní, co v sobě měl za cnosti. A už byl rozhodnutý, že do Pekla půjde, i kdyby se otec na hlavu stavěl.

„Otče, jsem dost starý na to, abych to zvládl sám. A měl bych vědět, čemu že to budu vládnout. Démony jsem nikdy neviděl a měl bych je poznat. Taky jsem Vyšší bytost než oni a to leccos znamená. A pak, mám tam bratra. Nejvyšší by se neměl schovávat a bát se svých poddaných," řekl. Bůh se zamyslel.

„V tom máš sice pravdu, ale přece jen bych tě radši neviděl poblíž těch nesvatých, krvežíznivých potvor bez duší. Stačí, že máš mezi nimi dva příbuzné," dodal.

Waydan o mě věděl. Věděl, že jsem Luciferova dcerka, ale nikdy mě neviděl. On obecně nikdy neviděl jiného démona, než Lucifera a já nikdy neviděla anděla.

Ale Lucifera ve své démonské podobě taky nikdy neviděl. Vždycky se sešli před branami Stříbrného Města, kde normálně čekají duše na roztřídění. Lucifer totiž na tak svaté místo jako je Nebe už nesmí. Ne bez

doprovodu boha. A pokud chce být nahoře, nesmí děsit ostatní svým zjevem.

Mě tedy démoni odpudiví nepřipadali. Byli normální, jen měli rohy, ocasy a kopyta. Vypadali jako lidi, akorát byli větší, jejich kůže byla tmavě šedá, jejich oči měly děsivé barvy a spousta z nich byla zjizvených. Nicméně, to nebylo proto, že byli démoni, ale proto, že měli nějaké nehody, tresty nebo tak něco.

„Když mě pustíte do Pekla, domluvím Luciferovi a vezmu si Ludmilu," řekl a otec tedy přikývl. Vždyť musel Waydanovi věřit.

„No budiž. Vezmi si s sebou pro jistotu *Zyphyris*. Kdyby tě ti zatracenci obtěžovali," dodal a podal mu dýku do ruky. Byla ukovaná v pekelném ohni, ale z materiálu, který dokáží vytvořit pro změnu jen andělé. Proto její čepel dokázala smrtelně zranit oba druhy. Nicméně božstvo bylo vůči jejímu ostří imunní.

„To vaše pohrdání vůči ostatním mě uráží. Máte tam dole vnučku. Nebo to pro vás nic neznamená?" vpálil mu do obličeje Waydan, až to jeho otce upřímně zaskočilo.

„Běž už. A nedělej hlouposti, věřím ti," dodal a Waydan tedy odešel. Byl sice poslušný a slušný za všech okolností, ale dokázal se ohnat, když se mu zdálo, že je někdo nebo něco nespravedlivé. Jaký měl vztah jeho otec se mnou netušil, ale myslel si jen to nejhorší. Třeba to, že mě nikdy ani neviděl a to byla pravda.

Waydan se přenesl pomocí portálu dolů před pekelnou bránu a zatáhl křídla. Byla obrovská. Jak ta křídla, tak i ta brána. Snad ještě větší než ta, kterou mají v Nebi, ale místo ze zlata byla celá zrezivělá.

Z obou stran stáli dva mohutní démoni. Měli celkem opotřebovaná těla, kopyta neopečovávaná. To Lucifer je měl vždy zapilovaná do zaoblené špičky. Jejich rohy byly polámané, někteří měli jen jeden, nebo rostly nakřivo, každý jinam.

Waydanovi z toho až přecházel zrak. Bál se, jak asi bude vypadat jeho neteř. Skoro už chtěl dát otci za pravdu, když ale uviděl tu nejatraktivnější ženu, jakou kdy v životě spatřil. Kam se na ní hrabali andělé. A vůbec mu nevadilo, že má růžky, kopyta a ocas, byla tak pekelně sexy a andělsky rozkošná. Začínal chápat tu Luciferovu posedlost démonkami.

„Nezírej na princeznu, ty bílá slepice," syknul na něj démon u brány, který měl ulomený, žlutý špičák, což Waydana taky trochu zaskočilo. Na

chvíli zapomněl, že by měl říct proč tam přišel a co je vůbec zač. Zapomněl, že by se měl hájit, když budoucího Nejvyššího nazval slepicí.

„Já jsem Luciferův bratr, Waydan Mersen. Jdu za ním na návštěvu," řekl a ten démon se mu vysmál. Waydan pořád hledal očima tu princeznu, ale ona už zašla za roh.

„A já jsem medvídek Pů. Jdi do háje, kašpare," procedil, což Waydana naštvalo a zatnul ruku v pěst. No a jak do toho vzteku přidal i kapku magie, kterou jen tak nějaká bytost neměla, jeho ruka zajiskřila a přímo před toho drzého démona udeřil blesk.

Démon uskočil o metr dozadu a šokovaně na anděla civěl. Waydan z toho byl stejně překvapený jako ten démon, protože ještě nikdy nic takového nedokázal. Ale možná to bylo i tím místem. Nějak to tam na anděly reagovalo podrážděně.

Démon se tedy přestal smát a bůžka pustil dovnitř. Waydan šel úzkými a velmi tmavými chodbami, které byly úplně prázdné. Rozhlížel se, jestli náhodnou někde nepotká svou neteř, ale to se mu nepodařilo.

Když došel na konec chodby, objevil se v nepředstavitelně obrovské hale, kde se to hemžilo démony. Ale jen po okraji, uprostřed byly totiž tři trůny, ke kterým se nikdo kromě jejich majitelů nesměl přibližovat. Nikdo na nich ale neseděl.

Když vešel Waydan do místnosti, jako by se tam rozsvítilo světlo. Ta jeho andělská čistota a svatost nijak nešla vypnout, byl jako lampička s bílým světlem. No a to samo sebou přitáhlo pozornost všech démonů v sále jako můry.

„Hele, anděl," prohlásil nějaký z démonů a drknul loktem do kamaráda po jeho pravici.

„No jo a ta duše. Cítíš jí? Takovou vůni jsem ještě jakživ necítil," povídali si. Potom ale všichni šli pomalu k němu. Waydan před nimi couval s rukou položenou na rukojeti dýky. Sice byl vycvičený na souboje s meči a tak, ale teď jich na něj bylo příliš.

„Já ho viděl první, sním ho já!" prohlásil jeden z démonů a pak se na Waydana všichni vrhli. Ten už vytáhnul dýku a ošíval se s ní, ale věděl, že je v háji.

„Lehnout, vy prašivci!!" zaječela jsem a všichni mě okamžitě poslechli a plácli sebou na podlahu jako psi. Waydan na mě vyjeveně civěl. A když jsme u toho, já na něj taky. Byl to pravý a nefalšovaný anděl a byl tak překrásně odlišný.

„Rinka," zašeptal si pro sebe Waydan, aniž by ze mě spustil oči. Viditelně ze mě byl dost nervózní.

„Copak takhle se chováme k návštěvě shůry?" dodala jsem, zatímco jsem si to kráčela mezi ležícími démony k němu. Oni taky neustále něco žvanili. Nějaké omluvy a tak. Málem jsem podpatkem jednomu přišlápla ocas, ale naštěstí se to nestalo. To by ho velmi bolelo.

„A kdopak jsi ty?" zeptala jsem se ho, když jsem se zastavila pár metrů od něho a dala jsem si ocas lehce na stranu. Nevím, proč jsem to dělala, ale vždycky, když se mi někdo líbil, prostě jsem tak smyslně hýbala špičkou. A podvědomě se snažila působit co nejlépe.

„Waydan," představil se, aniž by řekl, kdo je. Nejspíš by to dost zkazilo kouzlo, kdyby řekl, že je můj strýc. Věděl moc dobře, že být tady Lucifer, všechno by mu zkazil, a tak si říkal, že bude lepší nedávat své okouzlení tolik najevo.

„Krásný jméno. Takový neobvyklý. Já jsem Rinka Whisperová, dcera krále Pekel," představila jsem se mu. On potlačil chuť říct něco jako já vím, a strnule na mě civěl. Hrozně se mi líbil, měl takovou rebelskou tvářičku a bylo na něm něco šukézního.

Možná to, že byl zcela viditelně ještě ničím nezkažený a já tak moc chtěla být jeho první. A ta jeho duše voněla jako *Kuře Tajemné Chutí*, co mají prý v restauraci na Zemi. Nějak mi to pro tu chybu utkvělo v paměti.

O tom mluví smrtelníci, co přijdou do Pekla často – o jídle. Tady totiž nic moc nejíme. Kromě krve a duší. Sice se tu normálně vaří, ale krev je krev a duše je duše.

„A proč jsi sem vůbec přišel?" zeptala jsem se ho. Moc toho nenamluvil. Asi se styděl. Jak pak by ne, Thallaran musel být pro anděly totální dům neřesti. Teda aspoň tak to říkal taťka.

„Hledám tvého tátu," odpověděl po chvilce ticha. Já přikývla a pousmála jsem se. *Jasně, že sem nepřišel kvůli mně.* Podívala jsem se na ty démony pode mnou a zatleskala jsem, abych jim dala pohov. Všichni se zvedli a šli si po svých. Waydan jen koukal kolem a pak na mě, protože jsem k němu udělala další krok.

„Ten je v pracovně. Jestli chceš, zavedu tě k němu," navrhla jsem, ale on na mě koukal jako by nechtěl, abych s ním chodila.

„To je od tebe moc milý, ale víš… nechci ho nějak dráždit. Mohl by si to špatně vyložit a… bude nejlepší, když nebude ani vědět, že jsme se setkali," zmínil. Trochu se mě to dotklo, ale chápala jsem to. Taťka umí být

docela blázen, a kdyby měl pocit, že po mě jede anděl, asi by mu vyškubal peří.

„Jasně, nechám si to pro sebe. Ráda jsem tě poznala, Waydane. A je to támhle tou chodbou, pořád rovně a po točitých schodech až nahoru," řekla jsem a posadila jsem se na trůn. On se mi poklonil a šel směrem, kterým jsem ho poslala. Ne teda, že by se mi uklonil, ale tak decentně přede mnou sklonil hlavu.

U Ďasa, ještě jsem se nesetkala s takovým zacházením. Aby se svatá bytost poklonila démonovi, to je… ani v knihách se o tom radši nepíše. Rozhodně jsem se s ním chtěla ještě vidět a totálně jsem zapomněla na svého něco jako snoubence Astarotha.

Waydan šel tou prázdnou chodbou a nadával si za svoje chování. Připadal si jako idiot. „U všech svatých, taková démonka a já jsem tu za anděla. Navíc ještě za jejího strejdu. To mě posvěť, taková nespravedlnost," šeptal si pro sebe.

Pak se prudce zastavil před těmi točitými schody a povzdychl si. „Ne, Waydane, pro lásku boží! Takhle jsi nikdy nepřemýšlel. Co se to s tebou děje? Tohle nejde! Nesmíš! Uklidni se!

Do háje zelenýho, otec měl pravdu, neměl jsem sem raději chodit. Je to místo, kde duše trpí. A tohle bude můj konec. A tím spíš, jestli se to Luc dozví," pokračoval a chodil malá kolečka, aby se uklidnil. „Svatý Otče, odvrať pokušení mé a prosím odpusť mé hříšné myšlenky, které mám teď v hlavě…" mumlal.

Lucifer slyšel kroky, a tak vystrčil hlavu z kanceláře, aby se přesvědčil, zda se mu to nezdálo. A když tam viděl svého mladšího bratra, usmál se od ucha k uchu a hned ho objal.

„Waydane, co tady děláš?" zeptal se ho a táhl ho dál. Pak za nimi zavřel dveře a naznačil mu, aby se posadil. Ten se rozkoukával po místnosti a snažil se sebrat odvahu se mu podívat do očí.

„Já jsem sem přišel s tebou mluvit o tátovi. Taky jsem chtěl vidět to tvoje hříšné doupě, o kterým pořád všichni mluví. A nakonec jsem se nechal ovládnout zvědavostí. Musel jsem vědět, jak vypadají démoni a zvlášť, když se budu brzy ženit a stane se ze mě Nejvyšší," objasnil.

„No jo, to už je vážně důvod k návštěvě, přiznávám. A copak zase tatík provedl? Nebo, že by tě posílal mi promluvit do neexistující duše?" tahal z něj. Waydan přikývl.

„Chtěl, abych tě trochu umravnil. Prý bys měl brát trestání hříšníků vážně a asi si hledat vhodnější přátelé," objasnil. Lucifer se pousmál.

„Hm. Hele a co ty? Nenudí tě to ve Stříbrným Městě už trochu? Co si tak pamatuju, tak povinnosti Prvního Anděla byly dost na hlavu. Proti tomu je fakt Peklo zlatej důl," dodal. Waydan se držel, aby mu nedal za pravdu. Faktem je, že Lucifer uměl číst mezi řádky a stačil náznak a hned by se toho chytnul.

„Našel mi nevěstu. Vypadá starší, než je. Není ošklivá, ale nelíbí se mi. Ne jako tak, že bych si jí vzal," začal se mu zpovídat. Lucifer se pousmál a přikývl.

„To znám. Štěstí, že se mě to už netýká. A ty máš taky kliku, že s ní nemusíš spát. Hele, nechci ti nějak našeptávat jo, ale tady si můžeš vybrat nevěstu, jestli chceš. Každá tady se z tebe posadí na prdel. A zvlášť pro tvojí duši. Víš jak rádi démonky kazí anděly? Ani nevíš, brácho, co všechno ti může tohle místo nabídnout," zmínil. Waydan už začínal mít nějakou představu a líbila se mu.

„Kde je Lilith? Mohl bys mi konečně ukázat tu svojí krásnou ženu, kvůli který jsi doslova spadnul z Nebe," prohlásil. Lucifer se pousmál a přikývl.

„No a třeba taky mojí dceru, ale zas bych byl nerad, abys kvůli ní z Nebe spadl ty. Protože, jen tak mezi náma mužskýma, ona se mi fakt povedla," dodal. Waydan se tak rozpačitě pousmál. A v duchu s ním souhlasil.

„Tak či tak, je to moje neteř," zmínil ještě, aby tím Luce trochu uklidnil. Ten přikývl.

„To jo, ale líbila by se ti. Je to holka na vdávání. Vlastně jí tady chci najít pořádnýho démona. Ale co ti prašiví psi tady, to je hnus. Sem tam se tu někdo vhodnej objeví, ale při prvním testu vypadne. A takovýmu přece nedám svůj poklad. Někoho si už teda vybrala, ale uvidíme, uvidíme," komentoval. Waydan nevěděl, co na to říct, a tak radši mlčel.

„Nezahrajeme si karty? Mám tu docela dobrý týpky, co to umí. Taky s lidma hraju o duše. Ani bys nevěřil, kolik jich vážně o něco takovýho bude dobrovolně hrát. Zaprodají se tak strašně snadno. Dementi, jsou tak nenasytní," pokračoval Lucifer. Zdálo se to jako by si dlouho s nikým nepovídal, jak byl najednou doslova nadržený na konverzaci.

„Já karty hrát neumím," odpověděl mu. Luc si ho tak prohlídnul.

„Nevadí, to se dá naučit," řekl a usmál se na něj. „Ty bys, brácho, stál za hřích vážně. Samozřejmě bych tě musel nejdřív trochu vykurýrovat, ale na

anděla je tě škoda. Vždyť jsi vůbec nic chudáku za ten tvůj dlouhej život nezažil.

Nechceš se na to taky vybodnout? Táta je nesmrtelnej, o trůn se určitě postará. Třeba si udělá dalšího anděla kdyby bylo nejhůř a my budeme žít, co?" přemlouval ho.

Waydan by to bral všemi deseti, ale nemohl zklamat otce, když do něj vkládal tolik důvěry. Navíc si byl jistý, že Lucifer se pěkně naštve, až zjistí, že se mu líbím víc než jen jako pěkná žena.

„No tak, brácho. Najdu ti tu nejhezčí ženskou vyjma té mojí teda, ale budeš nadšenej. To ti garantuju. Hele, je tady jedna, jmenuje se Thellnessa. Má nádherný nohy, sexy ocas, velký a pevný prsa a umí to dobře pusou," pokračoval. Waydan trochu zrudnul.

„Co umí dobře pusou?" zeptal se jako úplný ťuňťa. Lucifer se rozesmál nad bratrovo nezkušeností. Waydan věděl, jak se rozmnožit, ale nevěděl o tom žádné podrobnosti. Ani to nesměl nikdy provozovat. On se mohl rozmnožit pouze jako bůh – magií. A o tom, co se s těmi orgány dál dá vymýšlet za psí kusy, neměl sebemenší tušení. Nebyl zas tak nezkažený, ale pořád na poměry Pekla byl.

„Prosím, řekni, že chceš mít normální život," prohlásil Lucifer a čekal, co mu na to Waydan odpoví.

„Chci," řekl nakonec a usmál se na bratra. Trochu se bál, co s ním Luc udělá, ale na druhou stranu, se mu v Thallaranu vážně líbilo a bavil se víc než za celý svůj život. A to ještě nic nezažil.

„Beru tě za slovo," prohlásil nadšeně Lucifer a plácnul si s bráchou jako by byli malí kluci. Pak se z ničeho nic zvedl. „Pojď, ukážu ti, o co přicházíš," řekl, chytl ho za ruku a přenesl se i s ním do nějakého dalšího sálu. Peklo mělo spoustu místností a sálů, co si tak ráčil všimnout.

„Tohle je herna. Támhle je bar a támhle se hrajou hry. Většinou poker nebo ruleta," informoval ho, ukazujíc ke stolům. Waydan se ale nemohl očima odtrhnout od tancujících démonek u tyčí. Měly na sobě jen spodní prádlo, které bylo spíš jen jak se říká, aby se neřeklo. Nezakrývalo skoro nic.

Lucifer se pousmál, když viděl brášku zírat na jeho nejlepší kousky. Taky se tam kolem nich motali nadržení démoni, co se přišli podívat na show a sáhnout si na succuby. Waydan ucítil zvědavost a možná trochu i závist.

„Líbí se ti to?“ zeptal se ho. On přikývl a nechal se táhnout k nějakému VIP stolku, odkud byl skvělý výhled dolů na tanečnice a zároveň tam bylo soukromí.

„Můžeš je mít všechny. Klidně i najednou. Když pro mě něco uděláš,“ řekl a čekal, až se k tomu bratr vyjádří. Nicméně, teď nebyl moc fér, protože zneužíval Waydanovo nezkušenost a rozjařené emoce. Ale byl to Lucifer, našeptávač. Být fér, když mu o něco šlo, neměl v povaze.

„Co bych s nimi dělal?“ zeptal se ho, aniž by od nich odtrhnul zrak, což Luce taky rozesmálo.

„O tom ti můžu taky něco vyprávět. Ale na to bys přišel, neboj se,“ pronesl, načež Waydan nadšeně přikývl. „Dobře, tak jo. V Nebi tě všichni jenom šidí o potěšení a pocity štěstí. Tady je toho plno, stejně tak jako na Zemi. Se ženskou nemusíš nutně dělat jenom děti, můžeš se s ní i mazlit a to je fakt moc hezký,“ zmínil. Waydan na něj civěl jako vyvoraná myš.

„Je to hezký? A co je na tom hezkýho?“ pokračoval. Bylo těžké tohle někomu od základu vysvětlit, ale Lucifer se toho úkolu chopil jako pravý profesionál.

„Pamatuješ, jak se ti líbila naše chůva, když jsme byli malí?“ zeptal se a Waydan se zamyslel. Bylo to už přece jen nějakou dobu.

„Jo, myslím, že si na ní vzpomínám. Alanis,“ řekl a Lucifer přikývl.

„Přesně ta. Chtěl ses s ní pořád objímat a cítil ses hrozně zamilovaný,“ připomněl. Waydan se zasmál a dal mu za pravdu.

„Pravda, něco takovýho jsem cítil vždycky, když byla blízko mě. Bylo to příjemný,“ přiznal.

„Tak to bylo ani ne jedno procento toho, jak by ses mohl cítit s nějakou ženskou teď. Může to být mnohem příjemnější,“ zmínil a udělal na tu, na kterou Waydan tak obdivně před chvílí koukal posunek, aby přišla.

„Jen jedno procento?“ zopakoval, zírajíc na tu krásnou a spoře oděnou démonku, která se k nim přiblížila.

„Jen jedno procento, přitom se ti to ale moc líbilo. Představ si těch procent víc, je jich až sto. A můžou se tě dotýkat kdekoli, kde budeš chtít a ty jich taky,“ pokračoval v tom našeptávání. Waydan byl úplně očarovaný. Nebylo to těžké ani normálně někoho zlomit, natož zrovna jeho.

„Copak, Veličenstvo?“ zeptala se ho ta démonka a poklonila se mu. Waydan se k ní naklonil a přičichl si k jejímu šátku, který voněl po nějakém ovocném poháru. Lucifer se pousmál.

„Tady tohle je můj mladší bratr, je v Pekle poprvé. Chtěl bych, abys mu ukázala, že je to tady o moc lepší než v Nebi. Rozmazluj ho, dopřej mu cokoli, co bude chtít. A buď na něj hodná. O tom, co je zač, ale pomlč," řekl a dal jí za gumu od kalhotek zlatou minci.

Ona se mu poklonila a natáhla ruku k Waydanovi. Ten byl ze všeho už úplně na větvi, a tak se nechal. Stáhla ho k sobě a začala tancovat v jeho těsné blízkosti, až se o něj otírala svými vnadami.

„Jsi sexy," prohlásila a vlnila se kolem něj do rytmu hudby, která hrála v pozadí. Lucifer se jen s úsměvem ve tváři díval, jak se Waydan dobře baví.

Já jsem stála nahoře u zábradlí a pozorovala jsem toho anděla, jak osahává mojí kamarádku a jak se od ní nechává osahávat. Nevím proč, ale asi jsem žárlila. Možná proto, že se mi líbil, ale to nebyl ten důvod. Bylo to hlavně proto, že jsem ho chtěla zkazit já. A tím i tak trochu sebe, protože jsem to taky ještě nikdy nezažila.

Neodvážila jsem se tam jít, když to byl taťky kamarád. Nejspíš by mi stejně nedovolil ho poznat, protože to byl anděl a táta chtěl, abych si vzala démona. A přes to nejel vlak. Už jsme o tom několikrát mluvili. Ale žádný démon v celém Thallaranu mě nepřitahoval tolik jako ten anděl.

Lexi se na Waydana natlačila svým pozadím a klouzala se po něm jako by byl tyč. Rozbušilo se mi srdce skoro tak jako Waydanovi. Bylo na něm vidět, že byl vzrušený. Ne tedy přímo, mezi nohy jsem mu nějak neviděla, měl tam zadek Lexi, ale tvářil se, že by jí tam ojel. Dokonce si i přikusoval spodní ret.

„Já si odskočím něco zařídit, bavte se. Až si užiješ, přijď za mnou do kanclu," řekl Lucifer, ale Waydan ho skoro nevnímal. Byl v sedmém Nebi. A zvlášť, když ho Lexi natlačila na gauč a obkročmo si na něj sedla.

Pak se sklouzla dolů po jeho už ocelovém mužství, až ho to donutilo na chvíli přivřít oči a slastně vydechnout. Nějak nevěděl jak udržet zavřenou pusu. Pořád jí měl pootevřenou a tak sexy se tvářil. „Jak to chceš, brouku?" šeptala mu do ucha, zatímco ho ozobávala na krku.

„J-já nevím," odpověděl tiše. Sám netušil, co se to s ním děje. Teda, on zas tak nezkušený nebyl. Věděl, že ho nemá jen na čurání, ale stejně upřímně netušil, co všechno se dá se ženou dělat. Hlavně byl úplně v šoku z té náhlé blízkosti, ještě nikdy nic takového nezažil.

A i když si byl jistý, že to chce, pořád se v něm prala myšlenka na to, že by to neměl dělat. Že musí držet celibát. Ale s každou chvilkou, kterou ho Lexi ošmatávala, se zvyšovala touha a chuť se na to vykašlat.

„Umím všechno, dostanu tě do extáze jako bych byla já, kdybych směla ochutnat tvojí andělskou duši," šeptala mu do ucha.

„Jo? Tak mi to teda ukaž. Věřím ti," šeptal roztouženě. Lexi sjela svou rukou mezi jeho nohy a pevně chytla jeho pýchu přes džíny. Waydan zalapal po dechu.

„Ty jsi vážně ale materiál, na anděla je tě škoda, jen co je pravda," šeptala mu roztouženě do ucha a zkušeně mu mačkala to místo. Waydan z toho byl úplně mimo, není divu, bylo to poprvé, co se ho na těch místech dotýkala žena. Už i to ho málem dohnalo k vrcholu.

Já to nemohla vydržet, nechtěla jsem, aby mezi nimi k něčemu došlo. Asi jako ona by nesnesla, abych se mazlila se Satanem. A když táta odešel, skočila jsem jako nějaký ninja shora přímo před ně.

Waydan na mě vyjeveně zíral a zcela instinktivně ze sebe Lexi shodil. Jako by věděl, že tohle se nedělá s ostatními, před ženou jeho srdce. Bylo to roztomilé.

„Rinko," zašeptal rozpačitě a dal si nohy křížem. Neovládla jsem se a stejně jsem se podívala. On znejistěl ještě víc než před chvílí. „Já jsem se přišel p-podívat j-jak to tady funguje," prohlásil jako by cítil potřebu se přede mnou hájit. Zvláštní, vážně.

„Aha, já jsem si myslela, že jsi sem přišel ze stejnýho důvodu jako všichni ostatní – užít si," odpověděla jsem mu.

„Chtěl jsem to zkusit, ale nejspíš to nebude nic pro mě," řekl.

„Opravdu? Zdálo se mi, že se ti to moc líbí," zmínila jsem lehce rýpavě. Waydan je anděl a andělé nelžou, bylo mi jasné, že to vyklopí, anebo bude mlčet, což dělali běžně, když nechtěli lhát. Ale to vím jen z knížek, protože jsem žádného dosud neviděla.

Waydan se nějak narovnal a posadil se cudněji. Pousmála jsem se. „Jo, to jo. Bylo to fajn, ale to se vzájemně nevylučuje," odpověděl. Byla jsem ráda, že nelhal. Nemám ráda lži a tohle byla příjemná změna a taky to hezky zaobalil.

„To jsem ráda, tohle není nic pro hodný kluky. Nebo možná je, ale ne tady a jen tak s někým, víš?" zmínila jsem. Ani nevím, co jsem to žvanila, ale padalo to ze mě úplně samo. Nechtěla jsem, aby byl nevratně zkažený sexem a že to démonky uměly, a zvlášť succuby jako byla Lexi.

„A ty jsi to už taky zkoušela?“ zeptal se. Ta otázka mě zaskočila. *Vážně se mě zeptal, jestli jsem měla už sex?*

„Ne, já… nikdy bych to nedělala tady, to je spíš místo pro muže. Ale víš, já pořád čekám na toho pravýho,“ zmínila jsem rozpačitě. Možná, že si díky tomu teď něco uvědomil.

„Vy se znáte?“ zeptala se Lexi, když nás chvíli poslouchala spolu mluvit. Úplně jsem zapomněla, že tam je taky. A nevím proč, ale nějak jsme se s Waydanem strašně rychle sbližovali. Už teď jsem měla pocit, že jsem jen jeho a on můj. A troufla bych si říct, že ten pocit byl vzájemný. Nicméně, zcela určitě to nešlo, protože on byl taťkův kamarád a byl o deset let starší než já. A taky byl anděl.

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. Waydan na mě pořád tak divně koukal a pak se z ničeho nic zvedl.

„Já asi půjdu. Promiň, jestli jsem to nějak pokazil. Jsi fakt moc krásná a hodná, že jsi mi to nabídla, ale já… jak řekla Rinka, asi to nebude nic pro mě. Myslím, že když už hřích takový velikosti, tak si to asi taky schovám pro někoho výjimečnýho,“ dodal a šel pryč.

My jsme si s Lexi vyměnily pohledy. „Zabalit a s sebou prosím. To je ten nejsladší chlap, jakýho jsem kdy viděla,“ prohlásila jsem zasněně a ona mi dala za pravdu přikývnutím. „Až je škoda ho znesvětit,“ dodala jsem. Ona se ke mně naklonila a něco mi pošeptala do ucha. „To je čím dál tím lepší,“ zašeptala jsem zasněně zírajíc na jeho záda.

„Do háje, co to děláš, Waydane? Jsi normální? Nejen, že jsi málem porušil posvátnou přísahu, ale ještě ke všemu s démonkou na místě, které se jmenuje *Neřesto*. To by otec nerozdýchal. Tolik k tomu, jak se dokážeš ovládat,“ povídal si cestou za bratrem do kanceláře. Tedy alespoň si myslel, že je to správná cesta. Peklo bylo jako bludiště.

„Začíná to všechno dávat smysl. To, proč Luc propadnul temnotě a vykašlal se na všechny ty věci i na celý Stříbrný Království. Já… popravdě bych s radostí udělal to samý,“ pokračoval.

„Ehm, jdeš špatně,“ zmínila jsem a on se ke mně jen otočil. Nějak jsem nemohla odolat ho následovat. Tušila jsem, že se tam ztratí. Byli jsme tam sami, a tak jsem z toho byla celá v rozpacích. Ale to nejspíš nebylo nic v porovnání s tím, jak se asi cítil Waydan.

„Jo? Aha. A kudy mám teda jít?“ zeptal se. Já mu ukázala směr a on se na mě mile usmál. Taky jsem se usmála a všimla jsem si, že se dívá na moje tesáky. A obecně, že si mě tak zvláštně prohlíží. Pak si jen povzdychl.

„Mohla bych na tebe mít fakt divnou prosbu?“ zeptala jsem se, abych prolomila ledy.

„Cokoli,“ prohlásil pohotově, což samo sebou vypovídalo o tom, že jsme byli na milion procent na stejné vlně.

„Ukázal bys mi tvoje křídla?“ vypadlo ze mě a on přikývl. Zdálo se mi, že se mu dost ulevilo. Možná čekal, že po něm budu chtít něco hříšnějšího. Ale i mě to přišlo hříšné dost, protože jsem na něj rozhodně nemyslela jako na anděla, který si létá v oblacích, ale jako na muže, kterého bych chtěla pro svoje poprvé a klidně i pro svoje naposled.

Waydan se narovnal a pohnul lopatkami, až vystřelila jeho velká, bílá křídla. Byla fakt obrovská a úplně mě jejich krása oslnila. Nikdy jsem neviděla nic hezčího.

„Pane bože! Odpusť, tati, to klení, ale to je taková nádhera,“ zmínila jsem celá šokovaná tím, co jsem viděla. Byl to opravdový anděl. Dokonce měl nad hlavou i svatozář.

Waydan byl nervózní z toho, jak si ho moje oči prohlížely. Nejspíš se cítil jako nahý a já ho těma očima skoro až hladila po těle a křídlech. Snažila jsem se, protože to bylo nejvíc, co jsem si k němu mohla dovolit.

„Smím se jich dotknout?“ zeptala jsem se směle. Waydan se rozhlídnul kolem a pak přikývl. Natáhla jsem k němu ruku a lehce se dotkla prstem jemného peří. Bylo to jako se dotýkat kotěcího kožíšku a pro něj to bylo spíš elektrizující šimrání.

„Jsi nádhernej,“ prohlásila jsem zcela očarovaná tím, co jsem viděla a cítila. Toužila jsem se ho dotýkat víc a i jinde, ale věděla jsem, že to nesmím.

A když jsem si na jeho křídlo položila dlaň a jemně jsem zatlačila ruku do toho měkkého povrchu, on na chvilku zavřel oči, jako by si ten dotek užíval. Vypadal skoro jako před chvílí s Lexi, když mu sáhla na jeho mužství, ale to bylo přece jen něco jiného.

„Líbí se ti to?“ zeptala jsem se a on rozpačitě přikývl. Já k němu udělala krok blíž a pohladila jsem ho výrazněji. Užívala jsem si tu hebkost, aniž bych si všimla, jak se na mě dívá. Měla jsem momentálně oči jen pro ta peříčka.

„Jsi neskutečně nádhernej," dodala jsem nesměle a podívala jsem se na něj. Waydan zatáhl křídla, až jsem od něj s leknutím uskočila.

„To ty jsi taky," zašeptal a podíval se mi do očí. Normálně je mívám takové tmavě šedé, lehce do modra, ale teď byly celé černé, protože jsem toužila ho sníst a nejen jeho duši. Nespíš, jak říkala Lexi, spala bych s ním i bez ochrany a kdyby to po mě chtěl, dala bych mu klidně i deset dětí.

„Měl bych radši už jít, tvůj táta by se mohl zlobit, že jsme tu spolu," zmínil a já jsem smutně přikývla. „Copak ten smutný úsměv?" zeptal se a lehce mi prstem nadzvedl bradu. Nejspíš to myslel úplně normálně, ale já to vnímala tak, že jsem pro něj něčím spešl. Podívala jsem se mu zase do očí a na chvíli se v nich ztratila.

On se mě dotýká… Srdce se mi rozbušilo jako tisíc bubnů a tohle byla ta chvíle, kdy jsem si byla jistá, že ho chci a že ho dostanu. „Proč, že tě táta vzal do toho klubu neřesti?" zeptala jsem se, abych se v něčem ujistila. Waydan se zamyslel.

„V Nebi tohle není. Asi jsem se nechal unést tou atmosférou. Ale neměl bych, jsem rád, že jsi tam přišla a připomněla mi, kdo jsem. I když mě to docela bolí a zvlášť, když jsem tě poznal," prohlásil. Zírala jsem na něj jako na ducha.

„Co že s tím souvisí to, že jsi mě poznal?" tahala jsem z něj. Asi jsem doufala v jasnou odpověď, která mi napoví, že by o mě stál, ale byl opatrný. Víc než před chvílí.

„Stydím se. Bylo to takové až moc intimní. Byl bych rád, aby sis o mně nemyslela, že jsem neznaboh," odpověděl a já se pousmála a přikývla jsem. Nejspíš to pro něj bylo něco víc než pro démony. Já jsem zvyklá, že je život tady jak to nazval intimní. Všichni se tu po sobě plazí a o sexu se tu mluví bez problémů.

Nicméně, taťka drží démony zkrátka. K tomu místu jsou kluby určené, ale i tak v relativním soukromí, a taky ložnice. Na veřejnosti to bylo stejně asi jako kdekoli jinde nepřípustné.

„Jak bych si mohla myslet, že jsi zrovna ty neznaboh? Vždyť jsi anděl," objasnila jsem a on se pousmál.

„Pravda," dodal. *A ještě jsem syn boha.* Chtěl říct, ale to už raději neřekl. Opravdu strašně moc nechtěl, abych věděla, že jsme příbuzní. Taky ho ta věc tížila ještě víc než to, že se má ženit s nějakou Ludmilou. Skoro to vypadalo, že věří tomu, že když to bude potlačovat, že ten fakt zmizí.

„Tak já už půjdu. Dobrou noc, princezno," zašeptal a zase se mi poklonil. Cítila jsem se jako by mi narostla křídla. Úplně jsem se vznášela, když se tak ke mně choval. Ještě jsem ho zasněně pozorovala, dokud nezašel za roh. *Změnila jsem názor, chci anděla! A pokud možno jedině tohohle.*

„Rinko," volal na mě Astaroth a běžel za mnou přes celou tu dlouhou chodbu. Udělalo se mi špatně, když mě políbil na tvář a objal mě. Ne z něj, ale ze sebe. Nebyl tomu ani týden, co jsem mu řekla, že si ho vezmu a teď jsem se zamilovala do někoho jiného a ještě ke všemu do anděla.

„Copak tu děláš, Rothe?" zeptala jsem se a lehce jsem se od něj odtáhla. On to vycítil, a tak mě nechal být.

„Tvůj táta mě zavolal k sobě, chtěl probrat techniky plivání pekelnýho ohně a taky předpokládám, že mě chce zase nějak testovat, když už jsem skoro tvůj snoubenec," zmínil a zasmál se.

Já se taky tak přiškrceně zaculila a nechala jsem ho tedy jít. Štvalo mě, že se tam má potkat s Waydanem. Teď už to bude tuplem v háji, když se dozví, že jsem zasnoubená.

Astaroth zaklepal na dveře tátovy kanceláře a na vyzvání vstoupil. Já jsem se když zašel vrátila zpátky do svého pokoje a cítila jsem se vážně hrozně. Taky jsem přemýšlela nad tím, jak je život zvláštní a jak se všechno mění z minuty na minutu a z extrému do extrému.

„Volal jste mě, pane?" zeptal se mile, zírajíc na anděla u stolu, ze kterého šla intenzivní zlatavá záře. Akorát neměl vytažená křídla, ale jinak měl všechno, i svatozář.

„Ano. Waydane, tohle je snoubenec mojí dcery Astaroth Blackthorn a Rothe, tohle je Waydan… můj nejoblíbenější anděl a budoucí bůh. Je to můj bratr," přiznal nakonec. Astaroth vytřeštil oči, nečekal, že se někdy setká s bohem a už vůbec ne s andělským bratrem jeho budoucího tchána.

„Moc mě těší," řekl a poklonil se mu. Démoni normálně ke svatým opravdu takhle milí nebyli, ale když šlo o samotného boha, měli by být. Byli to totiž jeho poddaní.

Waydan horko těžko potlačoval smutek a vztek, ale pak si vzpomněl, že je stejně sám zasnoubený a že se za Ludmilu nemíní jen tak oženit, takže proč bych já neměla stejné cíle?

„Chci, abys teď hned šel dolů pro Satana a společně jste přes noc pracovali na nových trestech pro nejnižší patro. Měl jsem to udělat já, ale mám tu bratra a chci se mu věnovat," řekl.

Roth se mu poklonil i Waydanovi a odešel v klidu plnit rozkaz. Byl v klidu, protože ten muž, na kterého jsem tak zasněně zírala byl můj strýc. Ale na chvilku měl vážně nahnáno, když nás viděl spolu na chodbě, jak se dotýkám jeho křídel. Teď tedy Rotha štvalo, že má spolupracovat se Satanem.

„Tak kde jsme to přestali?" zeptal se ho Lucifer hned, jak se za Rothem zavřely dveře.

„To je její snoubenec, jo?" procedil lehce žárlivě. Otec přikývl.

„Ano, sama si ho vybrala. Chtěl jsem pro ní Satana, to je kus démona, ale z nějakýho pro mě neznámýho důvodu chtěla našeho Rotha. On je taková citlivka, docela mi tě občas připomíná. Teda, kdybys měl rohy a ocas samozřejmě," zmínil.

Waydan na to raději nic neříkal. Možná se ani nedivil, že to řekl. Vždyť jsem mu jasně dala najevo, že se mi líbí. Typ se asi nezapře. „No nic, provedu tě tady. Představím tě pár démonům a pak si dáme něco dobrýho k jídlu a k pití," navrhnul Lucifer a táhnul Waydana doslova od čerta k ďáblu.

Waydan nad ránem ležel ve své ložnici na posteli a díval se do stropu. Byl zamyšlený. Nemohl vyhnat z hlavy to, co prožil večer v Pekle. Vzpomínal na to, jak se ho Lexi dotýkala a jak by se mu líbilo, kdybych se ho takhle dotýkala spíš já. A taky vzpomínal na ten náš moment, kdy jsem ho hladila po křídlech. Bylo to erotické, ne že ne.

Taky myslel na to, že by kvůli mně vážně zhřešil. Ale problém byl v tom, že by si proti sobě poštval i Lucifera a třeba i mě, kdybych se to dozvěděla, a to nechtěl udělat. A byl i naštvaný, že to vůbec věděl.

„Ach jo," povzdychl si. Poslední hodinu celou provzdychal ze zoufalství. Byl v beznadějné situaci – zamiloval se do démonky. A jako by to nestačilo, do jediné dcery svého bratra.

Já jsem zase myslela na něj, jak měl za opaskem tu zajímavou dýku, na to, jak sexy se tvářil, když se po něm plazila Lexi. Taky na to, jak jsem byla žárlivostí a závistí celá zelená. Na ta hebká křídla, kterých jsem se směla dotknout a na to, jak moc bych byla ochotná riskovat, abych s ním mohla být. A vzdala bych se všeho i Astarotha.

Prudce jsem vstala z postele a šla jsem za taťkou do pracovny. Vždycky tam byl skoro až do rána a pracoval. Vymýšlel strategie, jak dostat duše a taky dělal na těch získaných pokusy. A taky vymýšlel tresty.

„Tati?“ zakuňkala jsem a hned po zaklepání strčila hlavu do dveří. On se na mě podíval a pousmál se.

„Copak, Rinko, nemůžeš spát?“ zeptal se a já zavrtěla hlavou. Táta ke mně natáhl ruku a objal mě. Sedla jsem si mu na klín a podívala na papíry přede mnou na stole.

„Co je to?“ vyzvídala jsem. Zajímalo mě to hlavně proto, že tam bylo jméno toho anděla, do kterého jsem se během jediného dne dokázala úplně zbláznit. On se na to tak nějak podíval a usmál se.

„Ale to je jen takový návrh,“ odpověděl a snažil se odvést mojí pozornost jinam, ale to se mu nemohlo povést, protože jsem byla zvědavá.

„Tati, kdo byl ten hezký anděl, kterého jsi tu prováděl?“ zeptala jsem se. On ztuhnul. Nejspíš nečekal, že jsem si ho všimla.

„Ty jsi ho viděla?“ Polekal se. Já přikývla. „To je jeden můj známej,“ odpověděl stručně. Nejspíš se za něj trochu styděl. Nebo jen nechtěl, aby se to v Pekle vědělo a připomínalo se tím, že on byl taky anděl. Řekl to jen když u toho Waydan byl, aby se třeba neurazil.

„A říkala jsi, že je hezkej? Rinko, je o dost starší, je to anděl a… na něj rovnou zapomeň! A pokud vím, zasnoubila ses s Astarothem,“ řekl a políbil mě letmo na tvář.

Bylo mi strašně z toho, co řekl. Já vím, že je Waydan anděl, ale vždyť to přece není taková tragédie, ne? Spíš pro něj než pro mě. Rozhodla jsem se mu raději neříkat, že se mi líbí, aby se náhodou nestalo, že se bude bát ho zase přivést do Thallaranu.

„Jasně, že jo,“ odpověděla jsem mu a přitulila jsem se k němu.

„Možná se budete vídat častěji, protože jsem mu slíbil, že mu pomůžu s něčím… prostě spolu chceme trávit nějaký ten čas jako kdysi, chyběl mi. Taky ho chci naučit karty a rád bych ho trochu zabavil. V Nebi se chudák strašně nudí. A taky se bude brzy ženit, takže mu chci pomoct, se na to psychicky připravit,“ zmínil a zasmál se.

Pro mě to bylo jako nožem do srdce. „Bude se ženit? S kým?“ vyzvídala jsem a neuhlídala jsem svůj žárlivý tón.

„S andělem, zlato,“ odpověděl neutrálně a shodil mě z klína. Nejspíš se chtěl trochu protáhnout a projít se. Koneckonců, vysedával tam celý večer.

„Co by se stalo andělovi, kdyby zhřešil a měl něco s démonkou?“ zeptala jsem se. Táta se na mě tak zvláštně podíval. Byl to prozíravý typ pohledu.

„Proč?“ ozval se.

„No, já jen… jsem zvědavá. Nějak jsem to moc nepochopila. Ty jsi taky byl anděl a maminka démonka, nic tak strašnýho se ti nestalo, nebo jo?“ tahala jsem z něj okatě.

„Ztratil jsem právo na trůn Stříbrného Království,“ řekl a přemýšlel, jestli by mi přece jen neměl říct, kdo je Waydan zač, ale nejspíš v tom neviděl žádné riziko. Alespoň ne takové, že by hned všechno radikálně hrotil.

Ale nebyl si jistý, protože on sám byl taky dost velké kvítko. Otec jeho sílu podcenil a já jsem jeho dcera a Waydan jeho bratr, jsme si podobní. Alespoň povahově.

„Ale Waydan není následník trůnu. A ty jsi ho nechal řádit s Lexi. Moc to nechápu,“ objasnila jsem. Táta se tak divně zakřenil.

„Rinko, nech Waydana na pokoji, je ti to jasný?“ syknul po mně. Tohle mě překvapilo. Nikdy se mnou ještě takhle nemluvil. Obecně nechápu, proč mi to nechce vysvětlit.

„Proč?“ tahala jsem z něj.

„Protože jsem to prostě řekl. Waydan není chlap pro tebe. Je na tebe starej, je anděl a obecně se k sobě nehodíte. Nehledě na to, že bys mu způsobila velký problémy, kdybys ho sváděla,“ dodal.

„To je všechno? Nebo existuje nějaký reálný důvod?“ pokračovala jsem. Hodil na mě bodavý pohled.

„Je to můj bratr z otcovy strany,“ řekl nakonec a já ztuhla. Teď jsem si přála, abych to nevěděla. A vlastně jsem vůbec nevěděla, co mám teď dělat, protože jsem ho chtěla i přes to, rozhodně jsem nebyla ve stavu, že bych se ho dokázala vzdát.

„Bratr?“ zopakovala jsem ta nepříjemná slova a táta sklesle přikývl. Věděl, že se mě to dotkne, když mi to řekne. Proto se tomu snažil vyhnout, ale ten můj abnormální zájem ho děsil, a tak to raději vyklopil.

„Tati, ale já jsem se do něj zamilovala,“ přiznala jsem mu s těžkým srdcem. On si povzdychl.

„No, tak to musí prostě přestat. Nedá se nic dělat, musíš se odmilovat. Budeš trávit čas s Rothem, abys na něj rychle zapomněla. Nic se mezi váma nestalo, abys do toho spadla tak tvrdě, ne?“ řekl a já zavrtěla hlavou. Bylo na něm vidět, že se mu ulevilo.

„Sice se mezi námi nic nestalo, to ale neznamená, že jsem do toho nespadla tvrdě. Řekla bych, že přímo hlavou na beton a z Nebe,“ objasnila jsem své pocity.

„Je mi to moc líto, Rinko, ale nemůžeš s ním být. Neexistuje. Otec by se zaručeně zbláznil. Waydan je jeho mistrovský dílo jako jsi ty moje. Slib mi, že to zvládneš, jsi silná holka po mně. Nesváděj ho," škemral.

Já na chvíli přemýšlela, jak moc velký to je prohřešek, když je to jen jeho poloviční bratr. Kdysi bylo celkem normální v některých kulturách, že se princezny vdávaly za své vlastní strýce.

„Pokusím se, co se jeho týče si držet profesionální přístup, slibuju, že ho nebudu pokoušet a svádět ho, ale neslibuju ti, že mě to přejde. Je úchvatnej," dodala jsem a odešla jsem. Táta si povzdychl. A taky si vyčítal, že mi to neřekl dřív. A nad tím, co jsem řekla, se zakřenil.

„Kurva!" syknul a vzteky shodil loktem všechny papíry ze stolu včetně poháru s pitím.

Jak světlo spolkla tma – druhá část

Waydan ráno vyletěl z postele jako kohout z kurníku, když se něčeho lekne, a upravoval se u zrcadla v koupelně. Už si vyčistil zuby a opláchl obličej. Nemohl se dočkat až zase půjde za bratrem do Pekla. Sice měl asi tak milion dalších úkolů předtím, než se mají sejít, ale i tak byl motivovaný jak nejvíc to šlo.

Dokonce na sebe naplácal i svojí superdrahou kolínskou, kterou dostal od otce k Vánocům pro boží chvíle. No a jemu to nejspíš přišlo jako jedna z těch chvil, kdy měl vonět jako bůh.

Pak se na chvíli zarazil, jestli to není přece jen hloupý nápad vonět jako bůh a anděl, když chce okouzlit zrovna démonku, ale pak se na takové detaily vykašlal a šel se nasnídat. Na rozdíl od démonů, v Nebi se snídalo normálně. Což znamená, žádná krev ani duše. Ale taky žádný cukr.

„Dobré ráno," pozdravil ho bůh, když si Waydan sedal naproti němu do druhého čela dlouhého stolu.

„Dobré ráno," odpověděl slušně a rovnou se natáhl pro džus a noviny ze Země, u kterých ho zaujmul titulek z rubriky esoterie. „Volání ze záhrobí? Se divím, že to lidi čtou," procedil.

Bůh si strčil do pusy vidličku s míchanými vajíčky a přehoupl se pohledem na svého syna. „No, výmysl to tak úplně není," opáčil.

Waydan k němu zvedl oči. „Jak to? O co teda jde?" zeptal se, zatímco si nandával taky vejce a zeleninu. Bůh se zakabonil.

„Ale jeden z těch adolescentů, které má na starost Alanis, jí sebral mobil a zavolal své matce na Zem, aby jí sdělil, že se má dobře," odpověděl a Waydan sklesle přikývl.

„Je to pochopitelný," řekl nakonec. Bůh mu dal za pravdu.

„Ano, ale je to hrubé porušení Nebeského Řádu. A to se musí trestat, jinak by to zkoušeli všichni. Je mi to líto, chlapce chápu, ale musí do Pekla. Samozřejmě jen do přízemí," řekl a Waydan zase jen smutně přikývl. Souhlasil s otcem, že se to musí trestat, i když skoro o nic nešlo. Lidi musí mít pevnou ruku a pravidla, jinak se systém zhroutí.

„Co ty s bratrem? Včera jsem tě už nezastihl. Promluvili jste si? Domluvil jsi mu?“ tahal z něj a Waydan přikývl.

„Jo, slíbil, že vám vyhoví. Byl nadšený, že jsem za ním přišel. A Peklo není tak špatný, jak jste říkal. Vlastně se mi tam líbilo,“ řekl. Bůh se na něj tak zvláštně podíval.

„Toho jsem se bál. Waydane, v Pekle se ti nemá líbit. Máš se ho bát. Máš na ty obludy pekelný pohlížet jako na odpad, ne si je oblíbit. Jsi svatá bytost, jsi hned po mě Nejvyšší,“ objasnil.

„Jistě,“ zakuňkal a pustil se konečně do jídla. Bylo to ale právě naopak. Bál se nekonečných dní v Nebeském Paláci. Ale o tom se raději nezmínil. Pak bylo chvíli ticho a bůh se na něj zase tak zvláštně podíval.

„Co jsi tam vlastně dělal tak dlouho? A co se ti tam tolik líbilo?“ tahal z něj. Věděl, že mu jeho syn vždycky řekne pravdu, protože nemohl lhát. Porušil by tím takové speciální *Boží Přikázání*.

Waydan k němu zvedl oči. „Všechno,“ odpověděl stručně a raději si zase zacpal pusu jídlem. Otec si povzdychl. Věděl, že jeho syn nechce promluvit. A znal i důvod proč tomu tak je.

„V Pekle modlitby slyšet nemohu. Je to taková obrana, abych se z toho nezcvoknul, protože duše se tam často v těžkých chvílích obrací právě na boha,“ zmínil.

Waydan přikývl a čekal, co k tomu ještě řekne. Taky byl za to rád, protože včera se tam několikrát i pomodlil a při představě, že by se otec dozvěděl proč, udělalo se mu nevolno.

„Určitě ses tam nesetkal s něčím, co by tě donutilo se pomodlit?“ tahal z něj. Waydan polknul na sucho trochu míchaného vajíčka až mu zaskočilo.

„Pomodlil jsem se jednou. Myslím, že to muselo bohatě stačit,“ řekl upřímně. Bůh se na něj mile usmál.

„A proč, jestli to smím vědět?“ vyzvídal. Waydan nechtěl, aby věděl všechno a už vůbec ne to, co včera vyváděl s démonkou v klubu zvaném *Neřesto*. A už tuplem nechtěl, aby věděl, že se zamiloval do Luciferovy dcery, a že ty věci, které NIKDY dělat nesmí, plánuje dělat právě se mnou.

„Ochrana před hříchem,“ zašeptal, zatímco si mnul prsty zlatý křížek na krku.

„Už nechci, abys tam chodil. Nikdy. Zákaz, rozumíš?“ syknul. Nemohl to vydržet, prostě vypěnil. Waydan se napřímil.

„No, ale já tam půjdu. Domluvili jsme se s Lucem, že se budeme sbližovat a dřepět před Nebeskou branou, abyste mě měl pod dohledem s

ním nebudu. Otče, já chápu, že se o mě bojíte, ale já jsem zodpovědný. Už takhle jsme se dost odcizili, chci se s ním sblížit. Lucifer je můj bratr," dodal.

„No právě. Je to démon. Absolutně to nepřipadá v úvahu, Waydane. Lucifer je šílenec. Stáhne tě do temnoty. A jsem si jistý tím, že už sis něčím temným včera prošel taky. Pustím tě tam jedině, když mi teď odpřisáhneš na svou svatou duši, že jsi včera v noci nezhřešil. Že jsi to celé přečkal v absolutní čistotě, ve které bys to měl zvládnout jako Nejvyšší anděl."

Waydan věděl, že když teď nebude křivě přísahat, bude to konec k jeho cestě za svobodou. Ale lhát samotnému bohu byl hřích sám o sobě a to naprosto obrovský. Skoro jako by někdo někoho zabil. Protože on je jeho syn a o to víc se to všechno počítá.

„Přísahám na svou svatou duši, otče, že jsem včerejší návštěvu Pekla přečkal v absolutní čistotě jako správný anděl, který má taky nárok na nějakou zábavu," prsknul lehce ofenzivně.

„Jistě, že máš nárok na zábavu. Tak to pak jo. Omlouvám se, že jsem ti nevěřil, synu. Jen mám o tebe starost. Lucifer je zkažený do morku kostí a když je v Pekle, je ve svém živlu. Nechci tě ztratit a nesnesl bych, kdybys přišel o duši. Nebo i o křídla," dodal.

„Já vím," řekl Waydan a napil se džusu.

„A s rohy tě taky vidět nechci," pokračoval. Waydan protočil otráveně panenkami a povzdychl si.

„Já vím," zopakoval.

„A s ocasem a kopyty," uvedl na pravou míru.

„Já to chápu. Byl by ze mě démon," řekl klidně.

„Tfuj, už to slovo tady nahoře nechci slyšet!" prsknul bůh a odstrčil od sebe s nechutí talíř. Waydan na to raději nic neříkal a otec na něj pořád mlčky zíral.

Tvářil se nešťastně, protože on je vševědoucí a i když to nefunguje tak, že by věděl na sto procent všechno, má extra silnou intuici a skoro až super schopnosti co se týče predikce. A tak nějak na 99% věděl, že mu Waydan lhal. Nicméně s tím nemohl nic dělat. Vůbec nic.

„Neviděl jste Azakiela? Musím s ním něco probrat," zeptal se ho, aby prolomil ledy, ale bůh zavrtěl hlavou.

„Bůh ví, kde ten anděl zase lítá. A jiný bůh, já to nevím," dodal a zvedl se, že odejde. Pak se ale na Waydana ještě otočil. „Viděl jsi jí?" zeptal se, až to Waydana zarazilo do židle.

„Koho?“ zakuňkal.

„No přece mojí vnučku. Viděl jsi jí?“ tahal z něj a Waydan se rozhodl, že už nebude lhát, pokud to nebude nezbytně nutné, aby s těmi hříchy trochu šetřil. Pro začátek si jich povolil pět malých na den, kdy má být v Pekle se svým bratrem, ale zdá se, že už je všechny za dnešní ráno vyčerpal, a tak přidal dalších pět, protože věděl, že v Pekle by se mohlo ještě něco zvrtnout.

„Ano,“ odpověděl nakonec. Bůh se vrátil o pár kroků zpátky a opřel se dlaní o stůl.

„A jak vypadá?“ zeptal se. Waydan se polekal. Do poslední chvíle věřil tomu, že mě alespoň jednou viděl, ale nejspíš se spletl. Popadla ho zlost a něco jako náhlá nenávist vůči otci. Jak se mohl opovážit se nikdy nepodívat na svojí krev? A jak mohl o mě tak strašně mluvit, když mě nikdy nepoznal?

„Nejkrásnější bytost jaká existuje,“ odpověděl upřímně. Bůh se lehce ošil. Snažil se, aby to na něm nebylo znát, ale bylo.

„Ty jsi nejkrásnější bytost, která existuje. Ty, můj synu. Jsi krystalicky čistý. Nikdo jiný!“ objasnil. Waydan mlčel, i když s tím nesouhlasil. Otec byl prostě zaujatý, všechno měřil jen na hříchy a už mu to vlezlo i na mozek. Hřích už začínalo být všechno, i pohozené ponožky vedle koše na prádlo.

„Je na ní cosi andělského. A je taková roztomile nevinná, i když je rodilá thallaraňanka. Zdála se mnohem milejší než ostatní démonky. Kdyby mohla mít duši, byla by čistá,“ dodal.

„No ale bohužel jí nemá, protože je to špinavá démonka, Waydane,“ prohlásil. Ve Waydanovi to vřelo, už zatínal ruce v pěst. „Kdyby vznikla přirozeně, pak bych tomu i věřil,“ řekl. Waydan mu do toho skočil.

„Ona ale vznikla přirozeně a z lásky!“ obořil se na něj agresivně, což nikdy předtím ještě neudělal. Bůh na něj šokovaně zíral.

„Ano, tolik k tomu, jak tě Lucifer a vliv Pekla nekazí,“ řekl zoufale. „A nebylo to přirozené,“ dodal.

„Jak to? Pokud vím, je to jediný způsob rozmnožování i na Zemi. A vy jste to tak zařídil. A navíc v tom byla láska,“ připomněl. Bůh přikývl.

„To ano, pokud jsou sezdáni před mým zrakem, na svatém místě a pak dojde ke styku za účelem zplodit potomka. Ale takhle to tvůj bratr opravdu nedělal. Nehledě na to, že se to stalo na nejšpinavějším místě obecně. Při

naprostý sodomii, což ty snad ani nevíš co to je. A s láskou na mě nechoď, to není důležité," řekl rozhořčeně.

Na to Waydan neměl co říct. Vybavil si, co mu bratr vyprávěl o mazlení se se ženou a o tom, jak to podle Luce není jen na dělání dětí. Taky si vzpomněl, jak to bylo příjemné se mazlit s Lexi v *Neřestu* v Pekle, a dokonce si i vybavil, jak mu Luc nabízel, že je může mít všechny najednou. Nakonec i to, jak je láska krásná a jak hezky o svojí ženě Luc pořád mluví.

Polekal se při představě, že by se o tom otec dozvěděl. Měl na chvíli pocit, že mu vidí do hlavy, když na to myslel. Alespoň se to tak jevilo dle toho, jak se na něj díval. Zcela určitě by z toho zešílel. Zuřil by.

„Pokud vím, láska spojuje bytosti. Vy mě taky máte rád, ne?" rýpnul si ještě, než odešel hledat Azakiela. Tím otci zavřel pusu, protože na to nešlo nic říct.

Já se vzbudila krátce po půl deváté a rozkoukala jsem se. Po včerejšku jsem se cítila fakt hrozně. No jo no, asi to bolí, když srdce protne Amorův šíp. A zvlášť když se tam zasekne.

Prudce jsem vstala z postele, až jsem shodila spícího Satana na zem. Jen zaprskal, protáhl se a odkráčel škvírou ve dveřích pryč. Já se natáhla ke knihovně pro *NPR*.

Hned jsem v ní začala listovat v sekci Celestials – Nebešťané. Andělé mě nikdy moc nezajímali, dokud jsem nepoznala, jak moc dokážou být nádherní. Trochu jsem se obávala, že bych tam našla třeba i nějakého pohlednějšího, ale možná by to vzhledem k okolnostem bylo příhodnější.

Úplně mi podobizna Waydana sebrala dech, natož myšlenky. Byl tam. Ano, to není zrovna náhoda, když tam měly být všechny mimozemské bytosti, včetně mě.

„Waydane…" zašeptala jsem, hladíc něžně jeho podobiznu, která jako by stárla s ním. Hladila jsem jí tak něžně jako včera jeho křídla. V tom do mého pokoje vešla Lexi.

Prudce jsem zaklapla knihu, ale nestihla jsem to. Viděla, na koho jsem se dívala. Posadila se drze na mou postel a usmála se. „Hm, takže tě to už jen tak nepustí, co? To jsem si mohla myslet. Nana vždycky říkala, že jsou to andělský mrchy. Nejspíš to platí i pro chlapy. Zamávaj smyslně křídlama a je to," prohlásila.

„C-co tady děláš?" zeptala jsem se šokovaně.

„Víš, že je ten mršák tvůj příbuznej? Sorry, měla jsem mlčet. Tvůj táta mi za to i zaplatil, ale já ti to musela říct, protože… počkej, ty to víš," zarazila se, když jsem na ní zírala pořád stejně.

„Lexi…" začala jsem, ale skoro mě nepustila ke slovu.

„Zadrž. Já jsem se ti přišla omluvit za ten včerejšek. Sice to nebyla moje chyba a celý se to tak nějak divně semlelo, ale cítím se provinile, že jsem se po tom andělovi tak nestydatě plazila. Hlavně když vím, jak moc se ti líbí," prohlásila rychle, abych jí nepřerušila a kouzelně se na mě usmála.

Měla jsem jí moc ráda. Byla to dobrá kamarádka, i když byla starší a živila se jako tanečnice. Ale to k succubám patří. Byla prostě… no řekněme, že na to měla postavu.

Pravdou je, že jsem jí silně záviděla ten krátký fyzický kontakt, který s Waydanem prožila a byla jsem na ní podvědomě nasupená, ale měla pravdu, nebyla to její vina, nemohla jsem se na ní zlobit. A navíc, Waydan není můj.

„Všechno dobrý," odpověděla jsem a podala jsem jí svůj malíček, aby mě za něj mohla tím svým chňapnout. Tohle jsme občas dělaly, když jsme se usmiřovaly, nebo jen tak blbnuly.

„To jsem ráda," přiznala a skrčila malíček zpátky do normální pozice. Chvíli jsem na ní tak koukala. Měla jsem na ní spoustu otázek, ale zdálo se mi hloupé se na to ptát. Nicméně jsem od přírody zvědavá a moc se nedokážu ovládat.

„Lexi, hořím touhou vědět něco víc o Waydanovi," prohlásila jsem. Ona se na mě podívala jako na krávu.

„Já o něm nevím o moc víc než ty," opáčila.

„Tak to bych se hádala," pronesla jsem, natáhla jsem se pohodlně na postel a s mrskajícím se ocasem z místa na místo jsem čekala, až mi to všechno vysype.

„Počkej, ty jako chceš vědět… chceš, abych ti popsala těch sedm sekund v Nebi, který jsem s ním prožila?" ujistila se, jestli mi rozumí a já nadšeně přikývla. Měla jsem i opět černé oči. To se mnou dělala i pouhá myšlenka na něj a na jeho duši.

„Voněl jako samotný bůh," začala zlehka. Já přikývla, tohle pro mě nebyla novinka. Navíc to ani nebylo překvapivé vzhledem k tomu, co je zač. „Stál by za hřích," řekla nakonec, což mě zaskočilo.

„Ale no tak. Ty víš, co mě zajímá. Nestyď se. Nebudu žárlit. Spíš závidět, ale to je jedno. Chci to vědět. Byl tam dole velký?“ tahala jsem z ní. Ona se rozesmála.

„Ty vážně už potřebuješ chlapa,“ prohlásila, ale vyhýbala se odpovědi jako démon svěcené vodě. A když viděla, že se mě jinak nezbaví, tak mi tedy odpověděla.

„Jo, byl velkej a tvrdej. Stačí?“ řekla a mě se málem zastavil dech, když to zmínila. Nevím proč, asi mi to přišlo cool, že moje nejlepší kamarádka démonka měla v ruce mužství nejsvatější bytosti.

„To vypadá, že já znám zase obrácenou stránku jeho bytosti. Jeho křídla byly zase totálně měkký a hebký,“ zmínila jsem a ona se na mě překvapeně podívala.

„Šmatalas mu na křídla? To ti jako dovolil? Páni, to je teda týpek, to se jen tak nevidí. Nezdál se ti, že ho to v Nebi už nějak nebaví?“ prohlásila a já pokrčila rameny.

„To nevím. Každopádně se cítím dost na nic z toho, jak to je. Nevím co bych měla dělat. Přála bych si ho poznat, ale to nemůžu. Musím se od něj držet dál,“ dodala jsem zoufale a plácla sebou na postel. Deka zavrčela a vyboulila se. Pak se ta boule přesunula na konec postele a z kraje seskočil Astaroth.

„Promiň, Rothe,“ zašeptala jsem, ale ignoroval mě. Stejně už byl čas jít pomalu k misce. No ale díky tomu kocourovi mi došlo, že jsem zase úplně zapomněla na Astarotha – na svého snoubence.

Do sálu jsem vcházela sama. Lexi nebyla Vyšší démon, aby směla jíst s námi všemi. Některá pravidla byla holt přísná. Rozhodně se to změní až… až se stanu královnou Pekla.

„Dobré ráno,“ řekl Astaroth a políbil mi ruku. Ani jsem si ho nevšimla, takže mě úplně zaskočil. Myslela jsem na Waydana a na to, že jsem úplně v háji. Stanu se královnou, vdám se, ale budu se trápit, protože co jsem poznala Waydana – svého strýce, vztah s Rothem mě děsil. Nebyl by totiž skutečný, a to k němu ani ke mně nebylo fér. *Musím se s ním rozejít.*

„Rothe, měli bychom si po snídani promluvit. Sejdeme se za půl hodiny v trůnním sále,“ oznámila jsem mu a pak jsem odešla beze slova ke stolu. Satan se rozesmál a klidně se otočil zpátky ke svému talíři. Byl si jistý, že už mu nemusí nic závidět. Karty se zase otáčely v jeho prospěch.

Roth tam stál a mlčky zíral na má záda. Ani jsem se neohlídla. Tušil problém, ale snažil se zachovat chladnou hlavu a svojí důstojnost, a tak odešel bez snídaně rovnou do svého patra konat své povinnosti, v čemž momentálně i hledal útěchu.

Taky mi problesklo hlavou co mi vyprávěla Lexi před snídaní o Satanovi. Že spolu spali. Přála jsem jí to, byla viditelně šťastná, ale štvalo mě to, protože mu to dalo zase moc si ostatní dobírat a já tomu taky neúmyslně pomohla.

„Rinko, neblbni. Já vím, že je to těžký vzhledem k okolnostem, ale nedělej unáhlená rozhodnutí. Mysli trochu na budoucnost," řekl táta a naklonil se ke mně.

„S Waydanem to nemá smysl. Přece nebudeš takhle bláznit. Vždyť ho sotva znáš. Nepřipravíš se o nesmrtelnost jenom proto, že se ti líbí," promlouval ke mně. Nejspíš mě viděl vést stručný a odměřený rozhovor s Rothem před tím, než jsem si přisedla.

„Já vím, co jsi říkal. Chápu to. Ale nenuť mě si vzít někoho jinýho. Nechci se vdávat z povinnosti. Fakt ne," odpověděla jsem. Otec práskl dlaní do stolu.

„Jestli mi to děláš naschvál a myslíš si, že ze strachu o tvojí nesmrtelnost ti to povolím, tak se pleteš. Zestárneš jestli se nevdáš hned teď! A mě to bude šumafuk. Nebuď blbá!" prskal. Ještě nikdy na mě nebyl tak naštvaný.

Pravda, trochu jsem doufala, že by ho to pomohlo obměkčit. Vím, že Waydan se nijak nevyjádřil a že to pravděpodobně ani neví a i kdyby věděl, je rozumný a zcela určitě by se kvůli nějaký démonce, kterou sotva zná nevzdal trůnu, duše a všeho, ale tak nějak jsem cítila, že největší překážkou byl můj otec, protože bych ho zcela určitě dokázala svést, kdybych směla.

„On je ten pravej, tati. Já to vím. Tak jako jsi to ty věděl o mamince. Měl bys to chápat líp než kdokoli jiný, sám jsi to zažil," prohlásila jsem a odešla jsem od stolu. Ten od sebe jen nasupeně odstrčil talíř, čímž pomyslně vyjádřil, že ho přešla chuť k jídlu. Všichni princové od stolu naproti se na něj dívali a on poprvé nevěděl, co má dělat.

„Jenže mě nešlo o nesmrtelnost a Lilith nebyla moje příbuzná," zašeptal si pro sebe sklesle, kopnul do sebe zbytek vína, které měl v poháru a taky odkráčel pryč.

Na chodbě cestou do kanceláře vrazil do toho, koho si přál vidět ze všech nejmíň – Waydana. „Promiň, říkal jsi v 10, ale já se sem těšil. Ani

nevíš, co jsem musel absolvovat doma za výslech. Taky jsem poprvé otci lhal, bylo to neuvěřitelný," prohlásil Waydan s očima, které doslova zářily vzrušením.

„Co je, něco se stalo?" zeptal se ho, když viděl bratrův podivný výraz v obličeji. „Mám ještě počkat? Promiň, přijdu teda později," pokračoval, ale Lucifer zavrtěl hlavou.

„To je dobrý, pojď, musíme si promluvit. U mě v kanceláři," dodal přenesl se i s ním k sobě. Waydan na něj jen šokovaně civěl. Takhle vážně se tvářit svého bratra ještě nikdy neviděl.

„Posaď se," řekl a ukázal na křeslo. Waydan na něj zíral a snažil se z něj vyčíst, co se stalo, jako by se tím připravoval na špatné zprávy.

„Ty mě tu nechceš, že jo? Rozmyslel sis to. Bojíš se otce?" hádal, ale Luc si jen povzdychl a posadil se naproti němu ke svému pracovnímu stolu. Pak dal ruce nahoru a opřel je o sebe konečky prstů.

„Ne, s tebou to samozřejmě nijak nesouvisí, bráško. Jsem rád, že jsi tady a moc se těším až spolu konečně něco podnikneme. Jde jen o to, že Rinka zlobí.

Mám o ní strach, aby neudělala nějakou hloupost a neohrozila svojí nesmrtelnost. Jak jistě víš, musí se co nejdřív vdát a jí se přirozeně ještě nechce. Nenašla toho pravýho. Teda našla, ale teď si zase není jistá a váhá. To víš, děti, pořád je s nima nějaká starost," objasnil.

„Vždyť má do jednadvaceti ještě pár měsíců, ne? Nehonil bych to tolik. Sám víš jaký to je, i já v tom teď lítám, takže z vlastní zkušenosti musím říct, že to není nic příjemnýho," zmínil. Lucifer se na Waydana jen tak podíval. Skoro jako by s ním souhlasil, ale něco to přebylo.

„Ale jestli si nebude stoprocentně jistá, tak se radši nevdá a zestárne, protože je to moralistka nejvyšší kategorie," opáčil zoufale. Potlačil chuť dodat ještě, že jsem v tomhle jako Waydan, že bychom si rozuměli.

„Ale na tom není nic špatnýho, že má morální kompas a nějaký zásady, naopak je to úctyhodná vlastnost a měl bys na ní být pyšný," objasnil.

„Já jsem. Samozřejmě, že na tom není nic špatnýho. Chraň čert, aby byla jako já, ale sem tahle vlastnost nějak nepatří, chápeš? Bojím se, aby se nespálila. Má být proti tomu pekelnýmu plameni imunní, ale já si tím nejsem moc jistej.

Radši bych, aby se vdala bez lásky, i když jí lásku přeju, než, aby přišla o život. Já vím, že je její, ale tohle je chyba. Má něco, co jen tak někdo mít

nemůže a ona to zahodí, aby netahala někoho za nos? Mimochodem ho má trochu ráda…“ rozpovídal se, což Waydana zaujalo.

„Počkej, ona chce vycouvat ze svatby s Astarothem? Proč tak najednou? Neříkal jsi včera, že se zasnoubili před chvílí? Že to je čerstvá láska?“ chytl se toho.

Lucifer se proklínal za to, že to propálil. Nechtěl, aby si jeho bratr začal něco domýšlet. „Kdo ví, čert aby se vyznal v ženských,“ opáčil.

„O čem jsi chtěl mluvit, že jsi mě sem zatáhl?“ zeptal se najednou Waydan. Táta měl v úmyslu Waydanovi trochu pohrozit, ale bál se, že by to bylo kontraproduktivní.

„A víš, že už ani nevím? Nechme toho, pojďme radši naplánovat, co podnikneme. Co takhle nějakej drink? Pak zajdeme na Zem se trochu pobavit, co?“ navrhnul.

Já jsem se sešla s Astarothem v trůnním sále, jak jsem se s ním před tím domluvila. Samozřejmě jsem si to nechala projít hlavou. Taťka má pravdu, neměla bych se s ním rozcházet kvůli andělovi, kterého znám sotva den. I když vím, že je to ten pravý, nejspíš nám to stejně nebude souzeno. Je to přece můj strýc, a to by otec nikdy nedovolil. Můj život musí jít dál.

„Jsem tady, Rinko. O čem jsi chtěla mluvit? Mám se bát?“ zeptal se hned, jak za mnou přišel do sálu. Já seděla na trůnu uprostřed a prsty svírala boční opěrky. Potom jsem k němu jen zvedla oči.

„Máš mě rád, Rothe? Myslíš to se mnou vážně? Máš pocit, že bych mohla být pro tebe ta pravá?“ zahltila jsem ho otázkami. On se na mě tak zvláštně podíval.

„Kdybych si to nemyslel, tak bych si tě přece nechtěl vzít. Já nejsem jako Satan. Nejde mi o korunu. Možná mi to nebudeš věřit vzhledem k mojí minulosti, ale myslím, že je čas se usadit. Aspoň pro mě. Já tě mám rád. Jsi ideál ženy, kterou jsem vždycky chtěl mít. Ale jestli to necítíš stejně, unesu to.

Víš, já jsem tě viděl s tím andělem a to, jak ses na něj dívala bylo…“ začal a podíval se na mě. Zatajil se mi dech, když to zmínil. „Takhle ses na mě nikdy nedívala. Myslím, že takhle se někdo dívá jenom na někoho, koho miluje,“ prohlásil.

„Waydan je můj strýc, Rothe,“ objasnila jsem a on přikývl. Překvapilo mě, že o tom ví. Otec mu to nejspíš řekl, aby si s tím nedělal starosti, ale jak vidím, dělal si je i tak.

„Jo, no. Hádám, že jste se viděli prvně a že jste o vašem příbuzenským vztahu nevěděli, protože jinak by mezi váma tahle chemická reakce nejspíš neproběhla," řekl a podíval se na mě, jak budu reagovat.

Já se zvedla z trůnu. „Před tím, než jsem ho poznala, jsem si ale vybrala tebe. A ať už ta reakce mezi mnou a tím andělem byla jakákoli, nic to neznamená, protože v tom nemůžeme pokračovat. Jsme příbuzní. Takže jestli ty nemáš nějaké výhrady, vezmeme se," objasnila jsem. Roth na mě koukal jako puk.

„Nechci být tvoje druhá volba, Rinko. Já vím, že nic nebylo a byl to jeden jedinej den, ale… asi mi to trochu vadí. Hlavně proto, že k němu něco cítíš. Možná Leviathan by…" Přerušila jsem ho.

„Chápu. Svatba je tedy zrušena, můžeš jít," řekla jsem přísně. Smutně se na mě podíval a udělal ke mně malý krok.

„Rinko…" zašeptal a natáhl ke mně ruce, ale zavrtěla jsem hlavou a ustoupila o krok dozadu.

„Řekla jsem, že máš jít, tak odejdi!" štěkla jsem po něm. On se mi poklonil a pak tedy odešel, jak jsem si přála. Rozplakala jsem se. Bylo toho na mě moc. Nutili mě si vybrat a když jsem si vybrala a konečně začala něco cítit a těšila se na svatbu, potkám muže svých snů, se kterým nesmím být. A když se s tím jakž takž smířím, přijdu o všechno.

Astaroth se vrátil do svého patra a posadil se na kožené křeslo v hlavním sále, kde se občas shromažďovali ke skupinovým aktivitám zaměstnanci mínus prvního patra a taky některé duše, které vyhrály v kartách nad Astarothem a byly zproštěni mučících trestů.

„Co se děje, pane? Jste nějaký přešlý," zeptal se ho Nižší démon. Byl jedním ze zaměstnanců a jeho podřízený. Stejně jako ostatní neměl přístup do žádných jiných pater. Kromě princů a Vyšších démonů obecně ze svých pater nikdo nesměl nikam chodit. Ne bez speciálního povolení.

Astaroth se na démona podíval a smutně se pousmál. „Ale nic, Rejtare, jen se asi nebudu nakonec ženit," odpověděl.

„Jak to, že se nebudete ženit?" tahal z něj a posadil se naproti němu na takový pytel s hrachem, kterých tam bylo požehnaně.

„Princezna mě nechce," řekl a povzdychl si. Měl lesklé oči a Rejtar to na něm poznal – chtělo se mu brečet, ale zadržel to. Nečekal, že jeho pán zůstane na ocet a tak krátce po tom, co se po tolika letech vyjádřil.

„Kvůli komu?" vyzvídal. Astaroth zatnul čelisti.

„Kvůli andělovi," procedil skrze zuby a dal ruce v pěst, až si zaryl nehty do dlaní. Rejtar nadskočil.

„Co prosím? Kvůli andělovi, že odmítla vás, princi? To musela být tedy opravdu šílená ženská. Ale víte co? Nestojí za to, abyste se kvůli ní trápil. Je hloupá, jste nejlepší partie v Pekle. A co je vůbec na tom andělovi tak super?" pokračoval.

Astaroth mu položil ruku na rameno a poplácal ho po zádech. „Stojí, Rejtare, stojí. Je to budoucí královna Pekel. Já vím, že jsi jí nikdy neviděl, ale přecházel by tě zrak. A ten anděl je budoucí bůh, je to bratr Lucifera," odpověděl. Rejtarovi spadla čelist.

„Ale to by znamenalo, že je ten anděl princeznin příbuzný. A proč jste mi rovnou neřekl, že smutníte kvůli princezně, to bych pochopil. Jak k tomu vůbec došlo, že jste se zasnoubili?" vyzvídal.

„Ty jsi tak zvědavý, Rejtare. Běž radši spočítat duše na dnešní mučení a přivítat nováčky u brány našeho patra. Dneska mám náladu si hrát a být krutý," odpověděl. Rejtar se mu poklonil a odešel splnit úkol.

Astaroth si povzdychl a opřel se zády, až zahučel do měkkého pytle. „Dělání, smutky zahání," zašeptal si pro sebe a pak se podíval na dveře, kterými před chvílí odešel Rejtar. Vedly ven k branám jeho patra, kam se po roztřídění dostanou vyděšené duše, které přišly ze Země. Absolutně netuší, co tady zažijí. Potom na chvilku zavřel oči a usnul.

Já jsem si ve svém pokoji něco čmárala do deníku a poslouchala smutnou hudbu. Ani nevím, co mě činilo smutnější, jestli to, že jsem se rozešla s Astarothem a bude ze mě stará babizna těsně po třicítce, nebo to, že je Waydan můj příbuzný.

I tak jsem ho ale chtěla vidět. Bylo to jako bych měla v srdci díru. Tak moc jsem chtěla vědět alespoň co teď dělá a jestli na mě třeba taky myslí tak, jako já na něj.

K tomu všemu jsem se taky bála táty, věděla jsem, že se na mě bude moc zlobit. Za to, že jsem si pokazila budoucnost a že je mezi mnou a Astarothem konec. Ale nejvíc jsem se bála toho, že mě provdá za Satana.

Lucifer vzal zatím Waydana s sebou na Zem. Na Zemi byl pátek večer, takže akorát čas na to, jít se někam bavit. „Neřesto? Myslel jsem, že jsi originálnější, ale teď vidím, že jsi to někde okopčil," komentoval název nočního klubu, kam ho Lucifer zatáhl. Ten se jen zasmál.

„Ten patří taky mě, trubko. Mám jeden v Pekle a jeden na Zemi. Tady pracují převážně démoni, který se nebojím pouštět z očí. Taky na Zemi neztropí žádný problémy. A když přece, potrestám je tím, že se stanou obyčejnými smrtelníky. To bys koukal, jak je to děsí," objasnil a vtáhl bratra dovnitř.

Bylo to uvnitř velice moderní. Podlaha z černého, lesklého kamene, zdi z něčeho podobného plus k tomu samá velká zrcadla, která zvětšovala prostor a mátla i ty nejotrlejší. Waydanovi se to zdálo naprosto epické. Jeho palác v Nebesích byl taky takhle krásný, ale byl bílý a tohle bylo něco nového.

„Davarys, tohle je můj bratr Waydan. Je to anděl. Vyber mu nejlepší pití a jídlo, sežeň holky a přijďte za námi," poručil jí Lucifer. Mladá žena se na Waydana usmála a oběma se jim cestou plnit úkol poklonila.

Luc se přehoupl očima k bratrovi. „Líbí se ti? Je to succuba. Taky to umí dobře pusou," zašeptal mu do ucha. Waydan se jen pousmál. Ještě včera měl nahnáno z toho, co s ním návštěva Pekla po boku jeho bratra udělá, ale dneska už měl myšlenky někde jinde.

Lhal přece otci. Muchloval se se succubou v Pekle, dokonce jí nechal, aby se dotkla jeho přirození. Zamiloval se do svojí neteře, nechal mě, abych mu osahávala křídla a bránil Luce před otcem. Taky se opil s Gabrielem a chystal se s bratrem hrát čertovské hry. A to nebylo ani to nejmenší na co momentálně myslel – svatý hříšník.

Lucifer bratra pozoroval, jak sleduje všechno kde co lítá a co se kolem něj děje. Oproti Nebi, na Zemi i v Pekle se neustále něco dělo. Bylo kolem rušno a ne jenom hrobové ticho a nuda. Fascinovalo ho už jen to, že na baru barmance spadla sklenička, když jí její kolega plácnul lehce po zadku.

„Tak tady to je, nejlepší whisky pro tebe a Waydana," řekla Davarys a položila pití před oba bratry na stolek, který měl tvar krychle. Byl taky z naleštěného černého kamene. Sedačky byly tedy naštěstí z něčeho jiného než z kamene. Byly měkké a pohodlné.

Waydan si jí prohlížel jako by byla nahá. Vlastně ona skoro byla. To v Nebi jsou všichni zahalení v bílých rouších, nebo mimo palác normálně oblečení. Žádná žena tam ale nikdy nenosila nic, co by odhalovalo její kotníky, natož celé nohy, prsa, a zadek.

Byl z toho celý pryč, protože Davarys měla na sobě mini sukni, která končila výš než by správně měla a byl jí vidět kousek jejích půlek. Taky si všiml, že nosila červená tanga. A to ještě nebyla řeč o jejím vršku. Měla

krátký top s výstřihem, takže byly vidět její boky, břicho, pas a relativně velká přírodní prsa.

A když se tak nakláněla k Waydanovi, aby mu položila whisky pod nos, otřela se těmi přírodními prsy i o něj. Lucifer se pousmál, když Davarys odešla, vzal si do ruky whisky a naznačil bratrovi, že by si mohli připít.

„Tak na začátek tvýho senzačního života, bráško," řekl a ťuknul si o hranu jeho skleničky. Waydan si k pití přičichl a pak se napil tak, jak to viděl dělat Luce. Ale na rozdíl od něj se zakřenil, když mu jantarová tekutina sklouzla do krku.

„Fuj, to není vůbec dobrý," komentoval.

„Ale je, jenom to ještě nevíš. Davarys, další dvě," zavolal na ní. Ona přikývla a začala připravovat jejich objednávku. „Naučím tě karty, bude to sranda. Koukej," řekl a vytáhl z náprsní kapsy svého obleku balíček karet. Začal je míchat.

Waydan jenom zíral, jak papírky skáčou z místa na místo. Taky se mu z té whisky trochu motala hlava. Ano tak brzy, protože on nikdy před tím takhle nepil alkohol.

Když mu vysvětlil pravidla hry, zahráli si spolu pár kol a vypili ještě několik skleniček whisky, Lucifer začal z bratra tahat jeho tajemství. „Viděl jsem tě s Rinkou," vymyslel si. Waydan vytřeštil oči. „Já jí nevychoval pro tebe, Waydane. Bude se vdávat," pokračoval.

„Proč mi to říkáš?" zeptal se. Lucifer se na něj podíval a u toho rozdával karty. Waydan se na vteřinu podíval na karty před sebou a pak zase zpátky na bratra.

„Protože po ní jedeš, já to poznám," odpověděl. Waydan zavrtěl hlavou.

„Hrajem," řekl, natáhl se pro karty a jednu vyhodil tak, jak se ta jejich hra správně má hrát. Lucifer si vzal svoje karty do ruky a přebil jeho nějakou další. Celou dobu ho ale nespustil z očí.

„Šuškalo se, že jsi se jí dotýkal," pokračoval. Waydan předstíral, že ho vůbec nevnímá a vyhodil srdcové eso. „Nebo snad ona tebe?" pokoušel ho. Nevěděl nic, jen testoval jeho reakce. A to se mu osvědčilo. Waydan k němu zvedl oči.

„Chtěla jenom vidět moje křídla. Tak jsem jí je ukázal. Dotkla se jich jenom lehce prstem a pak už nic nebylo, přísahám," odpověděl. Lucifer praštil s kartami a zhluboka se nadechl.

„V tvojí hlavě toho ale bylo víc, nelži!“ prsknul na něj. Waydan položil karty lícem dolů, natáhl se pro skleničku s whisky, která mu nechutnala a na ex jí vypil. Pak se na bratra zase podíval.

„To, co máme v hlavě je naše věc. Ty bys to měl vědět líp než kdokoli,“ objasnil.

„Ale ty jsi přece svatej, nemáš mít v hlavě takový věci!“ křiknul na něj. Waydan se podíval na karty, na vypitou láhev od whisky a pak na svého bratra a pokrčil rameny.

„Já ti nevím, jsem? Podívej se na sebe, podívej se na mě a na to, co tady děláme. Není to to, co jsi chtěl? Ze mě udělat démona? Abych o všechno přišel jako ty a ty jsi v tom nebyl sám? Aby ses pomstil otci?“ rýpnul si a zvedl se, že půjde. Lucifer neměl slov.

„Tohle byla chyba. Ani nevím co jsem si myslel. Asi jsem si myslel, že mě máš rád a chceš, abych se nezávazně pobavil, ale vidím, že ty jsi to, co opravdu jsi. Stahuješ nevinný duše dolů. Tak se pak nediv na co myslím,“ dodal a odešel. Tím Luce úplně odzbrojil.

Svatý hříšník

Lucifer seděl na trůně a zíral na dav lidí před ním. Já seděla vedle něj a máma vedle mě z druhé strany. Byl svátek Černých Duší a to se u nás vždycky slaví jídlem a tak.

„Svatí mi poslali před bránu hned několik duší na roztřídění. Říkal jsem si, že pro začátek ať trochu trpí ve strachu, co s nimi bude, bude nejlepší, když je nechám čekat do zítřka. Dneska si chci užít svátek," prohlásil otec a matka souhlasně přikývla.

Já se dívala na Astarotha, jak si povídá s Leviathanem a popíjí u toho něco z poháru. Sem tam se na mě taky díval, ale pak hned zase odvrátil zrak.

Chtělo se mi brečet. Taky jsem se cítila nesvá z toho, že o tom otec pořád nic neví. Byla jen otázka času, až se to k němu dostane, protože to démoni z Rothova patra už dávno věděli. Nejspíš tím ale nikdo nechtěl otci kazit tak významný den.

„Vaše Veličenstvo, nesu vám zprávu od prince Astarotha," řekl Darkan, jeho věrný služebník a podal mu do ruky obálku. Naježily se mi chlupy hrůzou. Nejspíš jsem se spletla.

„Co je to?" syknul podrážděně a vytrhnul mu obálku z ruky. Možná proto se na mě Astaroth dívá, očekává nějakou reakci. Na chvíli se naše oči střetly, zatímco otec rozbaloval psaní.

„Cože??" zaječel, když se dozvěděl, že Astaroth odvolává naše zásnuby. Trhla jsem sebou jak jsem se ho lekla. Hned na to se podíval na mě a pak na Rotha. „Pojď sem!" syknul na něj a Astaroth ho poslechl a přistoupil až k nám.

„Co se děje?" zeptala se ho Lilith nedočkavě. Svou reakcí jí taky docela polekal. Lucifer mámu odbyl mávnutím ruky a podíval se zase na prince mínus prvního patra.

„Co to má znamenat?" zeptal se, vstal z trůnu a máchal mu tím před očima. Ostatní pekelní princové se mlčky dívali na nás a čekali, co se bude dít. Nikdo o tom nejspíš nic netušil. Satan měl pusu od ucha k uchu a stejně tak i Beelzebub. Oba měli rádi drama, které se netýkalo jich.

„Je to tak, jak jsem to do dopisu napsal, Vaše Veličenstvo. Nejsem pro Rinku dost dobrý," prohlásil a letmo se na mě podíval. Pak zase zpátky na otce. Řekl to, i když by nejradši řekl, že já nejsem dost dobrá pro něj. Ale nechtěl hada dráždit bosou nohou, a tak to raději otočil. Mě se z toho otočil žaludek.

„Jak jako nejsi pro Rinku dost dobrý, vždyť si tě vybrala," komentoval zaskočeně. Pak se na mě otočil. „Vysvětlíš mi to, mladá dámo? Ty jsi odvolala svatbu s Astarothem?" zeptal se.

Zajímalo mě, co do toho dopisu vlastně napsal, protože jsem neměla na čem stavět. Nechtěla jsem vařit z vody. A vzhledem k tomu, že on chránil mě, rozhodla jsem se chránit jeho a Waydana.

„Tak nějak jsme se dohodli, že to bude nejlepší," odpověděla jsem.

„Fajn, když nejlepší, tak nejlepší. Nebudu z toho dělat aféru. Vezmeš si Satana a tečka!" prohlásil, až se Beelzebub se Satanem přestali řehnit. Polilo mě horko a myslím, že i Astarotha, ale co už, nějak jsme se do toho dostali a otec už jen za tím udělal sladkou tečku. Nebo spíš hořkou?

„Můžeš jít, Rothe. Satane, pojď sem!" poručil mu. Věděla jsem, že už neexistuje naděje, že bych otce nějak přemluvila, aby mě s ním nedával dohromady. Pokazila jsem si to sama, když jsem přiznala Rothovi své city k Waydanovi.

A zatímco se Satan blížil k nám, naklonila jsem se k otci. „Tati, on mě nemá rád, chce mě jenom kvůli tomu, aby se stal králem Thallaranu," oznámila jsem mu.

„No a? Aspoň se o Thallaran dobře postará. A neboj se, že by na tebe byl zlý, to by si nedovolil. Satan je k ženám vždycky hodný. A nemyslím si, že by tě neměl rád vůbec," pokračoval.

„Volal jste mě, Veličenstvo?" zeptal se Satan formálně a poklonil se. Tak to mělo být, když seděl na trůně.

„Ano. Vezmeš si mojí dceru za manželku. Brzy bude zásnubní hostina, už jsem se rozhodl. Svatba bude nejpozději za měsíc. Teď můžeš jít," řekl Lucifer a poslal Satana zase pryč. Satan se na mě při odchodu tak povýšeně pousmál a spokojeně odešel za svými přáteli se jim pochlubit.

Astaroth dopil pití, které měl v poháru, vtisknul ho bratrovi do ruky a odešel pryč ze sálu. Lexi na mě koukala z dálky. Roznášela všem pití, díky čemuž mohla být v sále při oslavách dne Černých Duší. Věděla jsem, že bude naštvaná až se to dozví.

Waydan chodil po svém pokoji z místa na místo a stěžoval si nahlas Gabrielovi, který seděl na jeho křesle s nohama opřenýma o podnožku a poslouchal, co mu anděl povídá.

„Tak chápeš to? O co mu sakra jde? Chce ze mě mít démona? Nebo mě jenom chtěl poštvat proti otci? Myslíš, že mi závidí mojí moc, kterou budu mít? Nebo mě chce jen držet dál od Rinky?" spekuloval. Gabriel pokrčil rameny.

„Těžko říct, je to přece Lucifer, vládce Pekla. Hele, možná jsi až moc impulzivní. A počkat, kdo je to ta Rinka, že o ní pořád básníš?" vyzvídal. Waydan se zarazil, uvědomil si totiž, že je Gabriel největší drbna široko daleko a teď by měl znát jeho tajemství?

Ale on se musí někomu svěřit a jak se zdá, je to jeho jediný kámoš. Azakiel by mu dával morální přednášky a to zrovna nepotřeboval, byl si vědom toho, že to na co myslí, není zrovna vhodné. Taky je to anděl a rozumí strastem Nebeské bytosti líp než kdokoli jiný. A taky už jedno tajemství má – krystal.

„Umíš mlčet, Gabrieli?" Otočil se na něj a propichoval ho pohledem jako by ho měl v plánu zavraždit, kdyby řekl, že ne.

„Samozřejmě, když jde o tebe, můj nejlepší příteli," prohlásil, až si skoro mnul ruce. Nudil se staletí a teď konečně měl parťáka. Vždycky chtěl být jeho nejlepším kamarádem. Chtěl někoho vlivného a čistého, koho by mohl trochu kazit svými pitomými nápady.

„Rinka je princezna, dcera Lucifera, vnučka Nejvyššího a moje neteř," objasnil. Gabriel vytřeštil oči.

„Děláš si zálusk na příbuznou bez duše? Na démonku? Kámo, ty se nezdáš, to bych do tebe nikdy neřekl," prohlásil a rozesmál se. Waydan se posadil na postel a sklesle zíral dolů na zem pod svoje nohy. Gabriel se přestal smát.

„Nevím co to je, ještě nikdy jsem nic takového necítil. Chápu, že je to moje neteř a démonka, kdyby to byla jakákoli jiná, asi by mě to ani tak neštvalo, prostě by mě to po zjištění, co je zač přešlo, ale tohle je něco jinýho. Nejde na to zapomenout.

Mám pocit, že jsme si souzení. Když se dotýkala mých křídel, bylo to magický. Nebyl to jenom pocit, že se někdo dotýká mých křídel, ale bylo to o tom, jak se jich dotýká a proč," objasnil.

Gabriel na něj nechápavě civěl. „Jak dlouho už jí znáš?" vyzvídal. Waydan se mu podíval do očí.

„Viděl jsem jí prvně," odpověděl. Gabriel vytřeštil oči a vstal z křesla.

„Viděl jsi jí jednou jedinkrát a už jsi jí nechal, aby ti hrabala na křídla? Taky ses do ní takhle zbláznil? Asi toho Amora pořádně zmáčknu. Ten anděl už mě taky pěkně štve, přijde mu to hrozně zábavný, když se kvůli němu všichni trápí," prohlásil nasupeně Gabriel.

Waydan mu svou rukou zatarasil cestu. „To by neudělal. Tady nahoře to má zakázaný. Leda, že by si nějaký z děcek půjčilo jeho šípy, ale… pro jistotu se za ním stavím, aby mě prohlídnul. Ty mrchy jsou neviditelný a on je jediný, kdo je může vidět," řekl a Gabriel přikývl.

„Počkej a jestli to nebude šípem, co budeš dělat?" zeptal se starostlivě. Waydan pokrčil rameny.

„Možná to časem přejde. Teda doufám. Bude se vdávat a já se musím oženit a stát se bohem," připomněl si ten nepříjemný fakt a povzdychl si. Gabriel na něj empaticky koukal.

„Víš, i kdyby to byl Amor, a i kdyby nebyl, věci se nikdy nedějou jen tak a ty bys to měl vědět jako budoucí bůh. Jestli je teda ta vaše láska oboustranná, mělo by se s tím něco udělat. Třeba jako…" Waydan ho přerušil.

„To nepřipadá v úvahu, Gabrieli. Já bych klidně svůj život přizpůsobil tomu jejímu, ale tohle otec a ani bratr nikdy nedovolí. Nepřemýšlí nad věcmi jako my dva. Jsou až moc racionální. A já bych měl být taky. Vlastně jsem vždycky byl až tohle mě nějak úplně položilo. Taky vědomí toho, že mnou Lucifer jenom manipuluje," zmínil smutně a povzdychl si.

Gabriel mu položil ruku na záda a poplácal ho. „Jsi v háji, kamaráde. A dovol, abych ti připomněl, že máš mít dneska zásnubní večeři s Ludmilou. To je, kdybys na to náhodou zapomněl, ta andělka, co si jí máš vzít za ženu," připomněl. Waydan ztuhnul a podíval se na něj zoufale.

„Jo, já vím. Musím se sebrat, jsem přece skoro bůh. Už jsem se málem dostal do Pekla," dodal.

„Co se tváříš jako kakabus, stalo se něco?" zeptala se mě Lexi, když se to kolem vylidnilo, že jsem byla dostupnější. Nevěděla jsem, jak jí to mám proboha říct.

„S Rothem jsme se nějak pohádali a došlo ke zrušení zásnub," začala jsem zlehka.

„Proboha a proč? Kvůli božskýmu Waydanovi?" zeptala se. Jeho jméno už nemohla říct víc nahlas. Okřikla jsem jí a zatáhla do rohu místnosti.

„Asi jsem neměla být upřímná a zvlášť, když s Waydanem to nemá absolutně žádnou šanci. Myslím, že jsem ho tím urazila. Pak mi řekl, že si mě vzít vlastně nechce. Ne když se dívám zamilovaně na někoho jiného než na něj.

To chápu, ale myslela jsem si, že… ani nevím co jsem si myslela. Nejspíš se ukázalo, že jsem si jen chtěla zachránit zadek. A to jsem si myslela o pekelných princích, že jsou povrchní a jdou po koruně. Teď mě to mrzí," vysvětlila jsem a Lexi přikývla.

„A co teď teda budeš dělat? Koho si jako vezmeš?" vyzvídala. Já si smutně povzdychla.

„Satana," zašeptala jsem a podívala jsem se jí provinile do očí. Její výraz se změnil na hluboce frustrovaný.

„Cože? Slíbila jsi, že mi to neuděláš," ozvala se. Já přikývla.

„Taky že ne. Lexi, věř mi, že to není moje rozhodnutí. Otec mi to oznámil jako fakt. Vlastně to byl spíš příkaz než oznámení. Když tě napadne jak tomu zabránit, udělám to. Protože i když ne kvůli tobě, Satan je snad ten poslední, koho bych si chtěla vzít. Teda jsou i démoni, který bych chtěla ještě míň, ale chápeš jak to myslím," objasnila jsem.

Lexi si povzdychla a přikývla. „Chápu. Nic mě nenapadá. Ale… vlastně je to jedno. Protože… bylo to jen jednou. Stejně by to nemělo budoucnost. Satan o mě nemá zájem, byla jsem jen další jeho zábava na jednu noc. Bylo to sice strašně krásný, ale i sám říkal, že má o ženskou zájem vždycky jen jednou a ptal se, jestli to chci. A já byla tak blbá, že jsem mu podlehla hned. Ale to proto, že jsem nemyslela hlavou," líčila zoufale.

„To není definitivní. Podtrhnout v něm nějaký city, to se snad ještě dá nějak zařídit, ale nesmím se za něj provdat. Nehledě na to, že to ani nechci, byla by to katastrofa, Lexi, on je strašně arogantní a namyšlenej, stouplo by mu to do hlavy.

Taky mu nechci dát korunu jen tak zadarmo. Musíme něco vymyslet, brzy jsou zásnuby. Otec naznačoval, že už možná zítra. A taky řekl, že svatba bude do měsíce," dodala jsem a podívala se nenápadně na Rotha.

Byl naštvaný, hodil na mě takový nepřátelský typ pohledu a otočil se ke mně zády. Možná jsem ho tím ranila víc, než bych čekala. Nejspíš jsem mu zlomila srdce. *Co když do mě byl opravdu zamilovaný?*

„Ach jo," povzdychla jsem si a vrátila se pohledem zpátky k Lexi.

„Rinko, věnuj se svému snoubenci a jdi si s ním zatančit!“ poručil mi otec a zase se vzdálil. Podívala jsem se na Satana stojícího poblíž, už se mi chystal zaťukat na rameno, ale místo toho jeho oči ulpěly na Lexi.

„Zdravím, Alexo,“ řekl a poklonil se jí jako by byla nějaká princezna nebo co. Lexi zrudla a nechala si od něj políbit ruku. *To mi ten Satan dělá schválně, chce, abych vypadala jako blázen, nebo o co se to sakra snaží?*

„Tak já už asi půjdu, uvidíme se později. A mimochodem, nezlobím se na tebe, vím, že za to nemůžeš,“ zašeptala mi zbytek do ucha a vzdálila se od nás.

Otočila jsem se na Satana a nasupeně jsem se na něj podívala. Ten jeho arogantní úsměv, který mi právě předvedl neznal hranic. Měla jsem sto chutí mu dát facku.

„Výsosti, až budete připravená, jsem jenom váš,“ prohlásil a samolibě se pousmál.

„Nikdy nebudeš král, o to se postarám!“ prskla jsem na něj a chystala jsem se od něj důstojně odejít, ale v tom mi zabránila jeho mrštná ruka, která se objevila vmžiku na mém zápěstí, které hbitě svými prsty úplně obkroužil a pak si mě hrubě přitáhl k sobě, až jsem mu narazila na jeho pevné břicho.

Zazmatkovala jsem. Byl u mě tak blízko a ještě ke mně sehnul hlavu, aby byl ještě blíž. „Ano? A jak mi v tom chceš zabránit, prcinko?“ zašeptal mi do ucha, až se dotkl svými rty mého ucha. Polila mě vlna vzteku tak intenzivní jako husí kůže. *Jakže mi to řekl? Prcinko?*

„Co si to dovoluješ?“ sykla jsem na něj a odtáhla jsem se od něj. Chtěla jsem ho od sebe odstrčit, ale byl jaksi silnější.

„Neříkej, že bys nechtěla, to bych ti nevěřil,“ pokračoval. Podívala jsem se na něj jako na hrubiána.

„Nechtěla. Si myslíš, že se z tebe každá posadí na zadek? Já teda ne!“ utrousila jsem. On se zasmál, pak zvážněl a přikývl.

„Dobře. Pak budeš navždy stará panna, protože až budu král, ani se tě nedotknu. A kdyby tě napadlo smilnit, moje patro ti bude k dispozici, nebo třeba i to Astarothovo? Myslím, že nebude proti, když jsi mu tolik ublížila,“ procedil syrově, natáhl se pro sklenku se šampaňským a cucnul si, čekajíc na mojí reakci.

Mě došla slova, ale odmítla jsem mu udělat radost tím, že bych mu ukázala, že mě zaskočil. Usmála jsem se na něj. „Dobře, platí. Až tedy budeš králem. Ale když budu mít jinýho krále než tebe, budeš nám oběma

rok sloužit. A do naší potenciální svatby tě nechci vidět se žádnou jinou ženou kromě Lexi," navrhla jsem.

Napadlo mě, že by se za tu dobu do ní mohl zamilovat a pak si to se svatbou rozmyslet. Fakt jsem vařila z vody.

Satan se pousmál a podal mi ruku. „Platí," prohlásil. Až tak moc si věřil. Cvok. Lexi ho zlomí. Doufám. Potom odložil nápoj, podal mi ruku a vyzval mě k tanci. Už se choval zase jako pravý džentlmen. Podívala jsem se na něj, ale mlčky jsem mu svou ruku podala, abychom to měli už co nejdřív z krku.

Satan se ke mně naklonil a jemně mi promnul prsty vlasy. Všimla jsem si, že k nim čichá. „Bude tě škoda. Nechceš si to ještě rozmyslet? Hýčkal bych tě, zeptej se svojí kamarádky jak moc. A na rozdíl od ní bys mě mohla mít víckrát než jen jednou," šeptal. Byl tak zkažený a evidentně měl rád výzvy, tak to by mi mohlo pomoct.

„Tak mi to pověz sám, evidentně se rád chvástáš. A co se týče Lexi, nemysli si, že jsi jí nějak uchvátil. Kdysi mi řekla, že aby jí někdo uchvátil, chce to víc než jen jednu noc.

Prý je první noc buď dobrá, neutrální, nebo špatná. A že může být špatná, i když by ten druhý měl potenciál být nejlepší milenec na světě. A to jenom proto, že jedna noc je málo. Někdy prostě není dostatečná nálada.

Kdyby byla noc s tebou dobrá, nezavřela by pusu a znala bych všechny detaily. Díky ní mám docela přehled o každým démonovi, který si tuhle neobyčejnou succubu podmanil. No a o tobě nevím nic, ani tvou velikost," osvětlila jsem mu.

Chvíli přestal tančit a mlčky na mě koukal. Pak se usmál. „Kecáš, byl jsem u toho a ty ne. A já vím, že se jí to líbilo. Jestli o tom mlčela, tak asi proto, že se bála, abys jí mě neukradla," opáčil. Ten je teda intenzivní s tím svým sebevědomým.

Pak se zase roztančil a spolu s ním i já. *Co mám sakra dělat?* „Myslím to vážně. Lexi je profesionálka. A kdybys byl tak dobrej, jak říkáš, dala by ti zadarmo," dodala jsem.

Satan se zastavil a podíval se na mě tak, jak se na mě ještě nikdy nepodíval. Tentokrát se nesmál. Zřejmě mi to moje vaření z vody uvěřil. „Je pravda, že by ses o tom, že jsem jí zaplatil neměla jak dozvědět, kdyby ti to neřekla.

A nejspíš to poukazuje na to, že jsem pro ní byl jen práce. A to mi normálně nevadí, zaplatit si za služby, mám na to, víš? Ale dobře, vsadíme

se, že podruhý už moje peníze chtít nebude. Ale nebudeš s ní do tý doby mluvit, nechci, abys jí zmanipulovala. A když vyhraju, vezmeš si mě hned následující den," navrhnul.

„A když bude?" pokračovala jsem.

„Tak se vezmeme za měsíc," dodal a já se rozesmála.

„Ani náhodou! Když si od tebe vezme peníze, svatba nebude," řekla jsem, ale zavrtěl hlavou. „Tak bude za tři měsíce a budeš se snažit, dokud to nebude zadarmo!" prohlásila jsem. Naštěstí vím jak moc Lexi potřebuje peníze. *Ale zase je to Satan, o kom se tady bavíme a ona je jím posedlá.*

Satan se zasmál. „Já vím o co se snažíš, ale to se ti nepovede. Já chci být král a nenechám se uhnat ani takovou samičkou jako je Lexi. Ale platí, užiju si aspoň zábavu a pak si tě stejně vezmu," řekl a mě se otočil žaludek. *Ach jo, do čeho jsem se to navezla.*

„Ale když se mnou nebudeš v manželství spát, co budeš bez ženský dělat? Protože jestli mi budeš nevěrný, neskončí to s tebou dobře. Nezapomínej, že to není jako na Zemi, v Pekle vládnou démonky Vyšších tříd a já jsem z Vyšší třídy než ty i když se staneš králem. Možná bysme celý ty naše sázky měli zabalit, co?" navrhla jsem

„Bojíš se?" zeptal se. *Jo, bojím se, Satane. Zní to jako sebevražda a teď z toho chci utéct. Ani nevím, proč jsem ti kývla na to první.* „Ale není pozdě přijmout porážku, jestli jsi změnila názor, řekni a já tě moc rád ošukám, prcinko. Budu ti dopřávat každou noc a rozmazlovat tě, až se stanu králem," zašeptal mi zase do ucha.

Proč jsem si myslela, že hrát si s démony je legrace? Jsou to pekelný bytosti a já na to pořád zapomínám.

„Radši budu stará panna, než abych se s tebou vyspala. Jsi nechutnej!" vpálila jsem mu a on se zamračil. Dotklo se ho to, ne že ne. Jeho obřího ega.

„Když myslíš, těš se teda toho dne, kdy mi budeš muset říct ano," zašeptal mi do ucha, lehce mě se znechucením od sebe odstrčil a odešel. *No nazdar. To se mi taky moc nelíbí. Umřít jako panna. A že po rituálu nesmrtelnosti to bude dlouhá doba… co to meleš, neposlouchej se! Vždyť si ho nevezmeš. A věrnost pro démony není zrovna nic podstatnýho.*

Podívala jsem se na otce, který tancoval s matkou a vrátila jsem se zpátky na trůn. *Satan to taky nebude mít jednoduchý, bude se muset přetvařovat a hodně snažit, aby obměkčil tátu. Dneska byl naštvaný, že jsem to pokazila s Rothem, ale vsadím se, že když mu řeknu, jak se mnou Satan mluví, tak zásnuby zruší.*

Docela vysoko nad hlavami démonů a to i těch Vyšších, právě probíhala před zásnubní večeře samotného budoucího boha. Waydan seděl u stolu a nervózně usrkával polévku, zatímco poslouchal od své nastávající o jejích andělských kvalitách.

„…no a tak jsem se dostala až sem k vám, Výsosti," řekla a mile se na něj usmála. Waydan se podíval letmo na otce, který jen s úsměvem pokyvoval hlavou a pak zpátky na Ludmilu.

„Děkuji za odpověď," zakuňkal a otřel si pusu do ubrousku, který měl hned po ruce. K další otázce se ale neměl. Otci se nelíbilo to ohlušující ticho, a tak do Waydana lehce kopl pod stolem. Ten se probral a na Ludmilu se usmál.

„Prokážete mi tedy tu čest a stanete se mou zákonnou manželkou, slečno andělko?" zeptal se tak, jak otec nenápadně požadoval. Andělka celá roztála, když slyšela mladého bůžka vyřknout ta kouzelná slovíčka.

„Bude mi velikou ctí, Vaše Výsosti," odpověděla s nadšením a lehce před ním sklonila hlavu. Waydan stěží zadržoval slzy. Nebylo tomu ani pár hodin, co se dozvěděl, že Amorovy šípy za jeho lásku ke mně opravdu nemohou a po tomhle zjištění, má žádat o ruku cizí ženu? Když všichni ví, že láska bez přičinění Amorka je něco extra a měla by se tak i brát?

„Dobrá tedy. Tak když jsme si to ujasnili, zanedlouho bude oficiální zásnubní večeře, ať to máme komplet i s prstýnkem," dodal bůh. Waydan se tvářil jako na funuse. Jak pak by ne, když měl strávit nesmrtelnost s někým, koho neměl rád.

Když ta šílená akce v jídelním sále skončila, Waydan se chystal na kutě, i když bylo ještě brzy. Měl toho po dnešku tak akorát dost. Celá tahle věc pro něj byla nepředstavitelně psychicky náročná, že se těšil jen až to na chvíli zaspí a nebude muset čelit realitě.

V chodbě u jeho komnat si ho odchytnul Gabriel. Vyskočil na něj odněkud ze tmy, až se Waydan polekal. „U všech na Nebi, já se tě leknul," prohlásil a musel si přiložit ruku na hruď, aby zkontroloval srdeční aktivitu.

„Promiň. Tak co, jak to šlo?" vyzvídal a rozešel se i s ním k němu do ložnice. Waydan otevřel dveře a podržel mu je, aby mohl projít. Gabriel se usalašil u Waydana na křesílku a čekal, až mu odpoví na jeho otázku.

„Ani se neptej, jsem rád, že jsem to přežil," opáčil zoufale a plácnul sebou tak i na postel. Gabriel se na něj empaticky podíval, zvedl se z křesla a přisedl si k němu na postel.

„Je to tak zlý?" zeptal se. Waydan se k němu otočil a přikývl.

„Je. Je to katastrofa. Vůbec nevím co mám dělat," odpověděl. Gabriel netušil, jak by si měl jeho odpovědi přebrat, a tak se vyptával na detaily.

„Jako, že je tak ohyzdná?" pokračoval. Waydan se na něj podíval a přemýšlel, co mu na to řekne.

„Není ohyzdná, ale … ach jo," povzdychl si. Gabriel mu položil ruku na rameno, aby ho utěšil.

„Rozumím, nemusíš říkat víc. Není to prostě ono. Tak buď rád, že jí nemusíš to… no víš co," komentoval. Waydan se zvedl a podíval se na něj jako na nepřítele.

„Prosím tě jdi třeba spát. Běž. Jsem utahanej a na tyhle řeči fakt nemám náladu," řekl a intenzivně ho vyháněl.

„Počkej, ale vždyť jsi mi nic neřekl. Já chci znát detaily. Ale asi nic moc, když jsi se neodvážil mi ani říct, jak vypadá, co?" prohlásil.

„Vypal!" syknul na něj a doslova ho vytlačil za dveře. Když za ním zavřel, oddychl si a zamířil si to zpátky na postel.

„Ale no tak, to není fér. Teď zvědavostí neusnu. Musíš mi to říct. Jsi můj nejlepší kámoš. A jen tak mimochodem, kdyby sis přece jenom chtěl vrznout, věděl bych jak to zařídit, aby se to tady nikdo nedomáknul.

Myslím, že bys to potřeboval jako sůl, i mě to dost pomohlo. To mi připomíná, že by to chtělo zase trošku vyvětrat…" huhlal za dveřmi. Waydan protočil očima a pustil ho raději dovnitř, aby ho nikdo neslyšel. A jak otevřel dveře, Gabriel málem žuchnul na zem, jak byl na těch dveřích nalepený.

„Tak jaká teda je?" zeptal se znovu, když se na něj Waydan konečně podíval a odhodlal se mu věnovat pár minut svého drahocenného času. „A na rovinu. Chci to slyšet bez servítek. Jsme tu jen my dva," zmínil.

„Je jí čtyřicet dva," odpověděl a Gabriel se zakřenil.

„No… okej no, ale pořád znám několik sexy čtyřicítek, ale hádám, že tahle k nim nepatří, co?" zeptal se a Waydan zavrtěl upřímně hlavou. „O-ou, tak co budeme dělat? Přece nedáme tohohle chlapáka jako jsi ty nějaký babizně, která je navíc nudná a neví jak se dělají děti na Zemi," dodal.

Waydan se pousmál. Gabriel ho dost kazil. Kdysi by se nad tím ani nepousmál a nikdy by neřekl o ženě, že není hezká, i kdyby to byla pravda.

„Možná dobře, že to neví, Gabe," opáčil Waydan a Gabriel mu dal za pravdu.

„To je to tak zlý?" ujišťoval se. Waydan se zamyslel a pokrčil rameny.

„Asi ne, ale tak víš jak... líbí se mi Rinka a ta tedy opravdu nastavila laťku vysoko," objasnil a Gabriel přikývl.

„Ale ta je jako jablíčko v ráji, Waydane," připomněl a on přikývl.

„No právě proto. Přemýšlím, že půjdu do Pekla. Možná, že bych mohl předstírat, že jsem v pohodě a dát tomu blbnutí s bratrem ještě jednu šanci, co říkáš? Když nic, aspoň bych jí mohl vidět," řekl tázavě a čekal, až mu jeho přítel dá požehnání.

„Běž do toho, tygře," prohlásil a hlasitě zavyl. Waydan si povzdychl. Věděl, že se žene do maléru, ale nemohl si pomoct. Nechtěl úplně ztratit svobodu a svůj nekonečně dlouhý život s nějakou andělkou, která se mu ani nelíbí. Ne když mě znal.

„Taky že jo. Zítra to udělám!" řekl a zatvářil se spokojeně. Jako by byla velká šance, že bude všechno zase dobrý. Gabriel si lehl na jeho postel vedle něj a podíval se do stropu, kam koukal i Waydan.

„Jsi odvážnější, než jsem čekal," zmínil a když se na něj Waydan podíval, podíval se na něj taky.

„Díky. Ty jsi zase lepší kámoš, než jsem čekal," opáčil.

„Zítra si o tom promluvíme, půjdu si lehnout. Tak dobrou," řekl Gabriel a zvedl se, že půjde. Než ale odešel, zarazil se. „Waydane, proč ti čouhá můj krystal hříchu z kapsy?" zeptal se.

Waydan se polekal a vytáhl z kapsy modro-růžový krystal značící porušení celibátu. „To nevím, koukni do kapes," poručil mu. A když Gabriel vyndal svůj naprosto totožný, vyděsil se.

„Proboha, ten je můj," zašeptal zoufale. Gabriel se vrátil k posteli a posadil se na okraj. Pak si jeho kámen zblízka prohlídnul.

„Ty jsi měl sex?" zeptal se jako by tomu nevěřil ani kdyby to viděl na vlastní oči.

„Neměl. Něco takového bych si pamatoval, ne?" syknul.

„No, jestli jsi byl nalitej… cos dělal v tom Pekle?" vyslýchal ho. Waydan se bál, že by to mohlo být za ten muchlovací taneček se succubou, ale to ho přešlo, když si uvědomil, že by se krystal objevil už dřív.

„To nedává smysl, objevil se teď," zmínil.

„Jsi si jistej? Jak často koukáš do kapes?" zeptal se. Waydan na něj hodil bodavý pohled.

„Ježiš, já nevím. Je růžovej, to znamená, že je za porušení celibátu a když se tě dotkne démonka přes džíny na penisu, tak se to nepočítá ne? No to mě poser, mám krystal hříchu a ani jsem si to neužil," vztekal se.

Gabriel na něj vyjeveně zíral, šokovalo ho, co říkal o tom, že dělal s démonkou. „Dělal jsi co?" zeptal se. Waydan ignoroval jeho dotaz a plácnul sebou zoufale zase zpátky na postel.

„Mám krystal hříchu… otec mě zabije," dodal.

„Jen klid, je jen růžovej," chlácholil ho Gabe, ale Waydan se na něj podíval jako na idiota.

„By snad bylo lepší, kdybych někoho zabil," objasnil. Gabriel mu pak dal za pravdu. „Možná je to tím, jak jsem moc hřešil v hlavě. Tak moc snad nikdo nehřešil jako já za posledních pár dní. Navíc jsem myslel na démonku – svojí neteř. Mám to z lásky. Je to z toho množství sexu v mojí hlavě?" pokračoval.

Gabriel jen pokrčil rameny. „Velký množství sexu v tvojí hlavě? Ty se nezdáš teda. Každopádně, kdyby to tak bylo, měl bych už horší krystaly. Ale třeba to na bohy funguje jinak. Jsi… teda byl jsi nejsvatější bytost, smilnění v hlavě už je hřích samo o sobě, natož když ses zabouchnul do svojí neteře a dovolils jí, aby se ti rochnila v křídlech," dodal.

Waydan se na něj jen tak podíval. „Promiň, ale zní to fakt jako hřích, za který si zasloužíš krystal. Kdyby to bylo na mě, tak bych to zrušil a sex bych ti povolil samozřejmě…" chlácholil ho.

„Sklapni, děláš to ještě horší. Cítím se hrozně," syknul. Gabriel zmlknul a přikývl. Pak bylo chvíli ticho, a nakonec se hlasitě rozesmál. Waydan se na něj nechápavě podíval, když ho viděl doslova kopat nohama ve vzduchu. Gabe vyloženě brečel smíchy.

„Co ti přijde tak vtipný?" zeptal se. Gabriel se rozesmál ještě víc. Nechtěl zlehčovat takové věci jako jsou hříchy, ale zdálo se mu to tak absurdní.

„Nebešťani jsou tak praštěný. To není možný, posloucháš nás, o čem se bavíme a co řešíme? Děláme si hlavu z takových blbostí. Tvůj tatík by měl řešit opravdový problémy a ne nás takhle omezovat," objasnil a Waydan mu dal za pravdu přikývnutím. Což Gaba překvapilo.

„Máš pravdu. Ale na druhou stranu, kdyby tu nebyly přísný pravidla, byli bychom hříšníci, vrahouni… prostě jako lidi," zmínil.

„Aspoň šukání nám mohl povolit," dodal Gabriel a povzdychl si. Waydan na to nereagoval. „Víš co, brácho? Když už ten krystal máš za

úplný hovno, aspoň si to užij. Zajdi si do Pekla a ojeď tu succubu, co na tebe sahala," nabádal ho.

Waydan se na něj podíval jak na idiota. „Tak to je to poslední, co bych šel udělat," řekl. „Ale díky, že mi dáváš kvalitní rady," dodal ironicky. Gabe se pousmál, že to znělo jen jako vyštěknutí slabiky HE.

„Vím na co myslíš, ale to by se místo krystalu objevila jeskyně. Nemůžeš to fakt udělat, přeju ti to, ale nechci, aby shořelo Nebe nebo tak něco. I když…" pokračoval.

„Co je?" zeptal se Waydana, když ho viděl, jak se na něj zvláštně dívá. „Neříkej mi, že jsem se seknul," řekl. Waydan zavrtěl hlavou a povzdychl si. Pak už bylo ticho.

Já to cítila stejně. Nedokázala jsem si představit, že bych ho už nikdy neviděla. Nebo, že by to mezi námi vážně nešlo. Nevnímala jsem ho jako příbuzného, skoro jako bych na to úplně zapomněla. Bylo mi to jedno. Nebyl to můj blízký příbuzný tak, abych se tím musela tolik znepokojovat. A tím, že byl ještě ke všemu jiný druh než já, díky tomu se mi zdálo, že už tuplem se mnou není nijak spřízněný.

Dneska stejně tak jako každou noc od té doby, co jsem ho poznala, jsem usínala s tou bichlí, na níž byla nalistovaná stránka s jeho podobiznou. Otec se na mě přišel podívat a jako za starých časů mě uložit, ale já už spala. A tak mi přišel jen zhasnout a políbit mě, ale když viděl, jak pevně objímám tu knihu, polekal se.

Bylo mu až do breku. Ani se nesnažil mi jí vytrhnout z rukou, jen si povzdychl, políbil mě na čelo, zhasl a odešel. Ale mě bylo taky do breku, vzít si Satana – takového hulváta.

Neřesto

Ve Stříbrném Městě v oblacích už bylo ráno. Bůh už měl ranní povinnosti splněné a teď se šel i se synem najíst. Waydan u snídaně ani nepípnul, věděl co je dneska za den. Ano, měl se jen definitivně zasnoubit, ale měl pocit, jako když jde položit hlavu na špalek.

Otec ho starostlivě pozoroval. Normálně jí, ale dnes se vrtal vidličkou v míchaných vejcích. „Co je ti, synku?" zeptal se ho. Waydan k němu zvedl oči a zavrtěl hlavou, že nic. Taky začal raději jíst, aby už ho nechal otec být, ale jemu to nestačilo.

„Je to kvůli té svatbě, že? Ludmila se ti nepozdává?" vyzvídal. Věděl svoje, ale chtěl to slyšet od něj. Waydan k němu zvedl oči.

„Ludmila je krásná, zralá žena. Kdyby mi bylo čtyřicet, asi bych jí i bral, ale nejdřív bych musel mít nějakou mladší, v mým věku, abych neměl tyhle pocity," vypadlo z něj.

Bůh vytřeštil oči. „J-jak… c-co to říkáš? Jak musel mít? Takhle vůbec nepřemýšlej, u všech svatých," prohlásil, sepjal ruce a dal si chvilku, aby se z toho, co řekl jeho svatý syn vzpamatoval.

„Pudy, otče. Když už platí zákaz všelijakých potěšení, pak jste měl vypnout pudy a lidské vlastnosti, které se toho týkají," pokračoval Waydan klidně, ale jeho otec už byl pomalu na zemi strachy. Uvědomil si totiž, že by takhle nemluvil, kdyby něco už neznal nebo nevěděl. A bál se toho, co by to mohlo být.

„Dopustil ses hříchu, synu? Oddal ses těm špinavostem? Dotýkal ses snad nevhodně sám sebe, nebo se tě dotýkal někdo jiný? Nebo dokonce ty někoho?" začal.

Waydan se polekal, ale zkusil zachovat chladnou hlavu. „Ne, otče, nic takového se nikdy nestalo," odpověděl.

„Co z toho?" pokračoval, protože mu nevěřil. „Lhaní je další hřích a zvlášť když lžeš ty a mě," připomněl. Waydan už toho měl dost, připadal si jako v Pekle v mínus sedmém patře. A řekla bych, že to k tomu opravdu nemělo daleko. Waydan žil život plný neustálého omezování.

Jak se vyhnout těm jeho očím a podezřením bez lží, když porušil všechny tři body, které jeho otec vyjmenoval? „Waydane, kápni božskou!!" řekl tvrdě, ale klidně.

„No dobře, myslel jsem na takové věci, ale nic se nestalo," odpověděl. Lhal. Musel lhát.

„Tfuj, Waydane, styď se. Měl bys jít po jídle hned radši do kaple. Byl jsi v Pekle a něco tě tam posedlo. Já to věděl, já věděl, že tě to zkazí. Co si teď počnu?" lamentoval.

Waydan protočil očima prudce vydechl. Zcela jistě by boha kleplo, kdyby zjistil, že má krystal hříchu a kdyby slyšel, o čem se s Gabrielem bavili. Nebo věděl, že dotýkání se sám sebe už od 13 let nebere vůbec jako hřích.

„Stydím. Půjdu, otče. Nebojte se. Omlouvám se, nevím co mě to popadlo. Ale s návštěvou Pekla to nemá nic společného," zmínil. Bůh se na něj prozíravě podíval.

„Ukaž mi kapsy," řekl nakonec. Waydan zazmatkoval, bylo mu to vidět na očích a bůh je bůh, skrýt před ním něco jen tak nejde. Šlo to, dokud měl Waydan jeho plnou důvěru, ale tu jaksi s návštěvou Thallaranu ztratil. A bylo to vzájemné.

„Tak bude to?" syknul na něj. Waydan se prudce zvedl od stolu, že převrhnul oba poháry s vodou a podíval se rozzuřeně na otce.

„To už přeháníte, otče," hájil se. Bůh na něj vyjeveně civěl. „Chci říct, omlouvám se. Ale nemáte právo šacovat mě a chovat se ke mně jako k dítěti. Neberte mi právo na soukromí," dodal.

„Nech si právo na soukromí, ale já chci vědět, jestli ti nepřibyl v kapse krystal. Mimochodem, měl jsi je zkontrolovat a poslat anděly s krystalem rovnou do Pekla. Udělal jsi to?" rýpal.

Waydanovi došla trpělivost, sáhnul do kapsy a vyndal z ní modro-růžový krystal hříchu, který ukázal otci, aby si ho pořádně prohlédl. „Jak si přejete, už tam jdu," řekl a usmál se. Potom krystal vrátil zpátky a odešel.

Bůh ztratil slova. Jeho mysl zaplavily samé myšlenky na to, co asi jeho syn v Pekle udělal, že má takový krystal. A beztak by mu to nevěřil, kdyby mu řekl, že nic moc.

„Odpustím ti ten hřích, ale Ludmilu si vezmeš. Dnes se budeš u večeře chovat příkladně a dolů mi ani nevkročíš!" křiknul na něj. Waydan se otočil a zamyslel se.

„Koukám, že je to jen hřích sem a tam, když jde o mě co? Když už jsem teda zkažený, pak už další hřích nevadí, ne? Bolí jen ten první. Odpustíte mi všechno, nic jiného vám nezbyde. Že, otče?" dráždil ho.

„Mám tě potrestat? Tak, jak bych měl trestat jiného anděla? Fajn, jdi do Pekla. Do prvního patra k démonovi Astarothovi, tam zůstaň na týden a

nech ho, aby si na tebe vymýšlel tresty," prskal. Už byl v koncích a zvlášť, když se Waydan tak pokoutně usmál.

„Ach otče, ani nevíte jaký by to pro mě bylo vysvobození, snad bych si ten trest tam i užil. Jestli to opravdu chcete, půjdu," řekl a čekal na otcův finální verdikt.

„Takhle to nechci. A ani ty ne. Pojď se rozumně domluvit, Waydane. Jsi anděl, skoro bůh. Jediný Nejvyšší, nemůžeš si projít Peklem," zmínil.

„Ale já zhřešil. Chcete vědět jak moc?" zeptal se. Bůh zavrtěl hlavou.

„Nechci! Mlč!" syknul na něj. Waydan se zasmál a zavrtěl nad ním hlavou.

„Pokrytče. Není divu, že jste přišel o syna. Chápu tu jeho rebelii i povstání. Vlastně mám chuť udělat to stejný," oznámil mu klidně a odešel. Bůh běsnil, až pod ním problikávalo Nebe – vytvořil vzteky bouřku nad Prahou. Ale Waydana nechal být, věděl, že akorát přilívá olej do ohně.

Waydan prošel dlouhou chodbou po skleněné podlaze, skrze kterou bylo vidět na Zem. Byla plná naducaných mráčků. Bylo to jako hasící pěna, ale bylo to suché. „Pojď, jdeme," řekl. Gabe se zvedl a následoval ho. Přišel si ho vyzvednout.

„A kam jdeme?" vyzvídal, zatímco se ho snažil dohnat.

„Dolů, do Pekla," opáčil suše.

„D-do Pekla? A co tam?" vyzvídal. Waydan se rozhodl, že mu nic neřekne. Chtěl se bavit, tak se bude bavit. S ním. Místo toho mu položil jinou otázku.

„Jaký to je mít sex?" prohlásil. Gabe ztuhnul a na chvíli se zastavil.

„Počkej, počkej," řekl a zasmál se. „Nejdeme do Pekla smilnit, že ne? Protože i kdybych nakrásně chtěl, bojím se boha a o tebe. Já vím, že jsem včera říkal, že když už máš krystal, že bys ho měl využít, ale…" pokračoval, ale Waydan ho zarazil.

„Můj otec to ví," zmínil, jako by to nic nebylo a šel napřed. Gabrielovi spadla čelist.

„Cože? A ví, že se chystáš dělat… tamto? A on tě nechá jít do Pekla? A dovolí ti kazit anděly?" vyzvídal. Šokem pro něj bylo, když Waydan přikývl.

„Jen plním jeho rozkazy. Řekl, že mám zkontrolovat krystaly a že všichni, co je mají, mám vzít do Pekla. Tak jdeme, jsme jediní," objasnil. Gabriel se rozesmál.

„Ty žertuješ, že jo?“ zeptal se. Waydan se taky zastavil a dokonce mu přišel naproti.

„Jaký to je mít sex?“ zeptal se ho znova.

„To je vážně to, o čem se teď budeme bavit?“ Divil se jeho dotazu. Waydan přikývl. „Je to boží,“ opáčil. Waydan se rozesmál.

„Takže i pro mě,“ zmínil. „Hm, slušely by mi rohy? Co myslíš?“ pokračoval. Gabriel se polekal.

„Waydane, děsíš mě,“ řekl. Waydan přikývl.

„Já vím, promiň, já jsem jen jak utrženej ze řetězu. Víš, všechno máme zakázaný a o hodně jsme přišli. Tolik let a neužili jsme si žádnou zábavu a teď? Gabe, pomysli na to, co všechno můžeme zažít jenom za blbou hodinu. Jsem úplně natěšenej… vzrušenej a chci to!“ Nažhavil se.

„Já to chápu, ale je to rozumný? Řekl bych, že ne. Vždyť jsi nejčistší bytost a máš sedět na trůnu,“ připomněl.

Waydan se na něj tak podíval. „Už ne, Gabe, mám krystal. A na trůnu já můžu sedět i dole, tak jdeme,“ dodal a vláčel ho s sebou chodbou.

Já jsem u snídaně tedy pípala jako kuře. Ale bylo mi to k ničemu, protože otec nechtěl nic slyšet. Satana si vybral už dávno. Chtěl mě za něj provdat už od začátku a teď by si to nenechal vymluvit ani za nic.

Satan měl zase výbornou náladu, byli s Bubem samá sranda. Zato Roth byl jak přešlý mrazem. Ublížila jsem mu. A ještě tím, jak se na něj Satan povyšuje.

Vstala jsem, abych ho srovnala, ale v tom do sálu vtrhnul ten anděl ještě s dalším andělem a srovnal nás svým příchodem všechny. Naše oči se střetly a moje srdce se zastavilo. Tváře se mi rozhořely, až pálily a skrze moje póry prošel výrazně a viditelně můj *Modrý Plamen*.

A všichni to viděli, i můj otec. Ano, až tak jsem hořela láskou k tomu Nebeskému tvorovi. A on nejspíš taky ke mně, protože zase zlatě zářil. „Aha, už chápu,“ zamumlal Gabriel, když si všiml, na co jeho kamarád tak kouká.

„Nerad ruším u snídaně, nevadí, že jsem přišel a vzal i kámoše? Bůh nás sem poslal, protože jsme zlobili,“ prohlásil, načež se celý sál kromě mě a mého otce rozesmál. Nevím proč, bylo by fajn, kdyby byl jako já – démon, ale nějak jsem se bála o tu jeho krásnou duši. Chtěla jsem jí, ale bála jsem se o ní.

„Já tě rád pomučím," prohlásil Satan a samolibě se usmál. „A až padneš na dno, budeme výš než ty, Nejvyšší… bůžku," rýpnul si. Beelzebub se taky zasmál na Waydanovo účet.

„Gabrieli, ty máš furt svatozář?" prohlásil jeho známý Asmodeus. Ten se jen tak nervózně a přiškrceně zahihňal a přikývl.

„Otče, já se Waydana ujmu," navrhla jsem a vykročila jsem vpřed, ale zatáhl mě k sobě zpátky za ruku.

„Ani náhodou! Neštvi mě, připravuj se radši na zásnubní večeři. Běž za svým snoubencem," poručil mi a šel si vzít Waydana a Gaba na starost. Hned, jak se za nimi zavřely ty masivní dveře, napětí povolilo. Ale pro mě ne. Naopak.

Lucifer s nimi zašel za první roh, zastavil je a podíval se na ně. „Tak a teď ten pravý důvod. Co tady děláte?" zeptal se.

Waydan se pousmál. „To je pravý důvod," řekl a ukázal mu krystal hříchu. „On ho má taky," objasnil a pak ho zase schoval.

Lucifer se na bratra šokovaně podíval. „Kde jsi k tomu u všech ďasů přišel?" vyptával se. Nejdřív nic, ale pak nedokázal potlačit úsměv.

„No, to bych taky rád věděl. Nemysli si, že jsem si ho zasloužil," odpověděl. Pak Luciferovy oči spočinuly na Gabovi.

„Já jo. Já si ho zasloužil," objasnil. Waydan protočil očima a podíval se na bratra.

„Nech si mě tady do večeře. Udělám cokoli, abych na chvíli vypadnul z toho blázince. Jen mě nenech upadnout do hříchu, protože i když bych chtěl, tak mu to nemůžu udělat, kdybys viděl, jak se na mě díval. Chci ho jen trochu postrašit, ne se dopouštět sodomie. A taky mít nějakou zajímavou rozlučku se svobodou – budu se ženit," dodal.

Luc se zasmál „Sodomie? Bratře, pro tebe by to bylo i to, co je na Zemi běžný. Ale dobře, slibuju, že tě nebudu pokoušet. I když to bude těžký. Ale Gabriel se obětuje, že? Ty se můžeš aspoň dívat a tiše mu závidět," škádlil ho.

S Waydanem to ani nehnulo, ale Gabe byl celý pryč z toho všeho. Negativně. Nechtěl mít rohy a kopyta. Teda aspoň ne teď. Waydan si ho k sobě přitáhnul jako chráněnce.

„Ne, jeho z toho taky vynech. Chceme se pobavit a ne zničit," objasnil. Lucifer tedy s úsměvem přikývl, ale je jasné, že se o to, je doslova zpražit

pekelným plamenem pokusí. Nebral to jako ničení, ale naopak. Jen to chtělo asi ještě chvíli, aby si to Waydan taky uvědomil.

„Budeš se snoubit dneska, co? Hm, taky ti vybral rašpli?“ Zasmál se Luc. Waydan se nesmál. Jen si vyměnil pohled s Gabem, než přikývl. Lucifer bratra objal a vedl oba anděly k sobě do kanclu.

Já jsem vyběhla ze sálu rovnou za nimi. Jsem praštěná, ale musela jsem ho vidět. Zblízka. Pozdravit ho. Jinak by mi prasklo srdce. A tak jsem utíkala co mi nohy stačily a vlítla jsem otci do kanclu, protože jsem tušila, že tam budou.

Všichni na mě upřeli zrak. Já byla ještě udýchaná. Vypadalo to, jako bych jim přiběhla říct nějakou důležitou zprávu, ale když jsem ho viděla, v hlavě jsem měla úplně prázdno.

Mému otci neuniklo nic, co bylo v mém nitru. Moc dobře věděl, co blbnu. Nemohl mě ale mučit víc, než už to dělá, když mě chce provdat za Satana, ne?

„Rinko,“ zašeptal Waydan. Gabriel na mě taky jenom civěl. Táta si povzdychl.

„Chceš být dnes s námi? Waydan se bude večer snoubit stejně jako ty, takže se můžete podělit o dojmy,“ prohlásil. *Nejspíš jsem se spletla a on mě chce trestat. Rozhodně mě k němu nepustí. Co jsem si myslela?*

Zavřela jsem za sebou klidně dveře a udělala pár kroků k nim. Waydan mě doprovázel nenápadně očima, ale já si jeho nenápadnosti všimla a nejen já. Nikdo nic neříkal. Spíš se čekalo, co na to řeknu já.

„Jasně, trochu sluníčka před popravou,“ prohlásila jsem. Normálně by se tomu všichni zasmáli, ale nálada na to nebyla.

„Koho si budeš nakonec brát?“ zeptal se mě Waydan. Bylo nepříjemné s ním o tom mluvit. A zvlášť když jediný, koho jsem si chtěla vzít byl on.

„Satana. Otec si to přeje,“ odpověděla jsem mu. On vytřeštil oči.

„Satana?“ syknul a pak se otočil na Luce. „Provdáš jí za Satana, zbláznil ses? Je to hajzl,“ vyjel na něj. Gabriel jen poslouchal cizí rozhovor a mlčel, což není jeho přirozenost, ale sám měl trochu nahnáno.

„Do toho, koho si vezme moje dcera nemáš vůbec co mluvit,“ okřikl ho Lucifer. Waydan se na mě jen tak smutně podíval. „Jsi nějak moc vášnivý na anděla,“ dodal ještě.

Waydan se posadil zpátky na křeslo a sem tam se na mě díval. Víc než sem tam, ale snažil se nezírat. Já taky. Jen jsme poslouchali návrhy na

zábavu, ale oba jsme si jako by povídali v našich myslích. Nebyla potřeba slov, Waydan musel cítit, jak moc bych si přála s ním být o samotě.

„Uděláme si v *Neřestu* tancování, co? Nějaký klubový. Sexy nahý tanečnice. Zahrajeme karty, naučím vás poker a nebo vás to naučí Rinka. No a napijeme se. To by mohlo tatínkovi stačit. A na večeři se vrátíš domů. Stejně to bude chtít rozmazaný vidění, na tu hrůzu, kterou ti našel papánek," procedil Lucifer a smál se.

Bylo mi Waydana líto víc než mě. Hlavně proto, že si ho otec tak ošklivě dobíral. Nedával mu na výběr, opravdu ho tím takhle nepřímo vybízel ke hříchu.

„Není zas tak ošklivá. Vlastně není vůbec ošklivá, jen je starší než já. A prostě není můj typ no," hájil se Waydan. Lucifer se pousmál a hodil mu ruku kolem ramen.

„To nevadí, zlobit můžeš dole. Krystal už máš," zmínil a pak z něj ruku sejmul a zvedl se. Waydan se nad tím zamyslel. Lucifer měl pravdu, krystal za porušení celibátu už měl.

Nenápadně se na mě podíval. Tak nenápadně, že jsem si toho všimla. I otec, i Gabriel. A tak to táta rozsekl. „Tak co, jdeme? Začneme zlehka, je ráno. Co třeba Mariáš?" zeptal se.

„Mariáš? To jsou ty čertovský obrázky?" zeptal se Waydan a Lucifer se pousmál.

„Přesně, vlastnoručně malovaný. Rinka je dělala," řekl a ukázal na mě. Waydanovo oči se na mě tak přehouply, až se mi zachvělo v břiše. Možná ti motýli.

„Tak jo, rád se podívám a naučím. Konec konců jsou to jen karty, jak moc hříšný to může být?" zmínil, ale úsměv se mu vytratil z tváře, když před něj Lucifer na stůl hodil ty karty, které byly samá hanbatá démonice, succuba nebo čert.

Gabovi taky spadl úsměv. To by se bohovi nelíbilo, ale jsou to jen karty, ne? „Wow, to je fakt moc hezký, máte talent, princezno," zmínil Gabriel, prohlížejíc si obrázky. „To bylo s předlohou?" vyzvídal, zatímco držel v ruce jednu, kde byl nahý démon. Vypadal jako nějaký Vyšší démon – byl atraktivní.

Waydan se na mě zvláštně podíval, jako by ho to víc než zajímalo. Já se pousmála a zavrtěla hlavou. „Ne, to ne. Inspirovala jsem se knihami s obrázky," odpověděla jsem.

„Ona totiž Rinka není ještě zkažená, jste skoro na stejný úrovni," prohlásil Lucifer. „No nic, já si teď musím jít něco zařídit. Nechám vás tu chvíli o samotě. Rinka vás naučí karty. A vy dva…" řekl a podíval se na oba výhružně. „Žádný blbosti, to si nechte na večer do *Neřesta*," dodal a odešel.

Napětí povolilo okamžitě, když otec odešel, ale hned se zase vrátilo, když jsem se podívala Waydanovi do očí. Waydan se na mě malinko usmál a popadl ty karty, aby si je mohl také prohlédnout.

„Jsou krásný. Nikdy bych něco takovýho nedokázal," přiznal po chvilce a znovu se na mě usmál.

„Budete se zlobit, kdybychom si místo toho povídali?" zeptala jsem se. Oni oba zavrtěli hlavami. Pousmála jsem se, natáhla jsem se k Waydanovi pro balíček karet, až jsem se dotkla jeho rukou. Byl to letmý dotek, ale zahřál mě u srdce.

Jen jsme se na sebe pousmáli a já šla balíček uklidit zpátky k otci do šuplíku. Waydan s Gabem si vyměnili pohledy, když jsem se na ně nedívala.

„Takže…" začala jsem.

„Takže…" zopakoval Waydan, zírajíc na mě jako by mě chtěl sníst. Byl tak andělsky krásný. Gabriel taky, ale Waydan ještě víc. A ne proto, že to byl budoucí bůh.

„O jakým krystalu jste se to bavili?" vyzvídala jsem. Kluci si vyměnili pohledy a Waydan pak mávnul rukou.

„O nic skoro nejde. Je to takový krystal, který se objeví, když provedeš něco proti přikázání a nemůžeš se ho zbavit. Za každej hřích má jinou barvu. Jednou za čas to s otcem kontrolujeme.

Gabe tady jedno z andělských přikázání porušil a dostal jeden. No a mě se objevil v kapse včera, aniž bych něco vážně provedl, takže jsem trochu našponoval boha a chci se zabavit před tím dnešním fiaskem, co mě čeká," objasnil ve spěchu.

„Aha a za co ho má Gabe?" zeptala jsem se.

„No víš… porušil celibát se smrtelnicí," odpověděl. Gabovi se nelíbilo, že mi to řekl. Dokonce se na něj tak i podíval.

„A ten krystal má jakou barvu?" vyzvídala jsem.

„Modro-růžovou," řekl.

„A ten tvůj?" pokračovala jsem. Gabriel zadržoval smích a Waydan mi jen dlouho mlčky civěl do očí.

„T-ten můj? T-ten je taky modro-růžovej, ale Rinko, já ti přísahám, že jsem celibát neporušil. A objevil se až včera večer, to znamená, že to není z toho, co se stalo tady s Lexi posledně," objasnil.

„Proč mi přísaháš a hájíš se, mě se přece tvoje soukromé věci netýkají," zmínila jsem.

„Nechci, aby sis myslela, že jsem… že jsem jako Satan," opáčil. Já se pousmála.

„Toho se neboj, to si nemyslím. No a jak je možný, že se objevil krystal hříchu, když jsi žádný takový hřích neudělal?" vyzvídala jsem.

„No, to právě nevím. Možná jsem se něčeho dopustil ve svojí hlavě," přiznal. Já se zahihňala. Říkala jsem si, že ho nebudu dál trápit, i když jsem byla zvědavá.

„Jak to máte s manželstvím vy Nebešťani?" zeptala jsem se. Oba se na sebe tak podívali a pak začali mluvit oba přes sebe.

„No… to záleží," řekl nakonec Waydan. Chtěla jsem vědět na čem, ale nebyl moc sdílný.

„Já o andělech nic nevím. Teda, hodně jsem o vás četla, ale tam toho moc není," zmínila jsem.

„Četla? Kde?" zeptal se Gabe. „Snad ne v NPR," zmínil a zasmál se jako by to mělo být absurdní. Taky že jo, je to osobní a takovou věc měli jen vládci Stříbrného Města a Thallaranu.

„Ano, v NPR," odpověděla jsem mu. Oba vytřeštili oči. „Copak? Proč vás to tak zaskočilo?" Divila jsem se. Myslím, že jsem mu vnukla nápad, aby se tam taky podíval. Něco mi říkalo, že to ještě nedělal.

„Ani nevím. A co jsi tam našla?" vyzvídal Waydan.

„Tebe," odpověděla jsem mu a zaculila jsem se. Waydan nervózně polkl, až se mu zvedl a zase spadl ohryzek.

„A jak tam vůbec vypadám? A co tam všechno o mě bylo?" vyzvídal. Zdál se v rozpacích. Ještě aby ne, pekelná verze se od nebeské liší, což asi nevěděl.

„Vypadals tak úchvatně jako teď," odpověděla jsem upřímně a lehce jsem sklonila zrak, než jsem se mu zase odvážila podívat do očí. Waydan nevěděl, že vím, že je můj příbuzný, a tak se trochu polekal, když si uvědomil, jak moc to mezi námi jiskří i z mojí strany. Ale nechtěl, abych to věděla, bál se, že by tohle mohlo skončit.

„Úchvatně? To bych rád viděl," zmínil Gabe, aby rozvolnil napětí, což se mu povedlo, protože jsme se přestali tak propalovat pohledy.

„No a co kdybychom se prošli a já vám to ukázala?“ navrhla jsem.

„Dobře, ale mohl bych si nejdřív někam odskočit?“ zeptal se Gabriel. Waydan věděl moc dobře, že se mu nechce čůrat, ale že se mu snaží zajistit chvilku o samotě se mnou.

„Jistě, počkáme. Jsou to hned první dveře vlevo,“ odpověděla jsem. On se usmál a odešel. Nevěděla jsem, jestli se teď cítím ještě hůř, nebo líp, když jsme tam zůstali sami. Chtěla jsem to celou dobu, ale ne takhle. Jsme u otce v kanclu jen na pár minut, než se vrátí anděl.

Chtěla jsem tuhle vzácnou chvíli využít co nejlíp, ale vůbec jsem nevěděla jak. Byla jsem jak paralyzovaná. A Waydan taky. Po chvilce jsme se odvážili podívat se do očí.

„Hrozně moc jsem si přál tě zase vidět,“ zmínil po chvíli ohlušujícího ticha, což mě překvapilo.

„Já tebe taky,“ odpověděla jsem a přisedla jsem si blíž k němu. Oba jsem nás tím sice dostala do rozpaků, ale tak nějak jsem měla chuť mu vyžvanit, co všechno k němu cítím a jak moc jsem do něj zamilovaná, ale bylo toho tolik, že se to naštěstí vzájemně blokovalo, takže jsem neřekla nic.

„Nechci si brát Satana, měl jsi pravdu, je to hajzl,“ zmínila jsem. On se na mě tak žalostně podíval.

„Proč to nevyšlo s Astarothem?“ vyzvídal. Podívala jsem se mu do těch jeho šedých očí, které se momentálně třpytily jako stříbro. Ale pak hned zase ucukla. Ten pohled mě bolel. Cítila jsem jeho bolest. Nebo spíš svojí skrze tu jeho.

„To kvůli tomu, že jsem nedokázala lhát,“ odpověděla jsem záhadně.

„Lhát? V čem?“ zeptal se. *Teď, nebo nikdy!* Znovu jsem se odvážila mu podívat do očí. Ale neodvážila jsem se mu to říct. „Rinko,“ zašeptal tak něžně, až mě jeho hlas pohladil po celém těle. Zavřela jsem na chvíli oči. Ten hlas… doslova mě vzrušil a zároveň utěšil.

„Myslela jsem na jiného muže a nechtěla jsem mu ublížit, ale ublížila jsem mu a on to mezi námi ukončil, abych šla za svým srdcem, jenže to můj otec nedovolil.

Bojí se, že bych nestihla rituál. A taky, že bych zašla příliš daleko, a tak mě donutil si vzít Satana,“ objasnila jsem nejasně. Ale Waydan to pochopil. Myslím, že pochopil, že jsem mluvila o něm. Teda aspoň doufám, nemohla jsem mu to říct přímo. Dostala bych nás do problémů. Hlavně jeho.

„Myslela jsi na jiného muže? Na někoho z Podsvěťanů?“ vyzvídal nenápadně. Normálně bych se nad jeho roztomilostí pousmála, ale teď mi to nepřišlo úsměvné, ale bolestné. Cítila jsem to za něj.

„Ne, Podsvěťan on není,“ přiznala jsem a podívala jsem se na něj tak, že mi to musel vyčíst z očí. To, že po něm toužím. Že je pro mě ten jediný na celém světě.

„Rinko…“ zašeptal a lehce se dotkl mé ruky. Polilo mě horko a opravdu vážně mě zajímalo, co mi s takovou naléhavostí chce říct, ale cvakly dveře a dovnitř vešel můj otec. Gabriel kamarádovi chtěl dát ten čas, ale Lucifer ne. Chtěl nám dát prostor, to jsem pochopila, ale ne až tak moc velký.

Waydan i já jsme se od sebe trochu odtáhli, ale otec naše pohledy a blízkost viděl a pochopil. „Jste tu sami,“ prohlásil s nelibostí v hlase.

„Gabriel šel jenom na záchod,“ odpověděl Waydan neutrálně, ale byl zamyšlený. Nejspíš si v duchu přehrával moje slova, o tom, že jsem na něj myslela.

„Fajn, taky se mi chce. Přijdu za pár minut, tak dokončete rozhovor a pak půjdeme ven, ukážu vám andělům, jak vypadá pekelná zahrada,“ řekl a odešel. Záleželo mu na mě, i na něm, protože jinak by nám tenhle čas o samotě rozhodně nedal. Překvapilo mě to a nejen mě, i Waydana.

Dělal to proto, že věděl, že se oba zítra vrátíme tam, kam patříme. A rozhodně to nevnímal tak, že co se stane v Pekle, zůstane v Pekle. Ne se mnou jako s dcerou a s ním jako s bratrem.

Oba jsme se báli se na sebe jen podívat, protože jsme nevěřili tomu, že máme opravdu soukromí. „Taky miluju jinou ženu, než tu, co si jí mám brát. A ne, není to Nebešťanka, ani Pozemšťanka, je to Podsvěťanka a princezna,“ řekl, až mě to málem zarazilo do sedačky. Taková slova a měla sílu jako čert. „Myslím na tebe každou chvíli. A chtěl bych být s tebou už napořád,“ dodal.

Podívala jsem se na něj a chytla ho za ruku. On se musel přesvědčit, že ho nešálí smysly a kouknul se na naše spojené ruce. Potom mou ruku stisknul a pohladil palcem.

Pohled do jeho očí by byl teď velmi bolestivý a on to cítil stejně, a tak jsme se ani jeden na sebe nedívali, jen se drželi mlčky za ruce a užívali si nejspíš jedinou blízkost, která nám kdy bude dovolena.

Waydan se odhodlal a políbil mi něžně ruku, kterou svíral ve své. Nevydržela jsem to a podívala se na něj. „Satan si tě nezaslouží. Tvůj otec není rozumný. Neříkám, že by bylo rozumný, kdyby dal požehnání nám

dvěma, ale já bych ti nikdy neublížil. U Satana si tím nejsem jistý," prohlásil. Pořád jsem měla před očima ten jeho pohled, když líbal mojí ruku a to teplo jeho rtů, které mě celou zahalilo jako deka.

Lucifer stál opřený zády o zeď vedle dveří a chvilku čekal, než vtrhne dovnitř. Slyšel, o čem se bavíme. Přesně jak jsem předpokládala – neměli jsme soukromí.

Gabriel dělal to stejné vedle něj a oba mlčeli. Tedy, Gabriel se snažil Lucifera trochu zaměstnat, aby nám dal víc času, ale myslím, že to byla jeho iniciativa a měl to plně pod kontrolou.

„Nechci vám do toho nijak mluvit, pane, ale Rinka Satana nechce. A on nechce jí. Jen by jí využíval. Neměl byste je dva dávat dohromady. Vážně. Nechte jí si vybrat," začal, ale Lucifer ho přerušil.

„Vybrala by si špatně. Nemůžu jí nechat, aby si vybrala sama, bohužel," řekl sklesle.

„Ale Satan je taky špatně," opáčil, ale Lucifer ho zpražil pohledem.

„Mlč, anděli!" syknul. „Nic nevíš," dodal.

„Právě že toho vím dost. Vím, že ti dva nemůžou být spolu. Vím i proč a mrzí mě to, když vidím, jak se oba trápí. Ale aspoň ulehčit byste to mohl. Nedávejte jí Satanovi. Prosím. A já zase zkusím přemluvit boha, aby nedával Waydana Ludmile," řekl.

Lucifer se pousmál. „Proč bys to dělal?" zeptal se a překvapeně na něj koukal.

„Zaslouží si něco lepšího. Koukněte na něj, je mladej, hezkej, hodnej a sice nic nesmí, ale aspoň něco by z toho všeho mohl mít. Když nic, tak aspoň pěknou, mladou ženskou po svým boku," vysvětlil.

Lucifer přikývl. „Jo, to je pravda," řekl. Gabriel měl pocit, že může, že je rozhovor přátelský, a tak pokračoval.

„Waydan by se k ní hodil. Je moc hodnej a Rince by se líbil. Myslím, že by to byl dobrý vztah," dodal. No a hned na to sklidil Luciferův ostrý pohled.

„O tom nepochybuju, ale bohužel to není možný. Je to můj bratr a to je něco, co nejde i kdyby nebyl anděl a bůh a čert ví co všechno. Prostě to nejde, oba si musí najít někoho jinýho," řekl.

„Ale když se nad tím zamyslíte, lidi si kdysi brali tety, strýce a bratránky i sestřenky běžně. Chtěli zachovat čistokrevnost v kruhu rodiny. A Waydan je váš poloviční bratr. Není to zas tak strašný jako by byl její

bratr," zmínil. Lucifer mlčel. Možná to nebylo tak strašné, ale on to tak nechtěl. Představa, že by mě miloval tělem jeho bratr ho děsila.

My s Waydanem jsme netrpělivě čekali, až se vrátí otec. Byli jsme nervózní, ale šťastní, že jsme spolu. I beze slov. Chtěla jsem mu toho tolik říct a dotýkat se ho, ale to bych si naběhla.

„Nevdám se, když ty se neoženíš," prohlásila jsem z ničeho nic a on se na mě šokovaně podíval. „Myslím to vážně. Klidně umřu, zestárnu a všechno, ale Satana si nevezmu. Od teď jsem jenom tvoje, i když už se nikdy neuvidíme," zašeptala jsem, potlačujíc slzy.

„To nedělej. Neobětuj se kvůli mně. Takhle ne," řekl a znovu políbil mou ruku. Lucifer měl čas přemýšlet, když nás poslouchal. Rozhodně nechtěl, abych tolik trpěla. Ale taky nechtěl, abych s Waydanem byla. To by nedovolil, ani když ví, jak to je.

„Uzavřela jsem se se Satanem dost nepříjemnou sázku," zmínila jsem. Všichni nastražili uši. Waydan se na mě i podíval. „Chce se jenom stát králem a mě využít. Nemá mě ani rád. Jenom se povyšuje nad ostatními démony.

Když se stane králem, nikdy se mě nedotkne. Ale nesmím mít milence. To znamená, že bych byla stará panna. A kdyby ne, musela bych podstoupit trest v jeho patře nebo u Astarotha," objasnila jsem.

Waydan na mě jen mlčky koukal. „Řekla jsem mu totiž, že o něj v tomhle smyslu nestojím. Neustále se nade všechny povyšoval a já mu chtěla srazit hřebínek, ale zamotala jsem se do toho a otec mi vůbec nepomohl.

Vím, že je to nevěrný sráč. A nechci takového manžela. A otec bude chtít dědice, takže… se Satanem se to nikdy nestane! Možná, že bych s ním měla o tom promluvit. A kdybych měla jiného krále, musel by nám rok sloužit, což bych moc ráda zažila," zmínila jsem.

„Opravdu to takhle je?" zeptal se Lucifer, který vešel do kanceláře i s Gabrielem. A naše soukromí právě skončilo. Přikývla jsem a podívala se na otce.

„Prosím, tati, nenuť mě si ho vzít. Udělám cokoli, ale nenuť mě k tomu," škemrala jsem. On si mě k sobě přitáhl, aby mě objal a políbil mě do vlasů.

„To víš, že to nedovolím. Jestli je to tak, vytrestám ho sám. Ničeho se neboj. Vezmeš si teda někoho jinýho," řekl, zírajíc na Waydana.

„A koho?“ zeptala jsem se.

„Koho budeš chtít,“ řekl. „Z Podsvěťanů,“ dodal. Waydan se smutně pousmál jen slabým výdechem. Skoro ani nepohnul koutky. Na chvíli měl pocit, že by… ale to byla hloupost. „Ale budeme s ním chvíli hrát takový divadýlko, jo?“ navrhnul.

Usmála jsem se. Tohle mě bavilo. Taťka vymýšlel nejlepší trestací hry. „A vy, jestli chcete, můžete mi pomoct na toho hulváta něco vymyslet, ať se tu nenudíte,“ zmínil. Gabriel s Waydanem si vyměnili pohledy a oba se do široka usmáli.

„S největší radostí,“ řekl Waydan.

Bůh byl celý bez sebe, když věděl, že má syna tam dole v tom ráji neřesti. Pořád myslel na ten krystal a ty hříchy, o kterých mu Waydan chtěl říct. Hrozně se o něj bál. O trůn i o celé Stříbrné Město. Teď ho poslal svým chováním přímo Luciferovi do náruče.

„Azakieli,“ zavolal na anděla, který byl jeho rádcem. Momentálně šel kolem.

„Ano, Nejvyšší?“ zeptal se a poklonil se mu pokrčením v kolenech.

„Přines mi NPR a rychle,“ poručil mu. Azakiel poslechl a hned spěchal splnit rozkaz, který mu bůh dal. Během chvilky před boha položil na stůl ohromnou bichli a stoupnul si za něj, aby mu byl k službám, kdyby ještě něco potřeboval.

Bůh knihu otevřel přesně v poslední třetině, kde byli Podsvěťané. Ještě nikdy mě neviděl, ale teď po tom, co se bavil se synem, mě chtěl vidět. A když nalistoval stranu s nápisem: ***Rinka Whisper – Princess of Thallaran*** polekal se.

Došlo mu rychle, o čem to Waydan mluvil u snídaně, když říkal, že je Ludmila krásná a vyzrálá žena, ale že on by chtěl napřed mít mladší a krásnější, než se usadí.

„Tohle je má vnučka,“ řekl s malým dojetím v hlase. Dokonce se mu vlily do očí i slzy, ale byly kvůli Waydanovi. Ze strachu, že o něj kvůli mně přijde.

Azakiel nakoukl přes jeho rameno. „Je krásná,“ přiznal. Bůh prudce zaklapl knihu a zaťal pěsti.

„Ano, až moc. Chci, abys Waydana sledoval a všechno mi hlásil. Nechci, aby se k ní přibližoval víc než by měl,“ dodal.

„Pane, ale její otec by to jistě nedovolil. A i kdyby, já bych v Pekle byl nápadný," zmínil. Bůh zalovil v kapse svého bílého roucha a vytáhl kulaté zrcátko.

„Sleduj je tady, já na to nemám," dodal a odešel pryč. Azakielovi se jeho úkol ani trochu nelíbil, ale nařídil mu to samotný bůh, nemohl ho prostě neposlechnout.

Odpoledne jsme vešli všichni do *Neřesta*. Otec to tam dal připravit na pořádný večírek. Všude blikaly světla, hrála docela tancovací hudba s dobrou náladou a succuby v sexy oblečkách se kroutily u tyčí a trénovaly na dnešní večer nějaké představení.

Byla tam i Lexi, ale za barem. Sice byla výjimečně nadaná tanečnice, ale ona byla speciální. Byla prostě jen soukromá. Thellnessa taky, ale nejspíš radši šla k tyči než za bar se svou sokyní.

Waydan s Gabrielem zíraly na succuby no, jako na succuby. Muži… Trochu jsem žárlila, ale pak mi došlo, že to nic neznamená, taky bych se dívala na muže, kdyby se tu svlékali. Což se tu taky občas děje. Démoni mají svoje show.

Lexi mi takovou show zařídila k mým osmnáctinám. Bylo to moc fajn. Žádný tangáče, na to démoni nejsou. Díky čertu. To by se mi nelíbilo. Pořádní chlapáci s vypracovanými těly, velkými rohy a… asi i s dost macatým nádobíčkem, což se jen tak neukazuje.

Otec nás usadil nahoře na balkóně, odkud bylo vidět všude, ale zároveň to bylo dost intimní, abychom měli soukromí. „Dáte si něco, Veličenstvo?" zeptala se Lexi, která už i s bločkem stála u nás. Jen se tak letmo podívala na Waydana a usmála se na něj. On se ale tvářil rozpačitě.

Přece jen spolu měli takový moment. Pro ní to nic nebylo, protože je zvyklá, ale jeho tím docela poskvrnila mrška. Na to jsem žárlila víc než na succuby u tyče.

„Dáme si whisky s ledem pro všechny, pro Rinku jen nějaký koktejl, co, zlato? Dáš si Sex in Hell?" zeptal se. Já přikývla. Lexi si to zapsala a s úsměvem odešla.

„Sex in Hell?" Podivil se Waydan.

„Jo, je to dost pikantní, ale i sladký a rozpálí tě to jak pekelnej plamen," objasnil otec.

„Tomu věřím," zašeptal si pro sebe Waydan a dál raději nic neříkal.

Po chvilce, co jsme srkali své nápoje a povídali jsme si, se atmosféra tak změnila, že jsem měla na chvíli pocit, že je Waydan můj snoubenec. Že se s ním smím někdy bavit, že mě neopustí a že ho otec toleruje. Jenže to bylo mylné, protože otec ho miloval jako bratra, ne jako svého zeťáka, ale v rámci večera se mi to všechno zdálo tak pomatené.

Naučili jsme s taťkou oba anděly hrát poker tak trochu a taky si s nimi zahráli. Byla to legrace. Nechtěla jsem, aby tenhle den skončil. A já věděla, že za chvíli skončí. Sice se mi ulevilo, že se nebudu muset vdát za Satana, ale to všechno mi stejně nedalo pokoj. Vždyť mi řekl, že mě miluje, proboha.

Celou dobu jsem mu civěla na svatozář. Já vím, divný, kam chlapovi může žena civět, ale fascinovala mě. Tak lehce zářila a mě zajímalo, jestli je to na dotek takové, jak to na první pohled vypadá.

„Můžu?" zeptala jsem se ho po chvilce a natáhla jsem k ní ruku. Všichni čekali, jak se budu tvářit. A obzvlášť táta, který přesně věděl, jak to dopadne.

Když jsem se té věci dotkla, k mému překvapení to pekelně zabolelo. Bylo to jako se dotknout tekutého dusíku. Ale bylo to pevné. „Au!" sykla jsem a Waydan se pousmál. Otec s Gabrielem se taky zasmáli.

„Pálí, ďáblíku?" zeptal se mě Waydan s hravým pohledem v očích. Já na něj hodila takový ostrý pohled a zuřivě mu plivla pod nohy pekelnou, modrou jiskru.

Waydan pohotově uhnul svou botou. Kdyby ne, propálila bych mu je skrz na skrz. I tak ho jiskra lehce olízla. Pak se na mě šokovaně podíval, zatímco si mnul ruku, kde se ho cestou na zem jiskra dotkla.

„Pliveš oheň?" Divil se. Já přikývla a spokojeně se pousmála.

„Jen jiskry. Copak? Pálí, andílku?" vrátila jsem mu to. Všichni se zasmáli. Otec mě jen pohladil po zádech. Bylo to jako nějaké rodinné shledání, vážně.

„No není tady nuda, o to mi v první řadě šlo," řekl Waydan nakonec. Gabriel zavrtěl hlavou, chtěl říct, že to není pravda, že mu šlo hlavně o to vidět mě, ale než stačil otevřít pusu, Waydan mu dupnul na nohu, aby sklapnul.

„Ještě se můžeš rozmyslet. Když se vykašleš na otce, můžeš zůstat tady. Určitě bys toho nelitoval," zmínil Lucifer s pokoutným výrazem ve tváři.

„K tomu se nebudu vyjadřovat," řekl, zírajíc na mě, jak na něj smutně koukám. Pak se podíval na hodinky. Bylo šest a za chvíli se měl vrátit na večeři. Na oficiální zásnubní večeři. Zamračil se a já taky.

„Co dál? Mám ti zavolat succubu, než odejdeš?" nabízel mu otec. Waydan zavrtěl hlavou. „Copak se ti nelíbí? Podívej se," řekl a ukázal na Thellnessu. Sám k ní měl určité sympatie. Tu démonku jsem nemohla vystát kvůli matce a Lexi, ale když se na ní teď díval i Waydan, definitivně u mě skončila.

„Je hezká," řekl, jako by ho to vůbec nezajímalo. A možná, že ani ne. Měl oči i srdce jen pro mě. Chtěl říct, že jsem hezčí, ale nechtěl bratra zbytečně dráždit.

No ale moc dlouho to nevydržel, když se otec podíval na Thellnessu na několik dlouhých vteřin, natáhl ke mně ruku a chytl mě za ní. Úplně jsem ztuhla. *On mě drží za ruku před mým otcem?*

Podívala jsem se na něj jako jestli se nezbláznil, ale neucukla jsem. Nemohla jsem a nechtěla jsem. On se na mě taky podíval, jako by mi tím pohledem říkal, že jsem pro něj jediná na světě. Moje srdce šílelo a moje ostatní orgány taky. Byl prostě totálně boží a se mnou to cloumalo.

Lucifer se otočil na nás, jako by měl podezření, že se na sebe moc nevhodně díváme, a taky si všiml, jak mě drží za ruku a užuž chtěl něco říct, ale Waydan to zahrál do outu.

Vytáhl mou ruku výš ke svým očím a předstíral, že si prohlíží mou popálenou kůži. Gabriel potlačil smích, jak je jeho kamarád mazaný a já byla stále v šoku, že nás načapal otec se mazlit rukama pod stolem.

Azakiel tohle viděl v zrcadle a pokřižoval se. „U všech andělů, Waydane, ty jsi blázen," zašeptal. Jak něco takového má říct bohovi?

„Já si jdu zatancovat se succubou, když dovolíte, Veličenstvo," zmínil Gabriel. Lucifer s úsměvem svolil a podíval se na bratra.

„Taky půjdeš?" vyháněl ho, ale ten zavrtěl hlavou. Lucifer si povzdychl. „Jdu si pro pití, sleduju vás," dodal a odešel dolů na bar. Moje oči se hned přehouply na Waydana. Díval se na mě jako zamilovaný kluk, ne jako muž jeho postavení.

„Za chvíli se budeme muset rozloučit, Rinko," zašeptal. Praskalo mi srdce při té představě, ale musela jsem být silná. On teď taky vypadal, že bude silný.

„Žárlím na ní," prohlásila jsem z ničeho nic. Waydan ztuhnul.

„Na Ludmilu? To nemusíš, nechci jí a nikdy se jí ani nedotknu," slíbil. Pak jsme si jen mlčky zírali do očí. Můj hrudník se zvedal až moc, byla jsem rozrušená.

„I tak. Stačí, že s ní budeš a se mnou se už nikdy neuvidíš," zašeptala jsem, až jsem skoro brečela. Neměla jsem k tomu daleko.

„To bych nikdy nedokázal… už tě nevidět. Určitě se ještě uvidíme," šeptal. Smutně jsem se pousmála.

„Slibuješ?" zeptala jsem se a on přikývl.

„Slibuju," řekl a zase mě jemně políbil na ruku. Lucifer se na nás díval zespoda a povzdychl si. Naproti němu stála Lexi a utírala skleničky utěrkou zevnitř. Taky nás viděla.

„Co mám dělat?" zeptal se jí. Byl z té situace zničený. On? Nevídané. Lexi se na něj překvapeně podívala.

„To se ptáte mě, pane?" Divila se. On přikývl a podíval se jí do očí. „Lásce by se nemělo stát v cestě. To je můj názor. Láska je silnější než cokoli na světě. A nechci být drzá, ale vy to víte líp než kdokoli jiný. Taky jste byl anděl a zamiloval se do Lilith. Nedal jste si říct, teď byste to stejné udělal i jim dvěma?" zeptala se.

„Nechci jim to udělat, ale to nejde, jsou příbuzní!" syknul, vzal si pití, pro které si přišel a mířil si to rychle zpátky za námi. Lexi se jen ohlídla za ním a pak pokračovala v utírání.

My s Waydanem jsme od sebe trochu uskočili, když přišel otec. „Máte se rádi," prohlásil a položil na stůl pití. „To se mi nelíbí. Ne tohle, nelíbí se mi, že musím být ten zlý. V tomhle případě se mi to opravdu příčí, ale nepřipadá v úvahu, aby se mezi vámi něco stalo, rozumíte mi?" zeptal se a oba jsme smutně přikývli.

„Když vás teď nechám se rozloučit, ve vší počestnosti samozřejmě," připomněl s ostrým pohledem bratrovi. „Pak se oba vrátíte ke svým povinnostem a ani jednoho vás spolu už nechci nikdy vidět, ano?" zeptal se a oba jsme souhlasili. Trochu nadšeně, ale stále smutně.

„Fajn. Tak já vás tady nechám. Ale myslím to vážně, Waydane, neblbni! Jinak si mě nepřej. A ty ho nepokoušej, nezapomeň, že jsi horkokrevná a on je nezkušený anděl," dodal, popadl pití a odešel z klubu.

My se na sebe s Waydanem podívali a usmáli se. Hned jsme se zase přiblížili k sobě na několik málo centimetrů. Nevím, co přesně otec myslel tou počestností, ale rozhodně si nenechám ujít šanci se ho dotýkat. A jo, vyhnu se jeho svatozáři, už mi došlo, že pěkně pálí.

„Tak co teda budeme dělat, když máme tak krásnou půlhodinku?“ zeptala jsem se ho se svůdným úsměvem, který by se taťkovi určitě nelíbil, ale Waydan z něj byl hotový.

„Začneme tím, že si zatancujeme, ne? Tohle je docela dobrá písnička,“ navrhnul a já přikývla a chytla se jeho ruky, kterou mi podával. Rozbušilo se mi divoce srdce, když jsme šli spolu za ruku dolů na taneční parket. Tam, kam jsem před něj skočila, abych ho dostala dál od Lexi, když se tam muchlovali.

„Umíš tancovat, andílku?“ zeptala jsem se ho.

„Jako bůh,“ opáčil s jistou hravostí v očích. Věřila jsem mu, protože se nezdál jako dřevo.

„Já jako ďábel,“ přiznala jsem a podtočila jsem se mu pod rukou, až se mi zavlnily šaty jako vír. Pak si mě přitáhl tělo na tělo. Bylo to hříšné, i když ve vší počestnosti. Byl to tanec a všem na očích, přitom to ale nebyl jen tanec, bylo to naše všechno.

„Věřím ti,“ zašeptal mi do ucha, když jsme se na sebe krátce podívali. Byla jsem celá pryč z toho, že se můžu dotýkat jeho těla. A pak jsem si říkala, že je to poslední naše chvíle, že stojí za všechno a že bych se neměla zbytečně držet zpátky.

„Zvládneš mě, když se odvážu, anděli?“ zeptala jsem se ho. On měl celkem vážný výraz a díky tomu docela tvrdé rysy.

„Když zvládneš ty mě, démonko,“ zašeptal mi do ucha, až mi vyskočila husí kůže po celém těle. Vzala jsem to jako souhlas, a tak jsem mu položila dlaně na hruď a sjela s nimi pomalu dolů až k jeho břichu.

Byl tak nádherně pevný. Oba jsme se dívali na trasu mých rukou a pak sobě do očí. Dala jsem hlavu na stranu jako štěně a usmála se. Pak jsem se začala vlnit do rytmu podél něj jako by byl tyč. A dotýkala se jeho boků a ramen.

Myslím, že tohle otec myslel tím pokoušením ho. On to ale opravdu zvládal dobře, držel mě kolem pasu a nechal mě se zaklonit, až se mé vlasy dotkly jeho bot. Otec není hloupý, aby nevěděl, co tady v *Neřestu* budeme spolu dělat. Nejspíš jen nechtěl, abychom spolu měli styk, ale počítal s hříšným tancem. Minimálně. A taky u toho nechtěl být. Vlastně jsem ho za to milovala.

Potom jsem se prudce zvedla, že mi vlasy udělaly zajímavý messy účes a zase se na něj smyslně podívala. Měla jsem mezi nohama jeho stehno,

bylo to to nejžhavější, co jsem kdy zažila. A možná i on. Hlavně proto, že i když to bylo nenápadný, dělala jsem si o něj dobře.

Waydan měl lehce pootevřená ústa a snažil se si pohledu na mě užít. Tak jako já pohledu na něj. Spíš než pohledu, jeho blízkosti. Když se pak lehce dotkl mé kůže, zasyčel, ale neucuknul, byl statečný.

„Pálíš," zmínil jako by ho to ani nepřekvapilo.

„To je kvůli tobě, probouzíš ve mně můj plamen. Bojím se, abych tě za chvíli nespálila, jak moc pro tebe hořím," přiznala jsem mu.

„Jsem ze stříbra, to se dává na popáleniny, ne? O mě strach mít nemusíš," prohlásil a přitáhl si mě k sobě ještě víc. A když jsem mu narazila břichem na jeho, lehce vzdychl. Lepila jsem se na něj, a vím co to s ním dělalo, cítila jsem to.

Položila jsem mu ruku na hrudník a hladila ho. „Jsi nádherný," zmínila jsem a obešla jsem ho tak, že jsem po něm přejížděla prstem jako by tam měl koleje. A za jeho zády jsem se zase otočila a obešla ho z druhé strany. Když jsem šla tam, nic nedělal, ale když jsem se vracela zpátky čelem k němu, otočil ke mně hlavu a pousmál se.

Dokázala jsem si ho představit se mnou. Myslím jako kdyby to měl být můj muž. Přítel. Snoubenec. Manžel. Otec mých dětí. Démon…

„Nikam tě nepustím," zašeptala jsem mu do ucha a jemně jsem se ho dotkla svými rty. Taky jsem ho jimi lehounce stiskla, abych ho políbila. Nenápadně. Waydan zavřel oči a blaženě vydechl. Možná jsem si dovolila až příliš.

„Nevím, co mě vzrušuje víc, kdybych tě směla mít jako anděla, kterého bych měla kazit, nebo kdybys měl rohy a ocas a kazil bys ty mě," dodala jsem. On se tak nádherně pousmál, že to kromě jeho hlasivek rozvibrovalo i něco v mém podbřišku.

„Chtěla bys mě mít?" zeptal se, když jsem se zase tak nenápadně třela o jeho stehno.

„Čemu se divíš? Jsem hříšnice. Démonka. A ty jsi sexy a máš čistou duši. Démoni by se pro ní zabíjeli," objasnila jsem. A zase jsem se otřela o jeho stehno. On se na mě jen vzrušeně díval, když jsem to dělala. Bylo mi fuk, že máme publikum, tohle bylo něco, co jsem si nechtěla nechat ujít ani za nic na světě.

„Dokázala by ses o mě takhle přivést k vrcholu?" zeptal se, až mě to šokovalo. Na co, že se mě to tenhle nezkušený a ničím nezkažený anděl právě zeptal? Vážně jsem pochybovala, že je tak svatý, jak všichni tvrdili.

Přikousla jsem si rty. „To si piš," zašeptala jsem mu do ucha a zase se dala do toho hříšného tance. On se pousmál a držel mě, když jsem se zase tak zaklánělа a mačkala na jeho tělo.

„A co ty? Dotýkáš se sám sebe někdy, nebo jsi až takový svatoušek?" vyzvídala jsem.

„He, asi jsem v tobě rozproudil krev, co?" Zasmál se, ale já chtěla znát odpověď. Vím, že kromě Lexi a mě s nikým žádný kontakt nikdy neměl, ale tohle…

„Odpověz mi a já se o tebe udělám," navrhla jsem mu. Díval se na mě tak jako ještě nikdo nikdy. A já byla taky rozjetá jako nikdy, protože tohle ve mně dokázal probudit jedině on.

Zvážněl. Tohle ho dostalo do rozpaků. „Od doby co tě znám, tak to dělám pořád," přiznal, čímž mi odpověděl na mou otázku. Pak se s malým úsměvem díval na mě a čekal na mou reakci.

„Budu na tebe dneska myslet," zmínila jsem. On se zase jen pousmál, sjel svýma rukama níž až k mým bokům, chytl mě za ně a přitáhl si mě na sebe, až jsem ucítila, jak je tvrdý.

„Můžeš na mě myslet třeba hned, Rinko, něco jsi mi slíbila," připomněl s takovým rošťáckým úsměvem.

„Chceš vidět, jak moc tě chci?" zeptala jsem se.

„Ani nevíš jak moc," zašeptal a přitáhl si mě k sobě těsněji. Lehce jsem vzdychla přímo do jeho ucha, zatímco jsem se o něj otřela.

„Bolestivě. Ale v tom dobrým slova smyslu. Je to jako… agonická extáze. Taky ti způsobuju tyhle pocity?" zeptala jsem se svůdně. On se ostře nadechl skrze zuby až zasyčel, zaryl mi prsty do boků a přitáhl si mě k sobě pevněji.

„Pojď blíž a ucítíš to," zašeptal mi do ucha. Poslechla jsem a natlačila jsem se na něj tak moc, jak to jen šlo. Bylo to jako by se mi do krve rozlily všechny možné hormony štěstí najednou. Nebe a Peklo se spojilo jako dva magnety. Bylo to magický.

„Jestli to uděláš ještě jednou, tak…" vzdychla jsem mu do ucha zase.

„Tak co?" zeptal se škádlivě.

„Nejradši bych z tebe sundala to oblečení, mazlila tě a líbala všude po tvým nádherným těle a pak bych se choulila v tvých křídlech. To se ti líbilo, viď?" šeptala jsem mu do ucha, zatímco jsem se jak jsem slíbila třela o jeho stehno.

„Já bych ti ukázal, že anděl se od démona v intimnostech nijak zvlášť neliší. To, že jsem nezkušenej neznamená, že nevím co bych dělal. Líbal bych tě všude, fakt všude. A zašel bych vážně hluboko… Chci říct daleko. Dal bych ti svojí duši, až tak moc jsem se do tebe zbláznil," pokračoval.

„Jsi jen teď nadržený, tak nevíš co povídáš. A já taky ne. Brzy na mě zapomeneš," zmínila jsem, ale on se zarazil a podíval se na mě trochu nasupeně.

„Nikdy! A i když jsem jak říkáš nadrženej, vím moc dobře co říkám. Myslím to vážně, Rinko," opáčil a nadzvedl mi prstem bradu.

„Chci odtud zmizet. Hned teď. Chci s tebou být sama," prohlásila jsem a vymýšlela, co a jak. Chtěla jsem udělat něco šílenýho. Nemyslela jsem jasně, nešlo to. Ty oči démonů, co nás pozorovaly mě děsily. Hlavně to, že by to někdo řekl otci, kdybychom se vypařili.

„Pojď nahoru," řekla jsem a táhla jsem ho zpátky na balkón do koutku, kde bylo relativní soukromí. Věděla jsem jistě, že se nemůžeme oddat ničemu pořádnému, ale všechno lepší než nic.

Waydan se nechal táhnout za ruku nahoru a mlčel. Byl úplně jako já celý pryč z toho, co se mezi námi děje. Když jsme se usadili, natlačila jsem se na něj. Bohužel jsem mu nemohla vylézt na klín a líbat se s ním a ďas ví co všechno. Ale mohla jsem udělat něco šílenějšího.

Jemně jsem ho pohladila špičkou ocasu po ruce a naznačila mu, aby si s ním pohrál. Hrát si s ocasem bylo skoro tak moc jako by mě uspokojoval rukou. Žádný démon to tady nesměl vidět, ale já to chtěla risknout.

Waydan se na mě tak zvláštně podíval a udělal, co jsem chtěla. Já jsem jen slastně zavřela oči, když se mě dotýkal na tom místě. Nedokážu to popsat, bylo to perfektní. Ještě mi nikdo na ocas nesahal, ale teď to byl on – můj vyvolený.

„Líbí se ti to?" zeptal se, když jsem se držela, abych se mu nejmíň neopřela čelem o rameno. Jen jsem kroutila prsty u nohou a myslela na něj. Waydan se pousmál, když jsem mu odpověděla tím, že jsem mu zaryla nehty do stehna a vyjela rukou výš.

Hrozně mě rozptyloval čas. Bylo za pět minut sedm a on musel odejít. Popadla jsem jeho druhou ruku a přiložila jí na mé prso. Waydan úplně zazmatkoval. A ani se nehnul. Nikdo nás nemohl vidět, bylo to nenápadné, vypadalo to z jejich úhlu spíš jen jako bychom si povídali, ale já měla opřenou hlavu o jeho rameno.

„Hrozně moc tě chci," zašeptal.

„Já tebe taky," přiznala jsem a vyjela mu rukou ze stehna výš až pomalu k rozkroku. „Chci tě až mě to bolí," dodala jsem. Waydan neovládl svůj tichý sten, když se má ruka objevila na jeho rozkroku.

„Lucifer by se zbláznil. Můj otec by zešílel," zmínil, přesto mou ruku na tom místě držel pevně přimknutou.

„Nemysli na něj. Kašli na to. Nemysli na nic. Pokračuj," šeptala jsem. On mi promnul špičku ocasu palcem a já mu za to vtiskla polibek na krk. Rukou jsem ho trochu masírovala na nejcitlivějším místě. On tiše oddychoval. Bylo vidět, že se mu to líbí.

A když to nejmíň čekal, jsem se mu do toho krku zakousla. „Proboha," zavzdychal. „To je šílený co se mnou děláš," řekl a potlačil vzdychání. Muselo to být pěkně intenzivní. Slyšela jsem o tom hodně, ale ještě jsem to nezažila.

Jeho krev chutnala opravdu božsky. Bylo to zvláštní, jako bych lízala chladné kameny kostela začouzené kadidlem. Chutnala tak starodávně a mocně. Chutnal mi.

Chtěla jsem víc, a tak jsem tlačila víc a víc. Po chvilce mi svíral ocas tak pevně, že jsem tušila o co jde. „Pro Krista, přestaň, nebo si budu muset dát sprchu a modlit se až do rána," prohlásil líně, až trochu zvrátil hlavu dozadu. Nemohla jsem se nabažit toho pohledu na něj. A ne, rozhodně jsem ho nechtěla poslechnout.

„Ježiši, tak jo… nepřestávej," rozmyslel se. A potom už jsem jen cítila, jak jeho dech zrychluje a jak se jeho svaly na nohou napínají a vyloudil takový tichý vzdych přímo do mého ucha, který mě hrozně vzrušil.

A když jeho dech povolil a přestal mi drtit i ocas, otevřel oči a podíval se na mě. Ani nevím co to bylo za pohled. Možná trochu stud, nebo výčitky, ale zároveň spokojenost. Nejradši bych ho políbila a přivinula k sobě a vlezla na něj a já nevím co všechno, bylo to tak krásný.

„To bylo… intenzivní. Nejlepší, co jsem kdy zažil. Ale já jsem chtěl tohle dopřát tobě," řekl trochu udýchaně.

„Dopřál jsi mi až dost, neboj se," zmínila jsem a pousmála jsem se.

„Co jsme to provedli? Jsem cvok. Mělas pravdu, nemyslel jsem moc hlavou," zmínil.

„Lituješ toho?" zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou, pousmál se a něžně se dotkl palcem mých rtů.

„Ne," řekl a naznačil mi malý polibek. „A určitě ti to vynahradím. Ber to jako závazný slib, že se k tobě zase jednou vrátím. Když budeš chtít. Teď už musím jít," prohlásil.

„Chci. A budu na tebe čekat," zašeptala jsem a pak jsem se chtě nechtě pustila jeho ruky. Tak bolestně se na mě díval a pak zmizel.

Překvapil mě Gabriel, který si ke mně přisedl krátce na to, což jsem nečekala, protože jsem na něj úplně zapomněla. „Výsosti," zašeptal. Otočila jsem se na něj.

„Rinko," opravila jsem ho a usmála se. On přikývl a úsměv mi oplatil. „Přišel Satan před chvílí a viděl vás dva. Nejspíš mu došlo, o co šlo. Bojím se, aby se ti nemstil," zmínil. Já se polekala. Ještě to tak a já si to můžu jít hodit.

„Díky za varování. Omluv mě, půjdu se projít," dodala jsem a šla jsem pryč. On jen dopil Waydanovu whisky ve skleničce a šel zase zpátky dolů za Thellnessou.

Azakiel sebou trhnul a schoval za zády zrcadlo, když k němu do kanclu vešel Waydan. „Waydane," zašeptal rozpačitě. Ještě aby ne, viděl ho dělat… to, co dělal se mnou.

„Přišel jsem tě požádat o rozhřešení. Dneska jsem to malinko přehnal a bojím se se ukázat před otcem s tím vším co mám v hlavě za pocity a výčitky svědomí. Ale rovnou ti řeknu, že toho nelituju," objasnil.

Azakiel se pousmál. „Nemůžu ti dát rozhřešení, když svých hříchů nelituješ," objasnil.

Waydan přikývl. „Já vím, já vím, ale aspoň z části. Čistě pro lepší pocit," dodal.

„Jsi hříšník, Waydane. Sice pořád svatý, ale hříšník. Možná že to máte vážně v rodině. A pokud tomu tak je a má to i tvůj bratr, pak to jistě máte po otci," prohlásil.

„Jo, to dává dokonalej smysl," řekl a zasmál se.

„No a o jakým druhu hříchu se vlastně bavíme?" zeptal se a čekal, až mu to Waydan řekne sám. Taky by se pak zbavil výčitek, že ho sledoval. Waydan se k tomu nějak úplně neměl. Rozhodně se chystal hřešit znovu a to malou lží a mlžením. Ale pak to vzdal.

„Nechal jsem na sebe sahat démonku," začal. Azakiel se na něj tak podíval. „Dotýkala se mě tam dole. Ale přes oblečení," uvedl na pravou míru a pozoroval Azakiela, jak se tváří. A pak přilil olej do ohně.

„Sahal jsem i já na ní, nechal jsem jí, aby pila mou krev a myslel jsem na to, jak s ní spím. No a… dotáhla to u mě do konce," řekl. Azakiel na něj tak divně koukal. „Jakože…" objasnil.

„Rozumím," řekl Azakiel.

„Tebe to nepřekvapilo?" Podivil se. Azakiel byl správný anděl, na rozdíl od Waydana a nelhal by. Raději mlčel. „Jak to?" zeptal se. Na to Azakiel čekal.

„Bůh mi poručil tě hlídat," řekl a položil před něj to zrcadlo, co do teď schovával za zády. Waydan se zasmál, ale do smíchu mu nebylo. Spíš nad absurditou celé té situace.

„Koukals na mě, jak mě uspokojuje démonka? To vůbec není ujetý," dodal.

„Myslíš, že bych to dělal dobrovolně?" vyjel na něj.

„Nevím, třeba tě to rajcuje," prohlásil. Azakiel se naštval, což Waydana překvapilo.

„Co je to s tebou? Úplně tě ta ženská změnila," syknul na něj.

„Divíš se mi?" zeptal se. Azakiel se zklidnil a zavrtěl hlavou.

„Ne," odpověděl a zase si sedl zpátky. Pak bylo chvíli ticho. Ani jeden neměli co říct. „Co řekneš otci?" zeptal se po chvíli Azakiel.

„To je moje věc, o to se nemusíš starat," opáčil suše.

„Fajn, pak ti neřeknu, co mu řeknu já," zmínil sebevědomě. Waydan se na něj letmo podíval.

„Nic mu neřekneš, protože jinak fakt uvidíš!" syknul na něj Waydan. Azakiel zavrtěl hlavou.

„Nemůžu mu lhát, to je hřích a potrestal by mě," objasnil.

„Jestli mu to řekneš, tak se dopustím většího hříchu, než je orgasmus," vyhrožoval mu. „Tak co bude s tím rozhřešením?" rýpnul jsi.

„Jak už jsem řekl, nemůžu ti očistit duši, když svých činů ani nelituješ," zopakoval.

„Fajn. Beztak s mojí duší nic není. Vy byste si měli očistit mozek. Na tohle už nemám náladu. Amen," dodal a prásknul za sebou dveřmi, až Azakiel nadskočil.

Amen, lásko

Waydan se upravoval v pokoji. Dokonce si na sebe vzal i sváteční roucho. Otec ho donutil vypadat noblesně. On to začínal nesnášet. Cítil se jako blbec. A zvlášť když v Pekle jsme chodili oblečení normálně a moderně. Začínal se přede mnou za tu andělskost stydět.

„Gabe, zabij mě," prohlásil, když se prohlížel u zrcadla. Jeho kamarád k němu zvedl oči a rozesmál se.

„Není to tak zlý, jen si dávej bacha, aby ti z tý plíny nevykouklo něco víc, než bys chtěl. Tahle nebude jako Rinka, tuhle tvoje mužství vyděsí k smrti," prohlásil.

Waydan se na něj prudce otočil a hodil na něj vražedný pohled. „Sklapni. Mohl by nás někdo slyšet. Stačí, že to víš ty, Satan a Azakiel," dodal.

„Co budeš dělat, řekneš to otci?" zeptal se a odložil rozečtený časopis na postel.

„Nic jinýho mi nezbyde, Gabe, ale dneska to asi nebude," řekl. Gabriel přikývl.

„Stálo to aspoň za to?" vyzvídal. Waydan se tak pousmál a přisedl si k němu na postel.

„Dal bych za to duši," odpověděl. Gabe přikývl, ale netvářil se šťastně.

„Že to ale neuděláš, že ne?" zašeptal a koukal mu do očí. Waydan si momentálně nebyl moc jistý, co chce a co ne. Byl až moc rozjařený z toho všeho, co se mu děje.

„A bylo by to tak zlý? Hele, no a? Tak nebudu vládnout Nebi, vždyť to tu nesnáším, je tu příšerná nuda a omezování na každým kroku. Všechno, co jsem do teď dělal byly povinnosti a v Pekle je to zábava. Nejen to, je to svoboda.

A to i kdyby mi to s Rinkou nevyšlo. A kdyby jo, vládnul bych dole. Není to úžasný? Co můžu ztratit? Když se ze mě stane bůh, bude to ještě horší. Za porušení čehokoli bych šel rovnou do patra k Satanovi a ty víš, že je to můj sok, to bych nepřežil. A otec by se zbláznil, musel bych se oženit s Ludmilou a... ztratil bych Rinku," dodal.

Gabe se na něj zoufale díval. „Když to říkáš takhle, tak máš pravdu. Tak mi aspoň slib, že mě tady nenecháš samotnýho. Jestli půjdeš ke dnu, stáhni mě s sebou," škemral.

Waydan se pousmál a z legrace mu rozcuchal vlasy. „Obvykle tohle lidi říkají jako výhružku. Jo, slibuju," řekl a podal mu na to pěst. Gabe se jen usmál.

Já jsem chodila nervózně kolečka po pokoji, zatímco Lexi seděla na posteli a pozorovala mě. „Nechci, aby si jí vzal. Lexi, já nevím co mám dělat. Miluju ho, chápeš?" vztekala jsem se a u toho jsem i brečela.

„Chápu. Taky nevím co bych dělala na tvým místě. Ale třeba si jí nevezme," zmínila. Koukla jsem se na ní jak na blázna.

„Samozřejmě, že si jí vezme. Má se stát bohem. To nemůže jen tak ignorovat. A pak už ho nikdy neuvidím," dodala jsem a plácla jsem sebou na postel vedle ní.

Ona na mě položila svou ruku a pohladila mě. Povzdychla jsem si. „Pila jsem jeho krev," zmínila jsem zasněně. Pak jsem se podívala na ní. Měla jsem zase úplně černé oči. Zajímalo by mě, jestli jsem je takové měla i před ním. Třeba si toho všiml můj otec?

„Chutnal jako by byl můj. Nedokážu to popsat, ale cítila jsem se s ním jako v ráji," dodala jsem.

„Taky se se Satanem cítím jako v ráji. Myslím, že mě má rád. A jestli něco takovýho cítíš, pak to bude nejspíš opravdová láska," vysvětlila.

„No jo, ale je mi to k ničemu, protože jsem jeho neteř a on je anděl a já rohatá příšera," dodala jsem.

„Rinko, je čas," klepal na dveře Lucifer. Měla jsem jít na zásnubní večeři se Satanem, i když jsem věděla, že to je jen naoko, stejně jsem tušila, že to bude ještě průser, vzhledem k tomu, že mě viděl s Waydanem jak se mazlíme. Lexi jsem to pochopitelně všechno řekla, takže byla klidná.

Vstala jsem, podívala se na Lexi a vypravila jsem se spolu s tátou dolů do jídelního sálu na večeři. Tentokrát bylo už po oficiální večeři, takže bychom měli mít soukromí.

Otec celou cestu mlčel, což mě děsilo k smrti. „Tati, ty se na mě zlobíš?" zeptala jsem se ho, ale zavrtěl hlavou.

„To víš že ne," odpověděl.

„A na Waydana?" pokračovala jsem. Zastavil se a podíval se na mě takovým neidentifikovatelným pohledem.

„Ano, trochu se na něj zlobím. Nevím přesně proč, ale… zkrátka se mi nelíbí, jak to je. Miláčku, já chci, abys byla šťastná, ale nemůže to být s ním. To nejde. Nehledě na to, že on bude bůh.

Já vím, že to pořád opakujeme jako kolovrátek, ale nenajdeme v tom žádnou skulinku. Je to můj bratr a já bych nesnesl, kdyby se tě dotýkal," řekl a mě se zastavilo srdce, když jsem si vzpomněla, jak se mě dotýkal dneska v *Neřestu* a já jeho. A že mu to nejspíš Satan brzy rád poví. *Možná bych mu to měla říct radši sama, aby nade mnou neměl ten ďábel moc*.

„Miluju ho," zakuňkala jsem se slzami v očích.

„Já vím," zašeptal smutně a objal mě. „Ale to na situaci nic nemění," dodal.

„Dneska se mezi námi něco stalo," přiznala jsem po chvíli ticha, hned, co mě pustil ze svého sevření. Podíval se na mě naštvaně, zklamaně a nějak s otazníkem.

„Nechtěla jsem ti to říkat, ale Satan nás spolu viděl a já se bojím, aby to nepoužil proti mně," pokračovala jsem.

„Sahal na tebe?" zeptal se s přísným výrazem v obličeji. Podívala jsem se mu do očí.

„Ne tak jak si myslíš. Spíš já sahala na něj. Ale hlavně… ochutnala jsem jeho krev," přiznala jsem. Z jeho výrazu jsem vyčetla, že to je můj konec.

„Pila jsi jeho krev?" vyštěknul.

„Nezlob se na něj, to já. Já nevím co mě to popadlo. Chtěla jsem s ním být co nejvíc to šlo. Asi ty zákazy a tak. Všechno to na mě dolehlo. Já vím, že jsi říkal, že se mám krotit, ale já… nezlob se na něj, tati, prosím," rozplakala jsem se zase.

„A já jsem byl takovej blbec, že jsem vás nechal se rozloučit. Věřil jsem ti a ty jsi mě zklamala. A on taky. Ještě si to s ním teda vyřídím!" prskal.

„Ne, tati, prosím. Nezlob se na něj, já jsem ho do toho navezla. On za nic nemůže. Přísahám," plakala jsem a škemrala, aby ho z toho vynechal. Nechci, aby ho nenáviděl. To je to poslední, co jsem chtěla.

„Tak dobře. Ale bylo to naposledy, co jsem vám udělal nějaký tohleto, dotkne se tě a podle toho se uvidí, co mu useknu. Ruku, nebo penis? Dotkneš se jeho a nechám mu na tu část těla vypálit cejch, jasný?" prohlásil. Tohle mě dost vyděsilo. Hlavně proto, že mi došlo, že tentokrát asi nežertuje. Vřelo to v něm tak jako nikdy.

„To bys nám přece neudělal," rozbrečela jsem se a utekla jsem od něj.

„Rinko," volal na mě nešťastně. „Rinko, vrať se. Je ta zásnubní večeře…" dodal a pak nad tím mávl rukou a šel do sálu sám.

Otec se posadil ke stolu, kde už čekal Satan. „Kde je Rinka?" zeptal se Satan. „Přijde později? Ještě se líčí?" vyptával se. Lucifer na něj jen mlčky zíral a přemýšlel. Což Satanovi přišlo zvláštní a dostalo ho to do rozpaků.

„Co je, šéfe?" zeptal se ho, až se mu zachvěl hlas.

„Nechce si tě vzít," řekl tiše a nalil si do poháru víno. Pak se na něj jen mlčky díval a čekal, co mu Satan řekne.

„Jak to? Myslel jsem, že to zařídíš. Vždyť jsi chtěl, abych to byl já. Co se změnilo? To jí dovolíš tohle chování?" pokračoval.

„Sklapni, Satane. To ty ses nechoval vhodně. Rinka mi řekla, že jsi s ní mluvil jak s nějakou běhnou. A jak jsi jí vyhrožoval. Je to princezna, tvoje budoucí královna. Vládkyně Thallaranu. Dcera bohyně démonů Lilith. Jak se opovažuješ s ní takhle mluvit?" prskal na něj Lucifer.

„Můžeš si za to sám, tvoje ego tě tentokrát vytrestalo. Nebo aspoň vlastní blbost, kdybys mlčel a počkal do svatby, měl bys vyhráno, ale nepodařilo se a ty nebudeš král," dodal.

Satan zíral jak z jara. „A pochlubila se ti taky, co dělala dneska v *Neřestu* s tím andělem, když to není běhna?" hájil se útočně Satan. Myslel si bůhví jak to schytám, ale otec jen přikývl.

„Copak dělali v *Neřestu*?" zeptal se. Satan se pokoutně usmál.

„Od šukání to nemělo daleko. Kdyby tam byli sami, byla by šance, že by ses dočkal vnuka, nebo bys byl pra strejda?" rýpnul si. Lucifer na něj stále jen mlčky civěl a přemýšlel. Satanovi jeho mlčení a klid začínal vadit. To, že ho nevydráždil.

„Co kdybych ti řekl, že ti bude jednou nejspíš vládnout tenhle anděl, na kterýho žárlíš?" zeptal se klidně. Satanovi blesklo v očích.

„To bys nikdy nedovolil, jsem v klidu," opáčil sebevědomě.

„O mě tu nejde, nejsem všemohoucí a jak jsem už kdysi řekl svýmu otci, než jsem se propadnul do jámy pekelný: *Když mě svážeš, podnítíš ve mně akorát chuť utéct.* Tak to holt je. Vždycky se ti to všechno vrátí na dětech. Dobrou noc, příteli," dodal jako by s tím byl smířený a odešel i s tím pohárem vína pryč.

Možná že s tím smířený už byl, ale stejně se rozhodl, že proti tomu bude bojovat do posledního dechu. Rozhodně by mě bratrovi nedal jen tak.

Napřed chtěl vědět, jestli náš vztah má smysl, když už je to taková láska, jak tvrdíme.

Waydan dorazil ke svátečně vyzdobenému kulatému stolu v jídelně, kde už seděla Ludmila a klábosila s bohem, který se jí snažil zabavit, než se jeho syn milostivě ukáže.

„Máš zpoždění," pokáral ho, když se přiblížil ke stolu. Waydan se podíval na Ludmilu a lehce před ní sklonil hlavu.

„Omlouvám se, že jste musela čekat, zdržel jsem se výběrem vhodného oblečení," prohlásil, podal jí ruku na přivítanou a posadil se naproti ní ke stolu.

„Nevadí, Výsosti, váš otec mi dělal společnost. Zrovna jsme si povídali o tom, jak těžké podmínky mají strážní andělé," zmínila a usmála se na něj.

„No a to si představte, kdybyste měla být bůh. Nebo třeba jen syn Nejvyššího. Řekl bych upřímně, že bych raději dělal strážného anděla. Ono skončit v Pekle za předčasnou smrt svěřence je mnohem příjemnější osud, než žít na věky jako prase na porážku, která nikdy nepřijde," prohlásil.

Otec se na něj výhružně podíval a na vyjukanou Ludmilu se usmál. „Vyděsil jsem vás, drahá? To se omlouvám. Ale měla byste vědět, že jako moje žena budete sdílet tyhle strasti se mnou. Pochopil bych, kdybyste si tento svazek rozmyslela," dodal.

Bůh to běžně nedělá, ale kopnul ho do nohy pod stolem a hodil na něj smrtící pohled. „Omlouvám se za upřímnost, byl jsem k ní vychován," řekl ještě.

Ludmila se pousmála. Trochu rozpačitě. „V pořádku, ale nebojte se, Výsosti, nic jsem si nerozmyslela. Stát se vaší ženou je pro mě nevýslovná čest a váš otec říkal…" Waydan jí skočil do řeči.

„Můj otec říkal, můj otec říkal. Mě nezajímá, co můj otec říkal. Mě zajímá co říká moje potenciální žena. Chci, aby měla vlastní názory jako mám já. A já si chci zkrátka vybrat nevěstu sám! To není nic proti vám, nechci k vám být hrubý, ale momentálně máme s mým otcem nějaké nevyřešené spory a domnívám se, že dokud je nevyřešíme, nemůžu se nikomu dvořit. Jsem rozrušený a neuvažuju racionálně.

Ludmilo, nejsme na Zemi mezi Pozemšťany. Já jsem někdo, kdo až si vybere ženu, bude to navěky. Pochopte prosím, že v takovém svazku chci, abychom nedělali unáhlená rozhodnutí," řekl.

Ludmila vypadala, že se rozbrečí a kupodivu i bůh. „Nelíbím se vám, já jsem si to hned myslela, že pro vás nebudu dost dobrá," prohlásila a sotva zadržovala slzy.

Waydan se podíval na otce a pak zpátky na andělku. „Omlouvám se. Nechtěl jsem se vás dotknout. Tak to není. Jste moc krásná. Jen… ne, neexistuje pro moje chování vhodná omluva. To já pro vás nejsem dost dobrý, Ludmilko," řekl a podíval se na otce, jestli mu schvaluje, co řekl. Ten tak nějak vypadal, že už je v klidu, zato Waydan uvnitř šílel.

Jakpak by ne, když měl plnou hlavu mě a toho, co jsme spolu zažili. Strach z otce a bratra až jim vylíčí, co provedl. A nakonec i z budoucnosti. A z toho, že myslí na to, že by opustil Stříbrné Město jako jeho bratr.

Ludmila se na něj podívala a přestala brečet. „V pořádku. Všichni máme nějaké problémy," zakuňkala.

„Zasnoubil ses? Neříkal jsi, že zdrhneš?" Divil se Gabriel, když mu to všechno Waydan líčil krátce po té strašlivé večeři.

„Jsem se prostě posral no. Bych se nejradši neviděl. Všechno je v hajzlu. Navíc je tu otec, se kterým si budu muset o tom všem promluvit. Já radši jdu, ať to mám za sebou.

Kdybych se už nevrátil, tak dej ten krystal, co po mě zbyde Rince, díky, máš to u mě," dodal a odešel za otcem do pracovny jak na popravu. Gabriel se ani nestačil nadechnout.

Když Waydan zavíral za sebou dveře od pracovny, bůh se k němu otočil a čekal, až začne mluvit, ale nevydržel a začal sám. Do teď postával u okna a přemýšlel nad vším.

„Azakiel mi řekl, co se stalo dneska v Thallaranu," prohlásil, až to Waydana vyděsilo. „Prý jsi byl v nějakým klubu nebo co. To se mi vůbec nelíbí, aby bylo jasno," objasnil.

Waydan si oddychl. Už myslel, že bude muset Azakiela zabít. „Sám jste mě tam za mé hříchy poslal, otče," opáčil syrově. Bůh si povzdychl a podíval se na syna.

„Co mám udělat, abys byl zase sám sebou?" zeptal se ho téměř žalostně. Waydan se pousmál.

„Myslíte vaše loutka? Já jsem sám sebou," odpověděl.

„Co ode mě chceš? Řekni," prohlásil nešťastně. Vypadalo to, jako by byl schopný mu dát modrý z nebe, kdyby o to požádal. Ale Waydan nevěděl,

jak mu na tuhle otázku odpovědět, protože kdyby mu to řekl, k ničemu by to nevedlo.

Waydan vydechl a podíval se na otce. „Ten krystal se mi zjevil v kapse aniž bych cokoli reálně provedl. Nevím proč se to stalo," začal. Bůh se na něj taky podíval a zamyslel se.

„Něco jsi provést musel, synu, ten krystal se nemýlí," objasnil. Waydan protočil panenkami.

„Nechci vám zrovna vyjmenovávat svoje hříchy, ale věřte mi, že tam nebylo nic fyzického," zmínil.

„Takže tedy myšlenky. Znám jen jednu, která to dokáže. A protože je ten krystal modro-růžový, což signalizuje lásku, sex a touhu, pak máš svou odpověď, ne?" zeptal se.

„Nemám, protože se to stalo až včera večer při tom, co jsem se bavil s Gabrielem," dodal. Bůh sepjal ruce.

„S tímhle budižkničemu?" prsknul.

„Otče, jaká myšlenka to mohla způsobit? Opravdu to nevím," řekl a čekal na odpověď.

„Vím, že k Rince cítíš nějaké sympatie, ale nečekal jsem, že to necháš zajít takhle daleko. Je to tvá neteř u všech svatých," prohlásil.

„Jak daleko?" tahal z něj, aby se mohl lépe orientovat v jejich konverzaci a nedostat přes čumák.

„Ty víš jak," odseknul.

„Nevím, jak daleko máte na mysli, otče," prsknul na něj. Oba měli svůj jistý záměr v tom, neprozrazovat příliš.

„Smilnil jsi s tou démonkou ve svojí hlavě?" položil mu nepříjemnou otázku. Nečekal, že na ní Waydan tak klidně odpoví.

„Ano," odpověděl mu upřímně skrze zaťaté zuby. Bůh se polekal, přesto, že tušil, co řekne.

„Dotýkal ses při tom nevhodně sám sebe?" pokračoval.

„Ano," odpovídal neutrálně. „Ale to není nic, co bych nedělal už dřív. A když vynechám Rinku… chci říct, že jsem takhle hřešil vždycky… sem a tam a žádný krystal se neobjevil," přiznal. Bůh se pokřižoval.

„Pro Kristovy rány, to je snad zlý sen! Celou tu dobu?" vykřiknul.

„Jsem chlap!" vyjel na něj. „Neříkejte mi, že vy jste nikdy…" prsknul. Bůh na něj jen koukal.

„Jsi v první řadě anděl, Waydane," připomněl, ale on zavrtěl hlavou.

„Jsem bytost jako každá jiná, která má lidské vlastnosti. A s nimi přichází i tyhle pocity, touhy, chtíče, rozmary a všechno tohle je normální věc. A čím víc někomu budete odpírat, tím víc po tom začne prahnout. Myslel jsem, že tohle víte a že jste se poučil, ale zřejmě vám ta lekce byla málo. Možná se dočkáte další," prohlásil a odešel.

„Waydane, kam jdeš?" křiknul na něj bůh. „Vrať se!!!" ječel, ale Waydan ho neposlouchal. A tak se bůh opravdu začínal bát, co se bude dál dít.

„Když mě svážeš, podnítíš ve mně akorát chuť utéct," zaznělo mu v hlavě hlasem jeho nejstaršího syna. „Nebudu takhle dál žít. Já ne. Máš ještě Waydana, zkus to s ním nepokazit. A rovnou ti říkám, že jestli něco nezměníš ve svým přístupu, uteče ti stejně jako já. Tohle se nedá vydržet," řekl a otočil se, že odejde.

Bůh na něj vyjeveně zíral. „Lucifere, vrať se!!" křičel, ale jen se na něj otočil a podíval jako na blázna. „Budeš žít v zatracení a bez možnosti vrátit se domů," pokračoval.

Lucifer se pousmál. „Kdy už pochopíš, že tohle pro mě není domov? Nenávidím tohle mauzoleum, tuhle přetvářku! Hrajete si bůhví na co, a přitom jste jenom zbabělci, pokrytci a… bráníte se věcem, pro který má smysl žít. A já radši budu trpět, než abych ztratil sám sebe a připravil se o svobodu.

Navíc, jaký si to uděláš, takový to máš. Já to na rozdíl od tebe pochopil. A takový bude moje království. Můj Thallaran. A abys věděl, nikdo tě tam nebude uznávat a ani tě nepustí dovnitř. Postarám se o to, aby tě nenáviděli tolik jako nenávidím já tebe. Za to, co jsi mi udělal," pokračoval.

„Toho budeš litovat!" syknul. Lucifer se rozesmál.

„To ty toho budeš litovat! Věř mi. Jo a budeš děda," dodal a zmizel.

Lucifer seděl u stolu ve své pracovně a byl hluboce zamyšlený nad tím, co se odehrálo dnes. A zrovna si vzpomněl na stejnou chvíli jako bůh. Na ten stejný rozhovor, který spolu vedli těsně před tím, než definitivně opustil Nebe.

Měl pocit, že nastává ta stejná chvíle i pro jeho bratra přesně, jak předpověděl. A byl v rozporu. Na jednu stranu byl rád, že se to děje, protože to otci říkal a tohle je dostatečný trest pro někoho jako je bůh. Taky chtěl, aby bratr poznal lásku a svobodu, ale věděl, že to bude ještě boj, když šlo o jeho jedinou dceru.

Nicméně to nevzdával. Když už se to mělo stát, tak ať si to jeho bratr zaslouží.

Ráno jsem se probudila s pláčem. Ne s nějak hysterickým, ale ta bolest ze zakázaný lásky mi prostupovala i morkem kostí. Taky mě trápilo, jak to vnímal můj otec. Neříkám, že ho nechápu, ale stejně. *Jak bych se mohla s Waydanem odtud spojit? Nijak.* Povzdychla jsem si a oblékla na snídani.

Seděla jsem u stolu, lžičkou míchala čaj, ale ani jsem se nenapila. Byl horký a zbytečný, stejně jako moje snaha zapomenout.

Zakázaná láska… Jak hloupě to zní. Jako něco, co se píše do deníčků puberťaček, ale když se to stane doopravdy, trhá to kůži od těla. *Jak mám žít, když ho nemůžu mít? Jak mám dýchat, když vím, že i kdyby sem přišel a políbil mě – neexistuje svět, ve kterém bychom mohli zůstat spolu?*

A přitom… se mi o něm každou noc zdá. Ne o těch žhavých věcech. Jen jak stojí naproti mně, jak se na mě dívá, jak mě zná líp než kdokoli jiný. A já se probouzím se solí na tváři, rukama sevřenýma v peřině a s tichým proč v hlavě.

Možná je to osud. Možná jsme jen hloupí. Ale kdyby mi teď někdo řekl: „Odejdi s ním a ztrať všechno" … neváhala bych ani minutu. Ale to se asi nestane.

Démonští princové si u stolu něco šuškali. Zřejmě o mě, protože se na mě sem tam dívali, ale mě to bylo jedno, měla jsem myšlenky jen na Waydana a na to, že po tom včerejšku to bolí ještě víc. Nemělo se to stát, i když to bylo krásný. *Taková hloupost jako je pár doteků a co to s člověkem udělá…*

„Rinko," řekl otec, který se akorát přiblížil ke stolu. Schválně jsem přišla později, myslela jsem, že se mu vyhnu, ale nejspíš se mnou chtěl mluvit.

Zvedla jsem k němu oči. Byl to zoufalý pohled. Ani mě nezajímalo, co mi chce říct, stejně je všem dnům už konec. On by nám vztah nedovolil, přes to nejede vlak a nehledě na to, že i kdyby to nakonec povolil, ještě je tady samotný bůh.

„Netvař se takhle, bolí mě to," zašeptal a přisedl si ke mně.

„A teď si představ, jak to bolí mě," vpálila jsem mu. On si povzdychl a chytl mě jemně za ruku, aby mě utěšil, ale ucukla jsem. Tyhle útěchy byly k ničemu.

„Můžeš odejít? Chci být sama," sykla jsem na něj.

„Můžu. Ale napřed bych ti chtěl říct, jak jsem se rozhodl, že to bude dál. Sama už nebudeš," zmínil. Podívala jsem se mu zděšeně do očí, až mi z toho snad zaschly slzy.

„Já se vdávat nebudu! Nedonutíš mě k tomu. I kdybych měla umřít, já nikoho jiného nechci. Miluju Waydana a budu žít buď šťastně s ním, nebo nešťastně sama, ale s nikým jiným," objasnila jsem.

„Tenhle vzdor tě bude stát život, Rinko. A já se na to nebudu dívat. Už jsem řekl, že vám dvěma svoje požehnání nedám a i kdybych to udělal, stejně s ním být nemůžeš. Takže buď rozumná a dej si pár týdnů čas, ale vyber si démona, myslím to vážně.

Jestli si nevybereš sama, něco strašného provedu tvýmu miláčkovi. Třeba jako to, že abych vás od sebe separoval, řeknu o jeho citech otci. A věř mi, že ten s tím udělá krátký proces. Chce mít z Waydánka boha a rozhodně ho nenechá být, aby si dělal co chce," řekl a naznačil Astarothovi, aby přišel k nám.

Ten se jen zvedl a přišel k našemu stolu. Nechápala jsem, proč k nám jde, ale začala jsem se bát. „A protože vím, že se tu určitě ještě někdy objeví a první co udělá je, že půjde hledat tebe, a nejsem tak naivní, abych věřil tomu, že mezi váma už k ničemu nedojde, tak jsem se rozhodl to řešit radikálně.

Mám ho rád, nechci ho nenávidět a nechci mu ublížit tak, jak jsem řekl, že udělám, když se tě dotkne a já vím, že se o to pokusí, i kdyby měl kvůli tomu umřít. Tak ho musím zastavit.

A protože ty jsi nerozumná a nevěřím tomu, že bys ho před mým pekelným slovem ochránila, tak je tu Astaroth. Nechce tě s ním vidět o moc víc než já, takže tě bude hlídat. Bude tvoje něco jako ochranka. Od teď bude za tebou chodit jako tvůj vlastní stín, rozumíš?" prohlásil a já ztuhla.

„To neuděláš! To snad nemyslíš vážně!" ječela jsem na něj, že se na nás otočil i Satan s úsměvem ve tváři.

„Ale myslím, smrtelně. Stejně jako to, že když se tě Waydan dotkne, přijde o tu část těla. A když ty jeho, označkuju ho," dodal. Neměla jsem slov. Tolik k tomu, jak moc empatický je.

„Jestli tohle uděláš, ztratíš mě," upozornila jsem ho.

„Já vím. Ale je to pro vaše dobro. On ať si dělá co chce a třeba si očerní duši, mě nevadí, že otec bude trpět, ale ty nebudeš trpět, protože nemyslíš hlavou. Jsi moje jediná dcera a někdo Thallaranu vládnout musí. Musíš projít rituálem, nemůžeš umřít. Udělej tohle a pak se budeme dál bavit, jestli… s Waydanem… nenuť mě to ani vyslovovat!" prsknul.

Astaroth se na mě jen smutně podíval. Nejspíš to celé byl nápad mého otce. „Proč zrovna Astaroth?“ zeptala jsem se, zírajíc na prince mínus prvního podlaží.

„Jak už jsem řekl, nechce tě vidět jakkoli s Waydanem,“ odpověděl. Já se pousmála a zavrtěla hlavou.

„V tom bude něco jinýho, Satan by taky rád dělal takovou práci, aby ti mohl donášet, nechápu, proč jsi nepověřil jeho,“ rýpla jsem si.

„Protože Satan má hodně práce, aby za tebou běhal. Roth má času dost,“ dodal.

„Hm, aha. Praktický,“ rýpla jsem si. *I když hloupý, Satan by mě naprášil vždycky, ale Roth? To se ještě uvidí.*

„Taky z toho nejsem nadšenej, nemysli si. Ale jinak to s tebou nejde,“ prohlásil. Já se zasmála. Roth tam jen tak stál a jeho oči lítaly ze mě na tátu a tak zrovna podle toho, kdo mluvil. Muselo to být únavný nás poslouchat.

„S tebou to jinak nejde,“ sykla jsem.

„Rinko, je to můj brácha, nemůžete být milenci!“ objasnil. Já se zase rozesmála.

„Hlavně, že jsi říkal před chvílí, že až se vdám za nějakýho podřadnýho démona, který se pro mě obětuje, pak si můžu dělat co chci s Waydanem,“ připomněla jsem.

Astaroth se na něj překvapeně podíval. Lucifer zachytil jeho pohled a pak hned přeskočil na mě. „To měla být motivace,“ opáčil.

„Jistě, protože pak bys dělal další věci, abys mi v tom zabránil. Řeknu ti to teda takhle: Jestli to chceš hrát po zlým, tak dobře, ale nebude se ti to líbit. V sázce je náš vztah a můj život.

Jestli Waydanovi zkřivíš byť jen vlásek na hlavě, a to i kdybys to nechal udělat někoho jinýho, skočím z Thallaranský věže s myšlenkou na to, jak moc tě nenávidím. A myslím to smrtelně vážně, tak mě netestuj,“ objasnila jsem a nechala jsem je tam oba stát.

Lucifer pokynul Astarothovi, aby mě následoval. Ten mě teda doběhl a já protočila očima. „Fakt díky, že chceš být můj nepřítel taky. Měla jsem tě ráda,“ zmínila jsem cestou ze sálu.

„To nechci, věř mi,“ odpověděl sklesle. Podívala jsem se na něj.

„Hm, nevěřím,“ dodala jsem a přidala do kroku. *To je vážně poděs, že nebudu mít nikdy žádný soukromí.*

Waydan se přemáhal, aby vylezl z pokoje. Strašně se nechtěl vidět s otcem u snídaně. Bohužel on na něj už čekal. „Dobré ráno," řekl bůh, když se Waydan zjevil v jídelně. Znělo to jako by se mezi nimi nic nestalo a on chtěl Waydana donutit se chovat slušně.

„Dobré ráno," odpověděl a posadil se ke stolu. A než se natáhl pro pohár s čajem, bůh mu ho přistrčil až pod nos. Waydan na něj překvapeně koukal.

„Už jsem nařídil přípravy, za dva týdny se ženíš," oznámil mu. Waydan mlčel. Nechtěl říkat, že to se v životě nestane a dráždit ho.

„Hm," ozval se a konečně se napil teplého čaje. Bůh se na něj jen mlčky a šokovaně díval.

„Bude to opravdu velkolepá svatba. Největší a hned potom korunovace. Nehledě na to, že budete mít nadpozemsky krásné potomky. Už se nemůžu dočkat, až tady budou běhat ty malé andělské nožičky," prohlásil.

Waydan na něj jen zíral a potlačoval chuť nejmíň prásknout do stolu. A tak tam jen seděl se zaťatými pěstmi a zuby a čekal, až ho otec přestane provokovat.

„Jsi Nejvyšší anděl, takže od teď budeš dělat všechno čistě. Na nějaký tvoje miliskování zapomeň!" dodal.

„Jako bych o to měl zájem," zamumlal tak, že ho otec nemohl slyšet.

„To by tu ještě scházelo, aby vysoce svaté bytosti praktikovaly takové špinavosti jako ty v soukromí. To by tu doslova pršely krystaly," řekl ještě.

Waydan už to nevydržel a prostě beze slova odešel. Bůh na něj zase šokovaně zíral. „Kam jdeš? Ještě jsem ti neřekl, jak to bude celé probíhat," zmínil.

Waydan se zastavil a podíval se na otce. „Mám do toho právo mluvit?" zeptal se.

„Ne," opáčil bůh. „Ne po tom, co vím, že děláš," objasnil. Waydan se pousmál a zavrtěl nad ním hlavou.

„Pak je tahle diskuze bezpředmětná. Dozvím se všechno na místě. A teď mě omluvte, mám povinnosti Nejvyššího Anděla," dodal a odešel.

„Azakieli!" přivolal si ho bůh. Ten se akorát minul s Waydanem u vchodu do jídelního sálu. Jen si vyměnili pohledy a Waydan mu stihnul naznačit, aby ani necekl, jinak ho zavraždí.

„Ano, Nejvyšší?" zeptal se s očekáváním v hlase a přistoupil blíž. Bůh se k němu otočil a nabídl mu, aby se posadil vedle něj. Azakiel přikývl a usadil se.

„Jsem vševědoucí a všemocný, že?“ zeptal se ho. Azakiel se bál, kam tahle diskuze směřuje.

„Ano, jste,“ odpověděl. Bůh se pousmál.

„Takže to znamená, že vím všechno a dokážu všechno, ale upravil bych to spíš na tuším. Moje intuice je tak obrovská, že se na 99 % trefím, když budu tipovat. Nicméně, nevidím skrze zdi, nebo do mysli Nebešťanů a Podzemšťanů,“ objasnil. Azakiel mlčky pokyvoval.

„A kdybych byl všemocný, neměl bych takový problém syna přinutit, aby se oženil, vládl a choval se slušně na své postavení. Oba syny… vždyť jim nabízím místo s absolutní mocí. Ano, je to velká zodpovědnost a moc práce, ale to není to, co je odrazuje, jsou to pravidla,“ dodal.

„Některá pravidla se dají upravit, pane,“ zmínil Azakiel. Bůh se na něj výhružně podíval.

„Něco tak silného jako je absolutní moc, musí připadnout do rukou jedině někoho, kdo dokáže sám sebe udržet na uzdě. A zákony zůstanou neměnné. Tak to prostě je.

Kdybych s tím začal čachrovat, pořád by se dělaly úpravy a vznikaly by nesrovnalosti, skulinky a spousta problémů. A teď mi řekni, o jakých pravidlech jsi mluvil. Jaké bys chtěl změnit?“ vyzvídal.

„J-já? Žádné, pane. J-já mluvil obecně,“ odpověděl. Bůh na něj prozíravě zíral.

„Jen aby, Azakieli. Víš, že lhát je hřích a zvlášť mě,“ připomněl.

„Nelžu, pane. Nejsem z pravidel nadšený, přiznávám. Ale nevím, jak by se dala změnit, abych byl spokojený, protože jsem nad tím takhle nikdy nepřemýšlel,“ vysvětlil.

Bůh se usmál. „Jsi příkladný anděl. Waydan by se měl od tebe leccos naučit,“ zmínil. „No a když už jsem tě pochválil, tak kápni božskou a řekni mi celou pravdu. Vím, že to není všechno, co jsi v zrcadle viděl. Modlil ses jako o život. Máš výčitky svědomí, to já poznám. Nelžeš mi, ale mlžíš a to je podezřelé,“ řekl.

Azakiel zbledl. Bůh měl pravdu. Jako vždy. Byl v koncích, musel to říct. Znepřátelit si boha by bylo snad horší než smrt. A Waydan to věděl. Poslouchal jejich konverzaci. Jen si povzdychl a opřel se zády o stěnu vedle dveří.

Bylo mu do pláče. Jednoho se musí vzdát. Trůnu, nebo mě. A vzhledem k tomu, že tohle mu působí nepředstavitelnou bolest, radši by z toho utekl.

I když mu je líto otce. Protože má jen jeho, kdo dokáže vést Nebe, Zemi i Ráj.

„Waydan… o-on… j-já t-to ani nedokážu říct," koktal, když se na něj upínaly boží oči. „Nechal tu démonku ochutnat jeho boží krev," řekl nakonec.

Bůh se zhrozil a Waydan si z části oddychl. Ne, že by se cítil dvakrát líp, ale věděl, že je o jedno z těch x tajemství míň. „Pila jeho krev? Pro Kristovy rány, to je strašné," zašeptal. „A dál?" vyzvídal.

„D-dál?" Polekal se Azakiel. Bůh věděl, že to není všechno, protože se Azakiel pořád potil.

„Ano, dál," zopakoval bůh a podíval se na něj zase tak, že ho ten jeho pohled úplně propaloval skrz.

„Proč se nezeptáte přímo mě?" zeptal se ho Waydan a vkročil zpátky do sálu. Rozhodl se, že Azakiela zachrání. Konec konců, jsou to jeho hříchy, ne?

„Waydane," řekl zklamaně jeho jméno bůh. „Ty hříšníku," zašeptal div, že se nerozbrečel. Pak naznačil Azakielovi, aby odešel. Azakiel se omluvně na Waydana podíval, ale ten to pochopil, nezlobil se. Poplácal ho po rameni, když kolem něj procházel, aby mu to dal najevo.

Pak se jen posadil na jeho místo naproti otci a podíval se mu do očí. „Tak se ptejte, otče, řeknu vám všechno," pobídl ho. Jemu se do toho moc nechtělo.

„Měl jsi pohlavní styk?" zeptal se na rovinu. Waydan zavrtěl hlavou.

„Neměl. Ale rád bych vám připomněl, drahý otče, že máme mnohem důležitější věci na práci, než řešit můj sexuální život. Například přírodní katastrofy, epidemie, pandemie, války…" rýpnul si.

„Dovol, abych ti připomněl, že ty nemáš mít žádný sexuální život. A proto, že nevím, jak jinak tě přimět k rozumu, pak tě potrestám," prohlásil. Waydan se na něj utrhl.

„Jak jinak. Vy nic jiného ani neznáte. Trestáte mě za trest, který jste mi uložil. Trestáte mě za to, že vůbec existuju. Jen žít tady je pro mě trest. To nestačí? Stejně tak Lucifer, tolik nechtěl být jako vy, až se tomu nevyhnul. Ale já takový nebudu! Nikdy!!" ječel.

Bůh vytřeštil oči. „Nebudu s tebou o ničem diskutovat. Dejme tomu, že sis užil, teď už je s tím konec!" zařval na něj. Waydan zatnul čelisti. Chtěl říct, že si nic neužil, ale už chtěl, aby tahle debata skončila. *Lepší mýt hajzly nebo utírat prdel slonovi, než být tady.* Napadlo ho.

Peklo v Nebi a poslední večeře Páně

Byl večer a Satan se rozhodl zajít do *Neřesta*. Nešel tam ale jen tak, šel tam za Lexi. Byla zrovna za barem a utírala skleničky, ale když ho uviděla přijít až za ní, utírala je ještě zuřivěji.

Satan se posadil na barovou stoličku naproti ní a usmál se. „Ahoj," řekl. Bylo to provinilé. Lexi na něj hodila jen bodavý pohled a místo pozdravu šla obsloužit démony u stolu číslo jedna.

Když se míjela se Satanem, chytl jí za ruku, aby mu neutíkala. Ona se na něj naštvaně podívala, ale neucukla. „Mrzí mě, že jsem to mezi náma tak podělal, Alexo," řekl.

Lexi se rozesmála. „Ty jsi to nepodělal mezi náma, ty jsi to podělal s náma tím, že jsi to podělal mezi Rinkou, jejím otcem a Waydanem. A nemrzí tě to, jsi hajzl. Teď mi uhni, mám tu démony," sykla a obešla ho.

Satan si povzdychl. Sám moc dobře věděl, že má Lexi pravdu. Waydana nesnášel, protože na něj žárlil a mě rád prudil. A rozhodně by toho nenechal ani kvůli Lexi. Nicméně lhát jí nechtěl, na to jí měl asi něco jako rád.

Lexi se za ním jen ohlídla a viděla ho, jak se natáhl k láhvi whisky a házel jí peníze na pult. Pak se jen sebral a odešel si s tím sednout ke stolu v rohu.

„Takže tedy dvakrát *Modrý Plamen* a *Pekelníkovy Tousty*. Hned to bude," řekla zákazníkům a usmála se na ně. Ještě se stačila podívat na Satana, než sbalila jídelní lístky a šla zpátky k baru. Jejich oči se střetly. Nicméně to rychle zase utnul a nalil si whisky rovnou do pusy. Měl tak tvrdý výraz, ale bylo tam něco jako smutek.

V *Neřestu* seděla i jeho sestra Trish. Měla tam asi nějakou schůzku s nějakým pohledným démonem, ale když si všimla Satana sedět v rohu a pít whisky z láhve, sebrala se a šla se na něj podívat.

„Co tady blbneš?" vyzvídala a bez zeptání si přisedla k němu. On protočil panenkami.

„Vystřel, nepotřebuju matku," syknul na ní.

„Ne, ale sestru jo. Tak to vyklop," opáčila. Byli si tak podobní a přitom byl každý úplně jiný.

„Ten anděl… strašně mě sere," přiznal. Ona se zahihňala, chytla ho za ruku a podívala se mu do očí.

„Myslíš ten sexy anděl s duší, která se třpytí jako moje flitrovaný šaty? Snad bys na něj nežárlil," provokovala ho.

„Ještě ty začínej," okřikl jí a zase se chystal napít, ale vytrhla mu láhev z ruky a napila se místo něj. „Jdi si za tím svým šamstrem a dej mi pokoj!" prskal na ní.

„Proč tě sere?" vyzvídala.

„Od tý doby co sem přišel, tak je všechno vzhůru nohama. Měl jsem být král, teď budu muset rok sloužit tomu, kdo se jím stane. A jestli to bude ta opeřená slepice, tak se zblázním," přiznal.

Trish se začala smát. Byl tak roztomilý, když se takhle tvářil. Takového Satana jeden jen tak nepozná, on vždycky hýří sebevědomím. Je pravda, že jsem ho nalomila a Waydan ho dorazil. Dobře mu tak, hajzlovi!

V tom akorát dovnitř přišel i Lucifer. „Dobrý večer, pane. Dvojitou jako vždycky?" zeptala se ho Lexi a vykouzlila úsměv.

„Tentokrát ne, Lexi, jsem tu pracovně. Mám tu schůzku s manželkou. Až dorazí, pošli jí za mnou nahoru," řekl a odkráčel po schodech na jeho VIP místo.

„Pan důležitej," prohlásil ukřivděně Satan, když viděl Lucifera projít kolem, aniž by ho pozdravil. Trish se zasmála.

„Co proti němu najednou máš? Vždyť je to tvůj nejlepší kamarád," zeptala se.

„Bejvávalo. A nikdy nebyl nejlepší, vždycky se choval nadřazeně. Můj nejlepší kámoš je Beelzebub," objasnil.

„Jistě, protože ti leze do prdele," zmínila. Satan se na ní tak divně podíval a napil se.

„Už vypadni. Nech mě být. Chci být sám," syknul a doslova jí vystrčil do uličky.

„Aspoň bys nemusel být hrubý," dodala a odešla.

„Hm, my o vlku…" zašeptal si pro sebe Satan, když do baru vletěl Beelzebub. Přejel očima klub, zahlídl Satana a rovnou šel za ním. Nejspíš ho hledal. Satan mu kývnul na pozdrav a posunul se, aby kamarádovi udělal místo.

„Čus, kámo," řekl a podal mu ruku. „Jsem s tebou chtěl mluvit. Už vím, o co šlo ráno u snídaně. Luc pověřil Rotha, aby dělal slečince ochranku. Má jí hlídat, aby nelezla za tím andělem," vyžvanil. Nejspíš byl natěšený, až mu poví, co vyzvěděl.

Satan na něj překvapeně koukal. „Má jí hlídat? On?" divil se. „Proč zrovna on?" zeptal se jako by to měl Beelzebub vědět. Ten jen pokrčil rameny.

„No nic, to mi nějak nevadí. Jen mě mrzí, že už ke mně nemá Lucifer důvěru. Zřejmě jsem tu holku podcenil. Myslel jsem, že bude mlčet. Tak nějak jsem předpokládal, že si chce hrát, ale evidentně je úplně nemožná," zmínil.

„Nebo tě prostě nechce. Ne každýmu se musíš líbit," pronesl Beelzebub, ale Satan ho zpražil pohledem.

„Jasně, že se jí líbím. Je ze mě hotová. Jen je moc hrdá, aby to přiznala," opáčil sebevědomě, ale Beelzebub potlačil smích. „Ty se směješ?" syknul na něj.

„Ten anděl tě převálcoval, smiř se s tím," řekl klidně Bub. Satan se na něj podíval pohledem, který sliboval smrt. „Těš se, jestli se z něj někdy stane démon. Nebo nedejďase král," strašil ho.

„Drž hubu, Bube, to se nikdy nestane! Je to anděl, bratr Luce a budoucí bůh… i když to taky není dobrý, aby byl Vyšší než já. Co s ním?" zeptal se, jako by snad Bub byl ten nápaditější.

„Očerníme mu duši," navrhnul Bub. „Jen tak akorát, aby z něj nebyl démon. Pak by se nemohl ani vrátit do Nebe. Navíc by ho jeho otec potrestal a třeba bychom se ho nějak zbavili," dodal, když viděl, jak se na něj Satan dívá.

„A jak to chceš jako udělat?" zeptal se. Beelzebub se podíval okolo a jeho pohled se zastavil na Lexi. „Na to zapomeň!" syknul na něj.

„Ale no tak, vždyť už jsi jí měl," připomněl mu otráveně. „Nebo jsi snad zabouchlej?" zeptal se, až to znělo výsměšně. Satan se na Lexi smutně podíval a pak zpátky na Buba.

„Jasně, že ne. Nebuď směšnej. Jen mě ještě nepřestala bavit, toť vše. Navíc ten anděl jí nechce, už zažil něco extra s Rinkou," komentoval.

„Ale bude chtít. Kdo by odolal takový succubě? Natož anděl," opáčil. Satan se zamyslel.

„To nevyjde. Je to nejlepší kámoška Rinky a navíc je celá udělaná do mě. Vymysli něco pořádnýho, idiote," syknul a napil se z láhve.

Bub otráveně vydechl a opřel se zády o opěrku. „Jsi hroznej. Co se objevila ta succuba, jsi jak vyměněnej. Už mě to sere," zmínil.

„Snad bys nežárlil, zrzku," zmínil ze srandy a rozcuchal mu jeho vlasy. Bub se ohnal.

„Hej, nech toho, idiote!" prsknul na něj, sebral se a odešel.

„Bube!" zavolal na něj ještě. On se otočil jako, co ještě chce. „Něco vymysli. A dělej!" dodal a pak se zase vrátil ke svému pití o samotě. Beelzebub nad ním jen zavrtěl hlavou a rozhlídnul se po sále. Akorát vešla dovnitř i Lilith. Všichni se jí poklonili, včetně Buba. A pak si to zamířil rovnou za Lexi.

Beelzebub se k Lexi připlížil jako stín a posadil se naproti ní s tím svým šklebem, který byl víc výsměch než přátelský úsměv. „Ty fakt nechápeš, co ten tvůj Satan je, co? Všechny ty romantický kecy jsou jen kecy. On chce jedno, a pak zmizí. Jasný?" prohlásil.

Lexi se na něj zadívala, ale nic neřekla. Bub si povzdechl a pokračoval. „Jseš fakt naivní, když si myslíš, že tě bere vážně. Já ti to říkám jako jeho kámoš, co ho zná líp než sám sebe. Nechci, abys byla další rozbitá hračka," dodal.

„Starej se o sebe, démone," sykla na něj a mířila si to nahoru za Lilith a Lucem.

„Okej, jen jsem tě chtěl varovat. Satan je sakra dobrej v tom svým hraní. Ale nebuď naivní. Nejsi první, kdo mu naletěl. Ale byla bys první, kdo by mu vytřel zrak. Nebo možná třetí. Rinka s Waydanem už docela vedou," zmínil.

Lexi se zastavila a podívala se na něj prozíravě. „Proč, že mi to vlastně říkáš? Co z toho budeš mít?" zeptala se. Bub se pousmál.

„Chci ho trochu zklidnit. Chová se jako sám Lucifer – pyšnej princ. Už mě to nebaví. Chci zpátky svýho kámoše. A vím, že na něj nic jinýho neplatí," objasnil nejasně.

„Aha, takže žárlíš." Zasmála se. „A neplatí na něj nic než co?" vyzvídala nenápadně.

„Fajn trochu žárlím. Myslí jenom na to, jak být nejmocnější a tahá tě za nos. Ublíží ti a to nechci. Už nemá čas na naše věci. A neplatí na něj nic než to, že má nad ním někdo moc a Waydan s Rinkou jí mají. A máš jí i ty, jen to ještě nevíš. Pomoz mi a já pomůžu tobě," řekl.

„S čím jako? Jestli jsi to ještě nepochopil, Bube, já Satana chci. A chci ho víc než cokoli. Nepomůžu ti ho zpacifikovat, aby se ti věnoval. Zpacifikuju

si ho sama, aby se věnoval mě. A ano, vím o tom, že nad ním mám moc. Bude můj, ne tvůj. Měl jsi ho staletí. Nelíbí se ti, že se z něj stává někdo, kdo má city. Odpal," sykla a vyhnula se mu obloukem.

„Budeš toho litovat, on tě nemiluje, neumí milovat. Vyjebe s tebou. Jen jsi ho malinko poblouznila, ale přejde ho to uvidíš," dodal a odešel. Lexi se podívala na Satana a pak odešla za Lilith a Lucem.

Satan byl trošku zmatený. Myslel si, že Bub šel za Lexi z jiných důvodů, než aby mu pokazil něco, na čem mu tak podivně záleží. A tak když se vrátila zpátky na bar, už tam na ní zase čekal. Tentokrát byl o pár mililitrů alkoholu z láhve plnější.

Lexi mu automaticky sebrala whisky z ruky a uklidila pod pult, aby už tolik nepil. Začínalo to na něm být vidět. Jen na ní smutně koukal. Satan se nechal takhle „opečovávat" a pak jí jen chytl za ruku a palcem pohladil po jejím hřbetu.

„Nevím co ti řekl, ale určitě to bylo něco, co nechci, abys věděla," zmínil a podíval se na ní, jak na něj kouká. „Nebo to bylo něco o tom, jak bys měla vyjet po tom andělovi, ale to já nechci. Takže to dělat nemusíš," dodal.

Lexi se zasmála. „Vau, díky, že jsi mě zbavil takovýho úkolu. Nejsi můj pán, abych tě musela poslouchat. Budu si dělat co chci. A ty se jdi vyspat, vypadáš jako…" zadrhla se o jeho nešťastný pohled.

„Jako co?" zeptal se.

„Jako někdo, kdo to přehání," dodala. Satan se pousmál a opřel si hlavu o svou ruku. Stále zíral na Lexi a vypadal trochu zasněně.

„Půjdu spát, když půjdeš se mnou," řekl. Lexi nad ním zavrtěla hlavou.

„To se moc nevyspíš, protože já s tebou spát nepůjdu už nikdy," zmínila a začala utírat plochu pod ním. Dokonce do něj drkla hadrem, aby uhnul. Satan jí udělal prostor a pak se zase vrátil zpátky na místo.

„Jsi zlá," řekl smutně.

„To ty jsi taky. Nech Rinku a Waydana na pokoji," opáčila. On zavrtěl hlavou. Vypadal docela roztomile, jak byl opilý a… míň Satan a víc jako zamilovaný kluk.

„To nemůžu, i když bych ti chtěl vyhovět. On ohrožuje mojí pozici alfy, víš?" objasnil.

„Žádná není," rýpla si. Satan se rozesmál.

„Au," řekl a natáhl ruku k její tváři, aby jí pohladil. „Jsi krásná, když mě takhle žaháš. Jako medúza," komentoval a lehce se dotkl jejích rtů. Lexi na to nic neřekla.

„No nic, dej mi ještě skleničku a já půjdu," řekl. „Když mě tu teda už nechceš," dodal sklesle.

„Nedám, máš už dost," odpověděla striktně. Satan se na ní jen díval. Lexi z toho byla v rozpacích. Byl tak hezký. Ty jeho modré oči se do ní doslova vpíjely a byly tak hluboké, že jí to nepřestávalo fascinovat. Věděla jistě, že je v něm víc než to, co dosud ukázal. A ona chtěla, aby to vyplavalo na povrch a všichni ho znali tak, jako ona jeho. Protože uvnitř byl úžasný. Prý.

„Nevíš, kdy mám dost. Koukej mi nalít, succubo!" syknul tiše a položil si hlavu na pult, že se tam válel jako hadr.

„Takže jsem pro tebe jen succuba?" zeptala se ho, zatímco mu zabořila prsty do vlasů. On zavřel oči a nechal se hladit. Všichni na ně zírali, protože Satana v tomhle stavu nikdy nikdo ještě neviděl. Vždycky si dával pozor na to, jak by ho mohli vidět ostatní. Ale teď… teď mu to upřímně bylo jedno.

„Co bys pro mě chtěla být?" zeptal se jako trubka, že mu skoro nebylo rozumět.

„Já nevím, co si myslíš, že bych pro tebe chtěla být?" zeptala se. On se usmál.

„Ty? Nejmíň manželka. Ale já si tě nemůžu vzít, pochop mě. Musím se stát králem a to s tebou nejde. Ale byl bych jenom s tebou, slibuju," mumlal opile. Vypadalo to, že u toho usínal.

Lexi do něj lehce strčila, až ho tím probrala. „Šmejde!" sykla na něj a odešla radši za zákazníky.

„Alexo?" Podivil se, když si uvědomil, že už odešla. „Alexo!!" ječel jako by ho na nože brali. Všichni démoni včetně Lucifera a Lilith se na něj dívali a pak hned na Lexi, jako by snad za něj měla být zodpovědná.

„Lexi," zavolal na ní Lucifer, když byla poblíž.

„Ano, pane?" zeptala se ho a udělala k němu pár kroků.

„Alexo!!" ozývalo se z dolního patra hlasem opilého Satana. „Alexo!!" pokračoval.

„Odveď ho pryč, a rychle," zašeptal a pak se zase věnoval Lilith. Lexi přikývla a šla pro Satana dolů. Ten s ní hned šel, když mu řekla, že jde s ním.

Lucifer si povzdychl. „Nechápu, co se to s ním děje. Vždycky jsem ho měl za… ani nevím za co," zmínil. Lilith se pousmála.

„Je zamilovaný, drahý. Ty jsi nebyl jiný," sdělila mu. To ho překvapilo. Nebo spíš šokovalo.

„Zamilovaný Satan? No to mě poser, čeho se ještě všeho nedočkáme," zašeptal a napil se ze sklenky jantarové tekutiny. Lilith se zamračila.

„Ale Rinka mě trápí," zmínila. Lucifer se na ní podíval a přikývl.

„To nejsi sama, miláčku. Ale pochop, nemůžu jí nechat bratrovi," řekl a podíval se na ní, jak na to nijak nereaguje. „Nebo… ty snad myslíš, že bych měl? Proboha!" prohlásil.

„Neklej, drahý. Já si jen myslím, že bys je měl nechat žít. Nebuď jako tvůj otec v tom zatraceném místě. Mají se rádi a nejsou tak moc blízcí příbuzní, aby to bylo nemorální," zmínila, ale on zavrtěl hlavou.

„Možná, ale já to nesnesu. Představa, že by na ní sahal…" začal zase. Lilith protočila panenkami.

„A co si jako myslíš, že tomu zabráníš? Akorát to vyeskaluješ do nebes, tak, že se ti to vymstí. Říkám ti, nech je být," dodala. Lucifer mlčel, ale neměl v plánu svou ženu poslouchat.

Lexi vedla Satana chodbami do jeho pokoje. Visel na ní jak opička a spokojeně se usmíval. Lexi byla naštvaná, že jí tak ztrapnil v *Neřestu*, takže měla celou dobu vosí výraz.

„Jsi nejlepší ženská, jakou jsem kdy měl," prohlásil. Lexi se pousmála, ale mlčela. „Fakt, já vím, že mi to asi nevěříš, protože jsem chronickej lhář, ale je to pravda," dodal.

Její vosí výraz zmizel a nahradil ho takový rozněžněný, ale stále byla nohama na zemi. Byl to přece Satan, kdo to říkal. Nemohla si dovolit jak říkal Bub mu naletět. Ne tak snadno. Slova používat umí jako profík.

Pak najednou Satan zastavil a podíval se na ní. Lexi se prohloubil dech, když se na ní takhle posledně podíval, milovali se. „Alexo…" zašeptal a přiblížil se k jejím rtům. Jeho dech byl cítit alkoholem, ale ne nijak otravně, spíš jen lehce.

„Satane?" řekla na to a čekala, co jí ještě řekne. On se k ní ale místo slov přiblížil ještě víc. Až tak, že se dotkl svými rty těch jejích. Lexi pootevřela ústa a nechala se celá zabalit jeho vlivem jako do deky.

„Chci tě," vzdychl jí do rtů a vklouzl jazykem do pusy. Lexi zavřela oči a omotala mu ruce kolem krku. Polibek mu oplatila a když ho chtěl Satan prohloubit, ona couvla.

„Taky tě chci, ale to neznamená, že ti to dovolím. Nejsem žádná tvoje hračka. Ani náplast za nepodařený plány," prohlásila.

„To si myslíš, že jsi?" zeptal se smutně.

„A nejsem?" divila se. „Beelzebub říkal, že si se mnou jen hraješ jako s každou. A až tě přestanu bavit, že mě pošleš do háje. Věděla jsem to, ale teď mě to nějak štve," dodala.

Satan se od ní s mohutným a trochu zoufalým výdechem odtáhl. Možná mu to trochu pomohlo vystřízlivět. „To, že říkal? A co ještě říkal?" vyzvídal a sjel zády po zdi, až se posadil na podlahu.

Lexi si k němu přisedla a podívala se na kopyta. Jeho pohled byl teď trochu nepříjemný. „Že mu vadí, že jsi se mnou, chybíš mu. Snažil se mě od tebe odradit, ale to zvládneš hravě sám," objasnila.

Satan si její pohled vynutil tím, že si jí prstem přitáhl za bradu. „Tak aspoň vidíš, proč to říká. Není to pravda, že bys mě přestala bavit. To se jen tak nestane," řekl.

Ona se smutně pousmála. „A jak to můžeš vědět?" zeptala se s takovým ostrým tónem.

„Protože tě miluju u všech rohatých," řekl naprosto přesvědčivě a s vážným výrazem v obličeji. Lexi úplně ztuhla. Nikdy nic takového od něj nečekala. „Je to pekelná pravda, Alexo. Ještě nikdy jsem to žádný neřekl, a v tomhle bych nelhal," dodal.

Lexi byla úplně v šoku z toho, co Satan řekl. Skoro zapomněla dýchat. „To nechápu," vypadlo z ní po chvilce, když popadla dech. Satan se na ní tak divně podíval.

„Co nechápeš? Že bych tě mohl milovat?" zeptal se a ona přikývla.

„Vždyť miluješ jen sám sebe, jsi do sebe tak zahleděnej, že to víc už ani nejde. Jak bys mohl někoho milovat, když bys nikdy nepřiznal, že je někdo lepší než ty?" prohlásila.

„Já ale vím, že ty jsi lepší než já," odpověděl. Lexi zase ztratila slova i dech. Pak se rozesmála, až to Satana dostalo do rozpaků.

„Já jsem tak moc blbá, málem jsem ti teď na to skočila. Jsi vážně dobrej, Satane. Fakt, že jo. To musím Beelzebubovi dát za pravdu," zmínila, zvedla se a chtěla jít. Satan teď taky úplně ztratil slova. Vyznal jí lásku, naprosto upřímně a ona od něj utíká?

„Co sakra vy ženský chcete víc?" syknul na ní. Ona se k němu otočila a vyjeveně na něj zírala.

„Já nevím, třeba upřímnost?" rýpla si. Satan na ní zíral jako na blázna.

„Zdá se mi, že bys jí nepoznala ani kdyby před tebou stála nahá. Řekl jsem ti, že tě miluju a ty ode mě utíkáš," prskal.

„Miluješ mě, jo? Proč?" zeptala se. Satan si nešťastně povzdechl, že to vypadalo i jako vztekání.

„Jak to mám vědět, sakra? Stalo se mi to prvně. Ale ať se propadnu, jestli lžu," řekl. Lexi se posadila zpátky vedle něj a nenápadně se usmála.

„Takže bys se mnou chtěl třeba chodit?" vyzvídala. Satan se taky tak kouzelně pousmál.

„Chtěl," odpověděl.

„A necháš Rinku s Waydanem na pokoji?" zeptala se.

Satan chvíli přemýšlel, což Lexi polekalo, ale pak řekl: „Jenom když mě teď hned doprovodíš dolů, ukážeš mi, jak moc mě máš ráda a zůstaneš tam se mnou až do rána."

Lexi si povzdychla. „Vždyť víš, že nemůžu, mám směnu v klubu," připomněla.

„Kašli na směnu, Kaira to tam zvládne sama a já ti to klidně zaplatím. Tu směnu, ne za mě, abys neříkala, že tě beru jenom jako succubu," zmínil. Ona se na něj usmála a vlezla mu obkročmo na klín. „Nebo zůstaneme tady a pak se půjdeme vyspat do postele," dodal a oplácel Lexiny vášnivé polibky.

Já jsem se šla projít do zahrady. Za mnou šel Astaroth jako můj vlastní ocas a četl si knížku. Štvalo mě to, protože to bylo zbytečné – Waydan se už dva týdny neukázal. Vlastně to bude zítra přesně dva týdny, co jsme se mazlili v *Neřestu*.

Zajímalo mě, jak se má, co dělá. A jak dopadla ta jeho zásnubní večeře. Jestli ho otec třeba potrestal za to, co jsme spolu vyváděli. Je to ale bůh, pochybuju, že se to nedozvěděl.

Přes park šel rychlým krokem Levi. Ale když nás zahlídnul, mávnul a běžel za námi. Roth zaklapl knížku a šoupnul jí do zadní kapsy. Byla docela malá. „Čus," řekl jen.

„Ahoj. Zdravím, princezno," pozdravil mě a políbil mi ruku. Roth na nás tak zvláštně civěl. Něco mi říkalo, že na něj trochu žárlí a že ho to pořád nepřešlo. Ale tím, že mě teď všude doprovází se vyčlenil z mých „potenciálních" manželů sám.

A ano, byla jsem v tom znovu. Levi je jediný, kdo o mě vlivem okolností neztratil zájem. Možná ale jen proto, že to na začátku nebral příliš vážně

jako ostatní. Zato teď jo. No a Satan, ale o tom už mluvit v tomhle smyslu nebudu.

„Přišel jsem za Rinkou, můžeš se vzdálit?“ řekl a odvedl mě dál od něj. Zdálo se mi, že se na něj za něco zlobí. Roth se trochu vzdálil, protože mě nesmí zas tak uzurpovat. Nehlídá mojí počestnost jako spíš, aby nepadla pro Waydana. Naopak, otec chce, abych si našla démona na cokoli.

„Chci tě zachránit. Tyhle ďábelský komploty mi lezou na nervy. Já vím, že mě nechceš. A to nevadí. Ale chci, abys věděla, že máš mojí plnou podporu. A kdybys potřebovala, abych ho odlákal, nebo cokoli, jsem tu,“ řekl. Překvapeně jsem na něj zírala.

„A proč bys to dělal?“ zeptala jsem se.

„Protože tě nerad vidím nešťastnou. A protože vím jaký to je, když někoho miluješ a nemůžeš s ním být. Nechci, abys to musela prožívat. A taky si myslím, že se k tobě Waydan skvěle hodí. A navíc, rád uvidím Satana, jak mu bude sloužit,“ dodal.

„Jak o tom víš?“ zeptala jsem se. Nic jsem nikomu o té sázce neřekla a pochybovala jsem, že to udělal Satan.

„Tvůj táta se zmínil, když jsem se ptal, kdy bude vaše svatba. Řekl, že nebude, protože se Satan choval nevhodně. Nebývá sdílný, ale tentokrát byl, asi se ho Satanovo chování dost dotklo,“ zmínil.

Raději jsem na to už nic neříkala. Stačí, že ví celý Peklo, že jsem něco měla s andělem a že se to tatínkovi nelíbí. Teď abychom si dávali pozor na všechny. Nejen na Satana, Rotha i otce.

„Copak se ti stalo, že víš jak se cítím?“ zeptala jsem se ho a dala se do pomalého kroku. Ano, byla to dost osobní otázka, ale on se připletl do mojí bubliny, chtěla jsem nahlédnout do té jeho.

Levi mě následoval. „Co se mi stalo? Hm, taky jsem miloval tajně…“ řekl. Byla jsem zvědavá, ale tahat to z něj bylo divný. „Ona mě taky. Dostal jsem její duši. Chtěla, abych jí ochutnal. Určitě víš, že tohle je neobyčejná věc,“ řekl a já přikývla. Musela to být buď výjimečná prvotní démonka, Pozemšťanka, nebo Nebešťanka. Nikdo jiný duše nemá.

„A co se stalo? Proč jste nemohli být spolu? Byla ze Země? Nebo z Nebe?“ vyzvídala jsem.

„Jo no… byla unikátní až moc pro někoho jako jsem já. Chtěl jsem, aby byla šťastná, tak jsem jí nechal jít,“ dodal smutně.

„To je mi líto. Koukám, že život opravdu není fér. Nejsem asi výjimka, co?“ zašeptala jsem a smutně se pousmála.

„V tomhle opravdu ne, princezno," řekl. Otočila jsem se na Rotha, dle jeho výrazu byl zvědavý, o čem se bavíme. A tak jsem Leviho objala kolem pasu. Měla to být útěcha a taky trochu provokace pro Rotha.

„Půjdu si lehnout. Dobrou noc," řekla jsem a usmála se na něj.

„D-dobrou noc," zakuňkal a než se podíval na Astarotha, přirazil si brýle prstem ke kořenu nosu. Astaroth mě pak dohnal, až mě tím donutil protočit panenkami.

„Co to mělo být?" zeptal se mě.

„Nemusíš vědět všechno. Máš mě jen hlídat před Waydanem. Ale do toho, co s kým dělám a o čem se bavíme ti nic není," připomněla jsem.

„Fajn, tak já ti to řeknu. Nechci ti brát svobodu, ale tvůj táta mě trochu přimáčknul ke zdi. Máme spolu nevyřízený účty. Teda teď už ne... Mrzí mě to, jak to dopadlo. I to, jak se cítíš. Můžu ti to vynahradit. Můžeš si mě vzít a být s Waydanem, jak navrhoval tvůj táta, udělám to," prohlásil. Já se rozesmála a zavrtěla nad tím hlavou.

„Jsi cvok. Já na žádnou takovou přetvářku nejsem stavěná. Jestli si někoho vezmu, bude to Waydan a z lásky," objasnila jsem.

„Udělám to rád," dodal.

„Jsi neuvěřitelnej! Vím proč, chceš se pomstít Satanovi. Vy démoni jste všichni jeden jako druhej. Až na Leviho, ten z vás jako jediný má nějaký charakter," prskla jsem na něj a utekla jsem mu.

Ráno jsem se probudila úplně rozlámaná. První, co jsem viděla byl Roth na gauči naproti mé posteli. Tak nějak když se probudím doufám, že tahle noční můra skončí, ale asi to není jen noční můra, ale můj život.

Vylezla jsem z postele a co nejhlasitěji to šlo, jsem roztáhla mohutné závěsy, až ho osvítilo zářící rudé světlo z lávových plání několik desítek metrů za mým oknem. Zaplavilo to místnost kupodivu o dost chladnějším vzduchem, než byl v místnosti do teď.

Ty pláně byly jako rozžhavené řeky roztaveného kamene, jejich žár stoupal vzhůru a naplňoval okolí teplem. Tenhle zvláštní svět bez slunce měl svá pravidla – horko i světlo tu bylo nepřetržité, ale život v něm byl možný.

Vzduch byl sem tam díky podzemním proudům a chladícím štěrbinám dostatečně snesitelný, a magie, která prostupovala zemí, tlumila nejtěžší žár. O to se postaral můj otec, když Thallaran budoval.

Astaroth se na mě rozespale podíval. Včera jsme si ještě povídali, než jsem šla spát. Přiznal mi, že jsem měla pravdu s tou pomstou na Satana a omluvil se mi, že mě takhle využil. A pořád se na něj zlobím, ale pomstít se Satanovi chci už taky. A Lexi mi v tom asi nepomůže.

Takže jsme se trochu usmířili, ale to na situaci nic nemění, protože je pořád můj „nepřítel". Skočila jsem si do koupelny udělat ranní hygienu a pak jsem tam poslala jeho. Zvláštní, mám pocit, že jsme teď něco jako sourozenci nebo co.

Když vylezl z koupelny, kde byl co nejkratší možnou dobu, aby mě měl na očích, tak jsem na něj čekala u tácu se snídaní, kartami v ruce a s puštěnou rockovou hudbou. Překvapeně se na mě podíval, jak držím ty karty. Já se zas dívala na něj, měl na sobě jen ručník. Něco mi říká, že mě chtěl donutit nad jeho návrhem alespoň přemýšlet.

Na druhou stranu proč by ne? Waydan se taky žení a já už ho nikdy neuvidím. Možná… proč bych se… „Proč máš v ruce ty karty?" zeptal se a posadil se naproti mně na postel k tácu se snídaní.

„Chci si s tebou zahrát o svobodu, nebo manželství. Ale s tím, že když vyhraješ a budeme se brát, přestaneš mě kontrolovat. A platí to, co jsi říkal předtím s tím, že můžu být s Waydanem, kdyby nějaká taková příležitost nastala. Ale budeme o tom vědět jen my tři," navrhla jsem.

On přikývl, ale ani se neusmál. To na něm bylo atraktivní, jak takové věci bral vážně. „Myslím to doslova, nesmí tě nikdo načapat s jinou! A mě taky ne. Na veřejnosti mě smíš občas políbit na tvář, nebo se mě lehce dotýkat, ale nikdy, nikdy spolu nebudeme spát!" objasnila jsem.

„Já to pochopil. A když prohraju?" zeptal se.

„Necháš mě na pokoji. Budeš dál dělat naoko svojí práci, ale budeš mlčet před otcem ať už uvidíš cokoli," navrhla jsem. On přikývl.

„Co hrajeme?" zeptal se, když jsem rozdávala karty.

„Ďábelský Eso," odpověděla jsem mu a hodila před něj pět karet. On si karty prohlédl s ledovým klidem, ale oči mu žhnuly jako uhlíky.

„Dobře," řekl nakonec a líznul si kartu. Cítila jsem, jak mi v žilách pulzuje napětí, každý nádech byl těžší než předchozí. Jeho pohled byl ostrý jako břitva, neodvracel se ani na vteřinu od mých rukou.

Líznula jsem si kartu. Karty, které jsem držela v rukách už byly vlhké od toho, jak se mi potily dlaně. On udělal totéž, ticho mezi námi bylo tak husté, že by se dalo krájet. Každá karta, kterou jsem položila, byla sázkou na všechno. On to věděl a já taky.

On zahodil kartu, která měla moc zmrazit můj pohyb na jeden tah. Srdce mi vynechalo úder, ale já to zvládla zvrátit. Vytáhla jsem kartu *Pekelný štít.*

„To ti nebude stačit," syknul a položil na ní ještě *Ohnivý řetěz*. Trochu jsem zpanikařila, ale pak mi došlo, že na to mám účinnou zbraň. Normálně bych byla v háji, ale štěstí při mně stálo, když jsem si minulé kolo lízla *Stínový únik.*

„Ty jsi nevyzpytatelná," zamumlal, oči mu hořely zuřivostí i respektem. Měla jsem strach, nechtěla jsem svatbu naoko. I když by to nebylo tak zlé, byl pěkný a svobodu bych měla tak jako tak, stejně tak jako pomstu Satanovi i bych měla zajištěný rituál nesmrtelnosti.

Ale něco by se přece jenom změnilo. Navíc, pomstít se Satanovi tím, že by se jeho sok stal jeho vládcem a musel by mu sloužit, to se mi líbilo víc. Ale nikde nebyla záruka, že to s Waydanem vyjde, natož, že se ještě někdy uvidíme.

Třeba bych si ho opravdu měla vzít a schválně prohrát. A změnit to, že to bude jen naoko. Waydana miluju, ale nechci ho stáhnout do Pekla, aby kvůli mně přišel o duši…

„Jsi na tahu," upozornil mě, když jsem se mu zasněně dívala na tělo. Pořád měl na sobě jen ručník. Nenechala jsem ho ani se převléknout.

„Promiň, přemýšlím," odpověděla jsem.

„O mě?" Pousmál se. Zrudla jsem. Bylo to jako by se mnou flirtoval. „Tak hraj," popohnal mě.

Prohlížela jsem si tedy karty, kterou bych mohla použít na jeho hrozbu. Vypadalo to, že jsem v háji. Mohla jsem si ještě líznout, ale i to byl risk, mohla jsem si líznout Ďase, to by hra skončila.

„Nějak se mi tohle napětí líbí, nechci, aby ta hra ještě skončila," přiznala jsem. On se pousmál.

„Jo, má to něco do sebe. Můžeme hrát pak o další důležitý rozhodnutí v našich životech, snoubenko," rýpnul si.

„Myslíš, že mě porazíš?" oplatila jsem mu i flirtovný pohled. On si jen olízl rty a natáhl se k balíčku, aby si líznul. Podívala jsem se na něj, jak se tváří spokojeně, že si vytáhl něco převratného.

„Blafuješ," zmínila jsem a hodila jsem před něj nejledovější kartu ve hře – prostě led.

„Přej si to," řekl a hodil na můj led *Modrý Plamen*. „Hm, oheň a led, to se mi líbí," zmínil a zase se na mě tak flirtovně pousmál. *Pro pekelný duše, on je vážně hrozně sexy, když hraje karty…*

A pak jsem si lízla kartu, která mi chyběla k vítězství. Měla jsem všech pět druhů ohnivých karet, čemuž se říká *Ďábelské Eso*. „Na chvíli jsem si i přála, abych prohrála," zmínila jsem sklesle, zatímco jsem pokládala před něj své karty.

„Je to jen hra, jestli si mě chceš vzít i tak, můžeš," řekl, ale já zavrtěla hlavou.

„Není to jen hra, Rothe, je to znamení," objasnila jsem. On přikývnul a usmál se, zatímco uklízel karty zpátky do balíčku.

„A ty věříš tomu, že ti to s Waydanem vyjde?" zeptal se. Já pokrčila rameny.

„Ani moc ne, když vím, jak to je. Ale nechci mu kazit život. On by přišel o duši, kdyby šel za mnou, já svatá nikdy nebudu a duše mi nepřiroste. A dokud on bude mít duši, tak existuje šance, že se vrátí nahoru. A tobě taky nechci kazit život. Zasloužíš si někoho, kým je pro mě Waydan," objasnila jsem.

On přikývl a položil mi ruku na rameno. „Chápu, co mi říkáš, ale ne každý potká někoho takového. Pokud jde o mě, mě bys život rozhodně nezkazila. Víš, že jsem tě chtěl, když jsem myslel, že bys chtěla mě. A takhle bychom měli oba co chceme," dodal.

„Jo, ale co Waydan? Kdybychom se teda směli dát dohromady, nemohla už bych si ho vzít a on by nikam nepatřil. Lepší mít otevřený dveře. I pro tebe to tak bude lepší," řekla jsem a usmála se na něj.

On se ke mně naklonil a přátelsky mě políbil na tvář, než se zvedl, že se oblékne. Možná lepší než si z démonů dělat nepřátelé bude, když je přetáhnu na svojí stranu. Už jsou tu tři – Levi, Roth a Lexi. A ještě máma, ta je pro každou špatnost.

Věže Stříbrného království se v poledne tyčily vysoko nad horní mraky. Na těch spodních totiž všechno leželo. Bylo to jako by z nich město rostlo. Po širokých schodech z perleti kráčeli andělé v bílých róbách. Harfové tóny se linuly vzduchem jako pohlazení a Nebeský sbor tiše zpíval slávu novému bohu – Waydanovi.

Bůh sám v zářivém plášti z čistého světla, seděl na svém trůnu a tiše si notoval s chórem.

Před chrám kráčela Ludmila v bílých šatech. Byla andělsky krásná a čistá. Koruna světla jí zářila nad hlavou a z očí jí stékala slza radosti, že se stane jeho ženou.

A on? Stál na mramorovém podiu vedle svého otce. Začínalo se mu dělat na omdlení. Čím víc se blížila jeho nevěsta, tím víc měl chuť prostě zdrhnout. Sem tam mrknul na Gaba, který trpěl za něj. Waydan jako by u něj hledal sílu to udělat.

V hlavě mu problesklo tolik věcí najednou, že už se viděl při útěku. Viděl, jak svým vlastním pekelným plamenem taví svou svatozář. Jak mu černají jeho nádherně bílá křídla až upadnou. Jak mu na hlavě vyraší párek zahnutých rohů. Chodidla se změní v kopyta a on poběží za mnou, až za ním bude vlát jeho démonský ocas.

A všichni by křičeli. Hrůzou. Harfy by přestaly hrát a sbor by zmlkl. Bůh by vstal z trůnu, oči rozžhavené hněvem, a z Nebe by začalo pršet světlo, tak jasné, až by bolelo do očí. Všichni by ho zavrhli. Zříkali by se ho. Ale on by byl šťastný, protože by konečně dýchal.

Jeho hrdlo se stáhlo. Každý krok Ludmily k němu byl jako něco, co mu mačká srdce jako citron, když z něj chce někdo dostat šťávu. Gabriel se na něj podíval. Vypadalo to, že dokáže číst přesně, co se mu honí hlavou a tušil, že se z Ludmily dneska bohyně nestane.

Ludmila k němu konečně došla. Vypadala jako zjevení. Usmívala se na něj tak něžně, že by jí kdokoliv jiný políbil. Přijmul by tu roli. Přijmul by její ruku, přijmul by ten osud. Ale on ne. Vnímal to jako by se sňatkem s Ludmilou přes to všechno dopustil největšího hříchu.

Bůh vstal začal mluvit. Jeho hlas byl klidný, hluboký, mocný jako samo Nebe. A přesto se Waydanovi při každém jeho slově chtělo víc a víc křičet.

„Dnes se naplňuje vůle Nebes. Dnes se koruny světla snoubí s trůnem věčnosti. Waydane, jsi zrozený z čistoty a síly, z krve a vůle Stvořitele. Přijmi svou nevěstu. Přijmi svou moc. Spoj se v jednotě, která naplní Nebe novým řádem. Ať je tvé jméno navěky zapsáno jako jméno Boha," řekl a pak přišla ta chvíle. Slova ustala. Všichni ztichli. Oči se upřely na něj.

Gabriel zkřivil obličej, protože očekával, že tohle Waydan už nezvládne. Taky měl pravdu v jeho hlavě znělo dokola jen tohle: *Koruny světla se snoubí s trůnem věčnosti… věčnosti…věčnosti…*

„Waydane, přijímáš tuto ženu za svou?" zeptal se ho jeho otec a čekal, až řekne ANO. Nepředpokládal, že by měl Waydan v úmyslu zdrhnout.

To ticho bylo strašlivější než jakýkoliv zvuk. Waydan dýchal rychle. Těžce. Hrudník se mu zvedal v rytmu paniky, která mu proudila do krve.

Waydan ztěžka polkl. Slova mu vázla v krku, jako by se mu tam zasekla ostnatá koruna. Všichni kolem se usmívali, oči plné naděje, víry, oslnivého

obdivu. Jeho ruce se třásly. Měl pocit, že se potí i zevnitř. A pak, Ludmila mu stiskla ruku.

A v tom se mu všechno rozpadlo. Její dotek byl poslední kapkou. Cítil, jak se mu podlomily nohy, ale zachytil se. Pak ustoupil jeden krok dozadu. A další. Andělé zalapali po dechu. Bůh ztratil úsměv.

„J-já nemůžu…" zašeptal zlomeně, otočil se a utíkal, co mu nohy stačily rovnou do Pekla. Oči boží ztratily lesk klidu. Stáhl obočí, koutky se napjaly. Neřekl ani slovo, jen v jeho tváři rostl stín nepochopení a hněvu. Všichni přítomní andělé se dívali jeden na druhého.

„To se nestalo…" špitl kdosi.

„On utekl…"

„Tohle… tohle je hřích…"

„Zpochybnil vůli Nebes…"

„A co Ludmila? Chudák Ludmila…" zašeptala nějaká andělka. Harfy umlkly úplně. Sbor stál ztuhlý. Ludmila se dívala na prázdný prostor před sebou a pořád ještě držela jeho dlaň, jako by tam ještě stál.

Gabriel měl skloněnou hlavu, ale trochu se mu ulevilo, když to opravdu jeho kamarád udělal. Azakiel to taky očekával, takže nebyl překvapený. A Bůh? Bůh se ani nepohnul. Jen jeho oči potemněly a světlo kolem něj pohaslo. Atmosféra byla tak napjatá, že se už i bůh rozhodl zmizet.

Každý krok ho pálil. Každý nádech řezal hrdlem jako sklo. Waydan běžel. Rychleji než kdy dřív. Perleťová chodba pod jeho nohama se měnila v rozmazané pruhy. Slyšel svůj dech, jako by mu někdo dýchal přímo do hlavy. Ozvěna jeho kroků ho pronásledovala jako křik.

„*Zklamal jsi*," ozývalo se mu v hlavě. „*Jsi zrádce… zrádce. Waydan, ten neznaboh a nečistý zrádce…*" Ale on nezastavoval, i když už myslel, že vypustí duši. Sálavé světlo ho bodalo do očí, ale odmítal mrknout. Chtěl to cítit. Chtěl si pamatovat, co opouští.

Křídla se mu třásla. Některá pírka se uvolnila a pomalu padala k zemi, jako sníh ve zpomaleném čase. „Nejsem vaše loutka!" opakoval. „Nejsem váš korunovaný vězeň!" pokračoval. Za ním se Nebe zavíralo. Měl pocit, že se za ním svět stahuje jako smyčka.

Měl v očích slzy, ale nebylo to z lítosti. Bylo to z toho, že konečně dělá něco správného.

A pak… konečně doběhl na konec mramorové chodby, kde byl portál do Thallaranu – ovál rudého světla, který pulzoval jako živé srdce. Dělal

děsivý zvuk, ozýval se odtamtud křik mučených duší, který mohl slyšet jen svatý. Ale Waydana nic neděsilo víc, než zůstat tady. „Počkej na mě," zašeptal, naposledy se ohlídnul, odrazil se a skočil.

Svoboda chutná po hříchu

Bůh stál u okna ve své pracovně a zíral ven. Ruce se mu třásly i kolena. Byl vyděšený, naštvaný, zklamaný, zoufalý a přehrával si ten moment pořád dokola.

A nejen ten, všechno, co si za posledních pár týdnů s Waydanem řekli. Připomínal si jeho slova obrany. Bral je na lehkou váhu. Teď se ale mísila s těmi Luciferovo těsně před tím, než ho taky ztratil. Přišel o oba syny a vlastní hloupostí. Ale, takhle on to neviděl. Bohužel…

Waydan se snažil popadnout dech. Z toho běhu se mu srdce už zklidnilo, ale teď bušilo z jiného důvodu – adrenalin. On utekl z Nebe. Od oltáře. Od nevěsty. Od otce. A hůř, rovnou do Pekla. Vzdal se trůnu, svého dosavadního života, a tak trochu i duše, ale nikdy mu nebylo líp. A měl chuť dělat všechno takhle šíleně. Vzít si to, po čem touží.

Prsty obou rukou si zabořil do vlasů, zamyšleně udělal v chodbě u portálu malé kolečko a když se zastavil, padl na kolena a rozesmál se. Úlevně a upřímně se rozesmál. Byl svobodný. Měl chuť skákat, i když byl celý roztřesený.

Poprvé v životě nemyslel na ostatní. Sice způsobil doslova peklo v Nebi, ale cítil se tak krásně. „Ty vole…“ procedil s úlevným výdechem a podíval se na modrý portál, který se vlnil jako moře. Z druhé strany odkud utekl byl portál rudý jako vařící se krev. Věděl, že tady je před otcem a tím vším tam venku v bezpečí. Mohl si dělat konečně co chce.

„Já to udělal. Já to vážně udělal,“ šeptal. „Utekl jsem z vlastní svatby a korunovace,“ dodal. Nemohl tomu uvěřit. Jen tam tak klečel, oči zavřené a nasával tu vůni klidu. Pravda je, že to chtělo značnou kuráž něco takového udělat. A bez taháku jako je láska by to nedokázal.

Pak otevřel oči. Věděl, kam teď musí. Za mnou… Zvedl se ze země a utíkal jako předtím od oltáře. Už to nedokázal vydržet. Hlavou se mu honilo, že jsem možná teď taky před takovým slibem a co kdyby přišel pozdě?

Běžel jako posedlý, věděl přesně, kudy, aniž by ty chodby znal. Šel rovnou za svým srdcem, jako bych ho volala. Nevěděl, jestli běží dost rychle. Jestli není pozdě. Co když právě teď nějaký muž pokleká, co když mu mě bere.

Zastavil se až na vyvýšené terase u chrámu a zahlédl mě. Stála jsem tam… sama. V rudých krátkých šatech, vlasy rozpuštěné, oči upřené kamsi do země a myslela jsem na to, jak moc mě život bez něj nebaví.

„Rinko," zašeptal, až sotva popadal dech. Já se na něj otočila. Měla jsem pocit, že se mi to jen zdá, že mám halucinace z toho, jak moc mi chybí, ale byl tam s dlaněmi opřenými o kolena, aby neomdlel a čekal na mě.

„Waydane?" ozvala jsem se tiše a rozběhla jsem se k němu div, že jsem se nezabila o kluzkou podlahu a podpatky. „Waydane!" volala jsem nadšeně a už jsem se viděla v jeho náruči, zatímco jsem sbíhala nekonečné točité schody.

Jemu se možná trochu ulevilo, když mě viděl, jak mu běžím naproti. A ulevilo se mu ještě víc, když jsem mu padla do náruče a držela se ho jako klíště.

„Miluju tě, Waydane," zašeptala jsem mu do rtů, než jsem ho konečně políbila. Cítila jsem se jako bych se znovu nadechla po tisíci letech pod vodou. Musela jsem mu to říct. Byla to palčivá potřeba. Chtěla jsem, aby to věděl pro všechny případy.

Jakmile se naše rty setkaly, bylo to, jako by se všechno kolem nás roztříštilo na magické světlo. Peklo na okamžik zchladlo, Nebe se zahřálo a Ráj se zachvěl v zemětřesení. Všechna bolest, čekání, strach, každá uroněná slza, to všechno se rozplynulo v tom jediném okamžiku, kdy mě políbil zpátky.

Jeho rty byly horké, roztřesené, a přitom tak pevně přitisknuté k mým, jako by se bál, že je to sen, co se každou chvíli rozplyne. Ztuhl jen na vteřinu, možná ze šoku, možná proto, že tomu všemu nevěřil a pak zase pokračoval. Hladově a vášnivě jako by zítřek neměl existovat. Co zítřek, ani následující minuta, protože to se nám klidně mohlo stát.

Jeho ruka mi vjela do vlasů, druhou mě tiskl k sobě, jako by se bál, že mě znovu ztratí. Líbal mě nejen ústy, ale celou svou duší. Zasténal do polibku, rozechvělý a úplně oddaný.

„Miluju tě, Rinko," řekl a když jsem se pousmála, zase zaútočil na mé rty a vzal si mě do náruče, že jsem omotala své nohy kolem jeho pasu. Rozhodně bych řekla, že takhle Nebešťani nelíbají. V tom polibku byl cítit pekelný plamen. Možná, že opravdu patřil spíš do Podsvětа.

„Áááááá!“ zařval bůh a mrsknul se zrcátkem o mramorovou podlahu, když nás spolu viděl, jak se spolu vřele vítáme. Peklo mělo symbolizovat hrůzu, což se teda děje, ale jen pro lidské duše, které udělaly za života strašné věci. Démoni se měli v Pekle vždycky jako blechy v kožichu a Waydan to pochopil naštěstí včas.

Azakiel na boha smutně koukal. Gabriel se snažil nenápadně vypařit za Waydanem, ale bůh ho chytil za plášť a přitáhl k sobě. „Ty nikam nepůjdeš! Azakieli, dej zavřít portál do Pekla.

Z těch prašivých bestií mi sem už nikdo nikdy nevkročí. A Waydan je oficiálně jedním z těch zatracenců taky. Jeho duše už není krystalicky čistá. Oddává se těm špinavostem, už dlouho nebude neposkvrněný. Peklo ho zkazilo už po první návštěvě…“ zašeptal jako by si to právě uvědomil a málem se rozbrečel.

Azakiel se mu poklonil a šel plnit rozkaz. Gabriel se bál, že tam bude muset zůstat navždy. A taky věděl, že hřešit tak, aby ho bůh musel poslat do Pekla fungovat nebude. Bůh nikdy nebyl hloupý, jen hrdý, tvrdohlavý a zkrátka oba jeho synové měli to, co on. Ale on neměl to, co oni – pokoru.

„Jsem tak šťastná, Waydane. Já jsem tak strašně šťastná. Bála jsem se… bála jsem se, že už tě nikdy neuvidím,“ chrlila jsem ze sebe, zatímco jsem ho pořád zběsile otlapkávala.

„Už od tebe nikam neodejdu, slibuju. Budu ti pořád nablízku,“ šeptal a zase si mě k sobě přitisknul.

„A co Ludmila a Stříbrný Království? Bůh a Lucifer?“ zeptala jsem se.

„Nevím co bude, ale vím, že mě nic nedonutí, abych tě přestal milovat, Rinko. Nic mě od tebe neudrží. Umřel bych pro tebe. Udělám všechno, abych s tebou mohl být. Všechno,“ řekl.

„Jak to, že jsi tady? Co se stalo?“ vyzvídala jsem. Podíval se na mě a zoufale si povzdechl. Něco mi říkalo, že tentokrát něco špatného. Dívala jsem se do očí a čekala, až to konečně řekne.

„Utekl jsem od oltáře. Nechal jsem tam Ludmilu s otcem stát a zírat mi na záda. Byl to parádně devastující pocit, a i když jsem věděl, že to bude mít následky, musel jsem to udělat. Prostě musel. Nechci bez tebe žít už ani minutu,“ dodal a zamilovaně se na mě podíval. Blázínek, on je takový blázínek.

„Představa, že jsem tam navěky a že bych tě ztratil… nic horšího si nedokážu představit, Rinko. Nic,“ zmínil.

„Já jo a mám strach," přiznala jsem a opřela si hlavu o jeho hrudník.

„Já taky, lásko, já taky," dodal.

„Já mám ale strach o tebe a o tvojí duši. Nechci, aby ti tady někdo ublížil, nebo aby se ti mstil bůh… nám. Musí mě nenávidět," pokračovala jsem, ale pohladil mě po vlasech.

„Ššš, neboj se. Jsem tady a bude to dobrý. Budeme spolu. Už napořád. A jednou se vezmeme. Ukážeme všem těm hlupákům, že láska přežije úplně všechno," šeptal mi do ucha. Znělo to krásně, ale taky pěkně naivně. Nicméně jsem tomu taky věřila. Z celého srdce.

„Já tě tak moc miluju," zopakovala jsem, stoupla si na špičky a zase ho políbila. Nemohla jsem se od něj odlepit. Bála jsem se, že když to udělám, už nikdy ho nebudu smět znovu políbit, nebo třeba jen vidět.

On to ale udělal a lehce mě od sebe odstrčil. „Já se vrátím, ano? Musím nejdřív něco udělat," dodal. Oči se mi zalily slzami.

„Neodcházej. Prosím. Nechoď nikam. Waydane. Tahle chvíle je vzácná, nikdo tu zatím není. Nikdo neví, že jsi tady. V momentě, kdy to někdo zjistí, tohle všechno skončí. No tak, prosím… pojď sem," řekla jsem tak zoufale, že se mě chytl za ruku, kterou jsem k němu natahovala a rozhodl se, že využijeme každou vteřinu, kdy můžeme být spolu.

Zatáhla jsem ho za roh, kde byla úzká a málo používaná ulička a podívala se mu do očí. On mi lehce přejel prstem po rtech a zase se ke mně naklonil, aby je ochutnal. Ráj není místo, ale je to pocit.

Naše polibky se začaly postupně prohlubovat a doteky taky změnily svou intenzitu. Hltali jsme se a snažili se sebe navzájem nabažit, ale to bylo nemožné. Skoro jako naplnit tekutinou nekonečně velký bazén.

Moje dlaně klouzaly po jeho těle stejně tak jako ty jeho po mém. „Jsi tak nádherný," zašeptala jsem mu do pusy, protože jsme se od sebe ani na chvilku neodlepili.

„To ty jsi nádherná," řekl a vysadil si mě zase do náruče. Moje vlasy ho šimraly na tváři, jak jsem k němu skláněla hlavu, abych zase dosáhla na jeho rty. Lehce jsem ho do spodního rtu kousla a pak laskala jeho krk.

„Oh," vzdychl, když jsem mu do kůže zase zabořila své tesáčky. Sjel i se mnou v náručí po zádech do sedu. Ano, teď jsem byla na něm obkročmo tak, jak jsem v *Neřestu* nemohla a podtrhlo to ještě víc mojí touhu.

Jen se opíral zády a hlavou o stěnu za ním, tiše vzdychal a nechal se rozmazlovat mými démonskými přednostmi, zatímco mě držel pevně za

boky. Já pak raději na chvilku přestala, abych ho zkontrolovala, jestli ještě můžu pokračovat, nebo jsem si vzala už dost.

Otevřel oči a vybízel mě, abych ještě nepřestávala. Tak jsem se do něj znovu zakousla. Ještě víc zaklonil hlavu. Byl opřený o stěnu za ním a měl pootevřená ústa. Úplně se mi odevzdal.

„Tohle mi tak strašně chybělo. Tak moc…" přiznal a přitiskl si mě k sobě ještě těsněji. Po chvilce jsem raději přestala, protože v tuhle chvíli musím být já ta rozumnější.

On jen polknul, až se mu pohnul ohryzek. Byl stále opřený hlavou o zeď za ním a podíval se na mě naprosto vyčerpaně. „Chtěl bych tě líbat úplně všude, jak jsem ti slíbil. A taky ti oplatit to, co jsi dala ty mě," řekl, zatímco se mi díval na rty a jemně se jich dotýkal prstem.

„A nebýt v tomhle trapným oblečení… už to sem nepatří," řekl a kouzlem ze sebe shodil roucho a objevilo se na něm něco normálního jako tričko a džíny.

„Nebylo to vůbec trapný, nemusíš kvůli mně popírat, kdo jsi. Jsi anděl," zašeptala jsem, ale zavrtěl hlavou.

„Ne. Už ne. Ještě chvíli to potrvá, ale anděl už nebudu. Nikdy," dodal. Nechtěla jsem mu to vymlouvat, to on se tak rozhodl a já ho respektovala. Pak jsem mu sjela rukou po břiše dolů až k jeho pásku. On se nechal, ale bylo na něm znát, že čím blíž jsem k jeho mužství, tím víc je nervózní.

Měl plnou hlavu toho, že bychom už neměli jít dál, protože by ho pak Lucifer už tuplem zavraždil. Ale odepři si něco, po čem neskutečně toužíš několik stovek let.

Popadla jsem jeho ruku a položila na vnitřní stranu mého stehna pod sukni. Mlčky se na mě díval a vyjel s rukou výš. Jen o kousek, ale i tak jsem měla pocit, že explodu. Možná to bylo i tím, že jsem věděla, že děláme něco zakázaného, ale o to víc to bylo vzrušující. A soudě podle toho, jak se na mě díval, cítil to taky.

Věděla jsem, že k tomu k čemu to směřuje dneska nedojde. Ale nechtěla jsem vzdávat to snažení. Když nic, alespoň jsem se ho mohla dotýkat. A Lexi měla pravdu, byl dole velký a tvrdý. Cítila jsem to pod sebou intenzivně. A bylo to zvláštní najednou dělat takové věci a zvlášť s někým, koho miluju. Hrozně moc jsem toužila ta jeho místa prozkoumat, ale nebyla na to nejlepší doba. Ne na naše epické poprvé.

Potom jsem mu dokonce vjela rukama i pod tričko a sjela po bocích svými nehty. Waydan se tiše ozval a zavřel na chvíli oči. Jeho kůže se

proměnila na šmirgl. „Příšerně mě vzrušuješ," přiznala jsem mu po chvilce, co jsem rukama šmejdila po jeho těle.

Nejspíš chtěl něco říct, ale jen se na mě tak zoufale podíval. Zoufale po tom, abych nepřestávala. Měla jsem pocit, že chce, abych přitvrdila, ale bál se si to vynutit. Nedivím se mu, dnešní dávka hříchů musela být pořádná. Bylo toho na něj tolik, že nevěděl ještě pořád, která bije.

Když jsem viděla ten pohled pousmála jsem se. V jeho očích bylo něco hříšného, co se pere s jeho morálními hodnotami a já hořela zvědavostí vědět co to je.

„Napadá mě tolik věcí, co bych s tebou chtěl dělat, až mě to děsí. Nikdy jsem takhle nepřemýšlel. Možná mě posedla temnota," prohlásil. Byl tak sladký.

„Ne, Waydane, to je normální a patří to k milování. Ať už tě napadlo cokoli. Věř mi," objasnila jsem, ale zavrtěl hlavou.

„Určitě ne. Je to tak nemravný, na co teď myslím, že to určitě není běžný. Vím o tom, jak se dělají děti a nic takovýho se u toho nedělá. Biologicky by to bylo… zbytečný," řekl, zatímco mi pohladil bříškem prstu rty a hladově se na ně díval. Bylo mi jasný, co chce, už podle toho pohledu, ale chtěla jsem, aby to řekl.

„Tak mi to pověz," naléhala jsem, ale zavrtěl hlavou.

„To nemůžu ani říct. Jsem džentlmen," dodal. Chtěla jsem to z něj dostat a zároveň ho uklidnit, protože jsem přece jen byla v tomhle odvětví znalejší.

„Tak já budu hádat, jo?" navrhla jsem a zašeptala mu to do ucha. On vytřeštil oči.

„Jak to víš?" zeptal se. Já se pousmála.

„Protože je to normální. A jestli chceš, ráda to udělám. Bude to nás obou poprvé," dodala jsem, zatímco jsem mu zběsile rozepínala pásek pode mnou. On se úplně našponoval.

„To nemůžu, takhle tě zneužít a znesvětit," prohlásil, když jsem už měla na dosah jeho boxerky.

„Tak to není. A já se klidně nechám jak říkáš znesvětit od tebe tímhle způsobem. Není normální si to odpírat, když to můžeš mít. A já to chci udělat jestli chceš ty," objasnila jsem, slezla z něj a klekla si před něj na kolena.

„Ne ne ne! Počkej. Tohle nedělej. Já nejsem žádnej tvůj pán, abys přede mnou takhle klečela. A hlavně… tohle nemůžeme," šeptal napůl vzrušeně

a napůl rozrušeně. Poslechla jsem ho a políbila ho na krk. Byl tak roztomilý, že jsem z toho šílela. Chvíli jsem nenápadně kroužila kolem jeho podbřišku, a zírajíc mu do očí jsem mu strčila ruku pod džíny a začala mu přejíždět dlaní po přirození přes boxerky.

Byl z toho celý pryč. Možná se trochu styděl. Zase jsem si na něj vylezla zpátky a podívala se na něj, jak se tváří. Užíval si to, ale byl napjatý. Plný rozporů. Díval se na mou ruku a sem tam zavíral oči.

Já ho sem tam líbala něžně na krku. „Tak to není, při milování to neplatí. Vzájemně se jeden přizpůsobuje druhýmu. Nejdřív jeden uctívá druhého a pak ten druhý uctívá prvního. Je to projev oddanosti, lásky, vášně a chtíče. A jakkoli hříšně a zvráceně to zní, dokud se to oběma líbí, je to tak správně," šeptala jsem do jeho kůže na krku a jemně ho okusovala.

On tiše oddychoval. „Milovat někoho duší je důležitý stejně tak jako milovat ho tělem. Je to důkaz nejen lásky, ale je to i potřeba, která se hasí právě takhle.

Když máš žízeň, jdeš se napít. Když máš hlad, najíš se, ale když potřebuješ tohle, nic kromě tohohle to neutiší. Nemůžeš to zapít ani zajíst, jen bys tu potřebu oddálil. Potřebuješ to, Waydane, jako každá jiná bytost.

Říkal jsi, že na sebe občas saháš a představuješ si, co tě vzrušuje. To je taky normální. Děláš to, když nemáš nikoho jiného, kdo by to udělal za tebe. Taky na sebe sahám a myslím na tebe," vysvětlila jsem mu, zatímco jsem ho lehce ozobávala na krku a uchu.

„Myslíš u toho na mě?" zeptal se překvapeně, zatímco se mě lehce dotýkal prstem na tváři. Usmála jsem se a přikývla jsem.

„Jenom na tebe," dodala jsem.

„He, to je milý," řekl.

„Nemusíš se za to stydět, proklínat, ani trestat. Poddej se tomu. Máš mě a já tě miluju a chci ti to ukázat. A nejen, abych potěšila tebe, ale i sebe. Protože, když se ti to líbí, líbí se mi to taky. I kdybych nedosáhla orgasmu. Hlavní pro mě je, abych k tomu dohnala tebe," vysvětlila jsem mu.

„A pro mě tebe. Už jsi toho pro mě udělala hodně. Nech mě ti to oplatit. Teď jsem na řadě já," řekl. A tak jsem si řekla, že ho nechám. Ani jsem nepomyslela na to, v jakým příbuzenským vztahu jsme. Nezajímalo mě to. Ne teď.

„Dobře," zašeptala jsem a nechala jsem ho prozkoumávat mě. Waydan mi vjel rukou na moje nejcitlivější místo přes kalhotky. Skoro jsem až zadržela dech. Díval se na mě, jak na jeho dotek reaguju. Možná jsem se

projevovala jen tichým vzdycháním, ale uvnitř mě to byla bouřka. Jen jediný jeho dotek a já se roztékala jako máslo na slunci.

„Nechápu, že tohle otec vnímá jako něco nečistýho. Vždyť je to tak krásný. Není na tom nic špatnýho někoho mít rád. Dotýkat se ho všude. A nechat ho, aby se dotýkal i tebe," řekl a jemně mě hladil.

„Já vím. Jenom křesťani se neustále trestají za všechno, co je normální a odpírají si potěšení. Mučí se a pak zabíjí ze závisti toho, kdo dostal rozum a přestal ignorovat pravidla. Jsem ráda, že to chápeš," odpověděla jsem.

On na mě překvapeně koukal. „Něco na tom bude, když se to říká i v Pekle," dodal. „Teď bych ale radši dělal jiný věci," přiznal a zase se zaměřil na mě. Rukou mě opatrně pohladil přes kalhotky tam dole a rty se jemně dotkl mých prsou. Vtiskl mi na ně pár polibků a podíval se mi do očí, jestli mi to nevadí.

„Co bys rád dělal?" vyzvídala jsem vzrušeně.

„Všechno," prohlásil tiše a sjel prstem níž, až tam, kde jsem chtěla jeho. Taky jsem mu dala jasně najevo, že to je to místo, kde mě jeho dotek přivádí k šílenství.

„Tak to udělej," škemrala jsem. Myslela jsem, že se zblázním, jak pomalu na to šel. V hlavě jsem měla plno všelijakých představ, kam se tohle naše mazlení může všude zatoulat. A pak jsem ucítila jeho prsty na mé nahé kůži a jeho horký dech na mém krku.

„To je tak strašně krásný vidět tě, cítit tě a slyšet tě, když se tě dotýkám. Je to tisíckrát lepší, než jsem si to představoval," zašeptal mi do ucha, až se dotknul rty mého ušního lalůčku. Po těle mi vyrašila husí kůže. Jeho srdce tlouklo přes to mé, že to znělo už jen jako jednotný tón.

„Co bys chtěla ty, abych udělal dál?" zeptal se vzrušeně. Já se usmála a lehce se mu o ty prsty otřela. „Oh bože, to mě taky strašně vzrušuje…" zašeptal a já ho jen tak krátce políbila. On mi polibek oplatil. Na chvilku sevřel mé rty a pak mě zase nechal mluvit.

„To, co bych chtěla je hodně nemravný. Skoro jako to, když u tohohle voláš svého otce," odpověděla jsem mu do rtů. On se pousmál.

„Tady mě neslyší. Jsem poslední dobou na hříchy jak dělanej. Já to zvládnu," řekl hned na to, a tak jsem to na něj vybalila přímo. Zvedla jsem k němu oči. Byly touhou úplně černé. Těžko říct, jestli chápal, co tahle barva znamená.

„Chtěla bych, abys mě ošukal," prohlásila jsem suverénně. On se zase tak sexy pousmál a olízl si rty. Zdálo se mi, že prolomil ten led, po kterém

se ještě před chvílí klouzal. Tady je ten nemravný anděl, který se mi ukázal naposledy v *Neřestu*. Věděla jsem, že to v sobě má.

„Jo tak to bych taky chtěl," přiznal.

„Tak pojď. Víc v Pekle už být nemůžeme," pokračovala jsem a zase ho chtěla pomuchlovat, ale zavrtěl hlavou.

„To bych neřekl," opáčil a přitiskl si mě k sobě tak, až jsem ucítila tu tvrdost na tom místě. Oba jsme na chvilku ztratili slova. „Necháme si to na jindy. Zatím můžeme dělat i jiný věci. Postupně se dostaneme ke všemu, neboj se," řekl a udělal ten pohyb znovu, aby mi dal najevo, co mám dělat místo toho.

A tak jsem s tím pomalu začala a třela jsem se o něj tak jako kdysi o jeho stehno. Tohle ale bylo mnohem intenzivnější. Byl to jeho penis a byl tvrdý jak beton. „Jo…" vzdychl a pozoroval mě s pootevřenou pusou. Dívala jsem se, jak se na mě dívá a pokračovala jsem. Vždycky se tak sexy zatvářil a zachvěl pode mnou, když jsem se k němu přitiskla až moc.

„Ale kdy to bude? To nevydržím," šeptala jsem prohnutá v zádech. On natáhl krk k mému výstřihu a nestydatě zabořil rty do mých prsou. Lehce jsem vzdychla a nechala ho mě laskat.

„Brzy, srdíčko moje. A budu se snažit, aby to bylo co nejdřív. Nejdřív musím mít požehnání od tvýho táty a to mi dá zabrat," zašeptal a pokračoval v tom laskání mých prsou.

„Abychom se dočkali," opáčila jsem suše. On se pousmál.

„Dočkáme, neboj se," chlácholil mě a olizoval mi prsa. Byl tak vášnivý i na tak omezené možnosti, jaké máme. To se mi líbilo. „Od tý doby, co jsme dělali tamto v tom klubu jsem na tebe hodně myslel. Nenapadlo mě ale, že by další taková chvilka s tebou mohla být ještě lepší. Každá chvíle s tebou je jako cesta k orgasmu, příjemná a stupňuje se," šeptal do mé kůže.

„Taky to tak vnímám," odpověděla jsem mu a začala ho zase líbat. Tentokrát pomalinku stejně tak pomalu jako bylo moje tempo, jakým jsem se s ním mazlila. „Vím co ti dlužím," šeptala jsem.

„Tvoje potěšení," odpověděl tiše a usmál se. Já přikývla a pokračovala jsem. „Dokážeš to… o mě… takhle?" zeptal se.

„Za deset vteřin, ale chci si to užít," odpověděla jsem. On se pousmál.

„Takhle rychle?" Divil se a dal mi pramínek vlasů za ucho. Já přikývla a lehce jsem ho kousla do krku. Waydan zasyčel. Trochu bolestně. Trochu rozkoší.

„Oh, moje svatá matko boží, to je ono!“ vykřiknul a mačkal si mě k sobě. Čím dýl jsme se mazlili, tím víc se zbavoval ostychu. Bylo to sexy. Ale už jsem se bála z něj pít, měla jsem dost jeho krve, takže jsem ho spíš jen kousala. „Jo, ještě. Víc... ještě víc. Nepřestávej prosím…“ vzdychal a hladil mě po zádech.

Po chvilce jsme zaslechli kroky z vedlejší uličky. Oba jsme ztuhli a přestali s tím. Nějaký démon se tam zastavil a telefonoval. Bohužel pro nás tyhle chodby byly jedinými místy, kde byl nějaký signál. Byly totiž lehce nad zemí.

Já jsem se na něm zase začala hýbat a snažila se to urychlit i přes to intenzivní nebezpečí. Měla jsem strach, že by nám to mohl někdo překazit. Waydan se pousmál a pomáhal mi mě na sebe tlačit. Dávali jsme si pozor, abychom nebyli slyšet a o to víc jsme se oba blížili k vrcholu. Dívala jsem se na něj, jak si to tiše užívá.

Naštěstí ten dotyčný démon ten hovor vyřídil rychle a my tam zůstali zase sami. „Jsi tak velkej…“ šeptala jsem nadrženě, zatímco jsem se po něm nestydatě klouzala. U toho jsem ho sem tam líbala a přikousla jeho rty a mačkala jeho tričko. Bylo to tak obscénní, ale strašně mě to bralo. Taky už jsem byla dost rozjetá.

„Jo? Bál jsem se, že ne,“ přiznal rozněžněným hlasem.

„O to se fakt bát ne-mu-síííš. Jsi dokonaléééj,“ dodala jsem a pak už mě zaplavilo naprosté blaho. Cítila jsem, jak mi žilami včetně krve kolují hormony. Skroutily se mi prsty u nohou a nevím, co se dělo venku, protože uvnitř mě to teplo vycházející ze středu mého těla zaměstnávalo ažaž.

A on… on se na mě díval. Naprosto uchváceně se na mě díval. Nijak jsem se nestyděla, ne před ním. Chtěla jsem, aby věděl, co se mnou dělá. U toho mého doznívajícího pocitu štěstí mi vtiskával polibky na tvář a krk. Jako by chtěl, abych si to užila ještě víc, ale to ani nešlo. Ne, když mi tak pulzoval mezi stehny. Pak jsem otevřela oči.

„Jsi tak strašně krásná, když se uděláš,“ prohlásil s takovým rošťáckým úsměvem. Jen jsem se zaculila.

„To ty taky. Mám to pořád před očima,“ přiznala jsem. On se taky tak roztomile zaculil a olízl si rty. „A teď ty,“ zašeptala jsem.

„Ne ne, teď je to vyrovnaný. Navíc, to poslední co právě teď potřebuju je hledat tu místo, kde se vysprchuju. Jsem sice hrozně nadrženej, ale…“ Zarazil se o můj zvědavý pohled.

„Ale?“ zeptala jsem se. On se zaculil.

„Rád po tobě toužím, je to taková mučivá rozkoš. Hlavně bude pořád co objevovat. Už teď se nemůžu dočkat na příště," objasnil a zase mě pohladil prstem po rtech. *Hm, takže se rád dobrovolně trápí?* Líbilo se mi, že i přes nedostatek zkušeností má svůj styl. Že ví, co se mu líbí a co chce.

Pak se jeho úsměv vytratil. „Měl bych radši už jít. Nechce se mi, ale měl bych," zašeptal smutně. Přikývla jsem, slezla z něj a nechala ho, aby se upravil.

„Brzy se zase uvidíme," zmínil hned, jak si zapnul pásek a pustil přes něj své tričko. Smutně jsem se pousmála a přikývla jsem. On mě něžně políbil na tvář a udělal ode mě krok.

A když mi došlo, že ode mě vážně odchází, chytla jsem ho za ruku a přitáhla ho k sobě zpátky. Nalepili jsme se na sebe jako dva magnety a políbili se. Tolik se mi od něj nechtělo odcházet.

„Buď opatrný," zašeptala jsem. On přikývl a dotknul se mé tváře. Já zavřela oči a pomazlila se o jeho ruku. A když jsem otevřela oči, byl pryč.

Lucifer stál u obří rezavé brány v přízemí a v ruce držel papírový seznam, ze kterého odškrtával jména. Před ním byla obrovská fronta. Mnohem větší, než Waydan kdy viděl stát u nebeské brány. Kdysi dělal stejnou práci ale nahoře.

Byly tam duše zemřelých lidí z celého světa. Lucifer stejně jako Waydan musel umět mluvit alespoň trochu všemi jazyky.

„Selena Raynolds. Se-se… Selena Reynolds tady. Kleptomanka, drbna, lhářka, závistivá, zákeřná, manipulativní, nevěrná, ale taky pěkně chytrá, roztomilá a sexy," prohlásil, zírajíc na ní.

Ona se třásla strachy a mlčela. „No," začal Lucifer. „Až na tu nevěru, všechny tyhle vlastnosti dokážeme v Pekle ocenit. Není to nic strašnýho. Nikoho jsi nezabila, nikomu jsi nějak vážně neublížila. Ne fyzicky.

Půjdeš na test a uvidím, jestli si tě nechám v přízemí, nebo půjdeš za Astarothem. Ale nemusíš se bát, bude se ti u nás líbit. Teď jdi tímhle směrem k tomu démonovi, dá ti papíry k vyplnění. Po jejich vyhodnocení buď půjdeš dolů, kde tě Astaroth lehce potrestá, nebo se místo trestu staneš démonkou. Nebo možná další jeho přítelkyní, má pro takový jako jsi ty slabost," řekl a poslal jí i s papíry za démonem za ním.

„Tak, koho tu máme dál? Hm, vrah a pedofil. Ty půjdeš rovnou se mnou," řekl, poklepal na měšec za opaskem a vtáhl ho tím dovnitř. Pak se

podíval na frontu a povzdychl si. Už chtěl přijmout dalšího hříšníka, když si všiml Waydana, jak k němu jde.

„Ty?“ syknul, zavřel před dušemi bránu a zamířil si to rovnou za bratrem. „Jak ty se vůbec po tom všem opovažuješ sem lézt?“ vztekal se. „Že se nestydíš!“ dodal.

Waydan chtěl říct, že se stydí, ale jen se na něj podíval. „Utekl jsem,“ zašeptal. Lucifer na něj šokovaně civěl. Možná, že vycítil, že se k tomu schyluje, ale nikdy by ho ani nenapadlo, že to opravdu Waydan udělá.

„Cože?“ zašeptal překvapeně.

„Utekl jsem z Nebe jednou provždy,“ objasnil. To jeho bratra zchladilo. Teď s ním soucítil. Udělal k němu dva kroky a objal ho. Waydan z toho byl v šoku. A teď ještě když pomyslel na to, co před chvílí vyváděl s jeho dcerou… měl výčitky.

„Už bude dobře, uvidíš. Já s tátou promluvím a uklidním ho. On si poradí, je nesmrtelnej. A ty… ty konečně budeš žít. Budeme zase jako dva bráchové,“ řekl, poplácal ho po zádech a usmál se na něj. Waydan se taky pousmál a přikývl.

„Pojď, všechno mi to povíš. Hlavně, jak se tvářil otec, když jsi utíkal,“ řekl a vedl ho s rukou kolem ramen k sobě do kanclu.

„To nevím, měl jsem ho v zádech. Sice mě jeho pohled pálil, ale raději jsem se nedíval. Ani na Ludmilu,“ dodal. Lucifer se zarazil.

„Proč by ses měl dívat na Ludmilu, ta tam byla taky?“ vyzvídal.

„Já jí nechal u oltáře, Luci,“ objasnil. Jeho bratr vyprskl smíchy. Tohle nečekal ani ve snu.

„Co že jsi? Utekl jsi z Nebe při ceremoniálu? U všech ďasů, brácho, ty se nezdáš,“ zmínil. I já měla ten pocit vzhledem k tomu, co mi všechno už stačil předvést.

„Nechal jsem tam Gabriela. Slíbil jsem mu, že ho vezmu s sebou. A něco mi říká, že by šel za mnou, ale nemůže. Mohl bys ho tam vyzvednout? Prosím,“ naléhal.

„To bych rád, ale je to blbost. Teď dráždit tátu nebudeme. Vysvobodíme ho později. Teď se ty musíš dostat z toho šoku. Ukážu ti, kde budeš spát. Chtěl bys výhled na lávu, nebo radši na řeku duší? Doporučuju tu lávu, ta pořád nenařiká. Občas teda trochu bublá, ale dá se to snést,“ navrhnul.

„Nejsem na takový vedro zvyklej. Už teď se potím jak kdybych běžel maraton. Asi radši tu Řeku Nářků. Nebo nemáš prostě výhled na nic?“ zeptal se. Luc se pousmál a přikývl.

„Mám, ale tam je plno," opáčil.

„Dobře, tak jo, láva," rozhodl se. Uvědomil si totiž, že možná zní až příliš vybíravě na to, že nemá kam jít.

„Paráda," řekl Lucifer a otevřel mu dveře do pracovny. „Vezmu si klíč a ukážu ti to. Snídat budeš… s námi," dořekl. Uvědomil si totiž, že tam budu i já. Ale nemohl ho jen tak vyčlenit. To, co s ním všechno udělá, abychom se nestýkali se rozhodl, že vymyslí později.

Mířila jsem si to rychlým krokem chodbou rovnou do *Neřesta* za Lexi. Srdce mi bušilo pořád jako šílené. *On je tady… je tady v Pekle a zůstane tady. Splnil se mi sen. Napůl. Co teď? Znamená to, že jsme spolu? U ďase, my jsme spolu dělali…*

Taky mi teď došlo, že jsme toho spolu hodně prožili a ještě toho tolik zbývalo. Neviděla jsem ani jeho břicho, natož penis. A on mě taky ne. A na to, že jsme teď měli tak dlouhou chvilku jen sami pro sebe, vzali jsme to úplně od začátku.

Měl ruku na mojí… a ani do mě nestrčil prst. Já měla ruce na jeho… a ani jsem ho neviděla.

Hlavou se mi toho honilo tolik, že jsem do něj vrazila, když vycházel s otcem z pracovny. Vytřeštili jsme na sebe oči. Otec si povzdychl. Tomuhle se chtěl vyhnout.

„Kde máš Rotha?" zeptal se a odstrkoval ode mě Waydana, který mě stále ještě roztřeseně držel v náručí. Raději jsme od sebe o krok ustoupili.

„Nevím, asi se šel vyčůrat. Nemusí se mnou být přece 24 hodin denně," sykla jsem.

„Teď už teda jo," opáčil a pohledem naznačil proč. Waydan se na něj nechápavě podíval. *Asi bylo naivní myslet si, že ho to přejde, co?*

„O čem je řeč?" zeptal se. Lucifer nereagoval. Jen se na mě tak podíval a pak na něj. Oba jsme působili napjatě. Ano, asi by to nakonec přisoudil tomu, co jsme spolu dělali za psí kusy v *Neřestu*. Ale stejně se mu na tom něco nezdálo. A to hlavně proto, že jsme se k sobě chovali jako bychom se viděli před chvílí a ne před čtrnácti dny.

„Vy se ani nepozdravíte?" divil se.

„Ahoj," mávla jsem na Waydana a on na mě zpátky. Bylo to celkem nepříjemné setkání.

„Ahoj, Rinko," řekl a podíval se do země. Lucifer dal hlavu na stranu a zamyslel se.

„Hm, nejsem idiot. Už jste se viděli. Nejsem první za kým jsi přišel, co? Mohlo mi to být jasný, že poběžíš rovnou za svojí milou. Až uvidím Astarotha, tak to pořádně schytá. Co jste spolu dělali? Snad jste spolu proboha nespali. Chováte se jako byste měli sex," prskal a díval se chvíli na mě a chvíli na Waydana. Pak protočil panenkami. Došlo mu, že to byla pitomá otázka.

„Rinko, to co jsem ti řekl posledně tak platí," objasnil. Já přikývla.

„O co jde?" zeptal se Waydan nechápavě. Lucifer se na něj otočil a s nasupeným výrazem si ho prohlédl jako by ho nikdy předtím neviděl.

„Vím o tom, co jste spolu dělali v Neřestu, když jsem odešel. Rinka mi to řekla, než to na vás stihl naprášit Satan. Dostala ultimátum, který se tě týká taky. O co jde, Rinko, pověz to svýmu mazlíkovi," řekl a podíval se na mě. Waydan na mě taky koukal, cítila jsem se příšerně.

„Otec mě nechal hlídat Rothem, aby nás od sebe držel dál. Normálně je pořád se mnou, ale teď si odskočil k sobě do patra něco vyřídit a mě s sebou nevzal, protože do těch míst nechci lézt," objasnila jsem.

„No, ale zkrátila jsi to, slečinko. Řekni mu, co mu udělám, když se tě dotkne. A co udělám, když se ho dotkneš ty," pokračoval. Waydan se na mě zase podíval.

„Není důležitý to zmiňovat, otče, jsem si jistá, že bys to neudělal a Waydan se taky chová příkladně. Ví co se sluší a patří a jak se mnou má mluvit," odpověděla jsem.

„Jistě," řekl suverénně. Ano, byl to dvojsmysl. „Co bys mi udělal?" zeptal se ho rovnou. Lucifer se na něj podíval, až mu žhnuly oči.

„Strašný věci s fyzicky trvalými následky, jsem všehoschopný, tak mě neprovokuj, Waydane. A nezapomeň, že tě taky můžu kdykoli poslat zpátky odkud jsi sem přišel," dodal. Oba jsme mlčeli.

„No a ty si jdi zase po svých a hledej si ženicha. My s Waydanem máme spoustu práce. A až se vrátí Roth, pošli ho za mnou, že ho čekám," řekl a odešel.

Waydan se za mnou ohlídnul a pak se radši zase věnoval bratrovi. Byl to tak zoufalý pohled plný nejrůznějších emocí včetně silných výčitek. Ale ne pro to, co jsme dělali, ale proto, že to bylo riskantní.

Lexi zase chystala klub na otevíračku a povídala si kupodivu s Thellnessou, se kterou dneska měla směnu. Ta utírala stoly, zatímco Lexi uklízela za barem a třídila spotřební materiál.

„Se Satanem ti to přeju," prohlásila najednou z ničeho nic. Lexi se na ní musela podívat, jestli se jí třeba něco nestalo, když řekla takovou věc. „Nekoukej na mě takhle. To, že jsem do něj byla zamilovaná neznamená, že nechápu, že může být s někým jiným. Přála jsem si, abych to byla já, ale… je to fakt zvláštní, že se zamiloval, co?" řekla.

Lexi na ní chvíli koukala, než se odhodlala něco na to říct. „Taky jsem v to nedoufala. A nemůžu uvěřit ani tomu, že ti o nás řekl," zmínila. Thellnessa přikývla.

„Jo no, asi se bál, že bych ho zase pokoušela. Je pravda, že když je zadanej, je ještě přitažlivější, ale nechám toho. Stejně mě nechce a dal mi to dost jasně najevo," dodala a přešla k dalšímu stolu.

V tom jsem tam vešla já. „Rinko," podivila se Lexi, když mě viděla v tom stavu, ve kterým jsem byla. Nejspíš jsem pro všechny vypadala normálně, ale ona na mě poznala všechno. Ještě aby ne, byla moje nejlepší kamarádka.

„Já půjdu, stejně jsem si chtěla ještě něco zařídit, než otevřeme," řekla mile Thellnessa. Usmála se na mě cestou k východu a já na ní taky. Ještě jsem jí podržela dveře. A pak jsem si to zamířila rovnou za Lexi, která mě chtěla obejmout. Tak nějak předpokládala, že to potřebuju.

„Co se děje, kamarádko?" zeptala se.

„Spíš mi řekni, co se stalo s Thellnessou, zdála se mi nějaká jiná. Hodná a milá," komentovala jsem.

„To počká. Teď ty," tahala ze mě netrpělivě. Já se posadila na bar a přemýšlela, jak začnu. „Chceš k tomu něco k pití?" zeptala se. Já přikývla.

„Whisky s ledem," odpověděla jsem. Ona se tak zvláštně zatvářila.

„Ajaj, to vypadá nejmíň na depresi. Na tu ti teda nenaliju. Maximálně colu," řekla.

„Jsme tu samy?" zeptala jsem se a ona přikývla. „Fajn, no. Tak stalo se to, že Waydan zdrhnul Ludmile od oltáře rovnou sem. A nejen od oltáře. Opustil Nebe. Jeho otec zuří. Běžel hned za mnou. Shodou okolností jsme byli chvíli sami," přiznala jsem. Lexi se tak divně zatvářila.

„Tak to je síla," řekla a já přikývla. „Byli jste úplně sami, když o vás nikdo nevěděl? Chápu," odpověděla. Bylo to skoro jako by mi četla myšlenky. Nebo mi jen byla ve spoustě věcech strašně podobná.

„Přesně tak," dodala jsem. Ona se natáhla pro tu whisky a pak mi jí mlčky přisunula blíž. Ne skleničku, ale celou flašku.

„A co, spala jsi s ním, nebo?“ vyzvídala. Zavrtěla jsem hlavou a ona si jen úlevně oddychla. Lexi chápala líp než já jaký by to byl průser.

„Dělali jsme to nebo,“ odpověděla jsem a napila jsem se tý whisky. Ona vytřeštila oči.

„Jaký nebo přesně jste dělali?“ tahala ze mě. Není divu, lezlo to ze mě jako z chlupatý deky.

„Takový to, že kdyby mezi námi nebylo spodní prádlo, přišli by jsme o věneček oba,“ objasnila jsem.

„Jo tak. Až takový nebo,“ zašeptala jako by přesně pochopila, co tím myslím. „Tak to muselo být fakt něco,“ dodala.

„No, to bylo,“ opáčila jsem a zase jsem se napila tý whisky. Lexi se ke mně natáhla přes bar, opřela si hlavu o dlaň a dvakrát zamrkala. Věděla jsem co to znamená.

„A dál? Jaký to bylo?“ vyzvídala.

„Krásný. Ale nebezpečný. Nejhorší na tom je to, že se asi nějakou dobu neuvidíme. Otec nás hlídá jak kdyby… no jako kdybychom byli děcka. A taky mě nutí hledat si ženicha. Jsem ráda, že ho to pustilo s tím Satanem,“ zmínila jsem a ona přikývla.

„To jo, protože spolu konečně chodíme,“ prohlásila.

„Nekecej!“ vyštěkla jsem a úplně jsem se narovnala. Tak se to přece jen povedlo. Aspoň nějaká dobrá zpráva.

„Je to tak. Včera v noci mi řekl, že mě miluje. Byl sice trochu napitej, ale nekecal. Zopakoval mi to i ráno, když jsem se probudila u něj v posteli. Jsem z toho pořád ještě v šoku,“ rozvášnila se a já se usmála. Byla jsem za ní ráda, ale záviděla jsem jí, že s ním mohla být.

V tom se otevřely dveře a dovnitř vešel Satan. „Jdu pro tebe, krásko…“ řekl a zarazil se o mě. Probodávala jsem ho pohledem nejvíc jak to jen šlo. „Ahoj, Rinko,“ řekl a políbil přede mnou Lexi a objal jí.

„Nechtěl bys ses Rince omluvit?“ Šťouchla do něj Lexi. Satan nechtěl, ale kvůli Lexi to udělal.

„Omlouvám se za to, co jsem ti způsobil a jak jsem se choval,“ řekl. Myslel to upřímně, což mě potěšilo, ale nic to neznamenalo, protože nám to fakt zavařil.

„Hm, díky. Jen pro info, jak ty jsi teď šťastnej, já kvůli tobě nešťastná. Otec mě nepustí k Waydanovi ani na krok. Víš, jak se máme rádi. Třeba tak moc jako vy dva s Lexi,“ objasnila jsem.

„Zkusím s ním promluvit a taky se mu omluvit,“ navrhnul.

„Možná se do toho radši už nemíchej," sykla jsem na něj. Jen na mě koukal těma svýma krásnýma očima. „A jen tak mimochodem, vyhrála jsem tu naší sázku. Až si vyberu manžela, budeš nám rok sloužit. A modli se, aby to nebyl Waydan, protože ten by si tě vychutnal," dodala jsem a odešla jsem.

Lexi se na něj podívala jako by mu tím pohledem chtěla říct, že si za to může sám, že byl tak blbej a šla uklidit tu whisky. „Nech jí tu," řekl a chtěl se napít, ale sebrala mu jí.

„Včera jsi měl dost a já nechci chlapa permanentně v lihu," zmínila a tu láhev vrátila do poličky. Satan se pousmál a zamilovaně na ní civěl.

„Víš, že se mi líbí, že máš o mě starost? A taky jaká jsi panovačná a drsná? Dominanci mám sice v krvi, ale od svojí druhý polovičky potřebuju úplně něco jinýho," dodal, natáhl se k ní přes bar a políbil jí.

Waydan se podíval z okna svého nového pokoje a povzdychl si. Potom si to zamířil k posteli a plácnul sebou do měkkých peřin. Dnešní den byl pro něj tak náročný, že vůbec nechápal realitu.

Vždyť je to teprve pár hodin, co nechal svou snoubenku – čistou andělku u oltáře. A dal otci jasně najevo, kam teď jeho srdce i duše patří. Vlastně, sem patřily vždycky, jen to bůh odmítal vidět. A Waydanovi se ulevilo, když to sám pochopil.

A teď? Co sakra bude teď? To mě strašilo v hlavě od chvíle, co jsem ho poznala. Jeho to možná strašilo v hlavě už dřív. Byl nalomenej a já jsem mu pomohla odejít. Ale mě úplně obrátil život vzhůru nohama.

Ticho pokoje najednou působilo tíživě, ale Waydan věděl, že tahle změna není konec. Je to začátek něčeho, co ho může buď úplně zničit, nebo konečně začne žít. Ale realita se od představ značně liší. Předtím si myslel, že to s bratrem uhraje, ale teď? Jeho svoboda taky není úplná, i když větší než v Nebi, o tom žádná.

Pro teď byl můj otec naše největší překážka. A taky moje blížící se plnoletniny. Ale vzpomněla jsem si, co říkal Waydan, když jsme… no dělali ty věci. Říkal, že ho nějak zpracuje. Ale povede se mu to?

Démonický Anděl

Azakiel chodil tam a zpátky za dveřmi boží kanceláře. Přemýšlel, jak řekne bohovi, že někteří andělé utekli do Pekla jako Waydan a že několik dalších zhřešilo taky. Krystaly hříchu se doslova sypaly na všechny strany, dost andělů si vzalo z Waydana příklad.

Všude byl zmatek, po chodbách paláce si andělé šuškali o Waydanovi, jeho útěku a porušení celibátu. A to všechno se dozvěděli tak, že zaslechl jeden anděl anděla, jak říkal jinému andělovi, že prý slyšel od anděla, že bůh zmínil nějaký růžový krystal hříchu, Peklo a démonku, když se bavil o svém synovi, který zdrhnul z vlastní svatby a ceremoniálu korunovace na boha.

Gabriel seděl v křesle jako obyčejný puberťák a pozoroval Azakiela, jak se nervově hroutí a sám byl napjatý, co se bude dít dál. Trochu očekával boží trest a tvrdší podmínky, když měl růžový krystal jako Waydan a byl s ním v Pekle. Ale snažil se nebát se. Vždyť Waydan to taky dokázal.

Ludmila stále ještě ve svatebních šatech seděla v hlavním sále a plakala, zatímco jí nějaké andělky utěšovaly. Jenže její bolest byla nekonečná. Byla zamilovaná do někoho, kdo před ní utekl v její nejšťastnější den do Pekla za démonkou. Od boha si vyžádala vysvětlení a teď se cítila hloupě.

Bůh byl taky k roztrhání, telefonoval s archandělem a rozčiloval se. „Jak se dozvěděli o krystalu hříchů? Jak se to u všech svatých stalo? Mě to nezajímá, vyřešte to a hned!“ ječel na něj do sluchátka.

„A co s těmi anděly, kteří stačili utéct do Pekla?“ zeptal se ho archanděl Laziel.

„Ať si to tam užijí, nevděčníci nevděční. Však oni pochopí, že se tam s nimi nikdo mazat nebude,“ dodal a zavěsil. Potom si povzdychl a nechal k sobě zavolat Azakiela.

„Ano, Nejvyšší?“ zeptal se hned, jak vstoupil do jeho kanceláře.

„Doslechl jsem se od Laziela, že někteří andělé utekli do Pekla,“ zmínil. Azakiel si oddychl, že to bůh už ví a že mu to nebude dávat za vinu, že bránu uzavřel pozdě.

„T-to je pravda, p-pane,“ koktal rozpačitě.

„Hm, teď už se to nestane. Spíš mi dělá starosti momentální situace v Nebi, všichni jsou z toho celí pryč. Nějak se k nim doneslo, co můj syn provedl a jaké hříchy spáchal. Andělská morálka klesla během hodiny o 10 % což je na nebeské poměry nepředstavitelná katastrofa," objasnil.

Azakiel přikývl. „Ano. A můžeme počítat s tím, že ještě bude klesat. A zvlášť, když nebudeme za trest anděly posílat do Pekla, pane," připomněl. Bůh se na něj tak zoufale podíval.

„Problém je, že se andělé Pekla nebojí. Mají mylný pocit, že se jim tam nic nestane. Oznam tedy všem, že budu trestat já a že to bude o hodně horší než v Pekle.

Za jakékoli porušení *Nebeského řádu*, *Desatera*, *Andělského přikázání*, *Božích zákonů* a *Nebešťanských nařízení* bude trest. Třeba trest vyhoštění z Nebe na Zem. Budou z nich smrtelníci s mizerným životem a s pamětí na časy, kdy se měli dobře," řekl a podíval se na Azakiela. „A zavolej mi Gabriela," dodal.

„Ano, pane," řekl Azakiel, poklonil se mu a šel plnit rozkazy. Bůh se pak posadil ke stolu, promnul si prsty kořen nosu a snažil se uklidnit. Taková tragédie potkala Nebe. Mnohem větší, než když utekl Lucifer. Ten to alespoň udělal soukromě, ale Waydan z toho udělal opravdové a veřejné faux pas.

Lucifer stál u duše v mínus osmém patře a přemýšlel, co jí provede dál. Byla zbavená podoby, takže to byla jen šedá, průsvitná hmota ve tvaru člověka jakým kdysi bývala, ale byla bez vlasů, tváře a prstů. Měla jen otvor podobný ústům, aby mohla křičet. To, jak viděla, se odvíjelo od toho, co jí vpravil do hlavy sám Lucifer nebo mučitel.

Visela za takové dva kolíky jako prádlo za ramena dolů a houpala se na lanku. Duše se zpravidla nemohly nijak pohybovat, byly odkázané svému mučiteli. A zvlášť pokud zrovna byly mučené v tak nízkých patrech.

Waydan stál vedle něj a se zkřiveným obličejem pozoroval bratra mučit duše. Už několik hodin. Nelíbilo se mu to. Ale když mu Lucifer vyprávěl, jakého hyenizmu se duše dopustily na Zemi, už mu to nečinilo takový problém tomu přihlížet.

„Co bys s ní udělal ty?" zeptal se Waydana po chvilce intenzivního přemýšlení. Waydan se zamyslel.

„Říkal jsi, že mučila, vraždila a okrádala důchodce? A že jich bylo přes padesát?" ujišťoval se. Lucifer přikývnul.

„Jo, hodně ošklivě je mučila, o peníze jí tolik nešlo jako o to mučení. Užívala si jejich slabost a bezbrannost. Měla milý obličej, takže si získala jejich důvěru. Byla to hodně ošklivá paní," dodal.

„Nevím, napadají mě ošklivý věci, ale stydím se je vůbec vyslovit. Je to krutý a já takový být neumím," odpověděl.

„Já vím, ale to se musí změnit. Waydane, už nejsi anděl. Nebo teoreticky ještě jo, ale chceš se stát démonem, ne? Nebo chceš být anděl v Pekle, dokud tě táta nepřemluví vrátit se zpátky? Jestli chceš být démon, musíš se snažit. Jsi nejsvatější bytost, o duši nepřijdeš tak lehce ani jí neočerníš. Musíš jí pro něco ztratit. Nicméně, to ještě počká.

Prozatím bude stačit, když se oddáš chodu Pekla jako jeho vůdce. Jsi můj bratr, budeš sice pode mnou, ale vyrovnáš se Vyšším démonům. Ale musíš spolupracovat. Takže?" objasnil.

Waydan přemýšlel zírajíc na křičící duši. „Dobře, dej mi moc jí mučit, zkusím to," odpověděl. Lucifer se pousmál a poplácal bratra po zádech.

„Tak se mi to líbí. Nechám tě tu. Až jich zmučíš 50, uvidíme co bude dál. A mysli na to, že jsi v nejnižším patře, tady se dělají opravdový ukrutnosti. Nemusíš se držet zpátky. Jo a doporučuju myslet na něco co tě donutilo se stát démonem, aby tě to popudilo," dodal a chtěl jít, ale akorát dorazil Astaroth, jak si Lucifer žádal.

Hned si Waydana prohlédl jako soka. Malinko znechuceně, ale stále s respektem. No a Waydan se na něj taky tak díval. Nicméně méně intenzivně, protože on byl ten vítěz mezi nimi.

„Jsem rád, že jsi tady," řekl Lucifer a vedl Rotha dál od Waydana. Ten se podíval na duši a přemýšlel, co jí bude dělat, zatímco Lucifer se podíval na Nižšího démona s nasupeným výrazem.

„Nechals Rinku s ním o samotě a něco se mezi nima stalo, za to tě potrestám," prohlásil klidně, ale přísně.

„Omlouvám se, pane, měl jsem naléhavé volání k duši. Byla to jen chvilinka, netušil jsem, že sem přijde. A proč je vůbec tady?" vyzvídal.

„Pravda, to jsme netušili nikdo, ale to, že se mezi nima něco stalo, to je nepřípustný. Evidentně se nedokážou ovládat. A tím, že jim to zakazujeme, tak ještě víc. Takže já ten zákaz „zruším", ale ty budeš ve střehu a všechno mi budeš hlásit.

Konec konců, potřebujeme, aby pro něco ztratil duši a já vím pro koho to udělá. Bude to ale bolet. Oba. A mě taky. Bohužel to jinak nejde. Ne s nima. Rinka nesmí prošvihnout svůj rituál a pochybuju, že si někoho

dobrovolně vezme. Musíme to ale udělat tak, aby si mysleli, že to je jejich vina. Zatím brášku ale pořádně poškádlím. Udělám z něj démona I. třídy," dodal záhadně div, že si skoro nemnul ruce.

Astaroth nevěděl, o čem Luc mluví, ale nic neříkal. Byl rád, že je klidný a že zapomněl na jeho trest. „No nic. Běž plnit svoje povinnosti a já budu plnit svoje," dodal a odehnal ho.

Pak se ještě otočil na Waydana, aby si ověřil, jestli je neslyšel. Ten ho neslyšel, ale sem tam je nenápadně pozoroval s ušima jako netopýr, ale k ničemu mu to nebylo.

A když tam zůstal sám, zase se podíval na duši, která vypadala, že popadá dech a ve strachu čekala, co jí Waydan udělá. „Omlouvat se ti za to nebudu, nejsem už žádnej blbej anděl a ty taky nejsi svatá a ani člověk. Jsi hnus, spodina, jsi nikdo…" zašeptal si pro sebe a natáhnul nad ní svou ruku, aby jí přičaroval do hlavy svojí iluzi trestu, který ho napadl. Začínal zlehka, ale každý musí někde začít.

Bůh netrpělivě čekal na toho anděla, který se podílel na zkažení jeho syna a nervózně klepal nohou. Když Gabriel vešel, tiše za sebou zavřel dveře, poklonil se hluboce a odvážil se mu podívat do očí, které žhnuly vzteky jako plameny v Pekle.

„Gabrieli, Vyšší anděli s vysokým potenciálem k těžkému trestu. Tebe si vychutnám. Tentokrát jsi zašel příliš daleko. Nemusím ti snad vysvětlovat, jaká nepředstavitelná hrůza je, že Nejvyšší anděl, můj milovaný a jediný, krystalicky čistý syn odešel do Pekla, že ne?" zeptal se s naprostým klidem, což všechny nepředstavitelně děsilo.

„Já jsem nic neudělal, pane. Ano, legrácky byly. Párkrát jsem i zmínil…" zarazil se o jeho ostrý pohled a ztěžka polknul.

„Zmínil jsi co, Gabrieli?" tahal z něj bůh.

„Zmínil jsem, jak příjemné je mít pohlavní styk, pane," přiznal. „Ale nic víc. Já jsem si vědom svého prohřešku. I jsem se hodiny modlil a zažádal archanděla Laziela o rozhřešení," objasnil. Bůh protočil panenkami.

„Jako by to k něčemu bylo, sám dobře víš, že když nelituješ svých činů, duše očistit nelze a ty jí máš šedou jako štěrk!" prsknul. Pak vstal ze židle a mířil si to k němu. Gabriel se začal potit.

„Nehledě na to, že za porušení celibátu jsi taky nebyl řádně potrestán, je to tak?" zeptal se. Gabriel přikývl.

„Hm. Takhle to nejde! To by si každý dělal co chce. Ale neboj se, do Pekla tě nepošlu, nepotřebuju, aby sis svůj trest ještě užil. Ty se s Waydanem už nikdy neuvidíš!“ štěknul.

„Nebe není žádný holubník. A já tu nejsem pro srandu králíkům. Tohle, co se stalo je něco tak neuvěřitelného, že ani já sám nevím, jak s tím vším naložím. Teď už jdi, ale očekávej, že zažiješ něco horšího než Pekelný Plamen,“ dodal a vyhnal Gabriela z kanclu.

„Tak co, stálo ti to za to, idiote?“ syknul po něm Azakiel, když ho míjel u dveří. Gabriel ale neměl pocit, že by se dopustil něčeho tak strašlivého, takže absolutně nesouhlasil s tím, co mu bůh řekl. A ani se svým trestem, o kterým věděl jen, že bude strašlivý.

Spíš teď přemýšlel, jak se dostane za Waydanem do Pekla. Věděl, že to je jediné místo, kde bude před bohem a jeho nesmyslnými tresty v bezpečí, ale jak to udělat?

Astaroth běžel za Leviathanem, aby mu pověděl, co se děje v Pekle. U vchodu do mínus osmého patra minul Satana, který od Lexi o Waydanovi už věděl.

„Kam letíš?“ zeptal se ho, když ho málem porazil. Roth se zastavil a usmál se.

„Je tu Waydan,“ odpověděl a snažil se popadnout dech.

„Hm, slyšel jsem o něm. A co jako?“ syknul. Astaroth se zase spokojeně pousmál.

„Že jsi prohrál na plný čáře. Jsi lúzr, Satánku,“ rýpnul si. „A budeš mu sloužit, slyšel jsem o tý sázce. To si užiju ten pohled na tebe…“ objasnil. Satan se taky usmál a dal si ruce křížem.

„Prosím tě, to se v životě nestane. Tenhle anděl tady nikdy nebude král. Si ho ještě podám, jestli se nade mě bude povyšovat. Konec konců, už to není žádný bůh, abych se z něj měl posrat. Jsem tu po Lucíkovi Nejvyšší démon, takže,“ prohlásil klidně.

Astaroth na něj překvapeně koukal. „Počkej,“ řekl. „Jak to jako myslíš, že není žádný bůh?“ zeptal se. Sice slyšel Lucifera říct to, že z něj chce démona, ale nějak mu nedošlo, že by napřed musel padnout.

„Ty to nevíš?“ Usmál se Satan. Roth zavrtěl hlavou. „Utekl od oltáře za naší princeznou. Bude z něj démon. Ale je to bábovka. Viděl jsem, jak mučí duše a bojí se, že by je to bolelo. S takovou se z něj nestane pořádnej démon ani za nic. Pořád to bude jen padlej anděl. To mě nijak neděsí,“ dodal.

Roth na něj furt mlčky civěl. „Utekl od oltáře? Z Nebe? Bohovi před obličejem? Do Pekla za svojí neteří? A to mu říkáš bábovka? Kámo, to chtělo pořádnou kuráž. Ten bude nejmíň král Thallaranu, to ti garantuju. Být tebou bych se bál.

Navíc s tebou má nevyřízený účty, vsadím se, že na ně nezapomněl. A teď už se nemusí držet zpátky. Podle mě si to dost užije. A až zpráská takovýho démona jako jsi ty, v očích ostatních démonů i Lucifera klesne přesně na takovou hodnost jako je démon I. třídy. Uvidíš. Měj se, pane démone I. a půl třídy," dodal a odešel novinky sdělit ostatním.

Já jsem z toho byla pořád celá pryč. Chodila jsem po pokoji sem a tam, až jsem zakopávala o kočky. *On tu někde tady je a já za ním nemůžu. Co když se na to vykašle, protože to je se mnou složitý, a dá se dohromady s nějakou jinou a dostupnější démonkou? Vždyť je strašně hezkej, určitě ho nějaká uloví…*

„Do čerta! Co mám dělat?" vztekala jsem se. Krátce na to za mnou dorazil Roth. Jen klepnul na dveře a vešel.

„Tak co, jak to jde? Jsi v pohodě? To je síla, co se děje. Viděl jsem ho s Lucem, mučí duše," prohlásil. Zírala jsem jak z jara. Zdá se mi, že z toho byl taky celý pryč.

„Je mi strašně. Vynadal ti hodně?" vyzvídala jsem.

„Ne, ale mám tě hlídat," opáčil výsměšným tónem a plácnul sebou na mou postel jako by byla jeho. Je pravda, že jsme se docela sblížili za poslední týdny, co mě měl za úkol hlídat. I když jsme se špičkovali, pořád jsme měli i světlé chvilky na komunikaci.

„Tohle bude můj konec," povzdychla jsem si a natáhla se vedle něj. Jen jsme se na sebe podívali.

Roth se pousmál. „Spala jsi s ním?" zeptal se. Úplně jsem nadskočila.

„Cože? J-jak se mě můžeš na něco takovýho vůbec zeptat?" zpražila jsem ho.

On se zase jen zasmál a pokrčil rameny. „Jsi úplně rudá. Luc říkal, že běžel rovnou za tebou. A vzhledem k tomu, že jsem u toho nebyl a on se zlobil. A že nikdo nevěděl, že tu je, měli jste asi spoustu času spolu něco podniknout," objasnil.

„Na poprvé by to bylo moc rychlý, nezdá se ti?" zeptala jsem se. On přikývl.

„Normálně jo, na někoho jako jste vy dva. Ale jeden uvažuje jinak, když má pocit, že má jen teď," rýpnul si. Měl naprostou pravdu. A styděla jsem se za to.

„Ne, že by ti po tom něco bylo, ale nespala jsem s ním," odpověděla jsem mu klidně.

„Ok," řekl a už by to neřešil, ale já se cítila trochu provinile, tak jsem pak ještě zamumlala tiše zbytek.

„Ale máš pravdu, byli jsme celkem zběsile pošahaní na to, abychom to udělali. Napadlo mě to," přiznala jsem a podívala se na druhou stranu, abych neviděla, jak se tomu směje.

„Jen tě to napadlo?" vyzvídal.

„Jsi drzý už!" okřikla jsem ho a vstala jsem z postele. On se zvedl a opřel se o lokty, zatímco na mě koukal, jak jsem v rozpacích.

„Trochu jsem vyhrožoval Satanovi. Zdá se mi, že Waydan je jediná věc, který se bojí a žárlí na ní," zmínil.

„Waydan v první řadě není žádná věc," objasnila jsem. „A za druhý, není to dobrý, abys ho tady takhle dostával do potíží. Je anděl, nechci, aby mu ublížili," zmínila jsem.

Roth se zasmál a zavrtěl hlavou. „Jsi naivní, jestli si myslíš, že se ten tvůj andílek nechá šikanovat. Má kuráž, jakou si nedokážeš představit. Ten má potenciál i vyšoupnout Lucifera z Pekla, kdyby chtěl. A on na to přijde. Až se malinko otrká. Nemusíš se o něj bát, on se o sebe postará," dodal.

Pousmála jsem se, když o něm tak pěkně mluvil. „Myslíš?" zeptala jsem se a on přikývl.

„Na beton," odpověděl.

„Je pravda, že nelíbá jako nezkušený anděl, ale nejmíň jako Podsvěťan," zmínila jsem.

Roth se pousmál. „Brzdi, nemusím vědět všechno. Ale zajímá mě jedna věc. Jak ty to můžeš posoudit? Líbala ses jen se mnou a s ním. Copak jsi měla jinýho démona nebo anděla, abys mohla dělat statistiky?" rýpnul si.

„A Leviathan," opáčila jsem.

„Líbala ses s ním? Aha, no tak to už pak chápu, že za tebou potom běhal jak zamilovanej pejsek," dodal.

„Dobře, nevím, jak líbá anděl. Jen mi přišlo, že na to, co je zač líbá až moc zkušeně," objasnila jsem. Astaroth se jen usmál a už to naštěstí nijak nekomentoval.

„Tak co tě trápí kromě toho, že nemáte svobodu?“ vyzvídal. Povzdychla jsem si. Nějak na mě pozná, jak se cítím.

„Budeš se mi smát,“ odpověděla jsem.

„Přísahám, že ne,“ řekl a položil si ruku na srdce. Já jsem k němu udělala pár kroků a sedla si zpátky na postel.

„Bojím se, že to s náma brzy vzdá. Je to tak složitý, že by se na to mohl vybodnout. A třeba… já nevím, ho sbalí nějaká jiná démonka,“ objasnila jsem.

„To se nestane. Waydan není ten typ. Vem si, jak dlouho trpěl v Nebi svázanej všema možnýma a nesmyslnýma pravidlama. Teď má silnou motivaci – lásku. Bez ní by neměl sílu opustit Nebe. Toho se on podle mě jen tak nepustí,“ řekl.

Pravda trochu mě uklidnil, ale stejně moc ne. „No jo, ale zatím si ještě neuvědomuje, jak velkou má svobodu. Nemusí se držet zpátky. Peklo je jak sám dobře víš místo, kde je snadný dostat se do problému. Výstraha jednorázovýho trestu je sice děsivá, ale pro démony neplatí. Ne tak moc. Se koukni na Satana. A jemu se taky nemůže nic moc stát, aby se omezoval,“ vysvětlila jsem.

On mi dal pramínek vlasů za ucho a usmál se. „Když už nevěříš jemu, tak věř sama sobě, že sis vybrala správnýho chlapa. A nesrovnávej ho se Satanem. Ten je už co se vylíhnul prohnilej až na kost,“ řekl.

Waydan se do toho mučení ponořil tak, že by nikdo nepoznal, že není démon. Hlavně už se otrkal a teď používal mimo mentální mučení pomocí magie i fyzické tresty.

Za ním stály tři succuby, které při mučení běžně asistovaly Satanovi, nebo Luciferovi. „To je teda kousek. Z něj by byl pořádný démon,“ zmínila jedna.

Druhá přikývla. „Nezdá se vám vyšší než Satan?“ zeptala se. Všechny si ho tak změřily pohledem a přikývly. „Koukala jsem, jak mučí duše a měla dost už co začal,“ vyprávěla.

„Hm, na anděla je to dost dobrý. A holky, taky cítíte tu jeho duši?“ komentovala třetí. Waydan se otočil, když měl pocit, že na něj někdo civí a usmál se na ně. „Jé a i úsměv má sexy,“ dodala a zamávala mu zpátky.

Waydan se pak zas dal do práce. „Holky, co myslíte, že bude dělat s tou sekerou?“ zeptala se první.

„To nevím, ale něco určitě hrozně drsnýho," opáčila další. A tak ho tak pozorovaly, jako by ho chtěly sníst. Dokud to nerozsekl Satan.

„Tak co je to tady? Do práce!" syknul a popohnal je někam na druhou stranu od Waydana. Ještě se na něj tak nasupeně podíval a následoval je.

„My jsme jenom pozorovaly anděla mučit duše, šéfe, to se často nevidí," objasnila jedna z nich.

„Hm, to ne. Ale i tak, ten anděl je pod křídlem Lucifera, takže od teď na něj nikdo nebude ani koukat, jinak uvidí!" dodal a odešel. Holky se na sebe jen podívaly a pokrčily rameny.

„Řekla bych, že se cítí ohroženej. Přece jenom je v kurníku další kohout a má potenciál mít delší ocas," komentovala další a všechny se zahihňaly.

„Já to slyšel!" zařval na ně z dálky, aniž by se k nim otočil. Holky už ho raději neprovokovaly a šly si každá po svým. Ano, Waydan v Pekle byl opravdové terno a já ještě ani nevěděla jak moc velké. Měla jsem ale představu a nelíbila se mi.

Seděla jsem u stolu v jídelně a netrpělivě čekala na otce s Waydanem. Roth mě doprovodil do sálu a sám teď probíral s kluky všechno možné, protože bylo v Pekle hodně novinek.

Máma mě pohladila po ruce, aby mě uklidnila a usmála se na mě. Ale moc mi to nepomohlo. No a v tom dorazil Waydan s tátou a Darkanem. Darkan šel za nimi, zatímco oni spolu něco probírali, ale když mě viděl přestal bratra vnímat stejně tak jako já svět, když jsem viděla jeho.

No a i v sále to utichlo, když dovnitř vešel anděl s duší. Navíc ještě tak nádherný a sexy anděl. Sice neměl vytažená křídla a svatozář nezářila tak jasně, ale pořád to byl anděl.

Pomalu se blížili k nám. Otec se normálně posadil a ukázal Waydanovi, kde bude sedět. Bylo to nečekaně vedle mě, což nás oba šokovalo. Nejspíš v tom měl nějaký svůj záměr, který mě děsil a rozhodně jsem se neodvážila se na to nechat nachytat.

Waydan se jen pousmál a posadil se na místo. V okolí byl klid a ticho, ale uvnitř nás obou se toho odehrávalo hodně. „Ráda tě zase vidím, Waydane. Sluší ti to. Tak tedy vítej mezi námi démony. Snad se ti u nás v Pekle bude líbit," řekla Lilith a strčila mu pod nos ruku, aby jí políbil.

On to udělal a věnoval jí úsměv. „Děkuju. Vsadím se, že tu budu nepřekonatelně šťastný," odpověděl. Pak se zase sál rozšuškal a mě se trochu ulevilo, když ta pozornost nebyla na nás. I když si povídali o nás.

„Až dorazí Satan, rád bych všem něco řekl, takže dohlídni, ať ze sálu ještě nikdo nikam neodchází, Darkane," řekl mu Lucifer a dal se do jídla.

Waydan si přičichl k poháru s krví. „Ne, to ne! To nemusíš pít. To je pro démony," vyštěkla jsem a snažila se mu v tom zabránit, že jsem do něj strčila, až to vylil. Otec jen protočil panenkami a zavolal služebnou, aby to uklidnila.

Naštěstí jsem ho tím nezlila, ale nemělo to k tomu daleko. „Promiň," zakuňkala jsem.

„Dobrý." Usmál se, podal té služebné ten pohár a začal ubrouskem utírat stůl, což nikdo normálně nedělá.

„Miláčku, nech to," zašeptala jsem mu tiše do ucha, aby toho nechal, protože na něj všichni démoni šokovaně civěli. Vysoká šlechta, aby po sobě uklízela?

A tak to položil a usmál se na služebnou, která mu to odnesla. Stačil ještě poděkovat. „No, tak když už jste se muchlovali, pak se nemusíte stydět vedle sebe sedět u stolu, ne?" rýpnul si otec. Bylo to nepříjemné.

V tom do sálu vstoupil konečně Satan a hned si všiml Waydana u stolu Nejvyšších démonů. No a Waydan, když ho viděl, tak vstal od stolu a šel ho vřele přivítat.

Stalo se to tak rychle, že jsme si niko ani nestačil všimnout, že už stojí u něj. A pak mu dal pěstí, že se Satan skácel k zemi jako by vůbec nebyl obrovský démon, ale jen strašák ze slámy. Možná to bylo i tím, že to vůbec nečekal.

Všichni jsme šokovaně civěli včetně Luce, který byl spíš jen překvapený než šokovaný a ještě se nad tím pousmál jako by Waydanovi fandil. Astaroth s Leviathanem si mohli vysmát pusy a Bub byl v šoku. A nejen on, i démonky. Satan pro všechny byl alfa. Do teď. Teď už to byl Waydan – anděl.

Satan se na něj nasupeně podíval pohledem, který sliboval smrt a zírajíc mu výhružně do očí se pomalu zvedl. Ale nedovolil si mu to vrátit, protože tak nějak tušil, že by ho Waydan zvalchoval a on se přede všemi ztrapnil ještě víc než teď. Jestli to vůbec ještě jde.

„To bylo za Rinku," řekl Waydan se zaťatými zuby.

„To mi ještě zaplatíš, andílku!" procedil skrze zuby Satan a odešel ze sálu pryč. *A nejspíš bude i o hladu.*

Darkan se naklonil k Luciferovi. „To by byl ale zeťák panečku," zmínil. Lucifer s úsměvem přikývl.

„Ten nejlepší. Ale nejdřív to chce otestovat jeho výdrž a lásku," řekl a pak se vrátil Waydan jako by se nic nestalo a chystal se jíst.

„Dobrou chuť," řekl jen a cpal se polívkou jako by týden nejedl. Měla jsem chuť mu dát pusu a říct mu, že to bylo sexy, ale otcův pohled mě od toho odradil.

Pak jsem ještě slyšela, jak všichni Waydana řeší. „Ta sedla," zmínila nějaká démonka poblíž stolu pekelných princů.

„Má páru. Na anděla," řekl Asmodeus.

„A odvahu. Na Satana si jen tak někdo netroufne. A on ho složil jak kdyby byl z papíru," prohlásil Roth.

„Copak?" zeptal se Waydan, když jsme na něj všichni civěli. Ještě jsme ani nezačali jíst.

„Jsi úžasnej," prohlásila jsem. Otec trochu nakrčil nos, ale pak polknul, co chtěl říct a místo toho řekl něco jiného.

„To teda jo. Pěkně jsi mu to natřel. To bych do tebe nikdy neřekl, brácho. Fakt super. A taky jsem koukal na statistiku a mučení ti jde na výbornou. Takže od teď máš i brigádu, gratuluju," dodal.

Waydan se jen usmál a mlčel. O tom, že má sílu jsem věděla, ale nikdy by mě nenapadlo, že by ta síla složila i Satana. Roth se na mě tak podíval a dělal na mě nějaké posunky. Myslím, že to znamenalo něco v tom smyslu jako: Vidíš? Já ti říkal, že se o něj nemusíš bát.

Pak si otec stoupnul a zacinkal na skleničku. „Pozornost, vážení," řekl a když jí získal, pokračoval. „Moji milí přátelé, démoni a démonky, ten anděl, který právě doslova uzemnil našeho Satana je můj bratr Waydan Mersen.

Ode dneška je padlým andělem a projevil zájem o to, stát se jedním z nás. Možná to bude trošku delší a trnitější cesta vzhledem k tomu, jak přesvatý on vlastně je, ale budeme se snažit mu pomoct, protože pokud jde o mě, já ho vždycky chtěl mít po svém boku a hlavně na svojí straně.

Jak jste si jistě všimli, není radno si s ním zahrávat i když má pořád duši. Takže ho moc neprovokujte, protože nejen, že byste to od něj pěkně schytali, ale schytali byste to i ode mě.

Budete ho vídat každý den v mínus osmém patře, kde plně nahradí Satana ve své funkci trýznitele duší s nejtěžšími přestupky. Satan se bude věnovat svému mínus sedmému patru a my s bratrem budeme vládnout osmičce. Tak a teď přeju dobrou chuť a užijte si jídlo," dodal a zase se posadil zpátky u toho, co sálem zněl potlesk.

Bub seděl se Satanem na schodišti v tmavé uličce a oba chvíli jen mlčky zírali před sebe. „Kámo, viděls to? Co si to dovoluje, Nebešťan jeden," prskal Satan.

„Je to Lucův brácha a boží syn, technicky vzato je Vyšší než ty," odpověděl. Satan se na něj pomalu otočil, aby ho mohl probodnout pohledem.

„Technicky? Technicky? Mě je u prdele nějaký technicky. Je to anděl. No, ať se těší za to, jak mě ztrapnil přede všema a sebral mi můj bezva placenej job a taky snoubenku a možnost stát se králem. Normálně ho zamorduju holýma rukama i kdybych se měl zbavit všech, co ho chrání.

Tohle si nenechám líbit, aby mě prudil nějakej takovej pitomej anděl. Svatej, co mu svítí nad hlavou kroužek. Opeřená slípka!" vztekal se. Bub ho nechal vykecat.

„To víš, že jo, kámo. Vůbec neví s kým se to zapletl. Ale možná… možná bys měl trochu víc cvičit, jestli nechceš dostat další nakládačku…jen pro sychr," dodal, když viděl, jak naštvaně se na něj Satan dívá. „Ale no tak, Sate. Musíš uznat, že to bylo docela cool," dodal.

„Cool? Idiote, teď si na mě budou dovolovat všichni. Vzal mi i moje těžce vydřený postavení. Teď budou respektovat jeho. A to jsem se tý mrňavý svini omluvil," pokračoval.

„To on ale neví," opáčil suše Bub. Satan se na něj zase naštvaně podíval.

„Hm, tak fajn, tohle je válka. A může si za to sám!" prohlásil a se zaťatými pěstmi vstal ze schodů. Beelzebub protočil panenkami.

„Ale no tak. Tohle poměřování ptáků je na hlavu," snažil se ho uklidnit, ale zase to schytal jeho pohledem.

„Na čí straně ty vlastně vůbec jsi?" prsknul a odešel.

„Na tvojí samozřejmě, ale myslím, že bys měl trochu ubrat. Máš fakt enormní ego," dodal tiše, protože si uvědomil, že už ho Satan ani neslyší.

Já jsem už ležela v posteli. Astaroth už chrápal, ale pořád se převaloval, takže mi to k usnutí taky zrovna moc nepomohlo. Sice běžně spí na gauči, ale dneska přišel z mučení úplně vyřízenej, že jsme si nestačili ani poklábosit.

Dokonce ani s Lexi. Ale myslím, že je na mě a na Waydana naštvaná, protože trošku potrápil Satana. Vsadím se, že jí to vyprávěl úplně jinak, než to bylo. A stejně, tohle je už trochu jiná psycho válka, když jde o naše lásky.

Bůhví, jestli tohle naše přátelství přežije. Protože ona je ze Satana úplně mimo.

No asi jako já z Waydana. Ale my jsme byli v právu na rozdíl od nich. No a to mi taky moc nepomůže usnout. A už vůbec ne to, jak je Waydan krásný. Viděla jsem, jak se na něj démonky u večeře dívaly. A taky vím, jak naprosto zoufale se cítím, když jsme spolu, protože se ho nemůžu ani dotknout.

Určitě mě přestane chtít. Roth taky neví, co říká. Vždyť v takový situaci nikdy nebyl. A on se nechá, když po něm půjde nějaká succuba… Prudce jsem vstala.

„Kam jdeš?" ozval se rozespale Roth, aniž by otevřel oči.

„Za ním," opáčila jsem, natáhla na sebe mini šaty, ani jsem si nebrala podprsenku a u zrcadla jsem se jen rychle upravila, abych nevypadala zmuchlaně a rozespale a mířila si to ke dveřím.

Roth zvedl hlavu a otevřel konečně oči. „Blázníš? Rinko, no tak. Přece nevěříš tomu, že tě právě teď podvádí v Neřestu," řekl, ale já si nebyla jistá. *Sám určitě ne, ale můj otec je schopný všeho. Aby to nedopadlo jako s Lexi. Jen se nechal…*

„Nevím. Ať tak nebo tak, musím ho vidět," objasnila jsem a běžela do *Neřesta*. Roth si jen povzdychl a zase sebou plácnul zpátky do peřin.

„Holka bláznivá," zašeptal si pro sebe a zavřel oči, že jde spát.

Lucifer s Waydanem slavili. Přesně jak jsem si mohla myslet, nalejval ho alkoholem, že byl už úplně na mraky. Ale žádný succuby ani démonky kolem nich nebyly. *Třeba jdu pozdě?* Polekala jsem se.

Vyběhla jsem ty schody a doslova se zjevila u jejich stolu. „Miláčku," prohlásil táta vysmátě. „Pojď k nám, dítě. Dej si s náma taky frťana," řekl. Napadlo mě, že téhle jeho nálady bych měla využít, a tak jsem si k nim přisedla.

„Rinko?" oslovil mě Waydan a snažil se působit jakože v sobě nemá dvě promile nebo kolik. „Co tu děláááš?" zeptal se a tak zvláštně protahoval slova.

„Tušila jsem, že budete slavit. Nechtěla jsem si to nechat ujít. Tak teda na tvůj pád z Nebes," zmínila jsem potlačujíc chuť vynadat otci, že ho takhle zřídil a natáhla jsem se pro panáka na stole. Měli jich tam ještě dost.

Táta si se mnou přiťuknul a Waydan taky. A u toho pití se na mě dlouze díval. Byl to zasněný pohled, i když docela mlžný. Bála jsem se, aby mu něco nevyžvanil, vypil toho opravdu hodně. Na to, že není zvyklý pít.

„Kde máš Rotha, princezno?“ zeptal se mě táta hned na to, co jsem do sebe kopla panáka a sklenku odložila zpátky na stůl. Waydan se na mě tak podíval. Hlavu měl opřenou o ruku a loket o stůl.

„Spí. Měl krizovky v práci, byl unavený,“ objasnila jsem.

„Hm, že o tom nic nevím. Měl by si vzít příklad tady z našeho anděla, ten nadělal takový práce a ještě má náladu oslavovat,“ řekl a podal Waydanovi další skleničku. Ten se po ní natáhnul, ale já jsem mu jí sebrala a vypila za něj.

„Nech ho už na pokoji. Jestli ne, zítra se opiju tak, že nebudeš vědět co se mnou. Jestli mě máš rád, nedělej mu nic, co nechceš, aby se stalo mě. Ber nás jako jednu duši a jedno tělo,“ zmínila jsem výhružně. Jen se pousmál a zavrtěl nade mnou hlavou.

„Koukám, že už sis ho adoptovala. To on umí. Je neodolatelný. Ale není tvůj,“ prudil mě a usmál se, ale pak si všiml Waydana, jak se ke mně lísá, tak se přestal usmívat.

„Já jí tak miluju tuhle holku,“ prohlásil. Otec zvážněl. „Co chceš, abych udělal, abys mi jí dal za ženu?“ zeptal se. Lucifer se tvářil nasupeně, ale nic nedělal. Pak se zas pousmál.

„Nic, Waydane. Mojí dceru ti nikdy nedám. A nezneužívej toho, že jsem napitej. Hned z ní sundej ruce, nebo ti je urazím!“ syknul.

Waydan se ode mě tedy vzdálil. „Nevím co máš v plánu, ale vím, že se mi to nelíbí. Chápu, že nechceš abychom byli spolu, ale nemyslíš si, že by bylo lepší se na to vykašlat? Přece nás nebudeš oba tolik trápit. Nehledě na to, že Waydan by mě mohl udělat nesmrtelnou tak, jak chceš. A klidně hned,“ zmínila jsem.

On se na mě tak zvláštně podíval. „Tak jak chci by to opravdu nebylo. A neprovokuj mě, Rinko. Běž spát. Nejsi zvaná na náš soukromý večírek!“ opáčil. Vstala jsem a vyhnula jsem se smutnému pohledu Waydana.

„Budeš toho litovat!“ pohrozila jsem mu se zaťatými zuby.

„Ok dobře. A ty zas nezapomeň na mojí výhružku, zlato. Přece bys ho nechtěla ohrozit, podívej na něj, jak je miloučkej,“ zmínil a ukázal na něj, jak si něco brouká a hraje si s prázdnými sklenkami od whisky, zatímco u toho leží hlavou na stole.

Neměla jsem slov, chtělo se mi brečet. Táta mě stáhnul zase zpátky, abych si sedla a naklonil se ke mně. „Rozmyslel jsem si to, chci, abys zůstala a dívala se, jak jednoduchý je s ním manipulovat. Kolika succubám myslíš, že odolá, když se na něj budou lepit a tancovat jenom pro něj?“

zašeptal. „Myslím, že ani jedný, protože ty jsi mu to pořádně neukázala a jeho zlomí i francouzák. A když se nějaká svlíkne a sedne si mu na klín…“ pokračoval.

Rozbušilo se mi srdce vzteky, strachy i žalem a zalily oči slzami. „To bys mi přece neudělal,“ zakuňkala jsem zlomeně.

„Nechci, abys byla nešťastná, chci ti jenom ukázat, že to nemá cenu. Váš vztah nemá cenu. Nevydrží všechno. Waydan to nevydrží a nezaslouží si tě, poklade,“ objasnil.

„A když jo? Dáš nám pak požehnání?“ zeptala jsem se. On se nad tím pozastavil. Na chvíli to vypadalo, že zaváhal. Že se bojí, že by to přece jen Waydan ustál.

„Ne,“ řekl.

„Protože se bojíš, nevěříš tomu, že by to neustál,“ prskala jsem na něj. Waydan nás skoro nevnímal. Možná to bylo dobře, bylo by to pak mezi námi ještě divnější.

„Běž si lehnout,“ řekl nakonec.

„Ne. Nenechám ho tady s tebou samotnýho!“ sykla jsem. On se prostě jen rozesmál.

„Nezabráníš tomu. Dřív nebo později spolu budeme sami bez tebe a půjdeme se někam bavit,“ pokračoval. Polilo mě horko.

„Nikdy ti to neodpustím, jestli mu to uděláš,“ dodala jsem a chystala jsem se odejít.

„Rinko, kam jdeš?“ zeptal se Waydan a natahoval ke mně ruku, ale pro dobro nás obou jsem se mu vyhnula a odešla jsem. Táta na mě jen mlčky koukal a povzdychl si.

„Ty jí fakt miluješ, co?“ zeptal se ho a kopnul do sebe zbytek whisky. Potom sklenku poslal po stole, až ťukla do těch ostatních prázdných uprostřed stolu.

„Nejvíc,“ odpověděl Waydan a usmál se. Pak se ještě natáhl po dalším alkoholu, ale Lucifer si tu skleničku přitáhl k sobě a vypil to za něj.

„Hm, a víš, že ti to začínám věřit?“ dodal a zamával na Thellnessu, aby ty sklenky odnesla a přinesla jim něco nealko. „Jenže máš smůlu, brácho. Ne vždycky můžeme mít všechno.

A řeknu ti to naposledy. Jestli jí miluješ, necháš jí na pokoji. Já jí nevychoval pro tebe. A aby tě ty nemravný choutky na mojí dceru přešly, vezmu tě na Zem a udělám z tebe démona. Půjdeme hned zítra na večer až dokončím resty. A neboj, ty budeš mít taky práce dost,“ dodal.

Waydan na něj jen smutně koukal a pak přikývl. Nejspíš věřil tomu, že ho zlomí, když bude sekat latinu. Pekelnou. „Chtěl bys mít rohy a ocas, abys mohl postrašit našeho tatínka?" zeptal se ho a Waydan se usmál a přikývl.

„To je hned druhá věc, kterou chci nejvíc," opáčil.

„Hm, na první se ptát nemusím," zašeptal a napil se minerálky. „Sněz něco, to ti pomůže vystřízlivět," dodal a pozoroval succuby, jak se vlní podél tyčí. Waydan si jich za celý večer ani nevšiml. Možná se tedy podíval, ale to bylo tak vše.

„Nechtěl bys nějakou succubu s sebou do ložnice na celou noc?" zeptal se ho. Waydan zavrtěl hlavou.

„Ani ne, díky," řekl a cpal se nakrájenou pikantní klobásou. Lucifer ho jen s úžasem pozoroval. On byl pravý Ďábel a pokoušet opravdu uměl, ale Waydan se zdál být nezlomný. Ale je pravda, že se kvůli mně držel zpátky, nechtěl, abych byla nešťastná. Je to můj táta.

„Rinka by se to nemusela dozvědět," pokračoval, ale Waydan se na něj podíval jak na idiota.

„Ale já bych to věděl. Navíc nechci, miluju jí a s žádnou jinou spát nikdy nebudu. Nepotřebuju jinou ženskou," objasnil.

„Hm, tak to skoro jako bys byl andělem. Jak myslíš, umřeš jako panic," provokoval ho. Waydan si dal chvilku, než na to zareagoval radši si nacpal do pusy další kolečko klobásy.

„Myslíš? Jsem nesmrtelnej jen tak bych neumřel. Abych umřel, musel bys mě nejdřív zabít. A to bys chtěl jedině, kdybych to udělal, takže finální verze zní, že bych umřel, ale jako panic by to nebylo," provokoval ho. Uměl to taky, že byli příbuzní by nezapřel ani jeden.

„Jsi trubka, Waydane. Odpustila by ti všechno. Teoreticky si můžeš dělat co chceš. Takovou bezpodmínečnou lásku máš a ani trochu tě to nepokouší?" vyzvídal.

„Mám tě rád, brácho. Fakt moc. Jsem ti vděčnej, že si mě tu nechal. A je to fakt nepříjemný, že se mezi nás dostala tahle záležitost a mrzí mě, jestli se to mezi náma kvůli tomu pokazí. Ale je to fakt, miluju jí. Jo? Miluju. A chci jí. A udělám pro to všechno, abych s ní mohl být. Už jsem poslal do háje vlastního otce – boha.

Jestli mě s ní nechceš vidět, budeš mě muset zastavit. Protože dřív nebo později…" prohlásil. Viděl, jak se Luc tváří a zasmál se. „Nechci tě dráždit fakt ne. Ani s tebou válčit, nebylo by to pěkný, ztratili bychom oba, ale je to

pravda. Kdyby mě nechtěla i ona, nevyhrál bych, ale já to vyhraju. I kdyby to mělo trvat staletí. Nakonec tě to vyčerpá. Mě ne," dodal.

Lucifer na něj jen mlčky zíral. Vyděsilo ho, co říkal a věděl, že má pravdu. „Nemůžeš vzdorovat všemu. To nejde. Nehledě na to, že jsi už dva takový vzdory prohrál," zmínil.

Waydan se na něj překvapeně podíval. „Jaký?" zeptal se. Lucifer se pousmál.

„Nevydržel jsi v Nebi. Utekl jsi před tou obrovskou tíhou nekonečný vlády a pitomých, svazujících pravidel. No a zamiloval ses do démonky," dodal.

„Jsme si tak podobní, všiml sis? Myslím, že je to tím kouzlem, který má Rinka po tvojí manželce," opáčil suše Waydan, snědl poslední kolečko klobásy a odešel z *Neřesta*.

Rohy ti přes noc nevyrostou!

Waydan byl ve své nové práci a mučil duše. Lucifer si ho po nějaké době přišel zkontrolovat a pousmál se. Jeho praktiky se mu víc než zamlouvaly. „Kolik důkazů, že je hoden potřebujete, šéfe?“ zeptal se ho Darkan. Lucifer se usmál a stále zírajíc na Waydana řekl:

„Žádný.“ Darkan na něj překvapeně civěl.

„J-jak to myslíte, pane?“ vyzvídal. Luc se na něj otočil a podíval se na něj jako na hlupáka.

„Přece tak, jak to říkám, Darkane,“ dodal a odešel. Darkan ještě chvíli pozoroval Waydana, než se rozběhl za svým pánem.

„Chtěl bys pomoct, andílku?“ zeptala se ho jedna ze succub, které si to štrádovaly kolem a mohly na něm oči nechat. „Můžeme ti ho podržet,“ objasnila. Druhá se zahihňala.

„Koho?“ Polekal se. Succuba pohledem naznačila toho dušáka, kterého mučil. „Jo takhle.“ Zasmál se. „Díky, ale zvládnu to sám,“ odpověděl.

„Kdyby cokoli, řekni si,“ dodala, smyslně pohodila vlasy a pak ho opustily s tím, že si o něm povídaly. Waydan z toho začínal být nesvůj, protože jen co vylezl z postele, asi dvacet démonek ho zvalo na rande. Mohla jsem se užárlit, ale nemohla jsem s tím nic dělat. Hlavně mě štvalo, jak se na mě otec výsměšně díval.

Waydan na mě kromě pozdravu ani nepromluvil. By mě zajímalo, co se zase děje. Asi se z toho zblázním. No a Roth zase ze mě. Bylo teprve dopoledne a já už třikrát brečela.

„Rinko,“ chlácholil mě a hladil mě něžně po zádech. „No tak, prosím neplač,“ šeptal.

„Ani se na mě nepodíval. Bůhví co se dělo včera v Neřestu, když jsem odešla,“ mumlala jsem celá zaplavená slzami.

„Co by se dělo?“ vyzvídal Roth. Já jen pokrčila rameny.

„To právě nevím, otec říkal, že se nebude bránit succubám, a jestli to chci vidět. Tak jsem odešla. I když jsem mu pohrozila,“ objasnila jsem.

„To by neudělal. Ani jeden. Táta je jen zoufalej a chce tě od něj odradit,“ vysvětlil. Podívala jsem se na něj jak na blázna.

„To se nikdy nestane," dodala jsem. Roth přikývl.

„Myslím, že mu to už došlo," zmínil. „Pojď, půjdeme se projít, třeba přijdeš na jiný myšlenky. Ukážu ti svoje tajný místo, kam chodím, když je mi mizerně. Udělá se ti líp," navrhnul a tahal mě za ruku z postele, až jsem se nalepila na něj a objala jsem ho.

Roth si povzdychl a objímal mě, když můj pláč zase nabral sílu. „Neplač. Není šance, že by se to za jeden den změnilo. Vždyť kvůli tobě utekl z Nebe. Jsi fakt blázen, jestli si myslíš, že si to s tebou přes noc rozmyslel. A on by byl idiot, kdyby se to stalo. Včera kvůli tobě praštil Satana. No tak, klid," pokračoval.

Podívala jsem se na něj a přikývla jsem. „Máš pravdu, to by bylo hodně narychlo. Tak jo, budu ti věřit, že se nic neděje. Třeba mu jen otec nějak strašlivě pohrozil, tak je radši opatrný," řekla jsem a on přikývl.

„Přesně tak. Něco takovýho to bude. A teď pojď, půjdeme ven a třeba se potkáte." Já zavrtěla hlavou.

„To asi ne, je dole," zmínila jsem a ukázala prstem na podlahu. On nic neříkal, jen mě tahal ven. A tak jsme šli.

Satan byl v mínus sedmém patře u sebe. Teď měl mnohem víc času, když nemusel být ještě i o patro níž, ale štvalo ho to. Nepřišel si tak moc důležitý jako dřív.

Byla za ním Lexi. Seděla na židli u nějaké ječící duše, kterou surově a zkušeně mučil. Lexi si sem tam zacpávala uši, když se jí zdálo, že to duše přehání.

Satan se vždycky tak spokojeně pousmál, když slyšel tu žalostnou duši zpívat. A když měl pocit, že měla dost, začaroval jí do nějaké děsivé iluze a šel na další.

Lexi se jen pootočila na židli, aby na něj viděla a mohla si s ním povídat. „Jsem naštvaná. Nechápu, že to vážně udělali. Vždyť ses jí omluvil," komentovala to včerejší napadení u večeře. „Budu si s ní muset promluvit. Neměla do toho tahat Waydana," dodala.

Satan věděl, že to nebyla moje chyba, ale Lexi při tom nechal, protože se mu hodilo do karet, že bychom se nebavily. Bral to tak, že my jsme mu sebrali už dost, tak on mě sebere Lexi.

„Neřeš to už, zlato," prohlásil a štípnul duši do průsvitné kůže, aby otestoval, jestli se správně bojí. Tak to bylo, čím tvrdší kůže, tím víc

vyděšená byla. Všechny duše v jeho patře byly tvrdý jak beton, ale když se jim zrovna nevěnoval, tak trochu změkly.

Lexi se rozesmála, když duše vypískla. Znělo to jak balónek. „Já radši půjdu, podle mě si spíš hraješ, než abys pořádně pracoval. Uvidíme se večer. Pa," řekla a políbila ho na tvář.

„Pa," dodal a pak se věnoval duším s plným nasazením.

Mezitím v Nebi byl chaos. Svatí hřešili jako na běžícím pásu. To byl jeden krystal za druhým a samý reporty. Čísla byla skoro u 30 % a to už bylo opravdu něco.

Bůh se rozhodl všechny hříšníky zavřít do Zlaté Klícky. Což bylo vězení pro anděly. Gabriel už věděl, že je v háji. Pořád ale věřil tomu, že pro něj Waydan přijde a něco vymyslí. I když chápal, jak je pro něj nebezpečné se vrátit zpátky.

Taky přemýšlel, jak by se odtamtud mohl dostat sám. Ale na nic nepřišel. A tak jen seděl v koutě své cely a pozoroval ostatní. Zlatá Klícka nebyla jen jednou místností. Byla to celá síť schránek pospojovaných mosty z čistého světla. Každý anděl měl svou „klec", ale přes stěny bylo vidět a slyšet.

O dvě cely vedle byl Uriel, kdysi patron spravedlnosti. Teď odsouzený za těžké hříchy jako například porušení Desatera, vzbouření se samotnému bohu a zesměšňování jeho pravidel. Skoro to stejné, čeho se dopustil on sám nebo i Waydan. Akorát už kdysi dávno.

„Tak co, Gabíku? Už plánuješ velký útěk, nebo tu s náma zůstaneš hnít až do soudného dne?" rýpnul si.

„Ne každý má potřebu dělat scény," utrousil Gabriel a opřel se o mříže.

„Scény ne. Ale revoluce… to bych si rád zopakoval. To byly časy. Mrzí mě, že jsem teď u toho nebyl. To muselo být něco, když se proti tomu tyranovi obrátil i jeho vlastní syn," dodal.

„Radši drž hubu, nebo to s tebou dopadne ještě hůř," objasnil. Ale Uriel zavrtěl hlavou a pousmál se.

„Prosím tě, to už mám spočítaný. Ať řeknu cokoli, utrhají mi křídla a pošlou rovnou za Satanem. Teda až se to uklidní. Do tý doby si možná pobydu na světě jako člověk. A i když ten život bude brutus, stejně to bude lepší než tady," řekl.

Gabriel mu dal za pravdu a pak se otočil. V sousední cele seděl Azazel už dávno padlý, ale nějak se sem dostal znovu. A tentokrát ne jako

dozorce, ale vězeň. Jeho křídla byla ohořelá, ale nějak ten anděl neztratil šmrnc. Měl pekelnou jiskru jako Luc a Waydan.

„Co tu děláš ty?“ zavrčel Gabriel. Azazel se usmál.

„Zjevně jsme teď všichni na jedné lodi. Všiml sis? Zavřeli i ty, co nikdy nepadli. To už není trest. To je čistka,“ zmínil. Uriel do toho opět zasáhl.

„Možná bůh ztratil nervy. Možná… ztratil i moc.“ Zasmál se. Gabriel na ně zíral, srdce mu bušilo. Nešlo jen o hřích. Nešlo o spravedlnost. Šlo o něco mnohem většího.

A právě v ten moment přes celou klícku zazněl hlas, který všichni poznali – bůh. „Ten, kdo se přizná, bude ospravedlněn. Ten, kdo mlčí, padne,“ řekl.

Uriel se uchechtl. „Ať padnem konečně všichni,“ řekl nezaujatě.

„A nebo ať padne sám, Nejvyšší,“ prohlásil Azazel svírajíc oběma rukama mříže. Gabriel se k tomu raději nevyjadřoval, nechtěl mít s tímhle nic společného. Ale bylo to těžké, když ho teď bůh viděl jako jednoho z nich.

Lucifer navštívil Waydana v práci, aby se na něj mohl zase podívat a taky mu připomenout, aby se rozloučil, protože se neuvidíme několik měsíců. „Jde ti to mučení moc dobře, bráško. Skoro tak dobře jako uchvátit všechny démonky v Thallaranu,“ zmínil.

Waydan se na něj jen tak podíval. Byl unavený z těch sporů a z toho, co se děje a z toho, co se ještě bude dít, ale nedával to na sobě vůbec znát. Byl vycvičený z Nebe. Tam taky nikoho nezajímaly interní pocity.

„Nezajímají mě démonky v Thallaranu. Nezajímaly mě včera a nebudou mě zajímat ani jindy,“ opáčil suše. Lucifer se pousmál a dal si ruce křížem, zatímco ho pozoroval s totálním zaujetím.

Líbila se mu jeho kuráž, tvrdohlavost, neprůbojnost, síla a inteligence. Viděl v něm sám sebe, což mu imponovalo i ho to trochu štvalo. Ale alespoň věděl jak na něj, což tak nevypadalo, ale on byl opravdu profík když šlo o manipulaci s druhými.

„Chápu, jsi věrný muž a miluješ Rinku. Já jsem taky věrný muž,“ opáčil. Waydan se na něj podíval jako na blázna.

„Jsi asi tak věrný jako pes, kterýmu někdo nabídne větší kus masa,“ rýpnul si. Luc se zasmál.

„Jo. Ale mám jen jednu paničku,“ dodal. Waydan si odfrknul.

„Fakt nechutný," prsknul. Lucifer se rozesmál a položil bratrovi ruku na rameno.

„Máš pravdu, bráško, jsi lepší než já. V tomhle. A zatím. Já jsem s Lilith tak dlouho, že ani ona mi není tak úplně věrná. Ale milujeme jen sebe. To pochopíš časem. Teda aspoň já miluju jenom jí," vysvětlil.

„Nikdy bych nebyl svojí ženě nevěrný. Nikdy. Ani za milion let," řekl.

„Rinka ještě není tvoje žena. A ani nebude. Není tvoje nic. To, že jste měli svojí chvilku není závazek a ona to ví," dodal a udělal od něj zase krok zpátky.

Waydan na něj nevěřícně zíral. Jako, jak může takhle mluvit? Lucifer zmáčkl duši a když se mu zdála jako pudink, podíval se přísně na bratra. „Změkla ti," dodal a šel si po svých.

Lexi si to mířila na oběd a zkrátila si cestu přes zahradu, kde jsem byla já s Rothem na uklidňující procházce. Když mě viděla, rozběhla se za mnou, až mě to šokovalo. Měla takový nasupený výraz.

„Jak jsi mohla?" sykla na mě.

„J-jak jsem mohla co?" zeptala jsem se jí nechápavě. Ona si dala ruce křížem a přehoupla se z jedné nohy na druhou. Taky udělala vosí výraz jako dělá moje matka, když je naštvaná.

„Satan mi všechno řekl. Ztrapnili jste ho na večeři. Stěžovala sis Waydanovi? Tohle bylo přes čáru. Přišel kvůli tomu o hrdost a respekt," pokračovala. Já se zasmála.

„O hrdost? Spíš trošku o ego. Ale neboj, ten ho má ještě dost. Hele, já Waydanovi nic neřekla. Udělal to sám. A Satan si to zasloužil," dodala jsem a chtěla jsem jít, ale zastavila mě.

„Omluvil se ti," připomněla mi.

„Hm jo. Ale to Waydan nevěděl. Navíc jsem mu nic neřekla. A i kdyby, Satan se choval jako hajzl, zasloužil si to. Možná by se měl omluvit i jemu, jestli teda ovšem nechce dostat znovu," sykla jsem.

Lexi se ke mně nebezpečně přiblížila, až zakročil Roth a stoupnul si přede mně. Ona k němu zvedla oči. „Klídek, krásko, já byl u všeho, co říkal Satan a jak se choval, zasloužil si to," řekl.

Lexi se podívala na mě. „Dokud se Waydan Satanovi neomluví, tak je mezi náma konec," dodala a odešla. Zírala jsem jak z jara.

„Slečna dramatická," komentoval suše Astaroth, zatímco jí doprovázel očima. Já si povzdychla. *Konec mezi mnou a Lexi?*

„Waydan se tomu tvýmu blbečkovi omlouvat nebude, nemá za co!!!“ zaječela jsem na ní. Ona na mě jen ukázala prostředníček a odešla. Roth se na mě překvapeně podíval.

„Váu, cat fight,“ prohlásil a přitáhl si mě, aby mě objal. Byla jsem z toho v šoku. S Lexi jsme se ještě nikdy takhle nepohádaly. A nejhorší na tom bylo, že za to může Satan.

„To jí přejde. Stejně si za chvíli Satan najde jinou oběť a Lexi ještě přileze zpátky,“ dodal. Nijak jsem to nekomentovala, jen jsem se ho držela. V poslední době bych nevěděla co si bez něj počít. Byl můj nejlepší přítel.

Waydan to taky zabalil s mučením a vydal se na oběd stejnou trasou jako Lexi a když nás viděl s Rothem, jak se objímáme, smutně na nás koukal a šel dál.

Já si ho všimla až když nás míjel. „Waydane!“ volala jsem na něj, ale neotáčel se. „Waydane!!“ křičela jsem, tak se zastavil. Roth mě jen nechal za ním běžet přes suchou trávu a čekal, co se bude dít.

Ještě se podíval na hodinky, aby se ujistil, že nepůjde kolem Lucifer, protože to by si to mohl jít hodit. On totiž táta šlape jak hodinky. Každý den, přesně na čas. Na oběd chodí vždy ve 12. Teď bylo třičtvrtě – akorát čas, aby přišel.

„Co se děje?“ zeptala jsem se ho, když jsem k němu doběhla. On se na mě smutně podíval a pak nasupeně na Rotha.

„Proč na tebe sahal?“ zeptal se.

„Jsme přátelé, nemusíš na něj žárlit. Miluju jenom tebe. Objímal mě jen, aby mě utěšil. Bylo mi smutno, pohádaly jsme se s Lexi a taky mám strach, že… celý den se mnou nemluvíš,“ přiznala jsem.

On se ke mně otočil a chytl mě za ruce. „To je mi líto, že jste se pohádaly s Lexi. A nemluvím s tebou jenom proto, že nemůžu, ne proto, že bych nechtěl. Nechci Lucifera dráždit, vždycky pak ještě přitvrdí.

Jinak bych s tebou byl pořád, srdíčko moje, věř mi. Chybíš mi. Strašně moc. Ale večer… zkusím za tebou před večeří přijít. Chci s tebou o něčem mluvit. A co se týče Lucifera, musím ho poslouchat, potřebuju, aby mě tu nechal. A taky, aby mi pomohl vysvobodit Gabriela,“ řekl.

Já si stoupla na špičky a políbila jsem ho. Roth byl celý nesvůj, že nás někdo uvidí. Pořád se rozhlížel kolem. „No tak, jste na nádvoří. Nechte toho!“ šeptal nervózně. A tak jsem se od něj odtáhla a pohladila ho po tváři.

„Že se nenecháš zlomit od mýho táty, že ne? Včera jsi byl až moc opilý," zeptala jsem se ho, že to znělo zoufale.

„Čím?" vyzvídal. Já se jen tak podívala a on se jenom pousmál a zavrtěl hlavou. „Neboj se. Jsem a budu jenom tvůj. A dám si pozor na alkohol, slibuju," dodal.

„Luciféééér!!" syčel na nás Roth nenápadně, tak jsme se od sebe vzdálili.

„Večer," zašeptal, naznačil mi pusu a šel naproti Luciferovi. My s tátou jsme si jen vyměnili pohled.

„Tak pojďte, hříšníci, jdeme se najíst," řekl Lucifer jako bychom byly jeho děcka a vedl nás do jídelny. Bylo to celkem dlouhé a nepříjemné ticho. Byly slyšet jen naše kroky ve štěrku a pocit, že se tomu táta vnitřně směje.

Satan se taky už chystal na oběd. Ještě zkontroloval, jestli zajistil duše a všechno v mučírně, zhasl a zamkl těžké kovové dveře. Bub ho přišel vyzvednout.

„P-pane, p-potřebuj-ju -v-váš p-p-p-po…" Satan protočil panenkami.

„Tak už to vykoktej, Atusi, nemám na tebe celej den. Co chceš? Podpis? Dej to sem!" syknul, vytrhnul mu z ruky papír a podepsal ho, pak mu ho vrátil zpátky, aniž by zkontroloval, na co ho démon potřebuje.

Věřil mu. Všechno od něj podepsal bez čtení. Když po něm něco chtěl, bez ověřování mu to dal. Bylo to riskantní, kdyby toho chtěl využít, ale to on by si k Satanovi nikdo nedovolil.

„Dě-děkuju-ju, m-můj p-pane," dodal, zatímco Satan s Bubem byli už několik metrů za ním. Bub se mu posmíval. Satan se na něj jen s úsměvem podíval.

„Bez komentáře. Je to sice boban a sere mě ten jeho hlásek a celej ksicht, ale je perfektní ve svý práci," opáčil. Bub přikývl.

„Máš rád, když ti někdo leze do zadku, Sate?" dobíral si ho.

„Haha, demente. Nemám, ale mám rád, když někdo maká jak švýcarský hodinky, což ty rozhodně nejsi," ušklíbl se Satan a strčil do něj loktem, až Bub vrazil ramenem do zdi.

„Au! Krucinál, dej si pohov, ne každý je z kamene jako ty," zavrčel Bub a urovnával si tričko. Procházeli temnou chodbou, po stěnách se mihotaly rudé plameny z pochodní. Vzduch voněl jako uhlí a ze zdí sálalo teplo ještě větší než odkudkoli jinde.

„Řekni mi upřímně, Bube," začal Satan, když míjeli jezírko vroucí krve. „Jak moc by bylo trapný, kdybych se… eh… skamarádil s Waydanem?" zeptal se. Bub se málem zakuckal.

„Jako… dobrovolně? Vždyť nemáte nic společnýho," divil se.

„Možná přece něco jo," opáčil. Bub na něj pořád tak divně koukal. Jako jestli se nezbláznil. Navíc už teď žárlil na Lexi, teď aby se zbavil někoho, jako je Waydan – týpek, kterej ohrožuje i někoho jako je Satan?

„Cože?" Bub se zarazil u sloupu a zíral na něj jako na cvoka. „Ty, druhej Nejvyšší démon, skoro pán celýho Pekla, vládce zatracených z mínus sedmýho patra, se chceš bratříčkovat s tím polobožským frajerem?" prohlásil. Satan se na něj podíval jako na idiota.

„Jo," přikývl Satan pobaveně nad tím, jak se jeho kamarád tváří. „No tak mysli trochu, Bube. Ten týpek se tu zjevil jak hovno z prdele koně jezdců apokalypsy a myslí si bůhví co. Za jedinej den obrátil moje Peklo vzhůru nohama.

Sebral mi snoubenku, práci, tchána a mojí pozici alfy. A právě proto se s ním skamarádím. A víš proč? Protože je teď hvězda. Každej se na něj lepí a chtěj se mu zalíbit. A já nejsem idiot. Jestli si nad ním trochu přihřeju pekelnou polívčičku, zůstanu nahoře. A lidi mě nepřestanou zbožňovat," vysvětlil.

Bub si založil ruce na hrudi. „Hm, takže čistě strategický tah," řekl a zamyslel se.

„Přesně. Kamarádíček s výhodama. Já mu dám falešnej respekt, on mě vytáhne zpátky do popředí. Win-win," dodal.

„A co když tě prokoukne?" zeptal se Bub tiše. Satan se zasmál.

„Pak se uvidí. Ale zatím to vypadá, že je až moc hodnej na to, aby mu došlo, že ho někdo ojebává. Touží po upřímný omluvě a pokoře," objasnil. Bub se zasmál.

„Takže budeš vlezdoprdelka ty?" rýpnul si a rozesmál se jako by ho viděl se rozplácnout na ledě. Satan se nesmál.

„Ty si dovoluješ, kámo," syknul a pak už byl klid. Vešli do jídelního sálu. Dveře se s třísknutím otevřely a všichni uvnitř na chvilku zmlkli. Satan se zazubil.

„Přesně tak. V centru dění. Jako vždycky," zmínil spokojeně a posadil se na svoje místo.

My jsme se na něj jen podívali. „Lexi říkala, že jestli se Satanovi za tu ránu neomluvíš, nebude se se mnou už nikdy bavit," oznámila jsem přede všemi. Lucifer se rozesmál a Waydan na mě šokovaně zíral.

„Ty bys chtěla, abych to udělal?" zeptal se.

„Nikdy!" opáčila jsem striktně. On se pousmál a pohladil mě prstem po rtech jako kdybychom tam byli sami a žádný Lucifer nás nesledoval.

„Kdyby ti na tom moc záleželo, udělal bych to. Nechci, abys byla smutná kvůli kamarádce, i když s tím nesouhlasím a nejradši bych ho shodil z útesu. Frajírka libovýho," dodal a podíval se na něj k protějšímu stolu, jak se něčemu směje s Bubem.

Otec viděl i slyšel, jak se ke mně chová a jak se mnou mluví a na chvilku jako by roztál, když viděl, jak zamilovaně a šťastně se na něj dívám. A taky, jak moc mě má Waydan rád, že by si takhle ukrojil ze svého ega. Takže to nechal být.

„No, i kdyby to Rinka chtěla, omluvit se mu bych ti nedovolil. To je pod tvojí úroveň. Jsi démon a ne žádnej anděl!" prohlásil s takovou zuřivostí v hlase, že jsme se na něj všichni překvapeně podívali.

„Ehm, no já vlastně démon ještě nejsem," připomněl.

„Hm, ale všiml sis, jak ti bledne svatozář?" zeptal se a ukázal na ní. Já se na ní podívala a ano, byla jen s tlumeným zlatým světlem. „Je jen otázka času, kdy vybledne úplně. Bohužel ti přes ní rohy asi nikdy nenarostou to bys musel jedině…" začal a ani to nedořekl a Waydan pomocí pekelné magie, kterou mu Lucifer daroval na mučení duší, rozžhavil *Modrý Plamen* v dlaních a chytl se své svatozáře i když čekal, že to bude pekelně bolet.

Všichni jsme vyjeveně zírali na to, co dělá. „Ten anděl si taví holýma rukama svatozář," zmínila nějaká démonka u vedlejšího stolu pekelných princů.

Satan drknul loktem do Buba a oba sledovali Waydana, jak se snaží zbavit zbytku svého andělského já. Roth se usmíval. „Myslím, Satane, že už ani nejsi konkurence. Možná jsi ani nikdy nebyl. Ne pro něj. Waydan je někdo na rozdíl od tebe. Není jen pozér a mluvka, pěkná tvářička a drsný řečičky. Ten anděl má koule," dodal.

„Drž hubu, kreténe!" syknul na něj Satan uraženě a pak se zase podíval na Waydana. Ten se snažil ze všech sil vydržet a celou jí roztavit. Muselo to bolet jako čert, protože pekelný plamen a nebeská magie byla kombinace naprosto protikladná. Muselo ho to bolet asi jako kdyby držel v rukách rozžhavené železo. A on ani nepípnul. Byla to síla vůle a touhy.

Jeho kůže na dlaních syčela, jak držel tu svatozář a já se tvářila bolestně, zatímco můj otec naprosto očarovaně jeho výdrží.

„U všech ďasů, to je ale odhodlání, bráško. Netušil jsem, že až tak moc nechceš být anděl," zmínil Lucifer. Pravdou je, že až tak moc chtěl být hoden mě. A taky chtěl mít ty zatracený rohy.

Pak si jen olízl rty a úlevně vydechl, když z jeho svatozáře nezbylo vůbec nic. Jeho *Modrý Plamen* všechno pohltil. Zapotil se u toho, ale dělal, že nic.

Já na něj zírala jak z jara, zatímco jsem si prohlížela jeho úplně zahojené leč rudé ruce, které mě nechal držet ve svých. Byl z toho trochu otřesený, ale ustál to s naprostou grácií. Vím, jak bolelo se jí byť jen dotknout.

„Co jsi říkal?" zeptal se bratra, když popadl dech. Lucifer se pousmál.

„Že je jen otázka času, kdy ti narostou rohy, démone," řekl a zatleskal mu. Přidala jsem se i já, moje máma, démonky i démoni od vedlejších stolů, Astaroth, Leviathan, Baal, Belial, Asmodeus a Beelzebub, kterého Satan fláknul loktem do břicha, když se opovážil projevit nějakou úctu jeho sokovi.

„Co křídla?" zeptal se ho Lucifer hned na to, když už se ostatní zase dali do jídla. Tím, že je měl zatažené, tak nebyla jeho proměna na něm nijak výrazně znát. Ale krutě mučil duše několik hodin, to je něco, z čeho se vždycky duše mučitelů kazí. Vzhledem k jeho svatosti, by to nejspíš trvalo roky, než by jí očernil, ale začátky jsou vždycky rychlý.

Waydan se zvedl a poodstoupil od stolu pár kroků, aby to vyzkoušel. Pohnul lopatkami a vystřelila mu ze zad ohromná andělská křídla posázená černým peřím. Jeho kdysi bílá peříčka byla černá jako noc. Ale nešlo jen o barvu, jeho křídla vypadala tak… nezdravě.

Já si jen zakryla pusu šokem. Lucifer se spokojeně usmíval, zatímco si ho prohlížel a on se jen díval na levé a pak na pravé, jako by nemohl uvěřit tomu, že jsou jeho.

„T-to mi jako upadnou?" zeptal se bratra lehce znepokojeně.

„Pojď," řekl Lucifer, vstal od stolu, chytl ho za ruku a přenesl se s ním k sobě do kanclu. Všichni byli z toho v šoku, co se to kolem děje. A i já. Sebrala jsem se a běžela za nimi, protože jsem tušila, kde budou. Sál se rozšuškal.

Já jsem rozrazila dveře do otcovo pracovny a viděla jsem, jak Waydanovi Lucifer ukazuje svá zjizvená záda. Byly tam dvě veliké plošky odkud mu

kdysi rostla jeho. Ne vždycky pak vyrostou démonovi křídla, to je individuální.

Přikryla jsem si pusu rukou ze zděšení. Do očí mi vyhrkly slzy. „To je hrůza," zakuňkala jsem.

„No na atraktivitě mu to trochu ubere, ale jenom z estetickýho hlediska. Jizvy z bitev jsou sexy, ne?" prohlásil můj otec a zaculil se. Waydan se na mě tak podíval, jako aby se ujistil, jestli ho budu mít ráda i bez křídel a s jizvami.

Jeho křídla jsem měla ráda, byla tak úchvatná. Je škoda, že si je nemohl nechat. „Waydane," zašeptala jsem a udělala jsem k němu dva kroky a objala ho.

„Fajn, tak jo. Obejmi ho. A víte co? Já jdu dojíst svoje jídlo. Za 5 minut, nejpozději za deset jsem zpátky. Waydan ti musí něco říct. Tak to udělejte teď, protože pak už nebude čas. Jsem hned tady a pak rovnou půjdeme, už jsem se rozhodl!" řekl a nechal nás o samotě.

„Miláčku," zašeptala jsem mu do ucha a políbila na krk. Jeho ruce se omotaly kolem mého pasu a přitiskl si mě k sobě pevně na své tvrdé tělo. „Kam půjdete? Co mi musíš říct?" zeptala jsem se.

Waydan se na mě smutně podíval. Smutně no, spíš nešťastně. „Na Zem, lásko," řekl a já myslela, že omdlím.

„N-na Zem? Proč? A na jak dlouho?" zeptala jsem se potlačujíc nejmíň vřískot a potoky slz.

„To nevím, ale na nějakou dobu určitě. Možná na týdny, měsíce…" odpověděl. Udělalo se mi zle a začala jsem se ovívat rukou a rychle dýchat. „Rinko!" Polekal se a chytl mě do náruče, když jsem sebou málem švihla. *Nemůže mi ho odvést pryč na tak dlouho. Nemůže mi ho sebrat.*

„Půjdu s tebou!" prohlásila jsem hned, co jsem popadla dech a postavila se zpátky na nohy. Waydan mě pořád ještě opatrně držel jako by se bál, že zase spadnu.

„To nejde. Ale buď v klidu, budu ti věrný a brzy se uvidíme," řekl. Já zavrtěla hlavou jako bych chtěla setřást tu myšlenku, že mi odejde pryč a podívala jsem se mu do očí.

„Bojím se, co s tebou otec udělá. Zkazí tě. A přestaneš mě milovat a bůhví co se všechno stane. Tohle je zlý sen." A už se protrhla přehrada, nedokázala jsem ty slzy udržet dýl.

Waydan si mě k sobě přitáhnul. Jeho vypelichaná křídla mě šimrala na kůži, kde jsem se jich dotýkala. „Nikdy tě nepřestanu milovat. Nic se

nestane a nezkazí mě. Udělá ze mě démona," řekl a pousmál se. „Aspoň se před tebou nebudu stydět za svoje andělský já. A za tohle taky ne, což je mimochodem ještě horší. Vypadám jak nějaká oškubaná slepice. Nedivil bych se, kdybych se ti protivil. A pak… pak je ztratím úplně a asi to nebude hezkej pohled na mě… a nechci, abys mě takhle viděla," objasnil.

„Neprotivíš se mi. Jak bys mohl? Jsi tak krásný, hodný, silný a prostě dokonalý," pokračovala jsem.

„To nejsem, ale jsem rád, že mě tak vidíš," řekl a pousmál se. Dívala jsem se mu do očí, byly sice pořád šedé, ale už nebyly tak stříbrné, byly prostě jen šedé. Ale krásně šedé.

Potom mě pohladil prstem po rtech. „Dej mi pusu," zašeptal a naklonil se ke mně. Já jsem si stoupla na špičky a políbila jsem jeho rty. On zavřel oči, chytl mě za boky a vzal si mě do náruče. Naše polibky se prohloubily a během chvilky jsme si dávali už mokré pusinky.

„Strašně moc tě miluju, Waydane," šeptala jsem mu do rtů a zase ho hltala. Vždyť tohle jsou na čert ví jak dlouhou dobu naše poslední chvíle, kdy můžeme být spolu.

„Ne tak moc jako já tebe," řekl a položil mě zase zpátky na zem. Zdálo se mi, že mluví pravdu, protože toho pro mě obětoval už tolik a já mu to jen říkám. Přitom mám pocit, že milovat ho ještě víc už nejde.

„Tak doufám, že jste si to vyříkali, rozloučili se, pomuchlovali jste se a teď si Waydana beru do služby já," řekl otec, hned jak bez zaklepání vtrhnul dovnitř.

„Do služby?" polekala jsem se. Ta představa mě děsila. A zvlášť když měl být ten generál můj otec.

„Přesně tak. Až se vrátí, nepoznáš ho. Bude z něj démon I. třídy. Teda jestli to dokáže. To se uvidí," opáčil syrově a usmál se. Já se moc nesmála a Waydan se tvářil jako by s tím počítal a ničeho se nebál. On je vážně obdivuhodná bytost. A něco mi říkalo, že to ví i můj otec.

„Kdysi bych řekl, že by si na to netroufnul ani Satan, ale teď už mi to nepřijde jako dobrý srovnání. Waydan už se projevil jako stokrát… co stokrát, tisíckrát schopnější než Satan. A to jsem ho sakra považoval za nejlepšího démona, kterýho by sis mohla vzít," objasnil a mrknul na mě.

Šokovaně jsem na něj civěla. *Nebyl to snad náznak toho, že by… ne, nedovolil by nám se vzít. Tomu nevěřím, musela jsem si to špatně vyložit.*

Lucifer se i s Waydanem přenesl do mínus osmého patra něco zařídit a pak měli hned vyrazit na Zem. Sice to bylo v plánu až na večer, což Waydana štvalo, protože se mnou nemohl strávit čas, který se mnou strávit chtěl, ale byl rád za to, jak to bylo, protože ho bratr nechal se se mnou rozloučit.

Lucifer něco zběsile hledal v zásuvce svého pracovního stolu a Waydan zatím čekal, až to vyhrabe a pozoroval, jak to tam má vybavené. Velká knihovna, kniha hříchů.

Každý pekelný princ měl vlastní. Byly v nich zapsány všechny záznamy o duších, které jsou aktuálně mučené v daném patře. A těch bylo tolik, že někde musela existovat i místnost, kde se ty předchozí archivovaly.

„Mám to, tak jdeme," řekl zrovna, když Waydan svíral v ruce krabičku s vícestrannými kostkami, kterou jsem mu před odchodem vtiskla do ruky, aby na mě nezapomněl.

Dostala jsem je sice od Rotha, ale líbily se mi. Krabička vypadala jako cibulačky na řetízku. Měly na sobě reliéf draka a uvnitř bylo 14 malých kovových kostek s různým počtem stran.

„Ještě je tady jedna věc, kterou bych rád udělal, než s tebou odejdu na Zem," zmínil Waydan. Lucifer k němu zvedl oči.

„Ano?" zeptal se.

„Gabriel," řekl. Lucifer protočil panenkami.

„Jo tenhle. No jo. Ale to mě čeká nepříjemný rozhovor s papínkem, abych ho zabavil. Co mi dáš za takovou laskavost?" provokoval ho.

„Co bys za ní chtěl?" odpověděl otázkou Waydan. Lucifer se zamyslel.

„Jsi přesvědčivej, milej, atraktivní, jsi rebel, máš to v krvi," prohlásil a usmál se. Waydanovi se trochu naježily chlupy na zátylku, když viděl jak si skoro mne ruce bůhví na co.

„Pak od tebe budu chtít, abys mi svedl patnáct duší do Pekla, aby šly dobrovolně. Čím svatější, tím lepší," dodal. Waydan přikývl.

„Máš to mít," řekl. Lucifera překvapilo s jakou jistotou, že uspěje mu to bratr slibuje. No a pak ho chytl za ruku a přenesl se s ním rovnou před *Nebeskou Bránu*.

Lucifer s Waydanem se jako neviditelní objevili u zlaté brány, která vedla do Stříbrného Města. U brány teď nikdo nestál. Byla neděle a v neděli bylo všude vždycky hrozný mrtvo a zvlášť po obědě. „Tak co, jak se tu cítíš po tom všem?" zeptal se ho pozorujíc, jak se tváří.

„Jako kdybych sem nikdy nepatřil," odpověděl a nakouknul za mříže, jestli tam náhodou nechrápe nějaký anděl ve službě, ale nikdo tam nebyl.

„Klasika. Ani já k tomu nemám žádný vztah. Každopádně, bez taťky dovnitř jako démoni nemůžeme. A nechci, aby tě vůbec viděl, kleplo by ho, kdybys na něj roztáhl křídla. Taky by se nám nic nepovedlo.

Takže ty běž nějakou skulinkou najít kámoše, hádám, že ke klíckám a já ho jdu zabavit. Buď rychlej a žádný vylomeniny. Modrej Plamen máš, takže ho odtud dostaneš i bez portálu. Myslím, že ho táta dočasně zablokoval. Máš dvacet minut, pak z tohohle hajzlu zdrhám, jasný?" zeptal se a Waydan přikývl a běžel někam, kde ví, že se dá dostat dovnitř.

Pak se zviditelnil a zazvonil na zvonek, který slyší bůh i v pracovně. „Nemůžu uvěřit tomu, že tohle dělám kvůli takovýmu blbounovi jako je Gabriel," zašeptal si pro sebe a čekal, až k němu otec dorazí.

Waydan zatím utíkal úzkými městskými uličkami nenápadně, protože jeho neviditelnost jak se vzdálil od bratra pominula. Kolem prošel strážný, a tak

se skrčil za schodiště. A když odešel, zase se dal do běhu. Srdce mu bušilo jako šílené z adrenalinu, který právě z toho všeho měl.

Plížil se mezi sloupy katedrály uprostřed Stříbrného Města. Pohyboval se jako stín – rychle a tiše. Věděl přesně, kudy jít. Byl tu kdysi doma. Zlaté Klícky střežily andělské hlídky na střídačku, ale jejich trasy se od věků neměnily.

Dostal se k bočnímu vchodu. Ke starému servisnímu tunelu, na který andělé už dávno zapomněli, protože nikdo neměl důvod ho používat. Otevřel mříž pokrytou lišejníkem, vešel dovnitř a pokračoval ve tmě, jen s doutnajícím *Modrým Plamenem* v dlani, tlumeným, aby nepoutal pozornost, ale zároveň, aby viděl na cestu.

V podzemí stoupal po úzkém schodišti až k ventilační šachtě, která končila těsně za zdmi vězeňského křídla. Místo, odkud slyšel ozvěny stráží, kteří se střídali po dvaceti minutách.

Vylezl z větrací šachty přitisknutý ke zdi, a sledoval dva anděly, jak si vyměňují směnu. Jakmile zašli za roh, vyklouzl ze stínu a namířil plamen na první zámek dveří.

Gabriel mu zíral do očí osvětlených pekelným plamenem a byl z toho úplně v šoku. „Waydane?“ zašeptal dojatě. „Ty jsi pro mě přišel.“ Waydan přikývl a tak, jak tavil u oběda svou svatozář, tak teď tavil *Modrým Plamenem* ty mříže u klícky. Naštěstí to nebylo tak strašlivé, protože ta klec nebyla svatá jako kroužek, který mu roky zářil nad hlavou.

Gabriel netrpělivě čekal, až to dokončí. Měl jen chvilku, než vyběhnou odněkud stráže. „Dobře tak jo, ještě víc,“ řekl si pro sebe a zabral, až jeho *Modrý Plamen* ozářil větší plochu a tavil mříže rychleji.

Gabriel se usmíval. Skoro by takhle svého kamaráda nepoznal. Bez svatozáře, s křídly padlého anděla a s *Modrým Plamenem* v rukách. „Tak pojď, jdeme. Hned!“ řekl a táhl ho ven tou dírou.

Pak se podíval na ostatní, jak mají velké oči, že by chtěli ven. Waydan se zhluboka nadechnul, natáhnul před sebe ruku a plně se oddal *Modrýmu Plameni* tak, jak to má udělat každý démon, když od něj žádá svojí sílu. Byl jedním z nás.

Všechno tou enormní silou rozpustil, že nezbyla žádná klec. Jen zlaté louže na místech, kde byly stěny ze zlata. Všichni zírali. „Může se mnou odejít jen ten, kdo půjde dobrovolně do Pekla ať už ho tam čeká cokoli,“ oznámil jim.

„Tak nás veď, náš pane," řekl Uriel a poklekl před ním. Všichni pak taky sklonili hlavy.

„Tak jo, chytněte se za ruce, všichni," poručil jim a přenesl se se všemi do Pekla k portálu z druhé strany. Tentokrát to bylo jiné, už nepoužíval *Boží Světlo* jako zdroj magie, ale *Modrý Plamen*.

„Paráda. To je tak vzrušující," prohlásil jeden z andělů, když se zjevil spolu s ostatními v Pekle.

„Jsi úžasnej," procedil další nadšeně. „Jak jsi z toho chaosu utekl, to bylo neuvěřitelný. Obdivujeme tě," dodal. Waydan se pousmál a v tom mu do náruče skočil Gabriel.

„Tak rád tě vidím, kámo. Kde máš svatozář?" zeptal se, když ho pustil a podíval se na něj jako by ho viděl prvně.

„Roztavil jsem jí jako vaše vězení," odpověděl jako by to nic nebylo.

„Holýma rukama?" Divil se Gabriel. Waydan přikývl.

„Váu," ozvalo se vícehlasně.

Lucifer seděl u boha v kanclu a nechal si donést kávu. Už dlouho tam nebyl. Bůh se posadil naproti němu a chtěl ho vyslechnout se svou boží trpělivostí.

„Tak to vidíš, táto, kdybys nebyl tak tvrdohlavej, mohl jsi mít oba syny tady na tomhle děsivým místě. A teď, opustil tě i Waydan. Copak já, ale i on. Někdo, kdo opravdu umí být oddaný. To už jsem pochopil.

Možná, že mi přece jen nevadí, že je s Rinkou pokrevně příbuznej, byl by jako zeťák nejlepší. I jako vládce Pekla," prohlásil. Bůh nespokojeně zasyčel, když si představil Waydana – svého milovaného syna jako špinavého démona, který przní svou neteř v Pekle.

„Co za něj chceš?" zeptal se ho s takovou syrovostí v hlase. Lucifer se rozesmál.

„Chceš se o něj přetahovat? Přehazovat si ho jako horkej brambor? Je to můj nejlepší skoro démon. Jeho se nevzdám. A už vůbec ne, když vím, jak kvůli tomu trpíš," dodal.

„Waydan patří sem. Je čistý jak lilie," řekl. Lucifer se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Kdepak, tatínku, Waydan je víc jako já než jsem já sám. Waydan je někdo, kdo se nenechá do ničeho nutit. Má svojí hlavu a dokonce si myslím, že s ním nehnu ani já sám.

A on sem nechce. Nenávidí to tady. Peklo si oblíbil. Dokonce rád mučí duše v nejnižším patře. A víš co je ještě novýho? Hnijou mu křídla a nemá svatozář.

Dneska u oběda jí vlastníma rukama roztavil Modrým Plamenem," řekl. Bůh se zhrozil a pokřižoval se.

„Je to tak, jak říkám. Podívej se na něj přes to svoje svatý zrcadlo. No dělej!" syknul a šoupnul ho k němu. Bůh se na něj ani nepodíval. „Srabe. Bojíš se, že by mohl být šťastnej někde jinde a bez tebe? Celou dobu ses bál, že dostane rozum. Že tě opustí. Víc držet zkrátka už jsi ho nemohl," prskal na něj Lucifer.

„Ano, byl jsem na něj přísný. Ale on si vedl výborně," hájil se. Lucifer se zasmál.

„Ne, táto. Ty jsi ho mučil. Věznil jsi ho ve vlastním domově. Lhal jsi mu o světě tam venku. Nutil jsi ho, aby ti sloužil, zakazoval jsi mu potěšení, radost, nějakej život a trestal jsi ho za to, když se pokusil ho mít. Tak jako mě. A teď mě omluv, mám s bratrem své plány. A radím ti dobře, abys ho nechal na pokoji, pokud nechceš, aby tě ještě k tomu všemu nenáviděl," dodal, zvedl se a zmizel.

„Teda, vy jste… vás je tu nějak moc," komentoval Luc přecpanou chodbu svatými a mrknul na Waydana, který tak nenuceně splnil jeho podmínku. „Rád tě vidím, Gabe, a i tebe, Urieli, Azazeli. Říkal jsem, kdy se dáte na temnou stranu," zmínil a zasmál se.

Waydan se k němu naklonil. „Co s nima uděláš?" zeptal se. Luc se jen pousmál.

„To ještě nevím. Ale zatím se tu budou mít jak v bavlnce," dodal. „Takže vážení, já a Waydan bohužel spěcháme, máme nějaký pochůzky na Zemi a budou nějakou dobu trvat. Takže si tady užijte zábavy co hrdlo ráčí. Navštivte Neřesto, hrajte si se Succubama, jestli na to budete mít.

Ale nebojte, nějaká práce se tu i pro vás najde. Nezapomeňte, že za ohrožování obyvatel Thallaranu nebo jejich napadení a ublížení vám bude udělen ohavný trest. Stejně tak mezi sebou, protože už jste oficiálně obyvatelé Thallaranu. Takže se zase neoddávejte úplně všemu, i my tady máme svoje pravidla. Najdete je dole na nástěnce.

Darkan, můj rádce a pravá ruka v politických a jiných důležitostí vám rozdělí pokoje, kde budete bydlet a řekne vám, kde se ucházet o práci.

Andělský striptéry ještě nemáme, jen tak říkám. Dokud máte duši, budete žádaní.

No nic, až se vrátím, jsem zvědav, kolik z vás si zachová andělskou čistotu. Tady bůžkovi to trvalo pár hodin," zmínil a zasmál se.

Všem zářily oči. Bylo to pro ně tak vzrušující. Jen těžko říct, jestli Lucifer jejich naivity nějak využije ve svůj prospěch, nebo je nechá jako pochvalu za odchod z Nebe a rebelii v klidu žít.

„Takže jděte touhle nekonečně dlouhou chodbou pořád rovně, až dojdete do kruhového sálu, kde se vydáte chodbou s červenými světly. Nemusíte se bát v tomhle patře vám nikdo neublíží, jen budou civět. Ale doporučuju vám se bez instrukcí Darkana nikde netoulat.

Darkana najdete na konci chodby s červeným světlem. Jsou tam točitý schody a hned nahoře jsou jen jedny dveře, na kterých je moje jméno a jeho. Řeknete mu, co jsem vám řekl. A věřte, že i my v pekle poznáme lži stejně dobře jako ten nahoře, takže bacha na to. Naše tresty nejsou jen modlitby," dodal a podíval se na Gabriela.

„Jo a ty, dej mi pozor na Rinku. Dělej jí společnost, ať není smutná," řekl, chytl Waydana za ruku a zmizel. Gabriel stačil jen na kamaráda mávnout rukou a se smutným obličejem kráčel s ostatními chodbou.

„Ty jo, lidi, nemůžu uvěřit tomu, že jsme v Pekle. Co byste udělali nejradši jako první?“ zeptal se Azazel.

„Já si dám pivo,“ prohlásil Uriel.

„Pivo? Vy jste fakt suchaři. To já sbalím succubu,“ zmínil nějaký další anděl. Gabriel se zaculil.

„Prosím tě, succuby jsou na tebe až moc dobrý. Jestli si myslíš, že nějakou jen tak sbalíš, tak jsi na omylu. Akorát ti sežere duši a odkopne. To já už se s jednou znám, ale ta je moje, hoši,“ dodal.

„Ty už to tady znáš, seznámíš mě s někým?“ naléhal další anděl. Gabrielovi dělalo dobře být teď vzorem ostatním andělům. Aspoň nějakou výhodu to mělo, že je Waydan pryč.

„Nechápu, proč bůh tvrdil, že je Peklo strašný,“ zmínila andělka, která byla jedinou ženou mezi odpadlíky.

„Protože je. Jen musíš být chytrá, abys neskončila špatně. Ale tam, kam nás Lucifer pozval, tam nebude špatně. Zažiješ nejlepší dny svýho dlouhýho života a žádný tresty, pokud neporušíš jejich pravidla. A ty jsou mnohem mírnější než ta tuna nebeských sraček, co nás nutili držet.

A říkal to proto, že se bál, že mu utečou jeho pěšáci. Taky se to začíná dít. Jsem zvědavý, jak tohle dopadne. Waydan je stejně borec, že se nebál něco takovýho udělat,“ povídal dojatě a s úsměvem Gabe.

„Akorát je tu děsný vedro a divnej temnej šepot,“ komentoval Uriel cestou.

„Nestěžuj si. Taky se můžeš vrátit k modlení, než tě bůh potrestá za to, že jsi chtěl okusit svobodu,“ opáčil Azazel.

„Jak vypadají démoni? Jako Lucifer? Nebo jsou ošklivý? Bůh vždycky říkal, že jsou to obludy. Noční můry,“ zmínila andělka.

„Lyro, démoni jsou sexy třeba jako náš démonickej anděl Waydan. Satan býval nejatraktivnější démon spolu s Lucem. A princezna Rinka, ta byla zasnoubená s Astarothem. Ten má bráchu Asmodea. Oba jsou pěkní.

Myslím, že si tu bez problémů vybereš. Jen ti nesmí vadit rohy, kopyta a ocas. A taky to, že jsou maličko větší než my,“ dodal. Lyra byla plná očekávání stejně tak jako ostatní, když poslouchala Gabriela vyprávět o tom, co tu všechno za jediný den zažil.

„Lucifer se mi líbí. Náhodou,“ zašeptala si pro sebe.

Bůh se díval do zrcadla, jak mu Lucifer poradil, aby se přesvědčil na vlastní oči, jak na tom jeho syn doopravdy je. A když viděl jeho temně černá a ne

tak úplně pěkně načechraná křídla, vytryskly mu do očí slzy. Jeho křídla byla černá a zatím vypadala pořád jako křídla, ale zblízka bylo vidět, že pelichají, mají porušenou strukturu a nejsou tak hezky hebká a jedno pírko jako druhé.

„Roztavil si svatozář? Pro Krista, taková nádherná a zlatá svatozář a on jí zničí," šeptal si pro sebe s pláčem. „Taková škoda těch hebkých a silných křídel. Waydane, ty pitomče, vždyť ty už se ve vzduchu neudržíš. Ani si nikdy nezalítáš v oblacích.

Tvojí nádhernou hlavu budou hyzdit ty odporné rohy. A tvoje duše… tvoje krystalicky čistá duše zčerná a zmizí. V momentě, kdy ti narostou rohy, ocas a kopyta, staneš se zvířetem. Příšerou!" ječel a začal všechno shazovat ze stolu.

„Jak jsi mohl? Jak jsi mohl něco takovýho sám sobě udělat? A kvůli čemu?" vztekal se. Nikdy nebyl takhle naštvaný. Agresivně všechno ničil, shazoval, házel s tím. Dokud to nebylo zničený na smetí.

„Pane," zakuňkal Azakiel. Chtěl ho nějak utěšit, ale to nešlo. Bůh se na něj jen podíval pohledem, který sliboval smrt.

„Vypadni! Okamžitě vypadni!! Nech mě být! Nechci nikoho vidět!" řval a hodil po něm těžítko, které se rozprsklo o dveře hned, jak jimi Azakiel prošel ven.

Bůh se zhroutil na mramorovou podlahu, až o ní zaduněla jeho kolena, ramena se mu třásla, jak lapal po dechu mezi vzlyky, které se ozývaly celým sálem jako ozvěna zlomeného srdce. Jeho božská záře pohasla jako by i ona truchlila.

Potom propukl v hysterický pláč. „Můj syn. Můj jediný, sladký syn… je pryč. Je pryč," mumlal zoufale. „Mám oba syny démony. Obludy. Boženko, ty to vidíš. Božidaro, ty taky…" pokračoval.

Pak se postavil zpátky na nohy a utřel si slzy. „Máte to mít, kluci. Zažijete peklo ve svým vlastním Pekle. Já vám ukážu, o co jste oba přišli. Co jste ztratili… a bude ještě hůř. Boží mlýny melou pomalu, ale jistě," dodal.

Lucifer s Waydanem se objevili v tom Luciferovo zemském klubu, kde už spolu jednou byli. Lucifer se posadil na jedno z černých kožených křesel a podíval se na Waydana, jak tam stojí jak socha a nad něčím přemýšlí.

„Není pozdě na výčitky, bráško?" rýpnul si.

„Nemám výčitky," objasnil celkem ostře a sedl si naproti němu. „Tak co po mě budeš chtít?" zeptal se. Lucifer se pousmál a dal si nohu přes koleno.

„To je dobře. S výčitkama se z tebe démon nestane. Tak a teď jsem tě chtěl pochválit za to, jak jsi krásně obešel povinnost shánět mi patnáct nevinných duší a nalákal je dobrovolně do Pekla. To mi připomíná mě. Pěkně jsi se mnou vyjebal," řekl.

Waydan se ani neusmál. Pak k němu zvedl oči a zeptal se znovu a ještě syrověji. „Co po mě budeš chtít?" Lucifer se pousmál a zavrtěl nad ním hlavou.

„Bráško, ty jsi netrpělivější, než jsem si myslel. Nespěchej, nic není hned. Taková proměna, aby měla smysl chce čas. A Rinka na tebe bohužel nezapomene ani za těch pitomých pár měsíců, co se neuvidíte. Neurychlíš to. Tak jako s tou svatozáří. Jsi impulzivní. Což nevadí, je to dobře, ale teď se budeš učit krotit. To bude tvůj první úkol," objasnil a podíval se na něj, jak se tváří.

„Máš pocit, že jsem málo trpělivej? Těžko bys hledal trpělivějšího chlapa než jsem já," zmínil skoro jedovatě.

„Nemám ten pocit a vím, že bych nenašel trpělivějšího chlapa než jsi ty. Jen to chce ještě trochu ubrat. Od doby, co jsi poznal Rinku, změnil ses. Ne nutně v tom špatným. Ale jak říkám, neurychlíš to a ne, nebudeme žádné lekce přeskakovat. Uvidíš jí až minimálně za tři měsíce. Smiř se s tím a plň úkoly s plným nasazením bez zbytečných kliček jako jsi to předvedl s těmi anděly.

Tím, že sis roztavil svatozář jsi sice udělal prostor pro růst rohům, ale ty ti taky nevyrostou přes noc jen proto, že to chceš a budeš kličkovat mezi povinnostmi a zábavou.

Pochop jednu věc, špatný skutky, zlo, mučení duší, vyjebávání s lidma, sex, chlast, vraždy, hazard, nic takovýho ti tvůj pád na dno neurychlí. Nemusíš být hajzl, abys měl rohy. Říkám to radši teď, aby ses do ničeho takovýho zbytečně nenutil a nezkazil ses. Ani já z tebe nechci zlouna. Ne trvale.

Chci, abys to dokázal oddělit. Abys dokázal být zlý, sloužit mi, konat zlo ve vyšší prospěch, ale abys zůstal sám sebou. Tohle totiž kromě mě ještě nikdo nikdy nedokázal. Když to dokážeš, staneš se démonem I. třídy," vysvětlil.

Waydan na něj mlčky koukal. „Ano, budeš pro mě zabíjet, budeš mučit, mstít se, vyjebávat s lidma, hrát si s nima, budeš se mnou občas pít a když

se otrkáš, tak třeba i píchat ženský a pojídat jejich duše, ale pak se vrátíš zpátky k tomu, jaký jsi byl až budeš doma. Tohle všechno je silně návykový a ty jsi v Nebi nesměl ani jednu věc z toho.

Teď, bráško, ochutnáš všechno najednou. Je to silný sousto zůstat nohama pevně na zemi. Ale já věřím, že to dokážeš. Kdybych tomu nevěřil, nedal bych ti tuhle příležitost," vysvětlil.

„Už jsem řekl, že nebudu spát s jinýma," zopakoval klidně. Lucifer se zasmál a přikývl.

„Rád se o tom přesvědčím. Tak a teď jen něco málo k tomu, jak to bude probíhat. Nahoře mám byt. Je dost velký pro nás pro oba. Tam budeš chodit spát. Jídlo ti kdyžtak donesou succuby. Nic složitýho. Každý ráno vstáváš v 6. To by ti nemělo dělat problém, v Nebi jsi vstával za východu.

Spát si choď kdy chceš, ale nejpozději v 7 už budeš připravenej na svoje povinnosti. Můžeš dělat všechno. První týden budeš zkoumat Zemi, lidi, budeš si dělat co chceš a co tě jenom napadne. A pak budeme pokračovat," řekl.

„Je to jasný? Nějaký otázky?" zeptal se.

„Jedna. Ty si opravdu myslíš, že mě zlomíš? Já se Rinky nevzdám. Můžeš mě mučit jak chceš, ale sám usoudíš, že pro ní lepší chlap není," objasnil. Lucifer se usmál.

„To se teprve uvidí, Waydane. Zatím jsi nemusel stát před jedinou mojí zkouškou," řekl.

„Budeš podlej, že jo?" zeptal se.

„Musím být. Chci pro dceru jen to nejlepší. Někoho, jako jsem já sám. Ty máš největší potenciál takový být. A nejen protože jsme příbuzní. A nesmířím se jen tak s tím, že jsme. Musíš mi ukázat, že mi to vlastně nevadí, protože jsi jinak bezkonkurenčně nejlepší. Chci stvořit svůj obraz dokonalosti," dodal.

„Zníš jako psychopat," odseknul mu Waydan. Luc se zasmál a dal mu za pravdu přikývnutím.

„Ber, nebo nech být," dodal a odešel dolů na bar se přivítat se svými známými succubami.

Rande

Waydan chvíli jen seděl. Hlava mu třeštila z množství informací, které za těch pár hodin na Zemi už pobral. Jak z okolí, tak od Luce. Pak se opřel lokty o kolena a složil si hlavu do dlaní. Zhluboka se nadechl. Jednou. Dvakrát. Potřetí.

„Pomalá smrt," zamumlal s úšklebkem. „To je tvůj plán, Luci?" Zvedl se a přešel k zrcadlu na zdi. Kdysi zrcadlem pozoroval lidské duše, teď tam viděl jen svůj odraz – unavený, pobledlý, ale tvrdý. V očích měl oheň, který nešlo uhasit.

„Chceš abych selhal, nebo ne?" řekl tiše. „Fajn, hrajeme. O všechno – o Rinku," dodal. Vzal si černou mikinu z věšáku, přehodil jí přes ramena a bez dalšího slova vyrazil z místnosti.

Prošel kolem dlouhého baru, kde se na něj otočilo několik ženských zpola oblečených. Ignoroval je. Jen krátce přimhouřil oči směrem k Luciferovi a přisedl si k němu.

Lucifer ho sledoval se spokojeným úsměvem. „Už se mi začínáš líbit víc než ty sám sobě," pronesl polohlasně. Waydan měl pořád neutrální, tvrdý, přísný výraz. O to vzácnější byl jeho úsměv, pláč, sten…

„Tak co si dáš? Máš chuť na whisky s ledem?" zeptal se.

„S tebou já pít nebudu," opáčil suše. Lucifer se pousmál. Líbilo se mu, že má Waydan pevnou vůli, i když neměl v plánu to, co říkal, že mu udělá tenkrát v *Neřestu*.

„Dobře. Dej si pak sám až budeš chtít. Myslím, že děláš dobře, že mi nevěříš. Ale zase se zbytečně nemuč. Řekli jsme, že tady máš dělat to, co chceš. Máš se bavit, užít si život. To taky musíš plnit, ne se jen držet zpátky, to bys neuspěl," objasnil.

„Co je špatnýho na tom nechtít s tebou chlastat?" syknul na něj.

„Nic. Tak co jsi dneska podnikl? Bavil ses? Myslel jsem, že budeš mít lepší náladu, jsi pořád tak napjatej. Na tobě nikdo nepozná, jestli jsi spokojenej, nebo ne. Působíš pořád tak nepřístupně," komentoval. Waydan se usmál.

„Jsem spokojenej. Jen mi chybí Rinka," přiznal. Lucifer se na něj nasupeně podíval.

„Nechci o ní už slyšet, Waydane! Nejsi mimino, kterýmu se stýská po matce. Jsi voják. A jsi na misi. Roky jsi ani nepípnul v Nebi o tom, co by ti chybělo. Ještě jednou tě uslyším o ní fňuknout, tak máš smůlu. Ber to tak, že jestli chceš někdy byť jen abych o tom požehnání přemýšlel, musíš to absolvovat všechno," dodal.

Waydan bratra propaloval pohledem. Luc se pousmál. „Ty mě vůbec nerespektuješ, co? No tak to se musí změnit. Já jsem ten, co ti může dát to, co chceš. Jenom já. Já jsem ten, co ti může dát nějakou moc a postavení v Thallaranu. Já!! Uvědom si to a rychle," řekl, zapnul si knoflík u saka a odešel.

„Jsou to jen tři měsíce. Jen tři podělaný měsíce a pak budu zase s tebou," zašeptal si pro sebe a vydechl. „To vydržím," dodal, zatímco svíral v dlani tu krabičku s kostkami, kterou jsem mu dala.

Já jsem seděla v *Neřestu* s Astarothem a Gabrielem. Všichni jsme zírali dolů na Lexi a Thellnessu, jak se spolu něčemu smějí. Na nás Lexi házela vražedný pohledy. Hlavně na mě tedy.

„Škoda, že jste se pohádaly. Myslel jsem, že bych s Thellnessou mohl strávit nějaký ten čas, ale teď to vypadá jako by se od Lexi nechtěla hnout a jako bych měl být taky její nepřítel, protože se s váma bavím," komentoval svůj smutný osud Gabriel.

Astaroth protočil panenkami. „Jsi vždycky tak sebestřednej? Odešel ti nejlepší kámoš bůhví kam, riskoval pro tebe krk a ty máš jedinej úkol, a to zabavit Rinku, aby jí nebylo smutno. A co děláš? Myslíš jen na to, kdy a jak si zapícháš," syknul na něj.

Gabriel se na něj jen tak překvapeně podíval. „Tak jsem to nemyslel. Omlouvám se, Rinko. Já… dobře, od teď už tu budu pro tebe na 100 %," slíbil.

Já se na něj jen smutně usmála. „Běž se bavit. Nevadí mi to. Uvidíme se pak. A ty, Rothe, klidně běž taky, támhle ta andělka vypadá, že by se s tebou chtěla kamarádit," zmínila jsem ukazujíc pohledem na Lyru – jedinou andělku, která přišla s anděly z Nebe.

Astaroth se za ní ohlídl. Lyra úplně zrudla. Gabe se pousmál a Astaroth jen protočil panenkami. „Ještě je na randění brzo. Vím, že to zní divně, ale pořád mám rád tebe. Ještě jsem se přes to tak úplně nedostal," přiznal.

„No je pravda, že Lyra je super partie a ty jsi přesně její typ. Zmínil jsem tě cestou sem, že teď nikoho nemáš," zmínil Gabriel.

„Díky, skrčku, až budu chtít pasáka, dám ti vědět," štěknul po něm.

„Ale no tak, kluci. Nebuďte tak negativní. Ty se jdi bavit jak chceš a ty si taky dělej co chceš, ale myslím, že bys jí mohl dát šanci aspoň jí pozdravit, co?" navrhla jsem.

Gabe mě políbil na tvář a zmizel dolů na parket rozproudit to tam a my s Rothem jsme si jen civěli do očí. „Tak já jdu. Ale jen kvůli tobě. A kdyby ti bylo smutno, dej mi hned vědět!" řekl a sešel ty schody dolů rovnou za Lyrou.

Já se napila koktejlu a pozorovala jsem, jak se jí rozzářily oči a jemu celkem taky. Musela se mu líbit, jinak by nešel ani kvůli mně. No a teď už jsem jediná já, kdo se tady nebaví. *Co bych mohla dělat?*

Thellnessa se natáhla k Lexi. „Ten anděl támhle na parketu, hrozně se mi líbí," přiznala. Lexi se podívala na Gabriela a zasmála se.

„Tenhle? Něco s tebou není v pořádku," prohlásila z legrace. „Vždyť je úplně jinej než Satan a Satan se ti líbí," dodala.

„Nevím co mě to posedlo, ale má duši a zdá se mi atraktivní i kdyby jí neměl. Rebely mám ráda," prohlásila a odešla za ním a rovnou s ním začala tančit celkem divoký tanec.

„Ta se s tím zrovna nesere," komentovala jsem její odvahu a podívala se na Lexi. Naše pohledy se střetly a ona ho hned na to utnula a šla uklízet bar. „Ach jo, jak dlouho tohle bude trvat?" zašeptala jsem si pro sebe.

Lexi se rozhlídla a zastavila se očima u Satana, který po sobě nechal lézt démonky na parketu. Člověk nemusel být jasnovidec, aby si všiml, jak moc jí to zarazilo.

O kousek dál ve svém oblíbeném koutě seděl Beelzebub. Tentokrát tam měla rezervaci Trish, ale on se k ní drze pozval a začal jí promlouvat do neexistující duše.

„Prosím, co ti to udělá? Musíš mu něco říct, vždyť se na něj podívej. A není s ním vůbec řeč," řekl a ukázal na Satana, jak se opilý motá kolem dalších succub. Zjevně si potřeboval dokázat, že neztratil svůj lesk.

Lexi na něj sem tam žárlivě koukala, ale kdepak Satan, ten se jí možná vyznal a možná to myslel vážně, ale když mu někdo poraní ego, chová se ještě hůř než normálně. Jeho ego je pro něj totiž na prvním místě.

Trish si povzdychla. „Když v blázinci, tak jak u nás v Pekle," prohlásila, kopla do sebe zbytek pití na kuráž, zvedla se a mířila si to rovnou za svým

pošahaným bratrem. „S dovolením," šeptala a dělala si cestičku mezi davy na parketu.

Satan si stoupnul ke skupince tří succub mimo službu, které si šly do *Neřesta* zatancovat a pobavit se a něco jim povídal. Všechny ho se zaujetím poslouchaly a pak kolem něj tančily a dotýkaly se ho. On se nechal namátkově otlapkávat a ani se nepodíval na Lexi, která už rozzuřeně flákla mokrým hadrem o pult a běžela si to s ním vyřídit. To se pak už podíval a celkem překvapeně.

„Holky mi tady jenom něco říkaly a dali jsme si jeden tanec, zlato," řekl jako by o nic nešlo, přitom před chvílí zcela očividně osahával všechny démonky na jejich hříšných místech.

Chvíli mi bylo Lexi líto, když jsem viděla, jak se tam s ním hádá a jak on se jí vyloženě vysmívá, protože žárlí. Ale pak jsem si říkala, že dobře jí tak. Že je Satan chodící red flag víme všechny.

„Kam jdeš?" volal na ní, když do něj naštvaně strčila a mířila si to pryč z baru. „Přestaň mi dělat scény," zařval na ní a fláknul s tou flaškou, kterou držel v ruce o zem.

Holky uskočily a Trish je vyhnala, omotala bratrovi ruku kolem pasu a vedla ho někam do klidu. Byl úplně namol. Ale tentokrát to dělal ze zoufalství, nezdálo se mi, že by si nějak užíval.

„Co blbneš?" zeptala se ho, utírajíc mu z očí slzy. On jí jen padl do náruče a objal jí. „Brácho, děsíš mě. Přece kvůli tomu, že ti dal někdo pěstí za tvoje pitomý chování nebudeš takovej magor? Prober se. Jestli chceš být zase někdo a mít respekt a slávu, vzchop se.

Jdi za svojí přítelkyní, omluv se jí. Posyp si hlavu popelem, omluv se tomu andělovi až ho uvidíš a chovej se jako chlap. Všechno se vrátí do normálu, uvidíš," pokračovala. „I Bub se o tebe bojí," zmínila a ukázala na něj, jak netrpělivě čeká, jak to dopadne. Satan zavrtěl hlavou.

„Ty to nechápeš, Trish, on nám tu bude vládnout všem a to já nesnesu. Já měl být král Pekla," dodal. Trish protočila panenkami.

„Jestli budeš dál takhle fňukat a předvádět se, ztratíš i zbytek svojí důstojnosti. Seber se a běž za Lexi. Miluješ jí ne?" zeptala se. On přikývl. „No tak. A dělej!" řekla, dala mu do pusy žvejku a poslala ho pryč.

Byla jsem tak zabraná do okolního dění, že jsem si ani nevšimla Leviathana, jak se dole baví s nějakým démonem a nenápadně si vyměnili peníze za nevím za co. Vypadalo to, jak kdyby si Levi od něj kupoval drogy, ale to pochybuju, že dělal, protože on takové svinstvo nebere. Pak se

rozloučili a ohlídnul se, jestli ho někdo neviděl, ale všiml si mého pohledu, nestačila jsem ucuknout. No a než jsem se nadála, byl u mě.

„Ahoj, rád tě vidím, co tu děláš tak sama? Kde máš Rotha?" zeptal se a objal mě na přivítanou. „Můžu?" zeptal se a když jsem přikývla, přisednul si.

„Ale donutila jsem ho jít se bavit. Nějak nemám moc náladu a nejsem dobrá společnost, tak jsem jim nechtěla kazit večer. Co ty tu děláš?" vyzvídala jsem.

„Jednou týdně sem chodím hrát karty," odpověděl a popostrčil si brýle výš k nosu. Jen jsem se usmála. Nemohla jsem se zbavit pocitu, že dělal něco nekalého. A tím myslím opravdu, když už se démon schovává, je to něco extra. A je pravda, že on na to nevypadal, ale tichá voda břehy mele.

Někdy zapomínám, že čím v nižším patře pracují, tím větší dopad to má na jejich osobnost. Jsou zkaženější. Ta rovnice by seděla na každého prince. Trochu se bojím o Waydana.

„S kým ses to bavil?" zeptala jsem se.

„Já? S nikým," odpověděl. *Hm, něco skrývá. Co to asi je?* Přišoupla jsem se k němu blíž a naklonila se k jeho uchu.

„Nechci být vlezlá a ani drzá, ale mám starost. Viděla jsem tě za něco platit nenápadně, a proto bych ráda věděla, jestli ses do něčeho nenamočil, abych tě mohla případně krýt," objasnila jsem.

Leviathan na mě tak zvláštně koukal a přemýšlel. Měl celkem tvrdý výraz. „Tak já se přiznám, koupil jsem si *Divinitas*," přiznal. Já vytřeštila oči. To bylo v Pekle zakázané. Je to silně návykové, ale čisté, nijak to neničí tělo ani mysl. Přezdívá se tomu absolutní blaho. Démon se prostě cítí skvěle, má energii. Dokáže to divy s myslí démonů a doslova to vyčistí chaos v hlavě. Ale může to měnit osobnost.

Divinitas je esence *Božího Světla*. Něco, co andělům běžně koluje v žilách. Na ně to nemá žádný vliv, je to jejich součástí. V Pekle je zakázaný hlavně pro to, jak nečistým způsobem se získává a proto, že je silně návykový. Zabíjení se mezi sebou a ještě ke všemu pro takovou látku, to nechtěl Lucifer riskovat.

„P-proč?" zakuňkala jsem. „Ty to snad bereš?" polekala jsem se. On se na mě tak podíval a zase si posunul prstem brýle výš.

„Párkrát jsem to měl. Když se cítím na nic. Není to jako klasická droga, že se pak cítíš hrozně. Rozpadá se to tak plíživě, že to ani nepoznáš, že už jsi střízlivá. Náběh je extrémní, ale jenom když si to vezmeš tímhle

způsobem. V andělský krvi toho je o hodně míň, takže to má taky slabší účinky," vysvětlil.

V Andělský krvi? „Počkej, počkej. Chceš mi jako říct, že to mají andělé v krvi?" zeptala jsem se a on přikývl. „A když jako démon piješ andělskou krev…" zarazila jsem se a podívala se na něj.

On se pousmál. „Pak se dá říct, že jsi měla slabou dávku *Divinitasu*," odpověděl. „Jak ses po tom cítila? Jak to chutnalo?" vyzvídal.

„Chutnalo to jako kostel a cítila jsem se dobře. Moc dobře," odpověděla jsem. Leviathan se zasmál. „Můžu na tom být závislá i takhle?" zeptala jsem se.

„Můžeš. Ale zas takhle návykový to není. Neboj se. I silnou dávku bys musela mít tak tři dny po sobě, abys chtěla další. Ale když si to dáš jednou za uherák, nic ti to neudělá. Můžeš být závislá na tom pocitu štěstí, proto by se to nemělo brát, když je ti mizerně, ale já se toho nebojím. Mám to pod kontrolou," dodal.

„Jestli se to někdo dozví, skončíš s useknutým ocasem. Hodně riskuješ," upozornila jsem ho.

„Jsem Vyšší démon, my máme určitý výjimky, ale nechlubil bych se tím. Způsobilo by to pozdvižení. Jednou jsme to měli s Luciferem spolu. Taky na tom ujíždí tu a tam," vyzradil. Já vytřeštila oči. *Cože, i můj táta?*

„Není to tak strašný, jak to zní. Je to nafouknutý jen pro to, aby to nezpůsobilo problémy v Pekle. Démoni když se utrhnou ze řetězu, to nikdo nechce zažít. Ale buď v klidu, Lucifer ví, že to občas bereme," dodal.

„Bereme?" zopakovala jsem překvapeně. „Kdo ještě?" vyzvídala jsem.

„Tak nějak všichni. Já, Satan, Asmodeus, Bub, Belial, Lexi, Thellnessa, Trish, Lucifer, Lilith, Astaroth…" Když jsem slyšela jeho jméno, polekala jsem se.

„Astaroth taky? Lexi taky? Matka?" Úplně mi to otevřelo oči dokořán. Levi jen přikývl.

„Říkám, že to není nic tak strašnýho. A jenom pro informaci, kupuju si to z ověřenýho zdroje, žádný vraždy andělů z Nebe kvůli tomu nebyly," dodal. Trochu se mi ulevilo.

„Jak se to teda dělá?" vyzvídala jsem. On se na mě tak zvláštně podíval.

„To nevím," řekl a napil se piva, které si sebou přinesl nahoru. Myslím, že mi kecal a že zas tak čisté to nebylo. *Ověřený zdroj? To tak. Tihle dealeři udělají cokoli, aby na tom vydělali. A na drogách se vydělává opravdu těžce.*

„Žádný vraždy andělů z Nebe kvůli tomu nebyly,“ zopakovala jsem si. A pak mi to došlo. *Z Nebe ne.*

„Kde jsou ti zbývající andělé, co přišli s Gabrielem, Lyrou, Urielem a Azazelem?“ zeptala jsem se ho. Udělalo se mi zle, když na mě jen mlčky koukal. „Zavraždili jste je kvůli drogám?“ sykla jsem na něj, až se na nás otočilo pár démonů.

„Pššš,“ zašeptal a naklonil se ke mně. „Nejsou mrtví,“ řekl, ale to mě neuklidnilo.

„Co jste s nima teda udělali? Astaroth to ví?“ bombardovala jsem ho otázkami.

„Neví, proč by to měl vědět?“ odpověděl mi otázkou.

„Co jste s nima udělali?“ zeptala jsem se ho znovu. On se zdráhal s odpovědí. Jen na mě tak koukal.

„Nic. Hele, víš toho až moc,“ řekl jen, že to znělo jako by mi vyhrožoval. Na chvíli jsem z něj dostala strach. „Nech to plavat,“ procedil mezi zuby, zvedl se a odešel. Srdce mi bušilo jako o závod.

Levi… ten, koho jsem měla za roztomilého démona, kterého jsem si chtěla vzít… on je… zločinec. Bůhví jestli mi říkal pravdu a jak to vlastně celý bylo. A jsem si sakra jistá, že o tom taťka neví.

Waydan se procházel nočním městem. Lucifer si pro jeho zkoušku vybral město, kde to žije – New York. Všude lidi, všude se něco dělo, všude byla světla a ruch.

Myslel na to, co mu řekl bratr, že se má bavit. Dělat co chce, všechno, co ho napadne bez omezení. Že se má bavit a užít si. Ale co by měl sakra dělat?

Alkohol už zkusil a nemá k němu zas takový vztah. Kouření ho nelákalo, sladkosti byly dobré, ale nijak extra mu to nedělalo dobře – v Nebi jedl vždycky zdravě a byl tak zvyklý. Na flirt a nezávazný sex on nebyl a už vůbec ne, když ten důvod proč tohle všechno dělal jsem byla já.

Lucifer věděl, že jeho bratr nemá žádnou temnou stránku. Byl to jeho dar, byl vůči takovým věcem imunní. Až na lásku, ta byla totiž schopná ho pro Lucifera konečně stáhnout dolů na jeho úroveň.

Vždycky chtěl mít konkrétně jeho jako nejlepšího přítele, jako parťáka pro každý hřích. Jen nikdy nepředpokládal, že jeho slabinou, aby toho dosáhl bude zrovna jeho dcera.

„Pane, dáte si ještě jednu?“ zeptala se Luce obsluha. On jen zavrtěl hlavou, a tak odešla. Stál totiž na střeše svého klubu s kouzelným dalekohledem a sledoval, co jeho bratr dělá.

„Ty si můžeš konečně dělat co chceš a jdeš se jen projít?“ divil se. „Jsi blázen, Waydane,“ vydechl zklamaně. „Ale o to to bude zajímavější až budeš plnit moje úkoly,“ dodal.

„Je vám něco?“ zeptala se Waydana mladá slečna, která šla kolem lavičky, na které seděl. Tvářil se totiž smutně, že by mu každý koupil nejradši štěně.

On se pousmál a zavrtěl hlavou. „Ne, děkuju za optání,“ odpověděl a čekal, že odejde, ale ona si k němu přisedla s otázkou, jestli může. On přikývl, a tak už tam byli oba.

Lucifer se pousmál, když viděl, že se začíná konečně něco dít. „Jestli se zamiluješ do někoho jiného, tak si mě nepřej!“ zašeptal si pro sebe. Očividně ho chtěl mít za zeťáka.

Zcela určitě ho nabádal ke hříchu jen, aby si otestoval, jestli je toho hoden. Rozhodně nechtěl, aby byl jako Satan. A jsem si jistá, že v momentě, kdy by mě podvedl a podlehl jeho nabádání, že by s ním skončil. A Waydan to věděl. A ne, že by se držel zkrátka kvůli tomu, opravdu nechtěl jinou ženu.

„Jste tady nový?“ zeptala se ho ta dívka.

„Jo, tak nějak. Jak jste to poznala?“ odpověděl a podíval se na ní. Ona se tak mile usmála.

„Máte takový oslněný typ pohledu. Taky jsem ho měla, když jsem viděla prvně New York. Jsem tu už pět let,“ řekla. Waydan se zamračil, jako by si něco nepříjemného uvědomil. Dívka si toho všimla.

„Nechci být vlezlá, ale z vás ta deprese přímo sálá. Kdybyste chtěl, můžete se svěřit. A než se zeptáte proč zrovna mě,“ řekla a zaštrachala v kabelce. „Jsem Abigail, doktorka přes mentální zdraví – terapeutka,“ objasnila a vrazila mu do ruky vizitku.

Waydan se na ní překvapeně podíval a Lucifer se rozesmál. „No ne, jdeš si užívat život a dostaneš pozvánku na sezení. To je fakt smutný,“ prohlásil a setřel si z oka slzu smíchu.

„Abigail, děkuju. Třeba vaší pomoc někdy využiju. Myslím, že se mi bude hodit. Dneska ale ne. Nezlobte se, jsem unavený, cestoval jsem zdaleka a šel jsem si jen trochu vyčistit hlavu,“ odpověděl a pořád v ruce žmoulal tu vizitku.

„V pořádku. Tak to vás nebudu rušit. Omlouvám se, jestli jsem vás obtěžovala. Možná to je moje nemoc z povolání. Smutných lidí je pořád dost. Nezlobte se, dobrou noc," řekla a chtěla odejít.

„Dobrou noc," řekl Waydan ještě, ale ona se k němu otočila a chvíli se na něj dívala.

Lucifer mhouřil oči. „Ta po tobě pojede, brácho," zašeptal si pro sebe znepokojeně. „A to ty ještě nevidíš, ale pojede jich po tobě víc, jsi atraktivní. No potěš prdel Ďasovi, tohle bude ještě hustý," dodal.

„Neřekl jste mi své jméno," zmínila.

„Oh, pardon. Jsem to ale nevychovanec. Jsem Waydan," řekl a podal jí ruku. Abigail se usmála a podívala se mu do očí.

„Zvláštní jméno, je vůbec v kalendáři?" zeptala se.

„Nejspíš ne," opáčil lehce rozpačitě.

„Jste celý zajímavý a záhadný. Doufám, že vás ještě uvidím. Tak se mějte," řekla a odešla. Waydan se podíval směrem ke klubu jako by tušil, že ho Lucifer sleduje.

Ten se jen tvářil lehce znepokojeně. Bál se, že by ho těch pár měsíců přece jen mohlo připravit o tu motivaci a zvlášť když mu dal jasně najevo, že se mu nelíbí, aby byl s jeho dcerou.

„Kdo to byl?" zeptal se přísně Lucifer hned, jak vešel do obýváku, kde Waydan seděl po tmě a přemýšlel. Waydan k němu jen zvedl oči.

„Kdo byl kdo?" zeptal se jako by už vážně nevěděl. Lucifer přimhouřil oči.

„Ta ženská… ta krásná ženská, která s tebou mluvila v parku. Líbí se ti?" vyzvídal. Waydan se natočil víc k němu a překvapeně na něj zíral.

„Cože?" Divil se všemu, co jeho bratr vypustil z pusy.

„Nedělej blbýho, nemám to rád. Zeptám se ještě jednou a ty odpověz a žádný lži. Líbí se ti ta ženská, se kterou jsi mluvil v parku?" zeptal se. Waydan na něj docela dlouho mlčky koukal.

„Jo. Je hezká," odpověděl.

„Tohle bude teda krátká mise. A na moje požehnání zapomeň!" syknul a odkráčel do ložnice. Waydan na něj nechápavě civěl.

„Řekl jsem jenom, že je hezká," zašeptal si pro sebe nechápavě. Pak se pousmál, když mu to došlo a zavrtěl nad bratrem hlavou. Trošku se mu ulevilo. Potom vstal a šel za ním. Stoupnul si mezi dveře do jeho ložnice a opřel se bokem o futro.

„Chceš, abych si Rinku vzal," prohlásil sebevědomě. Luc se polekal, ale zahrál to do outu.

„Chci, aby z tebe byl pořádnej démon. Abys respektoval mojí autoritu a abys…" Waydan ho přerušil a zavrtěl hlavou.

„Chceš, abych si Rinku zasloužil. Chceš, abych si jí vzal. Chceš mě za kámoše, protože se nudíš tak dlouho jako já. Ale nechtěls, abych to věděl, protože bych se tě mohl snažit obměkčit. A teď jsi dostal strach, že bych se na to vybodnul, když to mám tak těžký," řekl.

Lucifer na něj jen mlčky koukal. „Kdybych chtěl, abys byl s Rinkou, už bys s ní byl. Tohle není pohádka o lásce, tohle je Peklo. Jsi teď jen můj nástroj, Waydane. Možná trochu talentovanej, ale pořád jen nástroj. A nástroje se nemilujou. Ty se používaj.

Mám s tebou velký plány, a jestli chceš cestou získat i moje požehnání, nepodělej si to s nějakou ženskou, co má krásný nohy. Je to pořád jen smrtelnice a ty jsi bůh," dodal.

„Nepodělej to se ženskou, co má krásný nohy? Hele, to, že jsem řekl, že je pěkná neznamená, že jí chci. Navíc ty jsi mě nabádal, ať si užívám a teď mě seřveš jen za rozhovor? Když ti teda nejde o to, abych získal tvoje požehnání a nechceš, abych byl s Rinkou, proč tě to tolik zajímá?" pokračoval.

„Sex je něco jinýho než láska. Nejsi tady, aby sis našel ženskou a prožil románek. Jsi zranitelnej a jsi ten typ, co se zabouchne, když na něj holka udělá oči. To jsem už viděl s mojí dcerou," řekl. Waydan se zasmál.

„Protiřečíš si. Navíc to takhle fakt nebylo. Zabouchnul jsem se, protože je krásná a…" zarazil se o Luciferův pohled.

„Právě. Nebyla to láska na první pohled? Neznal jsi jí a už jsi věděl, že jí miluješ. Ale já myslel, že Rinku chceš a uděláš pro to, abys s ní mohl být cokoli. Proto jsem přistoupil na tvojí proměnu. Ale jestli jí nechceš, tohle ztrácí smysl. Nikdy se nestaneš démonem I. třídy," objasnil.

„Chceš abych jí chtěl. Ale nechceš, abych jí měl. Chceš, abych byl démon I. třídy, chceš si se mnou hrát. Chceš se pomstít otci, ale nechceš, abych tě překonal.

Nemůžeš si vybrat co chceš víc, tak mě mučíš. A chceš to ještě kvůli něčemu, ale to mi neřekneš. Z nějakýho důvodu chceš, abych uspěl, i když se ti to nelíbí a pak mě za to potrestat, protože bych něco měl s tvojí dcerou. Je to tak? Já nejsem hlupák, Luci," řekl. Lucifer na něj mlčky zíral. Kápnul

na to. „Já Rinku miluju a dokážu ti to. Co chceš, abych udělal?“ zeptal se. Trochu se bál s čím Lucifer začne, ale už nebylo cesty zpátky.

„Chci, abys jí přiměl ti nabídnout její duši a pak si jí drze vzít. Chci, abys její duši ochutnal a nechal jí žít. Chci, abys s tím dokázal přestat, aniž bys někoho dalšího sežral. A upozorňuju tě, že jíst duši je silnější závislost než *Divinitas*.

Taky chci, abys jí donutil se do tebe zamilovat, ale nic jsi s ní neměl a sám ses nezabouchnul. Chci, abys jí zklamal a donutil jí ti odpustit. Jestli tohle dokážeš se ženskou, která se ti líbí a se svým svědomím, vrátíme se do Pekla,“ řekl. Waydan přikývl a odešel k sobě.

Když se vrátila zpátky Lexi i se Satanem a vypadalo to, že se oba uklidnili, Leviathan zmizel z *Neřesta*, Gabriel odešel do soukromí s Thellnessou a Lyra se vzdálila od Astarotha, seběhla jsem schody dolů, chytla ho za ruku a naléhavě ho táhla zpátky nahoru.

„Co se děje?“ zeptal se, když jsme se usadili ke stolu a já na něj jen zamyšleně civěla. Vůbec jsem nevěděla, jak mu to mám říct. A hlavně ani jestli bych měla.

„Musím ti něco říct. Ale je to strašně tajný a divný, takže mi musíš slíbit, že to nikomu neřekneš,“ prohlásila jsem. On mi podal svůj malíček, jako to dělala Lexi a usmál se.

Chňapla jsem ho za prst svým a nadechla se. „Viděla jsem, jak si Leviathan kupuje od někoho *Divinitas*,“ zašeptala jsem. On vytřeštil oči.

„To není možný. To je ale blbec, že by to chtěl riskovat. Luc sotva vytáhnul paty a on už to udělal,“ zmínil.

„To není to nejvíc znepokojivý na tom, Rothe. Přiznal mi, že to bere občas. Ale já tomu nevěřím. Podle mě si to nevzal ani jednou. Ale o to nejde.

Přiznal mi, že to má z ověřenýho zdroje, že to není z andělů z Nebe. A kdy jsi naposledy viděl zbytek skupinky, se kterou přišel Gabriel? Když jsem ho s tím konfrontovala, úplně se zasekl a řekl jen, ať to nechám u ledu a pak zdrhnul. Znělo to jako výhružka, Rothe,“ vysvětlila jsem mu naléhavě, ale on se rozesmál.

„Náš Leviathan? Prosím tě. Asi si to jen špatně pochopila. *Divinitas* si tady občas dá každej Vyšší démon,“ zmínil. Propíchla jsem ho pohledem.

„Třeba i ty?“ rýpla jsem si.

„Jo, i já. Tohle tě nemusí znepokojovat. Levi je ňouma, neublížil by ani mouše," dodal.

„Ty jsi u toho nebyl. Znělo to divně. Skoro jako by byl nějakej boss, co to vyrábí," zmínila jsem. On se rozesmál.

„Jasně, ale pravidlo každýho dealera je, že by nikdy neochutnával vlastní zboží. Navíc Lucifer by se zlobil, kdyby ty anděly Levi zabil. Má s nima vlastní plány. S jejich duší a tak. Tohle by Levi nikdy neriskoval," řekl.

„Právě si nemyslím, že to bere. Lhal mi. Ale na něco to chtěl. A říkal, že nejsou mrtví, ale já vím, že něco udělal. No tak, Rothe, věř mi. Mě a mojí intuici," dodala jsem. Jen si povzdychl.

„Dobře, prověřím to teda, ale je to hovadina. Leviathan by nikdy nic takovýho neudělal. A hlavně proč?" řekl. Já pokrčila rameny. V tom do klubu vešli i ti ostatní andělé, kteří měli být někde v klecích, jak jsem se zjevně mylně domnívala. Oba jsme z Rothem na ně zírali jak na zjevení.

Pak se na mě tak nasupeně podíval. „Co že jsi to říkala?" prohlásil, protočil panenkami a odešel. Nechápala jsem nic kolem toho, ale nevěřila jsem Leviathanovi ani nos mezi očima.

Půjdu si lehnout. Dnešek byl fakt den na hlavu. Pomyslela jsem si a když jsem vstala, všimla jsem si Leviathana, jak vchází do klubu a vyhledává mě očima. Naše pohledy se na chvíli střetly a já bych přísahala i bohu, že se pousmál.

„Pane," volal Azakiel na boha a poklonil se mu. Celkem naléhavě vtrhnul do jeho kanceláře. Bůh se k němu otočil, zrovna zase kontroloval globus a vymýšlel, kam sešle déšť a kam sníh a kroupy.

„Co je?" syknul na něj nasupeně. V poslední době byl s nervy v koncích. Jeho řády a nařízení se porušovali a systém se hroutil. Z andělů se stávali hříšníci. A on nevěděl, jak to zastavit.

„Andělé ze Zlatých Klícek jsou pryč. Waydan tu musel být a vzít je s sebou do Pekla," řekl. Bůh se zhluboka nadechl, aby udělal svému srdci větší místo v hrudi, kdyby náhodou prasklo.

„COŽE??" zařval, popadl ze stolu klíče a mířil si to rychlým krokem ke klíckám. A když to viděl, ztratil slova. Zdi byly očouzené. Zbytky klecí se válely v prachu a na zemi byly zlaté louže.

Teplo tam ještě pořád sálalo, i když plamen dávno vyhasl. Jednalo se o *Modrý Plamen* a ten se chová jinak než běžný oheň. „Ty jsi mě zradil," zašeptal zlomeně. „Ty jsi mě zklamal," dodal.

Azakiel se smutně na boha díval. I na zbytek klícek. „Ty zatracenče! Špatně skončíš. Lucifer tě neochrání. Nikdo tě neochrání. Jen tě využijí," plakal, až se Nebe pod ním rozblikalo.

Andělé na nádvoří Stříbrného Města byli rozrušení. Mluvili jeden přes druhého. Dotazy lítaly vzduchem. A na vyvýšeném místě stála Ludmila.

„Prosím, klid," pronesla s klidným úsměvem. „Není důvod k panice," pokračovala.

„Odešel?" ptal se někdo.

„Zradil Nebe?" ptal se další.

„Co to bylo ta svatba? To bylo všechno falešný? Falešný bůh. To tady ještě chybělo," zmínil někdo zoufale a pokřižoval se.

„Byl to hřích! Hříšník je to," šeptali další. „On zhřešil. Zradil boha, zradil nás všechny. Zatratil svou duši jako jeho bratr. A to jen, aby se dopouštěl sodomie v Pekle. A se svou vlastní neteří. S démonkou," ozval se někdo další. Andělé si přikrývali ústa šokem.

Další zase křičeli: „Nedivím se, že to udělal. Je tak statečný. Muselo ho to stát hodně. Vždyť se tu měl jako králík v kotci. Ve velkém kotci. Svázaný zlatým řetězem s koulí u nohy. Nedivím se, že odešel," řekl.

„Přesně a ta jeho andělka, od který utekl? Dobře udělal. Bůh jí nadělil asi jinde, ale není zrovna žádná krasavice," dodal někdo.

„Jo, krásu teda nepobrala. A inteligenci asi taky ne, když si myslela, že by si jí vzal takový muž jako je Waydan. Snad se má teď už dobře." Ludmila zvedla ruku.

„Neodešel kvůli hříchu. Waydan se rozhodl pro... kontemplaci. Hluboké rozjímání. Požádal o samotu, chtěl lépe poznat sám sebe. Je to posvátné," opáčila zoufale. Nějaký anděl se tomu vysmál.

„Kontemplace prej, utekl od tebe a od života ve vězení. Rozumnej anděl. A ty si nic nenamlouvej, Ludmilo, otevři radši oči pravdě. Bolí to, ale žít ve lži je větší břemeno. Přiznej si to, přiznej to nám všem. On tě nemiloval, nechtěl tě a nechtěl vládnout Nebi," řekl.

„A ty Zlaté Klícky? Osvobodil prý rebely a vzal je s sebou do Pekla jako svoje přátelé," zmínil někdo v davu.

„Pomluvy," skočila mu do řeči. „Zvěsti, které nemají důkazy. Waydan je čistý. Pořád jeden z nás. Nikdy by nezradil Nebe. Mě ani svého otce," dodala. Někteří jí uvěřili. Jiní jen mlčeli.

„Ale on už tě útěkem od oltáře zradil, Ludmilo," volal na ní zase ten, co chtěl, aby otevřela oči pravdě. Ona jen zoufale zírala a zadržovala slzy.

„Bylo toho na něj jen moc. Je to tlak vládnout Nebi. Ale věřte, že je všechno v pořádku. On se vrátí a všechno bude jak má být," řekla.

„A když ne?" zeptal se zase ten anděl.

„Vrátí se!" sykla na něj.

„A když ne?" pokračovali všichni.

„ON SE VRÁTÍ!!!!" zaječela a utekla se slzami pryč.

Azakiel to celé sledoval z okna. Poslouchal takové věci už dva dny. Sledoval skoro už bez zájmu, jak se loď potápí. A on je něco jako kapitán, měl by se potápět s ní. I když se mu nechtělo a nejradši by se zachránil. On by Nebe nikdy nezradil. Nezradil by boha, i když ho občas neměl rád.

Azakiel byl jeden z nejčistějších andělů. Jeho duše byla skoro jako ta Waydanova, než zhřešil. Proto ho bůh měl za svého rádce. A i když jsou rádci kolikrát mazaní, zákeřní a manipulativní, Azakiel ne, protože byl svatý. Bůh mohl vidět duši každého. A Azakielovi věřil ze svých důvodů.

Nejhorší bylo, že věděl, že tohle už nejde zachránit. Ne úplně, aniž by všechny za zrady a hříchy popravili. Nebe i bůh se bude muset změnit. Nebo se trošičku přizpůsobit nové situaci, jinak se to všechno zhroutí a z Nebe se stane mnohem horší místo než je Peklo, což už podle Waydana, Gabriela a Lucifera tak je.

Občanská válka je něco, co jde zklidnit jen jedním způsobem a tím jest, kompromis. A bůh je někdo, kdo není kompromisu schopný. On je nejvíc a tak to taky zůstane. A i kdyby měl o všechno přijít, zůstane mu jeho pokroucená pravda. A proto musel Azakiel vymyslet, jak nakrmit vlka, aby koza zůstala celá. Což není mnohdy tak jednoduché.

„Ale mají pravdu, Nebe je plný lží a bůh je nespravedlivý pokrytec. A Waydan? Škoda, že tady nemůže vládnout podle svých pravidel. Protože jinak by nikdy neodešel a tohle místo by bylo lepším místem než Ráj," dodal.

Satan ráno přišel do sálu na snídani jako by se nic nestalo. Producíroval se jak na promenádě a zářil zase jako hvězda. No jistě, když je Waydan s Luciferem pryč. Teď tu byl Nejvyšší. Zástupce Pekla.

Posadila jsem se k mámě a nípala se zamyšleně ve vajíčkách. „Co je ti?" zeptala se starostlivě. „To kvůli Waydanovi, viď?" vyzvídala.

„Taky, ale… mami, ty občas bereš *Divinitas*?" zeptala jsem se. Takový pohled jsem u ní nikdy neviděla. Pak se ke mně naklonila a zakryla si pusu rukou, aby ostatní nemohli odezírat ze rtů.

„Kdo ti to řekl?" vypadlo z ní.

„Takže je to pravda?" polekala jsem se.

„Je to malinko horší než cigareta kvůli tomu, jak se to vyrábí, ale ano. Jednou za čas. Kdo ti to řekl?" tahala ze mě.

„Ale nikdo. Jen jsem chtěla vědět, jestli to taky děláš. Ale mám takovou otázku. Co to přesně dělá?" vyzvídala jsem. Ona na mě tak divně koukala.

„Tady se o tom nebudeme bavit. Ale jestli jsi zvědavá, podívej se do knížek. Nicméně, nejsem proti, abys to zkusila, nic špatnýho to není. Jen buď opatrná, ať se to nikdo nedozví a taky mysli na to, že je to návykový, silně. Takže jednou a minimálně roční pauza, jasný?" řekla a pak dělala jakože nic.

„Pila jsem Waydanovu krev a cítila jsem z toho radost," přiznala jsem. Ona se pousmála a zavrtěla hlavou.

„To byl chtíč a vzrušení. Z tak malýho množství bys nic nepostřehla," opáčila.

„Mami, jak se to vyrábí?" pokračovala jsem.

„Proč tě to tolik fascinuje? Znepokojuje mě to," zmínila a prohlížela si mě zase těma analytickýma očima.

„Nejde o mě. Neměj strach, nejspíš se toho nikdy nedotknu. Ale mám pocit, že si s tím někdo tady hraje. Víc ti neřeknu, dokud nebudu chápat aspoň základy toho, jak to funguje," objasnila jsem. Matka vytřeštila oči.

„Kdo a jak hraje?" polekala se.

„Já nevím. Zatím ti to nemůžu říct. Ale hned, jak se něco dozvím, řeknu ti to," odpověděla jsem.

„Dávej si pozor, tohle je hra na vysoký úrovni. Jestli jde o Divinitas, nechci, aby ses zamíchala do něčeho nekalýho. Rozumíš mi? Jsi sice princezna, ale tohle není bezpečný ani pro dědičku Thallaranu," dodala a nechala to plavat. To na mámě miluju, že je věcná a nedusí mě zbytečně žádnými řečmi. A taky to, že mi důvěřuje.

Lucifer klepal na dveře Waydanovy ložnice přesně v 6 a pozval se dál. On otevřel rozespale oči a díval se na bratra mezi dveřmi ještě s hlavou na polštáři.

„Je šest. A abych tě nemusel už dál takhle budit, něco jsem ti koupil. Stejně by ses s tím měl naučit zacházet. Není to jak v Nebi, kde jsou starý tlačítkový křápy, tohle je moderní," řekl a hodil mu na postel krabičku s mobilem.

„iPhone 16 Pro?" přečetl nápis a prohlížel si černou placku s foťáky připomínající plotýnky za které by se nemusela stydět ani varná deska.

„Jo, nejnovější model. Taky už jeden mám. To abys mohl plnit úkoly. Nezapomeň na tu vizitku," mrknul na něj a odešel. Waydan si povzdychl a plácnul sebou zoufale na záda.

Lucifer ho dohánět k šílenství. Sice to bylo lepší než v Nebi, ale tam se nemusel bát, jak to všechno dopadne. Nikdy nedělal zlé věci dobrým lidem. To ho děsilo. Ale mnohem víc ho děsilo, že bychom se nemohli už nikdy vidět.

Waydan tedy rozbalil telefon, vložil do něj simku, kterou mu Lucifer k tomu hodil taky a zapnul ho. A protože byl jeho první a neuměl s ním nějak extra zacházet, tak ho nechal tak, jak byl.

Potom popadl tu vizitku a přidal si Abigail do kontaktů. Měl tam nepřijatý hovor, nejspíš to byl Lucifer, tak si to číslo pojmenoval a šel se osprchovat.

„Chci, abys jí přiměl ti nabídnout její duši a pak si jí drze vzít. Chci, abys její duši ochutnal a nechal jí žít. Chci, abys s tím dokázal přestat, aniž bys někoho dalšího sežral. A upozorňuju tě, že jíst duši je silnější závislost než Divinitas.

Taky chci, abys jí donutil se do tebe zamilovat, ale nic jsi s ní neměl a sám ses nezabouchnul. Chci, abys jí zklamal a donutil jí ti odpustit. Jestli tohle dokážeš se ženskou, která se ti líbí a se svým svědomím, vrátíme se do Pekla."

Waydan si povzdychl a opřel se čelem o dlaždičky, zatímco si nechal na hlavu téct vlažnou vodu ze sprchy. *„Chci, abys jí donutil se do tebe zamilovat."* „Hm, tím bych měl asi začít," zašeptal si pro sebe, zaklonil hlavu a nechal si téct vodu přímo na obličej jako by věřil tomu, že to z něj smyje budoucí hříchy jako nějakou špínu. Taky se chtěl probrat, bylo sice 8, ale on se zas tak moc nevyspal.

Pak vylezl ze sprchy, omotal si ručník kolem pasu a natáhl se po telefonu. Našel její kontakt a chvíli na něj jen zíral. „Strašně moc mě to

mrzí, Abigail. Ale já musím," zašeptal, klikl na ikonku telefonku a přiložil si mobil k uchu.

„Zdravím, tady je hlasová schránka Abigail Carringtonové, po pípnutí mi zanechte zprávu a já se vám co nejdříve ozvu. Píp," ozvalo se.

„Dobrý den, Abigail. Včera v noci jsme se setkali na lavičce a vy jste mi dala vaší vizitku. Tak jsem si říkal, jestli bych vás nemohl třeba pozvat dnes na oběd a domluvit se s vámi na nějaké té terapii? Včera jste mě odhadla dobře. Něco mě trápí. Ale hlavně nikoho tu neznám a hodil by se mi průvodce. Kdyby se vám tedy chtělo. Tak se mějte hezky a…"

„Haló, Waydane?" oslovila ho.

„Abigail… vy… vy jste to zvedla," zmínil zaskočeně a tak rozpačitě se zaculil.

„Ano. Ráda půjdu na oběd. A mohli bychom si prosím tykat?" zeptala se. On přikývl.

„Jasně, tak jo. Moc rád. Tak teda, Abigail, kdy a kde se sejdeme? Máš ráda nějakou konkrétní kuchyni?" vyptával se, zatímco chodil kolečka v koupelně.

„Itálii," odpověděla. Waydan se usmál. „Ale jinak mám ráda všechno, klidně něco navrhni ty," řekla a už kramařila skříň. Lucifer jí odhadl dobře, líbil se jí a to asi tak, že ho rozhodně chtěla ulovit.

„Klidně půjdeme do pizzerie. O jedný vím, je tady kousek od místa, kde bydlím. Vypadá hezky. Tak já tedy udělám rezervaci na 12. a pošlu ti adresu?" zeptal se a ona přikývla.

„Paráda, tak jo. Budu se těšit, Waydane," špitla a pak mu to vytípla. Waydan si povzdychl, ale myslel na to, že čím dřív tohle bude mít z krku, tím dřív se z něj stane démon a vrátí se za mnou.

Hned jak se objevil v kuchyni, kde byly švédské stoly od služebných, vyšel z terasy Lucifer s úsměvem od ucha k uchu a se skleničkou burbonu v ruce.

„Piješ už takhle po ránu? Že ti to nedělá zle." Divil se a nalil si džus. Lucifer zavrtěl hlavou.

„Mám pekelný střeva i žaludek," opáčil a posadil se ke stolu.

„Ty toho máš pekelnýho mnohem víc," rýpnul si, nabral si chleba se šunkou a zeleninu a posadil se k němu. Lucifer se jen usmíval a pozoroval ho, jak jí.

„Doma je tvoje bezpečná zóna, ale když jsi venku, sleduju tě," objasnil. Waydan se na něj podíval a na chvíli přestal žvýkat. „Co je? Musím si nějak

ověřit, že plníš úkoly a jak. Ale na sledování každýho kroku jsi zvyklej, papínek ti to dělal taky skoro pořád," dodal.

„A jen pro pořádek, políbit jí smíš. A nejen kvůli duši, abys jí mohl ochutnat. Ale, aby ta láska z tvojí strany byla uvěřitelná. Ale nic víc. Uvidím, že zavíráš oči na moc dlouho, začne to být vášnivý a končíš," objasnil.

Waydan na něj se zaťatými čelistmi jen nasupeně koukal. „Nezamiluju se. Miluju Rinku. Miluju jí víc než svůj život, to mě jen tak nepřejde. Uvidíš, že se jí ani nedotknu," prsknul a zase začal jíst.

Lucifer se pořád jen usmíval. „To jsem zvědavej. A musím říct, že se na to tvoje vystoupení fakt moc těším. Bude to jako divadlo," prohlásil a šel zpátky na balkón si zapálit.

Waydan si povzdychl a odstrčil od sebe vztekle talíř. *„Ty mě vůbec nerespektuješ, co? No tak to se musí změnit. Já jsem ten, co ti může dát to, co chceš. Jenom já. Já jsem ten, co ti může dát nějakou moc a postavení v Thallaranu. Já!! Uvědom si to a rychle…"*

Já jsem ještě dopoledne zašla do knihovny. Ano, v Pekle jsou knihovny. V Pekle jsou totiž mazaní a chytří démoni. Zvlášť ti Vyšší. Vyšplhala jsem na židli, abych dosáhla na vrchní poličku, kde byla nějaká kniha, kde by to mohlo být.

Waydan se chystal na rande. Oblékl si na sebe černé tričko s krátkým rukávem a na to černou koženou bundu. Zkouknul se před zrcadlem, upravil si vlasy jen prohrábnutím a vyšel ven s dramatickým zapnutím zipu u bundy.

Lucifer ho sledoval z terasy a spokojeně se pousmál. „Správnej bad boy," zašeptal si pro sebe a přesouval se zase ke svému dalekohledu. Waydan šel poměrně rychlým krokem ulicemi. Ženy se za ním otáčely jako by byl nějaký zvláštní úkaz. Tedy, on byl. Byl bůh. Ale to nikdo nevěděl. Nicméně ta energie z něj holt intenzivně sálala.

Já jsem se zatím konečně vyškrábala k té knize a aniž bych slezla ze židle, listovala jsem v ní.

Abyssia

Kapalná temnota ze dna Pekla. Při požití přináší halucinace o vlastní smrti, o konci světa nebo o alternativních životech, kde jsi vše pokazil. Masochisticky návyková.

Veritas
Kapky pravdy vyrobené z destilovaných vzpomínek lidských duší. Kdo je vezme, ztrácí možnost lhát.

Daemonia
Výpary z duše starého démona. Při inhalaci se propojíš s minulými hříchy jiných a začneš je prožívat, jako by byly tvoje. Může vést ke ztrátě identity nebo k extázi.

Oblivion
Těžký prášek, co vymaže bolest, jména i vzpomínky. Užívá se mezi démony, co chtějí zapomenout na život před pádem. Smrtelníci po něm upadají do kómatu.

Divinitas
Zakázaná substance, která koluje v krvi andělů. Esence Božího Světla – přirozená součást andělů. Proudí jim v krvi bez účinku, protože jsou na ní stavění. Ovšem pro démony nebo smrtelníky jde o extrémně silnou látku. Způsobuje silnou závislost a její získávání je kruté.

Forma
Ve své čisté podobě vypadá jako zlatý, jemně třpytivý prášek.

Způsob užití
– inhalací (intenzivní nástup)
– smícháním s nápojem
– pitím andělské krve (slabší, ale stále účinné při požití velkého množství)

Účinky
– Okamžité zjasnění mysli
– Pocit naprosté čistoty a pokoje
– Euforie
– Chuť, která připomíná kostel – kadidlo
– Rozpad účinku je plíživý, nenápadný, ale návykový

Nebezpečí
– Silně návyková, pokud je konzumována víc dní po sobě
– Závislost vzniká spíš na pocitu štěstí než na chemické potřebě
– Dlouhodobé užívání může mění mentalitu démona
– Smrtelníci riskují těžké následky – fyzické i psychické

„Hm, to jsem se zase tak moc nedozvěděla," zašeptala jsem zklamaně a odložila knížku s mohutným povzdychnutím na stůl.

Waydan si to vykračoval tou ulicí jako skutečný frajer. Lamač dívčích srdcí. Myslím, že kdybych ho viděla, nepoznala bych ho. Bylo za pět dvanáct a Abigail už vcházela dovnitř. Waydan si jí všiml, ale na chvíli se zastavil a prostě si dal cíleně na čas. Opřel se o zeď a přemýšlel.

Lucifer se nemohl přestat usmívat, bavil se nad tím, jak svůj úkol vzal Waydan vážně a s plným nasazením. „Kdybys jen věděl, že se nemusíš tak snažit. Nicméně nevadí," prohlásil a zapálil si k tomu další cigaretu.

Waydan se podíval na displej svého nového telefonu a když bylo 12:05 šel konečně za ní. Abigail se rozzářily oči, když ho viděla přicházet. Ještě aby ne, líbil se jí už včera, když byl unavený, přešlý mrazem a s depkou, ale teď byl ještě navíc fakt sexy a vyspaný relativně do růžova.

„Ahoj, promiň, že jdu pozdě," řekl a usmál se.

„Nevadí, je to jen pár minut," odpověděla. Waydan se tedy posadil naproti ní. Seděli u takového malého stolku pro dva. Waydan neměl moc místa na nohy pod stolem, a tak měl mezi nohama sloup od stolu a doufal, že jí nebude šimrat koleny.

Abigail měla na sobě docela krátkou sukni a bílý top s květinovým vzorem. No a dívala se na něj jako by mu chtěla sníst duši ona sama. Waydan byl trochu nesvůj, ale nebylo to vidět. Jen si vzpomněl na to, co musí udělat a proč a zase se dostal zpátky do klidu. No a pomáhalo mu v tom v kapse žmoulat krabičku od kostek ode mě.

„Takže… říkal jsi, že bys měl zájem o terapii?" zeptala se. Waydan nechtěl na žádnou terapii. Co by jí měl sakra říct, jsem bůh a utekl jsem do Pekla za svým bratrem, abych mohl být démon a vzít si svojí neteř? To by ho rovnou zavřeli do blázince. Ale musel, aby se s ní rychleji sblížil a měl záminku jí vídat. A tak musel lhát.

„Jo," řekl a usmál se. Akorát dorazila obsluha a čekala, až si objednají. Waydan si dal pikantní salámovou pizzu, protože jí ještě nikdy neměl a ona si dala smetanové risotto a k tomu sklenku bílého vína. Byla sobota, mohla si to dovolit.

„Tak dobře. A jak často bys chtěl chodit? Udělám si čas," zmínila a flirtovně se na něj podívala. Waydan to už pochopil. Takhle se na něj chvílemi dívala i Lexi, než jsme se dali dohromady.

„Čím víc tím líp, mám fakt teď špatný období a čím dřív to vyřeším, tím… líp," řekl. Chtěl říct, že čím dřív to vyřeší, tím dřív se bude moct vrátit domů, ale to by mu moc nepomohlo, protože by následovala hromada otázek, kam domů a za kým.

„Dobře, co takhle každý den na hodinku? Pak to když tak snížíme," navrhla. On přikývl.

„Super," řekl a usmál se na ní.

„Bohužel mám docela plno. Vadilo by ti, kdyby to bylo později večer, třeba v 8?" zeptala se.

„Ne, v osm zní dobře," dodal.

„Paráda, tak teda v osm. Adresu máš na vizitce. Je to kousek, skoro za rohem," zmínila a napila se vína, které jí akorát přinesli. Waydan jen přikývl.

„Tak si s ní povídej, ty trubko," komentoval Lucifer jejich nezáživnou konverzaci. „Takhle se ženský nebalí, bych ti to nejradši ukázal," dodal a na chvíli se od dalekohledu vzdálil.

Já jsem se po obědě nenápadně plížila za Leviathanem. Muselo to být komické, ale když si vzpomenu, jak mi vyhrožoval, nejspíš to bude pěkně nezodpovědný a nebezpečný, ale už jsem si zvykla, že jsem na všechno sama a mám pitomý nápady, abych odhalila pravdu.

Nejdřív šel do svého patra, kde jsem byla jen jednou, takže tak nějak vím, jak to tam vypadá, ale… *teoreticky jsem princezna Pekla, můžu si chodit kdy chci a kam chci. Jen by bylo fajn, aby mě u toho nikdo neviděl. Hm… neviditelnost.*

Běžela jsem zpátky do přízemí dlouhými chodbami, až jsem doběhla po točitých schodech k otci do kanclu. Darkan byl někde v čudu, tak jsem měla trochu času to tam prošmejdit. *Kde by tak mohl mít knihu kouzel?*

Očima jsem přejížděla místnost, srdce mi bušilo z adrenalinu a zatím nic. Pak jsem si všimla na nejvyšší polici, téměř schovaná za lebkou nějakého pradávného tvora, ležela černá kniha se zlatým hřbetem. Nedosáhla jsem tam.

Vyškrábla jsem se na pracovní stůl a konečně jí stáhla dolů. *„Zakázaná magie pro nesmrtelné.* No, to zní slibně," zamumlala jsem si pro sebe. Listovala jsem horečně, až jsem našla kouzlo pro neviditelnost. Složité. Ale struktura byla postavená na přímém napojení na zdroj magie *Modrý Plamen.*

Ještě nikdy jsem ho na nic nepoužila, většinou ze mě sálal sám, ale je čas se to naučit. Už i Waydan s tím začal.

Zhluboka jsem se nadechla. Zvedla ruku a nechala plamen vyšlehnout z dlaně, v modrém víru se stáčel kolem prstů. Symbol na stránce se rozzářil, když jsem ho četla. Slova mi sama vstupovala do mysli. Když jsem je vyslovila nahlas, zafoukal slabý vítr. A pak bylo ticho. Zmizela jsem. Cítila jsem se jako závoj. Jako stín. Nebo bublina.

Podívala jsem se do zrcadla a neviděla jsem vůbec nic, možná tak lehce se tetelící vzduch, ale to by nemělo být vidět, když se budu hýbat pomalu.

Prošla jsem nepozorovaně do Leviathanova patra. Bylo temný, až z toho běhal mráz po zádech. On byl někde v nějaké místnosti, kde nejspíš chtěl být sám, ale vetřela jsem se tam a pozorovala ho.

Kovový stoly, zkumavky, nádoby s dušemi a na stole zbytek zlatě se třpytícího prášku. Vzduch byl těžký a plný magie. Řetězy, hřebíky, kladiva, sekery, pily a řev. *Hm, najs. Tady se mi nelíbí. Je to barbarský.*

Posadil se na židli, přitáhnul se k lehátku s přivázanou duší, vzal si rukavice a brýle s ochranným štítem. Otevřel nějaký šuplík ve stole a vytáhl z toho nějakou truhlu. Tu otevřel a vyndal sáček. *Divinitas* – zlatý prášek.

Nasypal to do baňky, přidal tmavý extrakt a promíchal. Pak přešel k té duši přivázané na lehátku, lapající po dechu. A beze slova jí vstříkl směs přímo do jejího středu. Duše sebou začala škubat.

Co to proboha dělá? Světlo i temnota v ní bublaly jako kyselina. Rozpadala se a znovu skládala. „Ano... ještě trochu," zamumlal Leviathan. Jeho oči byly rozšířené. Nadšené. Šílené. Bylo vidět, že mu tohle ať je to cokoli dělá dobře.

Na vedlejším stole ležela dvě těla přikrytá prostěradlem. Pak Leviathan přistoupil k obřím dveřím z černého kovu. Přiložil prsten a otevřel je. Za nimi byl sál plný těchhle stvoření. Desítky. Možná stovky. Ta nová těla tam přesunul i tu svíjející se duši jako by čekal, že se za chvíli uklidní. *Jeho vlastní armáda? Ale sakra čeho?*

Byla jsem z toho v šoku, ale nevěděla jsem o tom nic. A ani jsem neměla komu to říct. *Musím ho sledovat a zjistit co nejvíc.*

Waydan doprovázel Abigail kousek směrem k jejímu domu. U toho si povídali. „Takže máš trošku manipulativního bratra, se kterým se musíš

stýkat. Bydlíš s ním, protože od něj něco potřebuješ…“ zopakovala Abigail, zatímco Waydan se pousmál a přikývl.

„Vím, zní to trochu divně, a asi bych se zvládl postavit na vlastní nohy, ale je to komplikovaný a já sakra nevím, jak ti to vysvětlit. Možná si to necháme na naše první sezení,“ odbyl jí. Byla trochu moc zvědavá, takže jí něco řekl, aby to nebylo tak divný, ale nejspíš to moc nezachránil.

„Jasně, musíš si to nejdřív promyslet, sesumarizovat. To je mi jasný, nechtěla jsem na tebe tlačit. Tak teda zítra. Budu se těšit. Ahoj,“ řekla, zamávala mu a běžela pro taxík.

Waydan jí pozoroval a když odjela, podíval se zase směrem k *Neřestu* a úplně cítil v kostech bratrův úsměv. Nebo spíš výsměch.

Seděla jsem po večeři ve svém pokoji a přemýšlela jsem, co to jako mělo znamenat. Válela jsem se na posteli a přehrávala si ty chvíle, co jsem byla v mínus třetím patře. To, jak jsem ho viděla míchat *Divinitas* s nějakou látkou a vstřikovat jí do ječící duše. Ta těla pod prostěradlem a ta místnost, která jich byla plná. *Co to s nimi proboha provádí a proč?*

V tom ke mně do pokoje vešel Astaroth. Tvářil se spokojeně a vypadal, že by mi rád řekl proč. Jen jsem na něj zírala a čekala, co z něj vypadne. Přisedl si ke mně a koukal. Tvářil se jak měsíček na hnoji. Přivřela jsem oči na štěrbinu.

„Zabouchnul ses,“ prohlásila jsem jako bych si byla jistá. „Lyra se ti líbí, že jo?“ zeptala jsem se. Odpovědí mi bylo jen přikývnutí a úsměv. Tolik k tomu, jak se přese mě ještě nepřenesl. Ale já mám co říkat, vyměnila jsem ho za Waydana doslova ve vteřině, když jsem ho viděla.

„No tak mluv,“ vyzvala jsem ho. *Budu si to vyčítat později, jestli nezavře pusu.*

„Je skvělá. Na anděla má velký prsa,“ prohlásil. *Už toho možná lituju.*

„Prsa? O tomhle se chceš bavit?“ zeptala jsem se. On se zaculil a přišoupl se ke mně ještě blíž.

„Ona je tak nemravná. Myslel jsem si, že mluvím s démonkou nejmíň z mínus pátýho,“ objasnil. Jen jsem rozpačitě přikyvovala.

„A to se ti líbí, jo?“ ujišťovala jsem se. *Jak jsem se mu mohla líbit já? Vždyť jsme úplně jiný.*

„Jo. Chtěl bych jí ještě dneska pozvat na rande. Nebude ti to vadit, kdybych u ní přespal? Jestli jo, řekni. Nechci, aby ti bylo smutno. Jsme přece pořád kámoši,“ řekl. *Jo, kámoši. Teď možná malinko žárlím.*

„V pohodě, běž. Zvládnu to," odpověděla jsem mu s úsměvem, ale nebyla jsem moc spoko. Chyběl mi Waydan a Lexi. A pak tu byla ta šílenost s Leviathanem. Nějak jsem se dostala do bubliny, kde nikdo nechce být a ze který se jen tak nejde dostat ven.

On mě políbil na tvář a usmál se. „Vždycky tě budu milovat. Fakt," prohlásil. Zírala jsem na něj jak z jara. „Kdybys chtěla, klidně bych ti i nabídnul čistě přátelskou výpomoc. Nezávazně," dodal. Flákla jsem ho lehce přes rameno, aby se uklidnil.

„Jsi drzej!" sykla jsem na něj. On se zasmál.

„Ale tobě se to na mě líbí, nedělej," škádlil mě. Měl pravdu. Líbil se mi, i ta jeho zkaženost, která byla neškodná. „Pořád je ještě čas si to rozmyslet. Vím, že jsi na mě takhle už párkrát myslela," dodal.

„Copak ty bys nechal tu svojí sladkou Lyru jít kvůli mně?" zeptala jsem se, ale šokem bylo, když řekl jednoznačně a bez přemýšlení, že jo.

„Už jsem řekl, je sexy a líbí se mi. A chtěl bych s ní chodit, ale tebe miluju a jsi zatím ještě i v tomhle pro mě víc," zašeptal. Teď už s vážným tónem.

Chvíli jsem na něj mlčky koukala. *Je mi líto ztratit takovýho chlapa jako je Astaroth. Ale miluju Waydana a nikdy to s ním nevzdám. A navíc Roth potřebuje někoho, kdo ho bude milovat tak jako on jeho. A kámoši my dva budeme vždycky.*

Pohladila jsem ho po tváři a zajela prsty do jeho tmavých vlasů. Chvíli na mě překvapeně koukal. „Taky tě budu vždycky milovat, ale jenom platonicky. Nemůžu ti dát to, co bys potřeboval. A nebylo by to fér. Víš, jak to je. Ale místo mýho nejlepšího kamaráda ti už nikdy nikdo nevezme. A mě doufám taky ne," řekla jsem a on se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Na malíček," zašeptal a zase na mě vystrčil ten svůj nejmenší prst. Chňapla jsem ho svým malíčkem a zaculila se.

„Beztak mám na tvoje poměry moc malý prsa," zmínila jsem, abych uvolnila napětí a on se rozesmál.

„Cože? Hej, to jsem nikdy neřekl," hájil se.

„Ne, ale Lyra je má větší," komentovala jsem svůj postřeh s úsměvem. On se pořád ještě smál a lehce do mě ze srandy šťouchnul.

„Takže sis všimla, jo? No nic, zas tak o moc to není. A tvoje prsa jsou fajn," objasnil a letmo se na ně podíval. Pak se přestal smát a zvážněl. „Ne vážně, Rinko. Není to o kozách, u všech rohatých. A i kdyby bylo, stejně bys asi vedla," dodal.

Mlčky jsem na něj koukala, čekala jsem, jestli k tomu ještě něco řekne, ale ztratil se v mých očích. Za jiných okolností by tohle byla skvělá příležitost k líbání. Taková nenucená.

„A o čem to teda je?" zeptala jsem se. On pokrčil rameny.

„To nevím, ale je to tak," řekl. „Takže… mám jít? Za Lyrou? Na rande?" ujistil se jako správný chlap a já se usmála a přikývla. „Uvidíme se teda zítra," zašeptal, objal mě a odešel. Nevím proč, ale chtělo se mi brečet.

Waydan ležel pohodlně na gauči, jedna noha pokrčená, druhá volně přes opěrku. Bílý triko se mu trochu vyhrnulo, šedé tepláky mu volně seděly na bocích a v místnosti panovalo šero.

Už bylo pozdě, takže program byl malinko jinačí než přes večer. Teď dokoukal nějaký akčňák a procházel si sociální sítě. Dokonce si i kvůli novýmu životu založil profil na Instagramu.

Zatím ho bavila videa s vtipnými kočkami a memečkami o MBTI osobnostech. Díky tomu si zkusil udělat test. Ještě to neměl hotový, teprve vyplňoval otázky.

„Řídíte se spíš srdcem, nebo logikou?" přečetl a pousmál se. „Logikou, ale to s Rinkou bylo… co na to mám sakra říct?" povídal si sám pro sebe a přemýšlel. Nakonec kliknul na *Logiku*. „Záleží vám na pocitech druhých? Jo," zmínil a pak dal *Vyhodnotit test* a na displeji se mu objevila 4 písmenka.

„ENFJ? To zní jako bych byl nějaká fňukna," komentoval a poslal ze zvědavosti zprávou odkaz bratrovi, aby si taky udělal test. „Co bys byla asi ty?" řekl a usmál se. Pak tu appku vypnul a dál scrolloval na Instagramu Reels. Učil se rychle. Až moc.

Sem tam poklepal na displej a dal na to srdíčko a sem tam to jen přejel, když ho to nezajímalo. Ale před hodinou ho fascinovalo i, jak někdo hněte těsto, nebo plete fusky.

Bylo už asi půl druhý a on pořád nechtěl jít spát. Lucifer byl bůhví kde, takže měl docela doma klid. A tak pořád projížděl ta vtipná videa na mobilu a občas se podíval na telku, co dávají. Ale místo závěrečných titulků se rozjel úplně jiný žánr.

Chvíli zíral, lehce nechápavě, s hlavou opřenou o polštář. Na obrazovce se odehrávala scéna, která nebyla tak úplně pro veřejnoprávní vysílání. Nejdřív jen jemné doteky, polibky… ale rychle to přešlo do něčeho víc. O hodně víc. Kamera zabrala ženskou ruku, která zajela pod cizí triko, a najednou to bylo o dost explicitnější – prsa, zadek, a pak dokonce i penis.

Zvuk zůstal na potichu, ale i to tiché vzdychání v místnosti zaznělo dost jasně.

Waydan trochu ztuhnul. Zamrkal. Dokonce i odložil mobil, kam mu přišla od Lucifera zpráva, kterou nečetl:

Lucík pucík: ENTJ generál. Co jsi ty? :D
Lucík pucík: Jdu domů, už mě ty succuby nebaví. Pokecáme?

Waydan si nervózně odkašlal a zkontroloval, že v okolí nikdo není. Mobil nechal ležet vedle sebe na gauči. Letmo mrkl ke dveřím, pak zpět na televizi. Scéna se ženou a mužem v televizi pokračovala. A on s pohledem přibitým na obrazovku, se nakonec poddal impulzu — ruka mu vjela pod tepláky. Vždyť mu Luc říkal, že si má dělat co chce a poddat se každému rozmaru.

S hlubokým nádechem zavřel oči a lehce zaklonil hlavu. Právě když se nadechl a slastně vydechl ještě jednou, dveře do obýváku se rozlétly.

„Waydane?" ozval se pobavený hlas Lucifera. Waydan sebou trhnul, jako by ho někdo polil vodou s ledem. Vyjekl, okamžitě trhnul rukou z pod tepláků a strhnul k sobě polštář, který měl vedle hlavy. Přitiskl si ho na klín, dýchal rychle a oči měl dokořán.

„Ježiši Kriste, nemůžeš aspoň klepat?" prskal podrážděně. Lucifer se zastavil mezi futry, nadzvedl obočí a sjel bratra pohledem. Pak se líně usmál.

„Toho teď do toho netahej. Koukáš na porno?" prohlásil s tónem napůl zvědavým, napůl pobaveným.

„N-ne... to tam prostě běželo," odpověděl Waydan, hlas měl o něco výš, než obvykle. „Já jen… prostě jsem to nechal puštěný," dodal. Lucifer se uchechtl.

„Jasný. Chápu. První zkušenost, co? Pěkně tě to sejmulo," rýpnul si.

„Drž hubu!" syknul na něj, mačkajíc si polštář do klína. Luc se zase jen pousmál a zavrtěl nad absurditou té situace hlavou.

„Nechám tě tu... si hrát," dodal s úsměvem a ustoupil zpět do chodby. „Ale až budeš chtít něco víc než softcore, napiš mi. Mám tipy," dodal ještě a zavřel za sebou dveře.

Waydan si přikryl obličej dlaní, polštář stále přitisknutý k sobě. Dlouze si povzdychl. „Tohle nebylo zrovna dobrý," zamumlal, vypnul televizi a zvedl se z gauče. S polštářem pod paží zamířil do svého pokoje.

Ještě než vlezl do ložnice, vytáhl z kapsy mobil a napsal Luciferovi:

Waydan: ENTJ se právě stal největším narušitelem soukromí všech dob. A jsem ENFJ – rytíř na bílém koni.

Odepsal, potom zhasnul, vlezl do postele a zíral do stropu. Uvnitř mu bylo trochu horko. A hlavně příšerně trapně. Displej se mu rozsvítil zase. Waydan se po tom natáhl a četl:

Lucík pucík: ENFJ... He, citlivka. To musíme změnit, abys byl jako já pořádný generál. Nějak mi přijde, že se učíš rychle a dobře, bráško. A tady je když tak něco lepšího než dávaj v telce. Mrkni na sinwhisper.hot a tam si vybereš. Hezkou zábavu :D

Waydan protočil panenkami a povzdychl si. Pak telefon zahodil a zase zíral do stropu. No a nakonec se rozhodl, že prozkoumá stránku, kterou mu bratr poslal. Stejně se ho na to ráno bude ptát a dělat si z něj srandu i kdyby se nedíval, takže si to může aspoň užít, ne?

Nebe, Peklo, Ráj

Waydan se akorát chystal na svou první večerní terapii za Abigail. Mířil si to temnými uličkami, protože se neměl čeho bát a chtěl tam být co nejdříve. Hlavně se taky chtěl trochu podívat i na tyhle stránky města.

Potkával u zdí různá individua. Byli to sice lidé, ale byli špinaví, smradlaví, zanedbaní, až nechutní. Táhl z nich alkohol a zvratky. Byli závislí na drogách a bůhví na čem.

Waydan se na ně jen smutně díval a procházel kolem nich. I kdyby jim chtěl pomoct a hodil drobný, ničemu by to nepomohlo. Ne jim. Byli odsouzení k tomuhle až do konce.

Když míjel jednoho obzvlášť nechutného tvora, zastavil se a díval se na něj jak na zjevení. Byl to archanděl Riel – jeho známý z Nebe. Ještě před pár měsíci spolu mluvili o nebeských řádech. Nebyl mu vůbec podobný, ale viděl jeho duši a poznal jí.

„Co se ti proboha stalo?“ zeptal se ho.

„Jsem anděl. Vážně,“ mumlal, že mu nebylo rozumět. Waydan na něj zíral zděšeně. „Jsem anděl. Jsem anděl,“ opakoval.

„Tohle říká furt,“ opáčil nějaký pobuda naproti u kontejnerů, kde byli mývalové a hrabali něco k jídlu. „Pořád opakuje, že je anděl,“ dodal a rozesmál se. Waydan se ale nesmál. „Vychlastal si mozek,“ řekl.

„Jsem anděl. Jen jsem následoval svého pána. Chtěl jsem taky svobodu. Ochutnal jsem jí, byla sladká a pak… bůh se mi pomstil. Nesnáším ho,“ prohlásil. Waydan si pomalu hrůzou zakrýval ústa. To, že se stalo? Kvůli němu?

„Svého pána. Násle…doval jsem svého pána,“ opakoval a zvedl k němu hlavu. „Tebe, můj Nejvyšší,“ dodal a poklonil se mu. Pobuda naproti nad ním vrtěl hlavou a už si všímal svého – měl rozečtené nějaké staré noviny. Waydan nedokázal jen přihlížet, chtěl to nějak urovnat, ale nebyl s bohem, neměl už žádné boží schopnosti, které by mu pomohly.

„Jdi od něho pryč a žij si svůj život, než ti z něj udělám opravdový peklo,“ zahřmělo mu v hlavě hlasem jeho otce. Waydan se na Riela naposledy empaticky podíval a pak odešel.

„Pomoz mi, můj pane. Pomoz mi. Věřím v tebe… Waydane!!!“ pokračoval opilý Riel. Pak se podíval na kolegu vedle a usmál se. „To je můj pán. On je skvělej, on mi pomůže. Zachrání nás všechny,“ dodal.

„Drž už hubu!“ syknul na něj a pak bylo chvíli ticho a klid.

Waydan si to mířil rychlým krokem dál, ale cítil se provinile. Vždyť on je zodpovědný za osud těch nebohých svatých, kteří ho svou oddaností následovali… no až do Pekla. Doslova.

„Proč jsi tohle udělal, otče? To má být msta mě? Chceš, abych se za to cítil zodpovědný?“ zeptal se zírajíc vzhůru k nebi. Ulička, ve které se nacházel byla prázdná.

„Jako vůdce a bůh jsi selhal. Opustil jsi svoje lidi. Oni tě zbožňovali. Zklamal jsi je a oni porušili nařízení. Věřili, že je zachráníš, že se vrátíš, ale ty jsi chtěl svobodu. Tak si jí užij na jejich úkor. Dívej se, co by bylo z tebe, kdybys nebyl můj syn,“ odpověděl mu bůh.

„Tohle není fér. Ty nejsi fér. Jsi nespravedlivý a krutý. Nenávidím tě!! Nenávidím tě!!“ ječel rozzuřeně a rozběhl se, když z nebe začaly padat obří kapky jako slzy.

Schoval se pod markýzu u nějakého vchodu do domu a zíral na nebe, jak se neuvěřitelně rychle zatáhlo v černý mrak. „Já za tohle nejsem vůbec zodpovědný!“ řekl, zatínajíc pěsti.

„Jen to na mě chceš hodit, protože mě citově vydíráš a mučíš. Tak jako každýho, kdo se ti postaví. To ty jsi zodpovědný za to, co se stalo nám všem, uvědom si to,“ mumlal rozzuřeně.

Nebe hlasitě zahřmělo, dvakrát se blýsklo tak, aby to viděl a pak už se nic nedělo. Jen pršelo. Silně. Waydan se podíval, kde že to stojí a jak daleko to ještě má k místu, kam měl namířeno a když si všiml popisného čísla stejného, jako bylo to jeho cílové, pousmál se. Jen se otočil ke zvonkům a hledal jméno Abigail.

„Ahoj, to jsem já,“ řekl, když zvedla telefonek a usmál se.

„To je dobře. Doufám, že jsi moc nezmoknul, je to šílený to počasí,“ zmínila. „Jdu pro tebe dolů, hned jsem tam,“ dodala a zavěsila. Během chvilky se odemkly dveře a z nich vykoukla její hlava s rudými vlasy svázanými do volného drdolu.

„Jsi celej mokrej, pojď dovnitř, usušíme tě,“ řekla a táhla ho ke schodišti za ruku. On se nechal.

Lucifer ho pozoroval, ale nesmál se. Tohle mu nepřišlo vtipné. Ne, když v tom byl zainteresovaný jejich otec. On ho znal a dobře ho znal, věděl, že něco takového od něj můžeme čekat. A byl rád, že to konečně viděl i jeho bratr.

Nebe bylo chaotičtější než život na Zemi při výbuchu atomovky. Všechno vzhůru nohama. Svatí hřešili jak kdyby šlo o závody, hříšníci prosili o odpuštění, když si uvědomili, že je tentokrát opravdu zle. Bůh toho měl taky dost, když vedl tu krátkou konverzaci se synem a slyšel ho říct ta slova o nenávisti. Zkrátka mu ruplo. A to pořádně.

„Azakieli!" zavolal ho k sobě. Ludmila stála u okna v jeho kanceláři celá ubrečená a sledovala děj na Zemi a střídavě v Nebi. Bůh na to měl vybavení. Nejvíc jí rozesmutnělo, když svého snoubence viděla s Abigail. Žárlila na zem, po které chodil. To ještě, že ho neviděla se mnou hned po tom, co jí utekl od oltáře.

„Ano, pane?" poklonil se mu Azakiel a čekal na rozkazy. Bůh k němu udělal pár kroků.

„Pár svatých se rozhodlo, že budou tropit lumpárny na Zemi. Dohlídni na ně. Nechci, aby skončili stejně jako Riel a jeho parta výtržníků. Varuj je, že je ještě čas na rozhřešení. Řekni jim, že jim udělím boží milost, pokud se vrátí do 6 hodin zpátky do Nebe, požádají o odpuštění a budou se dobrovolně kát. A slíbí znovu věrnost nebeským řádům. Jinak je trest nemine a to ještě dnes!" řekl.

„Jistě, pane. Ještě něco?" zeptal se. Bůh se podíval na Ludmilu stojící za ním a pak zpátky na něj.

„Ano. Oznam v Nebi, že se ožením s Ludmilou sám. Potřebuju dědice. Nebe potřebuje dědice. Oba mí synové mě zklamali a už není cesty zpátky. Svatba bude zítra v poledne. Teď už běž!" syknul a vyhnal ho máchnutím ruky pryč. Azakiel tu zprávu nestačil ani zpracovat a už utíkal do své kanceláře pro amulet na přenos na Zem.

Waydan se akorát posadil na gauč naproti pohodlné židli, kam se posadila Abigail. Byla to moderní a světlá ordinace, všude kytky. Převážně palmy, nic kvetoucího. Prosklená okna a dveře na terasu.

„Líbí?" zeptala se, když si všimla, jak si to tam Waydan prohlíží.

„Jo, máš to tu fakt moc pěkný," odpověděl. Ona se na něj usmála a chvíli na něj koukala.

„Zdáš se mi rozhozenější než když jsme se poznali. Nedělá ti dobře nový prostředí a lidi? Stydíš se?“ vyzvídala. On se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Ne, to ne. Jen jsem zažil něco nepříjemnýho. Ale o tom ještě nejsem připravený mluvit,“ objasnil. Ona přikývla. Respektovala to. Tohle mu kladl na srdce ráno Lucifer, když řešili, jak s ní má mluvit, aby ho neprokoukla.

Můj taťka nebyl zlý. Jen si rád hrál s lidmi a jejich psychikou. Většinou s těmi nejhoršími, ale dost často si hrál i se svatými, aby je dostal na svojí stranu jako Waydana. A někdy to přeháněl.

Udělal opravdu špatné věci. Ale spíš než osobně na to měl lidi. A toho se právě bojím. Bojím se, že to bude dělat i s Waydanem, aby si otestoval jeho hranice. A já jsem si jistá, že když šlo o náš vztah a otcovo požehnání, žádné neměl.

„Tak o čem by sis chtěl promluvit?“ zeptala se a podívala se na něj mile. Skoro jako by se tím snažila z něj vymámit všechno. Byl dost tajemný jen co je pravda.

„O rozbitým vztahu s otcem,“ odpověděl.

„Hm, tak mluv. Od začátku. Jak to začalo a kdy. Zkus si vzpomenout na první počátek problému, nebo konfliktu mezi vámi,“ nadhodila. Waydan chvilku mlčel a přemýšlel. Nechtěl jí říct o celibátu, krystalu hříchu nebo o… vlastně o ničem.

„Můj otec je hodně zásadový typ člověka. Je dost nespravedlivý, i když si o sobě myslí, že jo. Je panovačný, přísný, tvrdohlavý. Chybí mu pokora a… představ si ho jako by sis představila samotnýho boha. Mimochodem, jsi věřící?“ zeptal se. Abigail na něj vyjeveně zírala.

„Nejsem. Proč se ptáš?“ divila se.

„No, já jen abych tě tím přirovnáním třeba neurazil. Víš já jsem věřící. Hluboce, ale… je mi jako by mě bůh zklamal. A tak nějak se cítím i se svým otcem. Mám staršího bratra, který to vnímá stejně. On… říkal mi roky, abych od otce odešel, ale já ho v tom nechtěl nechat a teď jsem to už prostě neustál a…“ pokračoval.

„Waydane. Vkládáš do toho hodně emocí. Rozumím, je to asi relativně čerstvá a silná záležitost, ale zkus to brát víc polopaticky. Trochu skáčeš z tématu na téma,“ objasnila.

„Jo, jasně. Promiň.“ Pousmál se.

„V pořádku, tak pokračuj,“ zašeptala, připravila si do ruky zápisník a dívala se na něj. Mrzelo ho, že musí lhát, nebo mlžit, protože by si přál

reálnou radu, ale Lucifer ho poslouchal a ona byla prostě Pozemšťanka – *Nicnetušící*. Nemohl jí říct, kdo je.

„Doma byly přísný pravidla na všechno. Nesměl jsem sladký, smažený, alkohol, stýkat se se ženami. Musel jsem se modlit. Několikrát denně. Řídit jeho firmu a školit nový pracovníky a pracovnice. Cvičit… hodně cvičit," řekl a vynechal to, že se zbraněmi.

„Otec mě v podstatě držel doma pod zámkem. Zkrátka směl jsem opouštět sídlo jen kvůli povinnostem. Nikdy jsem si na nic nestěžoval, věděl jsem, že to je důležitý. Pro něj a pro řád naší… domácnosti.

Vlastně to nebyla jen domácnost. Byli to zaměstnanci a bylo jich hodně. Všichni se mu zodpovídali a drželi přísný podmínky, protože byli hodně dobře placení. Prostě taková velká sekta trochu bych řekl," vymýšlel si. Nenapadlo ho nic bližšího tomu systému.

Abigail na něj jen mlčky koukala a sem tam si udělala poznámku do zápisníku. Waydana trochu rozptylovalo, že si o něm musí myslet, že je cvok.

„Prostě otec je takový diktátor. Vůdce. A chce všechno řídit," zmínil a zasmál se. Abigail se ale nesmála, jen se pousmála. „Je to absurdní, já vím. Ale věřil jsem, že to dělám pro něj i pro sebe a svoje budoucí děti. Je to obrovská věc a spoustu peněz v tom," dodal.

„Rozumím," zašeptala. Waydan si olízl rty a hodil nohu přes nohu a pak pokračoval.

„Nejdřív to dělal bratr, ale v určité fázi toho měl dost a odešel z týhle sekty a i z domu. Hodně se změnil. Holdoval všemu co doma nesměl. Brzo potom se oženil a měl dceru. Otec zuřil. Strašně. Navíc nesnášel tu jeho vyvolenou.

Ale jeho útěchou a nadějí jsem byl já. No a já teď nedávno udělal to stejný. Akorát trochu jinak. A asi hůř. Utekl jsem před jeho oblíbenkyní, která byla moje snoubenka. Byl to domluvený sňatek. Nechal jsem jí u oltáře a zdrhnul jsem. Bylo to hnusný, ale nedal mi na výběr. Už chvíli před tím to bylo mezi námi vyhrocený.

Zkrátka otec se zhroutil. Teď doslova šílí. Odnáší jeho hněv spousta nevinných kolem a vydírá mě s tím. Mrzí mě to, ale nemůžu s tím nic dělat, Už se k němu nevrátím.

Proto jsem teď u bratra. Je rád, že jsem prozřel a nabídl mi bydlení a spoustu dalších věcí, který jsem neznal. Je to můj poloviční bratr, máme stejného otce, ale jiné matky," objasnil.

„Aha. To zní komplikovaně a taky závažně. Skoro jako by vás týral. Jak se jmenuje tvůj táta, to mi povíš?“ vyzvídala. Waydan se polekal. Jeho otec neměl jméno, byl to prostě bůh – Stvořitel. Nemohl jí to říct a ani to, že nemá jméno, měla by ho za blázna. Tak si nějaký vymyslel.

„Magnus,“ opáčil.

„Hm, to zní tak váženě. Honosně. Silně,“ komentovala a zapsala si to do poznámkového bloku. Waydan přikývl. „A tvůj starší a poloviční bratr se jmenuje jak?“ pokračovala.

„Lucif… Lucius,“ opravil se.

„Lucius? Zajímavý jméno. I ty máš zajímavý jméno. Co znamená?“ vyzvídala.

„Strážný anděl. Něco jako průvodce tmou,“ odpověděl. To si taky hned zapsala. A Waydan si to vyčítal, ani trochu si to neupravil. Už se cítil nesvůj.

„To je jak z fantazie. A jsem zvědavá, promiň, ale abych pak věděla, o kom se budeme bavit, ještě mi řekni jméno Luciovy matky a tvojí mámy,“ řekla.

„Božena a Božidara,“ řekl.

„A tvoje maminka je Božidara? To asi není naše jméno, co?“ zeptala se. Waydan zavrtěl hlavou.

„Jo, a obě jsou Češky. Božidara znamená boží dar a Božena je asi jako boží žena,“ odpověděl.

„To je… to zní všechno tak božsky. Lucius zní skoro jako Lucifer – nositel světla. Rebelský padlý anděl – ďábel později,“ prohlásila. Waydan se jen tak rozpačitě culil.

„A tatínek je?“ pokračovala. Waydan nevěděl, co na to říct. Měl to všechno tak komplikované, že i lhát by se nevyplatilo. Úplně by se do toho zamotal.

„Místní,“ řekl jen.

„Tak dobře. A teď mi pověz něco o té snoubence,“ řekla a podívala se mu do očí.

„Ja…ko p-proč jsem utekl?“ zeptal se. Ona přikývla. „Jak jsem řekl, byla to domluvená svatba a když jsem se rozhodl odejít od otce a vzdát se nároku na firmu, nepřišlo mi vhodný, abych si jí bral. Nic jsem s ní nikdy neměl, viděli jsme se jen dvakrát a ani se mi nelíbila,“ objasnil.

„Hm, ale to chtělo nějakou motivaci. I když toho člověk má dost, nikdy neuteče do neznáma, když nemá pocit, že to bude lepší a že to dokáže. Bratr tě něčím namotivoval?“ vyzvídala.

„Jo tak nějak. Chvíli před tím jsem u něj trávil čas. Otec mě s ním nechtěl pouštět, bál se toho, že by se právě tohle mohlo stát. Bavil jsem se s ním jako nikdy a rozhodl jsem se, že chci od života víc než žít v kleci,“ vysvětlil.

„To chápu. To muselo být frustrující. Tvůj otec mi připadá jako někdo, kdo by sám potřeboval terapie. A co teď máš v plánu dál? Jak dlouho tu vlastně jsi se svým bratrem?“ zeptala se.

„Jsem tu tři dny. Nebo možná čtyři, už nevím. Ale plánuju se postavit na vlastní nohy a konečně začít žít. Ale nechci se vázat na tohle místo, bratr mě chce vzít pak na cesty kolem světa. Ale jsme tady hlavně proto, že tu má Lucius nějakou práci, jinak žije jinde. A tam se taky vrátíme. Asi půjdu s ním, nechci zůstávat tady úplně sám,“ objasnil.

Abigail se na něj smutně podívala. „Rozumím. A je to škoda, budeš mi chybět,“ řekla.

„Ještě nikam nejedu. Budu tu určitě několik měsíců. A pak, kdykoli za tebou můžu přijet na návštěvu,“ zmínil. Ona se na něj usmála a odložila zápisník stranou.

„Uteklo to jak voda. Už je hodina pryč. Dokonce jsme i trochu přetáhli, ale to nevadí. Nebudu si za to nic účtovat. A navíc teď nevím, jestli tuhle terapii brát jen jako terapii, nebo jako přátelský rozhovor,“ řekla a usmála se na něj.

„Nemám problém ti za to normálně zaplatit. Nechci, aby ses kvůli tomu cítila nějak špatně. Takže ti budu normálně platit za terapie, ano?“ dodal.

„Dobře,“ zakuňkala rozpačitě. Možná doufala v tu druhou variantu, takhle byl její pacient, ne přítel a třeba i něco víc. Waydanovi to došlo, ale může jí přece kdykoli pozvat někam mimo ordinaci.

Waydan dorazil domů kolem 10. byl už docela unavený. Takže si šel dát sprchu a natáhl se do postele. Lucifer byl celý den v klubu a hrál karty s hříšníky o duše. Měl v plánu to pak naučit i Waydana, ale ten měl zatím svůj úkol takže ho nechtěl rušit.

Několik jich vyhrál a několik jich ukecal. Spousta jich přišla sama, když řešili teoreticky a v podnapilém stavu, za co už by se upsal kdo Ďáblu. Luc jim pak dal podepsat smlouvu a dal jim po čem toužili s tím, že pak si jejich duši vezme k mučení. Všichni to z legrace odkývali a šli si po svých.

Teď klepal na dveře Waydanovo pokoje. Nechtěl už, aby se opakovalo to, co včera. „Dále," ozval se.
Luc nakouknul a opřel se o futra. „Jak to jde?" vyzvídal. Waydan pokrčil rameny. „Chápu. Kdy se zase uvidíte?" zeptal se.

„Řekl jsem jí, že mi to bude stačit třikrát týdně. Ale že můžeme zajít někam do baru zítra večer na pokec," odpověděl. Luc se pousmál a přikývl.

„Máš plán?" zeptal se.

„Mám," opáčil. Lucifer se zase usmál a přikyvoval hlavou.

„Výborně," dodal a chystal se jít, ale Waydan ho zastavil tím, že na něj zavolal:

„Luci…"

„Copak, bráško, nemůžeš spát?" rýpnul si.

„Dneska jsem viděl Riela jako pobudu u kontejnerů. Vypadal strašně a udělal mu to otec za vzpouru. Cítím se hrozně," zmínil. Luc přikývl.

„Já vím a o to mu jde. Ale není to tvoje vina, Waydane. Ty jsi utekl a nikoho jsi nepřemlouval k útěku ani k rebelii. Není to tvoje vina. Jasný? Každej se bude zodpovídat z vlastních činů. I ty. Ale pořád jsi jeho syn, trestat tě bude jinak," dodal a odešel.

Waydan si povzdychl a natáhl se. Pořád měl před očima Riela, jak se spolu v Nebi něčemu smějí a pak tohohle Riela – ve vlastních šťávách, jak má mlžný pohled a sotva vnímá realitu.

Abigail akorát vyšla ze sprchy jen v ručníku, rozpustila si své dlouhé, rudé vlasy a posadila se na gauč, kde měla položený zápisník, kam si psala poznámky z dnešního rozhovoru s Waydanem. Taky se pro něj natáhla a pročítala si to.

Přišlo jí to absurdní ten jeho příběh. A kdo by se jí divil. Vždyť to taky tak pitomě podal. Magnus, Božidara, Božena, Lucius a Waydan. To je tedy partička.

Byla zvědavá čím dál tím víc. Kde je jeho matka teď, co dělá za práci jeho bratr, co dělá za práci jeho otec Magnus, jaké on má zaměření a co bude chtít dělat.

Pak popadla telefon a spustila si Instagram. Nevěděla nic, ale zkusila si ho vyhledat podle jména, kdyby tam měl náhodou i profil a překvapením bylo, když ho našla. Kromě profilové fotky, která nešla rozkliknout tam nic neměl a i kdyby jo, měl zamčený profil. Waydan je relativně soukromý typ, i když je extrovert.

Povzdychla si a položila telefon zpátky na stůl. Nikdy jí nedělalo problém pozvat třeba chlapa na rande, sbalit ho, ale on byl tak jiný, vůbec nevěděla, jak na něj. Vtipný, protože kdyby neměl mě, stačilo by po něm prostě jen vyjet.

Satan s Lexi se akorát poflakovali po chodbě Thallaranu. Už se usmířili, on se omluvil. A teď spolu zase randili. Hihňali se jako puberťáci, lítali po chodbách, a muchlovali se všude možně.

Pak Satana něco napadlo. Chtěl pro Lexi nejlepší muchlovací místo, jaké existuje – Ráj. Je prázdný a zakázaný jako to jablko, které Eva s Adamem kdysi ochutnali. Teď jen, kde má Lucifer klíč.

Ano, Lucifer. Můj taťka kdysi, když byl ještě anděl, tak ukradl otci klíč od Ráje, kde byla Eva s Adamem. Dostal podobný nápad jako teď Satan a chtěl tam vzít na rande Lilith.

Jenže Adam s Evou jim tam překáželi, a tak je přiměli k hříchu, aby byli vyhnáni. Lilith na sebe vzala podobu hadice a už to jelo. Nakonec to místo měli jen pro sebe. Bylo to pro ně dostatečně obscénní a měli tam veškeré soukromí.

No a tak jsem přišla na svět já. Nejen, že mě tam počali, ale Lilith mě tam i porodila. Jsem dítě Ráje – pekelná princezna a boží vnučka. Celkem silný.

Lucifer nebyl jediný, kdo měl do Ráje přístup. Waydan ho měl taky. Bůh, když zjistil, že klíč chybí a proč, vytvořil nový a Ráj uzavřel. Byl znesvěcený. Alespoň pro něj.

Lilith s Luciferem už tam nikdy víc nebyli, bylo to pro ně naopak posvátné místo a nechtěli ho nijak jinak narušit. Takže si ani nevšimli, že klíč do zámku u brány nepasuje.

Bůh dal svůj nový klíč do Ráje později Waydanovi, protože tam byla nejkrásnější zahrada i nejkvalitnější vzduch a nejsladší ovoce. Chtěl, aby byl zdravý a šťastný.

Nicméně tam nechtěl být sám a otec mu zakázal vodit si tam kamarády. A tak tam od té doby nebyl. A zhruba od té doby Ráj už nebyl tak zářivý, ale bohem zapomenutý a tak zvláštně pochmurný.

Satan našel Lucův klíč od zámku v zásuvce jeho stolu v pracovně. Byl na dlouhém, zlatém řetízku. Úplně stejně to měl i Waydan a ten svůj nosil na krku, ale pod tričkem, takže si nikdo nevšiml, že ho má.

Byl to krásný, zlatý klíč, zdobený splétajícími se lístky. Takových klíčů krásných a zlatých měl Waydan spoustu. Kdysi. Jeden byl od Nebeské Brány, jeden od Stříbrného Města…

No a když ho Satan našel, hned chytl Lexi za ruku a přenesl se i s ní k bráně Ráje.

„Kam jsi nás vzal?" zeptala se rozhlížejíc se kolem. Bylo tam jako před velkou bouřkou v létě, nebylo dusno, ale akorát a foukal teplý vítr. Je to tam od té doby takové vždycky. Za branou je obrovská zelená plocha, stromy, kameny, květiny, plody. Sady, záhony. Všechno to tam normálně žije bez pomoci a bývalo to barevné, teď je to spíš šedé.

„Tohle je Ráj," odpověděl. Lexi vykulila oči.

„Vzal si mě do Ráje? A nemělo by to v Ráji být… šťastnější?" zeptala se, zírajíc na to, jak vítr ohýbá stromy.

„Mělo, ale… sakra, nejde to odemknout," zmínil, když se klíč v zámku jen protáčel. Pak zalomcoval s bránou, o krok ustoupil a zíral do nebe, kde se točily šedé víry. Bylo to tam strašidelné, i ten zvuk větru.

„Mám pocit, že tu nemáme co dělat. Pojď pryč," řekla Lexi a tahala ho za ruku směrem k útesu. Byl to jen prázdný prostor v šedé mlze, nebylo vidět dolů.

„Sakra," vztekal se a pak tedy oba odešli zpátky do Pekla. Byl ale kvůli tomu naštvaný. Lexi spíš, proto, že byl protivný, kazil jí náladu.

„Vždyť je to jedno. Najdeme jiný místo," dodala, vzala mu klíč z ruky a vrátila zpátky na místo.

„Musel ho vyměnit," spekuloval.

„Kdo?" divila se.

„Bůh. Ďas ví, jestli o tom Lucifer ví. No nic. Jdeme ke mně," dodal a táhl jí pryč.

No a já jsem pořád nenápadně pronásledovala Leviathana. Víc jsem ale nezjistila. Jen to, že mění duše v nějaký hybridní potvory. To, co jim píchá je nejspíš nějaká esence zla a *Divinitas*. Ale proč to dělá?

Co když až se probudí, budou ho poslouchat, protože jim dal nový život? Nějakou naději? Třeba to je jeho armáda? Třeba chce ovládnout Peklo? Proboha.

Běžela jsem už viditelná chodbou a spěchala k otci do kanceláře, věděla jsem, že tam má kouzelný zvonek, který by ho dokázal přivolat. Musela jsem mu to říct. Tohle je divný a on ať si s tou informací dělá co chce.

Jenže cestou jsem vrazila do Leviathana. Narovnal si brýle a podíval se na mě. Od té doby, co mi vyhrožoval jsem ho vnímala jako zlouna. Jinak to nešlo. A bála jsem se ho.

„Kam se tak ženeš?“ zeptal se a zasmál se.

„N-nikam,“ odpověděla jsem mu a zírala mu do těch jeho démonských očí.

„Jen aby. Nezapomeň na to, že se tě všechno tady netýká. Jo?“ prohlásil a zase mi z něj naběhla husí kůže.

„Nevím o čem to mluvíš,“ odsekla jsem mu.

„Ale víš. A jestli cekneš, budeš toho litovat,“ dodal a odešel. Stála jsem tam jako opařená. *Jak moc toho budu litovat? Třeba mě jen straší, ale nemá mi co provést, když mám na svojí straně otce. Chci to ale riskovat? Ale když ne, něco provede. Musím to říct otci.*

Azakiel zatím po barech na Zemi plnil boží rozkazy. Dva ze šesti svatých se rozhodli, že využijí boží milosti a vrátí se do Nebe s Azakielem. Ostatní mu ukázali prostředníček. S těmi se tedy dál nezabýval. Dopravil anděly ke spáse do Nebe a vrátil se za Waydanem.

Zjevil se u něj v ložnici a čekal, až si ho všimne. „Fuj to jsem se tě lekl, co tu děláš?“ zeptal se ho Waydan. Už skoro spal, ale nemohl se zbavit pocitu, že ho někdo sleduje.

„Mám pro tebe info. Bůh si vezme zítra tvojí snoubenku za manželku. Mluvil o novým dědici,“ prohlásil. Waydan na něj šokovaně civěl.

„Ludmilu? To je teda zvrat. Na druhou stranu to je dobře, ne? Dá mi pokoj,“ dodal. Azakiel zavrtěl hlavou.

„Nevím, myslím, že to bude ještě trvat a pokoje se fakt nedočkáš. Určitě ti něco provede za trest, jen ještě mlýny melou. Určitě jeho bolest, zklamání a křivdu ucítíš. Přišel jsem tě jen varovat, abys byl v obraze. A už se asi neuvidíme, takže… já jen doufám, že sis to pořádně promyslel. Sbohem, Waydane Mersene,“ řekl a zmizel.

„Sbohem Waydane Mersene?“ zašeptal si pro sebe a potom se znovu pokusil usnout.

Já jsem si šla taky lehnout, ale nešlo to, Roth mi vykecával díru do hlavy o tom jejich rande s Lyrou. Celý den jsem s ním nemluvila a teď to stálo za to. Byla prostě dokonalá, velký prsa, sexy postava… pěl na ní ódy už půl hodiny.

„Rothe!“ okřikla jsem ho, když už se zase rozvášnil. Sotva se nadechnul při tom řetězci vět, které na mě chrlil. Podíval se na mě a na chvíli zmlknul. „Jsem ráda, že jsi šťastnej. Gratuluju k novýmu vztahu a už sklapni. Chci jít spát,“ dodala jsem a otočila se k němu zády.

„Promiň. Dobrou noc,“ řekl a taky už zavřel oči. Zajímalo by mě, za jak dlouho na mě bude Lyra žárlit až se dozví, že občas spí u mě.

Taky jsem měla plnou hlavu toho s Leviathanem. Zítra to otci řeknu. Dneska už je pozdě. A mám pocit, že mě Leviathan hlídá. *Měla bych to udělat přes mamku?*

Hned ráno u snídaně Waydan líčil bratrovi, co se otec chystá udělat. Toho to zas tak moc nepřekvapilo vzhledem k okolnostem. Ale co ho překvapilo bylo, když Waydan prohlásil: „Chtěl bych tvoje příjmení.“

Lucifer na něj vytřeštil oči a pak se rozesmál. „Chceš si mě vzít? Já vím, že jsem dobrá partie, ale jsi můj brácha a já jsem ženatej,“ zmínil ze srandy. Waydan protočil panenkami.

„Myslím to vážně. Už nechci být Waydan Mersen. Chci být démon a mít démonský jméno. Budu Whisper,“ objasnil. Luc přikývl.

„Já to chápu, ale nechtěl by sis nejdřív na to vzít mojí dceru?“ rýpal do něj.

„Kdy bude svatba?“ zeptal se suše. Lucifer se rozesmál.

„Těžko říct, jestli se jí dočkáš,“ opáčil provokativně a začal se cpát slaninou. Waydan jen zavrtěl hlavou.

„Pak na to čekat nebudu. Chci tvoje příjmení. Co mám udělat, abys mi ho dal?“ zeptal se. Luc se pousmál.

„Nic, vezmi si ho,“ řekl, což Waydana překvapilo.

„Tak jo,“ dodal a pak už bylo ticho. Oba v klidu snídali.

Hra o duši

Všechno šlo jako po drátkách. Já jsem mámě řekla o Leviathanovi. Uvěřila mi a řekla, že to s otcem probere sama a že se do toho nemám montovat. Dost se mi ulevilo. I když je to vážná situace. Víc mi ale neřekla. Jak jí ale znám, půjde po tom sama.

Astaroth byl nějaký smutný. Nějak to mezi ním a Lyrou ochablo. Když projevila zájem stát se démonkou. Taky jsme se od té doby moc nevídali. Ale kupodivu noční návštěvy a přespávačky nezmizely, což bylo zvláštní, ale ne zas tak divný. Řekl přece, že jsem jeho nej nej kámoška a on slíbil Luciferovi, že se o mě postará, když tu nebude. A s Lyrou to ještě nebylo tak vážné, aby spolu byli 24 hodin denně.

Satan dal pokoj, měl Lexi a choval se relativně normálně. Možná, že i to jeho ego trochu zkrotlo. Taky se ponořil hodně do práce. Jeho sestra na něj měla obrovský vliv. Ale na to, jak byla normální, taky byla dost praštěná a dělala nečekaný věci. Třeba jako to, že se vyspala s Bubem. O tom ale Satan zatím nevěděl a mělo to u toho i zůstat.

Lexi se mnou pořád nemluvila, ale už na mě dvakrát mávla, takže už jsme u zdravení, což je dobrý začátek. Taky už mi chyběla. Přemýšlím, že za ní brzy zajdu a promluvíme si.

Thellnessa s Gabrielem spolu dovádí už od doby, co sem přišel. Řekla bych, že jsou spolu šťastní a že spolu brzy budou oficiálně chodit.

No a Lucifer s Waydanem se měli taky dobře. Už dva týdny si užívali život svobodných mládenců. I když z toho vynechali veškeré radovánky se ženami.

Tedy Waydan určitě, jen plnil úkol, který se rýsoval dobře – Abigail z něj byla úplně odvařená. A Taťka byl taky věrný mamce. Hodně toho nakecá, ale žádné se ani nedotkl. Ta by mu dala, kdyby to zjistila.

Situace v Nebi se doslova díky bohu stabilizovala. Ludmila se stala boženkou a byl relativně klid. Tedy až do teď, kdy oznámila, že je v očekávání. Takže, Luc s Waydanem budou mít dalšího polovičního sourozence. A vtipné je, že to byla Waydanova snoubenka.

Waydan se zrovna věnoval ranní hygieně a šokem pro něj bylo, když si nahmatal ve vlasech dvě špičaté a tmavé boule. Byly to rohy. „Proboha," zašeptal si pro sebe zkoumajíc boule prsty. A vždycky, když je zmáčkl, bolestně se zatvářil.

Pak se usmál a zase zamračil a prozkoumal. „Rostou mi rohy!" zmínil nadšeně. Potom rychle utíkal za bratrem mu to říct, že se málem přizabil na chodbě a taky zapomněl zhasnout v koupelně.

Ten snídal a četl si noviny, když na něj vyskočil Waydan s tím, že má rohy. „No gratuluju," řekl a vyprsknul smíchy, když mu Waydan dvě malé boule ukazoval. Vypadalo to jako by se klepnul na dvou místech o něco do hlavy. Taky to zhruba stejně bolelo.

„Nemůžu tomu uvěřit. Jsem démon," prohlásil a sedl si spokojeně ke stolu div, že si nezačal něco broukat. Lucifer ho jen s úsměvem pozoroval a vrtěl nad ním hlavou.

„Ještě jsou to boule, Waydane. Rohy teprve budou. A rostou pár týdnů. Jsem zvědavej, jaký ti narostou. Jestli gazelí, nebo beraní. Vlastně je hodně druhů. Měl bys je ale skrývat kouzlem, ať si jich ta tvoje terapeutka nevšimne, to by bylo dost vtipný. Rád bych viděl, jak bys to okecal," zmínil.

Waydan se ale zasekl na typu rohů, o kterých bratr mluvil. „Co když budou malý?" zeptal se. Luc pokrčil rameny a natáhl se pro toast.

„Tak budou malý no. S tím nic neuděláš. Je to jako s…" řekl a naznačil pohledem dolů, o čem mluví. „To si taky nevybereš. Nicméně, doufej, že budou pořádný. Rohy jsou v Pekle stejně tak jako délka ocasu známkou mužnosti a síly. Démona s malýma růžkama by nikdo nebral vážně," vysvětlil.

Waydan se polekal a Lucifer se rozesmál, když viděl ten jeho zděšený výraz. „Ale říká se, že čím větší rohy, tím větší penis. Možná to funguje i naopak?" dodal.

„A co ocas? Kdy začne růst? A jak dlouho to trvá?" zeptal se. Lucifer pokrčil rameny.

„To je individuální. A trvá to přibližně stejně dlouho jako rohy. Dva až tři měsíce. A tím, že už ti začínají růst rohy, možná to stihneš, než se vrátíš do Pekla. Možná si na to počkáme ať démoni pěkně čumí, co ty na to brácho?" řekl.

„Není nějaká masáž na rohy, aby rostly rychleji, nebo víc?" vyzvídal. Lucifer zavrtěl hlavou. Pak natáhl ruku před sebe a dlaň položil na stůl.

Waydan ho pozoroval a pak se z pod jeho dlaně vyvalil modrý dým a pod ním se zjevila malá kožená knížka.

„Koukni se, tam jsou rohy. Démoni se dělí na skupiny podle rohů. Máš pravdu, je to důležitý," prohlásil a podal mu tu knížku do ruky. Waydan se pousmál.

„Katalog rohů?" zmínil s úsměvem a prolistoval knížkou. Byly tam různé rohy, gazelí, beraní, kozí, mufloní, jelení, ostré bodce, asymetrické. „Ty jo, ty jsou," prohlásil, ukazujíc na černé spirálové. Byly to opravdu majestátní rohy a měly docela ostré špičky. Většinou se vytáčí ven, ale tyhle byly stočené dovnitř.

„Ty jsou vzácný. Takový nikdo nemá. Popisuje se s takovýma rohama jedině Ďas. Je to ale smyšlená bytost. Buď si jistej, že ti takový fakt nenarostou," zmínil Luc a zasmál se.

„Prý gazelí typ rohů znamená pýchu, velikášství, narcisismus, velký sex-appeal," četl Waydan a podíval se na bratrovy rohy. „Hm to na tebe sedí," řekl a oba se zasmáli.

„Satan má tyhle rohy, akorát menší. Stočený. Velký ego, narcismus… to taky sedí. Jsou i nějaký pozitiva?" zeptal se, ale než stačil Luc odpovědět, už četl další. „Jé hele, tyhle má Rinka. Takový roztomilý růžtičky." Zasmál se.

„Ty měla když byla malá. Pak povyrostly. Holky nemívají velký rohy. Jen v celo-démonský podobě. Když je poloviční, mají malinký," objasnil.

„Podle tohohle rohoskopu," prohlásil a Luc vyprsknul smíchy z názvu, který pro to Waydan vymyslel. „Podle toho je Rinka… sigma démonka. Je vůdčí typ, sebevědomá, chytrá, manipulativní, empatická a tvrdohlavá," zmínil a podíval se na bratra.

„Jo, to sedí," dodal Lucifer a pak to Waydan odložil a povzdychl si. „Copak, bráško, chybí ti moje dcera?" rýpnul si. Waydan na něj jen mlčky koukal. Luc se pousmál. „Chybí. Neboj se, jí budou tvoje růžky taky připadat roztomilý, ať už budou jakkoli velký," prohlásil.

„A co když budu mít větší rohy než ty?" provokoval ho.

„To nebudeš," opáčil klidně.

„A co když jo? Pokud vím, Satan je má větší než ty. Necítíš se vedle něj jako démon a chlap vykleštěně?" pokračoval. Lucifer na něj koukal a dal si chvilku, než na to odpověděl.

„Ještě chvíli mě provokuj a nedám ti mojí dceru ani kdybys měl rohy jako sám Ďas. A ani kdybys udělal čert ví co," opáčil.

„Promiň," ozval se a pak se dal do jídla. Prudit Lucifera je zábava, ale nic se nesmí přehánět. A pak, co když mu narostou malý růžky?

Já jsem seděla na posteli, rozcuchaná, rozespalá. Moc jsem se nevyspala, protože Roth hrozně kecal ze spaní. Nebylo mu ale rozumět. Škoda, možná bych se hodně dozvěděla.

Podívala jsem se na něj. Ještě chrápal. „Zas na mě civíš?" zamumlal se zavřenýma očima. Nevím co říkal, protože ležel na břiše a pusu měl skoro v polštáři. *Jak takhle někdo může spát, vždyť ho musí pak příšerně bolet za krkem, ne? Ale chápu, že s jeho rohy to takhle musí být lepší.*

„Necivím na tebe, prosím tě. Jen jsem… kontrolovala, jestli vůbec ještě dýcháš. Vypadáš jak mrtvola. A taky jsi tak trochu i cítit, kdy ses naposledy sprchoval?" rýpla jsem si.

To ho probralo a čichl si k sobě. „No dovol, sprchuju se vždycky než si jdu lehnout," objasnil. Já se zasmála.

„Tak to pak ten tvůj oder fakt nechápu," opáčila jsem.

„Já nesmrdím. To bych cejtil. Možná jsem se trochu zpotil, ale jako mrtvola? No tak," hájil se. Já se rozesmála a rozcuchala mu vlasy. Měl je tak husté.

„Sám sebe běžně necítíš když smrdíš. Nicméně máš pravdu, trochu jsem to přehnala. Ale i tak by sis měl dát sprchu, nejsi úplně fresh," dodala jsem.

„To je fakt super, že ti připadám nechutnej," komentoval cestou do koupelny.

„To jsem neřekla," opáčila jsem. On se zastavil a podíval se na mě jak na blázna.

„Řekla jsi, že smrdím jak mrtvola," připomněl. Já se rozesmála.

„To byla jenom sranda. Pak jsem to vyvrátila. Říkám jen, že nejsi fresh. A nechutnej mi fakt nepřijdeš. Ještě bych u tebe snesla, kdyby ses potřel rybím olejem a šel si dát lehkej běh kolem lávy," dodala jsem. On se pousmál.

„Hm, takže ti připadám jenom tak lehce mužně zpocenej?" tahal ze mě. *Jo, přesně tak. Celkem mi to voní. Je to divný?*

„Běž už do tý sprchy! A ne že tam budeš hodinu," sykla jsem na něj.

„Chceš abych tam šel jenom proto, že tě moje pižmo vzrušuje, že jo?" pokračoval. *To je ale provokatér. Co je to s tím naším vztahem? Není úplně normální.*

„Fajn, dobře. Přiznávám, že mi tvoje v uvozovkách vůně přijde atraktivní. Ale kdyby ses nemyl dýl, bylo by to moc. Ale nejspíš je to jenom proto, že mi chybí Waydan a ty jsi pečenej vařenej v mojí posteli. Jsme kamarádi, ale pořád jsi chlap, kterýho jsem si vybrala za snoubence. Nebylo to jen tak, ale proto, že jsem k tobě něco cítila," vysvětlila jsem mu.

On ke mně přiskočil do postele a přitáhl si mě k sobě z boku. Opřela jsem si hlavu o jeho hruď. „Už tě nebudu provokovat. Teda možná trochu. Nicméně, taky mě vzrušuješ. A jestli je to takhle nezvladatelný, nebudu tu s tebou přes noc," dodal.

„Když já tě tu chci, bylo by mi smutno. Vím, že to není normální, ale já asi nikdy nebudu normální. Ale nechci být problém mezi tebou a Lyrou," zmínila jsem.

„S Lyrou to asi nebude vážný, Rinko," řekl smutně. Podívala jsem se na něj překvapeně.

„Jak to?" zeptala jsem se.

„Je skvělá a všechno, ale jak jsem řekl. Ještě jsem se přes tebe nedostal a nejde jen o to, abys mi zas neříkala, že se přestaneme stýkat, aby to mezi náma nebylo divný. Už je a já to naše divný mám rád a nic si od toho neslibuju a ani bych to Waydanovi a tobě neudělal. Jen je mi takhle dobře s tebou.

A Lyra… zdá se mi, že je teď hodně rozlítaná na to se usadit. Je andělka a tohle všechno, co má tady je pro ní najednou strašně cool. Je jak urvaná ze řetězu a já tohle už mám za sebou. A trochu mě to mrzí, ale ona potřebuje nejdřív zábavu a pak se usadit. A já chci klid, ne horskou dráhu," vysvětlil.

Smutně jsem se na něj dívala. „Ona tě už odkopla?" vypadlo ze mě. On jen tak naklonil hlavu na stranu.

„No ne tak úplně, ale myslím, že to brzy udělá. Nejspíš chce zkusit i jiný démony. Trošku mě využila," dodal. Pohladila jsem ho po zádech jako útěchu a podívala se na něj.

„Můžeš si jít prosím dát tu sprchu? Prosím?" zašeptala jsem a on se pousmál a přikývl.

„Vtipný, že lidi chodí do sprchy, aby byli víc sexy a já to ze sebe jdu smýt," komentoval a zavřel se v koupelně. *Jo no, ani ne. Myslím, že mi bude připadat sexy pořád, ale ne tak moc jako teď.*

Natáhla jsem se ještě na chvíli do postele a přemýšlela jsem nad tím, že bych utekla na Zem za tátou a za Waydanem. *Proč by ne? Nikde bych se*

netoulala, šla bych rovnou za ním. A i když vím, že by mě vyhnal zase zpátky, aspoň bych ho mohla vidět.

„Nad čím dumáš?“ vyzvídal Roth hned, jak vylezl z koupelny. Naštěstí byl už i oblečený. Tedy bez trička, ale už si ho oblíkal.

„Co bys dělal, kdybys byl člověk?“ zeptala jsem se najednou. Roth ztuhl, tričko napůl přes hlavu. Nakonec ho přetáhl a pak se natáhl vedle mě do postele. Překvapeně se ke mně otočil. „To je dost náhlá změna tématu,“ zmínil.

„No jo, ale mě to zajímá. Co bys dělal?“ vyzvídala jsem. Přemýšlel. Pak pokrčil rameny.

„Nevím… možná bych měl motorku. Pracoval někde v servisu. A večer bych koukal na blbý seriály,“ odpověděl a zaculil se. Já se taky zasmála.

„Takže vlastně úplně stejnej jako teď, jen bez rohů,“ dodala jsem.

„A ty? Co bys dělala ty?“ zeptal se.

„Já? Hm. Možná bych psala knihy. Někde u moře. Měla bych pár koček a malou terasu s houpacím křeslem. Žádný královský povinnosti. Jen ticho, ledová cola a příběhy,“ odpověděla jsem.

„A sama?“ Divil se.

„Možná. Už jsem zažila dost lidí na sto let dopředu,“ odpověděla jsem. Chvíli bylo ticho.

„Víš, že to zní fakt hezky? Myslím ta terasa. I ty kočky. Možná bych se tam někdy stavil. S motorkou,“ prohlásil. Já se usmála.

„Jo a co bysme dělali?“ zeptala jsem se. On se tak zaculil.

„Všechno co bys chtěla. Koukali bysme na filmy, seriály, hráli hry, smáli se lidem, projížděli bysme se na motorce, koupali v moři. A kdybys nikoho neměla, tak bych se s tebou i miloval,“ dodal a zíral mi do očí. Odkašlala jsem si a posadila se na postel.

„Jdu si dát sprchu. Přemýšlím, že bych se stavila na Zemi za tátou a Waydanem,“ zmínila jsem.

„Blázníš? Vyžene tě zpátky,“ řekl.

„Možná, ale aspoň bych ho viděla,“ dodala jsem a zavřela jsem se před ním v koupelně. *Myslím, že Roth pořád tajně doufal, že si to s Waydanem rozmyslím. A teď mu zase je jako by dostal pěstí. Pokaždý, když mu připomenu, že ho nechci. Ale je pravda, že vysílám nejasný signály a měla bych s tím přestat.*

Abigail se akorát rozloučila se svým klientem a ve dveřích se najednou zjevila její kamarádka Rachel. „Máš teď na chvíli volno? Jenom pár minut, musíme dát řeč," prohlásila a zavřela za sebou dveře.

„Jo, mám. Ale slíbila jsem jednomu svýmu kamarádovi, že se uvidíme na chvíli. A toho si vážně nechci nechat ujít, je to fakt kus, chápeš?" odpověděla. Kamarádka si jí tak prohlídla.

„Hm a to máš na sobě tohle? Holka, jestli je to takovej kus jak si myslím, protože ty tak obvykle nemluvíš, tak to shoď a hoď na sebe hned něco jinýho. A měla bys mě nechat, abych ti upravila vlasy a obočí. Ses malovala po tmě nebo co?" prohlásila. Abigail se polekala.

„To vypadám tak hrozně?" zeptala se a podívala se na sebe do zrcadla na zdi u dveří. Rachel se zasmála.

„Ne hrozně, ale málo dobře na takovýho týpka. Můžu tu počkat? Jen se mrknu a pak hned vypadnu, slibuju, ale chci ho vidět," řekla. Abigail protočila panenkami a přikývla.

„Tak jo, ale pojď mě upravit, měl by tu být každou chvíli," odpověděla a lovila z kabelky parfém. „Nic jinýho na sebe nemám. Je to hodně zlý?" pokračovala. Rachel jí sundala gumičku z vlasů, až se jí vlasy rozlily jak plameny po ramenou a stáhla prstem výstřih níž.

„Ne, je to dobrý. Chtělo to jen malinko poupravit. Vypadalas až moc cudně, což je dobře, ale nesmí to být nedostupný. Teď jsi přesně ten typ," zmínila pozorujíc jí z dálky.

„Jakej typ?" zeptala se.

„Dostupná, ale ne jen tak někomu a sexy jako peklo. Myslím, že by tě chtěl i sám Ďábel," komentovala. Abigail nad ní zavrtěla hlavou.

„Jsi blbá. A teď teda, proč jsi přišla?" vyzvídala, zatímco se prohlížela v zrcadle. Ještě na sebe nacákala svou voňavku.

„Povýšili mě, ale přeložili na jinou pobočku. Do Chicaga. Ještě nevím jestli to vezmu. Je to sice dost peněz a super příležitost, ale mám tady život a nehodí se mi to zabalit a jít jinam," objasnila.

„Chápu. Ale to není tak daleko. Necelý tři hodiny letadlem. A byla by škoda to promarnit. Navíc třeba tam potkáš vysněnýho chlapa," dodala Abigail.

„Ťuk ťuk, můžu dál?" zeptal se Waydan a vešel. Když si všiml Rachel polekal se, že přišel nevhod. „Jsem tu brzo?" zeptal se.

„Ne, ne. Jdeš včas. To Rachel mě přepadla. Rachel, tohle je Waydan. Chodí ke mně na terapie, ale spíš se i přátelíme. A Waydane, tohle je moje kamarádka ze střední," představila je.

„Waydan, těší mě," řekl a podal jí ruku.

„Rachel," zašeptala a zírala na něj jako na boha. Waydan se tak nevině zaculil.

„Pořád mě ještě držíš za ruku," zmínil.

„Je, promiň. No nic, já nebudu rušit. My se uvidíme později. A ráda jsem tě poznala, Waydane," dodala a mířila si to pryč. Waydan Rachel zamával a podíval se na Abigail, která ještě přijímala různá gesta od kamarádky, která jí naznačovala, že je fakt hot a že by na něj měla skočit a naznačovala i sprosťárny.

Abigail se jen usmála na Waydana, který tušil, že se něco takovýho za jeho zády děje a pak se zabouchly dveře a byl klid. „Promiň, moje kámoška je hodně intenzivní. Pro ní je každý mužský zábava. Je trochu narušená," objasnila.

„Každý máme něco. Takže… co podnikneme my, už máš padla?" zeptal se jí. Už se docela otrkal. Člověk by neřekl, že je pořád ještě panic a nějaký anděl. Vlastně se dokázal velmi dobře přizpůsobit.

„Jo, už jsem měla posledního klienta. A když jsme u toho, zajímá mě co máš ty," prohlásila, popadla kabelku a šli oba ke dveřím. On jí je jako džentlmen otevřel a zaculil se.

„Jako jakou mám úchylku? Ty jo, to je celkem šokující otázka," procedil a zasmál se.

„Jen jednu, nemusíš mi říkat všechny. Ale vyber nějakou pikantní. A neoblbneš mě, jsem psycholožka, vím, že každý nějaký má. A zvlášť chlapi," dodala akorát, když zamykala ordinaci.

Když se Waydan bavil s Abigail, Lucifer se tím bavil. Byla to oblíbená část jeho dne. Vždycky si k tomu dal likér a doutník a sledoval je jak film v kině.

Waydan i když ještě neměl nic moc za sebou, stejně věděl, co ho vzrušuje a přitahuje a co by chtěl zkusit. Ale nemohl to říct. Ne když ho poslouchal jeho bratr.

Bylo to trochu moc, aby tohle slyšel. Pak by se mu nelíbilo kdyby si domyslel, že by to rád dělal se mnou, nebo by ho tím už navždycky provokoval a dobíral si ho.

Když došli k výtahu, Waydan se zastavil a zmáčknul tlačítko. Abigail čekala na odpověď. On se k ní ale místo toho naklonil a opřel se dlaní o zeď za ní, takže to bylo dost intimní.

„Asi přivádět ženský do rozpaků," prohlásil, přiblížil se k ní blíž, až bylo mezi nimi jen pár centimetrů a ona z toho nezačala být úplně šílená touhou, že by se jí mohl dotknout, nebo jí políbit. Ale to neudělal, jen se jí nalepil rty na ucho a zašeptal: „Taky mám rád, když…"

„T-to je pěkný. A přivádět ženy do rozpaků ti vážně jde," kuňkala rozpačitě.

„No teda rozhodit jí umíš, to se musí nechat. A zahrát to do outu taky," komentoval Lucifer. Ale štvalo ho, že neví, co jí šeptal do ucha.

Mezitím do jejich patra dorazil výtah a cinknul jako mikrovlnka, že je ohřáté jídlo. Waydan se jen pousmál a nahnal jí do výtahu. Ta z toho byla celá pryč. Přemýšlela jen nad tím, jestli jí chtěl Waydan políbit, nebo ne. A jak to myslel, jestli to mělo znamenat, že by s ní chtěl spát, nebo si to jen špatně vyložila.

„Teď ty," řekl, když mačkal tlačítko do přízemí.

„Opravdu to chceš vědět?" zeptala se a on přikývl a čekal s malým úsměvem, co z ní vypadne. „Ne, to ti nemůžu říct. Ale řeknu ti, že mám ráda, když se mě muž dotkne záměrně jinde, než doufám, že se mě dotkne. Vždycky mě to tak divně zarazí," přiznala. On se pousmál a přiblížil se k ní.

„Třeba takhle?" zeptal se, sjel svým palcem po její tváři a zastavil se na jejích rtech. A pak se k ní přiblížil, že by jí políbil, ale nakonec to neudělal. Místo polibku na rty, jí jemně políbil na špičku nosu. Pak se vzdálil a ona na něj vyjeveně zírala.

„Přesně tak. Tohle je taky to… jo. Přesně to. A kříží se to s tím, jak moc tě baví ženy dostávat do rozpaků. Zajímavý," připomněla. Waydan přikývl a pak společně vylezli z výtahu. Ona byla oproti němu tak malinká.

Lucifer seděl za stolem nahoře ve VIP salónku se skleničkou whisky. Měl dobrý výhled dolů k tyčím, kde tančily succuby s přeludem, aby vypadaly jako smrtelnice. Na atraktivitě a démonství jim to ale neubralo. Bylo na nich něco pekelného, co Pozemšťani nedokázali pochopit, ale vnímali to. Přitahovaly je.

Do VIP salónku vedly točité, prosklené schody, kde na zábradlí byla cedule s nápisem: ***Pojďte si zahrát o nechutnou sumu peněz***

Dole se stála fronta až k baru a jinde se zase tančilo, pilo a klábosilo. Vypadalo to tam skoro stejně jako v *Neřestu* v Pekle, ale byl tam východ ven mezi mrakodrapy a uvnitř jeden do soukromého bytu, kde teď bydlel otec s Waydanem. Taky venku hřálo slunce a ne láva a všude byl na rozdíl od Pekla nějaký vzduch.

Za otcem přišel první chlapík. Táta ho vyzval, aby se posadil. Když to muž udělal, podíval se otci do očí jako by v nich viděl jistou smrt. On tohle uměl – každého Pozemšťana rozklepat strachy, aniž by mu cokoli udělal.

„Přišel jsem se zeptat o jak nechutnou sumu se hraje," řekl. Lucifer se pousmál, pořád ještě míchal karty.

„O nejnechutnější," odpověděl s úsměvem.

„Miliardy?" pokračoval. Luc přikývl.

„Ano, klidně i o miliardy. Ale to bys musel dát vyšší nabídky," odpověděl klidně.

„Vyšší nabídky? Já nemám peníze," objasnil. Luc to věděl. Dole pod nápisem je napsáno, že se lze účastnit her i bez peněz.

„Sázet se dá cokoli. A taky můžeš vyhrát i lepší věci než peníze. Můžu ti změnit život," řekl.

„Jako co?" zeptal se.

„Cokoli tě jen napadne. Chceš jiný tělo, dám ti ho," zašeptal. Muž na něj zíral jako na blázna.

„Jak? Dokaž to," syknul. Lucifer se podíval na muže uprostřed parketu. Byl očarovaný succubami, opilý a ženy se mu vyhýbaly obloukem.

„Vidíš toho chlapa? Ošklivější už být nemůže," zašeptal a přičaroval mu máchnutím ruky místo nosu bambuli. Muž vytřeštil oči. „Tak může, spletl jsem se," dodal a zase mu jí odčaroval.

Pak se podíval na muže naproti sobě, který byl z toho v šoku. „Vidíš? Jen si vyber," dodal. Muž přikývl.

„Chci teda jiný tělo a hodně peněz. Miliardy," prohlásil. Lucifer se zasmál.

„Ne. Můžeš chtít jen jedno přání," řekl.

„Tak chci miliardy dolarů," pokračoval.

„V tom případě mě musíš porazit desetkrát za sebou," opáčil.

„V čem?" zeptal se.

„V Pokeru," odpověděl Lucifer.

„A když prohraju, tak co?" vyptával se.

„Dáš mi svojí duši," objasnil s úsměvem. Muž se rozesmál.

„Jo jasně. Beru. Tak hrajeme," řekl nadšeně.

„O dvě miliardy dolarů, nebo tvojí duši?" ujistil se. Muž přikývl. „Fajn," řekl a začal rozdávat karty. „Ještě na ně nesahej!" syknul, když se pro ně muž natahoval.

„Nejdřív smlouva," dodal a vytáhl předem připravený papír, který mívá s sebou na hry o duše. Většinou si jich bere tak 5 a vybírá si lidi, se kterými chce hrát.

Muž podepsal smlouvu perem, které mu Lucifer podával a šoupnul jí zpátky k němu. „Ty asi máš hodně peněz co? Když jsi tohleto… kouzelnej," zmínil, zatímco si bral karty do ruky.

„Tak nějak. Jo a jestli o tom cekneš venku, naše dohoda padá. A já to poznám. Když to porušíš, mám nárok na tvojí duši automaticky," řekl Luc.

„Jsi Ďábel?" vyzvídal. Lucifer se rozesmál.

„Věříš na něj?" zeptal se. Muž se tak lehce rozpačitě zaculil.

„Ne," odpověděl nakonec a pak se oba rozesmáli. „Ale jsi divnej," dodal.

„Dík. Ale možná bys měl. Vem si, že se mnou hraješ o duši. Viděl jsi mě kouzlit a pochybuješ? Asi jsi hloupý, když se o svou duši nebojíš. Ta je totiž vázaná na tvůj život. Ten máš taky jen jeden. Stojí ti to za to? Riskovat život kvůli penězům?" zeptal se.

„Jasně že jo. Co je život bez peněz a s dluhama?" syknul.

„Fajn, tak teda hrajeme. A jen abys věděl, s duší se dají dělat psí kusy… v Pekle," dodal.

Muž se na něj šokovaně podíval. „V Pekle?" Zasmál se. Lucifer se uchechtl a podal si do úst zapálený doutník. Muž už se začínal bát. Dunivý rytmus hudby z okolí se vzdaloval a svůj tep srdce cítil až v krku.

Ruce mu pevně sevřely karty, přestože se mu pod nimi zlehka třásly prsty. Dvě královny. Jeho oči plály, žár v nich nebyl jen z adrenalinu, ale z neochvějné víry, že právě teď drží štěstí v rukou.

Lucifer se naprosto klidně podíval na své karty – dvě desítky. Jeho ledový úsměv říkal, že tohle není konec. Na stůl rozdal tři karty. Muž to vnímal jako první záblesk naděje. Další královny na stole, to byla síla!

„Co budeš dělat teď?" zeptal se klidně, s úsměvem, který v sobě skrýval ledovou hrozbu.

Muž se nadechl, sevřel karty, dvě královny v ruce jako nějaký štít. „Jdu do toho," zašeptal. Lucifer přikývl a na stůl položil další kartu – listovou sedmičku.

Poslední karta piková dvojka dopadla na stůl jako hrom z čistého nebe. Muž se naklonil a roztáhl koutky. „Tak co, myslíš, že mě můžeš dostat na kolena?“ zeptal se. Jeho oči se blyštěly drzostí, která byla výzvou než strachem.

Pak rozložil karty s nadšením. Měl dvě královny v ruce, dvě královny na stole. Všechno, co Lucifer měl, byly jen dvě desítky. Lucifer na něj zíral, jeho ledový úsměv zpřísněl.

„Jenom první hra, drzoune. Ale pamatuj, duše je všechno co máš,“ připomněl.

Týpek znovu vykřikl. „Nejsem tu, abych prodával duši, jsem tu, abych vyhrál miliardy.“

Lucifer se zasmál takovým temným a hlubokým smíchem, který rozechvěl vzduch kolem nich. Ale v očích měl varování. Muž zvedl hlavu a hrdě vydechl.

„Tak pojď, Ďáblíku. Dáme další hru,“ dodal. Lucifer nad ním jen s úsměvem vrtěl hlavou. Věděl, že deset výher za sebou je nemožný a že jeho duši má v kapse.

Waydan vedl Abigail k baru. Tam se zastavil a podíval se na ní. „Co si dáš?“ zeptal se. Ona se zamyslela.

„Hm, možná nějaký koktejl. Sex on the beach,“ řekla a on se usmál a pak hned zamračil. Vzpomněl si na *Sex in Hell*, jak jsem ho pila. Je to vlastně dost podobný.

„Jo, tak vydrž. Objednám to,“ řekl. Abigail se rozhlídla po klubu a všimla si nahoře Lucifera.

„Ty jo. Ten chlap je ti hrozně podobnej až na to, že je tak o deset let starší,“ zmínila, když se Waydan vracel i s nápojem. Pak se pousmál a podíval se jejím směrem.

„Jo no. To bude tím, že to je můj bratr. Tady mu to patří. Chtěl jsem tě seznámit. Teď má napilno,“ odpověděl. Ona si ho překvapeně prohlížela a srovnávala je spolu.

„Hrajou karty?“ Divila se. Waydan jen přikývl. Lucifer si jich během chvilky všiml a když dokončil hru, kterou samozřejmě vyhrál, přišel za nimi dolů s úsměvem ve tváři.

„Zdravím, krásná dámo,“ řekl, jemně jí chytl za ruku a políbil jí na hřbet. Ona z toho byla v šoku. Hlavně z jeho nádherně zelených očí.

„Tohle je Abigail. Abigail, tohle je Lucius můj bratr,“ představil je.

„Moc mě těší," řekla.

„Mě taky," odpověděl. „Hodně jsem toho o vás slyšel. Nezavře pusu. To je pořád Abigail tohle a Abigail tamto. Okouzlila jste ho a to je co říct. Mýmu bráchovi jen tak někdo dech nevezme." Lichotil jí.

Ta se začervenala. Waydan se usmál i když ho ta lež trochu štvala. Nebyla lež, že byla hezká, ale žádný reálný zájem o ní neměl. „Nedáme si skleničku? Pak vás nechám o samotě. Stejně mám hodně práce," zmínil Lucifer.

Oba přikývli a následovali ho nahoru do VIP salónku, odkud vyhnal frontu po penězích dychtících závisláků na hazardu. Když se usadili, Luc se pousmál.

„No a co děláte, Luciusi?" zeptala se ho Abigail.

„Všechno možný. Teď tady vedu Neřesto. Pořádám různý zábavy a akce pro lidi. Dnes zrovna je Poker Night o velký peníze," odpověděl.

Waydan mlčel, jen vedle ní seděl pohodlně a měl paži přes opěradlo za ní. „Poker mám ráda. Učil mě ho děda když ještě žil. Hráli jsme o sušenky a sem tam i o něco víc jako třeba o drobný. Mohla bych se taky zúčastnit?" zeptala se.

Luc si s bratrem vyměnili pohledy. „Hry jsou otevřené všem, ale mají svá pravidla. Myslím, že to nebude nic pro vás, slečno. Jestli máte chuť hrát, naučte to pořádně mého bratra, celkem by mu bodlo to umět. Pokud vás ovšem nelákají peníze," řekl a oba čekali, co z ní vypadne.

Ona se zasmála. „Peníze se hodí vždycky, ale tak jsem to nemyslela," odpověděla. Waydan si oddychnul a Luc se pousmál. „Na co by se ti to hodilo umět?" zeptala se Waydana chvíli na to, když se Lucifer otočil a objednával pro ně další drinky.

Waydan jen pokrčil rameny. Kdo by to byl řekl, že dokáže takhle hrát svou roli. Předstíral nezájem, i když mu na tom záleželo. Byl to zájem o něco jiného, ale pořád to musel hrát.

Abigail se cítila trochu nechtěná, což byl účel. Waydan vysílal nejasné signály. U výtahu byl žhavý jako slunce, u baru Lucifer prohlásil co prohlásil a teď zas tápala, protože koukal na succuby v lidské podobě, jak se kroutí kolem tyče. Uvnitř ale prožíval něco jiného. Myslel jen na to, jak už chce zpátky do svého nového domova za mnou.

„Omluvte mě, odskočím si, kde je tu toaleta?" zeptala se Abigail. Lucifer jí ukázal směr a pak, když odešla, se pohodlně usadil do křesla a podíval se s rošťáckým úsměvem ve tváři na bratra.

„Je pěkná. Moc pěkná," zmínil. Waydan mlčel. „Tak teď budeš hrát o duši ty. Jsem zvědavý. Úplně hořím nedočkavostí. To bude ale parádní hra," prohlásil div, že si nemnul ruce.

„Jen tak mimochodem, hraješ to dobře. Skoro bych ti na to sám naletěl. Umíš být velmi přesvědčivý, když něco chceš. To je dobrá vlastnost. Teda, ocenitelná. Co jsi jí to šeptal do ucha u výtahu? Jsem zvědavý," vyzvídal.

Waydan k němu jen zvedl oči. Působil naštvaně a otráveně. Jakpak by ne, když ho Lucifer nutil do věcí, které se mu příčily. „Že mě bere když můžu vytáčet doběla svýho bratra," opáčil suše.

Lucifer se přestal usmívat. „Jsi drzej. Až moc. Však ono tě to přejde za chvíli… až jí budeš vyprovázet domů. Co řekneš na otázku, jestli nechceš zajít nahoru? Nebo, co uděláš, až po tobě vyjede? Budeš to mít pod kontrolou celý? Jak jí pošleš do háje, aby k ničemu nedošlo a ty jsi nevypadal jako teplouš?" provokoval ho.

Waydan zatínal zuby a pěsti. Pak se ale uklidnil a řekl si, že tu svojí novou taktiku zkusí i na bratra. Podíval se na něj a usmál se. Lucifer trochu ztuhnul a čekal, co mu dál Waydan předvede. Ten se natáhl k jeho whisky, kterou držel v ruce a vzal mu jí.

Lucifer pořád mlčky koukal na bratra a to do doby, co mu sebral z ruky i doutník a potáhl si. Pak se usmál a díval se na něj jako by se snažil vidět skrz až do jeho nitra, aby mohl něco vyčíst, ale nešlo to. Neviděl nic, což ho frustrovalo, ale zároveň i tak zvláštně vzrušovalo.

„Jasně, jsi pán situace. Užívej si to, než ty otěže zase přeberu já. Chci, aby sis tenhle novej život vychutnal. Taky jsem takový byl. Pravda, neměl jsem konkurenci, ale já tě mám rád, nechám ti to. Pokud to nebudeš přehánět a používat proti mně. Nad Satanem jsi možná vyhrál, ale nade mnou nevyhraješ. Jsem Lucifer, vládce Pekla…" pokračoval. Waydan se pousmál.

„Hm, já jsem na nejlepší cestě být další, až si vezmu co je tvoje. A ty mi s tím pomůžeš, protože nemáš na výběr. Já taky nemám konkurenci," rýpnul si.

Lucifer se zaculil. „Že bych stvořil monstrum? Podívejme, kdo se ukázal. Já vím, že to v sobě máš. Každý to máme, ale kroť to ego dokud tě nepřeroste, pak už bude pozdě. S takovou se démonem I. třídy nestaneš. Leda že by ti narostly Ďasovo rohy, což nehrozí," objasnil.

„Až mi řekneš, jak jsi zkrotil svojí pýchu. Jak ty ses stal démonem první třídy? Podle mě ses jím prostě prohlásil," řekl Waydan a zase si potáhl z doutníku. Lucifer se na něj překvapeně podíval.

„Ale, kde je ten kluk, co přišel do Pekla za svým bráškou hledat útěchu a spojence proti otci? Kdepak je ten kluk, co byl poslušný a hodný?" rýpnul si Lucifer. Waydan se nadechl a podíval se mu do očí.

„Vzal jsem ho do Pekla, aby trochu prozřel. Pořád jsem hodný. Ale ty jsi se mnou manipuloval stejně jako otec a to je něco, co už si prostě nenechám líbit," odpověděl.

„Jestli chceš mojí dceru, tak necháš," dodal. Waydan se pousmál, což Lucifera šokovalo. Pak se k němu naklonil blíž.

„Nemám konkurenci a ty to dobře víš," zašeptal a v tom akorát dorazila Abigail. Lucifer se na ní krátce usmál a pak se zamračil, když si uvědomil, co tím Waydan myslel. Jen ho mlčky pozoroval, jak jí Waydan hodil ruku kolem ramen, když si k němu přisedla a přemýšlel.

Měl pravdu. Lepšího zeťáka, manžela pro mě a vládce by Peklu nenašel. Ale to nutně neznamená, že ho nechá vyhrát všechno. Ať se nám to líbí nebo ne, můj táta ještě nepatří do starýho železa jen proto, že přišel někdo, kdo se mu dokáže vyrovnat.

Já už jsem se chystala na kutě. Roth někam na chvíli odešel, takže jsem měla chvíli klid, nicméně mi to moc nepomáhalo. Sice jsme spolu měli divný vztah, ale být bez něj mě nutilo myslet na Waydana a na Lexi a na všechno, co je teď úplně v háji.

„Můžu dál?" ozvalo se tiše za dveřmi mého pokoje, a než jsem stačila odpovědět, už dovnitř vešla Lexi s výrazem smutného štěněte. Neměla jsem slova. Jen jsem na ní překvapeně zírala.

„Omlouvám se. Satan se vážně choval jako idiot. Taky mi to sám přiznal. Nevím co víc mám říct. Ale mrzí mě, že jsme se pohádaly. Že jsem ti řekla, co jsem řekla. Fakt netuším, co to bylo asi nějakej zkrat. Odpustíš mi?" zeptala se a přisedla si ke mně na postel.

„To víš, že jo. Jsi moje nejlepší kamarádka a chyběla jsi mi. Chlapi s náma dělaj hrozný věci, co?" zmínila jsem. Ona přikývla se slzami v očích a já jí objala.

„Vím jedno tajemství a nemám ho komu říct. Je šíleně tajný a pikantní," prohlásila najednou. Pousmála jsem se a čekala jsem, až mi ho teda řekne. „Beelzebub se vyspal s Trish. Nevím, jak přesně k tomu došlo, ale vím jistě,

že když to zjistí Satan, bude zuřit. A to i když se dozví, že to vím já. Byla jsem prostě v blbej čas na blbým místě a viděla jsem je spolu," prohlásila a mě to málem vyrazilo dech.

„U všech rohatých, to je vážně nečekaný. Trish a Beelzebub? To je kombinace, která by mě snad ani nikdy nenapadla. Jak k tomu jako proboha došlo, byli nalitý?" zpovídala jsem jí, ale ona pokrčila rameny.

„Myslím, že byli střízliví. V Neřestu byli jen chvíli a pak šli pryč," odpověděla.

„A kde byl Satan?" zeptala jsem se.

„Nevím, ale se mnou nebyl, protože by je taky viděl. Bylo to pozdě večer a víš jakej je workoholik, asi mučil duše v patře. Poslední dobou je celkem na jeho poměry normální," dodala.

„Hm, všimla jsem si. Ty jo, co myslíš, že udělá až se to dozví?" zeptala jsem se.

„To se bojím si i představit. Buba uškrtí. A myslím, že se toho bojí i on, protože se mu od tý doby dost vyhýbá. Ale Satan je chytrej a vidí do všech jako Lucifer, určitě mu to brzy dojde. A zvlášť když se chová divně i Trish," objasnila.

„Kde máš Rotha?" zeptala se, jako by si všimla, že tu není až teď.

„Nevím. Ale taky mám pár tajemství, který bych ti chtěla říct. Jsou taky přísně tajný," zmínila jsem. Ona přikývla jakože tomu rozumí a čekala, až se jí svěřím.

„První se týká Rotha. Jde o to, že jsem do něj zamilovaná," prohlásila jsem. Ona vytřeštila oči a přikryla si pusu oběma rukama. „Nevím co s tím mám dělat. Waydana miluju a v tom to nehraje roli, ale… Roth pro mě hodně znamená. Platonicky. A nechci ho ztratit. Ta představa mě děsí. Nechci se s ním nevídat ani chvíli.

A až se Waydan vrátí, bude to nepříjemný v tomhle ohledu. Ale nejhorší je, že bych ho mohla ztratit, kdyby mu to došlo. A to nechci. Mezi mnou a Rothem kromě chemie a tohohle nic není. Ale to asi on nepochopí," vysvětlila jsem.

„Existuje šance, že se mezi váma něco stane?" vyzvídala. Já zavrtěla hlavou.

„Ne. Nestane se nic. Ale to napětí tam je a trochu bolí. A cítí to i on. Asi by jsme si fakt měli dát pauzu co?" zeptala jsem se, když jsem si všimla, jak na mě kouká. Ona přikývla.

„Nemusí to být striktní pauza. Prostě jen ať u tebe nespí. Ono to trochu poleví a až se vrátí Waydan, tak to zmizí, uvidíš. Jsi jen teď zmatená. S Waydanem je to složitý a on musel jít pryč. Předtím tu byl Astaroth a ty jsi byla nucená se do něj zamilovat… a prostě city nejsou hra a ty ses do ní dostala," řekla.

Povzdychla jsem si. Ani to nedokážu vysvětlit. „Kdyby tu byl Waydan, takhle bych nemyslela. Ale je to podvědomý. Nejsem si jistá, jestli to s Waydanem vyjde, a tak asi nějak podvědomě… jsem hrozná, měla bych ve Waydana víc věřit a já myslím na to, že když to nevyjde, vezmu si Rotha," dodala jsem.

„Nejsi hrozná. Byl to na tebe tlak ze všech stran. A ztratit někoho blízkýho bolí. Nechceš, aby trpěl stejně tak jako nechceš trpět ty sama. A ty trpíš za všechny. I za Waydana i za Rotha i za sebe. Chceš, aby byl Roth šťastnej, ale vnímáš jeho lásku k tobě, že bude šťastnej jen s tebou a to tě nutí být s ním. Ale ty nesmíš vnímat emoce za druhý. Ne pořád.

On tě bude mít rád, i když s ním nebudeš chodit. On chápe, že miluješ Waydana. Asi je mu to líto, ale to je všechno a přejde to. A tebe to taky přejde, až se Waydan vrátí. Když jeden nemá nic, pak myslí na dostupnější varianty, jak něco mít," vysvětlila.

„Je to hrozný, když si představím, že někde bojuje za to, aby mohl být se mnou. Snaží se získat otcovo požehnání a já tady slintám nad Rothem," dodala jsem.

Abigail táhla Waydana doslova za ruku k sobě do bytu, když jí laskavě kývnul na to, že půjde dál přesně, jak jeho bratr s úsměvem předpovídal. Pak botou zabouchla dveře, stoupla si na špičky a natlačila ho na zeď za ním.

Waydan tušil co přijde a pořád ještě nevymyslel, co bude dělat když. Věděl jen, že musí být opatrný, protože má v patách Ďábla, který si užije každé jeho uklouznutí nebo špatný pohyb, i když na tom taky mohl tratit.

Ono moct říct něco v tom smyslu jako: Já ti to říkal. Nebo: Věděl jsem, že na to nemáš. Nebo: Říkal jsem, že nejsi dost dobrej. To je taky docela dobrá cena útěchy. I když v tomhle případě asi ne. Jak Waydan řekl nedávno, nemá konkurenci. A co pak?

Že by nakonec přišlo na vyjednávání? Waydan si pamatoval, když Lucifer říkal, že když má někdo bezpodmínečnou lásku, může si dělat co chce, protože mu to dotyčný vždy odpustí. Dal mu nechtěně radu, jak si

dělat co chce. Protože v případě Luce nešlo sice o bezpodmínečnou lásku k Waydanovi, ale taky ho měl v šachu. Že by to platilo i v případě, kdy si někdo někoho zaháčkuje neexistující konkurencí v případě vhodného kandidáta pro královskou dceru?

„Když někdo přivádí do rozpaků tebe, to se ti nelíbí?" škádlila ho. Jemně mu přejížděla prstem po hrudi, krku a čelisti. Waydan na ní jen mlčky koukal. Věděl, že když jí odmítne, ona možná ztratí zájem, pokud to tedy nevysvětlí.

No a v momentě, kdy se k němu nahnula, aby ho políbila, tak ztuhnul. Jejich rty se jen letmo dotkly, než otevřela oči. Všimla si, že jí Waydan polibek neoplácí, a podívala se na něj. Měla trochu strach, že to přehnala. Možná přece jen bylo brzy. A začínat si se svým „pacientem", když má nějaký nedořešený problém? Co jí to proboha napadlo?

„J-já… omlouvám se. Asi jsem na tebe moc rychlá. Nezlob se," zašeptala a odtáhla se od něj. Waydan se konečně nadechl a odlepil se zády od zdi, kam ho tak horlivě natlačila před chvílí.

„Ne, já jsem jenom… víš, je to pro mě poprvé…" zakuňkal. Ona na něj překvapeně civěla.

„Poprvé?" Divila se.

„Poprvé od rozchodu s mojí ex přítelkyní," vymyslel si. Abigail se trochu ulevilo. Dokonce si i oddychla.

„Jo tak. To pak chápu. Já nechtěla nijak tlačit. Jen jsem myslela, že mezi námi něco je. Takový napětí," zmínila. Waydan přikývl a udělal k ní dva kroky.

„Jo, to je. Cítil jsem to taky. A vážně se mi moc líbíš. V tom problém není. A… vlastně žádný problém není," dodal, chytl jí za ruku a přitáhl si jí k sobě, až se mu nalepila tělem na jeho. Potom se jí jen podíval do očí, dotkl se letmo palcem jejího rtu a políbil jí. Uvědomil si totiž, že odkládat to je zbytečný, stejně to musí udělat. A čím dřív, tím dřív se vrátí ke mně.

„Bože, dala bych i duši za to tě mít," prohlásila do jeho rtů, když se od ní vzdaloval. „Nevím čím to je, ale jsi kouzelnej. Prostě chutnáš jako zázrak. A celej jsi tak nějak jinej," dodala.

„Měla bys vážně dávat pozor na to, co si přeješ, Abigail," zašeptal. Ona konečně otevřela oči a podívala se na jeho rty.

„Myslím to vážně," řekla. „Každý slovo. Dala bych duši za to tě mít," zopakovala. Waydanovi se nelíbila její podmínka. Musel nad tím víc

přemýšlet a dostat jí jinak. Zato Lucovi se jeho komplikovaná situace líbila. Alespoň nebyla nuda.

A když se k němu zase naklonila, Waydan se odtáhl. „Duši bys neměla nabízet jen tak někomu a rozhodně ne za sex," zmínil a tím si možná situaci ještě víc zkomplikoval, ale tohle chtělo vyjasnit už na začátku. „Duše je to nejcennější co vy lidi máte," dodal, což Abigail zarazilo.

„My lidi? A ty nejsi snad člověk?" zmínila a zasmála se. Waydan se taky rozpačitě pousmál.

„Nejsem jako ty," prohlásil.

„Jako že nemáš duši?" zeptala se a rozesmála se. Pak ho s úsměvem vedla do obýváku a naznačila, aby se posadil. Waydan to udělal. Lucifer zase napjatě pozoroval děj u Abigail a netrpělivě očekával, jak se z tý šlamastyky Waydan vyprostí.

„Mám, ale nebojím se o ní. Už ne. Ale ty… duše je tvůj život, Abigail. Když jí zkazíš, nejde to vzít zpátky nějakým rozhřešením. To je pro pokrytce. Vždycky jsem si myslel, že malý hřích sem a malý tam nic nezmění, ale pak mi došlo, že změní úplně všechno.

Formuje to tvojí osobnost. To, jak se chováš. Čím víc blbneš, tím víc se to odráží na tvojí duši. Je to závislost, chceš zajít ještě dál. A zvlášť dokud ti to prochází. Testuješ svoje limity," prohlásil.

Abigail na něj mlčky koukala. „S tou metaforou dokážu pracovat. Duše je jako tvůj život. Rodíš se s čistým štítem. A špatný rozhodnutí, zlo a skutky duši mění. Tak jako třeba drogy mění tvojí mysl. Ale není to vidět jako když to ovlivňuje tvoje tělo. Nicméně, se dá jakoby zničit. Už neodčiníš, co jsi udělal," zmínila a on přikývl.

„No ale… co to souvisí s tím, co jsem řekla? To se jen tak říká. Že bych za něco dala duši, jakože to chci tak moc. Ne, že bych za to dala opravdu duši, protože to ani nejde," dodala.

„Ale jde. Sice ne tak, že jí vyjmeš z těla a podáš někomu jinýmu, ale za jistých okolností to jde. A vždycky, když tě taková věc napadne, zeptej se sama sebe, jestli bys za to dala život. Protože to přesně to znamená. Pokud nemluvíš o části duše, to by mohl být takový hodně osobní dárek třeba z lásky," objasnil.

Abigail moc nechápala, jak to myslí, ale už začínala vnímat jeho odlišnosti. „Dárek?" zeptala se. Waydan přikývl.

„Hm třeba. Kdybys řekla, že bys dala část duše dobrovolně… to by měnilo situaci," dodal.

„K čemu by to bylo?“ vyzvídala. Waydan se zarazil.

„No… to byla upravená verze tvýho dala bych za něco duši. Lepší říkat jen, dala bych část duše. Neznamená to smrt,“ prohlásil. Abigail na něj mlčky koukala. „Kdyby to bylo reálný. Lepší nehrát si s takovýma věcma,“ řekl ještě. Ona se usmála a přikývla.

„Jsi roztomilý,“ řekla a pak si vzpomněla na ten Poker a na Lucifera. „Jo a když už mluvíme o duších. Tvůj bratr hraje o velký peníze Poker. Nechtěl, abych se zúčastnila. Je to asi nesmysl, ale napadlo mě, že…“ zarazila se o Waydanovo pohled. Pak se pousmála zavrtěla hlavou.

„Napadlo tě co?“ zeptal se.

„To je hrozná blbost, budeš si myslet, že jsem spadla z višně,“ opáčila s úsměvem.

„Nebudu, přísahám,“ řekl klidně a položil jí svou ruku na její, aby tak podtrhnul svůj slib.

„Nelhal bys mi, že ne?“ ujistila se. Waydan zavrtěl hlavou. „Hrál dnes večer Lucius o duše? Protože ačkoli je to absurdní, mě to přišlo… je tvůj bratr nějaký kriminálník? Jakože hra o duši znamená hru o život?“ pokračovala.

Waydan na ní šokovaně civěl. „Co? Ne! Můj bratr rozhodně nikoho nezabíjí. Spíš počká, až se to stane a pak si vezme to, na co má právo – duši,“ dodal tiše.

„Cože?“ vykřikla a pak se rozesmála, když viděla, jak na ní Waydan vyjeveně kouká. Lucifer se taky trochu zasmál, ale pořád byl spíš fascinovaný rozhovorem a empatizoval s bratrem, protože ta situace byla opravdu složitá.

„No on Lucifer občas… teda chci říct Lucius,“ opravil se. Abigail na něj vytřeštěně civěla.

„Lucifer?“ Divila se.

„Lucius, přeřekl jsem se,“ objasnil.

„No právě. Což je divný. Když jsi říkal, že jsi věřící a že tě bůh zradil… že jsi utekl po tom, jak se k tobě choval tvůj otec a Lucius utekl krátce před tebou z podobnýho důvodu… a že je tvůj otec jako bůh… to nebyla metafora, že ne?“ zeptala se.

„Co by to bylo jinýho?“ opáčil s poslední snahou o mlžení. Jenže ona na něj koukala a myslela, což bylo děsivý. Jako kdysi, když se v něm snažil číst otec hned po tom, co zhřešil.

„Božidara, Boženka, Lucius, Magnus, Waydan… strážný anděl, cesta světla…“ opakovala si, co jí o sobě řekl. Pak se na něj z ničeho nic tak uvědoměle podívala.

„Utekl jsi z domova za svým bratrem Luciferem. Proboha!“ prohlásila a zprudka si stoupla, až se jí zatmělo před očima. Waydan na ní jen mlčky zíral, neměl slov. Měl by jí to potvrdit, nebo vyvrátit? Vysmát se jí za takovou hloupost, která jí napadla? Věřila by mu, kdyby jí řekl pravdu? A co pak s tím, že by měl dostat její duši?

„On je Lucifer. Ty jsi mi neřekl skutečný jméno, protože ses bál, ale on je Lucifer – rebel, který utekl z Nebe do Pekla. A ty jsi u něj, proto to tady neznáš. Utekl jsi za ním do Pekla. Změnil tě jediný den tam. Jsi padlý anděl!“ chrlila to ze sebe jako *targasti* vyvrhují zbytky lidskosti, když se do lidí převtělí.

„To vysvětluje všechno. To, co jsi mi řekl o tvým otci. Jak tě nutil se modlit a jak se choval… ve svým království. Ty jsi mi nemohl říct o království, tak jsi to nazval firmou… sektou a taky jsi nemohl říct název tý firmy.

A vysvětluje to i to divný počasí, když jsme se byli projít. Od tý doby co tě znám, tak nebe pláče a bublá. Takový bouřky jsem nikdy předtím nezažila a teď jsou každý den. Přesně od chvíle, kdy jsi utekl z Nebe… co jsme se potkali,“ dodala.

„A pak Neřesto. Vlastní ho tvůj bratr a hraje tam o velký peníze Poker. Jde ale o duše,“ pokračovala.

„Vida, vida, Abigail, ty jsi vážně chytrá hlavička,“ zmínil Lucifer, zatímco se natahoval pro další doutník. Waydan jen existoval. Neřekl nic, nechal jí mluvit i se na něj koukat tak, jak se na něj teď koukala.

„Řekni něco!“ sykla. „Třeba to popři, ale už něco řekni. Proč se mi nesměješ? Já vím, že jsi mi dal slib, ale je to blbost a ty se tomu nesměješ,“ komentovala frustrovaně.

„To proto, že jsi to uhodla. Je to tak absurdní, že jsem ti to nemohl říct. A když ti řeknu, že to je pravda, uvěříš mi, nebo budeš pochybovat?“ zeptal se.

Ona se usmála a prohlížela si ho jako nikdy předtím. „Já věděla, že je na tobě něco divnýho. Kouzelnýho. Ale budeš mě o tom muset přesvědčit,“ prohlásila. Lucifer se rozesmál a Waydan se zaculil.

„No, to není problém. Ale víš, je to jak jsi říkala. Utekl jsem z Nebe do Pekla a to značně ovlivnilo mojí duši. Ne, že by byla špatná, ale prostě už

nejsem přesvatá bytost, jak jsem býval a… bojím se se podívat na svoje křídla," přiznal.

„Křídla? Měls křídla?" vytřeštila oči. Waydan přikývl.

„Jsem padlej anděl, jasně, že jsem měl křídla. Možná nějaký zbytky mám i teď, ale co jsem je naposledy viděl, padaly mi pírka a vypadaly nechutně. Taky zčernaly," objasnil. Abigail neměla slov.

Waydan se tedy rozhodl, že tuhle nepříjemnost už jednou provždy rozsekne tím, že jí to dokáže. Pak už si jen budou povídat asi celou noc, což nevadí. Třeba mu nakonec dovolí ochutnat i duši, když už se k tomu dostanou.

A tak se nadechl zhluboka a roztáhl křídla jako vždycky. Šokem bylo, když vypadala jak řekl nechutně. Byla splihlá, mastná jako by je pokrývala tlustá vrstva mazu, třepila se ta zbývající pírka. Moc jich tam nezbylo. No zkrátka anděl na dvě věci. Rozhodně by se s nimi neudržel ve vzduchu. A kdyby s nimi máchl, vsadím se, že by ho to bolelo. Byla prostě nemocná.

Abigail si přikryla pusu hrůzou a její oči se jí zalily slzami. Stejně tak Waydanovi, když je viděl. Ztratit křídla muselo bolet na duši. Byla součástí jeho těla.

„Škoda, že jsi je neviděla když byly bílý," zmínil tiše a pak je raději zase schoval. S Abi to zamávalo víc, než si původně myslela. A tak sebou plácla na gauč a zírala mlčky před sebe. Waydan si k ní přisedl. Těžko říct, jestli mu předtím opravdu věřila.

„Už se ti hnusím, že jo? Chápu to, hnijící křídla nejsou sexy," prohlásil. Ona k němu pomalu otočila hlavu. „Taky jsem nečekal, že budou vypadat takhle. Naposledy jsem je viděl před pár týdny. Byly hnusný, ale ne tak moc," dodal.

„Nehnusíš se mi. Jak bys mohl? Jsi… výjimečný. Jen to musím asi nějak zpracovat. Vždyť teď jsem zjistila, že nejsi člověk," objasnila.

„Hm. Nějak mi asi nestačí, abych se ti líbil jen kvůli tomu, že jsem bůh," prohlásil, což jí šokovalo ještě víc než cokoli z předtím.

„Bůh?" zopakovala. Waydan vstal.

„Už půjdu. Mrzí mě, že jsem to na tebe takhle vybalil. Neměl jsem vůbec mluvit. Občas se mi stane, že se do všeho tak zamotám. Vlastně jsem doufal, že s tebou se to nestane, ale stalo se a já se stydím," řekl.

Ona se taky zvedla, udělala k němu pár kroků a chytla ho za ruku. „Nemáš se za co stydět. Když někdo chytne chřipku, nebo onemocní, taky se přece nebude za tu nemoc stydět, ne?" zmínila.

„Vlastně jo, za projevy nějakých nemocí se člověk běžně stydí," objasnil.

„Ty nejsi člověk. Jsi bytost, která trpí a je v procesu uzdravování. Měl jsi to těžký. A třeba mi někdy povíš jak moc. A není to tak, že by ses mi líbil jen proto, že jsi kdo jsi. Líbil ses mi i předtím, než jsem znala tvoje jméno. Jsi prostě krásnej. A to, že jsi kouzelnej, to je spíš jako vibe než skutečnost a umocňuje mojí zvědavost i touhu," objasnila.

On se pousmál, naklonil se k ní a políbil jí lehce na tvář. „Už půjdu. Je pozdě," řekl a šel ke dveřím, ale následovala ho. Nějak získala pocit, že jestli ho teď nechá odejít, už se s ním nikdy neuvidí.

„Počkej," řekla a on se k ní otočil. „Neodcházej. Zůstaň," naléhala. Waydan i Lucifer věděli, že tohle je vyšší level. Když by měl u ní zůstat přes noc… kam by to vedlo?

„Chceš, abych tu zůstal přes noc?" ujistil se. Ona přikývla. „I kdybys mi za to měla zaplatit svojí duší?" zeptal se. „Ne celou, jen bych jí ochutnal," ujasnil. Teď vařil z vody. Ona ztuhla.

„Co přesně to znamená?" zeptala se. Waydan se pousmál.

„Cením, že se ptáš. Pochopilas, co jsem ti říkal, že je duše důležitá. A ta tvoje je důležitá i pro mě, neohrozil bych jí," objasnil. To byla svatá pravda, jinak by selhal v úkolu a nedostal by požehnání.

„A kdybych řekla, že ne?" zeptala se.

„Respektoval bych to. Ale nejspíš už bychom se nikdy neviděli," řekl a čekal na její reakci. Ona se polekala. Tohle vážně nechtěla.

Lucifer se pousmál. „Ty vyděrači jeden," zašeptal s úsměvem od ucha k uchu.

Abigail se mu podívala do očí, stoupla si na špičky a políbila ho na rty. „Vezmi si jí kolik budeš potřebovat. Je tvoje," prohlásila. Waydan se ani nehnul. Dokonce ani rty. Jen čekal, až s tím přestane a zopakuje to se střízlivou hlavou.

„Pitomá holka. Ani neví co jsi pořádně zač, viděla tvoje hnijící křídla a skočí ti na ty tvoje šedý oči. Ty jsi vážně něco, bráško. Takhle zblbnout ženskou během pár dní, to je fakt neuvěřitelný na někoho, kdo nic nezažil. Hm, když se nad tím zamyslím, Rinku jsi taky úplně zblbnul. Nechci radši vědět jak," povídal si pro sebe Luc, zatímco sledoval, jak se nechává pusinkovat od Abigail.

„Jsi si tím jistá? Protože už nejsem anděl. Byl jsem v Pekle a vidělas moje křídla," zeptal se Waydan. Abigail se na něj usmála.

„To bys mě nevaroval. Ať jsi už co jsi, jsi hodnej, to já poznám. A chci tě," dodala a znovu se k němu natáhla. Tentokrát čekala, že už jí políbí zpátky a dočkala se. Když mu dala souhlas, sehnul se k ní víc, aby byl přístupnější, nosem jí lehce poňuchal ten její a pak jí políbil tak, že si vzal její rty mezi své.

Lucifer upřeně zíral do dalekohledu, protože teď to byla důležitá chvíle. Ta chvíle vypadala tak nevině, ale nevinná nebyla. Šlo tu o Waydanovu jednosměrnou vstupenku mezi nejhorší hříšníky… mezi démony. Protože tak se někdo skutečně stane démonem – ochutná lidskou duši.

Protože ochutnat lidskou duši není nic pro amatéry. Je to největší droga jaká může existovat. Kam se na ní hrabe sám extrémně silný *Divinitas*. Pozřít lidskou duši přímo z dýchajícího těla je prostě neodpustitelný hřích. Sice to bylo dobrovolné a jen ochutnání, nicméně extrémně návykové a lascivní.

A Waydan absolutně neměl tušení do čeho jde. A jak moc těžké bude s tím přestat, aby jí nezabil. A ona byla prostě jen zamilovaná a pitomá, že mu něco takového vůbec dovolila.

Děti bohů a démonů,
aneb konec jednoho tajemství je začátek dalšího

Waydan nikdy s nikým nemluvil o tom, jak někomu pozřít duši. Věděl jen, že se tomu neříká *Polibek smrti* jen tak pro nic za nic. Ale jeho nedávno získaný *Modrý Plamen* ho vedl. Našeptával mu, aby se ničemu nebránil, aby otevřel tu pomyslnou bránu k propasti hříchů. Aby se poddal tomu nutkání a aby si to užil.

Lucifer bedlivě pozoroval ten polibek. Tentokrát mu nešlo o to, nachytat bratra na tom, jestli u toho moc zavírá oči a jak moc bude vášnivý, protože dobře věděl, že *Polibek smrti* je vášnivý vždycky i když trochu jinak. Ale chtěl vědět, jak dobře to zvládne. A jestli Abigail u toho zemře, pak to moc dobře nezvládl.

Waydanovi se rozšířily zorničky i pod víčky a v jeho panenkách se zažehl modrý, pekelný plamen, až ho to donutilo oči otevřít dokořán. Doslova je vytřeštil. Kdyby byla v místnosti tma, svítily by jak lampičky.

Trochu zpanikařil, ale to ho brzy přešlo, když mu do pusy jako kyslík pod vodou skrze jejich spojené rty, začala pronikat její čistá duše, která dokázala utěšit úplně každý rozruch a zároveň vzrušit i mrtvolu.

Vpíjela se doslova do každé jeho buňky, kterou potkala a proudila jím jako krev. Waydan Abigail nevědomky drtil rukou rameno, za které jí držel, aby mu neutekla. Svíral jí v náruči jako by svíral tonoucí ruku záchranáře těsně před utonutím.

Ona tiše hmkala bolestí a vzdorovala mu, ale on jí nevnímal. Chytl jí naopak ještě pevněji, aby mu nemohla utéct, což byl reflex. V tuhle chvíli mu bylo všechno jedno. Ta věc dokonale potlačila všechny jeho smysly včetně mysli. Tedy kromě chuti. Bylo to mnohem intenzivnější než orgasmus, než cokoli. Bylo to nadpozemské.

Lucifer se trochu obával, že Waydan ztratil pojem o čase a množství. Nechtěl, aby selhal. Ne tady. A měl k tomu hned několik důvodů. První byl ten, že potřeboval někoho imunního vůči neřestem. Nejen kvůli mně, ale kvůli všemu. A pak, kdo jiný by mu dokázal dokonale sloužit, než někdo, kdo takovou obrovskou věc dokáže ovládat?

A pak, když Waydan ještě přitvrdil, že Abigail doslova lapala po dechu, něco se v něm hnulo. Byl to pocit, jako by se mu do hrudi otevřelo okno a dovnitř foukl ledový vzduch.

Její duše… tak krásná, sladká, čistá ho začala pálit na jazyku a v srdci. Bylo to svědomí, co se odněkud konečně ozvalo. A právě to se mělo stát, aby to překonal. Aby to nedotáhnul do konce. Aby tomu nepodlehl.

V mžiku ho zaplavila vize. Nesmyslná, nelogická, ale skutečně cítil, že se ocitá někde jinde. Na rozkvetlé louce pod stříbrným nebem. Byl to Ráj z doby předtím, než ho bůh uzavřel. Všechno ho hřálo, všechno vonělo jako jasmín a svět byl… tichý. Klidný. Nebyl tam nikdo jen on a já a milovali jsme se jako Adam s Evou v trávě pod stromem.

A pak ucítil ten pocit, že tohle mu nikdy nepatřilo a nikdy nebude, když toho hned nenechá. S trhnutím se odtrhl od jejích rtů, jako by mu projela jazykem elektřina.

Cukl sebou tak prudce, až zavrávoral a Abigail se s hrdelním nádechem zhroutila na zem. On jí chytl do náruče a díval se vytuple před sebe, jako by nevěděl, co je zač ani ona a ani on.

Co to bylo? Napadlo ho na vteřinku, ale pak mu to došlo. Přesně věděl, co to bylo. Věděl, že kdyby pokračoval ještě tři vteřiny, zničil by jí. A zničil by i svoje možnosti a šanci na požehnání.

Třásly se mu ruce a bál se, že by Abigail v bezvědomí upustil. *Modrý Plamen* mu ještě doutnal v očích a on ho teď miloval, protože mu pomohl přestat, ale nenáviděl tu rozkoš. Tu moc, kterou to nad ním mělo. To, jak snadné bylo shořet pro to.

„Kurva," vydechl. A bylo to poprvé, co mu přišlo, že se stává něčím, co už nedokáže zastavit. Pak se podíval na Abigail a když se přestal třást a vzpamatoval se z toho, odnesl jí do obýváku na gauč. Ještě se dotkl jejího krku, jestli žije a když nahmatal pulz, oddychl si.

Lucifer se odtáhl od dalekohledu a s oddychnutím si sedl na křeslo na terase. Pak se natáhl pro láhev whisky a nalil si do skleničky. Potřeboval se napít, aby zahnal ten doznívající adrenalin, který mu koloval v žilách. Ano, nakonec to Waydan dokázal. Ale dokázal by to i příště a pak zase, nebo měl jen štěstí?

Je pravda, že Waydan byl chytrý a když to dokázal teď, určitě by si dal příště pozor na tenhle varující pocit, aby přestal. V to věřil i Lucifer. Sám ten pocit kdysi poslechl, když ochutnával první duši. Mojí mamce dal svojí

duši ještě předtím, než ochutnal svou první, protože pochybuju, že by po takový zkušenosti někdo někomu věřil. Pak jí pro ní ztratil úplně.

Mezitím přišel Waydan. Přišel úplně vyčerpaný z toho snažení se na bratra zapůsobit. Luc mu to neměl za zlé, naopak ho za to odměnil svým uznáním. Když přišel za ním na terasu a posadil se vedle něj mlčky na křeslo, Lucifer jen k němu natáhl ruku a poplácal ho po rameni.

„Jsem na tebe pyšnej. Vážně. Nedojíst duši, to je… ani pro to nemám slova, ale je to skoro nemožný. Není to lehký. Dokáže to jenom silná osobnost. Vůdce. Někdo, kdo má pár vybraných předností. A není to proto, že jsi boží syn.

Je to pro tvůj charakter. Jsi neobyčejný. Výjimečný. I kdybys byl člověk, ty jsi prostě ten typ. Máš charizma, intelekt, sílu, vytrvalost, strategickou mysl. Jsi tvrďák. Nebojíš se riskovat, když ti o něco jde. Obětoval bys tomu všechno i sebe. Zkrátka, nebojíš se milovat," dodal.

Waydan k němu zvedl oči a překvapeně se na něj podíval. „To je to kouzlo? Ta velká magie? Že se nebojím milovat?" zeptal se. Lucifer přikývl.

„Ano. Jsem si jistej, že otec by to nezvládnul. Taky už víš, proč to nezvládnul Satan a nikdo další. Bytost jako jsi ty neběhá po světě často. Lidi si neumí odpírat takový blaho," řekl.

„Jo, já vím. Proto jsem říkal, že nemám konkurenci," opáčil Waydan maličko samolibě. Lucifer se pousmál.

„Nenech si to stoupnout do hlavy. Moje chvála se líbí každýmu, a že tě chválím často. Ale věř, že to není jen tak. To, že tě často chválím je jen proto, že sis to zasloužil. Udělal jsi hodně velkých pokroků najednou. A faktem je, že se mi tě chválit nechce, když vím jak věci jsou a že ti to šimrá ego, ale… nejde to, protože jsem ten typ jako ty. Trošku drsnější a Vyšší démon, ale pořád jako ty. Takže, smekám skoro sobě rovnému," dodal.

Waydan na něj prozíravě koukal, až tím Luciferovi vypaloval díru do těla. „Co je? Nestačilo ti to, Otesánku? Chceš ještě bráchu?" rýpnul si.

„Hm, protože jsi mě skoro stvořil. Máš radost ze sebe skrze mě. A skoro sobě rovnému? Jsi drsnější a Vyšší démon než já? Neměl jsem za tohle dostat titul démona I. třídy?" zeptal se.

„Jo a taky ho dostaneš. Ještě ho nemáš. A pořád jsi nedokončil úkol. Prohlásím tě, až se vrátíme domů. S trochou štěstí už budeš mít i rohy. Teď si běž lehnout, je strašně pozdě a docela ses vyčerpal," řekl, ale Waydan zavrtěl hlavou, podal si whisky a napil se z lahve.

Lucifer ho jen pozoroval. „Rohy mi porostou ještě dlouho," zmínil trochu zoufale.

„Možná, ale na to nejlepší se vyplatí čekat. Představ si to haló, až tě uvidí jako démona I. třídy s rohama," zmínil. Waydan se pousmál. „Teda, když ti nevyrostou špačci," rýpnul si.

„Budu je mít velký, uvidíš. Odpoledne jsem si pročítal tu knížku, co jsi vyčaroval u snídaně. Ten katalog rohů a bylo tam, že růst rohů dost závisí na síle vůle. Na odvaze, hrdosti, věrnosti a taky na tom, kolik pekla už zvládl démon unést, aniž by se zlomil," řekl.

Lucifer přikývl. „Ano i ne. Rohy nejsou jen dekorace. Jsou jako jizvy – rostou, když na to máš. Když už jsi prošel něčím, co by jiného zlomilo. A čím větší rohy, tím víc toho musel démon vytrpět. Ale nerostou do nekonečna. Děje se to jen když rostou," dodal.

„To jsi mi předtím neřekl. Bál ses, že budu mít rohy jako Ďas? A když už jsme u toho, docela se divím, že má Satan větší rohy než ty," rýpnul si Waydan. Lucifer se nad jeho drzostí zase jen pousmál. Docela ho bavilo, jak se jeho bráška barví domodra – do barvy pekelného plamene.

Waydan se napil znovu a pak se pousmál. „Takže stačí si ještě víc projít peklem. Musíš mi dát další šílenej úkol. Ale ne nebezpečnej, už jsem otestovanej dost. Spíš nepříjemnej, aby pěkně rostly, dokud jsou v tom. A když má velký rohy i Satan, tak bych měl být tak namyšlenej jako on. No… to zvládnu," zmínil ze srandy.

Lucifer se zasmál. „Jo, no aby ti z toho nenarostl i druhý pár," dodal. Pak si oba přiťukli Waydan držel v ruce láhev a Luc skleničku. „Na tvoje rohy teda a na tvůj titul, démone I. třídy," řekl a napil se.

„No hele a co bude s Abigail po tom, co jsem jí žral duši? Víš, přišla mi nějaká polomrtvá. Bude v pořádku?" zeptal se. Lucifer přikývl.

„Jo, bude v pořádku. Ale nevím, jak to bude s její pamětí. Možná nezapomene to, co jste řešili předtím," objasnil. Waydan si povzdychl.

„Nechtěl jsem jí to říkat, ale měl jsem pocit, že na mě kouká jinak. Jak kdyby to věděla. I když jí to přišlo absurdní. Asi bych jinak její duši dobrovolně nedostal, kdybych jí to neřekl. Ale ona mi jí dala dobrovolně. Takže jsem v suchu," dodal.

„Hm, ale za to, abys tam zůstal přes noc. A ty jsi utekl," připomněl. Waydan vytřeštil oči.

„No jo, úplně jsem na to zapomněl. Ale tak co bych tam dělal, když je mimo? Bych si připadal jak kdybych jí znásilnil," řekl. Luc se zasmál.

„Malinko jo," rýpnul si.

„Bylo to dobrovolný!" hájil se Waydan.

„Vždyť jo, to vysvětluj jí, až se probere," dodal a zvedl se, že si jde lehnout. Ještě se mezi skleněnými šoupačkami protáhl. Waydan ho jen pozoroval. Na obzoru už se rozlévalo narůžovělé světlo. Slunce se pomalu dralo mezi mraky a odráželo se v lesklých oknech protějších mrakodrapů.

„Měl bys tam jít," objasnil a šel si lehnout.

„Počkej, počkej, počkej!" řekl Waydan. Lucifer se otočil. „Chci tvojí historku. Jak jsi ochutnal první duši ty," prohlásil.

„Na tom není nic spešl," odseknul. Waydan se pousmál.

„Ale je, všechno. Bude to pikantní," zmínil a podíval se na něj. Lucifer se tvářil divně. „Hm, že by to bylo tvoje temný tajemství? Byla to duše z živýho člověka, že jo?" vyzvídal.

„Jo, to jo. Nebylo to ale tak úplně dobrovolný. Teda bylo, ale jinak, než jsi to udělal ty. Nedala mi souhlas k ochutnání duše. Dala mi souhlas, abych si s ní dělal co chci, tak jsem toho využil.

Na rozdíl od tebe jsem na tom byl hrozně závislej. Nemyslel jsem od tý doby na nic jinýho. Ale bál jsem se do toho spadnout a zkusit to znova. A tak jsem se snažil najít alternativu. Bezpečnější, ale taky to nebylo tak dobrý. Prostě jako rozdíl mezi plnotučným mlíkem a odstředěným. Ale v případě duší to bylo horší," objasnil.

„No a jak jsi to teda vyřešil? Co byla ta alternativa?" vyzvídal Waydan.

„Stydím se to říct, je to tak trapný," přiznal. Waydan se uchechtl.

„Tak moc jako když jsi mě načapal si to dělat? Protože to bylo strašně trapný," zeptal se.

„Nevím, možná i víc," řekl, zakřenil se a zavrtěl nad ním hlavou. Potom si k němu přisedl zpátky. Pak se mu podíval nejistě do očí. „Jedl jsem duše v mučírně," přiznal. Waydan na něj soucitně koukal. „Nebyly moc dobrý a přišel sem si jako feťák, co sjede všechno, aby si na chvíli ulevil, ale prostě jsem se k tomu snížil," odpověděl.

„A jak jsi se toho zbavil?" vyzvídal.

„Jiná závislost," řekl. Waydan se na něj tak podíval.

„Ne," prohlásil zklamaně a Lucifer přikývl. „Divinitas?" ujistil se. „A to jako pořád trvá?" vyzvídal.

„Ne. Na Divinitas jsem si dával pozor. Ale přetloukl jsem to tím a beru ho teď jen jednou za bezpečnou dobu. Skoro vůbec," objasnil.

„Jak tohle vlastně v Pekle funguje? Za výrobu Divinitasu a vraždění andělů kvůli tomu jsem posílal svoje lidi rovnou k tobě. A teď mi chceš říct, že jsi je v tom podporoval?“ zeptal se.

„Ne. Já dealery a výrobce Divinitasu nikdy nepodporoval. Vždycky jsem to měl přímo od anděla a dobrovolně. Měl jsem jich v Pekle pár co sekali latinu. Jsou z Přízemí, takže jsou nesmrtelní a dokud měli čistou duši, darovali krev přímo na to. Teď tam nikoho takovýho už nemám. Zrušil jsem to. Je to u nás přísně zakázaný,“ objasnil.

„No a kdybys to teď chtěl sehnat, jak to získáš? A co hrozí v Pekle za porušení?“ vyzvídal.

„Mám pár přátel v Nebi, co mi dluží laskavost. Někteří doživotně. Není problém to sehnat pro vlastní potřeby a bez zabíjení. Nejsem žádnej Ďábel přece,“ zmínil.

Chvíli na sebe s Waydanem zírali, pak se Lucifer rozhodl mu prozradit i zbytek. „Za porušení hrozí smrt. Nebo mučení. Nikdo to nebude riskovat. Vyjma Vyšších démonů, na ty platí jiný pravidla. Můžou si to nenápadně brát, pokud způsob získání je čistý. Což znamená bez zabíjení a mučení,“ vysvětlil.

„Hm, aha. No, je dobře, že už to teda nebereš a překonal jsi to. Já bych ti klidně můj Divinitas dal, jestli ještě nějaký je, abych měl u tebe taky nějakou laskavost,“ zmínil.

Lucifer se na něj šokovaně podíval, až se mu rozzářily oči. „Jasně, že je. Dal bys mi ho? Za laskavost? Za jakou?“ zeptal se až příliš horlivě. Waydan se pousmál.

„Co bys za něj nabídl?“ vyzvídal.

„Za pět dávek Rinka zůstane svobodná. Nikomu jí nedám, dokud si nezasloužíš moje požehnání. Který jen tak nedostaneš, aby bylo jasno. Ale můžeš se o to pokusit a nemít strach, že jí do tý doby provdám. Dám ti svoje slovo, že se jí žádnej démon v Pekle nedotkne ať to trvá jak dlouho bude nutný,“ prohlásil.

Waydan byl překvapený tím, co řekl. „A co Astaroth? Docela to mezi nima jiskří. A rituál nesmrtelnosti?“ zeptal se.

„Ta s ním mít nic nebude, myslí jenom na tebe. A až se vrátíme, s princátky promluvím. A ne jenom s nima, dozví se to každej démon. Pod hrozbou smrti. Ale musíš si pospíšit, nechceš, aby trpěla ne?“ řekl. Waydan na něj prostě jen zíral. Občas nechápal, jak rychle Luc měnil názory.

„Nebude trpět, když mě k ní pustíš a dáš mi konečně svoje požehnání," pokračoval Waydan. Snažil se, ale marně. Luc zavrtěl hlavou.

„Požehnání za Divinitas nedostaneš, i když ten tvůj bude mít grády," objasnil. Waydan to pochopil a tak přestal tlačit na pilu. Lucifer by mu to požehnání klidně dal, ale bude ho tím vydírat, dokud to půjde, protože z toho může vytěžit maximum, tak proč ne. A Waydan se na to nikdy nevykašle. Doufám. Takže to bude nekonečný souboj Prvotních.

„Fajn. A co teda ten rituál nesmrtelnosti?" vyzvídal, protože od bratra pořád nedostal odpověď.

„Pozdržím to. Dostane mojí esenci. Není to sice dlouhodobě udržitelný, ale bude to pít, dokud jí neprovdám. Ať to budeš ty, nebo kdokoli jiný," dodal. Waydan nakrčil nos a zatnul zuby. Nesnesl, když Lucifer mluvil o tom, že by mě měl mít někdo jiný.

„A pět dávek ti stačí?" zeptal se pak ještě.

„Jedna na rok. Pak se uvidí. Zas tak závislej na tom nejsem. I když to bude tentokrát přímo z božího zdroje…" dodal. Waydan ho mlčky analyzoval. Napadlo ho, že by na tom mohl těžit taky. Je to přece *Divinitas*. Něco, co on má a za co by mu v Pekle utrhali ruce.

„Dobře. Popřemýšlej o tom, kdybys chtěl víc. A udělej smlouvu, tu tvojí první nabídku o Rince beru. Teď si jdu lehnout já. Fajn pokec, brácho, těším se na další misi," prohlásil a odešel do svého pokoje. Ještě cestou vytáhl z kapsy mobil a napsal zprávu Abigail.

5:03 AM – Waydan: Promiň, že jsem odešel, ale úplně jsi vytuhla. Jestli jsem ti tím způsobil nějaký nepříjemnosti, moc se omlouvám. Nikdy jsem to před tím nedělal. A kdybych nemusel, ani bych to neudělal. Jestli chceš, promluvíme si až budeš mít čas, všechno ti řeknu. A vynahradím ti ten včerejšek… nějak. Nezlob se.

Bylo 7 ráno a z mínus šestého patra se nenápadně vykrádala Trish. Musela si dávat pozor a vstávat extrémně brzy, protože její bratr Satan by mohl jít kolem. Někdy se před prací ještě stavuje za Beelzebubem ohledně duší. Ne vždycky, ale i tak se bála, že by se to mohlo stát zrovna dneska.

No a stalo se to. Satan si to mířil za Bubem do kanclu výjimečně brzy, protože tenhle týden měli napilno. V jejich patrech se to hemžilo dušemi k trýznění, protože Waydan s Lucem byli na Zemi, takže měli hříšníků k mučení ažaž.

Trish ho zahlídla za rohem a hned se schovala za další. A protože jeho by ani nenapadlo, že tam někde bude, prošel aniž by si jí všiml.

„Sate, co tady děláš?“ Polekal se Bub, když mu vtrhnul do pokoje krátce na to, co odešla jeho milenka z místnosti.

„Myslel jsem, že už budeš v kanclu, ale nenašel jsem tě tam. Musím s tebou mluvit. Hned,“ prohlásil.

„No jo, vždyť už jdu,“ řekl a hodil na sebe tričko. Akorát se oblíkal, když mu tam Satan vpadnul. Ten se ještě rozhlídnul kolem, než odešli a letmo si všiml krajkových dámských kalhotek pod rozhrabanou peřinou.

Satan s hlavou na stranu a očima přilepenýma ke kalhotkám odcházel z pokoje a pak se na Buba prozíravě podíval. Měl pusu od ucha k uchu. A když Bub zamykal dveře od pokoje, zeptal se.

„Máš ženskou? No teda, to je mi ale novinka. Je pěkná? Hádám, že jo, když má takový sexy kalhotky, co? Jak to, že ses svýmu nejlepšímu kámošovi nepochlubil, že sis našel frajerku?“ prudil ho.

„Jak asi, když jsi mi sem vpadnul a nenechals mě ani se nadechnout? Je to čerstvý. Stalo se to prvně,“ vymýšlel si. Věděl, že by se pak Satan naštval, kdyby věděl, že se mu nepochlubil týden.

„No a tak povídej,“ pobízel ho a drknul do něj loktem. Satan a ženský, téma na hodiny, nebo dokonce týdny.

„Je sexy. Fakt strašně moc. Má velký prsa, dlouhý nohy, sexy zadek, úzkej pas. Ocas až na zem a zuby jak šavle,“ prozradil cestou dlouhou chodbou. Myslel si, že Trish už stihla odejít, ale tý zkřížil cestu Satan, a tak čekala, až odejdou. Ale Bub si jí všimnul a zpanikařil.

Satan se culil a nadšeně poslouchal kamaráda, jak básní o jeho sestře, aniž by to věděl. „Znám jí? Počkej, já přece znám všechny démonky v Pekle. Která to je? Měl jsem jí?“ vyzvídal netrpělivě.

„Neměl,“ odpověděl s ledovým klidem Beelzebub. Satan se zamyslel.

„Kterou sexy démonku jsem neměl?“ spekuloval. „Jsem si jistej, že jsem měl všechny, co za něco stály,“ objasnil.

Bubovi cukl koutek. Skoro se uchechtl, ale udržel se. „Tak to asi nestojí za to, abys jí věnoval pozornost,“ rýpnul si. Satan to vzal jako výzvu.

„No tak, nežárli, pochlub se. Taky ti dám nějaký tipy. A jestli za to stojí nebo ne, to bych posoudil sám. Ukaž mi jí někdy, třeba v baru,“ navrhnul Beelzebub se zatvářil, jakože váhá.

„No, ona... není moc na společnost,“ zmínil.

„Pche. Tak to je buď ošklivá, nebo divná,“ prohlásil.

„Ne, to ne. Jen… tak dobře, někdy ti jí ukážu, ale z dálky, jestli na ní promluvíš, nepřej si mě!“ řekl výhružně. Satan se pousmál.

„Nežárli proboha,“ zopakoval Satan a tvářil se samolibě. „Kdysi jsme si jednu půjčovali, jestli si vzpomínám. Betzeu,“ připomněl mu. „To bylo fajn, ne?“ zeptal se.

„Jo, no. Super.“ Usmál se ledabyle, ale v duchu zuřil. Protože věděl, že Trish to slyší. A byla jako granát bez pojistky. Pak se vzdálili a zašli až do kanclu.

Trish stála nalepená ke zdi, oči přimhouřený, pěsti zaťatý. Ocásek se jí nervózně cukal kolem stehna a poslouchala, co dál o ní kluci říkají.

Když Satan odešel, vyletěla zpoza rohu jako střela a vlítla do kanceláře Beelzebuba. Beelzebub byl zrovna u stolu a nalejval si kafe. Satan ho dlouho nezdržel a ona se rozhodla počkat.

„Půjčovat si mě? Půjčovali jste si Betzeu? Bylo to fajn? Ukážeš mu nějakou jinou z dálky a budeš doufat, že na ní nepromluví? Je to Satan!“ vyjela na něj bez pozdravu. Trhnul sebou a trochu ho rozlil.

„Ehm… Ahoj?“ pozdravil jí rozpačitě.

„To sis fakt nemohl odpustit aspoň ty řeči o mých prsou? A co to 'není moc na společnost'? Teď si myslí, že jsem nějaká antisociální husa nebo co!“ vztekala se. Bub se uchechtl.

„No… měla jsi se mnou jít na ten sabat. Ale místo toho ses z něj vykradla jak zloděj. Něco jsem říct musel. Lichotky se ti nelíbí, zlato? Byla bys radši, abych říkal, že jsi ošklivá? A něco jsem mu říct musel, moc se vyptával,“ vyzvídal.

„Ne… teda já nevím, ale…“ zasekla se.

„Co bys chtěla, koťátko?“ zeptal se a stáhl si jí k sobě na klín. „Já jsem taky frustrovanej, nemysli si. Protože se ráno potajmu vyplížíš. Což je fakt sexy, ale moc to nebudí dojem vážnýho vztahu. A tak rád bych se s tebou chlubil. I jemu, on ví, že jsi kus, ale má smolíka,“ objasnil.

„Tak sis musel honit ego tím, že budeš básnit o mých prsou před ním?“ zeptala se. Beelzebub se na ní zadíval.

„Ale vždyť máš krásný prsa. Co ti vadí na tom, že jsem mu to řekl? On neví, že mluvím o tobě. A to, že jsi jeho sestra neznamená, že nejsi krásná. Aspoň něco mi může závidět a nikdy nesebrat,“ pokračoval.

„Nech toho!“ štěkla, ale už se červenala.

„Ale no tak, Trish. Uklidni se. Aspoň ví, že někoho mám. Netuší, že je to tvůj sexy zadek, takže jsme krytý,“ dodal.

„Zatím. A až se začne vyptávat a chtít mě poznat?“ zeptala se.

„Řeknu, že to byla démonka z mýho patra. Nějaká, co se specializuje na trhání jazyků nebo něco a že utekla na Zem,“ vymýšlel si.

„Skvělý. Takže jsem neviditelná, antisociální a neidentifikovatelná,“ opáčila.

„Ale s velkejma prsama,“ dodal s úsměvem a políbil jí na čelo. Trish protočila oči, ale trochu se jí ulevilo.

„No ne… takovejhle incestní twist bych nečekal ani já,“ prohlásil Satan, který je celou dobu poslouchal. Pak se opřel o futra a vychutnával si ten vyděšený pohled jich obou do jeho očí. „A máš pravdu, Bube, je sexy a ještě jsem jí neměl. Nicméně, jí ani nechci.

Ale klídek, děcka, máte moje požehnání. Klidně si spolu píchejte do aleluja, ale nechci o tom slyšet. A jen pro upřesnění, vyptával jsem se jenom proto, že jsem to nevěděl. Kdybych věděl, že jsi to ty, nezajímalo by mě to. Nejsem jak Rinka s tím andělem. Žádný takový rodinný shromáždění mě nerajcujou,“ dodal a odešel

Trish si s Bubem vyměnili pohledy. „To šlo líp než jsem čekal,“ zmínil a ona mu dala za pravdu přikývnutím a oddychla si.

„Takže, co že jsi to říkal s tím vážným vztahem?“ zeptala se a on se pousmál.

„Že tě hrozně miluju,“ prohlásil a vášnivě jí políbil. Démoni byli hodně impulzivní a posedlí každou možnou neřestí. Byli intenzivní, vášniví a divocí.

Spousta jejich vztahů mělo extrémně rychlý náběh a taky rychlý spád. Ale neznamenalo to, že by je démoni neuměli prožít, nebo by si nalhávali něco, co tam nebylo. Většinou se chovali jako drsňáci, ale pak když na to došlo, byli to cíti.

Waydan seděl už hodinu u Abigail v ordinaci. Na začátku na sebe jen mlčky koukali a pak jela jedna otázka za druhou. Teď už to nebylo tak nepříjemné, oba se rozpovídali. Waydan jí řekl od začátku, co je zač a jak musel žít. Potom mluvil o tom, jak se šel podívat do Pekla a jak se rozhodl utéct od oltáře a povinností. Vynechal mě, ale jinak to popsal dobře.

Ona na něj chvíli koukala soucitně, potom zase jinak. Jako by ho chtěla sníst. Nejspíš se do něj úplně zbláznila. Ale asi hlavně proto, že se jí líbila jeho osobnost. Byl drsňák, ale citlivý. Měl empatii a byl i vášnivý, což můžu potvrdit.

Abigail si z té noci pamatovala všechno. Popsala mu i, jak se cítila, když jedl její duši. Že prý měla pocit, jako by jí někdo pil jako nápoj brčkem. Že to bylo divný, protože z místa, odkud její duše prý unikala cítila chlad.

Waydan to začínal mít těžké a to hlavně proto, že teď jí musel zlomit srdce a pak ho zase získat zpátky. Mohl si dát nějaký čas, ale zase s tím nesměl čekat dlouho, protože se včera políbili, měl u ní zůstat přes noc a v jejích očích to muselo vypadat tak, že o ní má Waydan zájem.

Kdyby čekal, zamotaly by se do toho jiné emoce, než chtěl a mohlo by to celé dopadnout jinak. A potom by se už těžko vracel zpátky k balení. Prostě to musel udělat dneska.

Abigail se po chvíli odhodlala a přišla k Waydanovi na gauč. Vylezla mu na klín obkročmo, položila dlaně na jeho hruď a dívala se mu do očí. Jemu se zatajil dech, nečekal, že po něm vážně vyjede. A když se naklonila, aby ho políbila, Waydan uhnul na druhou stranu a měl celkem tvrdý výraz.

Abigail se polekala. „Tohle nemůžeme," řekl klidně a podíval se jí zpátky do očí. Bylo na ní vidět, že najednou celá zbledla.

„Proč ne? Pořád jde o tu tvojí ex? Pravda, o tý jsi mi ještě nic neřekl," šeptala smutně, ale pořád cítila naději. Dokud jí to Waydan nesebral.

„Abigail…" začal tiše. „Ten večer… byl zvláštní. Ty jsi…" zarazil se a hledal slova. „Jiná než ostatní. Máš čistou duši. Tak čistou, až jsem z toho na chvíli úplně bláznil," prohlásil.

Abigail zrudla, ale nic neřekla. „Ale přesně proto to nejde," dodal a pohled mu potemněl. „Nechci ti ublížit víc, než jsem už udělal," řekl.

„Cože?" vydechla. „T-t to jako že… končíme?" zakuňkala zlomeně. On se na ní jen tak podíval s relativně přísným výrazem v obličeji.

„My jsme ani nezačali. Byla to jen hra," odpověděl suverénně.

„C-cože? Hra?" zašeptala. Její hlas se lámal. Waydanovi to rvalo srdce, ale už jí nechtěl lhát.

„Jo. Já jsem démon. A tys byla jenom můj úkol, abych se mohl vrátit za tou, kterou miluju a kvůli který jsem utekl z Nebe do Pekla. Potřeboval jsem Luciferovo požehnání, takže si mě vychutnává. Nechtěl jsem ti ublížit, ale je to tak. Miluju někoho jinýho…" řekl a pak se na ní mlčky podíval.

Ona z něj slezla, až s vrznutím odsunula stolek za ní. „Takže jsi si mi lhal? Přišel jsi jenom, abys mě využil? Aby ses se mnou pobavil? Ochutnal jsi mojí duši… a já ti věřila. A ty celou tu dobu miluješ jinou? No jistě, jak jsem si mohla myslet, že bys utekl pro něco menšího, než je láska," dodala.

Waydanovi se zdálo, že se zlobí málo. Bál se, aby mu to neodpustila hned, protože by se to nemuselo počítat jako splnění úkolu. Ona byla hodná a empatická a on to podal relativně mile a s tím, že ho to mrzí. I když se snažil být víc zlý, když řekl, že jí jen využil. Jenže se bál přitvrdit, aby mu pak ještě vůbec odpustila. Měl to těžké jen co je pravda.

„Myslela jsem…" začala, ale hlas se jí zlomil. „Myslela jsem, že tě znám. Jak jsem se mohla takhle splést?" zašeptala. Waydan jí smutně pozoroval.

„Fakt mě to moc mrzí," řekl tiše. Ona se na něj jen podívala se slzami v očích.

„Kdo to je? Nějaká další biblická postava?" zeptala se.

„To je jedno. Už to neřeš. A ne všechno je podle bible, Abigail," řekl a zvedl se z gauče, že půjde.

„Takže už jdeš? Jen tak prostě odejdeš? Po tom všem? Po tom, jak jsi jedl mojí duši?" vztekala se. Waydan přemýšlel, jak jí pak uklidnit, aby mu odpustila, ale to nejspíš nebude jen tak hned.

„Je mi to líto, Abigail. Za jiných okolností bych to nikdy neudělal. A mrzí mě, že jsi to byla zrovna ty. Ale nevybral jsem si tě, byl to Lucifer," pokračoval.

„No jistě, Lucifer. Aby ti dal požehnání, který ty jsi nechtěl, co?" prskla na něj. „Počkej a proč vlastně by ti měl Lucifer dávat požehnání?" začala. Waydan zpanikařil.

„Já už půjdu," zakuňkal a mířil si to ke dveřím, ale Abi byla rychlejší.

„Protože miluješ jeho dceru, že jo?" prohlásila. Waydan se na ní otočil. „Proboha, je to pravda. Miluješ jeho dceru," řekla. Waydan tam jen tak mlčky stál a díval se na ní a ona na něj.

„Chudáčku," prohlásila z ničeho nic a posadila se na křeslo. „To už chápu. Už to dává smysl. Všechno do sebe zapadlo jako puzzlíky," dodala.

„Ty se na mě nezlobíš?" Divil se. Ona zavrtěla hlavou.

„Ne. Jak bych mohla?" zeptala se.

„Vždyť jsem tě využil," připomněl jí a tvářil se dost šokovaně.

„Jo, jo to jo, ale… Waydane, ty jsi dobrý… bytost. Lidi občas dělají špatný věci z dobrých důvodů. A musí ti na ní opravdu moc záležet, když jsi schopný všeho, abys získal jeho požehnání. A chápu i jeho, je to dcera, nechce jí dát jen tak někomu, natož bratrovi," dodala.

„Polovičnímu!" objasnil.

„I tak," řekla a podívala se na něj.

„Takže se na mě nezlobíš?“ zeptal se. Ona zavrtěla hlavou a usmála se na něj.

„Nezlobím,“ řekla nakonec a on se pousmál.

„Tak já už půjdu. Už ti nepolezu na oči, neboj se,“ prohlásil a chytal za kliku. Ona se prudce zvedla a skočila před něj. Pak se mu podívala do očí.

„Nechci mezi náma zlou krev, Waydane. Pojďme být aspoň přátelé. Prosím,“ naléhala.

„Ty se mě bojíš nebo tak něco?“ zeptal se. Ona dlouho mlčela, takže to vzal jako ano. „Nikdy bych ti neublížil… teda už jsem ti vlastně ublížil, takže to zní blbě, ale… neboj se mě. Nemusíš a ani Lucifera. On si jen moc rád hraje s city druhých, ale nic víc,“ osvětlil.

„Stejně tě nechci ztratit, Waydane,“ dodala. On se pousmál a pohladil jí jemně palcem po tváři.

„Neztratíš. Tak já někdy zase přijdu,“ řekl.

„Slibuješ?“ zeptala se.

„Slibuju,“ dodal, políbil jí na tvář a odešel. A jen co za ním cvakly dveře, Abigail sjela zády po nich a rozplakala se. Už nemusela dál hrát, jak je v pohodě. Nebyla v pohodě, ublížil jí, ale hlavně proto, že mu to dovolila – zamilovala se do něj.

Waydan vyšel z ordinace, ještě otřesený z toho, co se mezi nimi s Abigail teď odehrálo. Srdce mu bušilo, hlava mu jela na plné obrátky. Chtěl jen zmizet. Vyrazil do prvního otevřeného obchůdku, který uviděl.

Zvonek nad dveřmi cinknul, jakmile vešel. Vzhlédl a zůstal stát jako opařený. U regálu stála Ludmila. V ruce držela balení zeleného čaje. Vedle ní byl někdo, koho měl vidět snad jen ve snech. Nebo v nočních můrách – jeho otec. Nejvyšší. Král Nebe. Bůh.

Waydan couvnul o krok dozadu. Na okamžik si myslel, že má halucinace. Ale jakmile se jejich oči střetly, věděl, že ne. „Copak?“ ozval se bůh se smíchem. „Čekal jsi mě jinde?“ zeptal se.

„Co tady děláš?“ zasyčel Waydan a pevně sevřel čelist. Ovládal se jen stěží. Bůh pokrčil rameny, jako by mluvil o počasí.

„Šel jsem se podívat na jednu zajímavou smrtelnici. Na tu tvojí. Je milá. Chtěl jsem vědět kvůli čemu ses obětoval. Viděl jsem, jak jsi ochutnával duši. Vlastně to bylo celkem zajímavý sledovat tě, jak se ničíš. Ještě, že jsem klidný, protože kousek tebe je v bezpečí,“ řekl.

Waydan polkl nadávku a uhnul pohledem. Ludmila se držela stranou, ticho mezi nimi je dusilo. „Kousek mě? O čem to mluvíš?“ zeptal se. Bůh jen mávl rukou.

„Koukám, že se ti daří utíkat před odpovědností,“ dodal. Waydan nic neřekl. „Víš, že tvoje ex snoubena čeká dítě?“ Usmál se bůh a ukázal na Ludmilu. „Zázrak. Bez hříchu. A víš co je na tom nejvtipnější? Že je tvoje,“ dodal.

Waydan ztuhl. Oči mu zčernaly. Cítil, jak se mu pod nehty rozlévá žár. Ale pořád se ovládal. „Lžeš!“ prsknul.

„Nelžu,“ odvětil bůh klidně. „O to malý se postarám. Když ty jsi od toho utekl,“ dodal.

„Já jsem neutekl od ničeho takovýho. Já jsem s ní nikdy nic… Ty ses mi snažil zničit život, podsunul jsi mi zasnoubení a teď tohle? Nedotknul jsem se jí! Nikdy!“ ječel.

„A přesto je tvoje. Zvláštní, že?“ poznamenal bůh a šel kolem něj ke dveřím. „Být tebou, šetřil bych síly, synu. Budeš je potřebovat.“ Dveře cinkly, a byli pryč.

Waydanovi se udělalo zle. Přemýšlel, jestli mu otec říká pravdu, nebo ho chce jenom ničit. Faktem je, že to klidně pravda být může, protože v Nebi se taková magie praktikuje často. Ale bez souhlasu a vědomí otce dítěte? Snazší by bylo, kdyby věděl, jak se to vlastně dělá. Protože pak by mohl s jistotou říct, jestli je dítě jeho, nebo ne.

„Jak se dělají děti?“ prohlásil Waydan hned mezi dveřmi, do kterých vtrhnul jako by měl jít zachránit osoby z hořícího bytu. Lucifer se na něj podíval s úsměvem od ucha k uchu. Seděl na terase na křesle a akorát se vzdálil od dalekohledu. Předtím pozoroval jeho s Abigail.

„Jak se dělají děti? Jako vážně se mě na tohle ptáš? Waydane, chtěl jsem ti až dostaneš požehnání dát mojí dceru za manželku a myslel jsem, že budu mít dědice, ale jestli to nevíš, tak…“ Waydan ho přerušil.

„Ne, pro Kristovy rány! Tohle já vím. Ale v Nebi. Jak se dělají děti v Nebi?“ objasnil konečně.

„Bůh ví,“ opáčil bez zájmu Luc. Waydan k němu udělal dva kroky a podíval se mu do očí.

„Ty to nevíš? Jak jsme vznikli my dva bez hříchu?“ pokračoval.

„Nevím a nezajímá mě to. Proč tebe to ale zajímá nechápu a už vůbec nechápu, že to nevíš ty,“ dodal bez zjevného zájmu.

„Protože Ludmila čeká dítě a můj otec tvrdí, že je moje," řekl. Lucifer ztuhnul.

„Hm, pěkný, bráško. S nebeským bastardem tě fakt za zeťáka nechci. Na to zapomeň," řekl. Waydan se rozzuřil tak jako nikdy. Chytl bratra za ramena a podíval se mu výhružně do očí.

„Já žádný dítě nedělal!!" ječel na něj téměř nepříčetně Waydan. Lucifer vyprsknul smíchy.

„Já vím," řekl klidně. Waydanovi to ale na klidu moc nepřidalo.

„Proč mě všichni tolik trestají? Copak po tobě takhle někdo šlapal, když jsi utekl z Nebe?" zeptal se. Luc zavrtěl hlavou.

„Nestěžuj si, aspoň budeš mít pořádný rohy. Teď mi v klidu řekni, co se děje. Jaký dítě nebo co?" zeptal se jako by až teď měl zájem to pochopit.

„Ludmila si vzala našeho tátu a čekají spolu dítě. Není to brzo? Teď jsem s nima mluvil dole," začal. Luc se narovnal a podíval se překvapeně na bratra.

„Dole? Jak jako dole? Otec s tou svojí andělkou jsou na Zemi?" Divil se. Waydan přikývl. Bůh na Zemi totiž byl snad jen jednou, a to když se šel podívat, co tu stvořil. Od tý doby to nechal na lidech a sledoval je shora.

„Řekl mi, že to dítě vzniklo bez hříchu a že je moje. Že je v klidu, protože je kousek mě neposkvrněný v jejím lůně. Nebo co. Aspoň tak jsem to pochopil," objasnil.

„Bůh nikdy nelže, ne?" prohlásil Lucifer.

„Neznáš ho? Jasně, že lže. Celej život nám jenom lhal všem. Proč myslíš, že jsem se nasral a utekl jsem?" syknul Waydan a vypil bratrovu whisky, aby se uklidnil.

„Já myslel, že to bylo proto, aby sis nemusel brát Ludmilu. A taky, že jsi chtěl Rinku. A že tě lákal život v Pekle," zmínil. Waydan na to nereagoval. Byl hluboce zamyšlený.

„Jak se sakra dělají děti bez sexu?" zeptal se ho Waydan po chvilce dusivého ticha.

„Nevím, ale zjistím to. Ale asi to bude hustý, když to neví ani Nejvyšší andělé. Možná to ví jenom on. Nerad to říkám, ale máme další misi. Teda já. Ty do Nebe radši nechoď.

Víš co? Zůstaň tady. Dneska jsi měl šoků ažaž. Já zjistím, kde je pravda a pak se půjdeme někam bavit. Ty hlavně netřešti. I kdyby… tak já jsem to tak nemyslel. Kdyby to byla tvoje vina, tak bych ti to neodpustil, ale takhle?

Nesmíme dovolit, aby nás taťka rozdělil. A beztak to nebude tvoje, to snad ani nejde," dodal, poplácal bratra po rameni a odešel.

Já jsem stála před dveřmi do Leviho patra. Je to už dlouho, co tam matka odešla kvůli mně a ještě se nevrátila. *Co když jí něco udělal? Co když…* Oči mi hořely vztekem i strachem, ale já věděla, že to musím prozkoumat. Ještě jsem neznala odpovědi na to, co vlastně dělá s tím *Divinitasem*.

A tak jsem vstoupila. Bez magie neviditelnosti. Prostě tak, jak jsem. *Když nic, prostě si to s tím šmejdem vyřídím pěkně z očí do očí. Co by mi mohl? Jsem dcera Lucifera – vládce Pekla. A on je jen princátko mínus třetího patra. Neublížil by ani Lilith, vždyť je to Lilith, co mě to napadlo.*

Všude bylo ticho. Vlhké zdi, podivné tetelení energie, hustý vzduch, co škrábal v krku. Každý můj krok zněl jako úder.

„Tak přece jsi přišla," ozvalo se z temného trůnu na konci sálu. Jako by mě snad očekával. A možná že jo, když se máma nevrátila včera na večeři a dneska ani na snídani. Leviathan vstal, bez jediného výrazu, oblečený v temném hedvábí. „Čekal jsem na tebe," řekl.

„Kde je moje matka?" vyštěkla jsem.

„Bez pozdravu? Tohle tě Luc nenaučil? Pěkně nevychovaná dcera," odpověděl klidně a šel pomalu dolů ze schodů. Každý jeho krok byl až nepřirozeně tichý.

„Nezahrávej si se mnou. Kde je?" zopakovala jsem tvrdě, i když jsem cítila, jak se mi stahuje žaludek.

„Bez obav. Je v pořádku. Není důvod aby nebyla. Mám jí moc rád víš? Jen si potřebovala trochu… odpočinout. Včera jsme to trošku přehnali s Divinitasem," řekl a naklonil hlavu. „A tvoje matka je pořád tak divoká jako kdysi," dodal.

Tak divně jsem se na něj podívala. *O čem to sakra mluví?* „Jestli ses jí dotknul tak přísahám..." začala jsem, ale přerušil mě.

„Nebo co?" Zasmál se. Chvíli na mě jen tak zíral. A pak přešel blíž. Zastavil se kousek ode mě. „Víš, že jsem jí znal dřív než tvůj otec? Že ke mně chodila často ve snech, pak i v realitě? Hráli jsme si spolu," řekl a usmál se. „Bylo to moc hezký, než se objevil Lucík. Všechno zkazil," dodal.

Udělalo se mi zle. *O čem to proboha mluví?* „To je nesmysl!" sykla jsem na něj.

„Já ti nevím, je?" Leviathan se mírně usmál. „Řekla ti už, jak moc mě obdivovala? Jak mě chtěla? Byl jsem první démon, kterému důvěřovala. A

první, pro kterého porušila pravidla. Taky první komu se celá oddala. Dala mi duši," pokračoval. Prvotní vždycky měli duši. Jejich potomci v Pekle se už rodili bez ní. Jako já. *To je ta, o který mluvil? Moje matka?*

„Ne! Lžeš! Ztratila jí pro něco lepšího než jsi ty!" vykřikla jsem.

„Zlato, já vím, že hledáš odpovědi, ale měla by ses na to vykašlat. Najdeš akorát něco, co nechceš vědět. Ale že se divím, možná jsi víc po mně, než bys chtěla," dodal.

„Přestaň," zašeptala jsem, ale stála jsem dál jako přikovaná.

„Nepřestanu. Protože až najdeš pravdu, dojde ti, že tvoje matka sem nepřišla včera kvůli tobě a proto, že jsi jí prosila o pomoc. Přišla kvůli sobě a kvůli mě. A teď váhá, jestli vůbec chce zpátky," řekl. „Vzpomněla si jaký to bylo. Což se někdy stane," zmínil. Dívala jsem se na něj jako na blázna.

„Jaký bylo co?" Divila jsem se.

„Jaký to bylo se mnou, trubko. Bylo to dávno, ale i tak se srdci občas zasteskne. Než přišel Lucifer do Pekla, byli jsme spolu," zopakoval. Mě se zkřivil obličej. *A já ho líbala proboha.*

O krok jsem ustoupila. „To... to chceš říct, že... já..." zakoktala jsem.

„Ne," přerušil mě. „Neříkám nic. O tom si promluv se svojí matkou. Jen říkám, že... kdybych se o tebe tehdy přihlásil, možná by tě uznali jako mojí," dodal.

„Nikdy jsem se neptal, protože takový tajemství bývají víc vzrušující, když existujou jako hrozba. Taky jsem jí tím nechtěl mučit. Měla to těžký dost. Ale ty... ty jsi možná moje, Rinko," zašeptal a jeho hlas byl najednou měkčí.

Mě se sevřelo hrdlo. Bylo mi na zvracení. A zároveň… nedokázala jsem uhnout pohledem. „Lžeš. To není pravda. Nejsem tvoje dcera," šeptala jsem zlomeně.

„Možná. Ale víš to jistě? Protože si tím nejsem jistej ani já sám a ani Lilith," dodal a tak divně samolibě se pousmál. *Panenko skákavá, co když jsem jeho dcera?*

„Rinko?" zakuňkala Lilith překvapeně, že mě vidí. Vyšla z chodby za trůnem jen v noční košilce, která byla průsvitná, že jí byla vidět stehna. Zcela očividně teď vylezla z jeho postele.

„Co tady děláš, matko?" zeptala jsem se jí s takovým opovržením, které mě až překvapilo. Leviathan se pousmál, přitáhl si jí k sobě z boku a políbil jí letmo na čelo. Pak jí držel u sebe kolem pasu jako by byla jeho žena a ona se nechala.

Mě málem vyskočilo srdce z hrudi a vybouchl mozek. *On nelhal?* „Co se to tady u všech démonů děje?“ zeptala jsem se jí.

„Já vás nechám o samotě,“ řekl Levi a odešel. Matka ke mně udělala pár krůčků a já na ní zírala jak z jara. Měla jsem pusu dokořán. Ona ke mně přišla blíž, ale já se odtáhla. Pořád jsem v očích viděla ten obraz. Její. Jeho. Jí v noční košilce a třeba hůř, jak si to rozdávají.

„Co to má znamenat, matko?“ zeptala jsem se jí znovu, protože se mi zdálo, že se k ničemu nemá. „Ty s ním spíš? Pořád?“ chrlila jsem ze sebe. „Co táta? Miluješ ho?“ pokračovala jsem.

Ona si povzdychla. „Byli jsme spolu, než jsem poznala Lucifera. Než ses narodila…“ začala.

„Takže jsi ho milovala?“ tahala jsem z ní. Ona přikývla.

„Milovala. A miluju ho pořád,“ řekla bez zaváhání. „Ale úplně jinak než Lucifera. To je složitý,“ dodala.

„Složitý?“ obořila jsem se na ní. „Co je složitý? Říct mi pravdu? Nebo si vybrat? Taky se točím v podivných citech, ale tohle? To bych nikdy neudělala. Jsem jeho dcera, nebo ne?“ ječela jsem na ní.

„Já nevím,“ odpověděla sklesle. Málem jsem omdlela. *Cože ona to neví?*

„Proboha. A co na něm vlastně máš? Vždyť je to hroznej hajzl,“ pokračovala jsem, ale zavrtěla hlavou.

„To není. Lucifer mě měl jenom jako doplněk. Sliboval impérium, vládu a věčnost. Vymetal bary a kluby, ojel co se hýbalo. Ale Levi… nikdy mě nechtěl vlastnit. Jen být se mnou a nikdy mě nepodvedl,“ řekla. Protočila jsem panenkami. *Tak tady se zašívá od doby, co táta odešel na Zem.*

„To se mi snad zdá. A co to dvoření. Proč to udělal?“ vyzvídala jsem.

„Jen tě chtěl chránit před Luciferem, který by tě dal Satanovi. Přemýšlel, jak to udělá, aby ses ještě nemusela vdát. Chtěl, aby ses vdala z lásky,“ objasnila.

„Vždyť mě líbal,“ pronesla jsem znechuceně.

„Jo, no. Políbil tě a trochu vyzvídal, jak na tom jsi. Chtěl, aby to bylo věrohodný, ale dál už nezašel ne?“ zeptala se.

Nakrčila jsem nos. „Nejsi si tím jistá?“ prskla jsem na ní. „Ježiši, hrál si se mnou, když jsem byla malá karty a tak, a já do něj byla zamilovaná. Tohle vůbec není ujetý. Proč jste mi nic neřekli, vždyť se kvůli vám zamilovávám do svých potenciálních příbuzných,“ komentovala jsem nešťastně.

„To není tak jednoduchý tohle na někoho vybalit, Rinko. A ano, hrál si s tebou. Ale jako možný otec ne jako starší kluk. Myslíš, že by měl jinak někdo zájem hrát si s miminem a hlídat dítě?“ pokračovala.

Úplně se mi otočil žaludek. Tohle musím zpracovat. „A co Divinitas?“ zeptala jsem se.

„To je naše věc. Náš projekt,“ řekla.

„Proto jsi tu zůstala? V jeho posteli? Řešili jste Divinitas?“ prskala jsem na ní. Na to se mi rozhodla neodpovídat.

„On ho objevil první. Ale teprve teď pochopil, co s tím dělat. Je to magie… čistoty. Ale když se zkrotí, dá se zneužít. Dá se přetvořit. Místo, aby duši očistil, přetaví jí. Vzniká něco… nového,“ dodala.

„Hybridní duše,“ došlo mi. Lilith přikývla.

„Pracujeme na tom spolu. Je to zbraň. Ne proti tobě. Ani proti Lucovi. Proti bohu. On stvořil anděly. My stvoříme něco lepšího. Věrnějšího. Nepolíbeného hříchem ani pravidlem. A pokud uspějeme, Levi bude král,“ dodala.

„Místo otce? Král toho, co Lucifer vybudoval? Takhle bys ho zradila? A ty bys stála kde?“ vyzvídala jsem.

„Já budu stát po jeho boku. Nebo… zůstanu s Lucem. Ještě nevím. Všechno to záleží na okolnostech,“ objasnila. Ten výraz v jejích očích. To nebyla slova matky. To byla slova ženy zamilované do dvou mocných mužů.

Nebo spíš zamilované ženy do muže, který nebyl její manžel, ale nevěděla, co si s tím má počít. Tady to nebylo jako na Zemi. Rozvody nepřipadaly v úvahu. Ne jen tak. Proto mlčela. Zničila by nás tím všechny.

„A co já?“ zašeptala jsem. „Kdo jsem doopravdy?“ zeptala jsem se. Lilith uhnula pohledem.

„Jsi hlavně moje dcera,“ odpověděla.

„Ale čí jsem krev?“ naléhala jsem. „Je Lucifer můj otec? Nebo on? Protože teď už si nejsem jistá vůbec ničím. Musíš to přece vědět. Podívej se na mě,“ pokračovala jsem.

„Nikdy jsme to s jistotou nevěděli,“ přiznala. „Ty ses narodila během přechodu. Byla jsem chvíli s Levim. A pak s Lucem. Takhle se to nedá říct,“ odpověděla.

„Lucifer to ví? O tom tvým poměru s Leviathanem? O tom, že možná ani nejsem jeho?“ zeptala jsem se, ale ona zavrtěla hlavou. „Musím to vědět. Chci, abys udělala testy. Chci vědět, kdo je můj táta. A říkám ti, že

jestli je to Leviathan, tak jsme spolu skončily," dodala jsem a chtěla jsem odejít.

„Divinitas taky dokáže zabránit stárnutí. Pracoval na tom i pro tebe. Kvůli mně. Aby ses mohla vdát až budeš chtít," zavolala na mě. Zastavila jsem se.

„On není zlý. Možná se tolik bál, že bys to prozradila, že to znělo jako že ti vyhrožoval, ale… u všech čertů, já nevím co mám dělat," řekla a sesypala se. Klekla si na bobek, složila obličej do dlaní a rozplakala se.

Nikdy v životě jsem neviděla Lilith plakat. Ale proč by ne, byla to žena. Hodně drsná žena. A před chvílí jsem si myslela, že mě zklamala, ale ona mě nezklamala. Jak by mohla za to, že někoho miluje… a ano, můj otec… teda Lucifer je občas vážně záhul. A Leviathan? Možná jsem to vnímala zkresleně, protože jsem nic nevěděla.

Ale pokud jsem jeho dcera, pak s Waydanem nejsem příbuzná. Což by bylo dobře, ale tak nějak nechci být Leviho dcera. Chci být dcera Lucifera.

Objala jsem jí a rozbrečela jsem se jí na rameni. „Mami. Já se na tebe nezlobím. Promiň co jsem řekla. Já… byl to šok," šeptala jsem jí do ucha. Ona přikývla.

„Moc mě to mrzí. Takhle jsem to nechtěla," řekla a já přikývla. „Vážně to chceš testovat? Protože co když to bude jinak než chceš? Všechno se tím pro tebe změní," zeptala se. To byla pravda, ale já to chtěla vědět. Nejsem ten typ, co by nad tím mávnul rukou.

„Chci," odpověděla jsem. Ona přikývla.

„Dobře. A co když to nebude Lucifer?" zeptala se.

„Já nevím. Nechám to na tobě, jestli to Lucovi pak řekneš nebo ne, slibuju. Ale chci to vědět. A i kdyby to nebyl Lucifer, pořád to pro mě bude můj táta, jasný?" objasnila jsem. Ona přikývla a políbila mě do vlasů.

„A co chceš ty, mami? Chceš, abych byla Luciferovo, nebo Leviathana?" zeptala jsem se jí.

„Pro tvoje dobro, bezpečí a i moje, Luciferovo. Ale jinak bych si přála, abys byla Leviathanovo dcera. Kdyby mohl, byl by skvělým otcem pro tebe. Teď už jsi velká, ale… on tě má vážně moc rád, i když z dálky. A i když bys nebyla jeho," řekla.

„Co když mě má rád jenom proto, že to neví jistě. Ale když zjistí, že nejsem jeho, obrátí?" zeptala jsem se.

„Ne. I o tom jsme mluvili. On spíš počítá s tím, že jeho nejsi. Má tě ale rád, protože má opravdu rád mě. Není to rozmar, Rinko, milujeme se už

několik století. Levi je ten pravej pro mě. Fakt," řekla. Trochu mě mrzelo, že Luciferovi lhala, ale pravdou je, že do vztahu dvou lidí zvenčí nikdo nikdy nevidí.

Někdy stačí jen jiskra a hoří

Nemohla jsem to vyhnat z hlavy. Leviathan je možná můj táta. Miluje mojí mámu a ona jeho už snad ještě z předtím, než vzniklo Peklo tak, jak ho znám. *A Divinitas je jen nástroj, kterým mi chtěl mimo jiné i pomoct?*

Když se nad tím tak zamyslím, tak Levi přišel s tím nápadem na dvoření se mi až jako poslední. Třeba má máma pravdu. A pak, když mě otec dal hlídat Astarothem, přišel za mnou s tím, že je na mojí straně.

To já se vrtala v tom, co jsem viděla. Jak si kupuje *Divinitas*. A ano, chápu, že mi nemohl jen tak říct: Jsem možná tvůj táta a tak to celý dělám pro tebe. Teď se v tom nevrtej, ale brzy to pochopíš.

Plácla jsem sebou zpátky na postel a povzdychla si. *To je strašný. Leviathan je možná můj táta. Ten, do kterýho jsem byla zamilovaná celý dětství a taky jsem se s ním líbala.*

Prudce jsem vstala a zatřásla hlavou jako by mi to snad mohlo pomoct zbavit se těch myšlenek. Ale nezabralo to, spíš jsem jen hledala cokoli, co by mi teď pomohlo v tom najít něco, čeho jsem si předtím nemohla všimnout. Vybavila jsem si náš poslední rozhovor před tím, než jsem ho viděla kupovat si *Divinitas*.

…„Chci tě zachránit. Tyhle ďábelský komploty mi lezou na nervy. Já vím, že mě nechceš. A to nevadí. Ale chci, abys věděla, že máš mojí plnou podporu. A kdybys potřebovala, abych ho odlákal, nebo cokoli, jsem tu," řekl. Překvapeně jsem na něj zírala.

„A proč bys to dělal?" zeptala jsem se.

„Protože tě nerad vidím nešťastnou. A protože vím jaký to je, když někoho miluješ a nemůžeš s ním být. Nechci, abys to musela prožívat. A taky si myslím, že se k tobě Waydan skvěle hodí. A navíc, rád uvidím Satana, jak mu bude sloužit," dodal.

„Jak o tom víš?" zeptala jsem se.

„Tvůj táta se zmínil, když jsem se ptal, kdy bude vaše svatba. Řekl, že nebude, protože se Satan choval nevhodně. Nebývá sdílný, ale tentokrát byl, asi se ho Satanovo chování dost dotklo," zmínil.

„Copak se ti stalo, že víš jak se cítím?" zeptala jsem se ho.

„Co se mi stalo? Hm, taky jsem miloval tajně…“ řekl. Byla jsem zvědavá, ale tahat to z něj bylo divný. „Ona mě taky. Dostal jsem její duši. Chtěla, abych jí ochutnal. Určitě víš, že tohle je neobyčejná věc,“ řekl a já přikývla.

„A co se stalo? Proč jste nemohli být spolu? Byla ze Země? Nebo z Nebe?“ vyzvídala jsem.

„Jo no… byla unikátní až moc pro někoho jako jsem já. Chtěl jsem, aby byla šťastná, tak jsem jí nechal jít,“ dodal smutně.

„To je mi líto. Koukám, že život opravdu není fér. Nejsem asi výjimka, co?“ zašeptala jsem a smutně se pousmála.

„V tomhle opravdu ne, princezno,“ řekl. Otočila jsem se na Rotha, dle jeho výrazu byl zvědavý, o čem se bavíme. A tak jsem Leviho objala kolem pasu. Měla to být útěcha a taky trochu provokace pro Rotha.

„Půjdu si lehnout. Dobrou noc,“ řekla jsem a usmála se na něj.

„D-dobrou noc,“ zakuňkal a než se podíval na Astarotha, přirazil si brýle prstem ke kořenu nosu…

„U všech Podzemšťanů, on mluvil o matce. Určitě,“ zašeptala jsem si pro sebe. *„Byla unikátní až moc pro někoho jako jsem já. Chtěl jsem, aby byla šťastná, tak jsem jí nechal jít… Protože tě nerad vidím nešťastnou. A protože vím jaký to je, když někoho miluješ a nemůžeš s ním být. Nechci, abys to musela prožívat. A taky si myslím, že se k tobě Waydan skvěle hodí. A navíc, rád uvidím Satana, jak mu bude sloužit,“ dodal.*

Vstala jsem a popadla NPR, které leželo v poličce na straně, kde byl Waydan. Už neměl svatozář ani křídla a vypadal jako démon, aniž by měl rohy. Tentokrát jsem pro to ale nešla, abych snila o Waydanovi. Hledala jsem Leviathana.

Nalistovala jsem ho a prohlížela si všechny jeho možné podoby, které uměl měnit. Lidskou, ve které vypadal jako roztomilý kluk. Trochu naivní, ale to už jsem věděla, že není.

Potom jsem otočila na další stránku, kde měl podobu, jakou na něm vídám denně, takže mě nijak nepřekvapila, ale zkoumala jsem rysy jeho obličeje a porovnávala je se svými v zrcadle. Bylo to těžké, když jsem v sobě viděla i Lilith a Lucifera, ale možná že bych i mohla být jeho dcera. Mám jeho milý oči.

A nakonec jsem se podívala na jeho démonskou stránku, kde vypadal fakt cool. Možná už chápu, co na něm matka vidí. Bez těch brýlí a jako démon nevypadal vůbec jako ťuňta. Dokonce i rohy měl pořádný a… *Ach bože, moje rohy mají stejný tvar jako ty jeho?!*

Prudce jsem vstala a letěla k velkému zrcadlu, proměnila se do svojí démonský podoby a zírala na svoje o kapku větší rohy, než mám v tý polo–démonský. A nemohla jsem věřit vlastním očím. „On je asi můj táta Leviathan," pronesla jsem trochu zoufale.

V tom se rozletěly dveře a do pokoje vlítnul Roth. Dneska se mnou nebyl přes noc, ale chodil mě často kontrolovat a nebo se mnou byl než jsem usnula, aby mi nebylo smutno. Včera tedy se mnou nebyl, protože jsem chtěla být sama, ale asi už měl o mě strach, když jsem po snídani zmizela a u oběda se tvářila jako blázen, co pořád hypnotizuje Leviho u stolu.

Zavřel za sebou dveře, sedl si ke mně na postel a zírajíc na NPR a na Leviho démonskou podobu na obrázku řekl: „A ven s tím, co se děje. Jsi divná." Dala jsem si na čas, pak jsem se odvážila podívat se mu do očí.

„Dozvěděla jsem se něco, co nemůžu jen tak někomu říct, ale je to fakt bomba a já to nedokážu zpracovat. Obrátilo mi to život o 180 stupňů. A to i když to tak nakonec nebude," začala jsem.

„Já nejsem jen tak někdo. Mě můžeš říct všechno, tak šup," naléhal. Měl klidný hlas. Věděla jsem, že mě nezradí, ale říct to nahlas? Nedokážu si to zatím ani představit, natož to říct.

„Levi je asi můj otec," vypadlo ze mě. On na mě chvíli zíral jako na cvoka a pak se hlasitě rozesmál. „Nesměj se, je to pravda. Načapala jsem je s Lilith no… a ona mi tohle řekla. Prý to spolu táhnou staletí. Dala mu svojí duši," dodala jsem.

Roth se přestal smát, dvakrát mrknul a pořád na mě koukal. „Cože? Načapalas je jako když to…?" vysoukal ze sebe nakonec.

„Ne úplně. Ale je to tak," odpověděla jsem. On se zamyslel.

„No, vlastně, než jsem přišel s bráchou sem, běhal za ní. Myslel jsem si… no… že je nějaká succuba. Byla fakt sexy, nedivil jsem se, že za ní běhal. Vlastně jí chtěl snad každej démon. Myslím, že si to rozdala stejně s každým tady… ehm," řekl a podíval se na mě, jak na něj vyjeveně civím.

„Jako i s tebou?" vyprskla jsem.

„Neblázni, se mnou ne. Já jsem s bráchou přišel až po Luciferovi. Nebo spíš těsně před ním. Když se tu zjevil, ti dva se hned spojili jak magnety. Neuplynul ani měsíc a už se brali. Pak začaly pevný pravidla a docela přísnej pracovní řád. Rozděloval hodnosti, tituly a vládnul. Byl to bůh, museli jsme ho následovat. Předtím to bylo jenom horký a pustý místo bez řádu.

Vlastně je dobře, že si to vzal na starost. Naše životy byly o ničem. Trestání duší hříšníků nám dalo nějakej smysl. Předtím jsme jenom byli a dělali co jsme chtěli. Byl to chaos, Rinko. Šílenost. Už mi to nepřijde ani reálný.

Lilith vytvářela démony svojí magií tady a starala se o ně. A tam, kde jsem žil já, tam jsme se množili jako blechy. Čerti s démonama a tak. Hlava nehlava.

Společně s Lucem vybudovali Thallaran, kam všechny démony a čerty nahnali a začala nová éra. No a necelej rok na to ses narodila ty. Byla to velká láska. Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že by milovala někoho jinýho a ještě ke všemu Leviathana. Se na něj podívej," dodal.

„Co je s ním?" Divila jsem se jeho komentáři.

„Lilith je zralá, nádherná, sexy ženská," procedil.

„Kroť se, mluvíš o mojí matce," sykla jsem na něj. On se pousmál a přikývl.

„No prostě jak jsem řekl. A Leviathan je… je jak kostnatej malíček mezi tlustýma prstama," prohlásil. Já vyprskla smíchy. Zajímavý přirovnání. „Ne, že by byl vychrtlej nebo tak něco, ale co má on, že to sebralo takovou démonku jako je Lilith?" zeptal se.

„Je přitažlivej," přiznala jsem po chvilce ticha. Překvapeně se na mě podíval. „Co je?" sykla jsem.

„Čím?" vyzvídal.

„Nevím. Je sexy. Stydím se to říkat, když je to možná můj táta, ale dvořil se mi, nevěděla jsem to. A jo, byla jsem do něj zamilovaná. Nevýhoda nesmrtelnosti je mladistvý vzhled. Dost to mate mozek. Ale je to tak, je pěknej," hájila jsem se.

„Jo no," dodal.

„A když si sundá brýle… Můj táta je sice pořádnej démon. Satan taky, ale jejich charakter… chci říct, táta je známý pro svojí pýchu a Satan pro svoje ego. Oba jsou to sukničkáři nejvyšší kategorie, workoholici a prostě typický kohouti, co si budou porovnávat peří. A to ženská nechce pro život.

Chce, aby jí někdo upřímně miloval, vnímal její potřeby a občas je upřednostnil i před svými vlastními. Aby jí byl věrný a znal svojí hodnotu, aniž by si musel pořád něco dokazovat a Leviathan takový zjevně je. Moje máma by si tohle nevymyslela.

Řekla, že jí nikdy nepodvedl. Vždycky při ní stál. A když si vzpomenu na naše námluvy, taky se choval slušně. Mluvil o mě někdy špatně?" zeptala jsem se.

„Ne, nikdy. Vždycky mluvil hezky. Když si tak vzpomínám, zdál se mi jako když ho pořád něco bolí. Musel kvůli Lilith hrozně trpět. Jestli jí celou dobu miloval a myslel, že jsi jeho…" řekl a já přikývla.

„Tak jí nechal jít," dodala jsem.

„Ale proč ho opustila, když s ním byla šťastná a vzala si Lucifera?" spekuloval.

„Tak já nevím, třeba se do něj zamilovala a s Leviathanem to nemělo budoucnost. Oba byli jen chudí milenci. Ale Lucifer jí mohl dát moc. Nedokázal se o ní tak dobře postarat, a tak jí nechal jít, aby jí Lucifer zabezpečil a mě. A proto teď s Levim plánuje velký věci. Ne, že by se mu chtěli mstít, ale myslím, že spolu chtějí konečně utéct," došlo mi.

Astaroth se na mě překvapeně podíval. „Jak?" zeptal se. Uvědomila jsem si, že tohle už je moc. Že bych o tom neměla mluvit. I když vím, že by to nikomu neřekl, tohle není něco, co bych měla brát na lehkou váhu. Navíc tomu sama pořádně nerozumím.

„Nevím. Každopádně se teď snažím o to poznat, komu jsem víc podobná. Ale je to těžký. Ale zjistila jsem, že mám rohy jako on. Teda tvarem, což je zvláštní, protože rohy se dědí po otcích, že?" zmínila jsem, abych změnila téma. On si přitáhl tu knížku k sobě, zadíval se na Leviho a pak na moje mini rohy se stejným tvarem a zavrtěl hlavou.

„Ne nutně. Dědí se i po matce. A Lilith je má… gazelí," dodal.

„Přesně jako Lucifer. Tak po kom sakra mám stočený růžky, když ne po rodičích? Tohle je jasnej důkaz, že jsem jeho dcera," opáčila jsem. Roth na mě střídavě koukal a střídavě na Leviho v knížce.

„Ne, hele, můj brácha Asmodeus má taky jiný rohy než já. Vlastně ani nevím po kom je má, protože ani máma a ani táta takový neměli," objasnil. Trochu se mi ulevilo, ale ne moc. Už jsem si byla skoro jistá tím, že je Levi můj otec.

„To je síla," řekl najednou. „Koukám, že se s tebou život fakt nesere, co?" zmínil.

„To ne," odpověděla jsem sklesle. On se ale usmál.

„Počkej, ale to znamená, že to je dobře. Třeba to dělá bůh, aby tě mučil za to, že jsi jeho vnučka. Musíš být. Bůh by to věděl, kdybys nebyla. A

Lucifer by to taky poznal, kdyby měl cizí kuře v hnízdě. Už jsi zkoumala jeho profil?“ zeptal se.

Já zavrtěla hlavou. Měla jsem plnou hlavu toho to vyvrátit spíš než potvrdit. „Tak najdi jeho,“ řekl a pomohl mi listovat. A když jsem se na jeho fotku podívala, cítila jsem něco, co u Leviho fotky ne. Cítila jsem malé vibrace. Byl to sálající *Modrý Plamen*, který měl totožnou barvu s tím jeho.

„Musím být jeho dcera,“ zašeptala jsem. Roth přikývl.

„To víš, že jsi. Chápu, že tě to rozhodilo, ale podívej se pořádně. Vždyť jsi jako bys mu z oka vypadla. Máš jeho řasy, jeho rty. Dokonce když se usměješ, tak i jeho vrásky. A čert vem tvar rohů, to si roste jak chce. Máš barvu jeho plamene. A navíc, nepotřebuješ testy, abys to věděla. Hlavní je, jak to cítíš. A taky si takhle můžeš vybrat,“ dodal.

Dost se mi ulevilo. I když… moje povaha byla jiná než Lilith a Lucifera. Spíš byla podobná s tou Leviho. *Ne!! Nejsi jeho dcera!!* „No tak, nebuď labuť, prcku,“ řekl a přitáhl si mě k sobě, aby mě objal. „Někdo nemá žádnýho tatínka a ty máš dva. Buď ráda,“ řekl.

Prcku? Řekl mi prcku? To mě donutilo si na něco vzpomenout. Ta vzpomínka teď byla jako bych dostala facku. *Bylo mi možná sedm. Seděla jsem na vysoké židli, nohy mi visely ve vzduchu, a na stole ležely dvě karty, které mi právě rozdal. Leviathan seděl naproti, tmavé oblečení, jako vždycky a výraz měl klidný ale soustředěný.*

„Tak se podívej co máš,“ řekl mírně a jedním prstem mi přisunul karty blíž. „Ale nikomu je neukazuj. To je tvoje tajemství. Jasný?“ řekl. Přikývla jsem a rozesmála se. Pro mě to byla hra. Pro něj ne.

„Poker je o strategii a logickým uvažování,“ pokračoval, jako by mi vyprávěl pohádku na dobrou noc. Hodil na stůl žeton a naklonil se trochu blíž. „Tak co, troufneš si na mě?“ zeptal se.

„Mám dvě stejný!“ vypískla jsem nadšeně. On se tiše zasmál, ale zakroutil hlavou.

„Takhle tě všichni přečtou, prcku. Schovej ten úsměv a nedávej najevo, co víš. Jinak tě stáhnou z kůže,“ řekl. Natáhl ruku a upravil mi neposlušný pramínek vlasů za ucho. „Ale dneska ne. Dneska jsi chráněná,“ dodal.

Matka stála mezi dveřmi a usmívala se. Levi se na ní podíval a taky se usmál. Teď bych ten pohled pochopila spíš. Předtím jsem se na ní jen otočila a zase se věnovala kartám. Tak jako on krátce na to, co Lilith zmizela ve dveřích. Ten den jsem vyhrála. Nebo možná chtěl, abych si to myslela. Teď mám pocit, že ten, kdo

mě kdysi učil neukazovat city, mě možná miloval víc, než si kdy sám dovolil přiznat.

A pak tu byla chvíle, kdy jsme si hráli aniž by mě hlídal. Prostě si mě odchytl na chodbě a zeptal se mě, jestli si s ním nechci zahrát. Že už ho určitě porazím, když mě učil i Lucifer. Líbil se mi, tak jsem řekla, že jo.

Je pravda, že se snažil se mnou navázat kontakt tak nějak vždycky, což jsem nikdy nechápala, když o mě neměl zájem. Byla jsem na něj moc mladá.

Seděli jsme zase naproti sobě, v prázdném salonku s těžkými závěsy. Na stole ležely dvě karty. Vzala jsem je do ruky a snažila se neudělat žádný výraz. „Je zvláštní to hrát s tebou po těch letech," řekl tiše. Pozoroval mě s tím zvláštním pohledem, jako by se mi snažil nahlédnout pod kůži. „Dřív jsi je držela obráceně," zmínil.

„Teď je držím líp než ty," odsekla jsem a hodila žeton na stůl. Zasmál se, ale ne pobaveně. Spíš smutně.

„To bych netvrdil, prcku," řekl. Říkal mi tak, když jsem byla malá, ale teď jsem se cítila jinak. Starší. Jistější. A možná trochu zmatená. Nechtěla jsem pro něj být prcek, ale žena.

On si mě dál měřil pohledem. Ale tvářil se spokojeně a tak nějak jako bych se mu líbila. Vyděsilo mě to a zmátlo. Uchvátilo a všechno najednou. A asi to na mě bylo vidět.

„Co jsem řekl?" zeptal se. „Na tuhle hru a obecně na tenhle svět musíš být ostrá jako břitva. Nikdo tě nebude šetřit jen proto, že jsi hezká," zmínil. Zvedla jsem k němu překvapeně oči a byla celá pryč z toho, že o mě řekl, že jsem hezká.

Zrudla jsem a rozbušilo se mi srdce. Neřekl to tak, aby mě sváděl. Ale v tu chvíli jsem to slyšela jinak. Možná, že mu to nedošlo. To, že už jsem velká a že by mě mohl přitahovat.

„Copak? Jsi nějak potichu. Nechceš už hrát?" vyzvídal. Já jsem se na něj podívala a dívala se na něj. On se usmál a natáhl se přes stůl, aby mi zase upravil pramen vlasů za ucho, což mě úplně odrovnalo. Byl to vrchol mého sexuálního života kdysi.

„Jsi čím dál tím podobnější mámě," řekl ještě.

„T-to je dobře, nebo špatně?" prohlásila jsem. On se pousmál a přikývl.

„Moc dobře," odpověděl.

Ten večer jsem prohrála. A poprvé mi to bylo jedno. Protože jsem celou dobu nehrála o výhru, ale o jeho pozornost. Co nejvíc jsem to natahovala, abych mohla být s ním, ale to mi nevyšlo.

Možná nějaká malá část mě chtěla, aby to byla pravda. Aby byl Levi můj táta. Ale pak tu byl Lucifer – můj tatínek, který ať je jakýkoli manžel, milenec, chlap, cokoli, mě vždycky upřímně miloval. I když mi zakazoval být s Waydanem. Ale teď už jsem to chápala. Je to trochu divný, i když ne tak moc špatný.

„Jsi ok? Nějak jsi ztuhla," zeptal se mě Roth a já přikývla.

„Jo, jen jsem si na něco vzpomněla," odpověděla jsem, chytla ho za ruku a stáhla k sobě na postel. On nejspíš čekal, co ze mě zase vypadne. „Víš vůbec kolik máš dětí, Rothe?" zeptala jsem se ho. On na mě koukal jak puk a pak se rozesmál.

„O žádných nevím," odbyl mě. Možná nelhal, kdyby to věděl, postaral by se, ale mě bylo jasný, že jich má minimálně tucet. A zvlášť, když mi vyprávěl, odkud pochází. Démoni prostě takoví byli a zvlášť chlapi – prostopášníci. I když, co to říkám. Byli takoví všichni včetně mojí matky a kamarádky Lexi. *Až na Leviathana a mě…*

„Levi je podle tebe divnej, protože je jinej. Není jako ostatní, neohne, co se hýbe. Je věrný, klidnější. Aspoň asi ve vztahu. V posteli to s ním nuda taky nebude, to by to s ním matka nevydržela a… já jsem ten oheň taky zažila, když mě políbil," zmínila jsem. On se nadechl, že něco řekne, ale přerušila jsem ho.

„Ne! Odpusť si ten komentář. Prosím," štěkla jsem. On teda přikývl a mlčel. „Jde o to, že i když mě vychoval Lucifer s Lilith po svým a oba jsou divoký extroverti, stejně jsem jako Levi introvertní kliďas. Jsem skoro jako bych měla duši. Ani démon, ani anděl. Mám po něm rohy…" pokračovala jsem.

„Rinko," zastavil mě. „A co když je teda tvůj táta, co bys dělala? Jak by ses cítila?" vyzvídal.

„Nemůžu uvěřit tomu, že miluje mojí mámu. Já to nechápu. Asi se z toho zcvoknu. Je to všechno tak na hlavu, Rothe. Asi to nechám být. Nechci vědět, že není Lucifer můj otec. A nechci ani vědět, že to není Levi. Neustála bych to. Sice je budu už do konce života porovnávat a budu to pořád hrotit, ale teď mám víc, než budu mít až to zjistím," objasnila jsem.

„Vždyť ti to říkám. Máš dva tatínky. Sice o tom ten jeden neví, ale máš to ve svých rukách. A moc s sebou přináší vždycky potíže a tíhu. Aspoň už chápeš před čím Waydan utekl. A ty to taky můžeš kdykoli rozseknout. Teď je to čerstvý, nech si to projít hlavou," našeptával.

Dívala jsem se mu mlčky do očí a na rty, které mi řekly takovou chytrou věc. *Od kdy je tak moudrej? Od kdy je tak zodpovědnej? A proč je sakra tak hezkej?* Chtěla jsem ho políbit, ale prudce jsem vstala místo toho.

„Jsem úplně mimo. Můj mozek prostě nepřemýšlí racionálně. Všechno je rozbitý. Co mám dělat? Potřebuju pauzu. Asi uteču z domova," prskala jsem, zatímco jsem chodila kolečka po místnosti. Roth se rozesmál.

„Co ti je? Pojď si se mnou dát skleničku na nervy. Uklidníš se trochu," navrhnul. Podívala jsem se na něj jako na idiota. *Ještě to tak.* „Co je?" Divil se, když ten můj pohled, že to byl debilní nápad trval.

„Co je? Rothe, jsem celá nějaká rozbitá. Víš, že tě chci a chceš se se mnou napít? Teď, když udělám skoro cokoli, abych na to chvíli nemyslela? Měl bys radši jít. Potřebuju být sama," štěkla jsem.

„Chceš mě? Jakože… ou až tak?" Divil se tomu, co jsem řekla. Vytřeštila jsem oči. *Já to řekla nahlas? No nazdar. Možná se zas tak od těch démonů prostopášníků neliším. Ještě, že nemám duši, už by bylo po ní.*

„Dobře, já jdu. Ale kdyby cokoli, tak mi dej vědět, ano? Nechci, abys na to byla sama," řekl a šel ke dveřím. Nicméně neodešel by, dokud mu to neodkývám.

„Slibuju. A jako první věc promluvím s Leviathanem. Využiju toho, že tu táta… teda Lucifer není a pak uvidím co dál," řekla jsem. On přikývl.

„Tak jo. Drž se. A mimochodem, stačí říct a jsem tvůj," řekl, poslal mi vzdušnou pusu a odešel.

Lucifer zatím oběhal pár svých známých v Nebi, kteří mu dlužili laskavost, aby se poptal na tu nepříjemnost, která potkala jeho bratra. Zastavil se u Zuriela, ale ten pokrčil rameny.

Potom šel za Samaelem, který taky přísahal, že nic neví. Mířil si to za Razielem, ale cestou potkal Zariela, který mu taky odpověděl nijak. „Copak tu vážně nikdo neví, jak se do tohohle blázince narodil?" povzdychl si.

Nakonec dorazil k bráně do Stříbrného Města, kam bez boha jako démon nemá přístup. Teoreticky jo, ale poslouchal by pak týden řeči, na které neměl náladu. A tak zazvonil na boží zvonek a čekal, až si ho otec přijde vyzvednout.

Věděl, že se od něj normální odpovědi nedočká, a tak to z něj hodlal dostat lstí, nebo to doslova vyštrachat někde v jeho kanclu. Někde na to snad musí být návod, no ne?

Bůh mu přišel otevřít a zatímco odemykal bránu, dával mu svými výrazy dost jasně najevo, že ho nevidí rád a že nemá čas na dlouhý rozhovory a ani náladu.

Lucifer se křenil od ucha k uchu. Rád tátu zlobil a prudil. Tak jako každého. Někdy byl hravý jako malý kluk. „Waydanovi už rostou rohy," zmínil cestou do paláce. Bůh mlčel, tak Luc přitvrdil. „Ochutnal duši a ovládnul se. Nicméně, vypadal, že mu chutnala," pokračoval.

Bůh se na něj podíval a pak zpátky na cestu a stále mlčel. Luce už to přestalo bavit. „Přece bys nechtěl, aby měl takovej démon jako je Waydan tady nahoře boží dítě. Nezahanbuje to tu tvojí Ludmilu? A to ti nevadí, že tvoje žena čeká dítě s jiným chlapem?" rýpal do něj pořád.

Bůh se zastavil a podíval se výhružně na Lucifera. „Je to tak, jak to je, Lucifere. Nevadí mi to, protože vzniklo čistě a bez hříchů a jeho potomstvo jsem vždycky chtěl a potřeboval. Nebe ho potřebovalo, když ty ses zničil a on tě následoval," odpověděl. Lucifer zpozorněl.

„Jak jako čistě a bez hříchů?" tahal z něj a netrpělivě čekal, až to z otce vypadne.

„A nezahanbuje jí to, protože Waydan byl tou dobou nejčistší bytost v Nebi. Ona přece nemůže za to, co se stalo," dodal.

„Jak otěhotněla? Už odpověz!" naléhal. Bůh se pousmál.

„Tak jak má otěhotnět každá andělka, když se provdá," řekl. Luc se pousmál.

„He, ale ona se za něj přece nevdala. Utekl. Chceš mi tím říct, že to bylo nemanželský dítě? Proto sis jí vzal?" rýpnul si, ale kápnul na to. Bůh jen přikývl, což Lucifera úplně vyděsilo. „T-to dítě je vážně jeho?" zeptal se.

„No jasně, proč bych si to asi vymýšlel, ty hlavo čertovská?" prohlásil. Lucifer ztratil slova a s nimi i na chvíli dech.

„Jak jsi to udělal? Proč jsi mu to udělal, když o tom ani nevěděl a neměl o to zájem?" prskal na něj nasupeně. Tentokrát se vážně zlobil.

„Já? Co já s tím mám společného?" řekl. Lucifer byl zmatený.

„A kdo asi? Já nevím, jak to funguje to tvoje… jak tomu říkáš úplně bez hříchu. Pokud vím, Waydan se jí ani nedotkl. Nešukal s ní. Tím jsem si jistej," pokračoval. Bůh se pokřižoval.

„Pro Kristovy rány, takový slovo… jasně, že to nedělal. Tím jsem si taky jistý," odpověděl, ale zase mu nic pořádného neřekl. Lucifer už ztrácel trpělivost.

„Jak otěhotní andělka v Nebi po svatbě bez hříchu, otče?“ zeptal se klidně, ale držel se, aby minimálně neshořel vzteky.

„Když zanechá jiskru života,“ odpověděl konečně. Lucifer se na něj podíval jako na blázna.

„Jiskra života? Co to jako je a jak by to udělal? Jestli se takhle množí andělé, pak se divím, že tu nemáte plný Nebe svatých,“ prskal. Bůh ho jen s klidem a úsměvem ve tváři pozoroval.

„Normálně, když se chtějí andělé rozmnožit, tak musí anděl vytvořit jakousi jiskru, která pochází z jeho nitra. Podpoří to magie Božího Světla, kterou mají svatí v sobě. Ta jiskra vzniká z intenzivní vnitřní energie, kterou anděl vyzařuje, když je v silném emočním, nebo duchovním stavu.

Běžně se to děje jako posvatební rituál při modlitbách. Tahle jiskra je čistá, bez hříchu, protože nevzniká fyzickým spojením, ale jako esence samotné bytosti, která může zasáhnout jiného anděla a zplodit nové bytí. Je to něco jako energetický otisk, který se přenáší a spojí s jinou bytostí. Muž tu jiskru přenáší na svou ženu.

Ve Waydanově případě, jeho vnitřní boj a výčitky během útěku z Nebe vytvořily právě takovou jiskru, která se přichytila na ženu, kterou si měl vzít. A tak vzniklo dítě — čisté, bez hříchu, a přesto s jeho esencí.

Nebe není plné svatých jen proto, že rozmnožování vyžaduje tenhle specifický proces. To není něco, co se děje automaticky nebo často. Je to vzácné a náročné, vyžaduje to intenzitu, kterou ne každý dosáhne,“ objasnil.

Luciferovi se podlomila kolena a na chvilku zavrávoral. „Ty jsi tomu pomohl, že jo? Všiml sis příležitosti, protože ta jiskra by se na ní nedostala jen tak, protože jí ze sebe vyždímal. Ty jsi jí na ní přenesl. Využil jsi toho a oplodnil jsi jí tím. A tomu říkáš bez hříchu?

Jsi horší než Ďas. Jsi lhář, manipulátor. Božskej bastard bez morálky. Šílenej loutkař, co jen tahá za nitky a tváří se jako spasitel. Univerzální zlo v bílý róbě. Pod tvým světlem jsou největší stíny a to máš prosím pěkně čistou duši… Nemám slov a nikdy tohle Waydanovi neřeknu a ty taky ne. Zničilo by ho to. Zrovna konečně začal žít. Štěstí, že ti neuvěří, že to dítě je jeho.

Jestli mu to řekneš, donutím tě toho litovat. Udělám z něj vládce Pekla, provdám za něj svojí dceru a donutím tě sledovat, jak se z tvýho milovanýho anděla stane démon, co bude s chutí pálit tvoje svatý a tvoje pokrytecký království. A víš co? Nakonec za tebou přijde sám a vytrhne ti z

hrudi to tvoje slavný Světlo, který pak přitáhne do Pekla místo slunce, Nejvyšší," prohlásil a ironicky se mu poklonil, než zmizel. Bůh tam stál jako opařený.

„Tak co?" seběhl se k němu netrpělivě Waydan, hned, jak se Lucifer objevil ve dveřích. Ten se na něj usmál od ucha k uchu a ukázal mu, co drží v rukách. V každé za hrdlo měl jednu láhev. Byla to jako vždy nějaká špičková a předražená pálenka.

„Tatínek, lže jako když tiskne a mlží. Nemůžeš mu věřit ani slovo. A samozřejmě, že mi nic neřekl. Beztak to byla jen zoufalá snaha o to tě dostat zpátky do Nebe. Přitom už by se na tebe díval skrze prsty, protože jsi teď hříšník," pronesl, přehodil Waydanovi paži kolem ramen a vedl ho na terasu.

„Jsi sice teď můj voják, ale vážím si tě víc než si kdy on vážil tebe jako svýho syna, bráško. Tak na to, že nemáš konkurenci," řekl, nalil mu do sklenky trochu pálenky a podal mu to do ruky, zatímco naléval sobě, aby si mohli ťuknout.

„A žádnýho nebeskýho bastarda," zmínil Waydan a Luc s úsměvem přikývl.

„Jestli někdy nějaký dítě bude, bude mít rohy a kopyta a bude to můj vnuk. Žádnej nemanželskej bastard, co vzniknul bez hříchu, ale pořádně tak jak se to má správně dělat. Z lásky!" dodal jako by si to fakt přál a vypil obsah skleničky na ex.

Waydan na něj překvapeně koukal, zatímco se Luc nalejval jako by tankoval svojí motorku a nenápadně se pousmál. „To zní jako, že mám jiskru naděje," prohlásil. Luc se na něj podíval.

„Jaká jiskra zase? Ne, nechci o žádných jiskrách už ani slyšet," odsekl a plácnul sebou s úlevným výdechem do křesla. „Tak co ty, lamači ženských srdcí? Jak ti je?" zeptal se. Waydan pokrčil rameny. „Vždyť ti odpustila ne? Tak se tím nestresuj," komentoval suše.

„Pořád platí ta tvoje nabídka, že mi dáš svůj Divinitas?" zeptal se Luc po chvilce, co slavili, že Waydan není nechtěným otcem.

„Jo. Kde to mám podepsat?" řekl a čekal, až na něj Luc vybalí smlouvu.

„He, smlouvu ještě nemám," odpověděl. Waydan se jen usmál a nic neříkal. „Ale jdu jí udělat," prohlásil, napil se v rychlosti pálenky a utíkal někam dovnitř.

Waydan nad bratrem zavrtěl s úsměvem hlavou a natáhl se pro svojí skleničku. Vypadalo to, že ho začíná mít omotaného kolem prstu. A to mu ještě ani nevykoukly rohy z vlasů. Byly to prostě silné osobnosti a tyhle negativní vlastnosti měli kluci po otci.

Já jsem už zase stála před dveřmi do Leviathanova sídla a odhodlávala se jít dovnitř. *Ale co když se tam někde zase muchluje s mámou?* „Jdi!!“ popohnala jsem se a vešla jsem dovnitř.

Dveře zavrzaly, až se ten zvuk mlátil o stěny chodeb, že to bylo děsivý. Všude byla tma a nikde nikdo. I jeho patro bylo hodně… introvertní. Došla jsem až do haly, kde předtím seděl na trůnu.

„Levi?“ zavolala jsem nesměle. Můj hlas se rozléhal sálem, že to bylo jako bych ho snad mohla chytit. V tom se z chodby, ze které předtím vyšla máma, vynořil on a díval se na mě tak zvláštně.

„Rinko,“ zašeptal a šel mi naproti. Ani koutkem nepohnul. „Chceš ode mě odpovědi?“ zeptal se. Přikývla jsem.

„Chci si jenom otevřeně promluvit. Jsi ochotný mi říct svůj příběh?“ vyzvídala jsem. On se pousmál a přikývl. „Máma říkala, že… tak ty jí vážně miluješ?“ vypadlo ze mě.

On se pousmál a popostrčil si brýle výš, ale zase mu sklouzly dolů, tak si je prostě sundal a dal do kapsy. Zírala jsem na něj jak z jara, protože on byl bez těch sklíček úplně jiný.

„Až za hrob,“ odpověděl a povzdychl si.

„Proč jsi jí nechal odejít teda? Proč jsi jí dal Luciferovi?“ tahala jsem z něj. Dal si na čas s odpovědí.

„Chtěl jsem jí zkrátka dopřát trochu luxusu, který jsem jí nemohl dát,“ odpověděl prostě.

„A to bylo co?“ pokračovala jsem.

„Měl čistou duši, moc a toužil po ní. Žárlil jsem, ale chtěl jsem pro ní vždycky to nejlepší. Směla ochutnat jeho duši, zajistil jí, postavil pro ní a pro sebe impérium. Měl přístup k Nebi i k Ráji. Dokázal jí prostě zabavit,“ řekl.

„Ale ne jí udělat šťastnou. Chvíli jí to možná stačilo, ale to nebylo to, co chtěla. Chtěla tebe,“ zmínila jsem. Mlčky na mě koukal. Možná to bylo pro něj taky nepříjemný o ní takhle se mnou mluvit.

Leviathan si promnul kořen nosu špičkami prstů sepjatých rukou k sobě a zhluboka si povzdychl. Vypadalo to, jako kdybych ho těma otázkama už unavila.

„Taky mě měla. Kdykoli chtěla," odpověděl.

„A chtěla? I když byla s ním?" vyzvídala jsem. On na mě jen koukal a nic neříkal. Pak jen zavrtěl hlavou.

„Dlouho ne. Bála se, protože ses narodila ty a nechtěla, aby měl někdo pochybnosti. A taky proto, že se do něj zamilovala. Nebyla to lež, Rinko. Tvoje máma není žádná ďábelská mrcha. A to, co cítila kdysi k Luciferovi byla láska. Proto jsem jí teda nakonec nechal jít," objasnil.

„A co ty? Jak ses přes to dostal?" zeptala jsem se.

„Jestli chceš ode mě radu, jak překonat zakázanou lásku a tu spalující touhu někde tady," řekl a ťuknul mi lehce prstem na hruď. „Pak tě asi zklamu, protože jsem nic takovýho nikdy neobjevil. Jen Divinitas, se kterým jsem si hrál a různě ho upravoval, abych se tím úplně nezničil. Ale taky to není žádnej zázrak, prcku," řekl.

Rozbušilo se mi srdce, když mi tak řekl. „A ty… ty si myslíš, že bych mohla být tvoje? Upřímně mi řekni, jestli ty věříš tomu, že jsem tvoje," zašeptala jsem. Díval se mi do očí tak, že mě jeho pohled spaloval. Mít duši, už by se připekla zevnitř k mýmu masu.

„Roky jsem si nepřál nic jinýho. Doufal jsem, modlil jsem se, ale pak mi došlo, že to ze mě tvýho tátu neudělá. Chtěl jsem aspoň být s tebou, ale to taky nešlo. Ne tak, aby to nebylo podezřelý. Neodpustil bych si, kdybych ti zničil život a tvojí mámě jenom proto, že jsem ti chtěl dělat tátu.

A abych ti odpověděl… nikdy jsem nad tím takhle nepřemýšlel. Pro mě jsi moje i když třeba nejsi. A upřímně jsem se bál na tu otázku znát odpověď. Strašně moc jsem se bál to vidět černý na bílým, že nejsi moje. A bojím se si něco i myslet.

Tohle je na tobě a Lilith. A jestli ty to chceš vědět jistě, nebudu ti v tom nijak bránit. Nějak to unesu tak jako ty tohle zjištění. Taky to muselo být pro tebe šokující. Já jsem nechtěl, abys to zjistila takhle. Hodněkrát jsem si představoval, jak ti něco takovýho řeknu. Ale nikdy na to nebyla vhodná doba. Nikdy," dodal.

Já na něj se slzami v očích zírala. „Neusnadňuješ mi to, víš o tom? Asi jsem se v tobě spletla. Jsi vážně skvělej a jsem ráda, že tě znám. A taky, že v tobě má máma takovou oporu," prohlásila jsem a padla jsem mu do náruče. Jeho oči se taky zalily slzami a pak mě objal.

„Ty jí máš taky, prcku. Miluju tě. Vážně," šeptal mi do ucha. A to byl ten moment, kdy jsem se rozhodla, že to nechci vědět. Nechci vědět, že tenhle démon není můj táta. I když jsem měla Lucifera jako otce taky ráda, nebyla jsem připravená tak rychle ztratit něco, co jsem teprve teď získala. A taky jsem nechtěla, aby z toho byl smutný on a máma.

Když jsem se od něj odtáhla, utřel mi bříšky palců slzy a já se zasmála nad absurditou té situace. „Mám rohy po tobě," prohlásila jsem z ničeho nic a ukázala na ně prstem. Chtěla jsem ho trochu povzbudit.

On si je prohlídnul a usmál se. „To jo. Jsou stejný, jen menší. Spočítej mi záhyby a pak já spočítám tvoje," navrhnul a sehnul ke mně hlavu. A tak jsem začala, ale brzy jsem se v těch jeho záhybech ztratila. Bylo jich moc.

„Ztratila jsem se u třicítky a to jsem byla zhruba v půlce," odpověděla jsem mu. On mě pohladil po vlasech jako svýho psa a zasmál se.

„Ty jich máš třicet. To znamená, že bych jich měl mít šedesát," řekl.

„Je jejich počet snad dědičnej?" zeptala jsem se a on pokrčil rameny.

„Máš můj tvar očí," řekl zatímco mi na ně civěl. „Ale barvu po mámě," dodal.

„Hm a řasy a pusu po Luciferovi. Jsem prostě hybrid. A co když je to pravda a já jsem nějaká kouzelná směsice vás tří? Tady je přece možný všechno," srandovala jsem. On se taky zasmál.

„Všechno zase úplně ne. Ale to, že máš rohy jako já, když je má máma i Lucifer jiný, to mě celkem zaráží," zmínil.

„Mě taky. Tahle myšlenka, že bys to mohl být ty se mi líbí. Asi si jí vážně nechám," oznámila jsem mu s jistotou.

„Takže si nenecháš dělat test?" ujistil se. Já zavrtěla hlavou. „Určitě? Nemusíš to dělat kvůli mně. Nechci, aby ses tím zbytečně trápila, jasný?" řekl.

„Vždyť jo, nebudu se trápit. Dělám to kvůli sobě. Ale ty to chápeš, viď? Nemusím ti to vysvětlovat," zeptala jsem se.

„Není třeba, pochopil jsem to. Ale chci abys věděla, že ti to nebudu mít za zlý, když si to rozmyslíš. Fakt ne," dodal.

„Hm, beru na vědomí, ale nerozmyslím si to. Spíš bych chtěla dohnat ztracenej čas, jestli máš zájem," zmínila jsem a čekala jsem na jeho reakci.

„Strašně rád," řekl a usmál se na mě.

Rohy jako Ďas a jejich vedlejší účinky

Lucifer s Waydanem se bavili jako by se až teď potkali po dlouhých letech. Pili, vyprávěli si příběhy, smáli se a hráli spolu karty. Lucifer ho učil Poker i Mariáš. Na stole se válela podepsaná smlouva o *Divinitas* a mě. Alespoň jsem byla hodnotná.

„Víš co je ironie? Že jsem stejně jako ty padnul pro lásku a žádnou jsem nedostal," prohlásil Lucifer z ničeho nic. Trochu se mu motal jazyk a ruce, ale pořád míchal karty, i když mu lítaly všude. Waydan mu pomáhal otáčet ty, který odkryly při tom míchání obrázky a podíval se na něj celkem překvapeně.

„Jak to myslíš?" zamručel Waydan a jednu kartu mu vrátil vzhůru nohama. „Ty a Lilith jste přece vždycky byli jako pekelný ideál," zmínil.

Lucifer se uchechtl, tak nějak smutně. „Pekelný jo… to sedí. Ona je nádherná, chytrá a smrtelně nebezpečná. Ale víc mě miloval každý můj stín než ona," prohlásil.

Waydan se zamračil. „To říkáš jen proto, že jsi nalitej a dlouho bez ní," řekl, ale Lucifer zavrtěl hlavou.

„Ne. To je prostě fakt. Jen jsem se to snažil skrývat, abych nevypadal jako blázen," objasnil a jedna karta mu vypadla z ruky přímo do své sklenky. Neřešil to.

„Celej život jsem si myslel, že když budu mocnej vládce, když jí nabídnu všechno, co existuje, bude mě milovat. Ale ona chtěla jenom moc. Možná i chvíli mě, ale jinak. Jen na začátku. Nechtěla mě jako chlapa. Ne tak, jak ty chceš Rinku a jak ona chce tebe. Možná ti to i závidím," dodal.

Waydan ztuhl. Nečekal, že tohle se dozví, když se s ním pořádně napije. Chvíli bylo ticho. Pak Luc zvedl kartu, podíval se na ní, pokrčil rameny a hodil ji na stůl. „Srdcová královna. Asi vtip, co?" Zasmál se nad tou ironií.

Waydan se podíval na kartu a přejel prstem po její hraně. „Spíš osud si z nás dělá prdel," poznamenal suše a přitom sledoval, jak se obraz královny vlní vlivem jeho opilosti. Lucifer se zasmál, ale nebyl to veselý smích.

„Osud? Náš otec a pak lidi, kterým věříme. Už od samýho začátku jsem měl pocit, že jsem její srdce nikdy neměl," pokračoval Lucifer pomalu, jako

by vážil každé slovo. „Věděl jsem, že tam někdo je. Někdo jinej. Ale nikdy jsem nechtěl vědět, kdo to je. Asi proto, že bych to nedokázal unést. Než jsem jí poznal, někoho měla a byla už bez duše," řekl.

Waydan na něj nechápavě zíral. „A proč jsi to vůbec toleroval? Proč jsi neodešel?" Divil se. Lucifer se na něj podíval.

„Protože jsem jí miloval. A tohle je láska, co nemá podmínky, o který jsem ti vyprávěl. Nechtěl jsem jí ztratit. Myslel jsem, že bude šťastná, když si bude moct dělat co chce a s kým chce. Žárlil jsem a dělal jsem jí to pak taky, ale byla to kravina. Dělat takový věci na truc. Vlastně jsem nikdy nikoho jinýho ani nechtěl.

Ale teď mi došlo, že jsem jí vlastně nikdy neměl. A bolí mě myšlenka na to, že všechno to hezký, co jsme spolu prožili byla možná jenom lež," dodal s myšlenkou na jejich milování v Ráji, než jsem se narodila, a na jeho útěk z Nebe za ní.

Waydan se ztěžka nadechl, překvapený tím, co slyšel a viděl. On brečí? Nejdřív mu z oka stekla jedna malá slza, ale tu hned následovaly další. I tak měl ale ve tváři úsměv. Byl bolestný, ale byl to úsměv.

Waydan mu položil ruku na rameno, aby ho trochu utěšil. Díval se mu do očí a dával mu najevo, že s ním soucítí. „Rinka…" začal Lucifer zlehka, což Waydana probralo. „Ona je nejlepší věc, kterou jsem kdy stvořil. Ona vznikla z lásky. Aspoň z tý mojí. Já jí chtěl. Strašně moc jsem jí chtěl a ona se narodila. Zázrak," dodal a otřel si slzy z očí.

„Nikdy jsem nechtěl další dítě. Chtěl jsem všechno dát jenom jí. Chránit jí. A proto jsem tu teď s tebou. Chci pro ní to nejlepší a to jsi možná ty. Teda… jsi to určitě ty, ale… proč je všechno tak těžký?" povzdychl si.

Waydan raději mlčel, protože v téhle náladě Lucifer nebyl často. Měl pocit, že když cokoli řekne, přeruší ho a on si všechno rozmyslí, nebo ho zase bude testovat. Takhle si mohl i na chvíli odpočinout. A taky se mohl hodně dozvědět.

„Chci, aby jí ten, komu jí dám jí miloval tak moc jako jí miluju já. Chci, aby měla všechno, protože ona si to zaslouží. Všechno, co já nikdy nemohl mít. Teď mě mrzí, jak jsem s ní mluvil a tlačil jí do rychlý svatby kvůli blbýmu rituálu. Že jsem jí málem provdal za Satana.

Až ty jsi mi otevřel oči. Když jsem viděl, jak moc jí máš rád a co pro ní jsi schopný udělat. Připomíná mi to mě a tak jsem to chtěl. Vím, že jsi pro ní to nejlepší," dodal.

„Takže mi dáš svoje požehnání?“ vyzvídal. Lucifer se na něj podíval, až mu zaschly slzy. Pak se rozesmál a zavrtěl hlavou nad odvahou svého bratra ho takhle využít, když byl na mraky.

„Rád bych, ale nemůžu. Ještě ne. Za jiných okolností už bys ho měl. Je mi líto, že ti to musím udělat. Nejde o test jako spíš o to, že tě potřebuju,“ objasnil a provinile se mu podíval do očí. Waydan přikývl.

„Chceš mě využít do poslední možný vteřiny?“ zeptal se ho zklamaně Waydan. Lucifer přikývl.

„Nechci, ale musím. Zoufalý časy… je to sobecký, hnusný a všechno, ale já vím, že to uděláš a toho se nevzdám. Byl bych blbej,“ objasnil. Waydan přikývl.

„Počítáš ale doufám s tím, že ti to neusnadním? Že budu hledat různý skulinky, příležitosti a všechno, abych si to ulehčil? Vytvářet si šanci, abych se k ní dostal?“ zeptal se. Lucifer přikývl.

„Bože, v to doufám,“ dodal. „Bez toho bych tě měl za hlupáka. A to ani pro sebe nechci. Ale dozvím se, že ses jí dotknul jako chlap před svatbou a před tím, než dostaneš moje požehnání a zabiju tě,“ varoval ho.

Waydan přikývl. „Počítám s tím, že se to nesmíš dozvědět,“ řekl. Lucifer se pousmál. Chvíli mlčel. Pak se zase zasmál a zavrtěl nad ním hlavou. Spíš tak jako, že nemůže uvěřit tomu, že je Waydan skutečný. Že to dokázal – dostat ho do tohohle stavu.

„Beztak už jsi s ní něco měl. Nevěřím tomu, že jsi jí toho už nezbavil. Měl jsi spoustu času i příležitostí. A ona z tebe šílela,“ prohlásil a nalil si ještě trošku do skleničky.

Waydan se na to pořádně napil. Na takový téma měl pocit, že nemá dost alkoholu v krvi. „Tohle je naposledy, co s tebou tyhle věci probírám, aby bylo jasno. Ale jsi naměkko a to mě dost děsí, takovej býváš dost nebezpečnej. Hlavně proto, že už nechci další lupu,“ prohlásil. Lucifer se zasmál a přikývl.

„Jsi můj brácha, divný, že jsi to nečekal,“ řekl.

„Kdo řekl, že jsem to nečekal?“ opáčil. Lucifer se pousmál a přikývl.

„Tak cos mi chtěl říct?“ tahal z něj Lucifer. Už měl zase rty ve skleničce. Waydan si dal chvilku, aby zformuloval větu. Nechtěl, aby to znělo jinak, než mělo. Musel si dávat pozor, protože mluvil zrovna s ním a o mě.

„Nespal jsem s ní. Ale chtěl jsem. Nechybělo málo a udělal bych to. A fakt jsem u toho nemyslel na tebe,“ přiznal malinko provokativně. Lucifera to probralo.

Chvíli vypadal, že se utrhne ze řetězu, pak se zklidnil a pak zase ne. Pralo se to v něm. Nakonec se jen zasmál. Nechtěl, aby nad ním vyhrál, protože věděl, že by to Waydana rozjelo ještě víc, aby ho zas uzemnil a pořád dokola.

„Díky za upřímnost," prohlásil ironicky. „Škoda, že jsem tam nebyl, abych vám to překazil," dodal.

Waydan se uchechtl. „Myslím, že ve skutečnosti bys nás šmíroval, abys věděl, jestli to dělám správně," rýpnul si. Lucifer se zakuckal smíchy, až mu trochu vyletěl alkohol nosem.

„Ty hajzle. Ty se mě fakt nebojíš," smál se a otřel si nos hřbetem ruky.

„Nebojím. Ty bys jí nedal nikomu, kdo by se tě bál," pokrčil rameny Waydan.

„Pravda, ale to, že ses držel zpátky... takovej chtíč, jakej máš v očích, a přesto jsi jí nechal radši bejt... to je vážně něco. Buď jsi fakt tak moc čestnej, nebo impotentní," dráždil ho. Waydan jen protočil panenkami.

„Díky. Jdu si lehnout," zabručel, ale v koutcích mu cukalo. Lucifer se zasmál.

„Ne, ne, teď nikam nejdeš. Zůstaneš se mnou, dokud neusnu, bratře," poručil.

„Ty mě chceš zabít, co?" prohlásil z legrace a sedl si zpátky na místo.

„Ne. Jen tě zocelit," zazubil se Lucifer a pak mu hlava klesla dozadu do opěradla. „Ale dík, že ses mnou dneska ožral. Potřeboval jsem to," dodal. Waydan si povzdychl, nalil si ještě trochu.

„Jo. Já asi taky," řekl. „A víš co bych ještě potřeboval?" zeptal se a tak zvláštně povýšeně se na Luce podíval.

„Je mi to jasný, ale už sklapni, Waydane. Toho impotenta beru zpátky, jo? Klidníme," dodal a opřel se zády o opěrku předstírajíc, že je úplně v klidu.

„Ty hele, když teda nevíš, jestli ti byla Lilith věrná, jak můžeš vědět, že je Rinka tvoje? Třeba bych jí vyhrál i na tom," prohlásil. Lucifer ztuhnul a to tak, že se mu zableskl *Modrý Plamen* v očích.

„Tak s tímhle na mě nechoď! Nikdy!" syknul. „Rinka je moje, nemám o tom nejmenší pochybnosti. Klidně bych za to dal ruku do Božího Světla," zmínil.

Waydan se pousmál. „Jo? Až tak, že bys udělal test?" zeptal se. Lucifer na něj se zaťatými zuby chvíli koukal, než se rozhodl mluvit.

„Vážně to chceš? Tak jo, máš to mít. A až tam bude, že je moje dcera, vychutnám si tě," dodal.

„No tak dobře, vyhráls. Nebudeme dělat testy. Rinka je tvoje, požehnání si zasloužím, nechám se vyždímat a pak si vychutnám já tebe, platí?" prohlásil. Lucifer mu na to dal ruku.

„Kdo s koho. Hra na výdrž," řekl a usmál se. A tak klábosili o všem možným, chlastali jako blázni, hráli ty pitomé karty a nakonec odpadli a spali až do rána.

Bylo půl deváté ráno a na dveře mého pokoje klepala máma. „Můžu k tobě, zlato?" zeptala se a když jsem přikývla, posadila se vedle mě na postel. Zrovna jsem si třídila gumičky do vlasů, kterých jsem měla miliardu a nikdy jsem je nepoužila, protože nenosím culíky ani copánky.

„Už jsi něco jedla?" zeptala se, ale zavrtěla jsem hlavou. „Tak ještě, že jsem přinesla tohle," zmínila a podala mi nějakou sušenku.

„Díky," zamumlala jsem a hned jsem jí načala. Ona mě pohladila po vlasech a dívala se na mě. Jen dívala. A byl to pohled, který mě iritoval. Ne jako vytáčel, ale znervózňoval.

„Mami, já jsem v pohodě. Fakt. Včera jsem o tom mluvila s Levim a je to dobrý. Asi už ti to řekl, co? Teď když tu táta není, tak se vídáte často," vypadlo ze mě, že to znělo trochu jako rýpání. A možná i bylo. Přála jsem jí to, ale pořád podváděla mýho tátu. Teda Lucifera a to se mi nelíbilo.

Vždycky se tak špičkovali a podváděli jeden druhýho, ale nikdy jsem se necítila takhle. Teď jsem měla strach, že je mezi nimi už definitivní konec. A kdyby šlo jen o vztah, čert ho vem, když nefunguje, ale tohle mě děsilo. Bůhví co se stane, když se tihle dva dostanou do sporu. Nebo dokonce i Leviathan.

„Vím, že je toho hodně, co musíš zpracovat. Zjistit, že máš možná jinýho tátu to je samo o sobě šokující, natož, když ten táta má být někdo, koho jsi donedávna považovala za… potenciálního manžela. Ale nechci, aby ses tím trápila. Budu respektovat, když…"

Otočila jsem se na ní. „Neudělám to, mami. Nechci. Už jsme se o tom bavili s Leviathanem a řeknu to i tobě. Nechci to vědět. Na to nejsem připravená a nikdy nebudu. Zničilo by nás to všechny. Jestli se rozhodneš od táty odejít a být s Levim, pak jste v tom jen vy dva. Na mě neber ohledy, zůstanu tady s tátou… s Luciferem.

Nesmí se to dozvědět. Ani že si nejsi jistá. Leviathana by zamordoval. Nejde o nevěru, tu by ti odpustil. I o to, že jsi někoho milovala, ale kdyby zjistil, že možná nejsem jeho a nebo vůbec, zničilo by to v něm poslední kousek dobra, který v sobě má. A já ho miluju, mami. Byl to vždycky můj táta," objasnila jsem a ona přikývla.

„S Levim se můžu vídat pod záminkou přátelství. Už jsme to zkusili a bylo to fajn. Je to divný jenom malinko, ale to časem přejde až si zvyknu. On mě vnímal celej život jako dceru. Ale prosím tě, mami, udělej to opatrně. Neubliž tátovi. Neberte mu co vybudoval. Není to fér. Jestli chceš, promluvím s ním a vyřeším to," navrhla jsem, ale zavrtěla hlavou.

„Jsi hodná, holčičko moje, ale tohle po tobě nechci. Jsou věci, který si musím vyřešit sama," dodala a zvedla se, že půjde.

„Mami," zavolala jsem na ní, když už se rukou dotýkala kliky. Ona se na mě otočila a čekala, co řeknu. „Čemu věříš ty? Myslíš si, že jsem Leviathana, nebo Lucifera? Jen čemu věříš, nechci po tobě fakta," objasnila jsem.

„Fakt vůbec nevím. Někdy mi připomínáš Luce a někdy Leviho. Těžko říct. Kdyby to bylo možný, řekla bych, že jsi obou. Máš v sobě Leviho klid, inteligenci, rozvahu a trpělivost. Jeho rohy, roztomilý oči, smysl pro humor a jeho unikátní pohled.

Ale taky Luciferovo temperament, hrdost, odvahu a cílevědomost. Strategickou mysl, eleganci, vášeň a touhu. Máš jeho plamen a umíš být krutá, když je třeba," dodala.

„A co mám po tobě?" zeptala jsem se.

„Srdce," řekla a odešla. *Pravda, těžko říct. Popsala mě dokonale.* Vážně mě to hodně zajímá, ale musím to vydržet. Tu energii věnovat něčemu jinýmu. Něčemu, co má smysl a není to zničující.

O dva týdny později

Waydan se rozvaloval v koženém křesle ve VIP salónku jako král démonů, i když zatím nebyl. Vedle něj seděly dvě succuby každá z jedné strany a užívaly si ty napínavé hry o duše, které vedl. A taky jeho blízkost.

Rohy už mu byly vidět i z dálky a kroutily se pěkně dovnitř tak, jak si přál. Byly tmavý, matný a těžký, a každým dnem větší a větší. Byly pod přeludem, takže je dokázali vidět jenom démoni.

Zrovna vyhrál další duši. Hrál takhle skoro každý den, akorát na rozdíl od Lucifera hrál s kostkami, který jsem mu dala, než odešel. Před pár dny

prohrál Lucimu spoustu peněz, ale teď se mu zase daří kompenzovat to dušemi, tak se na něj brácha nezlobí.

Succuby se na něj lepily, hladily ho ocasy a sem tam mu něco našeptávaly, ale Waydan se dokázal soustředit na všechno. Jak na sladký řečičky, tak na hry.

Kostky se rozletěly po stole a všichni se podívali na výsledek. Waydan a Succuby se spokojeně pousmáli, zatímco muž sepjal ruce a škemral o milost. Waydan jen tvrdě zavrtěl hlavou. „Na kolena," řekl přísně. Succuby se vzrušeně hihňaly a netrpělivě čekaly, až to Waydan udělá – až si vezme duši toho chudáka, co jí prohrál.

Muž ho poslechl, poklekl a nechal si od Waydana vzít duši, jak bylo předmětem sázky. Vysál jí z něj jako vysavačem do dlaně a uklidil do sametového sáčku na duše, který měl na stole. Normálně je nechá dožít a pak si jejich duši vezme, ale velkým hříšníkům je bral rovnou tak, jak ho naučil bratr.

Muž spadl mrtvý na podlahu. Waydan pak jen mávnul na vysokého chlapíka u schodiště, který jen přistoupil a bez otázek mrtvolu odnesl zadem někam pryč. Waydan se na obě succuby podíval. Každá mu vlepila pusu na tvář a šly zase pracovat.

On se jen spokojeně usmál, přehodil si kostky do dlaně a mrknul na dvě další succuby postávající u baru. Věděl, že z něj nespouštějí oči. Pak na ně udělal gesto, aby přišly.

Lucifer postával opodál, zčásti pobavený, zčásti otrávený. Pozoroval, jak se jeho malý bráška mění ve stvůru, kterou z něj vždycky chtěl mít. A přesto když se Waydan rozesmál až příliš nahlas a přehodil ruce kolem jejich ramen, žárlil.

Na ten jeho žár v očích. Na to, že byl Waydan na vrcholu, zatímco on už to měl všechno za sebou. A taky měl strach, že mu to stoupne do hlavy a ztratí zájem dál bojovat o mě.

Pak se Waydan chystal uklidit kostky do krabičky a podíval se na bratra. „Výborně, démone. Jde ti to fenomenálně. Dneska už je to pátá duše. Dej si na chvilku pauzu. Potřeboval bych, abys něco udělal," řekl a mířil si to za ním.

„A vy jděte makat," syknul na succuby, které se na Waydana lepily. Nicméně se ani nehnuly. Jen se podívaly na Waydana a čekaly, až on to rozhodne.

„Dámy…“ zašeptal Waydan a naznačil, že mají jít. Ony ho poslechly a ladně odešly dolů. Waydan s Luciferem ještě chvíli zírali na jejich ocasy a zadky a pak se na sebe podívali.

„Ehm,“ odkašlal si Lucifer. Waydan si olízl rty a schoval krabičku s kostkami do kapsy.

„Co ode mě potřebuješ?“ zeptal se. Tušil, že si teď bratr vymýšlí, aby ho dostal na chvíli z klubu. Lucifer se na něj zadíval s pozvednutým obočím a naklonil se blíž.

„Tohle místo tě mění, Waydane. A víš co? Je to fascinující sledovat,“ prohlásil. Waydan protočil panenkami.

„Přestaň žvanit. Co chceš?“ syknul. Lucifer ho poplácal po rameni, jako by byl jeho oblíbený mazlíček.

„Jde o jednu duši, co chci, abys ochutnal,“ řekl. Waydan se polekal.

„Ochutnal? Proč bych to měl dělat? A proč ty to po mě chceš? Další zkouška? Myslel jsem, že to mám za sebou. Čekám jenom až mi vyrostou rohy, abych mohl za Rinkou,“ prskal.

„Vážně chceš za Rinkou? Zdá se mi, že se ti tu začíná líbit. Succuby máš k dispozici na každou neřest 24 hodin denně a se smrtelnicema bys to taky neměl těžký. Abigail už ti odpustila, dokonce pofoukala bebí po rohách a pořád po tobě jede. Stačil by jeden krok jejím směrem z tvojí strany a máš jí celou,“ pokoušel ho. Waydan se na něj otráveně podíval.

„Hele, jo, je zábava se na ně dívat a být chtěnej. Nebudu lhát, příjemně mi to dráždí ego a cítím se mocně, ale já už jsem ti řekl jasně, že nikoho jiného nechci. To pořád platí. A i když to tak možná nevypadá, nemám chuť s nima spát,“ objasnil.

„Mě nezajímá, co říkáš. Zajímají mě výsledky a já nemám pocit, že to tak je. Chci, abys mi dokázal, že jsi pořád ten démon, na kterýho jsem byl pyšnej. Ne jenom chlap, co si hraje tím, že svádí succuby. A tentokrát to bude výzva, uvidíš,“ řekl. Waydan se pousmál.

„Už tomu rozumím. Ty se bojíš,“ řekl.

„Čeho jako?“ syknul Lucifer podrážděně.

„Toho, že bych succubám neodolal. To je roztomilý, ale toho se bát fakt nemusíš. Jen je nechávám se na mě lepit. Takže když jsme si to ujasnili, jdu pokračovat, dole je fronta a já si dal dneska za úkol třicet duší. Chci zlomit tvůj rekord,“ řekl.

Lucifer na něj koukal jako z jara. On mu zase oponuje? Ale nenechal si to dlouho líbit, v tom se Waydan přepočítal. Zaplácnul syrově dlaní jeho

kostky, se kterými si pohrával, až se rozprskly všude po stole a pár se jich skutálelo na podlahu.

Waydan se mu výhružně podíval do očí a Luc mu ten pohled oplatil. Tentokrát se ale Waydan zalekl toho plamenu, který mu z těch očí šlehal. Byl to strach maskovaný zuřivostí. A tak vydechl.

„Fajn," řekl nakonec. „Koho mám sníst?" zeptal se.

„Je větší zábava hrát si na boha, než jím být, já to chápu. Ale ani život démona není jen o zábavě a už vůbec ne, když chceš být jejich vládce. Pořád si to můžeš rozmyslet s Rinkou," syknul.

„Koho mám sníst?" procedil Waydan skrze zuby. Luc se pousmál.

„To je duchovní duše, Waydane. Ne smrtelník, ne hříšník. Čerstvě padlý anděl. Jeden z nás. Jeden z mých známých. Bývalý andělský důstojníček," objasnil.

Waydan zvedl obočí. „To si mám dát k večeři ex vojáka. Nebešťana? Proč, nemáš ho rád? Má to být pomsta? Protože ani když jde o test se do toho nebudu míchat, jestli je to nějaká tvoje nevyřešená záležitost," řekl.

„Budeš, protože je to tvůj úkol" křiknul na něj. Waydan už měl dost toho komandování. Tady se projevovalo, jak moc jsou si s bratrem oba podobní. Dva kohouti v jednom kurníku. Bohužel to nešlo nijak zastavit, prostě to tak je. Ne vždycky je to tak intenzivní. A Lucifer se horko těžko snažil si Waydana podmanit.

„Dobře, ale jakmile to udělám, vracím se za Rinkou. Bez dalších výzev a testů," řekl.

„Jestli to zvládneš, tak nebude už co testovat. Nejdřív ho taky budeš muset přemluvit, aby ti tu duši dal. Což bude těžký, žádnej anděl ti jen tak nedá svojí duši," vysvětlil Lucifer.

„Můžu ho zabít?" zeptal se. Lucifer se pousmál.

„Musíš," dodal. Waydana to trochu znepokojilo. Nemyslel to tak, že by ho chtěl zabíjet, ale jestli se musí hlídat při pojídání jeho duše. Když ale řekl, že ho musí zabít, pak to znamenalo něco jiného než, že by to měla být nehoda.

„Kde ho najdu?" zeptal se jako by už s tím byl smířený.

„V Nebi," odpověděl s úsměvem. Waydan vytřeštil oči. Když Luc řekl, že je jako oni, čekal, že už nebude v Nebi.

„V Nebi? Chceš, abych si tam pro něj přišel a sežral jeho duši? Na svatým místě?" ujišťoval se.

„Přesně tak. Snad se nebojíš znesvětit to tam trošičku, že ne? A čím větší rozruch tam nahoře způsobíš, tím líp. A pak ještě něco…“ řekl, naklonil se k němu a zašeptal mu to do ucha.

„To neudělám!“ syknul.

„Hm… to asi nechceš mojí dceru tak moc, viď?“ Vydíral ho pořád. Waydan protočil panenkami a vydechnul.

„Chci, ale je to zbytečný dráždění hada bosou nohou,“ řekl, ale Lucifer zavrtěl hlavou.

„Ne, je to pomsta. Táta musí pochopit, že překročil hranici, když ti lhal o tom dítěti,“ vysvětlil. „A pak slibuju, že se vrátíme domů. Rohy už máš pěkný a ocas bude až to splníš taky až k zemi,“ zmínil s úsměvem.

Waydan si povzdychl a přikývl. Pak se zvedl, že půjde. „Tak ať už to mám z krku. Kdo je to ten tvůj anděl?“ zeptal se. Lucifer si dal na čas s odpovědí.

„Thariel,“ řekl po chvilce. Waydan vytřeštil oči. To nečekal, že řekne. Tomu se tedy opravdu říká výzva.

„Thariel?“ vykřikl. Lucifer se pousmál a přikývl.

„Je to pořádnej kus anděla no. Ale to zvládneš, démone I. třídy. Ty zvládneš všechno, věřím ti,“ dodal.

Toho anděla se bál, když byl malý a trochu se ho bál i teď, protože se vážně uměl dobře prát. A bál se ho i Lucifer. Waydan se na něj ještě otočil.

„Copak?“ rýpnul si Lucifer. „No tak, bráško. Pochop, že dokud se mi nepodvolíš, budu na tebe přísnej. Jestli chceš mít klid, přestaň se nade mě povyšovat,“ radil mu.

„Každej takovej nepředstavitelně těžkej úkol, kterej splním mi dá nad tebou moc. To ty si ze mě děláš Ďase, Luci. Takže už se sakra rozhodni, co vlastně chceš!“ syknul a odešel.

Lucifera to trklo až teď. On opravdu tvoří monstrum. A Waydana to taky trklo až teď, že by si mohl s Luciferem trochu pohrát, aby se zbavil toho jeho komandování. Ale otázka je, jestli by to nebylo ještě horší, kdyby se mu plně podvolil. Kontraproduktivní.

„Díky za upřímnost,“ řekl nakonec i když Waydan už odešel. „I když mě to sere. Sere mě, že jsem nebyl u toho, když jste se poznali, abych zničil tu atmosféru a tuhle pitomou situaci. Všechno mohlo být jinak, kdyby věděla rovnou, že jsi můj bratr…“ šeptal nasupeně. Chtěl ho jen pro sebe, ale smolík, Waydan už je můj!

Bůh seděl na Stříbrném Trůně, tvář měl jako vytesanou z ledového kamene, a poslouchal archanděly, jak si stěžují na své podřízené. Jeden z nich právě stál a vykládal, ostatní klečeli, zticha a s těžkými pohledy. Byla neděle, den bez práce, ale ne bez soudu.

Ludmila seděla vedle Boha, bledá jak smrt, s nateklými kotníky položenými na podnožce. Pravou ruku měla položenou na břiše, druhou podpírala unavenou hlavu. Bůh se k ní otočil a zeptal se klidně:

„Nechceš si jít lehnout, drahá? Dítě ti dává docela zabrat," řekl. Na chvíli tím přerušil ukecaného anděla, který měl ke všemu pořád co říct.

„Ne, můj bože, jsem v pořádku," odpověděla. Tak se bůh tedy otočil zpátky k andělovi a pokynul mu, aby to dopověděl. A asi tak deset vteřin na to, se Ludmila zvedla a letěla zvracet jako už asi po desáté během dnešního dne.

„Pokračuj, Telesiasi, a omluv svojí bohyni, necítí se dobře," řekl ještě. On jen přikývl a pokračoval.

„Pod mým vedením bylo jen jedno lehké zhřešení tento týden, adept si přišel sám ke zpovědi a prosil rozhřešení. A mám také kandidáta na povýšení. Už jsem vám to říkal před půl rokem, Nejvyšší, ale…" V tom do sálu vtrhnul Waydan.

Všichni ztuhli, jejich oči se rozšířily hrůzou i úžasem. Vždyť to byl on – boží syn, ale ne ten, kterého znali. Na hlavě mu vyrostly rohy, z černých očí planula divoká touha po jejich duších, z úst se mu rýsovaly ostré špičáky a za jeho zády se houpal černý ocas.

„To je on... to je Waydan," šeptali si archandělé a někteří se začali rychle modlit a křižovat. Bůh zvedl ruku, aby ztichl hluk, a pronesl chladným hlasem:

„TICHO! Nikdo se ani nehne!" zavelel. Ne, že by chaos utichl, ale v sále se to alespoň nehemžilo křídly a svatozářemi. Bylo ticho a klid. „Co tady chceš? Tohle je svatá půda, tady nemáš co dělat. Všechno to tu pak budu muset vysvětit," řekl.

Waydan se pousmál. „Jistě, protože já jsem teď něco jako jedovatej," procedil hravě a vypláznul na nějakou vykulenou andělku svůj jazyk. Ta uskočila dozadu, že šlápla svému kolegovi na nohu a zase se pokřižovala, aniž by z něj spustila oči.

„Přestaň blbnout, Waydane, a přejdi rovnou k věci. Co chceš?" zeptal se úplně klidně, jako by ho už neštvalo, co se z něj stalo. A taky možná ne, protože měl co chtěl – jeho potomka.

„Přišel jsem si pro Thariela. Prý už taky padnul. Takže ti nebude vadit mi ho vydat, ne?“ prohlásil. Bůh se rozesmál a s ním křečovitě i celý sál. Waydan trochu znejistěl. Jako čemu se sakra smějí.

„Ty teď nosíš zlobidla do Pekla? Copak jsi čert, můj synu? Čekal jsem, že ti svěří Lucifer lepší práci na to, jak moc o tebe stál,“ rýpal. Waydan zatnul zuby.

„Chceš, abych ti ukázal, jakou mám práci, tatínku?“ provokoval ho. Jeho úsměv ztuhnul. „Vydej mi Thariela a já klidně odejdu. Počkat, vlastně ne. Trochu rozruchu mám za úkol udělat, ale nebudu to přehánět. Ale jinak ti ukážu svůj novej plamínek,“ řekl a kouzelně se usmál.

Akorát se do sálu vrátila Ludmila a když viděla svého ex snoubence s rohy, málem to s ní švihlo. On se jí ze slušnosti poklonil, ale bylo to trochu neuvěřitelné. Vypadalo to jako by si spíš dělal jen šoufky.

„Smím políbit ručku andělce, která nosí pod srdcem moje dítě?“ prohlásil aniž by tomu věřil, což boha popudilo a nejen jeho, celý sál udělal zvuk údivu a rozšuškal se.

Ludmila se mu obloukem vyhnula jako by se bála, že tu démonskost od něj chytne a vrhla se do náruče svému muži, který jí objal jako slepice svoje kuře.

Waydan se pousmál a zavrtěl nad tou situací hlavu. „Jak jsem to mohl nevidět tak dlouho, že je tohle úplná fraška. Aby bylo jasno, nelituju toho, co jsem udělal. Ani omylem. Možná jsem chvíli litoval, ale když se tak na vás dívám… jste k smíchu,“ dodal.

„A za tu lež, otče,“ řekl a ukázal na něj prstem. „Budete svědkem něčeho tak nečistýho, že se promodlíte skrze mraky až na Zem. Ne-li níž,“ prohlásil a zasmál se.

Waydan poprvé ochutnal moc. Ne jenom tak nad někým. Ale nad božstvem. Nad Luciferem a nad samotným bohem. Míchalo se to sice s chutí po pomstě a s bolestí, která mu byla způsobena, ale proměnilo se to v něco víc, když si všiml, jaký má jeho otec strach v očích. A sice to bylo dočasný, ale mělo to grády. Musel si toho užít.

„Třeba jim to přiznáš. Jsem, nebo nejsem otcem jejího dítěte, tatínku? Jestli jo, uvrhneš jí do hanby veřejně, že to má s takovým neznabohem jako jsem já, co? A že sis jí vzal, abys to zamaskoval. A je to teď i tvoje žena, to bys jí neudělal. Takže svojí lež teď zase popřeš? Říkáš věci jak se ti hodí, co?“ zmínil.

Ludmila mu padla do náruče. Bůh jí chytil, takže byla v bezpečí. Waydan se trochu polekal. „To už stačí, nevidíš, co děláš? Chceš, aby se jí něco stalo? Proboha, čeká dítě a ty jí vystavuješ takovým šokům," prskal na něj bůh.

Andělé v sále byli napjatí a sledovali netrpělivě děj. V Nebi taková zábava nebývala často. Nebo spíš drama. „Nechci," odpověděl už klidně, když viděl, že otevřela oči.

„Odveďte jí do jejích komnat," poručil bůh nějakým andělům, kteří jí hned odnesli pryč. A když za nimi cvakly dveře, Waydan se zase podíval zpátky na otce.

„Pojď si promluvit do kanceláře," navrhnul, ale Waydan zavrtěl hlavou.

„Chci, abys mi odpověděl na mojí otázku a přede všema. Když jsme se potkali na Zemi říkal jsi, že je to moje dítě. Luciferovi jsi řekl, že není. Nebo to alespoň tak pochopil z toho, co jsi mu řekl nebo neřekl. A já vím, že je to rozený lhář a manipulátor, ale ty jsi to samý. A jemu věřím víc. A zvlášť, když jsem se o žádný dítě s ní nesnažil. Tak už sakra kápni božskou!" vztekal se.

„Lhal jsem," prohlásil. Sálem se ozvaly zvuky víc než jen údivu, ale i zklamání. „Není tvoje. Je moje. Omlouvám se za ten hřích. Řekl jsem to jen proto, abych tě donutil toho litovat. Myslel jsem si, že by ses třeba vrátil, ale teď už vidím, že to nejde a ani tě zpátky už nechci. Jsi špinavá, pekelná obluda!" prskal.

Waydan se jen usmíval a tleskal mu. Byla to provokace i tím zakrýval chuť se rozbrečet. „Nepoznám sice co je pravda, ale ty jo. A jestli tohle je další lež, tatínku, pak by sis zasloužil cenu.

Jestli je tohle lež, pak tě proklínám, aby tě tížila navěky. Protože kvůli těm tvým lžím a manipulacím je ze mě tohle. Užij si nesmrtelnost," dodal a mířil si to ke dveřím.

„Počkej! Kam jdeš? Nemůžeš tady takhle běhat jako démon. Stůj hned teď, nebo…" vyhrožoval. Waydan se zastavil a podíval se na něj docela zlomeně. „Všichni ven!!" zařval a vyhnal anděly ze sálu. Waydan čekal, až se to tam vylidní a sám za posledním svatým zavřel dveře div, že tam nepřibouchl něčí křídlo.

„Nebo co?" zeptal se pak klidně. Bůh na to už nereagoval.

„Na co chceš Thariela?" vyzvídal místo toho. Waydan si povzdychl jako by ho obtěžovalo neustále někomu něco vysvětlovat.

„Potřebuju ho, abych mu mohl sežrat duši a splnil tak svůj úkol. Tak mi ho vydej, stejně bys ho poslal na smrt za to, že padnul. Chci se vrátit kam patřím za ženou, kterou miluju.

Nemysli si, že mě to baví pořád poslouchat něčí bláznivý rozkazy. Nejdřív tvoje a pak ty jeho. Pravda, tohle je aspoň vzrušující, ale stejně. Jsem zase jenom něčí pěšák. Vidíš, co to s lidma dělá, když mají něco, co oni moc chtějí?" objasnil. Znělo to ale trochu žalostně a jako stížnost.

Bůh na něj zíral jako na cizího a ještě jako na blázna. „Tohle všechno kvůli sexu? A ještě s démonkou a s vlastní krví? Tohle nejsi ty, Peklo tě zničilo," řekl. Waydan se rozesmál.

„Zničils mě ty. Peklo mi jenom ukázalo pravdu. Je vidět, že jsi tam nikdy nebyl. Takovej jsem byl vždycky. A vážně jsi řekl kvůli sexu? To si děláš srandu ne? To mě máš vážně až za takovýho blbce? Nebo opravdu nechápeš city? Měl jsi mě vůbec někdy rád? Víš co to znamená?" prohlásil.

„Samozřejmě, že to vím. Jsi můj syn. Miloval jsem tě," odpověděl a Waydan se rozesmál, což boha vykolejilo.

„Jo? Podle mě nevíš. Vzdal by ses kvůli mě všeho? Nevzdal. Vzdal si to se mnou, protože to bylo těžký a teď už mnou pohrdáš. A to jsem pořád tvůj syn. Nic se nezměnilo. Nic. Jen mi vyrostly rohy a upadly křídla.

Já bych nechal kvůli svýmu dítěti padnout i Stříbrný Město. Dal bych mu duši. Umřel bych pro něj, kdyby na to přišlo, ale co ty? Radši jsi nechal padnout mě, než abys upravil nějaký ze svých pravidel a přiznal chybu. A udělal jsi to dokonce dvakrát. Lucifera jsi taky nechal radši padnout," pokračoval.

Bůh ho nechával mluvit. Měl chuť mu vpálit do obličeje, že to je jeho dítě a co s tím teď teda udělá. Ale trochu se bál Lucifera. A momentálně i Waydana, když nakráčel do Nebe jako by nic i s těmi rohy a vyhrožoval *Modrým Plamenem*.

Taky věděl, že Waydan o to dítě nestál a on využil jeho jiskry a tak radši mlčel, protože by ho za to nejmíň zamordoval, kdyby se od Luce dozvěděl, jak k tomu došlo.

Waydan se smutně pousmál. „Už nevíš co říct, co? Došly ti argumenty. Protože z hloubi duše víš, že mám pravdu. Jsi pokrytec a srab. Já jsem možná udělal hrozný věci, ale vím proč je dělám a pro koho. A kdybych nemusel, tak jsem je nedělal, a tobě se nedalo říct nic. Za pravdu bys mě potrestal, že to byl hřích a se lží jsem to dotáhnul u tebe dál.

A ty? Děláš špatný věci pro sebe a svoje pohodlí. Trestáš jen proto, že někdo nechce žít tak jako ty. Přitom jsi všem dal jejich vlastní názor a rádoby svobodu," dodal.

„To do toho nemíchej! Andělé jsou moji vojáci, ne lidi!" syknul. Waydan se zasmál a zavrtěl nad ním hlavou.

„Chtěl jsi říct pěšáci? A přesně tak se chováš i k lidem. A nejhůř se chováš k těm, co v tebe věří a z nějakýho pro mě nepochopitelnýho důvodu tě uctívají. Neměl bys někoho terorizovat jen proto, že jsi ho stvořil. Nikdo se o tvoje stvoření neprosil.

Měl bys lidi potrestat až když ublíží někomu jinýmu, jinak je nechat žít. Ale to neřešíš. A když se k tobě modlí, vyslyšet je a pokud to není absurdní, tak jim to splnit. Takovej by měl být bůh. Spravedlivej a ne tohle co jsi ty," prohlásil a zkouknul ho od shora až dolů taky s opovržením div, že mu neplivnul pod nohy.

„Co bys udělal, kdyby tě tvoje jediný a dokonalý dítě zradilo tak jako ty mě?" zeptal se.

„Bylo dokonalý? Blbost, dokonalost neexistuje. Viděl jsi jenom to, co jsi chtěl vidět. Zradilo tě? Jak? Tím, že se zamilovalo? Že chtělo prožít život a ne teror? Že udělalo pár volovin? Bych ho třeba nafackoval, ale pak bych ho objal a řekl mu, že to je normální blbnout a že ho miluju. A že by se už mohl krotit.

Záleží na situaci, ale nikdy bych na něj nekoukal tak jako ty koukáš na mě jenom proto, že jsem se šel bavit do Pekla za bráchou, že jsem se nechtěl oženit s přestárlou andělkou a že jsem si občas dělal dobře.

No tak jsem na sebe sahal no a? Je to moje tělo. Proč by mělo být špatný sahat si tam dolů v soukromí a sahat si třeba do vlasů je v pohodě?" dodal a rozesmál se. Bůh vypadal, že praskne, jak ho Waydan vytáčel.

„Správnej anděl se musí umět něčeho vzdát. A taky by se nikdy nepaktoval s takovou špínou jako jsou bezdušáci. Natož, aby se jich třeba dotknul. A ty si ještě myslíš na svojí neteř, abys ukojil nějaký zvrácený touhy. Jak bych mohl milovat takovou obludu jakou ses stal? Vždyť se na sebe podívej. Jsi jako zvíře," řekl s takovým opovržením, že se to Waydana dotklo.

„To říkáš furt, ale proč vlastně? Není škoda se jen tak vzdávat něčeho, co je krásný? A čistota je o hygieně, ne o dotecích a milování se. Já bych se zas nikdy nedotknul něčeho tak nabubřelýho jako jsi ty a Ludmila, protože bych se bál, že to praskne a tlakovou vlnou mi to vymete mozek z hlavy.

Myslíš si, že jsi dokonalej jenom proto, že máš duši? Je opravdu čistá, nebo to jenom říkáš, ale ve skutečnosti jsi jí nikdy neviděl? Nikdo nemůže mít čistou duši, když se chová jako ty.

A zvířata se taky páří a nemodlí se za to, že v době páření na to myslí. Psi taky šoustaj polštáře, když nemají samičku. Já se ti nebudu omlouvat za to, jak jsi to stvořil. To je absurdní.

Hele, tohle nemá cenu. Končím s tebou jednou provždy. Až tvoje třetí dítě bude po tobě, takový jako jsem já a Lucifer, a až mu dojde trpělivost jako nám dvěma, třeba mi dáš za pravdu. I když to bych asi chtěl moc, co?

A teď mi vydej Thariela, protože už se nemůžu dočkat až se budu poprvé MILOVAT s bezdušačkou, která má v sobě víc božích vlastností než ty samotný bůh," dodal.

„Vezmi si Thariela a zmiz mi z očí. Už tě nikdy nechci vidět. Jsi pro mě mrtvej! Je to poslední věc, kterou jsem pro tebe kdy udělal. Příště až se tu objevíš, zabiju tě. Protože jsem tě stvořil, můžu tě taky sprovodit ze světa," procedil skrze zuby.

Waydan pokyvoval hlavou jakože už to konečně pochopil a se zklamaným úsměvem a upřeným pohledem do jeho očí od něj pozadu kráčel pryč. Takhle to vypadá, když to s někdo s někým opravdu vzdá. A jeho otec to s ním vzdal už v momentě, kdy se mu vzepřel.

„Nikdy ti tohle neodpustím a nezapomenu," zašeptal, až se mu třásl hlas. Měl slzy na krajíčku, ale i tak v sobě našel sílu je udržet a plivnul mu pod nohy, že bůh musel uskočit před modrou jiskrou, která by mu i propálila boty. I když spíš prsty, protože měl nějaký *polobožky*. Tak se říkalo pantoflům v Nebi.

Bůh Waydanovi neřekl, kde Thariel je, takže si ho nejspíš musel najít sám. Zvláštní, když předtím nechtěl, aby se jako démon pohyboval volně po Nebi. Ale jeho hloupost, teď mohl klidně blbnout a strašit anděly svým novým zjevem. Ale neměl na to náladu. Proč taky? Vždyť nemá zájem trestat ostatní za chyby jeho otce. On totiž není jako on!

Waydan akorát procházel zářivě bílou chodbou nejspíš brzy bývalé svatyně, když se tam objevil jako nečistý démon. Z té svaté záře ho pálily oči a z myšlenky na to, že to tu všude strašně svojí přítomností znesvětí se musel chechtat.

„Cvoci, ti Nebešťani opravdu," mumlal si sám pro sebe cestou. Za ním se šoural jeho ocas. Doslova se mu plazil za patami jako had. Ani si nestačil

všimnout, že jen co se hádal s otcem, vyrostl mu tak o dvacet centimetrů. A stejně tak rohy, i když ty povyrostly tak o centimetr nebo dva.

„Tharieli? Jsi tady?“ volal do prázdných chodeb u cvičiště. Bylo to tam jako v koloseu. Vešel do prostoru a rozhlídl se, ale nikde nikdo. Tak se vrátil zpátky. Tentokrát si to mířil rychlým krokem do kasáren, kde by mohl být takový padlý důstojníček zavřený v jejich vazební věznici.

Ve dveřích to zaskřípalo. Kovové panty se s námahou pohnuly, když vrazil dovnitř. A stejně tak jeho krystal hříchu, který teď nosil na krku jako by to byl jeho poklad, se zhoupnul na stranu.

Vzduch tam byl těžký a dusivý. Staré dřevo, pot a zaschlá krev. Šel dál mezi dvěma řadami postelí bez matrací. Některé byly převrácené, jiné pokryté prachem a peřím z přikrývek. Waydana dokonce i napadlo, že by mohlo být z jejich křídel.

V rohu místnosti blikalo slabé světlo lucerny. Někdo tu nedávno byl. Waydan zpozorněl. „Tharieli?“ zavolal. Odpovědí mu bylo zachrastění řetězu v úplně zadní cele na konci chodby. Vydal se tam.

A když tam došel, díval se tváří v tvář muži shrbenému, s dlouhými vlasy slepenými potem a špínou. Třásl se, ale oči měl otevřené. Nad hlavou mu pořád zářila svatozář asi tak jako ta jeho, než jí roztavil svýma holýma rukama.

„Ty…“ zachraptěl Thariel a snažil se zvednout hlavu. „To jsi opravdu ty?“ zeptal se. Waydan stál před ním, opřený o rám dveří, s výrazem, který se pomalu měnil z neutrálního na skoro soucitný.

„Taky bych tě nepoznal. Koukám, že se na tobě vyřádili, co? Svatí,“ pronesl pohrdavě. On přikývl a rozbrečel se. To Waydana úplně vyděsilo. Pamatoval si ho jako největšího drsňáka. Co mu proboha provedli, že se tolik bojí? Dokonce se i počůral.

Waydan si přikryl pusu rukou. Přece ho nemůže zabít. Jít po něm, když se nemůže ani bránit. To po něm nemůže Lucifer chtít. „Bojíš se Pekla, nebo Nebe?“ zeptal se ho z ničeho nic Waydan.

„Nebe,“ odpověděl. Waydan přikývl.

„Pojď se mnou, dostanu tě odtud,“ řekl a svojí božskou silou roztáhnul mříže od sebe tak moc, že se jimi protáhnul. Anděl na něj šokovaně zíral. Takovou sílu snad nikdo neměl. Pak toho zuboženého anděla Waydan chytnul, aby ho podepřel a pomocí síly *Modrého Plamenu* je oba přenesl na Zem. Konkrétně na terasu, kde s bratrem do teď trávili nejvíc času.

Lucifer uskočil, jak se lekl, když se před ním zjevil Waydan s nějakým chudákem. „U všech rohatých, proč jsi ho sem tahal?“ syknul na něj, ale když se mu Waydan podíval do očí, jen vydechl a všechno pochopil. I to, že se s ním teď Waydan bude hádat.

„Ne, Waydane, musí to být právě tenhle anděl. Padlých svatých, co mají ještě duši moc není víš?“ objasnil.

„Dobře. Jak chceš. Udělám to. Ale nenuť mě ho zabíjet,“ zašeptal, ale Thariel to slyšel a začal sebou šít, že se vyháknul z jeho sevření a spadl na zem. Byl vyhublý a slabý. Nestál na nohou několik dní a možná tak dlouho i nejedl. Oba se na anděla na zemi podívali a pak dělali, že tam ani není.

„Dokážeš přestat se svatou duší? Opravdu? To je vyšší level,“ objasnil. Waydan se podíval empaticky na Thariela a pak zpátky na Luce a přikývl.

„Když to dokážu, vezmeme ho pak s sebou do Pekla?“ zeptal se. Lucifer se zamyslel. Pravdou je, že čím víc padlých andělů bude mít na svojí straně, tím líp.

„Fajn, tak ať je po tvým, ale jenom když to dokážeš,“ dodal. Waydan se pousmál a přikývl. Potom se podíval na Thariela, chytl ho za paži a pomohl mu vstát. Ten neměl na výběr, přepralo by ho teď i kulhavé kuře. Lucifer si nejspíš myslel, že bude v jiném stavu, ale spletl se. Podcenil boha a jeho tresty.

„A proboha umyj ho, to je fakt odporný, jak strašně smrdí. Vždyť je celej prochcanej,“ komentoval. „Nejen to,“ dodal ještě a zacpával si nos.

„Omlouvám se…“ kuňkal, když ho Waydan táhl do koupelny.

„To je dobrý. Hele, my ti nechceme ublížit. Jen potřebuju ochutnat duši svatýho a ty jsi jedinej padlej, kterej se naskytnul. Už jsem jednu ochutnal a ovládl jsem se. Když mi to dovolíš a zkusíš mi věřit, já se pokusím přestat včas a pak tě vezmeme s sebou do Pekla a vykurýrujeme tě. Slibuju. Ale musíš mi pomoct, protože jinak tě budu muset zabít a to nechci,“ vysvětlil.

„Ty jsi měl vládnout Nebi, Waydane. Neměl jsi odejít. V momentě, co jsi odešel, Nebe jako by opustilo světlo. Jako by vyhasla hvězda. Byl jsi naše Slunce,“ řekl, když ho Waydan šoupl do sprchy a pomáhal mu sundávat oblečení. Byly to jen roztrhané a nechutné hadry.

„Mrzí mě, že to odskákali nevinní. Netušil jsem, že se tohle stane. Ale já musel pryč. Byl to pud sebezáchovy. Měl jsem pocit, že tam umřu. Už bude líp, neboj se,“ chlácholil ho a pustil na něj vlažnou vodu. Taky mu podal do ruky mýdlo.

„Sedni si do toho jak do vany a umyj se. Já ti donesu něco na sebe a dám ti připravit jídlo, musíš mít hlad," řekl a odešel. Thariel ho poslechl a začal se mýt. Tekla z něj úplně černá voda, ale když se Waydan vrátil zpátky, byl čistý jako lilie.

„Ještě se pak oholíš, ale na to bude času dost. Nejdřív se najíš," řekl a pokládal na pračku čisté oblečení. Potom popadl ručník a balil ho do něj.

„Jsi tak hodný. Budu ti navždy vděčný, můj pane," řekl a poklonil se mu a podjela mu noha. Waydan ho včas chytl a vytáhl ze sprchového koutu.

„Ještě mi neděkuj, mám za úkol ti sníst duši. Jak ses rozhodl?" zeptal se. Thariel se pousmál.

„Jsem ve tvých rukách. A i kdybys to nezvládl, umřu šťastný, že to nebude pro nic za nic, ale pro někoho jako jsi ty," odpověděl. Waydan to raději nekomentoval, jen si vyměnil pohled s Luciferem, který stál u dveří a čekal, jestli nechce Waydan s něčím pomoct.

„Jak to šlo v Nebi?" vyzvídal cestou do jídelny, kde už bylo nachystané jídlo, že se Thariel přejedl jen z toho pohledu.

„Ani se neptej, papínek to se mnou vzdal. Jsem prej pro něj mrtvej. No pěkná výměna názorů," řekl a podstrčil Tharielovi talíř pod nos jako svému dítěti. „Taky přiznal, že lhal přede všema a že to dítě moje není. Fakt blázen starej," dodal.

Lucifer se tak křečovitě pousmál, ale nijak to nekomentoval. „No a řekl, že mě ještě uvidí v Nebi a zabije mě," dodal.

„To, že řekl?" Divil se. Waydan přikývl. Thariel se cpal jako blázen.

„Pomalu, vždyť to je šok, omdlíš," zmínil Waydan a ten talíř mu zase odšoupnul pryč. Luc se pousmál Celkem se mu líbilo, jak je Waydan starostlivý.

Waydan se zase podíval na Lucifera. „Proč to po mě vlastně chceš? Luci, už sis mě otestoval. Nebuď jak táta, vraťme se domů. Podívej se na něj. Vždyť už jsem ti dokázal, že Rinku miluju a udělám pro ní cokoli. No tak," naléhal.

„O to nejde, Waydane. To já vím. Ale musíš být z oceli. Myslím to vážně. A to znamená, že to překonáš. Všechno. Jsi můj Ďas a já jsem na tebe pyšnej. A až ochutnáš jeho duši a odoláš nutkání jí sežrat celou, budu na tebe ještě pyšnější. Mysli na Rinku a půjde to samo. Za pár minut už se uvidíte," řekl a pinknul mu prstem do rohů.

Waydan si je nahmatal oběma rukama jako by mu až teď došlo, že má rohy a nahnul se k proskleným dveřím, aby se viděl. „Kdy mi takhle vyrostly?“ zašeptal si pro sebe se šokovaným výrazem v obličeji.

Démon I. třídy

V Pekle panoval nezvyklý klid – ten druh klidu, který bývá před bouří. Možná, že podvědomě Peklo cítilo, že se vrátí brzy jeho pán. Nebo spíš pánové?

Gabriel seděl u stolu v *Neřestu*, rukou si podpíral hlavu a oči měl upřený na Thellnessu. Ta tam seděla naprosto v klidu, listovala starou knihou, jako by jí nic okolo vůbec nezajímalo. „Nemusíš si hrát na nedostupnou, Ness," zahuhlal, opřený o stůl. „Víš, že mě rozpaluješ tak jako tak," komentoval.

Thellnessa se jen mírně usmála, aniž by zvedla oči od stránky. „A ty víš, že mě neohromí nic, o co si neumíš říct v sedmi jazycích," odsekla s ledovým klidem. „Počkej, umíš... tak v osmi," opravila se s nádechem škodolibosti a knihu zavřela.

Jeho pohled se do ní zabodl jako jehla do vosku. „Máš co dohánět, andílku," provokovala ho, nicméně na něj chtivě koukala. Gabriel se zasmál a zvedl se.

„Tohle jsem chtěl slyšet," řekl, přičemž si lehce pohrál s okrajem stolu. „A udělám to, ale potřebuju malou zálohu. Musíš se přestat schovávat za ty knihy a přiznat, že bys mě chtěla i kdybych si o to řekl jenom sedmi," laškoval s ní.

Thellnessa se zvedla taky a udělala krok blíž. „Hm, tak dobře. Chtěla. Co s tím teď uděláš?" zeptala se a přikousla si ret.

„Buď ráda, že nemáš duši, kterou bys mohla vypustit, lásko," prohlásil sebevědomě. Thellnessa už se nesmála, dostal jí.

„Tak ukaž, jestli to zvládneš," zašeptala. Gabriel nečekal a chytil jí za pas.

„Tady a teď," řekl sebevědomě a bez okolků jí zvedl na stůl, pevně jí roztáhl nohy, zabořil se obličejem do jejího klína a začal jí uctívat pusou s drsnou vášní, bez zbytečných řečí nebo laskavostí.

Jenom čistá touha, syrová a nezkrocená. Thellnessa se jen prohýbala v zádech, lapala po dechu a tahala Gabriela za vlasy div, že mu je všechny

nevyškubala. „Ty jsi bůh, anděli… vážně. Kam se na tebe hrabou démoni," vzdychala.

Na druhém konci paláce přesněji v mínus šestém patře bylo dusno z úplně jiných důvodů. Trish ležela u Beelzebuba na matraci a natírala mu záda zlatavým olejem, který omamně voněl po pomerančích a touze. Trošku se špičkovali, ale spíš v dobrém. Ona ho provokovala a on se nechával, i když se trošku bránil.

„Řekni to ještě jednou a dej mi pusu," škemrala, zatímco mu laskala krk, uši a ramena zezadu. Bub slastně vzdychl a otočil se k ní čelem.

„Co, že jsem démon Vyšší třídy a nehodlám se líbat s někým, kdo mi pořád říká Beeluš?" Trish se zasmála a sklonila se těsně k jeho uchu.

„Ale Beeluši, ty mě přece miluješ," provokovala ho. Bub zavrčel. Napůl frustrovaně, napůl zamilovaně a nechal jí, ať si dělá, co chce. Už dávno s ní prohrál všechny bitvy. A zvlášť když do něj měla doslova zaťaté všechny drápky a občas i zuby.

„Miluju," řekl a políbil jí, i když předtím říkal, že jenom v případě, že mu tak přestane říkat, ale ta touha ho přemohla. Pak Trish sevřel pevněji kolem pasu, jeho ruce jí přitiskly pevně k sobě. Jeho dech se prohloubil, když mu její prsty klouzaly po zádech až k bokům, zatímco olej mezi nimi pomalu klouzal po jejich spojených tělech.

„Jsi moje slabost," zašeptal do jejího ucha, zatímco jí začal vášnivě líbat od krku až dolů po linie ramen. Trish nečekala ani sekundu, naklonila se k němu a lehce ho kousla do ušního lalůčku.

„Ty moje taky, Beeluši. Šíleně moc tě miluju. Nechápu, že jsme spolu nebyli už dřív," dodala. Beelzebub se na ní podíval s vážným výrazem v obličeji a pak si jí k sobě zase přitáhl a tentokrát už jí opravdu nepustil.

Satan se snažil najít klid. Kdyby to byl kdokoli jiný než Lexi, nejspíš by ho dávno roztrhal. Jenže ona... byla jako magnet na všechno, co v něm bylo lidské, nebo aspoň zvráceně živočišné.

Seděla na něm obkročmo, v průsvitném negližé, které bylo spíš provokací než oblečením, čímž ho mučila často. Její stehna se dotýkala jeho boků a každý její pohyb ho nutil ztrácet koncentraci. On se ale pořád snažil předstírat, že čte záznamy o ztracených duších.

„Říkáš, že nejsi připravený," šeptala mu do ucha, zatímco mu jazykem jemně přejížděla po krku. „Ale tvoje tělo tě prozradilo už dávno," šeptala spokojeně.

„Tohle se nepočítá," procedil. „To je čistě fyzická reakce na nepříčetně nadrženou démonku, co mě stalkuje i ve spánku," opáčil.

„Miluju, když mě takhle romanticky popisuješ," zavrněla pobaveně, klouzla dlaněmi po jeho hrudi a lehce mu přejela nehty po břiše. „No tak, ty můj přetaženej pekelnej úředníku. Nech ty papíry a hraj si se mnou," škemrala.

„Alexo, já tě fakt jednou zaškrtím. A pak tě oživím, jen abych to udělal znova," zavrčel s přivřenýma očima, když mu sjela rukou níž.

„K tomu se dostaneme později," řekla sladce a zakroužila boky na jeho klíně. Cítil, jak jeho tělo rezignuje na veškeré pokusy o disciplínu. Vzdychl, chytil jí pevně za boky a přirazil jí k sobě.

„Jo..." vydechl. Její rty našly jeho a zbytek světa se vypařil. Nakonec pustil i ten pitomej seznam na zem. „Alexo, ty mě jednou zabiješ. Jsi nenasytná," fňukal vyčerpaně. Měl toho v práci hodně a Lexi byla horlivá a chtivá.

Ona se zaculila. „V noci tě už nechám spát, slibuju," prohlásila, tak se uklidnil a oddal se jí. „Aspoň pár hodin," dodala, což ho donutilo zase otevřít oči. „Dělám si prču," řekla a pak už se nesmáli. Jen nad ní zavrtěl hlavou.

Astaroth se opřel o studenou zeď v koutě v jeho ložnici. Měl to tam takový docela tmavý, ale útulný. Tentokrát se tvářil sklesle. Zrovna si to jako blázen rozdal s Lyrou po delší době, když se s ní plánoval dneska už konečně rozejít. A teď si to vyčítal.

Lyra seděla naproti němu na posteli, právě oblečená, vlasy ještě trochu rozcuchané po jejich poslední společné akci. „Měli bysme toho už nechat. Tohle mezi náma už nefunguje," řekl Astaroth tiše. „Ty čekáš něco víc a já ti nemůžu dát víc," řekl a ona smutně přikývla.

„Fungovalo by to, kdybys chtěl. Ale ty nechceš," odsekla. „Už mě unavuje být ta, co dává všechno a nic nedostane zpátky," objasnila. Astaroth se na chvíli odmlčel, pak se zhluboka nadechl.

„Asi máš pravdu, nechci," řekl. Lyra se postavila a krok za krokem pomalu mířila ke dveřím, aniž by odvrátila pohled.

„Tak tedy konec," pronesla ledově. „Beztak jsi mě nikdy ani nemiloval. Miluješ Rinku, že jo?" rýpala. On mlčel. Jen se na ní díval. Víc upřímnou odpověď jí dát neuměl. Ne v týhle situaci. Ona jen přikývla, smutně se pousmála a odešla. Roth si povzdychl. Lepší být sám než s někým, koho nemiloval. I pro ní by to tak bylo lepší.

Pak si složil hlavu do dlaní a povzdychl si. Nebo oddychl, těžko říct, ale spokojený rozhodně nebyl. Řekla bych, že se cítil trochu jako Leviathan posledních tisíc let nebo kolik. Nakonec se šel vybrečet do sprchy a smýt ze sebe všechno, co po ní zbylo.

V mínus třetím patře Pekla jsem seděla s Leviathanem v hlavním sále. Celý týden jsme společně mučili duše a hráli si na chemiky s *Divinitasem*. Byla to taková paráda.

Sem tam jsem se přistihla, jak myslím na to, že by byl vážně můj táta a ta představa se mi víc než líbila. Sice jsem se občas cítila provinile vůči Luciferovi, ale i tak jsem se konečně cítila po dlouhé době dobře, že mi ani nechyběl Waydan. Teda jo, ale ne tak moc, abych brečela.

Akorát jsem ho konečně porazila v Pokeru a vyhrála jsem přívěsek, který nosil na krku. Byla to Slza oceánu. Kdo jí měl na krku, mohl zadržet dech na neurčito, rozumět řeči vodních tvorů a slyšet hlasy tonoucích. Byla krásná, temně modrá a třpytila se jako vlny políbené sluncem na širém moři.

Akorát za námi dorazila máma. Usmála se, když nás viděla a Levi jí úsměv oplatil. Když jsem viděla, jak se na ní dívá, připomnělo mi to Waydana. On se taky na mě takhle díval. Měla jsem pro to pochopení. A zaráží mě, že jsem si toho nikdy dřív nevšimla.

Přála jsem si pro ně, aby byli konečně šťastní a pro tátu, aby ho to tolik nebolelo a taky si někoho našel, ale to bylo naivní. Věděla jsem, že jestli se to Lucifer dozví, zničí ho to. Nejhorší na tom bylo to, že bych mu nedokázala pomoct ani tím, že bych stála při něm, kdybych nebyla jeho.

„Já půjdu, mám ještě sraz s Astarothem. Uvidíme se na večeři. Jo a jinak, Levi, byla to parádní hra. Díky za tohle, budu to střežit," zmínila jsem a políbila přívěsek. On přikývl, usmál se na mě a pak jsem odhopsala pryč.

Ještě u dveří jsem se letmo podívala na mámu, ale už mu seděla na klíně a měla o něj opřenou hlavu. A on už byl taky duchem jinde. Bylo to špatný, ale tak nějak nevinně. Nebyl to rozmar, chuť někomu ublížit. Byla to láska, chtíč a nevím, něco pro co se musí bojovat i trpět.

„Tohle už dlouho neutajíme, lásko moje," zašeptala mu do ucha. On jí jen políbil na rty a podíval se jí do očí.

„Jestli se chceš přestat stýkat, tak se přestaneme stýkat. Jestli se chceš přestat skrývat, tak se přestaneme skrývat. Udělám co budeš chtít," šeptal jí do ucha.

„Chci tebe a se vším všudy. Chci, aby bylo všechno tak, jak má být. Kdyby nešlo o Rinku, už bych to udělala bez přemýšlení, ale jestli mu to dojde…" řekla smutně.

Leviathan si jí přitáhl lehce k sobě za bradu a políbil jí tak, že jí jen špičkou jazyka vjel do pusy. „Nemusí přece vědět úplně všechno, Lilinko," zašeptal jí do rtů a znovu mezi svoje chytl ty její.

„Víš s kolika démonkama on měl poměr? Nespočetně. A co teď asi dělá na Zemi, když celý dny a noci tráví v Neřestu, hm? Viděl jsem ho si užívat s jinýma. Klidně i se dvěma a třema najednou," zmínil.

„Já vím. Ale tohle je něco jinýho. Já mu lhala už od samýho začátku. A to mi byl věrný," komentovala provinile. Levi si povzdychl a trochu se od ní odtáhl.

„On Rinku miluje. Tohle ho zlomí a já se ho bojím, když se zlomí. Bůhví co se z něj uvolní za emoce. Víš, že dokáže být krutý," dodala. Levi zavrtěl hlavou.

„Ne ke svojí dceři a ne k ženám," odpověděl klidně.

„Tak k tobě. Ale i tak. A co když vážně není jeho?" zašeptala zoufale. Levi si zase povzdechl a sundal jí ze svého klína a trochu se protáhl. Lilith udělala nervózně kolečko.

„Nic víc s tím nevymyslíme, miláčku. Můžeme zkusit zatajit náš poměr z předtím a doufat, že mu to nedojde a nebude zpochybňovat Rinku jako svojí dceru. Přiznáme, že se milujeme a budeme spolu. Nebo kvůli tobě budu dál mlčet. Ale neovlivníme to, jak to nakonec dopadne," řekl.

„Ach jo, vůbec nevím, jak se mu podívám do očí až se vrátí. Tentokrát se cítím provinile. A asi je to tím, že Rinka zná pravdu. Ale hlavně. Já se o tebe strašně bojím. Roztrhá tě na kusy a ty si to nezasloužíš," dodala.

Levi se zase posadil a přitáhl zpátky na klín. Díval se jí do očí a položil dlaně na její stehna. Lilith ho objala kolem krku a dívala se mu upřeně do očí. „Nenechám se roztrhat na kusy. Ať si to zkusí. Jsi prostě moje, Lilith, a on se s tím bude muset nějak smířit," řekl, stiskl její stehna a vjel jí rukama pod sukni. Ještě se na ty stehna vzrušeně díval.

Lilith zaklonila hlavu, až její nově černé, dlouhé vlasy šimraly stůl za ní, když začínalo přihořívat. On se pousmál a pak jí lehce políbil na klíční kost. Potom jen prudce vstal, položil jí na ten stůl, přitáhl za boky k sobě, až mu narazila na jeho pevné tělo a začal jí vášnivě líbat.

Dlaně mu klouzaly po jejích křivkách pod oblečením, které bylo volné a dostupné. A její ruce taky namátkově švitořily po jeho hrudi pod tričkem. „Bude se muset smířit s tím, že ty jsi celá moje," řekl ve spěchu, než ho umlčel její jazyk…

Já jsem si to mířila k sobě do pokoje. Roth tam měl už být. Říkal, že ho čeká něco nepříjemného a pak, že by mě rád viděl. Něco mi říkalo, že jde o něj a o tu jeho andělku, se kterou má podivný vztah. Moc se mnou o tom nemluvil, protože by to bylo divný, ale nějak jsem z něj vyčetla, že ještě není konec a že spolu občas něco mají.

Když jsem otevřela dveře, zvedl ke mně oči. Seděl na posteli přímo naproti dveřím s lokty opřenými o stehna a s takovým zvláštně provinilým výrazem v obličeji. „Čau," řekl tiše, že jsem ho skoro neslyšela.

„Ahoj," zašeptala jsem a zavřela za sebou dveře. „Tak co? Jak ti je?" zeptala jsem se ho. On zavrtěl hlavou a povzdychl si.

„Ani se neptej. Připadám si jako moucha v síti. V tvojí, abych se vyjádřil přesně," prohlásil. Trochu se mi to zdálo jako rýpání. Přišla jsem k němu blíž. Měl nohy roztažený do véčka tak, jak sedí chlapi, aby si nepomačkali poklad, takže byl dostupnější.

Díval se na mě jako by čekal, že se s ním jdu milovat nebo co. A pravda trochu nás to oba rozhodilo. Ale pak jsem ho jen objala. Přitáhla jsem si k sobě tu jeho vlasatou a rohatou hlavu a přimáčkla ke svému břichu. Pak jsem mu zabořila prsty do vlasů a on zavrněl jako kotě.

„Řekla bych, že to máme my démoni prostě vrozený," prohlásila jsem do mrtvého ticha.

„Co?" zahuhlal.

„Tohle. Nebo je to aspoň dědičný a já to mám po matce," komentovala jsem TO.

„Co myslíš?" tahal ze mě.

„Ty víš moc dobře, o čem mluvím, Astarothe," opáčila jsem suverénně. Ten ke mně zvedl jen hlavu a mlčky mi zíral do očí. A asi jsem si o to koledovala, protože mě z ničeho nich jemně chytl prsty za čelist, přitáhl si mě ke svým rtům a bez váhání mě hladově políbil.

Naše rty se k sobě přisály jako tisíc magnetů a ani jsme se nehnuli. Byl to ten nejdelší letmý polibek v historii všech letmých polibků. Jen rty na rtech a já cítila explozi všech možných emocí. Úplně se pro mě zastavil čas a věděla jsem, že když se teď od něj odlepím, bude konec.

A tak jsem se neodlepila a místo toho jsem jen pootevřela ústa a polibek jsem lehce prohloubila. A když jsem začala já, pokračoval on. Jemně mi přikousl ret, abych mu neutíkala a opatrně si mě posadil na klín. Vzdychla jsem mu do úst a povalila ho na postel. *Pro pána Pekel, co to dělám?*

A v momentě, kdy jsem se chystala mu do pusy nacpat svůj jazyk, uhnul mi. No a tvářil se prostě jako by si nejradši nafackoval. Já jen vydechla stále sedíc na jeho klíně.

„Ježiš, já jsem takovej idiot," prohlásil. „Takovej kretén," pokračoval. „Strašně moc se ti omlouvám, Rinko. Prosím, odpusť mi to. Prosím tě…" mumlal, že skoro brečel a objímal mě jako by se bál, že když mě pustí, shodím ho nejmíň z okna nebo co.

„Nemám ti co odpouštět. Byla to jenom pusa," hájila jsem ho, ale on zavrtěl hlavou.

„To mi teda máš co odpouštět. A ne, nebyla to jenom pusa, u ďase. Celý jsem to tím posral. Udělal ti výčitky. Dej mi facku, prosím," zašeptal. Zírala jsem na něj jako na blázna. Nechtěla jsem ho mlátit, chtěla jsem pokračovat.

„Prosím, Rinko. Dej mi facku. Věř mi," řekl. Věděla jsem proč to chce, aby to shodil na sebe, ale tak to nebylo a já to věděla. Nezabralo by to. Chtěla jsem ho políbit stejně tak moc jako to chtěl on.

„Nebudu tě mlátit a odpouštím ti, protože to byla moje vina stejně jako tvoje," prskla jsem na něj.

„Slez ze mě," řekl a shodil mě ze svého klína, že jsem skončila na posteli. Nebylo to hrubý, ale momentálně jsem byla přecitlivělá, tak se mi to tak i zdálo. Byl teď najednou tak chladný. V porovnání s tím jaký byl před chvílí.

Chodil po pokoji kolečka s prsty zabořenými ve vlasech a přemýšlel. Pozorovala jsem ho a přitáhla si k sobě kolena. „Nic se nestalo, Rothe. Zapomeneme na to," šeptala jsem. Koukal se na mě jak na blázna.

„Na to se nedá zapomenout, Rinko. Já tě miluju proboha. A vím, že ty mě taky tak nějak trochu…" dodal. Mlčela jsem. „Přiznám se mu. Řeknu, že jsem po tobě vyjel a omluvím se mu. Třeba mě zabije, ale…" řekl a podíval se na mě. Potom si povzdychl.

„Nech toho, netrap se tím. Já to vyřeším," chlácholila jsem ho. Otočil se na mě tak prudce, že se mu na krku zahoupal jeho řetízek s přívěskem stříbrné dýky.

„Budu se tím trápit, protože jsem tě do toho namočil. Protože jsem ti to zkazil. Pokoušel jsem tě. A teď jsem tě i políbil. A ty to na mě nechceš hodit a radši to vezmeš na sebe," pokračoval.

„Protože by to nebylo fér. A navíc já jsem tě taky pokoušela a políbila. Říkám, ať se tím netrápíš. Byla to jenom pusa," dodala jsem.

„Jsi nějak podezřele klidná na to, že jsi se mnou podvedla Waydana," řekl. Já se mu podívala do očí. *Musím mu to říct. Syrově. Prostě musím.*

„Byla to chyba, Rothe. Nemyslela jsem v tu chvíli vůbec jasně. Nechala jsem se ovládnout zvědavostí a touhou. A je dobře, že to nezašlo dál. To, co k tobě cítím je něco jiného, než cítím k Waydanovi. Jsem do tebe sice zamilovaná a poblázněná, ale nemiluju tě.

Kdyby tu nebyl, pak možná… Mrzí mě, že to tak je. Ale je to tak. Já chci jeho. A asi to tak nevypadalo, protože mě taky šíleně přitahuješ, ale chci takhle jenom jeho," objasnila jsem. On na mě smutně koukal a pak přikývl.

„No jasně. Já jsem si ani nemyslel, že by to mělo být jinak. Nedělal jsem si žádný iluze, já… nechtěl jsem ti to zkazit a… já už radši půjdu. Klidně mě předhoď Waydanovi, jestli to bude potřeba. Fakt mě to mrzí," řekl se slzami v očích a odešel.

Čím to je, že když je člověk sám a chce lásku, nikde jí nemůže najít a pak se na něj nabalí ze všech stran, že se nedokáže rozhodnout, koho chce vlastně víc?

Waydan zatím úspěšně splnil svůj přetěžký úkol. Lucifer se nepřestával divit tomu, co v něm všechno je. On byl vážně neuvěřitelný.

Ochutnal andělskou duši jen jako by se měl napít limonády a odsunul ho stranou jakoby nic. A Lucifer toho byl svědkem. A opravdu jí ochutnal, protože vedlejší efekt je omdlívání oběti. A Thariel omdlel.

Prožil tím něco neuvěřitelného a silného, ale nepřipouštěl si ten pocit blíž k tělu. To bylo to tajemství. Vážil si toho, že ho smí prozkoumat a zažít, ale nedovolil si to plně prožít, protože by ho to pohltilo.

Lucifer seděl s Tharielem na křesle a čekali na Waydana, až se vyprdelí, zabalí věci a půjde. Ale když se objevil v obýváku bez věcí, došlo jim, že to hned tak nebude.

„Než se vrátím domů, ještě si musím něco zařídit. Takže na mě nečekej. Přijdu později. Ale neboj, stihnu to na večeři. Když tak jí pro mě trochu pozdrž," řekl Waydan a odešel dveřmi pryč. Lucifer ho tedy nechal jít, jen se usmál na Thariela, popadl ho za rukáv a přenesl se i s ním do Pekla.

Když se s Tharielem zjevili v Pekle, anděl se rozhlížel kolem. Nikdy Peklo totiž neviděl. Bylo děsivě klidné, i když za jeho zdmi plné nejrůznějšího chaosu. Něčeho nečekaného, vždycky překvapujícího, nebo až šokujícího. A bohužel ne vždycky příjemně.

„Pane!!" zavolal nadšeně Darkan, který ho zahlédl na chodbě a rozběhl se za ním jako za svou matkou, kterou roky neviděl. „Vrátil jste se už natrvalo? A kde máte pana Waydana?" vyzvídal.

„Ano, natrvalo. Waydan se zdrží. Něco bych měl vědět?" zeptal se a pomalu se i s ním rozešel směrem ke kanceláři. Thariel šel tiše za nimi a všechno zkoumal. To, jaké tam bylo vedro, zvláštní vůně i podivná světla a děsivě tmavé chodby.

„O ničem nevím, pane. Jen Rinka…" prohlásil a naklonil se k němu jako by to mělo být tajné. „Hodně se vídala s Astarothem. Ale nebude svatba, pane, on chodí za nějakou andělkou," řekl. Lucifer nad ním zavrtěl hlavou a pousmál se.

„Tohle je Thariel. Padnul nedávno. Zůstane tady. Postarej se o něj. Dej mu nějakej pěknej pokoj, ukaž mu co a jak a vymysli pro něj nějakou práci. Já si musím něco zařídit," řekl. Darkan se mu poklonil, chňapl anděla hrubě za rukáv a táhl ho po všech čertech.

Lucifer zabočil doleva, kde je *Neřesto* a vtrhnul dovnitř jako by čekal, že si z toho jeho démoni udělali za dobu jeho nepřítomnosti snad kůlničku na dříví.

„Gabrieli?" zašeptal překvapeně s úsměvem od ucha k uchu, když ho viděl v tom nejlepším s jeho ex milenkou na stole v prázdným klubu.

„Oh, pane… my… my jsme jenom… no…" koktal, zatímco Thellnessa na sebe s provinilým výrazem v obličeji natahovala tričko.

„Jasně. Nevadí. Thellnesso, až se oblíkneš, mohla bys mi donést něco k pití?" zeptal se.

„Jistě, Veličenstvo," řekla a poklonila se mu. Lucifer se ještě pousmál a mířil si to ke dveřím.

„Budu u sebe. Když ne, nech mi to na stole," pronesl ještě, než za ním cvakly dveře. Gabriel si s Thellnessou vyměnili pohledy a pak se zasmáli.

„No tak já už taky radši půjdu. Dokončíme to jindy. Zatím," řekl a odešel. Ona na něj jen mávla a šla vybrat nějaký dobrý pití pro Lucifera.

Lilith si to zatím štrádovala od Leviathana z mínus třetího patra. Všude bylo ticho a klid. Nikde ani kopyto, a tak si i broukala a poskakovala jako zamilovaná puberťačka. Zcela očividně byla zamilovaná a s hlavou někde v oblacích. Což je tedy vysoko na to, kde se teď nachází. Což je strašně nebezpečný dovolit si cítit takový pocit.

Její světlé šaty nad kolena se vlnily jako by tančila a skákaly jí až pomalu do pasu. Změnila se, protože vždycky nosila černé a upnuté šaty. Spíš sexy pro čtyřicítku než cute pro dvacítku. Taky si obarvila vlasy na černo.

S touhle náladou dohopsala po schodech až do přízemí, vybíhala je po dvou a ladně proplouvala chodbou jako by nahlas hrála nějaká pozitivní a tancovací hudba.

Lucifer si jí všiml jako první. Chvíli mu trvalo, než jí poznal. Spíš si myslel z dálky, že jsem to já, ale čím víc se k němu blížila, tím víc se ho dotýkalo, že je takhle šťastná bez něj. Jeho nejhorší obavy se naplnily. Nebo alespoň tak to teď cítil a jestli to máma chce změnit, bude to hodně těžký mu to vyvrátit.

Potichu jí šel naproti, aby jí nevyplašil. Ona koukala všude možně jen ne před sebe. Spíš pod nohy. Ale pak, když už od ní stál jen metr a ona viděla jeho boty, polekala se a vyjela očima výš.

„Lucifere…" zašeptala. Její srdce se překvapivě rozbušilo ještě víc, než když skákala jako děcko.

„Lilith. Takhle krásně mě vítáš? To ses na mě tolik těšila?" rýpal do ní.

„Nevěděla jsem, že se vrátíš dneska. Už zůstaneš?" vyzvídala. Její hlas zněl zoufale, ale snažila se to trochu vylepšit. Její nálada byla teď na bodu mrazu ne-li v mínusu. To byl skok. Doslova jako by spadla z nebe.

On přikývl. „Zůstanu. Copak, bylo ti líp beze mě?" zeptal se. „Ne, radši neodpovídej. Neptej se na co nechceš znát odpověď, že?" Pousmál se smutně a sledoval, jak jeho žena ztuhla. Žádný náznak radosti, že ho vidí. A ani přetvářka, aby ho uklidnila, což ho úplně drtilo.

„Kde jsi byla? Odkud tak hopsáš?" vyzvídal a naklonil se k ní, aby jí políbil. Jen letmo na tvář a ze slušnosti. „Sluší ti to, vypadáš jinak. Mladě, svěže a spokojeně. Škoda, že ne kvůli mě," komentoval.

Lilith byla jako paralyzovaná a on do ní pořád šil. „Lucifere, já…“ začala, ale nic z ní nelezlo. On čekal a věděl i na co, ale nic nepřicházelo. Ani nevěděl, jestli je za to rád, nebo není.

„S kým jsi byla, Lilith?“ zeptal se klidně. Naprosto klidně jako by jí nic ani nechtěl vyčítat. Znělo to spíš už zlomeně než cokoli jinýho. „No tak ven s tím, já vím, že jsi nebyla sama. A takhle tě dokáže udělat šťastnou jedině nějakej mužskej. Kdo to byl? Ten, co mi tě vzal, hm?“ tahal z ní.

„Nech toho,“ štěkla už trochu otráveně.

„Já toho mám nechat? Ty jsi mi byla nevěrná a já toho mám nechat? Kdo to je, Lilith?“ pokračoval už trochu s větším důrazem.

„Démon,“ odpověděla. On protočil panenkami.

„Není to jen tak nějakej démon, Lilith. Nebyl jsem tu měsíc a kousek a ty jsi na mě dokázala úplně zapomenout. Nejde jenom o sex, jde o víc. Jsi zamilovaná. Kdo je ten démon?“ řekl.

„Co mu uděláš?“ zeptala se. On se pousmál a zavrtěl nad ní hlavou.

„To se mi snad zdá. To záleží na tom, jak dlouho se s ním taháš. Co je zač a tak. Možná i na rychlosti tvojí odpovědi. A přišla jsi po schodech?“ zeptal se. Lilith ztuhla a on se zarazil. „Byla jsi někde dole, že jo? Lilith, kápni božskou, nebo mě zabiješ,“ škemral.

„Ukončím to jo? Ale nikdy se mě na to už neptej,“ prohlásila. On se zoufale rozesmál.

„Děláš si srandu? Tak na to ti teda seru. Hele, jestli jsi s ním šťastná, tak já ti nebudu stát v cestě. Nebudu. Nestojí mi to za to. Já nechci ženskou, která nechce mě. Ale chci vědět, kdo to sakra je,“ objasnil.

„Promluvíme si, až vychladneš. Jdu se nachystat na večeři. Zkus se prosím krotit před Rinkou, ano?“ dodala a odešla. Lucifer měl co dělat, aby to ustál. To bylo tedy přivítání.

Slunce zapadalo a nebe hořelo v odstínech mědi, zlata a karmínu. Jako by se Země, Nebe i Peklo na chvíli sjednotily v jednom jediném momentu. A právě na tenhle okamžik Waydan čekal. S touhou, která se vyrovnala jediné věci – mně

Oblékl se, jako by šel na rande s osudem. Černé tričko přiléhalo k jeho tělu, tmavé džíny mu seděly jako ulité a kožená bunda mu splývala po zádech jako stín. Ještě poslední pohled do zrcadla. Rohy… ano, vypadají správně démonsky? Pekelně jo.

Pak vykročil vpřed. Pravou nohou, čistě symbolicky. Ve skutečnosti mu stačila síla *Modrého Plamene*, aby se přenesl přímo tam, kam mířil. Do Nebe.

„Vezmi si Thariela a zmiz mi z očí. Už tě nikdy nechci vidět. Jsi pro mě mrtvej! Je to poslední věc, kterou jsem pro tebe kdy udělal. Příště až se tu objevíš, zabiju tě. Protože jsem tě stvořil, můžu tě taky sprovodit ze světa…" Ozvěna otcových slov mu pulzovala v hlavě.

Jen se pousmál, rozhlídl a chytl mříže u brány do Stříbrného Města oběma rukama a roztáhl je silou od sebe jako to udělal, když byl osvobodit Thariela.

Bez pozvání vkročil na svatou půdu. Bez lítosti, beze strachu kráčel dál se vztyčenou hlavou, jako by šel po červeném koberci a všichni obyvatelé města se před ním klaněli. Měl úžasně zakázaný pocit, který se mu jakoby rozlejval po zádech. Byl to adrenalin a ještě něco, co se nedá jen tak popsat.

„Tak to zkus, tatínku," zašeptal s úsměvem a pokračoval městem dál a dál. Za prvním rohem, kde by se ani nebeská myš neobjevila, luskl prsty. Pekelný *Modrý Plamen* mu poskočil po dlani jako věrný pes a on se s ním začal dotýkat zdí domů v ulici.

Broukal si nějakou milou melodii a kreslil tím plamenem lehké čáry, jen tak ledabyle kam dosáhl a kde ho napadlo. Jako by někomu ryl klíčem po autech.

A tam, kde se dotkl, zůstávaly stopy. Vypálené. Neopravitelné. *Modrý Plamen* na svaté půdě působil jako kyselina. Rozežíral. Ničil. Zanechával jizvy. Trvalé.

A Waydan šel dál. Ke kostelu. K místu, kde se otec ženil s jeho bývalou. Hladil plamenem stěny, zábradlí, keře. Spaloval všechno ostře, bez zaváhání a s grácií. Jako malíř, co si dává načas. Každý dotek byl výsměch. Provokace. Peklo v jeho dlani a nebeská půda pod nohama.

„Asi mě budeš muset zabít, protože jsem zhřešil," šeptal si, když v kapli poklekal k zemi. Tentokrát ne, aby se pomodlil, ale aby se pomstil. Jeho prsty kreslily do podlahy znamení démonů, staré, zapomenuté symboly v démonštině.

Pak vstal. Skopával kříže z oltáře a desek jako odpad. Pálil závěsy, které kdysi nenáviděl. A každé soše na hruď kreslil stejné znamení jako před chvílí na zemi.

Všechen ten vztek z bolesti a zrady se z něj valily jako lavina, smýval je tím zuřivým plamenem, co pálil všechno kolem. Byl to očistný oheň –

ničivý, ale zároveň osvobozující. V tom řádění nechával za sebou jen popel starých ran a křivd, co ho svíraly.

A pak… pak se na to podíval z dálky. Plameny mu tančily za zády jako vlajky vzpoury. A on stál uprostřed kaple před oltářem jako stín ve tmě, který zářil jasněji než samotné světlo. A pozoroval svoje mistrovské dílo.

Představa otcovo vzteku ho momentálně víc než vzrušovala. Mrzelo ho, že u toho nemůže být až to spatří, protože měl lepší věci na práci, ale i tak si pohled na ty hořící svatý cetky užíval.

„Tohle je znesvěcení, ne moje chodidla. Snad už si to budeš pro příště pamatovat. Nejvyšší," dodal spokojeně a tak rychle, jak se tu objevil, tak i taky zmizel. Tentokrát ale rovnou domů – do Pekla.

Objevil se tam, kde před chvílí Lucifer, než šel do *Neřesta* a dál. Ještě mu bušilo srdce z doznívajícího adrenalinu. Tolik se těšil, až to tam tatínek najde. A taky se těšil, až mě uvidí.

Já jsem se trápila výčitkami. Roth měl pravdu, posral to. Ale já taky. *Co teď mám dělat? Mám dělat, že nic, nebo mu to říct. Měla bych mu to říct. Nechci mu lhát a ani aby si myslel bůhví co, kdyby se to nějak dozvěděl. Řeknu mu, jak to je.*

Že ho miluju, ale že i přesto mě Roth přitahuje a že jsem ho políbila. Ale že už to nikdy neudělám. Jo, přesně to mu řeknu. On mi to odpustí, ne? A co když sakra ne? Co když ho kvůli tomu ztratím?

Chodila jsem tam a zpátky, div, že jsem nerozšoupala podlahu. *Jak se mu sakra podívám do očí? A co když on o mě už ztratil zájem na Zemi? To je taky možný.*

A v tom se rozletěly dveře a dovnitř někdo vtrhnul. „Tati," zašeptala jsem překvapeně a skočila mu do náruče.

„Rinko, ty moje holčičko. Tak moc jsi mi chyběla," řekl a pevně mě svíral v náručí div, že mě neumačkal.

„Ty mě taky. A co Waydan? Je tady s tebou?" vyzvídala jsem. On se pousmál.

„Neboj se, přijde. Ještě si chtěl něco vyřídit, ale na večeři už to snad stihne," odpověděl.

„Tati," zopakovala jsem se slzami v očích a mačkala ho a mačkala.

„Copak je? Něco se stalo?" zeptal se starostlivě. Podívala jsem se na něj jen krátce a pak mu zase padla do náruče. Bylo to bezpečí aspoň na chvíli.

„Nic. Jen, že tě mám strašně moc ráda. Tati. Jsi můj nejmilejší tatínek, i když se hádáme, vážně," pokračovala jsem.

On se na mě tak podíval. „Co se děje, zlato? Něco s mámou?" začal, což mě vyděsilo.

„S mámou? Ne, co by s mámou?" zakecávala jsem to. On nakrčil nos.

„No, já nevím. Potkali jsme se a pohádali, klasika," řekl.

„Potkali jste se? A pohádali? Proč?" vyzvídala jsem. On jen nad tím mávnul rukou, ale to dělal jen přede mnou. Doopravdy ho to hluboce zasáhlo. On byl ten typ, co řeší věci v soukromí. Bála jsem se, že by to mohl třeba tušit, ale pak jsem si říkala, že to by byla až moc velká náhoda, ne? Vždyť to nevěděl do teď.

„Já ještě musím na chvíli do kanclu, mám hodně restů. Ty se zatím připrav na večeři. Vezmi si na sebe něco pěknýho a pak se uvidíš s Waydanem. Moc se na tebe těší," řekl. Mě se rozzářily oči a ulevilo se mi. Pak jsem si ale vzpomněla na to muchlování s Rothem a sejmulo mě to jako kladivo.

„Tati…" zašeptala jsem. On se otočil a usmál se. „Já jsem něco provedla. Něco strašnýho," přiznala jsem.

„Prosím tě, co jsi provedla strašnýho?" zeptal se. Podívala jsem se na něj a pak jsem to prostě řekla.

„Políbila jsem Astarotha," prohlásila jsem a on vyprsknul smíchy.

„No a?" opáčil.

„No a? Tati, já miluju Waydana a nechci, aby… co mám dělat?" rozplakala jsem se. On si mě k sobě přitáhl a hladil po vlasech. Možná jsem nebrečela jen kvůli tomu, ale kvůli všemu. Bylo toho na mě nějak moc. Možný jiný otec, máminá nevěra, podivný city k Astarothovi, zakázaná láska s Waydanem…

„Nic nedělej. Nic se nestalo. Tobě se Astaroth líbí, viď?" zeptal se a já přikývla.

„Víc než to, jsem do něj zamilovaná. A Waydan tu nebyl dlouho a my jsme se sblížili. Nechci ho, aby bylo jasno. A ne, nerozmyslela jsem si to s Waydanem, ale podělala jsem to. Že jo?" zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou.

„Vůbec ne, zlatíčko. Netrap se tím. Hlavní je, že víš, co chceš. Ale s Waydanem to není snadný, nemůžete spolu prostě jen tak být. Je pochopitelný, že srdíčko občas zabloudí jinam, nebo aspoň myšlenky," dodal.

„Zasloužil si Waydan už tvoje požehnání? Splnil všechny tvoje úkoly?“ vyzvídala jsem. On se pousmál.

„Splnil všechno na výbornou, ano. Ale moje požehnání si nezasloužil a jen tak nezaslouží. Ale on to nevzdá, neboj se,“ chlácholil mě.

„Protože jsme příbuzní?“ zeptala jsem se zoufale.

„Ne, Rinko. Je v tom víc. Užij si Waydana, dokud ho tu máš, zase ho vezmu brzy s sebou na misi. Tady dlouho nevydržím. A nechci vás spolu vidět a nic vědět. Jestli se dozvím, že s tebou spal, tak si ho podám a s požehnáním je amen. Jasný?“ zeptal se. *Hm, s tím asi dokážu žít.*

„Co měl za úkoly?“ vyzvídala jsem.

„Těžký úkoly,“ odpověděl stroze. „Hodně těžký. Musel ochutnat lidskou duši a nezabít jí. Musel ochutnat i svatou duši a nezabil jí. Musel mi nachytat pár hříšníků ze Země. Taky se bavil, konečně trochu žil. Čelil výzvě – svému otci,“ pokračoval a taktně vynechal succuby a nabalování Abigail.

„Tati, co když mi neodpustí, že jsem políbila Astarotha?“ zeptala jsem se a akorát do místnosti vstoupil Waydan. Oba jsme se k němu otočili. Zatajil se mi dech. Byl… rohatý. Skoro jsem ho nepoznala. Jeho jméno mi zůstalo na jazyku, jak jsem se polekala.

„Políbila jsi Astarotha?“ zeptal se místo pozdravu a docela zklamaně.

„Odpustí, protože sám poznal Abigail, viď?“ rýpnul si, než odešel a já vytřeštila oči.

„Kdo je Abigail?“ zeptala jsem se. Waydan protočil panenkami.

„Díky, brácha,“ řekl jen. Luc se pousmál.

„Nemáš zač. Tak a teď vás nechám o samotě. A ty pravidla znáš, Waydane,“ dodal, propíchl ho pohledem a odešel. No a když se dveře zabouchly, Waydan se na mě podíval. Trochu nasupeně, ale spíš zoufale.

„Políbila jsi Astarotha?“ zeptal se žárlivě. Já přikývla. „Proč, Rinko? Už mě nemiluješ?“ vyptával se.

„Miluju. Strašně moc. Mrzí mě to, lásko moje. Už to nikdy, nikdy neudělám. Přísahám. Byla to slabost. Sblížili jsme se a on se mi tak nějak líbí. Prosím, odpusť mi to. Nic víc se nestalo. Přísahám. Ty pro mě znamenáš všechno,“ pokračovala jsem.

On se pousmál a přitáhl si mě k sobě. Bylo to jako by se mě dotkl život. Jako by ve mně něco rozkvetlo. Celá zahrada. V jeho náruči jsem se dobila nepředstavitelnou energií. „Jsi si jistá, že to, co chceš jsem já? Víš, nebude

to lehký a já nechci, aby ses trápila," zeptal se. Podívala jsem se na něj jako na blázna.

„Jsem si jistá. A jsem tak ráda, že jsi zpátky, Waydane. Tolik jsi mi chyběl. Všechno bylo šílený. Co ty? A kdo je Abigail?" tahala jsem z něj. On si mě vzal do náruče a díval se mi do očí. „Máš nádherný rohy," zmínila jsem zcela očarovaně, když jsem je teď viděla konečně zblízka. On se tak polichoceně zakřenil.

„Jo? Bál jsem se, že se ti nebudou líbit. Nebo, že budou na tebe moc malý." Zasmál se.

„Malý? Jak by mohly být malý? To pravidlo přece znáš," připomněla jsem mu s takovým leskem v očích a lehce jsem mu prohrábla prsty vlasy. On se pousmál a konečně mě políbil.

„Máš rohy jako Ďas," šeptala jsem mu vzrušeně do rtů. On se jen usmíval. Moc dobře to věděl a byl na to pyšný. A taky se mu ulevilo, protože menší už být nemůžou.

Pak mě postavil zpátky na zem, když mě dostatečně pomuchloval. „A Abigail je nikdo, nemusíš se tím stresovat Měl jsem za úkol jí svést a ochutnat její duši, takže jsem jí dal jednu pusu, aby to bylo uvěřitelný… ale nic v tom nebylo z mojí strany. Přísahám ti na svoje… na svoje rohy, miláčku, že nic víc nebylo," odpověděl konečně.

Stoupla jsem si na špičky a prohlížela si ho. Hladila ho a lísala se k němu. „Chyběls mi. A ta tvoje vůně… jsi tak krásnej démon, Waydane. A u všech ďasů, ten ocas," prohlásila jsem a se zaujetím se ho dotkla. On s ním mrsknul, až mi skočil do ruky a pak se zaculil.

V jídelním sále už se podávala večeře. Lucifer už tam seděl a Lilith taky. Ještě předtím, než se začalo jíst, tak všem oznámil, že brzy udělí oficiální titul démona I. třídy Waydanovi. Z toho byli všichni u vytržení. Hlavně Satan, který mohl vybouchnout žárlivostí.

No a pak se začalo jíst. Lilith se horko těžko snažila nedívat ke stolu démonských princů, kde seděl její milý, aby to nepropálila. Bylo mezi nimi s Luciferem teď dusivé ticho a napětí.

My s Waydanem jsme se ještě muchlovali a povídali si, ale už jsme se pomalu chystali do společnosti. Myslím, že nás táta teď nechá chvíli v klidu, takže bude snad času snad ažaž.

Lucifer u jídla, smutně koukal na Lilith. Jejich přivítání nebylo takový, jaký doufal, že bude. Vlastně to bylo horší než jeho nejhorší představy. Byla chladná a jeho to bolelo. Hlavně taky proto, že cítil, že tohle je jejich konec.

Koukali na sebe sem tam a nic. Lilith byla nesvá. Lucifer k ní zvedl oči a chvíli se odhodlával zeptat a pak prolomil ledy. „Už mi povíš, pro koho skutečně tluče tvoje srdce, Lilith? Já dobře vím, že ne pro mě," řekl, což jí málem zarazilo až k zemskému jádru.

„Co?" pípla.

„Nebudu se na tebe zlobit. Jen chci vědět pravdu. Kdo je to?" naléhal. Lilith mlčela. „Nikdy jsem to nebyl já. Já to vím. Cítil jsem to. Věděl jsem ale, že mě máš ráda, tak jsem to neřešil. Ale teď... Lilith, já z tebe cítím něco, co se mi nelíbí. Bolí mě to, dusí..." řekl a stěží zadržoval slzy. A ona taky.

„Já vím, že je konec. Tak to řekni. Kdo je ten démon, kvůli kterýmu jsi nikdy nebyla moje? Je to ten, komu jsi dala svojí duši? Komu jsi dala duši, Lilith?" pokračoval. A když si všiml, že mu nic neřekne, povzdychl si a přikývl.

„Dobře, tak vylučovací metoda. Bude to někdo z Vyšších démonů. A zcela určitě někdo, kdo tady byl přede mnou. Byl to Satan? Protože jsi byla proti jejich sňatku s Rinkou," zeptal se a podíval se na něj, jak se něčemu směje u stolu a pak na ní.

„Ne, to nemohl být on. Asmodeus? Ne, ten přišel s Rothem až po mně..." dodal. Lilith už měla na krajíčku.

„Nech toho prosím. Nech to na potom," řekla, ale on zavrtěl hlavou.

„Nenechám. Je Rinka vůbec moje? Nebo jinak, existuje šance, že není moje?" zeptal se. Jeho hlas se zlomil. Lilith zaplavily slzy. Odpověděla mu tichem. Jen smutně přikývl.

„To je snad zlej sen. A to jsem tak pevně věřil tomu, že tohle je jasný. Moje holčička... Tak uděláme testy, a jestli nebude moje, porovnám vzorky DNA všech démonů v Pekle, dokud ho nenajdu. A pak ho zabiju," řekl. Lilith se polekala. „Ale když mi to řekneš, nechám ho žít," dodal.

„Nedělej to. Prosím," zašeptala zlomeně.

„Tak mi řekni pravdu! Ne potom, ale hned, Lilith. Musím to vědět!" syknul na ní a prásknul rozzuřeně pěstí do stolu, až Lilith nadskočila. V tom jsem dorazila já s Waydanem. Celý sál utichl a na chvíli s tím přestali i táta s mámou.

Waydan šel po mém boku a nesl se jako bůh. I když už neměl křídla a svatozář. Zato měl ale rohy a ocas a vypadal hrozivě, ale zároveň jemně a sexy.

Astaroth na nás smutně koukal. Hlavně na to, jak ho držím za ruku. Ale ani on se nevyhnul nepříjemnému pohledu. Waydan mu jeden smrtící věnoval těsně, než jsme došli k našemu stolu.

Satan se mohl pominout vzteky, protože Waydan měl rohy jako Ďas. Takový nikdo neměl. Nikdo. Jen on. Sice byly menší, ale byly ďasího typu. No a o démonkách ani nemluvím, ty z něj nespustily oči. Ale smůla, tenhle démon je můj!!! Ale myslím, že si ten příchod stejně vychutnal.

„Ahoj, tati, ahoj mami. Co je?“ zeptala jsem se, když jsem viděla, jak se oba tváří. Ani se neusmála na Waydana, což bylo podezřelé. Snad ho ani nepozdravila.

„Ale nic, miláčku. Rád tě zase vidím, sluší ti to,“ řekl a tak divně si mě prohlížel. Na Waydana se jen usmál. A pak sjel očima k mému krku a ztuhnul, když viděl Slzu oceánu. Podíval se na Lilith, jak se jí zatajil dech a pak na Leviathana, který akorát jedl.

Podepřel si hlavu rukou jako by se mu chtělo brečet. A máma právě pochopila, že tohle je začátek konce, který nebude hezký.

„Co je vám?“ zeptala jsem se jako trubka. Táta ke mně zvedl hlavu a usmál se.

„Nic, co jsi dělala, když jsem tady nebyl?“ zeptal se. Podívala jsem se na mámu.

„No... tak různě. Byla jsem hodně s Rothem a taky s Levim a Lexi. Dokonce i s Gabrielem, který nevím kde vězí,“ začala jsem, ale přerušil mě.

„S Levim? To od něj máš ten přívěsek? Proč ti ho dal?“ tahal ze mě.

„S Gabrielem?“ skočil do toho Waydan. „Kde vůbec je?“ zeptal se.

„Je v pohodě, načapal jsem ho si to rozdávat v baru s Thellnessou. Teď mě zajímá Leviathan,“ syknul.

„Proč?“ Divil se Waydan. My s mámou jsem si vyměnily pohledy a táta na to neodpovídal. Tak Waydan začal raději jíst.

„Vyhrála jsem ho v Pokeru. Konečně jsem ho porazila. On je fakt mistr, tati,“ zmínila jsem, ale nelíbila se mu moje slova. Smutně se pousmál. „Jo a tati, musím ti něco ještě říct...“ zmínila jsem, ale pokaždé, když jsem řekla to slovo tati, bodlo ho na hrudi. On mě vůbec neposlouchal a matka asi taky ne. Pak mě jen chytl za obličej a přitáhl si mě k sobě.

Waydana to šokovalo, ale pak mu došlo, co jeho bratr vyvádí a mě to taky došlo. Hned, jak mě začal detailně zkoumat. Prohlížel si mě jako nějaký zboží v obchodě, který než koupí, tak musí být stoprocentní. Polekala jsem se. *On to ví? Proto se chovají tak divně.*

Dívala jsem se mu do očí. „Nedělej to,“ zašeptala jsem smutně. „Tati, prosím, nedělej to,“ prosila jsem ho a on se rozbrečel. Naštěstí náš stůl byl daleko, že to nikdo další neviděl. No a pak odešel důstojně rychlým krokem pryč ze sálu. Podívala jsem se na mámu. Ona přikývla a já si jen povzdychla. Waydan mě pohladil po ruce a pak vstal a utíkal za ním.

Na co jablko, když můžu mít celý strom?

Waydan běžel rovnou za Luciferem do kanclu, protože přesně věděl, že tam bude. Trávil tam nejvíc času a hlavně tam mohl být skutečně sám. Ale před bratrem už se neschová.

„Otevři," řekl aniž by klepal na dveře. Lucifer mlčel, oči zalité slzami a jen momentálně doufal, že spolu s jeho bolestí shoří celý svět. „No tak, já vím, že taky umíš brečet. Pusť mě dovnitř!" pokračoval, ale odpovědí mu bylo jenom ticho.

Pak si povzdychl. „Brácho…" zašeptal smutně a empaticky. „Otevři, prosím. Nemusíš na to být sám," pokračoval klidně opřený dlaněmi o dveře. Ale Lucifer se k ničemu neměl. Jen seděl v rohu na zemi schoulený do klubíčka a brečel. Čert vem jeho drahé kalhoty.

Waydan slyšel jeho praskající srdce, až z toho skoro praskalo to jeho. Byl to zvuk, který může slyšet jen hluboce empatická bytost. „Myslím to vážně, otevři ty zatracený dveře, nebo je vyrazím!" křičel naléhavě, a tak se Lucifer natáhl ke klice a jen za ní zavadil, že se dveře otevřely. Waydan vešel dovnitř, zabouchl je a klekl si k němu.

„Byla to lež. Všechno byla jenom lež. Nikdy mě ani nemilovala…" začal a přitiskl se k němu jako by byl Waydan jeho matka a jemu bylo jenom deset let. Waydan ho držel jako syna.

„Ne, nebyla. Určitě ne. Teď to vidíš černo-bíle, ale věci takový nejsou, Luci. Věř mi, když ti říkám, že to tak nebylo. Všechno nebyla lež. Všechno ne," utěšoval ho.

Luc se na něj podíval pohledem jaký u něj Waydan ještě nikdy v životě neviděl. „Ona je mu podobná," řekl a pak propadl v pláč. Waydan ho k sobě znovu přitiskl, až ho jeho gazelí rohy šťouchaly do čelisti.

„To se ti jenom zdá. Hraje si s tebou vlastní mozek. Neblbni, nemysli takhle. Rinka je tvoje a vždycky tvoje bude," pokračoval, ale Lucifer vrtěl hlavou.

„Má jeho rohy," dodal jako by s tím už byl smířený. „Má jeho podělaný rohy!" vztekal se. Waydan mlčel a přemýšlel nad tím, jaký máme s Levim

rohy. „A ty rty. Ty úzký rty a špičatá něžná bradička… je jeho," pokračoval a zajíkal se.

„To nic nedokazuje, sám jsi říkal, že nikdy nevíš jaký ti vyrostou. To může být jenom podělaná náhoda," utěšoval ho, ale vrtěl hlavou. V tuhle chvíli by nevěřil ničemu.

„Co mám dělat?" zeptal se ho a díval se na něj tak nešťastně, že snad udělá cokoli mu Waydan řekne.

„Rinka je tvoje, rozumíš? Uklidni se," řekl.

„A co když není? Co když udělají testy otcovství, zjistí se, že není moje a pak mi jí vezmou?" zeptal se.

„Nikdo ti jí nevezme, i kdyby testy dopadly negativně. Ona se vzít nenechá. Miluje tě," šeptal. Lucifer nad ním vrtěl hlavou.

„Naučí se milovat i jeho. Zapomene na mě. A odejde, protože bude jeho," dodal.

„Co to říkáš? Co to sakra říkáš? Nezapomeneš na někoho, kdo ti dal všechno a vychoval tě. Kdo tě měl rád a staral se o tebe. S tebou vyrůstala. I kdybys nebyl její biologický otec, stejně by tě tak brala, jeho ne. A tahle debata je zbytečná, protože ty jsi její biologický otec!" dodal a zvedl se z té podlahy.

Lucifer se na něj smutně podíval a pak na to, jak mu podává ruku, aby ho zvedl. Tak se jí chytl a nechal se postavit na nohy. „Tati… tatínku, pusť mě dál," klepala jsem na dveře. Lucifer se překvapeně podíval na bratra, který se na něj usmál a otevřel mi dveře.

Podívala jsem se na Waydana a pak hned skočila do náruče Luciferovi. „Já vás nechám o samotě," řekl Waydan a vzdálil se. Já se podívala na tátu, jak brečí. Ještě nikdy jsem ho neviděla brečet. To teda neznamená, že nikdy nebrečí, ale spíš to, že ne tak často.

„Prosím netrap se. Ať tě trápí na týhle situaci cokoli, bude to dobrý. Uvidíš," zašeptala jsem a usmála se na něj. „Máma mi spoustu věcí řekla, protože jsem jí malinko donutila, když jsem to zjistila, ale ujišťuju tě, tatínku můj, že to není tak, jak si myslíš," dodala jsem.

„Jak ty můžeš vědět, co já si myslím? Jak můžeš vědět, že to bude dobrý? Jak můžeš cokoli vědět? Nebyla jsi na světě, když jsme se s tvojí mámou dali dohromady. Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že to byla jenom lež. Že jsem pro ní nic neznamenal," řekl zlomeně.

„Máš pravdu, nejsem ta správná osoba, která by ti to měla vysvětlit. A taky jsem na mámu byla naštvaná, když jsem se to dozvěděla, ale jestli

něčemu věřím, tati, tak tomu, že to nebyla lež. Že tě milovala, i když měla v srdci někoho dalšího. Ona je sice jaká je, ale neumí takhle lhát a přetvařovat se. Neumí vědomě ubližovat," objasnila jsem. On mě objal.

„Mám tě strašně moc rád, holčičko. Tak moc se bojím…" přiznal.

„Čeho se bojíš?" zeptala jsem se.

„Že tě ztratím," odpověděl a polykal slzy, které mu přejely přes rty. Já jsem zavrtěla hlavou.

„Takhle ne. Neztratíš mě. Ani kdybych měla jiný DNA než máš ty. Ale to nemám. Jsi můj táta a já tvoje dcera," šeptala jsem mu do ucha. On se na mě překvapeně podíval.

„Ty tomu věříš?" zeptal se. Já se pousmála.

„Já to vím," odpověděla jsem.

„Jak to?" vyzvídal.

„Na to ti asi nedokážu odpovědět. Ale můžu ti to ukázat," řekla jsem a podívala se mu do očí. On netrpělivě čekal, co tím myslím. „Dej mi ruku," zašeptala jsem a podala jsem si jí. Přiložila jsem svou dlaň na jeho, zavřela oči a nechala z ní sálat svůj pekelný plamen.

On na naše ruce chvíli mlčky koukal, ale pak můj plamen z jeho dlaně vylákal ven ten jeho. Naše plameny se proplétaly, že to vypadalo jak když se objímají. Měly stejnou barvu.

Luciferovi se rozbušilo srdce a pak se uklidnilo, protože tohle byl víc než test otcovství. Bylo to znamení, že jsme kompatibilní. Ano, rohy sice můžou mást, ale jak říkal Waydan i Astaroth, nejsou nutně dědičný.

Ale plamen, plamen je energie. Je to naše nitro. A to je unikátní skoro jako otisky prstů, i když nemají tak rozmanité barvy. Ale jde o mnohem víc. O to, jak se chovají, když se navzájem dotknou. Protože jenom když mají společné částice, tak mezi sebou nesyčí.

„Vidíš? Jsem tvoje," zašeptala jsem. On střídavě zíral na naše plamínky, jak se olizují a na mě. Oči měl v slzách, ale z radosti. Ulevilo se mu. A mě taky. Předtím jsem si neuvědomila, jak strašný by to bylo ztratit ho. Teď jsem to věděla – nepředstavitelně.

„Jak jsi na něco takovýho přišla?" zeptal se. Jeho hlas se třásl, ale on se od mé ruky nevzdálil ani o milimetr. Normálně by takhle dlouho nechat sálat plamen kradlo energii, ale my si jí vyměňovali. Neměla kam utíkat. Protože byla stejná, dokázala jsem jí přijímat a naopak.

„Já nevím. Našeptávalo mi to srdce," odpověděla jsem mu a pak jsem mu padla do náruče. „Máma tě milovala a pořád tě miluje, tati. Jen pro ní

nejsi ten pravý. Ale to nevadí, protože pro mě jsi. A já nevznikla ze lži," dodala jsem. On se usmál a přikývl. Slzy měl v očích pořád, ale byl šťastný. Tak šťastný jako nikdy a já taky. Byla to úleva. Ohromná úleva.

„Nikam nejdu. Budu navždycky s tebou. A jestli chceš, tak ten pitomej rituál udělám. Vezmu si Rotha," zašeptala jsem, ale vytřeštil oči, odtáhl se ode mě a vykřiknul:

„Ne!! To nepřipadá v úvahu!" řekl. Já to nemyslela vážně, byl to jen test. A moc se mi líbil výsledek.

„Ne? Proč?" vyzvídala jsem.

„No… protože…" začal, ale skočila jsem mu do řeči.

„Chceš mě dát Waydanovi, že jo? Přemluvil tě. Pochopil jsi to. Víš, že je pro mě ten pravej a já pro něj. Navíc, víš, že bys lepšího muže pro mě nenašel, viď?" pokračovala jsem. On zarytě mlčel. „Mlčení je souhlas," provokovala jsem ho.

On se na mě tak zvláštně podíval, pak na svojí ruku a zase zpátky na mě. „Dokázal by ten tvůj plamen s tím jeho to samý?" zeptal se. *Ne, na to se nezeptal.*

„Ty zase pochybuješ? Jasně, že dokázal, když jsem tvoje dcera a on tvůj bratr," opáčila jsem trochu nasupeně.

„Chtěl bych to vidět," řekl.

„Proč? Aby sis byl jistější?" sykla jsem, ale zavrtěl hlavou. „Tak proč?" tahala jsem z něj. On se usmál.

„Prostě bych to chtěl vidět," řekl. Trochu jsem se bála, že by třeba zasyčel, i když to je možný, protože spolu sdílíme menší kapku krve než tu, kterou sdílím s tátou. Ale jestli je to zkouška pro mě, musím jí udělat. Třeba pak už nám dá konečně požehnání.

Waydan se procházel po chodbách. Byl trochu nervózní, ale věřil tomu, že jeho brácha bude v pohodě, když jsem tam s ním já. Pravdou je, že kdybych nebyla Luciferova dcera, měl by to snazší se ke mně dostat, ale tak to nechtěl.

Ta výzva se mu líbila, i když ho mučila. Ale on takový byl – měl rád tenhle druh mučení. Oddalování rozkoše. Já jsem to pochopila. Bylo to na něm vidět. Navíc, tady šlo o víc, ne jenom o uspokojení. Šlo o osobní růst. Chtěl si to zasloužit. Potřeboval to. Protože vždyť on padl z Nebe, proboha. Jak by se někdo takový mohl spokojit jen s jablkem, když mohl mít celý strom?

A můj otec byl stejný. A momentálně měl to, co Waydan nejvíc chtěl, tak toho musel využít. A naopak. Waydan byl ten, koho jeho bratr nejvíc chtěl pro svojí dceru.

No a já jsem zase někde mezi. Ale to taky není špatná pozice. Mám lásku i respekt od obou a když budu opatrná, dostanu přesně to co chci. Jen si na to budu muset počkat.

„Waydane!" vyštěknul Gabriel nadšeně, když ho viděl. „Proboha, ty máš rohy. Říkali, že je z tebe démon I. třídy, ale… pro pána Jána, tohle jsem nečekal. Vypadáš tak dobře," chválil ho a objal ho.

„Ty taky, kamaráde. Peklo ti sluší. Aspoň už se tak trapně netřpytíš," komentoval jeho andělské vyzařování. Gabriel se pousmál. „A bacha na to svatý klení, co jsem tak postřehl, tady se to neříká. Spíš něco jako u čerta, u všech rohatých, u Ďase, a pro Ďáblovy oči je mý nejoblíbenější…" postřehl. Gabriel přikývl.

„Tak co? Pojď se mnou na skleničku, probereme všechno. Hádám, že jsi pořád panic, co? Protože já už bych měl asi devadesát krystalů," chlubil se. Waydan ho jen přitáhl k sobě a z legrace mu zmáčkl prsty místo za krkem.

„Nedráždi hada bosou nohou, kamaráde, taky bych tě mohl kousnout. Čum na ty špičáky," prohlásil a vycenil na něj zuby. Gabriel vytřeštil oči.

„Ty kráso, ty jsi jak upír," komentoval. „A takže čekáš na princeznu jo? Jak to jde, má to nějakej progres?" vyzvídal. Waydan se jen usmál a táhnul ho tedy do *Neřesta*.

…„Waydane, ty jsi tak tajemnej. Tak už povídej. Hořím nedočkavostí," prohlásil Gabriel, když mu Lexi donesla až pod čumák skleničku s koňakem. Waydan se na ní jen usmál a poděkoval, když mu přinesla nealko. Vodu.

„Jo, to jsem ti ještě neříkal, mám plamen. Ale pořád mě pálí, jak jsi to sakra udělal, že ti neupadly ruce, když sis tavil svatozář? Slyšel jsem o tobě všechno, myslím, že démonky by se o tebe pozabíjely," pokračoval.

„Gabrieli, zpomal, vybouchne mi z tebe hlava. Všechno ti povím, jen mě nech na chvíli vydechnout. Taky se ti chci pochlubit, dneska těsně před tím, než jsem sem přišel, jsem solidně znesvětil kostel a kapli. Taky část města, kudy jsem procházel. To řádění jsem si užil. Ještě teď to tam možná hoří modře," prohlásil a usmál se.

Gabriel na něj zíral jak na zjevení. „Cože jsi udělal?" zeptal se šokovaně. Waydan přikývl.

„Jak jsem řekl. Potřeboval jsem si ulevit. Otec mi tvrdil, že jsem otcem dítěte Ludmily a přitom to byla lež. Taky, že mě zabije, jestli mě potká v Nebi a že jsem jeho největší zklamání. Zvíře a obluda. Že jsem špinavej a odpornej a díval se na mě s takovým opovržením.

Kámo, to bys nevěřil. Jsem mu plivnul jiskru pod nohy a cítil jsem se dobře. Tak dobře jsem se dlouho necítil. A jak se na mě podíval a křižoval se. Tos měl vidět, normálně se mě bojí. On velkej bůh," vysvětlil.

„To je jedna rána za druhou. Ona čeká dítě? Jak? A s kým teda když ne s tebou?" tahal z něj.

„Vím já? Asi s otcem. Vzal si jí, aby jí uchránil po tom všem, co jsem jí odkopl. Ještě že jsem si jí nevzal, kámo, už toho ani nelituju, že jsem jí tam nechal. Je to pěkná mrcha. Andělská mrcha," opravil se.

„To jo, andělové jsou fakt horší než čerti, už jsem si to ověřil. Svatí hříšníci. Ale tady dole… tady to šlape jak švýcarský hodinky," zmínil. Waydan se napil minerálky a přikývl.

„A víš proč?" zeptal se. Gabriel zavrtěl hlavou.

„Protože jsou limity jinde a démoni si tu můžou dělat skoro co chtějí. Ale když se nesmíš ani kouknout na péčko, pak to je těžký že jo. Protože tě potřeby nutí jít za hranice a děláš to potají. A pak se to tak nafukuje, že je z toho katastrofa. Za porušení celibátu skoro stejnej trest jako za zabití. Sračka. Tohle nemůže fungovat," komentoval.

„Koukals na péčko? Ty jo, ty ses fakt změnil," smál se Gabriel. Waydan jen s úsměvem přikývl.

Pak jsem dovnitř vešla já. Waydanovi se zatajil dech, když mě viděl a skoro zapomněl jak se jmenuje. Gabriel se pousmál, když ho viděl v tomhle stavu. Předtím drsňák a teď? Div, že se nepocintal tou minerálkou, kterou srkal brčkem a zapomněl, jak se polyká.

„Co s ní máš v plánu, ty velkej démone, hm?" vyzvídal. Waydan rukou setřel tu louži minerálky u skleničky a dělal, že mě ani nevidí.

„S ní? Co asi? Jednou si jí vezmu," odpověděl. Gabriel se zakřenil.

„Kdy?" zeptal se.

„Brzy. Nejdřív jí ale vezmu do Ráje," opáčil.

„Do Ráje? Jako že jí nejdřív to…?" zeptal se. Waydan už mě ale zase sledoval, jak si povídám na baru s Lexi. A když mi naznačila pohledem, že je Waydan nahoře, podívala jsem se na něj a šla za ním. On zpanikařil a Gabriel se zasmál.

„Už dneska?“ pošťuchoval ho pořád. Waydan ho skoro nevnímal, protože byl celý rozrušený z toho, že jdu možná za ním.

„Co? Ne, idiote. Vážně jí vezmu do Ráje,“ dodal a pak zmlknul, když jsem stála u jejich stolu.

„To by nikdo nepochopil, každej z toho pochopí, že bys jí nejradši o…“ Waydan mu dupnul na nohu, aby sklapnul a usmál se na mě.

„A…ahoj,“ zašeptal. Gabe se na mě prudce otočil a rozpačitě se zasmál.

„Jéé, Rinko, ty seš tady? Ahoj, jak se máš? Jdeš na chvíli k nám?“ zeptal se. Já se pousmála.

„Jestli můžu. Neruším?“ ujistila jsem se, ale odpovědí mi bylo jen vrtění hlavou od obou. Tak jsem si přisedla vedle Waydana. Všimla jsem si, jak výhružně Waydan na Gabriela kouká a jak Gabriel zase trochu nervózně těká očima.

„Tak co, všechno dobrý?“ zeptal se mě Waydan. Já jsem se usmála a přikývla.

„Jo, už je to dobrý,“ odpověděla jsem.

„O čem je řeč?“ vyzvídal Gabriel.

„O ničem,“ odseknul mu Waydan. „Vlastně… nech nás chvilku. Třeba si zatím zajdi na ten záchod, říkal jsi, že se ti hrozně chce,“ vymýšlel si Waydan. Gabriel si odfrknul. Nechtěl pryč, ale nechtěl prudit někoho jako je Waydan a už vůbec ne, když šlo o jeho slabost.

„Jo no. Vlastně hrozně. Taky jsem si chtěl ještě něco zařídit. Takže kdybych se už nevrátil, tak dobrou noc,“ dodal a odešel. Waydan si jen přitáhl k sobě jeho nedopitý koňak a kopnul to do sebe jako na kuráž. On byl drsňák, ale ze mě byl úplně na nervy.

„Miláčku,“ zašeptala jsem a opřela si o něj hlavu. Trochu se uvolnil a přehodil mi ruku kolem ramen. „Buší ti srdce. Fakt moc. Je ti dobře?“ zeptala jsem se.

Podíval se na mě se zoufalou touhou mě políbit. „Moc. Nikdy mi nebylo líp. Teda jo, když jsme se spolu mazlili, než jsem šel na Zem. Ale teď to má taky svoje kouzlo. Jsem moc rád, že jsme spolu, i když tomu hodně chybí,“ odpověděl a kousek se ode mě odtáhl.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Nic. Vůbec nic. Jenom spolu nemůžeme být takhle na veřejnosti. Naše styky mají určitý pravidla, který musím dodržovat,“ objasnil. Podívala jsem se na něj a usmála se.

„A ty to vážně děláš jenom kvůli tomu požehnání?“ vyzvídala jsem.

„Samozřejmě, srdíčko moje. Myslím to s tebou smrtelně vážně, nic pro mě není důležitější než ty a já. A není to jen požehnání. Je to naše budoucnost. Bez toho žádná nebude," odpověděl.

Položila jsem mu ruku na stehno a podívala se mu do očí. On mi jí připlácl svojí dlaní a lehce zmáčkl prsty. „Co ten táta?" zeptal se.

„Je to dobrý. Uklidnila jsem ho," odpověděla jsem.

„Jak? Zdálo se mi to úplně nemožný. Nikdy jsem ho takového neviděl," vyzvídal. Chvilku jsem přemýšlela, jak se to vlastně stalo, že o tom Waydan věděl tolik, ale byl s tátou na Zemi docela dlouho, třeba si o tom povídali.

Třeba to nebyla jenom náhoda. Neřekli si to s mámou na chodbě jen tak, když se potkali. Byly to dlouholeté pochybnosti, které tak nějak vypluly napovrch shodou okolností.

„No, ukázala jsem mu, že jsem jeho dcera," odpověděla jsem. Koukal na mě trochu jako na cvoka. Pak se usmál.

„Jak se něco takového dá ukázat?" zeptal se.

„Správná otázka. Snadno když máš tohle," odpověděla jsem, luskla prsty a ukázala mu můj modrý plamínek.

Waydan na něj mlčky koukal a pak řekl: „Má stejnou barvu jako ten můj." Já jsem přikývla a usmála se.

„Přesně tak, miláčku, proto to je jeden z důkazů. Ale to by tátu samo o sobě nepřesvědčilo ani za nic," zmínila jsem.

„No a co to teda bylo, to co ho přesvědčilo?" vyzvídal a lehce mi dal pramínek vlasů za ucho.

„Společný vlastnosti a částice, který spolu souzní. Předtím, když jsem si chtěla brát Leviathana… ano, přemýšlela jsem nad tím, protože jsem to nevěděla. Tak jsem si vybírala partnera podle barvy plamene a on jí měl podobnou. Když jsem se dozvěděla tohle, chvíli jsem se bála, že ta podoba je proto, že je možná můj otec.

Ale pak mi došlo, že barvy nemůžou být dostatečně rozmanitý, aby to dokázalo jedinečnost a unikátnost takových rozměrů jako je genetika. Je v tom víc. Máma ho má taky tmavší.

No a posledních čtrnáct dní jsem Leviathana zkoumala. Počítala záhyby na rohách, hodnotila barvu kůže, tvar očí… prostě úplně všechno. Nechtěla jsem to vědět jistě, protože jsem se bála, ale pořád mi to nedalo, musela jsem ho zkoumat.

A pak jednoho večera, když jsem nemohla vůbec spát, tak jsem si hrála s plamenem. Pozorovala jsem ho, jak mi klidně plápolá po rukách, jakou má barvu a jak syčí, když se dotýká cizích věcí. Napadlo mě, jak by asi reagoval na něj. A tak jsem to zkusila druhý den, když jsme hráli Poker.

Prskalo to a jiskřilo mezi námi. Nebylo to příjemný. A teď, když jsem viděla tátu v tomhle stavu… nebyla jsem si jitá tím, že to vyjde. Ale riskla jsem to. A náš plamen spolu v klidu koexistoval. Nesnažil se ten jeho eliminovat jako tomu tak bylo s Levim. Naopak se násobil. A tak jsem poznala, že je Lucifer můj táta," vysvětlila jsem

„A když jsi tomu uvěřila ty, uvěřil tomu i on. To je geniální. To se ti povedlo. A jsem rád, že to tak je," odpověděl. „Co? Nebo ne?" zeptal se, když jsem se na něj tak podívala.

„No… vlastně si to chce ještě ověřit," opáčila jsem. On si povzdychl.

„No jistě. Se mnou, viď?" zeptal se a já přikývla. „Máš strach?" zašeptal. Já jsem zavrtěla hlavou a usmála se.

„Nemám," odpověděla jsem a nenápadně jsem k němu přisunula svou dlaň. On se na mou ruku podíval a pak mě do očí. Potom mi přitiskl svou dlaň na mojí a nechal naší magii pracovat.

„Je to uklidňující," komentoval, když viděl, jak se naše plamínky doslova spolu mazlí. Usmála jsem se. Ulevilo se mi, protože teď jsem si byla už stoprocentně jistá.

„Kdybys nebyl můj příbuznej, tak by to tak klidný nebylo," zašeptala jsem a podívala se mu do očí. Pořád jsme se drželi za ruce, nechali plameny proudit, zatímco jsme se přibližovali k sobě jako dva magnety.

Už jsme od sebe byli jen pár centimetrů, že jsem cítila jeho dech na mé kůži a elektrizující touhu ho políbit. „Miluju tě," zašeptal mi do rtů. Plamínek mezi námi zesílil, že jsme se oba polekali a ucukli. Pak jsme se oba zasmáli.

Dívala jsem se mu do očí, byly černé – plné touhy. Stejně tak jako ty moje. „Taky tě miluju," odpověděla jsem, pohladila jsem ho něžně svým nosem a s těžkým srdcem se od něj odtáhla.

Lucifer se pousmál a pak s klidem odešel. Darkan ho následoval. Od doby, co vylezl ze své kanceláře s očima jako angorák, chodil za ním jako jeho vlastní ocas. Ani jsem nevěděla, že tam stojí. Ale čemu se divím? Chtěl si to ověřit, tak si to ověřil. Stejně tak jako já, jsem celá po něm.

I když mě ještě napadlo, že to může být naopak. Že jiskření je dědičnost. Nezkoušela jsem to s mámou.

Lilith nervózně postávala v ložnici a smutně to tam pozorovala jako by se dusila vzpomínkami a následně i výčitkami. A možná že jo, ale musela to udělat. Tohle už se nedalo zachránit, nehledě na to, že to asi ani jeden nechtěl.

A pak po dlouhém přemýšlení si stáhla z prstu zlatý kroužek a položila ho na saténové, naducané peřiny jejich manželského doupěte neřesti. Potom udělala krok ke dveřím, ale ty se otevřely a dovnitř vešel Lucifer.

Zarazil se. Jejich pohledy se střetly. Byly ale plné bolesti a strachu. Ani jeden tohle nečekali. On nečekal, že jí najde zrovna v jejich společné ložnici a ona nečekala, že se vrátí tak brzy.

„Tohle je to poslední místo, kde jsem tě čekal. Vsadím se, že jsi tu ani jednou nespala když jsem tu nebyl," prohlásil skoro jako by už se ho ta situace nedotýkala. Pravdou je, že s koncem svého manželství byl smířený spíš, než kdybych neměla být jeho dcera. A to už vyhnal z hlavy, takže ho jen tak něco nezlomí. Už ne.

„Mrzí mě to. Nechtěla jsem ti ublížit. Ani ti lhát. A nikdy jsem ti nechtěla vzít Rinku," zašeptala a pomalu si to mířila ke dveřím. Lucifer jí chytl něžně za zápěstí. Ona se na něj otočila a smutně se na sebe dívali.

„Jdi si teda za svým štěstím, Lilith. A já si nechám to svoje. Rinka je moje. A jestli nechceš mezi námi zlou krev, vyřiď tomu svýmu šamstrovi, ať si na mojí dceru přestane dělat otcovský nároky. Jinak z něj udělám targasta," řekl suverénně.

„Kdo by pak vládnul jeho patru?" rýpla si, ale Lucifer na její rytí byl připravený.

„Ty," opáčil syrově a díval se na ní tak jako ještě nikdy. Jako na svého největšího nepřítele. Ona se ho ale nezalekla. Udělala k němu pár kroků a hrdě se mu podívala do očí.

„Vyhrožuješ mi snad, Lucifere?" zeptala se. On ani koutkem nehnul a pořád jí jen civěl do očí. Táta věděl, že být ve při s démonkou jako je Lilith není jen tak a navíc když jde o něco velkého.

A tak raději polknul tu chuť v tom pokračovat a utnul ten zárodek nekonečných a bolestivých soubojů milou větou, o který věděl, že nic nezačne, naopak ukončí.

Protože kdyby to neudělal, Lilith by zcela přešla do nepředstavitelně zničujícího módu a že tu zbraň měla – *Divinitas*. Já to věděla a táta ne, ale tušil, že něco bude, když jí vydráždí a to mu stačilo, aby s ní jednal opatrně.

„To bych si nedovolil, drahá," řekl nakonec a usmál se.

„To máš taky jediný štěstí," odpověděla a se smrtícím pohledem odešla. Ona byla schopná přelstít ho a ovládnout Peklo.

Kdyby chtěla, dokázala by z Leviathana udělat vládce, ale ani jeden o to nestáli. On chtěl jenom Lilith a ona jeho. A klidně mohli mít ultimátní zbraň, ale spíš jen jako pojistku. Jako obranu, kdyby na ně právě zaútočil. Protože oba byli ti, co je moc a starosti s tím spjaté obtěžovaly.

A on zase musel být opatrný a udržet si postavení vládce. Mít respekt všech démonů. Což bylo nepředstavitelně náročné. Nebýt zlý a vzbuzovat strach, nebo naopak být jen spravedlivý, hodný a klidný. Ale udržet to v rovnováze. Vědět, kdy ubrat a kdy zase přidat.

Lucifer si povolil vázanku, stáhnul jí zuřivě z krku jedním tahem a hodil jí na postel vedle prstýnku. Podíval se na něj a zvedl ho. Chvíli ho držel v ruce a rozbrečel se, ale pak s ním mrsknul po zdi, až se bůhví kam zakutálel.

Zvláštní, že jsem si nevšimla, že to mezi nimi skřípalo. Jo, občas se hádali a tahali se navzájem s jinýma, ale že to má až takhle hluboký kořeny a že to mezi nima opravdu nebylo v poslední době dobrý, to jsem fakt nevěděla. Bůhví proč se tolik hrnul na Zem. Třeba čekal, že až se vrátí, bude to naopak lepší.

Lilith si oddychla. To nejhorší už měla za sebou. Stejně tak i její manžel. Tedy ještě tu byla veřejnost, ale to mohlo počkat. Nejdřív následuje smíření se se situací a seznámení s novou kapitolou života.

Leviathan na ní čekal, nenechal by jí jít do jámy lvové samotnou. Hned si jí k sobě přitáhl a políbil jí do vlasů. Ona se ho taky držela kolem pasu a spokojeně s ním kráčela chodbou k němu do jeho patra.

„Podle mě si myslí, že jsem ho podváděla celou dobu. Že jsem ho nemilovala," zmínila sklesle.

„Je to už úplně jedno, Lilinko. Zvlášť jestli se k němu nechceš vracet a lepit to. Navíc, i kdybys mu to řekla, nevěřil by ti. Ne, když jsi od něj odešla za mnou," řekl.

„Leviathane!" zaječel na něj Lucifer. Oba se na něj otočili. „Ty šmejde, podívej se mi do očí a řekni jakej jsem chudák, že mi nasadila parohy. Řekni, že jsem prohrál a ty jsi vítěz, že jsi mi jí ukradl. Že jsi něco víc, když jsi to dokázal – dostat mojí ženu. Vysměj se mi! Nebo se mě snad bojíš? Měl bys, když jsi mi běhal za ženou," křičel na celou chodbu.

„Nechci se ti vysmívat ani se nad tebe povyšovat, Lucifere. A já za ní neběhal," řekl klidně a šel k němu blíž. Lilith se ho bála pustit, ale nakonec musela. Když Lucifer viděl, jak se ho drží, vehnalo mu to do očí slzy.

„Měl jsem tě za přizdisráče, ťunťu a ty jsi měl koule šukat mojí manželku. Mě vládci všech Podzemšťanů. Vládci Thallaranu. To jsi skoro jako já, víš o tom? Nečekaný," prohlásil. „Tak se mi ukaž, démone. Ukaž se mi. Postav se mi!" vybízel ho. Leviathan šel pomalu blíž k němu.

„Nechtěl jsem…" začal, ale pak si to, co chtěl říct rozmyslel a poklonil se mu. Hluboce. To Lucifer nečekal. „Přijmu jakýkoli trest," řekl s klidem a pokorou. Lucifer to nečekal, takže ho chuť se s ním prát a bůhví co přešla. A pak si jen letmo vyměnil pohled s Lilith, která na něj koukala s prosbou o milost, ale zároveň připravená se bránit – ostře.

„Omlouvám se, můj pane," řekl ještě a pořád se očima neodlepil od jeho bot. I když se Lucifer zlobil a i když chtěl všechno jen ne, aby byli spolu, tak pořád Lilith miloval natolik, aby jí nechtěl ublížit. A taky se bál jejich msty.

„Zmizte mi z očí. Oba dva," řekl jenom a pak se otočil a vrátil se k sobě do ložnice.

My s Waydanem jsme pořád seděli v *Neřestu*. Bylo asi půl devátý a já touhle dobou bývala s Rothem. Taky jsem si na něj vzpomněla a zvlášť, když byl od tý doby, co jsme se muchlovali a co dorazil Waydan smutný.

Ten seděl dole na baru a popíjel colu. Sem tam žárlivě a smutně koukal na nás s Waydanem a vždycky když to udělal a povzdychl si, Lexi mu do skleničky s colou přilila kapku alkoholu.

„Neblbni, budeš na mraky," zmínila, ale on si zase povzdychl jako by chtěl další chlast. „Že miluje Waydana jsi věděl. No tak, nebuď labuť, Rothe. Koukni se na sebe. Jsi sexy, někoho si brzy najdeš," chlácholila ho, ale ten za celý večer neřekl ani slovo.

Lexi si povzdychla. „Já vím, že to bolí. Ale musíš se v tom už přestat utápět," pokračovala, ale podíval se na ní jak na idiota a strčil si brčko do pusy. „Mám kamarádku, který se líbíš už co byla děcko. Třeba by byla dobrá společnost, co? Je milá, hezká…" navrhla, ale protočil panenkami.

„Dej mi pokoj, Lexi, jsem po rozchodu se dvěma ženskýma dneska, nechci další, abych…" zarazil se, když jsme s Waydanem šli kolem někam do soukromí.

„Dobrou noc," řekla Lexi a mávla na nás.

„Dobrou. Ahoj, Rothe," pozdravila jsem ho, ale otočil se ode mě a od Waydana pryč a opřel hlavu o dlaň jako by ho to před námi snad mohlo schovat. Zabolelo mě to, ale hádám, že ne tolik jako jeho.

„Už jsou pryč?" zeptal se Lexi a když přikývla, tak se posadil normálně a oddychl si.

„Vy jste se rozešli dneska i s Lyrou?" vyzvídala. On přikývnul. „Kvůli Rince?" pokračovala. Roth mlčel, jen pokrčil rameny. Ona ale obešla bar a pevně ho objala.

„Ty můj kluku nešťastnej. Je mi to tak moc líto. Co by ti udělalo aspoň trochu radost, co?" zeptala se. On ukázal za ní na nástěnku.

„Můžeš mi dát VIP menu na podnik?" zeptal se a ona přikývla a usmála se.

„To víš, že jo. Hned to bude," řekla, políbila ho na tvář a šla to říct do kuchyně. On se pousmál a rozhlídl se po baru. Zarazil se až o Satanův škodolibý úsměv. Ten jeho, který měl konečně na malou chvíli mu spadl z tváře a místo toho se naštval. Tentokrát na nic nečekal, zvedl se a šel za ním. Přece mu nedovolí se mu v takový chvíli vysmívat.

Satan se polekal, když viděl, že Roth je v ráži, a tak se narovnal a čekal, co se bude dít. Taky nasadil výraz, že je v pohodě. „Copak, dala ti košem kvůli tomu rohatýmu andílkovi?" rýpnul si Satan.

„Ty jeden hajzle, tobě to od něj snad nestačilo? Chceš jednu schytat i ode mě? Myslíš si snad, že by Rinka líbala nějakýho chcípáka? Jasně, že ne, jenom ty, co se nebojí ti rozbít držku!" prskal.

„Mluvíš o sobě? Ona tě líbala?" rozesmál se, ale Roth mu dal pěstí. Satan se na něj překvapeně podíval a rukou si otřel krev ze rtu. A když zjistil, že krvácí, postavil se tak prudce, až odstrčil stůl a strčil do Rotha plnou silou.

Ten zavrávoral a spadl na lavici za ním. To ho rozzuřilo natolik, že se proměnil do svojí démonský podoby a šel do něj s mnohem větší vervou. Satan se taky proměnil do svojí a oba se mydlili hlava nehlava.

Do toho akorát přišla Lexi s VIP menu pro Rotha a když viděla, hlouček démonů v rohu u dvou agresivních Vyšších démonů položila to s povzdychem na stůl a běžela za nimi. „To snad ne," zašeptala si pro sebe.

„Jděte od sebe! No tak! Satane!" řvala na něj a tahala ho od Rotha za pařát. Ano, teď to nebyla ruka, ale pařát. Ten se ale jenom ohnal a seknul jí tím nechtěně do ruky, až vypískla a chytla se za ránu. To je oba donutilo přestat.

Satan se proměnil zpátky stejně jako Roth a objal jí. Roth jí chtěl taky utěšit, ale vzhledem k tomu, že ona byla Satanova přítelkyně, radši k ní nechodil. Pak na něj hodil jenom nasupený pohled a odešel.

„Proč jste se proboha prali?" vyštěkla na něj. Hlouček démonů už pomalu odešel pryč. Satan se podíval na tu hlubokou ránu na její ruce, kterou jí způsobil svými drápy a provinile se na ní podíval.

„Au!" sykla a vysmekla se mu. Pak si to zamířila zpátky na bar. On jí následoval.

„Omlouvám se. Nechtěl jsem ti ublížit," řekl.

„Hm a co Roth? Proč jste se teda prali? Zase jsi ho provokoval, že jo? Ty si prostě nedáš pokoj," prskala, a pak si všimla toho jídla. „Sakra. Doufám, že máš hlad a peněženku. Tohle si totiž zaplatíš a sníš, když jsi ho vyhnal.

Ty fakt nevíš, kdy bys měl přestat, že jo? Myslela jsem si, že už ses změnil. Měl těžkej den a ty mu musíš ještě pomoct ho zhoršit. Víš co? Už toho mám dost. Tebe i toho tvýho ega. Jdi do háje," sykla na něj a šla pryč.

„Alexo…" zašeptal smutně, ale nechal jí být. Její kolegyně jí viděla odcházet, a tak si jen povzdychla a šla někoho zkasírovat. Satan si přitáhl k sobě talíř s tím jídlem a strčil si do pusy pečenou bramboru.

My s Waydanem jsme šli chodbou ruka v ruce někam se projít. „Když jsi mluvil o pravidlech, tak co přesně to znamená?" vyzvídala jsem. On se na mě jen tak podíval.

„Hm, vlastně je jen jedno. Netrávit spolu moc času veřejně," odpověděl. Zastavila jsem se a podívala se na něj pohledem, který znamenal jen jedno. A on to pochopil. Olízl si rty a sklonil ke mně hlavu.

„Tak přesně tohle nemáme dělat," zmínil, nicméně mě políbil i přes to. Asi jen proto, že kolem nikdo nebyl a on věděl, že má jeho bratr úplně jiný starosti, než ho komandovat a mučit ještě nás dva.

„Skvělý," zašeptal si pro sebe Roth, když nás viděl. Pak se jen otočil a vracel se zpátky, ale tam zase byla Lexi. Protočil očima a udělal malé kolečko, nakonec zapadl za roh a doufal, že se všem vyhne.

Když jsme se s Waydanem od sebe odlepili, obdařili jsme se vzájemně úsměvem. „Ne vážně. Zbytečně bych ho provokoval. Nepotřebuju, aby se na mě zlobil a dával mi ještě horší úkoly. Už takhle jsou dost strašný. Ale v podstatě mi dal jasně najevo, že jsem tvůj a ty moje.

A že dokud se nedozví, co spolu děláme, tak si můžeme dělat co chceme. Ovšem když se dozví, že jsme spolu spali, tak mě zabije a

s požehnáním se mám rozloučit," objasnil. „A teď, zlato moje, teď tě vezmu do Ráje," řekl a vzal si mě do náruče.

„Jakože... jakože se budeme milovat?" zeptala jsem se. On na mě tak překvapeně koukal.

„Tak to bych rád, ale to tak úplně nemůžeme. Jak jsem řekl, nebudu to riskovat. A co s tím souvisí Ráj?" zeptal se. Já se pousmála.

„No to se tak říká. Jakože to je tak krásný, že se budeme cítit jako v Ráji," osvětlila jsem, on se pousmál a přikývl.

„Jo tak. No tomu bych i věřil," dodal a pak se zasmál.

„Copak?" tahala jsem z něj.

„Ale, jenom, že Gabriel říkal to samý a… zdá se, že jsem ho podcenil. To nic," odpověděl. Dál jsem to nerozebírala. On mě nesl jako bych byla raněná v náručí. Kráčel těmi dlouhými chodbami jako by si byl jistý, že na nikoho nenarazíme. Ale dokud byl v klidu, byla jsem taky.

„Myslíš, že by to vážně udělal? Že by tě zabil?" zeptala jsem se.

„Ne," odpověděl suverénně. Zdálo se jako by si tím byl víc než jistý. O to víc jsem nechápala, proč se tomu tolik brání. Že by to bylo jen tím, že zakázané ovoce chutná nejlíp a on si tu radost bude odpírat donekonečna? To by se mi totiž nelíbilo.

„Takže... takže to uděláme?" vyzvídala jsem, ale zavrtěl hlavou.

„Ne," řekl.

„Proč?" Divila jsem se. On se na chvilku zastavil a tak zamilovaně se na mě díval. „Protože si tě chci vzít. Proč bych se spokojil s jablkem, když můžu mít celej strom?" dodal a pak se i se mnou přenesl do Ráje.

„Táta se to nedozví. Klidně můžeme..." našeptávala jsem mu, když mě pokládal na zem do trávy před obří zlatou bránu.

On se zase jen pousmál a zavrtěl hlavou. „Nepokoušej mě, ty hadice jedna. On se to nějak dozví a to je moc velkej risk. Na tohle bych si netroufnul," dodal. Pousmála jsem se, když mi řekl, že jsem hadice.

„Tak jsem jablko, nebo hadice?" hihňala jsem se. On ke mně zase přiblížil svoje rty a lehce ty moje přikousl.

„To nejšťavnatější jablíčko," zašeptal do mých rtů a potom mě hladově políbil. Tak hladově, že jsem neměla pocit, že by to u toho mělo skončit.

Noc v Edenu

„Když se nebudeme milovat, tak na co ten Ráj?“ vyzvídala jsem. On se na mě tak podíval, že jsem měla chuť ho sežrat.

„No…. milování není jenom to jedno. Milovat se můžeme i bez toho hlavního. A to nám nikdo nezakázal. Můžeme dělat hodně věcí,“ řekl, sundal z krku nádherný, zlatý klíč a odemknul s ním bránu do Ráje.

„Povídej,“ vyzvala jsem ho, zatímco jsem ho následovala.

„Uvidíš,“ řekl, podal mi ruku a já opatrně vešla skrze bránu do obrovský a nádherný zahrady. Cítila jsem se jako bych čekala, že něco sejme. On se zasmál.

„Neboj se. Ráj je můj. Tady jsi v bezpečí a já taky,“ řekl a přivinul si mě k sobě. Čekala jsem ho veselejší, ale byl pochmurně krásnej.

„Támhle je ta jabloň. Je tam vždycky jenom jedno jablko, protože je nejchutnější. Už je to víceméně jen symbolika, klidně ho ochutnej, jestli chceš. Pak zas vyroste nový,“ řekl, o krok ode mě ustoupil a svlíkl si tričko.

„To bych neměla, z takových věcí mám respekt a… proboha, proč se svlíkáš?“ zeptala jsem se. On se pousmál.

„Jsme v Ráji, zlato, tady budeme dneska nahý. Jenom ty a já,“ prohlásil a mě polilo horko. A z toho, že vypadal jako… nenašla bych pro jeho krásu vhodný slovo, byl prostě nádhernej bez trička.

Zrudla jsem a ztuhla, když si rozepínal pásek u džín. „Počkej,“ zastavila jsem ho a udělala k němu krok. „Pomůžu ti s tím,“ zašeptala jsem a jemně se dotkla prsty jeho boků.

„Tak jo.“ Usmál se. Byla jsem u něj tak blízko a taky jsme tu byli jen my dva sami. A to očekávání toho, co se bude dneska dít, to mě úplně… bušilo mi srdce jako blázen a to jeho jsem slyšela taky.

Pak mě chytl za ty ruce, které mi mrzly z nervozity a zasekly se na jeho pásku. „Na co čekáš, máš strach?“ zeptal se. „Pro mě je to taky poprvé, Rinko,“ řekl tak tichounce, že jsem očima vyjela výš po tom jeho krásným těle a podívala se mu do očí.

„Bojím se jen toho, že tahle noc rychle uteče,“ odpověděla jsem. On se pousmál a lehce mě políbil na ucho. Zavřela jsem oči a sjela nehty po jeho

břiše, až mu vyrašila po těle husí kůže. Zatajil se mu dech, když si moje prsty našly cestičku pod gumu od jeho boxerek.

„Copak, máš strach?“ rýpla jsem si. On se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Nikdy jsem se na nic víc netěšil,“ přiznal a snažil se mě políbit, ale provokovala jsem ho a místo toho ho políbila na rameno. A pak znovu akorát o kousek níž a vedle a níž a níž. Rty jsem ho šimrala po hrudi, krku klíční kosti a on na mě jenom tak oddaně koukal.

„Pojď kousek dál, nebudeme se tu mazlit u brány,“ řekl, zvedl mě jako bych vážila deset kilo a nesl mě pryč. Tričko tam nechal zmuchlaný na zemi.

Držela jsem se ho jako klíště nohama omotanýma kolem jeho pasu. Pode mnou cinkal jeho povolený pásek a studil mě do stehna. V hlavě jsem měla úplně vymeteno. Nebo teda toho bylo tolik, že jsem nebyla schopná už v tom vidět smysl. A mezi nohama mě až pálila touha po něm. A pak tady byly ty jeho majestátní rohy, který jsem teď měla doslova před očima. *Já se z něj po…*

Položil mě na zem a usmál se. „Tak co? Chtěla bys malý průzkum okolí, nebo to necháme až to napětí mezi náma povolí?“ zeptal se.

„Povolí? To nevím teda. To dřív vyhasne Slunce,“ komentovala jsem syrově a on se pousmál.

„Nikam nespěcháme, lásko. Máme nejmíň celou noc,“ řekl a zase mě začal líbat a moje zmatené ruce si položil zpátky na pásek. Těma svýma zatím šmejdil po mých bocích.

„Pěkně málo času na to, si tě užít,“ zašeptala jsem mu do ucha a vjela jsem mu těma rukama pod boxerky zezadu na zadek a přitáhla si ho k sobě, až mi narazil tělem na moje. On mi zase trochu stáhnul výstřih u šatů níž a políbil mě na prso. Potom se na mě tak nejistě podíval.

„Ježiš, tohle mě zabije. To se nedá,“ prohlásila jsem a skočila na něj, že jsem ho povalila do trávy. On se jenom tak culil a nechal mě si dělat co chci. Ale já chtěla jeho až do skonání světa. Vylezla jsem na něj a zakousla se mu do krku. To zvážněl a s takovým sexy hrdelním zvukem zvrátil hlavu dozadu a nechal mě pít jeho krev.

Nevím jestli to byl *Divinitas*, nebo prostě jenom on, ale přiváděl mě svojí chutí úplně k šílenství. A já byla nenasytná a šílená a prostě posedlá. A to, že se pode mnou svíjel blahem akorát umocňovalo tu touhu pokračovat, až třeba dokud se z toho nezbláznímе oba.

„Jestli mě budeš pořád takhle pít, tak toho fakt moc nestihneme," prohlásil lehce chraplavě. To mě z toho transu probralo a odlepila jsem se od něj. Ještě jsem polkla poslední doušek jeho stále svaté krve a úplně roztouženě jsem se na něj dívala.

„Chtěla bys vědět, jaký to je, když máš v sobě moje špičáky?" zeptal se. „Jak vypadá ta jiná dimenze, kam tě to dostane? A já… já bych moc rád ochutnal tvojí krev," přiznal.

„Chtěla, ale to si necháme až úplně na konec," řekla jsem a něžně jsem ho políbila na rty. Pořád jsem ještě seděla na jeho klíně.

„Tak dobře." Usmál se a zírajíc mi do očí čekal, co udělám teď. Já se k němu jen naklonila a laskala jeho ucho a krk. On to měl moc rád, vždycky měl husí kůži až na prstech u nohou a tiše mi vzdychal do ucha.

„Co se líbí tobě, Waydane?" vyzvídala jsem, i když jsem to tak nějak i tušila. „A teď myslím líbí jako líbí. Co je tvoje tajemství? Na co myslíš ve vlastní fantazii? Co tě dokáže rozpálit jako nic na světě?" tahala jsem z něj.

„Ty," odpověděl. Já se pousmála, až ho můj výdech zašimral v uchu.

„Dobře, a co bych měla dělat, abys z toho byl úplně vedle?" vyzvídala jsem.

„Cokoli. Mě se s tebou líbí všechno," odpověděl. Já se na něj podívala a přimhouřila oči.

„Stydíš se mi to přiznat?" zeptala jsem se. On se zasmál a zavrtěl hlavou.

„Nestydím. Jen mě baví, když se snažíš," přiznal.

„Hm, tak já začnu. Mě se třeba strašně líbí tě mučit rozkoší," přiznala jsem a on se tak sladce pousmál. Úplně se mu roztáhly rty a koutky stočily nahoru. Vypadalo to rošťácky.

„Já vím, to se mi právě taky líbí, když děláš," odpověděl.

„Co? Když tě takhle mučím? Vždyť jsme to pořádně ani nezkoušeli," komentovala jsem.

„Nezkoušeli, ale i tak jsem to poznal. A jo, to přesně se mi líbí. Takový to, když bys mě využila pro svoje potěšení. Jakkoli. Hlavně, aby sis to užila. I kdybych měl trpět a ty jsi tím oddalovala moje uspokojení. Sledovat, jak by sis o mě dělala dobře… z toho šílím," řekl vzrušeně a přikousl si trochu spodní ret.

„My jsme totálně kompatibilní," vydechla jsem mu do rtů a začala ho zase líbat. On mi pak vjel rukama pod sukni od šatů a hladil mě po bocích.

Potom jsem na chvíli přestala a zírajíc mu do očí jsem si stahovala pomalu ramínka od šatů i od podprsenky dolů. Jeho oči mě se zaujetím sledovaly.

On mi na klíční kost vtiskl jeden polibek a jemně se o ní otíral svými rty. A když jsem chtěla pokračovat, zastavil mě. Položil mi prsty na výstřih a pousmál se.

„Počkej ještě," řekl. „Chtěla by sis mě vzít?" zeptal se. Zarazila jsem se. Mozek se mi rozběhl na všechny strany. *Chtěla? No sakra, že chtěla. Ale tady? Teď*?

„Samozřejmě, že jo. Ale to jaksi zatím nejde," odpověděla jsem smutně. On přikývl.

„Na to teď nemysli. Chtěl jsem jenom vědět, jestli to chceš taky. Protože i když se to zdá samozřejmý, nikdy jsem se tě na to nezeptal. A třeba, i kdyby neoficiálně a jenom na jednu noc, vezmeš si mě?" řekl.

„Myslíš jako… teď hned?" vyhrkla jsem tiše. On přikývl.

„Jo. Tady. V Ráji. V noci, která nám byla zakázaná, a přesto je celá jenom naše. Bez svědků, bez pravidel. Jen ty a já," zašeptal. Zírala jsem na něj, srdce mi tlouklo o žebra jak splašený.

„Jo, vezmu si tě. Kdekoli. Ale navždy," zašeptala jsem. V očích se mu něco zatřpytilo. Z prstu si stáhl prsten. Obyčejný, stříbrný a bez kamene. Pak mě vzal za ruku.

„Není to žádný klenot z Nebe, ale je to moje. A já jsem tvůj," řekl, navlékl mi ho na prst a políbil mě na ruku. Sice byl moc velký, ale o to momentálně nešlo.

„Jsem tvoje žena," řekla jsem nadšeně.

„A já tvůj muž," odpověděl, přivinul si mě k sobě a políbil mě. A pak jsem cítila, jak se jeho dlaně dotýkají mých prsou a že mi stahuje ty šaty dolů, až jsem před ním byla taky nahoře odhalená.

„Mám tak nádhernou ženu," řekl a okamžitě se přisál rty na moje prsa a začal je laskat. Prsty i rty. Jazykem i lehce zuby. Zaryla jsem mu nehty do ramenou a mačkala jsem ho k sobě blíž.

On na mě pak lehce zatlačil, povalil mě na záda a vyhoupl se nade mě, až se mu zakymácel ten růžovo-modrý krystal na krku. Dotkla jsem se ho a podívala se mu do očí.

„Jsi můj hříšník. Můj velkej démon. A chci, aby sis teď suverénně vzal co chceš," prohlásila jsem nadrženě, dotýkajíc se jeho rohů. On se na mě podíval úplně černýma očima tak, že jsem věděla, co přesně udělá. Prstem

hladil moje rty. Pak se sehnul k mému krku, že mě šimral rty a svým horkým dechem na ušním lalůčku.

„A ty jsi můj anděl, moje zatracená spása a chci, abys na tohle nikdy nezapomněla," zašeptal mi do ucha a zakousnul se do mě jako by týden nejedl.

Zprudka jsem vydechla, když jsem ucítila ten ostrý záblesk bolesti, následovaný vlnou horka. A když přitlačil, prohnula jsem se v zádech a tlačila si ho mezi stehna, aby byl hlouběji. Jako by to snad dávalo nějaký smysl. Ale dost blízko v tomhle případě nebylo dost blízko.

Cítila jsem, jak si mě syrově bere a strašně se mi to líbilo. Jako jemu, když jsem si já brala jeho. Nikdy jsem necítila nic tak intenzivního. Srdce mi bušilo jako o závod, každá kapka krve, kterou si vzal… byla to extáze.

„Chci víc. Já tě chci víc," vzdychala jsem, víčka jsem pevně tiskla k sobě a nehty zarývala do jeho zad, že jsem mu tím snad způsobovala hluboké rány.

„Víc, Waydane. Vem si mě celou. Prosím," škemrala jsem pod přívalem toho pocitu, který mi svými špičáky způsoboval. Bylo to tak mučivý, ten vrchol se blížil a blížil a pak se zase vzdaloval a vzdaloval. Bylo to frustrující, ale zároveň dokonalý.

On po chvilce přestal a tak zvláštně se na mě podíval. Byl to pohled temné vášně. Jako by mě chtěl mučit a zároveň nechtěl. Ale když už mi to přerušil, tak se tím pohledem na mě kochal.

Otevřela jsem oči a lapala po dechu. A pak se pousmál a já se zastyděla. Za to, jak jsem si ho k sobě tiskla a prosila ho o to, aby mě ojel. A on se tak provokativně a pobaveně usmíval.

„Uděláš to ještě?" zeptala jsem se.

„Jo, ale zase za chvilku. Ať nejsi chudokrevná," zmínil. Nic jsem na to neřekla. On mě sem tam pusinkoval po krku a dekoltu a u toho se na mě díval.

„Co tak koukáš?" vyzvídala jsem.

„Nic, jen mě zajímá, jestli pořád platí ta tvoje prosba, abych si vzal co chci," odpověděl. Já se pousmála a přikývla.

„Jo, platí," odpověděla jsem.

„To je dobře," zašeptal a sjel svými rty po mém těle až dolů mezi moje nohy. *Ježiš, on myslí tohle?* „Protože tohle chci úplně hrozně," dodal, jedním prstem se zaháknul o moje kalhotky a stáhnul je dolů. Pak se jen usmál, až

se mi z toho jeho horkého dechu na tom místě něco zkroutilo v děloze. A začal mě rozmazlovat pusou.

„Ježiši Kriste," zaklela jsem a napnula jsem se jako luk. On mě držel oběma rukama za boky a svým jazykem mě úplně položil na lopatky. *Jaký to proboha musí být s ním spát?*

„Po…počkej," přerušila jsem ho, když jsem cítila, že to dýl nevydržím. On zvedl hlavu a podíval se mi do očí. Motala se mi hlava z toho, jak jsem rychle dýchala a měla jsem pocit, že se mi třesou nohy.

„Pojď ke mně," prosila jsem ho a když byl zase na dosah mých rtů, omotala jsem mu paže kolem pasu a políbila na krk. „Zase mě kousni," prosila jsem ho. On mě poslechl a zakousl se mi do krku. Tentokrát jsem se snažila ovládnout svoje rozjařené emoce a udržet se při smyslech, abych mohla udělat to stejné i jemu.

Ten vytřeštil oči, když ucítil moje špičáky ve svém krku a to už mělo poměrně rychlý spád… Pak jsme se jen svalili vedle sebe na záda a snažili popadnout dech.

„Příšerně tě miluju, ženo moje," prohlásil a aniž by se odtrhnul očima od oblohy plné hvězd, mě chytl za ruku.

„Já tebe taky, můj muži," odpověděla jsem. Naše srdce se konečně trochu uklidnila a spolu s nimi i ta touha. Měli jsme aspoň na pár hodin zase klid. Natáhla jsem si zpátky ramínka od šatů a povzdychla jsem si.

„Copak?" zeptal se.

„Táta chce, abych se vdala," odpověděla jsem sklesle. On se ke mně otočil a pousmál se.

„Nebudeš už si muset hledat manžela. Máš mě," řekl, zatímco si zapínal pásek.

„Kéž by to tak viděl i táta," zareagovala jsem.

„On to navrhnul. Už nemusíš mít strach," dodal. Otočila jsem se k němu a zírala jsem jako puk.

„Jen tak? Proč by to říkal? A co rituál nesmrtelnosti?" zeptala jsem se. *Táta, že by chtěl, abych byla Waydanovo?*

„Ten budeme mít spolu až získám požehnání. Nějak to prý pozdrží. Víc mi neřekl," odpověděl.

„Co jsi mu za to nabídl? Snad ne svojí duši," polekala jsem se, ale zavrtěl hlavou.

„Duši ne, ale svůj Divinitas. Má velkou cenu," řekl. Vytřeštila jsem oči. *Divinitas*?

„Na co ho táta potřebuje? A nestane se ti nic? Vím, jak se to dělá, je to dost barbarský," opáčila jsem, ale on se pousmál a zavrtěl hlavou, taky mě něžně pohladil po tváři, aby mě utěšil.

„Nevím, ale ať je to co chce, mě to je jedno, protože mám tebe. A ne, nic se mi nestalo. Udělal jsem to sám. Je to sice trochu nemorální platidlo, přiznávám, ale můj Divinitas je něco unikátního. A dokud ho mám…" šeptal.

„Možná proto jsem tak šílená z tvojí krve," zahihňala jsem se. On se zaculil a zvedl se.

„Tím to nebude. Takhle se k tobě Divinitas skoro nedostane," vysvětlil a podával mi ruku. Já se jí chytla a nechala se zvednout. Ale kdo ví, je přece boží syn a jeho *Divinitas* a krev kromě mě ještě nikdo nikdy neochutnal.

„A jak jsi to teda udělal? A kam jdeme?" vyzvídala jsem.

„Bezpečně, neboj. A jdeme se osvěžit. Co bys řekla na intimní jezírko s vodopádem? Jen my dva a vlažná voda pod hvězdama?" zeptal se.

„To tady někde je?" zeptala jsem se a on přikývl.

„To i mnohem víc. Cokoli tě jenom napadne, miláčku, jsme v Ráji," řekl a táhl mě kousek k lesu, kde byla malá jeskyně.

„Jak to myslíš?" vyzvídala jsem. On se zastavil a podíval se na mě.

„Představ si, jak bude vypadat ta jeskyně uvnitř. Než tam dorazíme. Představ si živě to jezírko, zamysli se nad detaily. A pak, až tam vejdeme, tak uvidíme, jak sis to představila," vysvětlil.

„Dobře." Usmála jsem se a zkusila jsem si představit malé a průzračně čisté jezírko, kterému se hladina třpytila odrazem světla z měsíce. Kolem čiré oblázky, které by vypadaly jako ze skla a na dně jezírka jemný bílý písek. A nakonec tichý a malý vodopád, který stéká po stěně jeskyně přímo do jezírka.

Lucifer nemohl usnout. Nejdřív se asi dvacet minut převaloval a pak jen zíral do stropu. Podíval se vedle sebe na prázdnou část velké manželské postele, ve které vždycky spal se svou ženou a povzdechl si. Věděl celou dobu, že je mezi nimi problém, ale ani v nejhorší noční můře ho nenapadlo, že až takový. Že se vrátí domů a zůstane sám.

Vstal z postele, přešel ložnici až k prosklenému baru, kde měl svůj koňak a napil se z láhve jako vody. „Pro co mám teď žít, kurva!!" zařval a třísknul s tou láhví o mramorovou podlahu. Střepy se dostaly až do jeho huňatého kožichu před postelí.

„Já tě proklínám, Lilith. Proklínám tě a toho tvýho prince. Jak jsi mi to mohla udělat?“ šeptal zlomeně, až se rozbrečel. Padl na kolena vedle těch střepů. I když možná i na ně a propadl v hysterický pláč, že se skoro ani nemohl nadechnout.

Zmítal se v bolesti, která ho pálila víc než dotek *Božího Světla*. Lokty se zapřel o zem, ruce svíral v pěst a prsty zatínal do mramoru tak silně, až mu bělely klouby.

Slzy, které nikdy neměly stéct z jeho očí, mu teď smáčely tváře jako tichý důkaz, že i pán Pekla má srdce. Tedy měl. Zradila ho. Lilith. Jeho žena. Jeho královna. Jeho duše. A přesto milovala Leviathana ještě před jejich svatbou. A on... on nic netušil.

Jeho pohled padl na jeden z ostrých střepů u nohy. Ještě se na něm leskl i zbytek koňaku a jeho vlastní odraz spolu s ohněm z krbu. Roztřesenou rukou po něm sáhl.

„Tohle jsem měl vědět... tohle jsem měl cítit,“ zavrčel skrz zuby, pak se nad sebou zasmál. Zoufale. „Jsem chlap, co nevidí za roh svojí ložnice. Přes svoje debilní ego…“ procedil a přejel palcem po ostří střepu, jako by si testoval rozsah bolesti. Pak si stáhl košili z ramen, roztrhl jí jedním trhnutím a přitiskl střep k hrudi, přímo nad srdce.

Zavřel oči. Jeden hluboký nádech. A zatlačil. Střep prořízl kůži s tichým šustnutím, jako když se trhá hedvábí. Nezaváhal. Tlačil dál. Bolest vystřelila celým tělem jako blesk, ale on neucukl. Vítal jí.

Krev vytryskla okamžitě. Hustá, temná, horká. Stékala mu po břiše, vsakovala se do kalhot, kapala na podlahu. Lucifer se ani nepohnul. Seděl tam a v roztřesené ruce svíral svoje srdce, které vypadalo jako temný granát. Ale neodvážil se se na něj podívat. Díval se na tu rudou řeku, která po něm stékala jako by v ní hledal odpověď. Nebo vykoupení.

„Teď už to konečně tolik nebolí. Nic necítím...“ zamumlal. Střep mu vypadl z ruky a zazvonil mezi ostatními na zemi. Zhluboka dýchal. Nepravidelně. Jeho dech se lámal mezi bolestí a prázdnotou v jeho hrudi.

Potom s tím srdcem z kamene hodil jako by to byl odpad. Až s tupým zvukem dopadlo na zem a rozlomilo se na dvě půlky. „Tak jak bys to udělala ty,“ zašeptal zničeně a vyčerpaně si lehl do toho krví a střepy potřísněného kožichu.

Někde v něm už se začalo něco rýsovat. Něco temnějšího, chladnějšího. Lucifer, jakého ještě Peklo nepoznalo. A po tom hezkém už zbyla jen vzpomínka a hluboká jizva – doslova.

My jsme zatím dorazili k té jeskyni a vydali se společně dovnitř a mě přecházel zrak. Hlavně proto, že to bylo na chlup stejné, jak jsem si to představovala. „To je fakt zázrak," prohlásila jsem nadšeně a seběhla jsem k jezírku. Nad ním byla vidět noční obloha, jak jsem si vysnila.

„To jo, docela se mi tvoje představy líbí. Rád bych viděl víc," zmínil a čekal na mě, až ozkouším teplotu vody. Namočila jsem do vody prsty a prohrábla hladinu jako by to měl být písek. Voda byla akorát na koupání.

Potom jsem se podívala na něj. Jeho oči byly už zase stříbrné jako měsíc nad námi a třpytily se jako ta hladina vody v jezírku. Vstala jsem a pomalu k němu přišla. Lehce jsem se dotkla těma mokrýma rukama jeho kůže na bocích a pohladila ho.

On se na mě díval jako by mě hladil očima a taky mě zlehka namátkově osahával svými prsty. „Jak moc nemravný je chtít tě svlíknout úplně donaha? Po tom všem?" zašeptala jsem do jeho kůže na hrudi a vtiskla na to místo polibek.

„Maličko," odpověděl tiše a s vážným výrazem v obličeji se na mě díval, když jsem k němu zvedla oči. „Ale dost záleží na tom, co se mnou chceš pak dělat," dodal.

„Kromě milování, můžu všechno?" zeptala jsem se a pomalu jsem mu zase rozepnula ten pásek. Odstoupila jsem od něj a ladně shodila šaty na zem. Měla jsem už jen spodní prádlo.

Jeho stříbro z očí zmizelo a duhovky se zalily černotou. „Všechno," odpověděl tak trochu zmámeně. Sundala jsem si podprsenku i kalhotky a stála jsem před ním úplně nahá. Nechápu, kde jsem na to vzala odvahu, protože jsem se příšerně styděla, ale udělala jsem to.

„Tak s tebou chci dělat všechno," odpověděla jsem s prodlevou. On se jen pousmál a přikývl. Asi nedokážu popsat přesně to, jak se na mě díval, ale i ten pohled mě dráždil jako by se mě dotýkal, až mi vyrašila husí kůže.

Pak se jen oběma rukama zahákl prsty za džíny a stáhl je dolů i s boxerkama. Na chvíli jsem zapomněla, jak se dýchá. Měl fakt nádherný tělo. Celý. *U všech ďasů, je větší než jsem čekala…*

„Já ti říkal, že se anděl od démona nijak zvlášť neliší," řekl, když viděl, kam sjely moje oči. Potom se ke mně přiblížil, chytl mě něžně za pas a tisknul si mě k sobě. Byl tvrdý už asi hodinu, takže mě tohle zrovna nijak nepřekvapilo.

Cítila jsem se… ani sakra nevím, jak jsem se cítila, ale vím, že to bylo to nejkrásnější, co jsem kdy dokázala vnímat. Byla to nejsilnější magie na světě – láska. Čistá a opojná. *A sakra chuť ho ošukat.*

„Stydím se," zamumlala jsem do jeho hrudi celá rudá asi tak vteřinu na to. On se tak kouzelně pousmál, že mě to donutilo se na něj podívat. „Ty ne?" Divila jsem se.

„Já? Ne. Konečně mi přijde svět v pořádku. Ty a já tak, jak jsme. A jsem z tvojí přirozenosti tak omámenej, že bych se spíš měl stydět za to, co všechno bych ti chtěl udělat… ale to se nestane, jsem prostě nemravnej démon," řekl tiše, s tím svým hříšným úsměvem, a přitom mě líbnul na spánek.

„Jdeme se koupat?" zeptal se, chytl mě za ruku a táhnul mě do jezírka. zírala jsem na ten jeho pevný zadek a křečovitě si držela prsa jednou rukou. *Koupat? Spíš hrát si na dělání démonů.*

Voda byla příjemná a aspoň trochu mě schovala. Ovšem až na prsa. Na to byla mělká. Waydan se usmál a chytl mě za ruce, ale já byla pořád trochu v křeči. Předtím, když mě na ně líbal, viděl je jen trochu, teď je pozoruje.

„Nemáš se za co stydět, Rinko, jsi krásná. Dej ty ruce dolů. Chci se na tebe dívat," řekl naléhavě. Tak jsem ho poslechla. Srdce mi ale bušilo jako šílené. „Jo, to je lepší." Usmál se, naklonil se ke mně a začal mi laskat bradavku.

Tiše jsem mu vzdychla do vlasů. „Jak jsem ti slíbil, že tě budu líbat všude, tak to taky udělám," pokračoval a vážně na každým centimetru mě políbil. „A ani ta voda mě v tom nezastaví," dodal.

Trochu jsem se uvolnila, když jsem si všimla, že má zavřené oči. Možná bych neměla tolik nad vším přemýšlet. Nejspíš se mu moje prsa líbí stejně tak jako mě on.

Potom si mě vyzvedl tak, že jsem kolem něj omotala své nohy. Držel mě pod zadkem za stehna a vášnivě je stisknul. Začínala jsem šílet touhou a zvlášť když tu byl ten zásadní rozdíl mezi naším mazlením předtím a mazlením teď – cítila jsem jeho ztopořený penis na mé… *Proboha, asi se zbláznim jak moc ho chci mít v sobě.*

„Tak strašně moc tě chci," vzdychal, a všude, kam dosáhl mě líbal a olizoval. Přestávala jsem vnímat realitu a řekla bych, že on se taky odvázal nějak až moc. Třásla jsem se vzrušením i nervozitou, zatímco on hltal mé rty a… třel se o mě dole tak, že jsem se bála, že do mě vklouzne.

„Waydane…“ vydechla jsem a zaryla mu nehty do zad.

„Já vím,“ zašeptal. „Ale slíbil jsem ti, že tě dneska vezmu do Ráje. A tohle je nejvíc, co ti můžu nabídnout. Zatím,“ šeptal a zase se mi zakousl do krku. Nicméně tentokrát mou krev nepil, ale místo toho jsem cítila, jak se o mě ještě silněji otřel, skoro až bolestivě, jak moc mě chtěl. Dokonce jsem si na chvíli i myslela, že snad… když tak slastně zavrčel.

„Vážně se držíš zpátky?“ zašeptala jsem mu do ucha a sjela mu rukou po zádech až k bokům. Přikývl, celou tvář zabořenou do mého krku.

„Hm, jo. Kvůli tobě bych vydržel cokoli,“ zamumlal. To, jak se dokonale ovládal, jak se mnou zacházel opatrně, i když jsem cítila, jak moc po mě touží, bylo snad ještě víc vzrušující, než kdyby mě rovnou přirazil na břeh a...

Teď bych měla být na řadě já. Abych mu to taky trochu ulehčila. Pomalinku jsem se z něj spustila dolů. Moje ruce zapluly pod vodu a zamířily k němu. On je sledoval. Malinko nervózně. „Rinko…“ zašeptal trochu překvapeně a zároveň s očividnou touhou.

Já jsem mlčela a jen jsem si ho vzala mezi dlaně a pevně sevřela. Zavřel oči a úlevně vydechl. Mě polilo horko, ale pokračovala jsem. Bylo to zvláštní mít v rukách jeho vzrušení. Nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že to bude takový. Tvrdý, ale zároveň měkký.

„Chtěla bych si s tebou hrát,“ zašeptala jsem mu do ucha.

„Tak si se mnou hraj,“ vzdychnul. Zase se se ve mně pohnula děloha, když jsem si vybavila, co děláme a stiskla jsem ho pevněji. On zase vzdychnul. Tentokrát hlasitěji.

„Chci tě udělat,“ pokračovala jsem.

„Tak mě udělej,“ zašeptal nadrženě.

„A jak? Co se ti líbí?“ vyzvídala jsem.

„Jakkoli tě napadne. Líbí se mi, když na mě saháš,“ zašeptal a políbil mě na rameno. Tak jsem ho tedy mačkala a masírovala a po chvilce jsem cítila, že se mi opírá čelem o rameno a jeho dech se zrychluje. „Takhle?“ zakuňkala jsem.

„Jo,“ vzdychal. „Přesně tak,“ dodal. Ještě jsem přitlačila a to už se ozval hlasitěji. V hlavě jsem pořád měla myšlenku na to, jak ho na ten břeh natlačím já a… Chvíli jsem si to představovala a sbírala odvahu. Jeho dech se pořád zrychloval, tak jsem do něj drkla a natlačila ho zády ke břehu, kde bylo míň vody.

„Co blbneš?“ šeptal překvapeně. Jeho hlas byl trochu jako cizí z toho, jak moc byl rozněžněný. Moje odpověď byla prostá, klekla jsem si před něj a suverénně jsem ho olízla na špičce. Zatajil se mu dech a úplně ztuhnul. Tak jako já, když se do mě poprvé zakousl.

Potom jsem zašla ještě dál, polaskala jsem ho rty víc a pak ještě o trochu víc. On tiše zavzdychal pokaždé, když jsem ho sevřela rty, díval se na mě se zoufalou touhou o víc a jemně mi u toho brouzdal prsty ve vlasech. A když jsem po něm lehce přejela zuby, blaženě zasyčel.

Myslím, že byl pěkně netrpělivý i když to neřekl. Ale já byla taky a nechtěla jsem mučit sebe, tak jsem sjela rukou po celé jeho délce až nadoraz a sklouzla rty, kam jsem to zvládla. Waydan se celý zachvěl a tak temně zavrčel jako by ho to úplně ničilo.

„Zatracený Nebe, tohle je tak skvělý!“ prohlásil, když jsem se snažila tak moc, že mě bolela pusa. Ale bolelo to sladce, protože jeho reakce stála za to. Hrudník se mu zvedal v rychlých vlnách a občas mi rukou pevněji zajel do vlasů, jak se snažil udržet klid, který už dávno ztratil.

„Rinko…“ zachraptěl a zaklonil hlavu, zatímco jsem mu po celé délce přejela jazykem a znova ho jemně vtáhla mezi rty. „Jestli nepřestaneš, tak…“ zlomil se mu hlas. Vzrušení z něj přímo sálalo, jako jeho *Modrý Plamen*, který se mu dral ven ze všech pórů.

Zvedla jsem k němu oči, zatímco jsem pokračovala pomalu, důkladně, a když mě uviděl, znovu zavrčel. Rozbušil mi srdce jen tím zvukem. Stačilo pár dalších vteřin a jeho tělo se napnulo. Svaly na břiše se mu stáhly, jak se mu přiblížilo vyvrcholení. Ale ani pak mě nezastavil.

„Sakra, ta tvoje sladká pusinka mě zničí. Chtěl bych jí pořád!“ prohlásil. Jeho prsty se mi zabořily do vlasů a druhou rukou se opřel o kámen za sebou. Celý se třásl a z jeho rtů padala slova mezi šepotem a vzdechy. Nepřestávala jsem. Chtěla jsem, aby věděl, že přesně takhle o něj stojím. Že mě těší vidět ho takhle mimo. Že je můj. A teď opravdu byl jenom můj.

A když konečně ztratil kontrolu, zalapal po dechu, zaryl mi nehty do ramene a vypustil ze rtů ten nejsladší zvuk, který jsem kdy slyšela. Pak otevřel oči a pohladil mě bříškem palce něžně po koutku pusy. Jeho dech se pomalu zase klidnil, ale pořád dýchal zhluboka. Jeho pohled znamenal jen jedno: Jsi moje všechno.

Leželi jsme vedle sebe nazí, v objetí na trávě pod tou slavnou jabloní a zírali na východ slunce. Bylo tam prostě dokonale, protože to je Ráj. Žádná

zima, ani horko. Prostě akorát. Rukou jsem šmejdila lehce po jeho těle a on sem tam po mým taky. Bylo to přesně jak jsem si myslela, že jedna noc s ním bude krátká.

Uvěznění v Ráji a nečekaně zasnoubení

A zatímco v Nebi, v Ráji i na Zemi ráno začíná východem slunce. V Pekle nezačíná ráno světlem. Začíná zvukem. Tichým, kovově dunivým řinčením řetězů, jak se za ně věší duše, aby se daly spočítat a sebrat pak jako kus šunky v krámě, až na ně přijde řada.

Vzduch byl horký a nasáklý starou magií, co pálí v nose jako kouř z ohně a taky bývá slyšet bublání lávových říček. Není to zrovna něco, kam se smočit, když je teplo. A že v Pekle byl hic v jednom kuse.

Na stole v útulné ložnici prince mínus prvního patra ležela prázdná láhev. Druhá se kutálela po okraji, nebezpečně nakloněná, ale zázrakem ještě nespadla. Roth seděl rozvalený v křesle, v jedné ruce sklenku, druhou měl přehozenou přes opěradlo.

Lexi ležela na posteli naproti, nohy měla nahoře, vlasy rozcuchané, oči ještě napůl přivřené. Povídali si celou noc. O ničem a o všem. „Měl bys spát," zamumlala. A pak někde venku zavyla první zatracená duše toho dne.

„Když máš bebí, tak se nespí, Lex." Pousmál se Roth a upil poslední doušek. „Jen se přežívá a snaží se to přetlouct vším co se naskytne a pak... pak už nevím, protože jsem to vždycky nakonec měl," dodal sklesle, ale i tak se celkem smířeně se situací pousmál.

Zvedla k němu oči. Byl unavený a nešťastný a ona taky nebyla šťastná. Myslela si, že chodit se Satanem bude opravdu něco. Že ho změní a bude jeho první velká láska a možná, že jo. Ale nešlo to s ním vydržet. Dělal naschvály těm, které ona měla ráda. A nejen to, i když se chvíli choval „normálně", neměl rád její přátelé a to jí vadilo.

A hlavně, nikdy nebyli na stejné vlně. Ani jednou jedinkrát. Zato s Rothem byli kamarádi dlouhý roky. Kdysi byla jeho asistentka při mučení, ale pak šla do *Neřesta*, když se nepohodli. Nebo bych spíš měla říct rozešli? I když, oni spolu snad ani nechodili. Možná se o to jen snažili, ale nikdy to nevyšlo.

„Co na mě tak zíráš, chceš se ještě napít?" zeptal se. Lexi vstala, vzala si od něj napůl prázdnou láhev a napila se. Roth se na ní jen díval. Jak pije.

Na chvíli zapomněl, co ho trápí. Ale asi jen na minutku, protože myslel na něco úplně jinýho. A ona poznala na co.

„Ne!“ řekla striktně, vtiskla mu tu láhev zpátky do ruky a šla ke dveřím. „Radši vypadnu,“ dodala. On se zasmál a nic neříkal, jenom čekal, až tedy odejde.

Lexi se ale v půlce cesty zastavila a otočila se na něj. „Nezastavíš mě?“ zeptala se překvapeně. On se pousmál.

„Měl bych?“ opáčil hravě.

„Chtěl bys?“ pokračovala.

„A ty?“ řekl nakonec. Pak bylo ticho. A mlčení znamená hlasité ano. Roth se zvedl a zírajíc na ní, k ní udělal pár kroků. „Do třetice všeho dobrýho?“ zašeptal, když byl u ní už jen kousíček.

„Spíš všeho špatnýho,“ odpověděla, zírajíc mu nejistě do očí, když se k ní přiblížil až na centimetr. No a potom se do sebe zaklenuli rty jako dva puzzlíky. Jeho ruce jí k sobě pohotově přitáhly. A než se Lexi stačila nadechnout, natlačil jí zády na boční stěnu u skříně za ní.

„Vážně to chceš?“ zeptala se, když jí vroucně laskal krk.

„Ne, nic nechci míň,“ odpověděl s úsměvem a pokračoval. „Vypadám snad, že to nechci, Lex?“ dodal pro jistotu, vzal její ruku a položil na svůj tvrdý rozkrok, aby jí přesvědčil.

Lexi na nic nečekala a rovnou se mu dobývala do kalhot. Roth jí přirazil zády ke zdi ještě drsněji a přitiskl se na ní. Sykla, ale ne z bolesti – z napětí. Z touhy, co se nahromadila za roky, co si lhali do očí, že je mezi nimi jen přátelství. Jeho rty se znovu vrhly na ty její, tentokrát hladověji, dravěji.

Horký dech se mísil s jejími tichými vzdechy, jak jí jednou rukou držel stehno a druhou sjížděl podél páteře. Pak jí vjel rukou pod krátký top a trhnul, jako by to bylo z papíru.

„Hm,“ vzdychla a přikousla si ret, když si vzal mezi zuby její bradavku. Druhou rukou jí stáhnul kalhotky. Pak jí přehodil nohu kolem svého pasu a přirazil. „Kurva…“ vydechla, když do ní narazil tvrdě a bez varování.

Roth se usmál. „Tohle jsem chtěl slyšet,“ zašeptal a pokračoval ještě tvrději. Lexi zakláněla hlavu. Jeho ruce pod jejím stehnem, její prsty v jeho vlasech, dech přerývaný a těžký. Každý pohyb byl prudký, potřebný, špinavě upřímný. Žádné sliby, jen surová potřeba cítit, že ještě žijí.

A bylo to i vidět i slyšet, ta skříň se chvěla, že málem spadla, vrzaly panty a otevíraly se dvířka. Její nožičky skřípaly o podlahu. No a Lexi s Rothem taky nebyli zrovna potichu.

„Jo, jo, jo!“ vzdychala s každým jeho přírazem do jeho pootevřené pusy. Bylo to živočišný, drsný, ale zároveň příjemný a bez bolesti. A rychlý.

„Pořád máš to tělísko?“ ozval se udýchaně po chvilce toho jejich řádění.

„Jo,“ vzdychla.

„Ok, to je dobře…“ zašeptal a vjel jí rty ke krku a zakousl se do ní, aby jí to trochu urychlil, protože sám neměl už takovou výdrž. Lexi blaženě vypískla a pak už bylo jen pár prudkých pohybů, vzdychů a ticho.

Lexi otevřela oči a podívala se na Rotha. Pořád jí držel v náručí, ruce se mu třásly, jí zase nohy. „My jsme spolu fakt zase píchali?“ prohlásil nevěřícně, když jí pokládal na zem.

„Jo,“ odpověděla trochu provinile.

„Do hajzlu,“ pronesl, zapnul si džíny a plácnul sebou na postel. Lexi ho pozorovala a u toho se snažila upravit natržený tričko, který jí zničil v zápalu vášně.

„Ale je mi líp. Tobě?“ zeptala se, zatímco se natahovala pro kalhotky.

„Jo i ne,“ řekl a překryl si obličej rukama. Lexi na něj mlčky koukala a odhodlávala se se ho zeptat. Nakonec ale prolomila ledy.

„Jsme ale furt kámoši, že jo?“ On se opřel o lokty a podíval se na ní s malým úsměvem.

„Jasně,“ řekl. Ona se rozpačitě pousmála.

„Tak já už… radši půjdu,“ opáčila.

„Ok,“ řekl jakoby nic. A když za ní cvakly dveře zase sebou plácnul do peřin s mohutným výdechem. Trochu si to vyčítal a trochu ne. Vždyť já jsem si přece vybrala, ne?

My s Waydanem jsme si užili pohledu na východ slunce a muchlování na čerstvém vzduchu. Bylo to naprosto boží, protože to bylo prvně, co jsem viděla nebe, hvězdy, měsíc, mraky a slunce.

Když jsme se oblíkli a mířili k bráně, kde Waydan nechal včera tričko, natáhl se k jabloni pro to nádherně rudé jablko a podal mi ho do ruky. „Po takový noci musíš mít hlad, princezno. Papej. To nejlepší z Ráje,“ řekl.

Usmála jsem se na něj a kousla jsem si. Jenže to nechutnalo dobře. Jablko se mi v puse proměnilo na prach a uvnitř bylo celé zkažené. Waydan mi ho vytrhnul z ruky a nasupeně s ním hodil přes travnatou pláň, zatímco já plivala zbytky té hmoty na zem.

„Lakomče, ani jablko bys jí nedal," zašeptal si pro sebe a přivinul si mě k sobě. „Promiň. Zapomněl jsem, že je svět pořád proti nám. Ale my ho spolu zlomíme, jo?" řekl tiše a já přikývla a usmála se.

„Za chvíli ho čeká malý překvápko," zmínil. Podívala jsem se na něj nechápavě a on se pousmál.

„Jaký?" zeptala jsem se. On se natáhl pro tričko a natáhnul ho na sebe. Pak se na mě podíval a usmál se.

„Včera, než jsem za tebou přišel jsem něco provedl. Stalo se toho hodně. Když jsem naposledy mluvil s otcem, pohádali jsme se. Nebo spíš jsme spolu skončili. Nebylo to pěkný. No a já měl fakt silnou chuť ho potrestat a provokovat. Tak jsem mu znesvětil kostel svým modrým plamínkem," objasnil jako by na to byl pyšný.

Polekala jsem se. „Waydane! To nebylo zrovna strategicky dobře," zmínila jsem. On přikývl, ale pak se rozesmál.

„Ale bylo to skvělý. Fakt jsem si to užil. A budu ho srát dál, dokud on bude srát mě," dodal. *A já myslela, že ten rebel měl být Lucifer*. V tom se začalo blýskat. Vyděsila jsem se, když blesk dopadl na bránu, ke které se Waydan akorát natahoval.

Prudce uskočil dozadu a mě s sebou stáhl taky. „Co to bylo, Waydane?" zeptala jsem se. On se jen podíval vzhůru a pak zase na bránu, pod kterou se ještě prášilo.

„Blesk," odpověděl tiše. Měl v očích nejistotu a strach.

„Blesk?" zopakovala jsem. *Tak takhle vypadá opravdový blesk? To je tedy něco.* „A proč tu byl blesk? Kde se tu tak z čista jasna vzal?" vyzvídala jsem.

„On se tu právě z čista jasna nevzal, Rinko," odpověděl zírajíc někam nahoru, chytl mě za ruku a táhl jinudy. Nejspíš usoudil, že dotýkat se té kovové brány, do které před chvílí udeřil blesk nebude.

„Kam mě vedeš?" zakuňkala jsem.

„K bezpečnějšímu východu, než je hromada nabitýho zlata," opáčil suše.

„No, to chápu, ale nestačilo by nějakou dobu počkat?" zeptala jsem se. Podíval se na mě jako na blázna.

„Ne, když do toho bude třískat jeden blesk za druhým pokaždý, kdy k tomu natáhnu ruku," opáčil.

„Proč by se to mělo dít?" vyzvídala jsem cestou, až jsem zakopla o kamínek. Waydan mě včas chytl.

„Dobrý?“ zeptal se a já přikývla. „Protože tatínek zjistil, co jsem mu provedl,“ odpověděl a podíval se na mě. Teď jsem měla strach. Naštvali jsme boha.

„Tady je druhý východ?“ vzpomněla jsem si, co říkal před chvílí. „Nějaký nevodivý?“ pokračovala jsem. On zavrtěl hlavou.

„Ne, to není. Museli bychom si ho vytvořit, ale to nám taky nedovolí. Myslím, že jsme tady uvízli,“ odpověděl.

„Z krásnýho dne do noční můry,“ zmínila jsem z legrace, ale on se nesmál. „Co budeme dělat, když se ovoce promění v prach a voda ve zlato?“ pokračovala jsem. On mi dal ruku před pusu, aby mě umlčel. Něžně, ale syrově.

„Nic neříkej a na nic nemysli. Hlavně se ničeho neboj, ať mu nenahráváš a já něco vymyslím,“ řekl. *Jak mám něco takovýho proboha dokázat? A jak on chce přechytračit samotného boha?*

Waydan mě vedl dál mezi stromy, klikatými cestičkami podél mýtin, kde se ještě včera pásli zlatí jeleni. Dnes tam bylo ticho. Ani ptáci nezpívali.

Zastavili jsme se u skály porostlé břečťanem. Waydan přitiskl dlaň na hladký kámen, který se zlehka rozzářil.

„Je tu ještě jeden způsob, jak se dostat pryč. Starší než Ráj samotný,“ zamumlal, jako by mluvil spíš k sobě než ke mně. „Nad ním nemá otec kontrolu, ale… nevím jestli to je dobrý nápad,“ dodal.

„Jaký?“ zeptala jsem se trochu roztřeseně.

„Pád,“ řekl a ukázal mi obrovskou trhlinu v zemi, ze které šel chlad. Polekala jsem se.

„Cože? Tohle? Je to bezpečný?“ vyzvídala jsem. On se na mě jen tak podíval.

„To nevím. Spíš ne,“ odpověděl a díval se na trhlinu pod nohami, která vypadala opravdu děsivě. Odhadovaná hloubka – neznámá. Hlína pod jeho nohami se zbortila, až o krok ustoupil. Úplně to polykalo všechno sypký okolo a zvětšovalo se to jako černá díra.

„Jak je to hluboký?“ zeptala jsem se nakloněná nad to, ale držel mě pevně za ruku, že jsem nemohla spadnout.

„Jako z nebe na zem, možná víc, až do Pekla,“ odpověděl. „Radši ještě počkáme,“ dodal.

„Myslíš, že to otce brzy přejde? Pochybuju,“ zašeptala jsem a pevně jsem ho chytla kolem pasu.

„Ne. Ale když se Nebe rozhodne ztrestat mě skrze tebe, tak už si nehledám cesty – razím je," odpověděl a v tu chvíli zahořel svým pekelným plamenem vzteky.

„Počkej. Uklidni se, lásko moje. Nebudeme to tady ničit, abychom se dostali ven. Je to přece tvůj Ráj a můj taky. Naše klidný místo lásky. Tohle můžeme vyhrát jedině silou vůle," zmínila jsem a udělala jsem pár kroků ke stěně jeskyně, po které ještě před chvílí stékala voda. Teď tam místo vody bylo ryzí zlato přesně, jak jsem předpověděla před chvílí.

Dotkla jsem se zlaté cestičky a zavřela oči. Waydan měl starost, ale nechal mě. Zlato se proměnilo na vodu. Usmála jsem se a Waydan taky. Pak se hned ale proměnila zpátky na zlato a naše úsměvy se zase vytratily.

„No dobře, chce to trochu víc," komentovala jsem sklesle.

„Hříšníku! Ty pekelná stvůro. Nenávidím tě!" ozvalo se odněkud shora hlubokým hlasem. Waydan si mě hned přitáhl k sobě jako by se bál, že mi jeho otec něco udělá.

Podívala jsem se na Waydana, jak moc se ho slova jeho otce dotkla, ale měl kamenný výraz. *„Skoč dolů a ukonči to! Udělej mi radost a zabij se. I s tou tvojí démonskou děvkou!"* pokračoval. To mi vehnalo do očí slzy. *Můj děda takhle o mě mluví? Tolik mě nenávidí?*

„Tos přehnal!!" zařval Waydan, až se úplně vznítil. Mě to nepálilo, ale vzduch kolem něj se tetelil a nebýt pod ním hlína, chytla by i tráva. Všude kolem praskaly větve, ptáci padali z nebe, světlo potemnělo. Ráj se chvěl. Čekal, komu se podřídí.

„Waydane…" zašeptala jsem a vzala ho za ruku. Hřála jako žhavé uhlíky, ale nepustila jsem se ho. „Cítíš to, že jo? Zkouší tě," našeptávala jsem mu.

„Mám toho dost!" syknul hlasem plným hněvu. Ale jeho sevření sláblo.

„A právě proto zůstaň úplně v klidu," šeptla jsem. „Neposlouchej, co říká. Tady nevyhraje ten, kdo řve. Ale ten, kdo se nezlomí," pokračovala jsem. Poslechl mě a pak jsem cítila, jak ten tlak slábne.

Waydan se nadechl. Dlouze. Oči mu pořád planuly, ale ramena povolila. Přestal se třást a hořet pekelným plamenem. A bůh ustoupil. Ne protože chtěl, ale protože musel. Ráj byl zase náš. Voda se proměnila do svojí normální podoby a mraky se roztrhly v silný déšť.

Ve vteřině jsme byli oba mokří. Waydan se jen nasupeně podíval nahoru a otráveně, z toho, že je celý mokrý. Pak si projel prsty vlasy

dozadu. „Já ho nenávidím," zašeptal, když mu kapky deště stékaly po rtech.

„Kde jsi byl?" syknul na něj Lucifer, když se mu po té naší vzácné noci, která se protáhla až do odpoledne přišel nahlásit. Už měl na sobě suché věci, ale vlasy měl pořád mokré, protože až do poslední sekundy v Ráji lilo jak z konve.

„S Rinkou," odpověděl a posadil se k němu na křeslo. Lucifer se na něj tak podíval.

„Celou noc? Až do teď? Tomu teda říkám vášeň," procedil skrze zuby. Waydan mlčel. Ale Lucifer měl špatný den. Měl špatný i včerejší den i noc, ale dneska měl chuť být zlý.

„To bylo naposled!" zaječel na něj. Waydan se na něj šokovaně podíval. „Už tě s ní nechci nikdy vidět. Promluvíš na ní, sáhneš na ní a konec. A myslím to smrtelně vážně. Předpokládám, že sis to v noci užil ažaž," dodal.

„Co? Vždyť jsi říkal…" začal, ale Lucifer ho přerušil.

„Rozmyslel jsem si to. A už o tom nebudeme diskutovat. Běž okamžitě do svýho patra a začni pracovat, jdeš pozdě. Tohle nebudu tolerovat už nikdy, rozumíš? Další přešlap a půjdeš na Zem na půl roku," řekl a otevřel si láhev whisky.

Waydan na něj nevěřícně zíral. „Co se stalo?" zeptal se opatrně. Lucifer ho zpražil pohledem.

„Starej se o svoje věci, ano? Teď zmiz, máš práce až nad hlavu a ty se pořád někde flákáš. S MOJÍ dcerou. Se svojí neteří. Že se nestydíš," pokračoval. Waydan na něj zíral pomalu s otevřenou pusou.

Lucifer se napil, položil skleničku na stůl a výhružně se na bratra podíval. „Neslyšels mě nebo co?" syknul. Ten se tedy zvedl a když kolem něj procházel, všiml si krvavé rány pod jeho košilí.

„Co se ti stalo?" zeptal se a bez svolení mu stáhl tu košili níž. Lucifer mu tu ruku odstrčil tak, že ho to až bolelo, ale Waydan to nechtěl vzdát. Je to jeho bratr a v téhle náladě zcela určitě není jen tak. Navíc ho tahle nálada víc než štve, chtěl to vyřešit. Ale on se nedal.

„Nesahej na mě, nebo ti ty ruce urazím!" syknul.

„Brácho…" šeptal a vyděšeně se na něj díval.

„Slyšels mě? Vypadni!! Nech mě na pokoji! Si myslíš, že když jsi můj brácha, že mě nemusíš poslouchat? Já jsem sakra král! Jsem tvůj král. Vládce Pekel. A ty jsi můj voják. Můj zatracenej voják. Jdi makat, nebo se

neznám!!!“ vřeštěl. Waydan ho tedy poslechl a vydal se do svého patra mučit duše.

Lexi byla s Thellnessou venku. Procházely se po zahradách, navštívily Řeku Nářků a uctily památku svým padlým přátelům a rodině, o které přišly, když se věci zvrtly na Zemi.

A cestou zpátky si povídaly o svých zážitcích. Thellnessa nemluvila o ničem jiným než o tom, jak je její andělský přítel Gabriel úžasnej milenec. Lexi jí skoro nevnímala, protože nemohla přestat myslet na ten úlet mezi ní a Astarothem, ke kterému došlo ráno. Ale nechtěla jí nic říkat. Nesměla.

„Co ty a Satan, Lexi?“ zeptala se z ničeho nic Thellnessa. To jí z toho hlubokého fantazírování probralo. Satan – nevyřešená kapitola jejího života. Momentálně dost otravná kapitola.

Skoro by na něj přes to všechno zapomněla. Je pravda, že to Roth dokáže. Zatím to vždycky dokázal i u mě, i když ne tak drsně. Tyhle jeho metody jsem tak dobře jako Lexi neznala. A nečekala bych, že to zabere i na něco takovýho jako je Satan. Ale možná, že v tom je víc, než by kdo čekal.

„Nevím. Ale už s ním být nechci. A ani nemůžu,“ odpověděla záhadně.

„Nemůžeš?“ Divila se její odpovědi.

„No, věci se občas rychle mění. Někdy se stane něco, co tě donutí všechno přehodnotit a i kdyby ne, dokáže to přeseknout tu šňůru mezi váma a pak vidíš jen tu propast. A nechce se ti jí přeskakovat, aby věci byly jako do teď,“ pokračovala.

Thellnessa na ní nechápavě koukala. „O čem to mluvíš? Vyspala ses s někým jiným?“ tahala z ní. Lexi se na ní podívala.

„Jak jsi z toho usoudila, že jsem se s někým vyspala?“ odpověděla jí otázkou.

„Protože mě nenapadá nic jinýho, co by tak snadno bořilo mosty,“ řekla. Lexi přikývla.

„Máš pravdu. S někým jsem se vyspala. A ne nebyl to jen tak někdo, což mě trochu trápí. Sice to bylo jenom tak nezávazně, ale tak úplně nezávazný to zase nebylo,“ pokračovala.

„To nechápu,“ řekla Thellnessa.

„Tak to neřeš,“ odpověděla. Thellnessa to nějak nedokázala. Vrtalo jí to hlavou ještě víc. Kdo mohl být ten pan záhadný, kdo dokázal vyšachovat i někoho jako je Satan?

„No a kdo to teda byl? Ten, kdo tě donutil zapomenout i na takovýho chlapa jako je Satan?“ vyzvídala.

Lexi se pousmála. „Někdo, komu se Satan nemůže nikdy vyrovnat,“ dodala záhadně.

„Nikoho takovýho asi neznám. I když… říkala jsem ti už, jak má Gabriel velký křídla?“ změnila téma. Lexi se trochu ulevilo, nechtěla, aby to zatím někdo věděl, ale Thellnessa nebyla jen tak někdo. Dokázala se dovtípit a zvlášť, když dostala nápovědu.

Cestou akorát potkaly Rotha, který šel ze svého patra. Kdyby ho obě neviděly, asi by se otočil a zdrhnul by, ale vydržel to a jen se na Lexi křečovitě pousmál a mávnul jim na pozdrav. Pak si šel po svých. Běžně by se dali do řeči, takže to Thellnessu trklo.

Podívala se na ní jako na blázna. „Tenhle? Děláš si srandu? Už zase? Nestačilo ti to posledně, když ti řekl, že se asi nechce vázat?“ zeptala se.

„Já s ním ale tentokrát už nechci chodit. Asi… nezlobila bych se, ale… hele, stalo se to jen jednou. Prostě jsme se spolu vyspali a teď si každej jdeme po svých. Jsme furt kámoši, o nic nejde,“ dodala.

„Vážně? Já viděla ten pohled. Byl rozpačitej až to bolelo. To muselo být teda žhavý, když se stydí i on se na tebe podívat. Takovej nemrava,“ pokračovala. „A co Rinka? Nebyl snad ještě včera smutnej, že ho odmítla? A nebude ona vyvádět, že jsi s ním spala, když je do něj taky zakoukaná?“ vyzvídala.

„Hele já nevím. Proto bych to ráda nechala v tajnosti. Moc jsem nemyslela hlavou. Trochu jsme se picli a mě s ním bylo tak dobře. A navíc je fakt pořád sexy. Tak jinak sexy. Je s ním pohoda, Satan je tak upjatej a namyšlenej. Astaroth má taky sebevědomí, ale zdravý. A taky ví co chce, nevyspal by se se mnou, kdyby nechtěl,“ objasnila.

Thellnessa na ní mlčky civěla, než se rozhodla na to odpovědět. „Ne, ale taky je dost impulzivní a někdy myslí až po tom, co ho někam strčí. Nezapomeň, že ho taky dobře znám,“ komentovala. Lexi trochu štvalo, že Thellnessa zná všechny její lásky přes postel, ale tak to holt bývá, když jsou obě v první řadě succuby.

Já jsem měla hlavu taky v oblacích ze včerejší noci, ale když jsem se šla podívat na tátu, přešlo mě to. Cítila jsem se provinile. Ale on nám to přece nezakázal ne? Aspoň tak to říkal Waydan.

„Jsi v pohodě?“ zeptala jsem se, hned mezi dveřmi, když jsem ho viděla s hlavou opřenou o dlaň civět na nějaký papíry. Hned, jak mě viděl, tak schoval flašku od pití, ale já viděla skleničku i ten jeho prudký pohyb.

„Tati,“ zašeptala jsem, udělala jsem k němu pár kroků a objala ho. On na moje slova ani objetí nijak nereagoval. Místo toho se na mě tak podíval a povzdychl si.

„Tohle vypij,“ řekl a podal mi do ruky průsvitnou lahvičku s něčím, co vypadalo jako zakalená voda. Koukala jsem na to se zkřiveným obličejem.

„Co je to?“ zeptala jsem se.

„Něco, co oddálí nutnost provést rituál nesmrtelnosti. Není to žádnej zázrak, za měsíc si budeš muset dát další, aby to fungovalo a zdvojnásobují se dávky, takže to za chvíli začne být neúnosný. Ale snad to na nějakou dobu zabere, než se rozhodneš… třeba si to časem s Waydanem rozmyslíš. A zvlášť, když se spolu nebudete moct vídat,“ řekl.

„Cože?“ vyjekla jsem.

„Je mi to líto, Rinko. Chtěl jsem to zkusit, ale pak mi došlo, že to je chyba. Já ho potřebuju a bylo by to kontraproduktivní. Nedám ti ho. A proto, že ho nemůžeš mít celýho, tak jsem se rozhodl, že to bude takhle. Lepší nic než něco málo, to by vás oba zničilo. Nediskutuj se mnou o tom, nerozumíš tomu. Teď vypij tu zatracenou věc a běž se najíst, jsi hubená jako koza,“ řekl aniž by se na mě podíval.

„Nikdy si to s ním nerozmyslím. A to, že jsi změnil názor mě vážně urazilo. Už jsem si myslela, že jsi konečně dostal rozum. Že jsem tě přesvědčila. Že pro mě chceš to nejlepší, ale chceš to jenom sám pro sebe. Tohle pít nebudu. Do tý doby si ho vezmu ať se ti to líbí nebo ne,“ dodala jsem a mířila si to ke dveřím, ale chytl mě za ruku.

„Aby se stal opravdu démonem, musí pro něco ztratit duši a já nechci, abys mu jí sežrala. Protože on je tak pitomej, že by to i udělal. A z takový vášně se to za chvíli omylem stane. Chci, aby jí ztratil pro něco co má smysl. A to jde jenom jedním způsobem. Pak si tě může vzít. Ale sama ho zlomit nedokážeš. Takže si vezmi tu zatracenou vodu a buď poslušná holka!“ Zvýšil na mě hlas.

Zírala jsem na něj jako na nepřítele. Nevěděla jsem, co si o tom myslet. „Jakým způsobem? A pro co má smysl ztratit duši? Jak ho chceš zlomit?“ tahala jsem z něj, ale ani nehnul koutkem. Jeho pohled byl ostrý a tvrdý.

„Ty ho chceš využít, že jo? Jako ultimátní zbraň proti bohu, protože on jediný by to dokázal. Pod tvým vedením. A za odměnu mu jako dáš mě. Když to za to ani nestojí," spekulovala jsem.

„Ale jemu to za to stojí, Rinko. A to je to, čeho musím využít. On tě tak moc chce," syknul. Přiblížila jsem se k němu a výhružně se mu podívala do očí.

„Nedovolím ti ho zničit kvůli pomstě. On není žádná tvoje hračka. Stačí, že byl jedna nahoře!" prskala jsem.

„Já se tě na svolení neptám. Bude to jak řeknu, jinak se s ním rozluč. On je můj voják, ne tvůj mazlík. Je tady jenom proto, že jsem ho tu nechal. Je to jediný místo, kam na něj otec nemůže a on na něj. Tady se zklidní a stane se z něj pořádnej démon," objasnil.

„Pro co má smysl ztratit duši?" tahala jsem z něj.

„Pro tebe," odpověděl. Já se rozesmála.

„To nejde. Kam by asi tak šla, když na ní nemám jako démonka místo?" odsekla jsem. On jen mlčky koukal.

„Vypij tu vodu, Rinko, a nech ho na pokoji, jinak toho budeš litovat," řekl a pak dělal, že tam ani nejsem. Já se otočila a chtěla jsem odejít, ale otec se naštval, vzal do ruky tu vodičku, co jsem tam na truc nechala ležet, odšpuntoval zátku, chytl mě hrubě pod krkem a násilím mi jí nalil do pusy, že jsem to musela spolknout.

„Je to pro vaše dobro. Sice je to velká a nepříjemná oklika, která pomůže i mě, ale bez toho by věci nedopadly tak, jak by měly. A ty mě prostě neposloucháš. Myslíš si, že mě baví se k tobě chovat takhle? Nebo, že mi dělá radost ho mučit? Vždyť ho mám rád.

Já jen chci, aby tady byly věci podle mě. A aby ten nahoře dostal, co si zaslouží. Teď jdi a vyhýbej se Waydanovi obloukem, rozumíš mi? Jinak ho pošlu někam daleko od tebe a na dlouho," syknul a odstrčil mě od sebe, že jsem zavrávorala. Odešla jsem a práskla jsem dveřmi.

Lexi stála před zrcadlem ve svém pokoji a čančala se jako by šla na rande. A technicky vzato i šla. Měla v plánu jít za Rothem. Měla na sobě krátké, černé tílko, ze kterého jí bylo vidět břicho a dole černo-bílou kostkovanou sukni. Svoje dlouhé, černé vlasy si stáhla do vysokého culíku a šla za ním.

Zaklepala na dveře a bez čekání mu vlezla do pokoje. On ležel na posteli s mobilem v ruce a šokovaně na ní civěl. Hrál do teď nějakou

pitomou hru. Už byl na vysokým levelu, ale když jí viděl v tom, co měla na sobě, mobil mu zavrněl, což znamenalo prohru.

„Co tu děláš?“ zeptal se. Chvíli bylo ticho. Tedy jen hrála jeho potichu puštěná hudba – *Kryptonite*.

„Upřímně?“ opáčila a zavřela za sebou dveře. On kývnul a netrpělivě čekal, co z ní vypadne. „Asi jsem tě přišla zase ošukat,“ prohlásila, zatímco se k němu přibližovala. On byl v šoku z toho co řekla, ale pak se pousmál nad tím, jak absurdně to zní.

„He.“ Zasmál se. „Vážně? Já myslel, že… ani nevím, co jsem myslel,“ řekl, když se po něm už chtivě plazila v posteli. Položil jí ruce na zadek a přitáhl si jí k sobě. „Tak jo,“ zašeptal a nechal se, aby se ho zmocnila svými rty.

„Já vůbec nevím co dělám,“ přiznala po pár mlasknutí jejich rtů. „Od rána nemyslím na nic jinýho…“ šeptala. Vjela mu pravou rukou pod tričko, rty mu laskala krk a druhou zajela pod tepláky.

„Já jo. Přišla jsi mě ošukat,“ škádlil jí jejími vlastními slovy.

„To není sranda. Mám mozek na kaši. Strašně tě chci,“ šeptala a laskala ho tak horlivě, až ho to donutilo zavřít oči.

„Ze mě?“ Divil se, co řekla.

„Jsi můj kamarád…“ odpověděla zmámeně a stáhla mu ty tepláky níž.

„Ten nejlepší.“ Zasmál se. Lexi ho umlčela svým jazykem. Jeho ruka se jí vloudila pod sukni a opatrně se jí dotknul. To jí úplně aktivovalo.

„Kašlu na to, s tebou fakt nepotřebuju předehru,“ prohlásila, dala si ty kalhotky na stranu a sedla si na něj. On radši nic neříkal, jen úlevně vydechl, když se po něm sklouzla prvně, držel jí za boky a nechal se od ní rozmazlovat.

„Ježiš, Lexi, zpomal…“ vzdychal ani ne po pár vteřinách, co na něm prováděla doslova psí kusy. Ale ona ho neposlouchala. Nepřišla si s ním hrát, přišla jen, aby utišila tu palčivou touhu, která nepominula ani ráno. Myslela si, že to přejde, když to udělá znovu, ale ne. I po tom, co jí další zážitek s Rothem do krve vyplavil hormony štěstí, stejně ho nepřestala chtít.

„Nikdy to mezi náma takhle dobře nešlapalo. Čím to je, že teď je to tak skvělý?“ zeptal se udýchaně. Lexi se svalila vedle něj a vydechla.

„Nemám páru,“ řekla.

„Asi jsem se styděl,“ zmínil. Ona se zasmála.

„Ty? Ty ses nikdy nestyděl, ty nemravo. Spíš jsem ti nebyla dost dobrá," odpověděla.

„Fajn, tak jsem byl blbej. Ale pravdou je, že jsem z tebe byl vždycky hotovej," přiznal a podíval se na ní. Lexi se na něj dívala jako by ho chtěla zase sníst.

„Co Satan?" zeptal se po chvilce jako by měl nějaký výčitky. Ona jenom protočila panenkami a se zoufalým výdechem sebou zas plácla na záda.

„Já nevím, Rothe. Jediný co vím je, že ho už nechci," dodala. On se pousmál.

„Neříkej mi, že jsem další holku donutil chtít nezávazný vztahy. Nevím jak to dělám, ale až to zjistím, dám si to patentovat," prohlásil ironicky. Vlastně ho to štvalo. Už dlouhou dobu se chtěl usadit a každá, se kterou by o to stál mu řekla, že se nechce vázat. Tak jak to vždycky holkám říkal on.

„Tomu se říká karma," škádlila ho a pak se začala upravovat. On se opřel o lokty a podíval se na ní.

„Počkej. To je jako všechno? Jdeš pryč?" zeptal se.

„Co bys chtěl víc?" opáčila s úsměvem. On jí ho vrátil.

„Asi abys mě měla ráda," řekl.

„Ráda? Já tě přece mám ráda. Až moc si myslím," odpověděla.

„Možná, ale snažíš se to zabít a to je škoda," dodal. Ona si k němu přisedla a podívala se mu do očí.

„Co, chtěl bys se mnou snad chodit? I když je jasný, že perfektní sex ve vztahu zaniká? To bys obětoval? Ty?" pokračovala.

„A možná, aby ses nesnažila to zabít i u mě," řekl ještě syrově. Lexi protočila očima.

„Tak něco zkusíme, jo?" navrhla. On se pousmál a přikývl. Byl pro každou špatnost. To na něm bylo senzační. Lexi se k němu naklonila a políbila ho. On její polibek zachytil svými rty a než jí stačil strčit jazyk do pusy, ucukla.

„Je to divný, Rothe. Jsme kámoši. A jo, já vím, že jsem to tím narušila, ale tohle je na mě moc," řekla a zvedla se z postele.

„Počkej," zavolal na ní a zasmál se. „Nemůžeš ze dvou podělaných vteřin dělat závěry. Kdyby tam nic nebylo, tak bych chápal, že je to na hovno, ale něco tam je, nemůžeš dělat, že ne. Dej tomu šanci, je to pěkný.

A jestli tě nervuje, že jsme kámoši a že to dvakrát nevyšlo, tak na to kašli a nemysli na to. Byli jsme nezralí. I já umím být věrnej a milující chlap, Lex," pokračoval trochu nešťastně.

Ona se k němu vrátila a podívala se mu do očí. Byly černé jako jámy, ale to neznamenalo, že šlo jen o to. To, jak se na ní koukal a jak mu bušilo srdce, to byla jiná touha.

„A umím si představit milovat takovou holku jako jsi ty," dodal a pak jí zase políbil. Tentokrát vášnivěji a bez chutě jí ojet. Spíš jí dokázat, že to mezi nimi jiskří i jinak.

Lexi mu vlezla na klín, aniž by se od něj odlepila a hladově ho hltala. Těžko říct, jak tohle vlastně funguje. Láska je vážně zvláštní věc, ale vždycky si najde cestu. Roth s Lexi jsou toho důkazem.

Když se vracela od Rotha, potkala na chodbě Satana. „Ne, to ne," zašeptala si pro sebe a modlila se, aby odešel, ale to bylo naivní. On k ní přiběhl a objal jí. Ona se ani nehnula. Měla ruce podél těla a čekala, až jí pustí.

„Kde jsi byla celou tu dobu? Alexo… omlouvám se. Moc mě to všechno mrzí. Já tě miluju. No tak. Včera to byla chyba. A navíc mě ten zatracenej skrček dráždil. Dal mi pěstí," pokračoval.

Lexi ho skoro nevnímala, dokud nezačal házet špínu na jejího miláčka, do kterého se během pár hodin úplně zbláznila. „Skrček? Jak to o něm sakra mluvíš?" zaječela na něj. On vytřeštil oči.

„A jedinej, kdo provokoval jsi byl ty. Je mi to jasný. On by ti sám od sebe nic neudělal. Ale ty máš potřebu se vysmívat každýmu, kdo prožívá něco bolestivýho," prskala.

„Každýmu ne. Ale tak ho nemám rád a co jako? Zase tak nic hroznýho se nestalo. Zapomeneme na to," pokračoval a chtěl si jí k sobě přitáhnout, ale vysmekla se mu.

„Nemusíš ho mít rád. A stalo. Stalo se hodně. Rozešli jsme se, tak na mě nesahej, to za prvý. A za druhý, s tebou je to pořád něco. Nemáš rád nikoho kromě sebe. A mě už to drama unavuje. Nechci pořád na tvoje přešlapy zapomínat, nehledě na to, že to ani nejde," řekla a on na ní smutně koukal.

„Rozešli? Já myslel, že to bylo jen v afektu," komentoval překvapeně její odpověď.

„Možná. Ale teď už je to definitivní. Já už tě nechci," oznámila mu. On zase vytřeštil oči. Padaly z ní perly, které by od ní nečekal.

„Cože? Už mě nemiluješ?" zeptal s překvapeným výrazem ve tváři. Spíš se šokovaným.

„To jsem neřekla. Řekla jsem jenom, že už tě nechci," zopakovala. On k ní natáhl ruku.

„Když mě ale miluješ, tak… Alexo, už se nebudu chovat jako kretén, přísahám. Vždyť víš, že jsem se kvůli tobě změnil. Doladím to, slibuju. Jsi jediná holka, se kterou bych si dokázal představit život. Víš, děti a tak.

A já vím, že bys o to stála. Abych se rozhoupal a udělal to, co jsem měl udělat už dávno," pokračoval, zatímco Lexi myslela, že omdlí. A zvlášť, když si kleknul na koleno a vytáhnul na ní krabičku s prstýnkem.

Roth stál naproti nim a šokovaně zíral na Satana, jak klečí před jeho další holkou, kterou si vybral. Trochu se bál, že by řekla ano, ale když viděl, jak se tváří, uklidnil se. Jen si s Lexi vyměnili pohledy.

Satan o něm nevěděl, tak klidně pokračoval dál. „Budu nejlepší chlap na světě. Přesně ten, koho chceš. A už napořád. Slibuju. Miluju tě. Vezmeš si mě?" zeptal se jako by nečekal, že existuje i šance, že mu řekne ne.

Lexi polilo horko. Nevěřila mu ani slovo a i kdyby už to mělo být lepší, ona ho prostě už nechtěla. Chtěla Rotha – svého nejlepšího kamaráda, se kterým to vždycky bylo relativně těžký, ale teď to najednou přišlo jako blesk z čistého nebe. A stálo to za ten risk.

Lexi se podívala na Rotha a pak na Satana a zavrtěla hlavou. Jeho úsměv se vytratil. „Nemůžu. A nechci. Jdeš pozdě," řekla jako by o nic nešlo.

„Cože? Jak jako nemůžeš? Jak jako, že jdu pozdě? Řekla jsi, že mě miluješ. Tak proč mi tohle děláš?" vztekal se a hrubě jí chytl za zápěstí. Ona neřekla ani slovo a ani se mu nebránila, ale Roth se na to nedokázal dívat. Postavil se před ní a byl připravený na cokoli.

„Zklidni hormon, Satane," řekl s ledovým klidem, ale to na Satana fakt neplatilo.

„Uhni, kreténe! Nepleť se do toho," prskal a pořád se skrze něj chtěl dostat k Lexi. Ta jenom zoufale zírala na Satana jako na nenapravitelného hajzla. Což on byl a ona to konečně viděla taky.

„Tak se uklidni!" řekl Roth. Lexi se na Rotha tak zvláštně podívala, že to na chvíli Satana zklidnilo, protože mu došlo, co ten pohled znamenal. Než ho to rozzuřilo do nepříčetnosti.

„Vy dva… Ne!" řekl naštvaně a podíval se na Lexi s takovým hodně znechuceným pohledem. „Dali jste se zase dohromady? To jako kvůli němu se se mnou rozcházíš? Kvůli týhle nicce?" ječel vztekle. Lexi mlčela.

„Uklidni se, Sate, jsi celej rudej. Takhle se s dámou nemluví. Přijď, až se uklidníš," řekl klidně Astaroth, ale Satan byl úplně nepříčetnej. Hrubě do něj strčil.

„Šukáš mojí holku?" prskal. Roth mlčel. Jen tam stál jako věž před svojí dámou připravený na všechno. Navíc, nebyl ten, kdo by to měl říct, ale Satan už si tím byl jistý.

„Je to pravda, ty jí šukáš," vztekal se a zase na něj chtěl zaútočit, ale pokus se mu nezdařil, protože byl oslabený emocemi.

„Není to tvoje holka, rozešli jste se," informoval ho Roth, že to znělo jako rýpání, ale nebylo. Byl to fakt.

„A to se ti hodilo, co? Ty hajzle!!" zařval bolestně.

„Přestaňte!" sykla Lexi. „Je mi to vážně líto. Ale je konec, Satane, nikam to nevedlo," řekla tvrdě a skoro bez emocí.

„A s ním jako jo??" zeptal se nevěřícně. Lexi nevěděla, co říct, tak se toho chopil Roth.

„Neřeš co máme spolu my a nech jí na pokoji. Už jsi jí ublížil dost," řekl. Satan ho propíchl pohledem.

„Zabiju tě!!" zaječel a proměnil se do svojí démonský podoby. Roth bez váhání udělal to samý. Tentokrát se jejich rohy do sebe zaklenuly jako by byli dva býci.

„Dostaneš akorát na prdel," procedil skrze zuby Roth, který jako by pro tenhle okamžik žil. A to mu dávalo sílu. Satan po chvilce pochopil, že Roth mluví pravdu, a pochopil, že tentokrát nějaký souboje nemají cenu. Tak se stáhnul. Proměnil se zase zpátky, podíval se znechuceně na Lexi a odešel.

„Ty kráso," zakuňkala celá otřesená. „Díky," dodala. On přikývl, taky se proměnil zpátky a položil jí ruku přes ramena.

„Na chvíli jsem se vážně bál, že si ho fakt vezmeš," prohlásil. Ona se mu podívala do očí.

„Proč by ses toho bál?" zeptala se.

„Protože nechci, aby sis zničila celej život. A s ním by sis ho fakt moc nevylepšila," řekl.

„No. To asi ne. Ale byl to šok. Fakt jsem nečekala, že to vyladí žádostí o ruku," komentovala. Roth přikývl.

„Ani já ne. Ale tolik se bál, že si tě chtěl pojistit. A teď vážně, nelituješ toho? Nebo, nezlobíš se, že jsem do toho zasáhnul? Já se bál, že tě uškrtí," zeptal se. Ona zavrtěla hlavou.

„Jsem moc ráda, že jsi tu byl. Děkuju," odpověděla a usmála se na něj.

„No… a co my dva? Lituješ toho, co se stalo?“ vyzvídal nenápadně. Ještě se na ní tak zvláštně podíval. On uměl být roztomilý. Zvlášť když byl nejistý a o něco mu šlo.

„Vůbec ne,“ zašeptala a lehce se pousmála. Nebylo to skoro vidět, takže to Rotha moc neuklidnilo. A když je nervózní, občas si dělá ze všeho legrácky. Třeba jako teď.

„A nechceš po mě, abych si tě taky vzal, že ne?“ prohlásil. Ona se tak křečovitě zasmála.

„Jasně, že to po tobě nechci. Ale… ne bych ti asi neřekla,“ přiznala a podívala se mu nesměle do očí.

Astaroth zkoprněl. Teď už si tuplem nebyl ničím jistý. „Cože? Neřekla bys mi ne, kdybych tě požádal?“ zopakoval. Ona jen zavrtěla hlavou. Vypadalo to trochu víc než rozpačitě. A v jejím pohledu byly znát i jisté obavy.

„Ty jo… no já bych ti taky vlastně neřekl ne,“ prohlásil a tvářil se tak nějak zamyšleně.

Lexi se něco rozzářilo v očích. Možná nějaká jiskřička radosti, nebo naděje. „Jako, že…“ začala, ale zarazila se o ten jeho pohled, který ze z rozpačitého změnil na klidný a sebevědomý.

„Jo,“ řekl a chytl jí za obě ruce. Jednu jí hned na to políbil. Ona se pousmála a přikousla si lehce spodní ret. Ne svůdně, ale spíš pro stabilitu, aby se nezačala hihňat.

„Jo?“ ujišťovala se.

„Jo,“ odpověděl.

„Ty kráso!“ prohlásila.

„Tak jo?“ zeptal se.

„Jo,“ odpověděla a nadšeně se usmála.

„Tak jo!“ řekl a taky se usmál.

Luciferův voják

Lucifer nechal všechny démony svolat do trůnního sálu. Byli tam všichni, navzdory tomu, že se jim nechtělo. Lilith, Leviathan, Satan, Lexi, Astaroth, Waydan, já… všichni. Atmosféra temná jako ta jáma, kterou jsem viděla v Ráji. Vzduch těžký, že až bolel na plicích. Energie negativní, že jsme všichni trpěli. Ale museli jsme přijít, protože to nařídil náš král – bůh Podsvěťanů.

Tentokrát to bral ale až moc vážně. Byl zlomený, rozervaný, naštvaný a měl chuť se mstít a vládnout. Bála jsem se, protože v tomhle stavu uměl být i pěkně nespravedlivý, ale hlavně nebezpečný. A to i sám sobě. A ještě ke všemu, byl svobodný. Taky byl ve svojí celo-démonské podobě a stejně tak i já.

Lilith s Levim od sebe byli hodně daleko, aby ho nedráždili. I tak se na ně sem tam díval. Měl tak tvrdý výraz, že by se o něj dalo zranit. A pohled, který byl ostrý a horký jako laser.

Já jsem seděla vedle něj a sem tam koukala na Waydana, který stál po jeho boku jako jeho bodyguard. Ani trochu se mi Waydanův pohled nelíbil. Koukal spíš před sebe a vyhýbal se mým očím, jako by se bál, že se stane něco strašnýho, když se nebude snažit předstírat, že neexistuju. Z druhé strany byl Darkan, jeho rádce.

Přede mnou v tom davu stála Lexi s Rothem. Mrzelo mě, že už se nevídáme po tom, co se mezi námi stalo. Ale chápu, s Lexi byli taky kamarádi.

Ale pak jsem viděla, jak se něžně mazlí rukama a vytřeštila jsem oči. *Že by? Ne, to je nějaký moc brzo, ne? Něco se mi jenom zdá.* Ale nezdálo, on jí chytl taky, malíčkem se jí zapletl o její. Z toho mě bodlo u srdce. Na chvíli jsem přestala vnímat okolní děj. Dotklo se mě to. *A hlavně, co Satan?*

Prudce jsem se otočila na něj. Stál sám a relativně mimo ostatní. Tvářil se, jako by byl na pohřbu. Normálně byl vždycky někde vpředu u nás u Lucifera, nebo aspoň s Bubem, ale ten teď taky trávil svůj volný čas s Trish – s jeho sestrou. Zůstal sám… dobře mu tak, ale momentálně jsem prožívala něco podobného, takže jsem ani z jeho bolesti neměla radost.

Hodně se toho za jediný den změnilo. Skoro si říkám, že v tom Ráji musel čas plynout úplně jinak, než tady. Nějak rychleji.

„Takže…“ začal otec. „Zvykli jste si, že jsem příliš benevolentní. Takhle by to nešlo, démoni. Takhle ne. Docela silně jste teď využívali mojí nepřítomnosti. Toho, že jsem se vám nevěnoval. Mimo jiné taky mojí velkorysosti, když jsem se vám věnoval. A toho, jak někteří zneužívali svýho postavení, z toho je mi na blití.

Zkrátka Peklo se během pár týdnů obrátilo úplně naruby a stalo se z něj něco, o čemž jste se mylně domnívali, že mu nikdo nevládne. Ale tomu je kurva teď konec!“ prohlásil a vstal z trůnu. Jeho oči žhnuly modrým plamenem a dokonce i rohy.

„Peklo má boha. A tím bohem nejsem jen podle jména, ale podle síly. A vy jste na to zapomněli,“ dodal. Zvedl ruku a luskl. Několik Nižších démonů v zadní řadě se složilo k zemi v křečích. Jeden z řady za nimi dostal hysterák a chtěl utéct, ale dveře byly zapečetěné.

Bušilo mi srdce jako o život. A asi jsem nebyla jediná. Tohle se mi víc než nelíbilo. Podívala jsem se na Waydana, ale ani nemrknul. Byl jak nějaká figurína. On byl vážně dobrý, když mu o něco šlo. A nejspíš mu teď šlo o hodně a já bych ho neměla pokoušet. Nám šlo o hodně…

„Užívali jste si, ale tomu je konec. Bůh podsvětí se nasral,“ řekl ještě a to svoje kouzlo rozvolnil. Démoni se zvedli a choulili se k sobě jako by jim byla neskutečná zima a měli strach.

„Od teď žádný slitování. Žádný výjimky. Za každý přešlap, za každý pokus o zradu, za každou falešnou loajalitu… přijde trest. A ne trest, který odpustím druhej den. Trest, který si zapamatuje celý Peklo,“ řekl. Pak se otočil na Waydana.

„A ty… můj bratře, ty jsi jediný, kdo bude mít mojí absolutní důvěru. Ale uděláš chybu, zklameš mě a budeš toho hořce litovat,“ dodal. Potom se podíval na ostatní. „Ze mě si totiž nikdo prdel dělat nebude!“ zaječel, až se zatřásl lustr.

„Platí nejvyšší trest za zradu. Nejhorší noční můra se stane tomu, kdo zradí mě – vládce Podsvěta. A že já vám vidím až do morku kostí, vy prašivci!“ řekl.

Došlo mi, proč se na mě Waydan nedívá. Musel mu říct něco jako mě. Chápu, že to nechce riskovat a zvlášť, když už se dostal tak daleko. *Je vůbec blízko, že jo?*

Všichni démoni koukali pomalu do země. V sále bylo hrobový ticho, že by se jeden bál i zakašlat. Nikdo se neodvážil ani pípnout. Dokonce ani Satan už by se neodvážil a to ani, kdyby byl ve svojí obvyklý náladě.

Lucifer je přejel pohledem a usmál se. Tak, že to vypadalo až nechutně ďábelsky psychopaticky. „Tak a myslím, že teď je nejvyšší čas představit Waydana Whispera jako vašeho nadřízenýho a udělit mu konečně jeho zasloužený titul Démona I. třídy," prohlásil a šel k němu blíž. *Whispera? Řekl Whispera?*

Jeho kroky zněly dutě, a když došel k Waydanovi, postavil se čelem k němu. „Peklo nutně potřebuje páteř," pronesl hlasem hlubokým a klidným. „Někoho, kdo dokáže nést tíhu všeho. Tato hodnost je darem i prokletím a vybírá si toho, kdo je hoden držet takový břemeno a nezlomí se," objasnil a položil Waydanovi dlaň na hruď.

„Tenhle démon je pořád svatý. Má čistou duši a v žilách mu koluje Divinitas – Boží Světlo. Nicméně dokáže ovládat i přes to Modrý Plamen. A většina z nás byla svědky toho, že dokázal roztavit sám holýma rukama svou svatozář první den po svým pádu. A když někdo dokáže něco takovýho, tak věřím, že bez problémů dokáže snést můj pekelný plamen a ani nepípnout," prohlásil.

Bála jsem se. Strašně moc jsem se o něj teď bála. A v jeho očích ten strach nebyl vidět, ale musel se bát taky. *Nebo ne? Že by tak moc věřil tomu, že dokáže všechno. A jestli jo, odkud skutečně pramení ta síla? Věděl by to on sám?*

„Když to dokáže snést, jmenuju ho Nejvyšším démonem. Bude mít stejnou hodnost jako já sám. Nicméně, mě ve funkci nahradí jedině v případě, že si vezme mojí dceru a na to by musel získat moje požehnání. Něco, co rozhodně nedostane jen tak," komentoval.

Waydan se zhluboka nadechl a vydechl, z čehož jsem poznala, že už by to měl rád za sebou. I Lucifer to cítil, když se spolu s jeho hrudníkem zvedla i jeho dlaň.

„Možná to trochu zabolí. Budeš mít pocit, že ti tavím do těla díru, ale nesmíš ani pípnout. Slzy ti téct můžou," řekl. Waydan přikývl a vyzval ho, aby s tím už začal. On byl statečnej, ale já ne. Moje oči už slzely a myslím, že jsem nebyla sama v tom sále.

„Tak jdeme na to," řekl a zasoustředil se. Jeho dlaň začala modře hořet. Sice stejný plamen jako ten, kterým jsem se ho dotkla několikrát, ale tentokrát to byl plamen nejtemnějšího tvora bez duše a srdce a měl se

dotýkat přímo Waydanovo svaté duše, která by ze sebe vyždímala Boží Světlo, kdyby jí někdo zmáčkl. A tyhle dvě věci se nesnesly.

Přikryla jsem si oči hrůzou, ale on se ani nehnul. Ani bych nepoznala, že s tím začali. Jediný, co se změnilo na jeho postoji byla rychlost jeho dechu. Hrudník se mu zvedal rychleji a hlouběji. Oči se mu zalily slzami, ale netekly ven. Chřípí se mu roztáhlo, že to vypadalo jako když zadržuje zívání a jeho ocas se mu skroutil do šneka. Taky se Luciferovi upřeně díval do očí. Muselo to ohromně bolet, ale on přes ty zaťaté zuby ani nemukl.

A tak Lucifer přestal. Mučil ho tím ohněm asi dvacet sekund a usoudil, že to stačí. Waydan sebou trochu škubnul, když se od něj otec vzdálil a zřetelně si oddychnul. Sál se roztleskal. Lucifer tleskání ignoroval.

„Poklekni, bratře," řekl Lucifer klidně, položil mu ruku na rameno a lehce mu pomohl dolů. „Tímto z moci mi svěřený tě, Waydane Whispere, démone II. třídy, jmenuju démonem třídy I.," řekl, dal mu do ruky svitek, který mu podával Darkan. Bylo to potvrzení o titulu Luciferovo krví.

Pak proměnil svojí ruku na démonský pařát, přiložil palec s drápem k jeho kůži na krku pod uchem a jemně s ním trhnul, až mu nasekl kůži. Tím mu předal schopnost měnit se do další podoby. To by dostal tak jako tak, ale dělá se to při povýšení. A vzhledem k tomu, že měl vládnout mínus osmému patru, musel být děsivý. Skoro tak jako je teď děsivý Lucifer.

Lucifer vždy vybírá, jak bude démon ve svojí celo-démonský podobě vypadat. Je to podle mytologických příšer. Takový naši předchůdci, ale není jistý, jestli fakt existovali.

A mě bylo jasný, kterou podobu pro něj Lucifer vybral. Byl to Ďas. Protože z něj chtěl mít nejsilnějšího vojáka – nejnebezpečnější loutku, která bude poslouchat jenom jeho. Ultimátní zbraň hromadnýho ničení. Nástroj k pomstě.

„Teď povstaň, démone I. třídy, a předveď svým podřízeným svojí novou podobu," řekl. Waydan si tedy stoupl a letmo se na mě podíval. Spíš přese mě konečně přejel očima a pak se podíval na démony.

Pak zavřel oči, zhluboka se nadechl a prostě se proměnil jako by věděl jak na to. Asi to bylo stejný jako roztáhnout křídla. No a pak tam stál s rohama většíma než kterýkoli jiný démon. S ocasem delším, než byla násada od koštěte. Sám byl větší tak o půl metru než dřív. Měl kopyta, drápy, zuby jako břitvy a rudé oči. Byl k nepoznání.

Lucifer se jen spokojeně usmíval, zatímco před ním všichni včetně Satana padali na kolena. Ďasovi se totiž musí každý poklonit, dokonce i

Lucifer, který to udělal hned na to. I já se mu poklonila, což jsem věděla, že se mu absolutně nelíbí. Jestli něco nesnesl, tak abych se před ním klaněla. Nevím proč, ale prostě mu to vadilo.

„Mami," volala jsem na ní hned, jak to celý skončilo a Lucifer si odvedl Waydana někam dolů. Ona se na mě tak nešťastně podívala a šla mi naproti. Levi na ní čekal o kousek dál.

Já jí padla do náruče. Mami, táta se zbláznil," šeptala jsem jí zoufale do ucha. Ta raději mlčela, jen mě pevně držela a snažila se mě utěšit hlazením. „On z něj udělal Ďasa. Zakázal mi se s ním stýkat, jemu taky. On ho úplně zničí. Mami, co mám dělat? A neříkej mi, že mě tu necháš," plakala jsem.

Ona mě hladila po vlasech, zatímco na mě Leviathan smutně koukal. „Já tu nemůžu zůstat, miláčku. Nechci tě tady nechat, ale nemůžu jinak. Dostali jsme s Leviathanem jeho milost, ale ve formě exilu. A nemusíš se o něj bát. On mu neublíží, miluje ho stejně tak moc jako tebe," šeptala, což mě moc neuklidnilo. Momentálně to totiž na žádnou lásku nevypadalo.

„Myslela jsem si, že když mu dám důkaz, že jsem jeho, zlepší se to. Teď je to spíš jen horší," komentovala jsem, ale zavrtěla hlavou.

„Je dobře, že věří tomu, že je tvůj táta. Umí to ještě hůř. Buď silná a statečná jako Waydan. A pak už bude dobře, zase se setkáme," řekla a chtěla odejít, ale to až moc bolelo. *Takhle to přece nemůže zůstat. Takhle ne…*

„Mami, počkej. Já to musím vědět," zakřičela jsem na ní a natáhla k ní svou ruku s modrým plamínkem. Ona na mě nechápavě zírala, ale udělala to stejný. A když naše plameny zasyčely vytřeštila jsem oči.

Ne!!! Moje metoda selhala. Myslela jsem si, že se mi uleví, ale je mi ještě hůř. A zase jsem na začátku. Nebo na tom těžším konci. Pořád to ale není jistý, ale momentálně je mnohem jistější, že je mým otcem Leviathan.

„Co se děje?" zeptala se, když mě viděla se z toho úplně složit. *Nevím co to přesně znamená. Není to žádná jistota. Je to jen plamen… moje vymyšlená teorie. Ale mám to teď čistě ve svých rukách. Všechno záleží, jak s tímhle naložím.*

„Nic. Buďte spolu šťastní, mami. Já budu silná stejně jako Waydan. Zvládnu to. Od teď už nebudu fňukat. Brzy se uvidíme." Usmála jsem se na ní a bez zaváhání odešla.

Musím se prostě smířit s tím, že jsem sama proti všem. Stejně tak jako Waydan. Síla pochází odněkud zevnitř. Třeba jí taky najdu. Třeba ho zachráním já. Nebo mu aspoň pomůžu. Nemusí přece dřít chudák sám!

„Rinko!“ volala na mě Lexi a padla mi do náruče. Podívala jsem se do očí Rothovi, který stál vedle ní, zatímco jsem jí držela kolem pasu. A tak jsem to zkusila od nejnižšího levelu – usmála jsem se na něj, abych mu dala najevo, že mu to přeju.

On se taky usmál a mě doslova to praskání ledů zahřálo. Jsme přece kamarádi, ne? Odtáhla jsem se od Lexi a objala i jeho. Oba z toho byli překvapení a já taky.

„Buďte spolu šťastní. Jste moji dva nejlepší přátelé. Přeju vám to. Moc,“ zašeptala jsem mu do ucha a pak se od něj vzdálila.

„Vážně?“ zeptal se, že zněl dojatě.

„Samozřejmě,“ dodala jsem a políbila ho na tvář. Lexi taky, aby si nemyslela, že po něm jedu. Ona na mě taky tak dojatě koukala.

„Mrzí mě, co se děje a že to máš s Waydanem tak těžký,“ zmínila. Já jen zavrtěla hlavou a usmála se.

„Já s Waydanem se máme skvěle. Nejlíp. Máme to nejdůležitější – lásku. A je jedno, jak dlouho to bude trvat a co všechno budeme muset udělat, ale budeme spolu, protože se sakra milujeme,“ řekla jsem jako by mě to nebolelo a potlačila slzy.

„Jste moc stateční,“ řekla.

„Co Satan?“ vyzvídala jsem. Lexi se za ním ohlídla, na místo kde ho viděla naposledy a pak radši hned na mě, protože ho nechtěla vidět sedět tam jak hromádku neštěstí.

„Je konec. Popral se s Rothem, rozešli jsme se a nakonec mě požádal o ruku, aby si mě pojistil, ale já mu řekla ne. Bylo to sice náhlý, ale…“ řekla a podívala se mi nejistě do očí. Pak chytla Rotha za ruku s propletenými prsty a podívala se na něj.

„Budeme se brát,“ řekl za ní. *Budou se brát? Satan, že jí požádal o ruku? Počkat, bude si brát Rotha? Jasně, odmítlas ho… proč by na tebe měl čekat, že jo.*

„Teda… nějak jsem ztratila slova. Tak to gratuluju. Teď, když mě omluvíte, už budu muset jít. Tak zatím ahoj,“ zakuňkala jsem a vystřelila jsem odtamtud jako kulový blesk.

Lexi s Rothem si vyměnili pohledy. „Vzala to dobře,“ zmínila, ale Roth si to nemyslel. Znal mě možná i líp, než Lexi.

„Je toho na ní moc. A my jsme jí tím dost naložili. Ale lepší, než aby se to dozvěděla později. Takhle bude čas… třeba nám jednomu z nás půjde za svědka,“ řekl.

Mě bylo na nic. Tohle mě dorazilo. *Budou se brát?* Jasně, že není fér si na něj dělat nároky, když jsem mu řekla, co jsem mu řekla a když mám Waydana, ale… bolí to. *Proč pořád všechno na životě musí tolik bolet? Proč si musím pořád vybírat?*

Satan seděl na schodech v chodbě v přízemí, lokty zapřené o kolena, hlavu v dlaních. Nepohnul se už dlouhé minuty. Mezi prsty svíral drobný prstýnek ze stříbra. Jeho lesk už dávno vyhasl, jako všechno v něm.

Zíral na něj tak dlouho, až se mu rozmazal před očima. Slzy mu tiše stékaly po tvářích, ani si je neutíral. Nechal je téct. Každá z nich nesla vzpomínku na chvíli, kdy ještě věřil, že by mohl mít něco víc než měl teď.

„Alexo…" zašeptal, skoro se mu zlomil hlas. Její jméno mu vyklouzlo ze rtů jako modlitba. Slzy mu padaly na klouby prstů, tiše, nečekaně. On, kdo kdysi lámal srdce jako by to byly slepičí krky.

Prsty sevřel prstýnek pevněji, až se mu zabodl do kůže. Ten, který jí chtěl dát, když se rozhodl vzdát se své hrdosti. Po tom všem, co jí dal své srdce, které celý život chránil jako pevnost. A ona ho odmítla kvůli němu. Kvůli Rothovi.

„Měl jsem ho zabít…" zasyčel, ale hlas se mu zlomil, ne v hněvu, ale v zoufalství. „Měl jsem to udělat, než mi tě stihl vzít," dodal a zabořil si prsty do vlasů, prstýnek mu vklouzl do dlaně.

„Chtěl jsem začít znova, kvůli tobě," pokračoval zlomeně. „Zavřít dveře Peklu, přestat bojovat. Jen být s tebou…" A pak už nemluvil. Jen seděl. Oči zarudlé, tělo se mu lehce třáslo. Plakal. Mlčky a naprosto zlomeně.

Potom si ten prstýnek ještě naposledy prohlídl a poslal ho po schodech dolů jako po vodě. Už ho nechtěl vidět. Jen by mu připomínal to její chladné ne.

Waydan běhal za Luciferem jako jeho stín. On zrovna tak rychle chodil a táhnul ho chodbou. „Luci, co se stalo? Proč sis to tak najednou rozmyslel? Proč jsi měl předtím na košili krev? Je to kvůli Lilith?" vyptával se.

Lucifer s ním od té doby nepromluvil, jen když musel a skoro to vypadalo, že ho záměrně ignoroval, ale teď se zastavil a podíval se na něj. „Nikdy a říkám ti to naposledy… NIKDY přede mnou už neříkej její jméno. A o tom zmrdovi z mínus třetího patra taky nechci ani slyšet. Rozumíš mi?" syknul a šel zase dál. Waydan to pochopil jako, že to je kvůli Lilith.

Nechtěl to s ním ale vzdát. Je to jeho bratr a děsil ho, když byl takový. Chtěl zkusit všechno, než propadne do týhle temnoty jednou provždy. A tak sebral odvahu, přiskočil k němu a strhnul mu tu košili na tom místě, kde včera viděl krev. Lucifer se nechal, protože už chtěl, aby jeho bratr pochopil, že to nikam nevede. Že je konec.

„Co to je?" zeptal se vyděšeně, prohlížejíc si obrovskou jizvu přes celou délku jeho srdce.

„To je válečný zranění, Waydane. Je to znamení, že to, co tam kdysi bývalo už tam není a nikdy nebude. Bylo jenom její…" zašeptal zlomeně. Nicméně oči měl suchý. Ale v pohodě rozhodně nebyl.

Waydan na něj empaticky koukal. Normálně by ho objal a taky by kvůli němu uronil slzu, ale něco mu říkalo, že když to udělá, on se ještě víc zatvrdí. Byl teď jeho voják – Ďas. A měl by mu být vděčný za to, co mu dal.

„Rozumím," řekl jen jako kdyby mu dal nějaký rozkaz. Lucifera to ani moc nepřekvapilo, tohle od něj celou dobu chtěl a on věděl, že je jeho bratr dost chytrý na to, aby to už pochopil. Aby poznal, kdy končí legrace.

Potom se rozloučili. Lucifer ho poslal pracovat. Měl za úkol jít mučit duše do mínus osmého patra. A tak šel. Když se míjel se succubami a démonkami asistentkami, klaněly se mu. Ale stranily se jako by se ho bály.

Už to nebyl ten sexy anděl, ale Ďas. Ten, co snáší doteky pekelnýho plamene přímo na svojí svatou duši. Ten, co roztavil svojí svatozář holýma rukama. Ten, co složil Satana na jednu ránu. Vládce mínus osmého patra. Démon, který má nejvyšší titul. Skoro král Pekla…

Zajímalo mě, čím mu otec pohrozil, že mě ani nepozdraví. Že se na mě ani nepodívá. Uplynuly tři dny, kdy jsem z té samoty už naprosto bláznila. Neměla jsem Rotha, Lexi, matku, Leviho, Waydana, otce a ani Gabriela. Všichni se na mě báli promluvit stejně tak jako na něj.

Dokonce i u jídla jsem byla sama. Waydan s Luciferem jedli jen spolu a nikdy ne u našeho stolu. Spíš dole v patře. A matka tu nebyla, takže jsem byla pořád sama se svými myšlenkami a vzpomínkami.

Chlácholila jsem se tou, jak jsme se s Waydanem „milovali" v Ráji a pak si připomínala realitu tou, kdy jsem myslela na to jiskření našich plamenů s Levim a s mámou.

Po večeři jsem se šla projít. Na našem místě, kde jsme se poprvé muchlovali s Rothem jsem ho viděla s Lexi. Otočila jsem se na místě a šla

jsem pryč. Zdálo se mi všechno jako naschvál a i to, že jsem zcela nečekaně a řekla bych, že vzhledem k situaci i nechtěně vrazila do Waydana.

Neřekl ani slovo. Ani blbý promiň, jen se na mě tak zoufale podíval jako by se mu chtělo brečet a rychlým krokem odešel pryč. A já tam zůstala stát se slzami v očích s myšlenkou na to, že z toho asi brzy zešílím.

Ještě jsem se ohlídla na jeho záda a šla jsem si po svých. Chyběl mi táta, ale to poslední co jsem teď chtěla bylo se s ním bavit. Po tom všem. Měla jsem na něj takovej vztek.

Popoběhla jsem, abych se nemusela dál dívat na Rotha s Lexi, jak vrkají a s řevem, který byl spíš jako zpěv nešťastných sirén jsem se sklouzla po kolenou po mramorové podlaze v dlouhé chodbě div, že jsem si neprodřela legíny.

Srdce mi bušilo jako o závod a já měla chuť udělat něco naprosto debilního jen abych se trochu uvolnila. Abych se otupila. Vrazila jsem do dveří nejbližšího pokoje, ani jsem nevěděla, čí je. Všechno se mi třáslo – ruce, nohy, hlas, dokonce i zuby ze zoufalství.

Rozhlídla jsem se kolem sebe, popadla první věc, co mi přišla pod ruku. Sklenici od vína a vší silou jí mrštila o zeď. Roztříštila se na tisíc střípků. Takhle nějak vypadalo moje srdce a můj mozek.

„Do prdele!“ zařvala jsem. „Už toho mám dost!“ Kopla jsem do židle, která se s rachotem převrhla, a pak jsem se zhroutila na podlahu vedle ní. Zhluboka jsem lapala po dechu. Do očí mi znova vhrkly slzy. Nechtěla jsem brečet, ale tělo mě neposlouchalo. Všechno mě pálilo. Obličej, hruď, ruce. Ten vnitřní tlak byl tak silnej, že jsem nevěděla, co s ním.

Podívala jsem se na okno, pod kterým se tetelil vzduch jako by snad mohlo být ještě větší horko. Div, že se neroztavilo z tý lávy, která byla pod ním.

V tu chvíli mě napadlo to nejhloupější, co vůbec mohlo. Vyskočila jsem na nohy, otevřela okno a vyklonila se ven. Horký vzduch mi čechral vlasy a můj obličej už skoro hořel. Udělám to. Vyskočím. Ne protože chci umřít. Ale protože prostě už nechci být tady. V týhle šílený bublině, kde mě všichni opustili.

„Waydane…“ zašeptala jsem do ticha. Cítila jsem, jak se mi třesou kolena. Jenže právě v tu chvíli se za mnou ozvaly kroky. Prudké, rychlé. Někdo rozrazil dveře tak, že bouchly o stěnu.

„Co to kurva děláš?“ zaječel Waydan a vrhl se k oknu. Zprudka mě chytil za pas a stáhl zpátky dovnitř. „Zbláznila ses?!“ vydechl. Rukama mě

držel za boky, obličej měl napjatý, čelo orosený. Dýchal rychle, jako by běžel celou cestu.

Na chvíli jsem zavřela oči blahem. *Vidí mě. Dotýká se mě. Má o mě strach. Slyším jeho hlas…* Nepodívala jsem se na něj. Jen jsem pořád koukala ven, ani jsem nevěděla kam. Třeba na tu zatracenou lávu, která se mi vysmívala tím, jak proti tomu všemu, čemu teď budeme oba čelit, byla příjemná.

„Neuděláš to," řekl tiše.

„Jak to můžeš vědět?" vyštěkla jsem.

„Protože tě znám. A protože kdyby ses zabila, musel bych jít s tebou," odpověděl. Teprve tehdy jsem se na něj podívala. Vypadal jako by brečel. Srdce se mi sevřelo.

„Přestaň mě ignorovat," špitla jsem. „Už to dál nedávám," přiznala jsem mu. On si povzdychl.

„Myslíš, že tě ignoruju protože chci? Myslíš, že je pro mě lehký tě jen tak míjet? Že tě neslyším volat ve snech? Že necítím, jak tě to drtí, každej zasranej večer?" Rukou mi odhrnul vlasy z čela a pak se na mě zadíval.

„Jak to mám vědět? Jak mám vědět, co se děje?" zeptala jsem se nešťastně.

„Promiň, byla to blbost nechávat tohle všechno na tobě. Já se o to postarám. Neboj se. Miluju tě. Miluju tě strašně moc. Přijmu následky svých činů později a za tebe. Pojď ke mně," šeptal a roztáhl na mě paže. Vtiskla jsem se mu do náruče a oddychla si. Byla to taková úleva, že mi z toho tekly slzy proudem.

„O čem to mluvíš?" zeptala jsem se.

„Nesmím s tebou mluvit, lásko moje. Nesmím, jinak mě Lucifer potrestá a potrestá tím i tebe. Nesmím nic, protože jinak… nesmím to ani říct. Tentokrát musíme být silní, miláčku, jinak to bude ještě horší. Musíš být statečná. Mysli na to, že na tebe myslím pořád. Že tě miluju každou vteřinu dne víc a víc a že to všechno dělám proto, abych si tě mohl konečně vzít a být s tebou.

Když s tebou nemluvím, nebo dělám všechno, co se ti nelíbí, znamená to, že tě miluju. Pamatuj si to, ano?" dodal a já přikývla s uslzenýma očima. „Mysli na mě. Mysli na to, jak jsme se měli dobře v Ráji. Mysli na to, že tohle všechno budeme mít, až to překonáme," šeptal mi do ucha a líbal mě na něj.

„Běž už, běž, nebo tě tu uvidí a bude s tebou amen. A se mnou taky. Běž. Já ti slibuju, že kvůli tobě budu silná. Slibuju ti to," šeptala jsem

smutně a hrubě jsem ho od sebe odstrčila. „Běž, lásko, jdi už!“ vyháněla jsem ho. On na mě jen koukal, jako by se chtěl ujistit, že to zvládnu, zatímco ode mě couval a pak prostě odešel.

Ne, už žádný slzy. Čím víc jsem smutná, tím víc trpí Waydan a moc mu tím nepomáhám. To je moje síla! Waydan…

Lucifer seděl v mínus osmém patře u brány těch nejproradnějších duší, kde měl stát Waydan a vítat je jak se sluší a patří, ale místo toho, tam bylo prázdno a fronta se prodlužovala. A on byl se mnou.

Když Waydan Lucifera viděl, polekal se. „Jdeš zase pozdě. A že vím, kde jsi byl? Mluvil jsi s ní, že jo? Nedokážeš s ní prostě aspoň nemluvit. A jak jsem řekl, budu tě trestat za neposlušnost, aby ses konečně naučil mě respektovat,“ řekl.

„Já tě respektuju. Byla to mimořádná situace. Už se to nestane, slibuju,“ odpověděl.

„Mimořádná situace? Víš co? Mlč! Mě to nezajímá. Nechci poslouchat už žádný výmluvy, to je pro slabochy. Trest tě nemine, Waydane. Porušil jsi pravidla. Další trest bude dražší, mysli na to,“ dodal a odešel.

Waydan se chtěl zachránit. Měl prostě tohle v krvi. Nenechat věci plavat, když mají šanci. „Chtěla se kvůli tomu zabít!“ zaječel na něj. Lucifer se zastavil a pak se na něj podíval.

„Cože?“ vyjekl.

„Jo. Jak myslíš, že se asi cítí po tom všem tvým řádění? Vyhnal jsi jí mámu. Sotva zjistila, že je L. její asi táta a toho jsi jí vyhnal taky. Nehájím je, ale vem si jak se cítí. A pak ty a tvoje nařízení. Lexi a Astaroth. Nikdo s ní nemluví a teď i já jí nesmím ani pozdravit. Je izolovaná a v depresi. Kdybych tam nepřišel, ublížila by si,“ pokračoval.

Lucifer měl namále, aby se nerozbrečel. „Dobře, to chápu, že je asi polehčující okolnost. Díky, že jsi tam byl. Se svojí dcerou si promluvím, takže už tě nebude rozptylovat od práce. Ale stejně tě potrestám, protože jsi porušil pravidla.

Nebude to tak jako kdybys k tomu neměl důvod, ale trestu se nevyhneš. Nemůžeš na mě pokaždý naběhnout s nějakou výmluvou. Navíc, kdyby tě někdo viděl, myslel by si, že ti nadržuju.

Budeš 14 dní na Zemi shánět mi duše. Budeš hrát s hříšníkama o sto šest. A taky mimo jiné ochutnáš padesát lidských duší stejně jako s Abigail. Jen hezky trénuj na svaťáky až budeš vyvádět v Nebi. Vyrazíš zítra po

snídani. A koukej to stihnout!“ dodal a odešel. Waydan si povzdychl a šel mučit duše. Skoro bych si troufla říct, že se v Nebi měl líp.

Když jsem šla do svého pokoje, na schodech jsem si všimla Satana. Byl zkroucený, obličej v dlaních. Očividně v depresi. Všiml si mě a ani se nenarovnal. Nic. Jen na mě koukal s těma uslzenýma očima. Bylo mi ho líto. A jestli mi něco dokáže navrátit sílu, je to, když jí navrátím někomu, kdo to potřebuje.

Posadila jsem se k němu a položila mu ruku kolem ramen. Překvapilo mě to asi víc než jeho, ale taky se na mě tak podíval, ale pak mě objal jako bych byla jeho kamarádka. „Promiň mi, jak jsem se choval a co jsem říkal. Omlouvám se ti. Fakt mě to mrzí,“ řekl. Já přikývla.

„Já vím,“ zašeptala jsem a podívala jsem se mu do očí. „Tenhle chlap musíš být, abys měl to, co tě teď opustilo. Nezapomeň na něj,“ zmínila jsem a chtěla jsem jít, ale přitáhl si mě k sobě za ruku.

„Počkej, prosím,“ zakuňkal. „Neopouštěj mě. Ta samota mě zabíjí,“ škemral. Měl kliku, že mě taky. A společný nepřítel z nás dělá přátelé. I když ten nepřítel je zrovna samota, nebo i trochu Lexi s Rothem. A tak jsem si vedle něj sedla zpátky.

Nějak jsem nevěděla co říct. Raněný Satan byl rarita a trochu jsem se bála, jaký doopravdy je. Jestli ho rozbrečím, nebo co se bude dít. „Takže ty a Astaroth… milovalas ho, jo?“ zeptal se.

„Jo,“ odpověděla jsem stručně. On jen přikývl jako že tomu rozumí.

„Tak co se stalo, že skončil s Alexou?“ zeptal se jako kdybych u toho snad byla.

„Já nevím. S Rothem jsme se… řekněme, že jsme to spolu ukončili. Řekla jsem mu, že miluju Waydana tak nějak víc. On to věděl vždycky, ale asi to až ten večer pochopil a vzdal. No a šel se opít asi do baru nevím. Já jsem byla v Ráji s Waydanem a když jsem se vrátila, řekli mi, že se budou brát,“ prohlásila jsem a on vytřeštil oči.

„Cože?“ vyprsknul. No a je to tady. Tohle asi nevěděl.

„Jo, je to tak. Budou se brát,“ zopakovala jsem. On si povzdychl a pak se tak smutně pousmál.

„To je… ani nevím, co na to mám říct. Absurdní možná. Ironie osudu. Fakt nechápu tenhle podělanej svět a to jsem si myslel, že ho chápu,“ řekl.

„Já ho asi nechápala nikdy. Ale zato teď ho chápu ještě míň. Podívej se, bavíme se spolu a ty brečíš," zmínila jsem a zasmála jsem se nad tím. On se taky zasmál a pak se na mě podíval.

„Bolí to viď?" zeptal se. „Láska," řekl. Přikývla jsem.

„Je to jako mínus osmý patro," prohlásila jsem a on mi dal za pravdu přikývnutím.

„Tak to máš recht. Někdy bych radši šel dobrovolně sám sobě pod ruce s nějakým trestem, než abych prožíval tuhle tupou bolest. Je to fakt na hlavu. Víš jako… jako by mě to hnalo to všechno ukončit. Až tak to bolí," vysvětlil.

„To mi povídej, ještě před chvílí jsem chtěla skočit do lávy," přiznala jsem. Tak empaticky se na mě podíval, což mě šokovalo.

„To prosím nedělej," zašeptal.

„Nebudu," odpověděla jsem mu překvapeně.

„Víš, co je největší vtip?" zamumlal. „Že já jí fakt miloval. Vážně. Ne jako posedlost, nebo trofej. Prostě to, jaká byla. A zničehonic to nestačí. Chápeš to?" zmínil. „Já se tak snažil," pokračoval. „Všechno jsem kvůli ní zkusil změnit. Ale ona chtěla někoho jinýho. A ten jinej byl už změněnej. Připravenej," dodal.

„Je to tak. Někdy si prostě myslíme, že jsme připravení, ale nejsme. A někdy jsme, ale nemáme ty správný protějšky. To, že pro tebe Lexi nebyla ta pravá nevadí, nějaká se najde. A to, že pro ní Roth je, mě taky bolí, ale brzo to přejde a… i oni si zaslouží lásku. Já vím, že je těžký to přát někomu, koho milujeme s někým jiným, v době, kdy je nám nejvíc na hovno," objasnila jsem.

„On se chtěl usadit už. V poslední době nemluvil o ničem jiným. A Alexa… nejspíš jsem podcenil jejich minulost. Ona do něj byla vždycky zabouchnutá a on jí nechtěl na vztah. Předtím byl trochu jako já.

No a já… myslel jsem si, že posedlost mnou to změnila. A to jsem přesně byl, jenom posedlost. Už se mě nabažila a když dostala šanci u něj, prostě toho využila… pět minut po tom, co mi řekla ne," zmínil a zasmál se.

„A co ty, budeš si teď někoho hledat?" vyzvídala jsem. On se na mě podíval jak na cvoka a zavrtěl hlavou.

„Nikoho nechci. Nedokážu to…," odpověděl. *Že by to byl pád Satana a jeho ega?*

„Jak to, že ty ses zlomil do pozitiva a můj táta se zcvoknul po tom, co se rozešel s Lilith?“ zmínila jsem.

Otočil se na mě a vytřeštil oči. „Cože?? Tak proto se choval… no nazdar. Co se stalo?“ vyzvídal.

„Zas takový kámoši ještě nejsme,“ odsekla jsem. On jen smutně přikývl a nechal to být.

„Ok, chápu,“ dodal.

Pekelný týden

Waydan odešel dnes po snídani, jak mu rozkázal Lucifer na Zem. Bez rozloučení, beze slova. Dokonce jsme se ani od toho incidentu u okna neviděli. A já nevěděla, že odešel. Lucifer se mnou nemluvil a on nesměl. Nicméně, zatím jsem ho zase tolik nepostrádala, bylo to jen pár hodin a já myslela, že má nějaký povinnosti v práci.

Vešel do svého pokoje s malou taškou přes rameno. Bylo tam zatuchlo, takže musel otevřít okno. Když zíral dolů naposledy věděl, že budeme brzy spolu a budeme se vítat, ale teď to k tomu mělo daleko jako v lednu do dalších Vánoc. Který mimochodem my démoni neslavíme.

Povzdychl si a vytáhnul z kapsy u džín telefon. Něco tam naklikal a pak si ho dal k uchu aniž by se odtáhnul od okna. „Abigail? To jsem já Waydan. Máš chvíli? Jsem zase na Zemi," řekl. Pak poslouchal, co říká, přikývl a vrátil mobil zpátky do kapsy.

Zatím si šel nalít něco k pití a během chvilky už zvonila na zvonek u dveří. Přišel jí otevřít a rovnou se na ní mezi dveřmi vrhnul. Objal jí a pevně jí držel v náručí. Přátelsky.

„Copak se stalo, Waydane?" zeptala se lehce znepokojeně.

„Pojď dál," řekl a odtáhl se od ní. Ona tedy vstoupila a zavřela za sebou dveře. Byt to byl prostorný, moderní a luxusní, takže jí skoro až přecházel zrak.

„Posaď se. Dáš si něco k pití?" nabídl.

„Až mi řekneš, co se děje," odpověděla a položila si tašku na gauč vedle sebe. Waydan přikývl, povzdychl si a přisedl si k ní.

„Nevím kde začít, ale potřebuju poradit… odborně co dělat s Luciferem. Opustila ho žena, chvíli si myslel, že Rinka není jeho. Pak zjistil čí by mohla být a vyhnal je oba.

Nastolil krutý řád, zakázal mi se s ní jen bavit. Ona re rozešla s jedním démonem, co se dal dohromady s její nejlepší kamarádkou a ztratila mě hned, jak mě mohla… na chvíli mít. Je toho hodně," řekl.

„Rinka je ta tvoje…?“ zeptala se a Waydan přikývl. „Jak se rozešla s jedním démonem? Ona měla poměr?“ vyzvídala. Waydan na ní chvilku koukal.

„No, ne tak docela. Byli zasnoubení. Než mě poznala. Dřív jí Lucifer tlačil do rychlý svatby. Vybrala si ho a pak se z nich stali kamarádi, když poznala mě. Ale jeho láska k ní nevyprchala a ona k němu taky něco cítila. Prostě… líbali se spolu.

Ale to je jedno, to už jsme vyřešili. Nicméně ztratila ho jako kamaráda i jeho novou holku, což byla její nejlepší kámoška před tím. A stalo se to najednou. A zrovna v tuhle chvíli zůstala úplně sama a já s tím nemůžu nic udělat. Bojím se o ní. Málem skočila do lávy proboha,“ pokračoval.

„To je síla. Dobře. Tak mi pověz co ten Lucifer. Zkusíme ho trochu polidštit,“ řekla a usmála se na něj. A tak se Waydan rozpovídal o tom všem, co se v Pekle za poslední týden událo. Jak moc jeho bratr šílí. Řekl jí o Lilith a Leviathanovi, o exilu, svým povýšení, zákazu, i o tom, co má Lucifer na hrudi. A taky se rozpovídal o *Divinitasu*. Někdy je fajn mít kamarádku psycholožku.

Já jsem obědvala zase sama u stolu pro Nejvyšší démony. Pozorovala jsem to prázdno, kde kdysi bývala máma s tátou i s Waydanem. Místo, kde byla legrace i pocit lásky. A teď to bylo místo plný bolestivých vzpomínek.

Otočila jsem se ke stolu Vyšších démonů, kde seděl Satan a ostatní pekelní princové, ale nebyl tam ani Astaroth a ani Leviathan a to se mě dotklo. Nicméně… sebrala jsem se i se svým talířem plným nedojedeného jídla a prostě si sedla na jeho místo. Na místo mého… asi otce. Přímo vedle Satana. Bub seděl stejně u Trish, takže tam bylo místa ažaž.

„Můžu?“ zeptala jsem se a on se pousmál a přikývl. Dokonce mi z laskavosti nalil trochu krve do poháru. Divila jsem se, protože Satan… no, není se už čemu dál divit, všechno je vzhůru nohama.

A Lucifer nejvíc. Ráno vyhlásil novou zábavu na každý večer. Prý Pekelný týden. Každej den nějaká jiná úchylárna. Drogy, alkohol, orgie, gladiátorské zápasy, sexy tanec, hazard, obětiny… prostě úplně všechno dohromady. A nejhorší na tom bylo to, že účast byla pro všechny démony povinná. Fakt mazec.

Lexi i Thellnessa daly výpověď, když se dozvěděly, co se od nich bude večer očekávat v *Neřestu*. Klasika, povolal si je jako succuby, ale oni už neměly zájem dál pracovat tímhle stylem.

Lucifer jejich výpověď nepřijal. Ale nechtěl si otročit ženy a ani Vyšší démony. To ne. Zas tak mu ještě nehráblo.

A tak přijal jejich nechuť být k službám jako společnice. Dal jim výjimku s tím, že budou ale po celou dobu Pekelnýho týdne pracovat na baru za polovinu. Moc se mu vzpírat taky nemohly, protože veškeré pozice v Pekle a každý rozhodnutí jde holt přes něj.

„Máš výjimku?" zeptal se mě Satan z ničeho nic. Zavrtěla jsem hlavou.

„Poloviční. Mě se orgie týkat nesmí, ale účast je povinná i pro mě. Vlastně… musím někoho políbit. A strašně se mi do toho nechce. Ale, kdo mě políbí, dostane zvláštní cenu. Fakt jsem na to upřímně zvědavá," dodala jsem.

„Co je zvláštní cena?" zeptal se, ale já pokrčila rameny.

„To nemám páru. Tak hodně štěstí. Ale tobě se to určitě povede," zmínila jsem. On na mě smutně koukal.

„Nemám moc náladu s někým spát. Nechtěla bys… obětovat mi pusu, abychom měli oba klid?" navrhnul. To nebyl zas tak blbý nápad.

„Jo, ale… bojím se podvádět. A taky kvůli Waydanovi. Mám z toho strach," přiznala jsem.

„Waydan tu nebude. Je na misi na Zemi," řekl. Vytřeštila jsem oči.

„Na misi? Jak to víš?" vyzvídala jsem.

„Řekl mi to, když jsem ho potkal na chodbě. Asi by si vybral někoho jinýho, ale nikdo další kolem nebyl a on spěchal. A já se mu omluvil. A tak mi to řekl," vysvětlil.

Upřímně se mi ulevilo, že tam v noci nebude. Jeho bych poznala i kdyby nemluvil a měl na sobě bůhví co. A to by nebylo fér. Hlavně taky… ještě, že ho otec považuje za svýho zeťáka už teď. Fakt se mi ulevilo. I když.

„A co ti ještě řekl?" vyzvídala jsem. Doufala jsem třeba v nějaký vzkaz, ale zavrtěl hlavou.

„Nic. Vůbec nic. Jen, že se zase brzy vrátí," řekl. Smutně jsem se usmála.

„Tak… jakou budeš mít masku?" vyzvídala jsem nenápadně.

„To ještě nevím. Ale uvážu si na ruku červený šátek, ok?" navrhnul. Já přikývla. „Tak večer. A drž se," řekl a odešel. Povzdychla jsem si.

„Takže takhle ty tady nemučíš duše a nepracuješ, jo?" zmínila Lexi a pozorovala Rotha při práci. Většinu dne seděl na svém trůnu a sem tam poručil svému asistentovi, aby nějakou duši pomučil, nebo někam hodil.

Taky občas vymyslel, co by se dalo ještě využít k trestání a s nějakými si dokonce povídal a hrál si s nimi na výhru ve slovních hříčkách. Když ho duše porazila, že na to neměl co říct, dal jí milost a pustil jí do přízemí, aby se mohla stát démonem.

Překvapilo jí to, protože byla zvyklá, že Satan byl workoholik a taky trýznitel nejvyšší kategorie. Musel i když ho to bavilo. No a Roth byl vládcem mínus prvního patra.

„No, moc lehkých případů do Pekla nechodí, Lex. Když už, jdou spíš do přízemí na zkoušku a nebo do druhýho. Nejvíc práce má ovšem Satan, Waydan a Beelzebub," objasnil.

„Proto tolik času," zašeptala a sedla si mu obkročmo na klín. Roth se pousmál. „A nemravných myšlenek," dodala a lehce ho políbila. On se jen zasmál do jejích úst a pak jí jemně stiskl rty svými zuby.

„Vlastně ne, Lex. Tohle není všechno, co dělám. Spousta věcí je o papírování a to si nechávám na později. Kdybys viděla, kolik papírů mám v kanclu, lekla by ses. Je to jak sběrnej dvůr. Taky mám za úkol to, na co nikdo jinej nemá čas. A možná, když se zadaří, dostanu na starost Leviho patro. Protože… on taky neměl moc co dělat," dodal.

„Hm, pán dvou pater. Sexy," špitla, vášnivě ho políbila a když chtěl Roth víc, odtáhla se od něj, slezla mu z klína a otřela si pusu do hřbetu ruky.

„Už musím jít. Mám práci v baru. Musím to tam připravit na tu večerní ujetinu. Téma je Pekelná maškaráda. Sežeň si masku. Nesmí být vidět, že jsi to ty. A budeš muset někoho svést.

Asi budu žárlit, ale tentokrát se nebojím, vím, že bys už tak moc neriskoval. Teda doufám. A až ta šaráda skončí, budeme zase spolu a doufám, že to bude tak žhavý jako, když jsme málem udělali díru do tý skříně," dodala a odešla.

Roth se jen pousmál. A pak si uvědomil, že mu vlastně ještě nic neřekla. „Počkej, počkej… budu muset někoho svést? Jako až dokonce?" tahal z ní. Lexi přikývla.

„Máš na to jedinou noc. Musíš dostat minimálně jednoho démona do postele, aniž bys odhalil svojí identitu. Kdo jich svede nejvíc, dostane andělskou duši," řekla.

On vytřeštil oči. „Snad ne Lyru, nebo Gaba." Polekal se. Lexi zavrtěla hlavou.

„Ne, Lyra se přihlásila jako jeho osobní asistentka a Gabriel je pod ochranou Waydana," odpověděla. Roth vytřeštil oči a prudce se zvedl z trůnu.

„Jeho osobní asistentka? Cože?" vyštěkl. Lexi mlčela, jen na něj koukala, jak se čertí a pak se tomu směje. Dotčeně. „Děvka prodejná," zašeptal nakonec a plácnul sebou zpátky. „Ambiciózní a kalkulativní, andělská mrcha!" pokračoval.

„Rothe?" zakuňkala. On se na ní podíval. „Bude to pro tebe jenom… akt, že jo? Jenom plnění příkazů, nanejvýš hra?" ujišťovala se. On přikývl, ale tvářil se zamyšleně.

„Co když nikoho nesbalím?" zeptal se.

„Uštípnou ti rohy, aby bylo vidět, že jsi lúzr," dodala. On se rozesmál. Bolestně.

„Má fakt smysl pro dramatičnost, co? To se mu musí nechat," zmínil. „No nic, promiň, Lexi. Svoje rohy mám rád. I když tebe taky. Ale bez rohů bys mě už nechtěla, takže se asi budeme muset obětovat oba," řekl.

„Já to po tobě ani nechtěla," odpověděla.

„No a co ty? Ty se nezúčastníš?" vyptával se.

„Ne, chtěl, abych byla succuba a já už nechci. Dostala jsem podmínku a imunitu na všechny tyhle blbý hry. Ale budu pracovat za polovinu. Stejně jsem dostala tuhle rádoby milost jen proto, že jsem Rinky kamarádka a Thellnessa zase, protože je jeho nejoblíbenější succuba," objasnila.

„Myslíš, že bych dostal taky milost? Protože jsem Vyšší démon a Rinky něco jako ex?" zeptal se.

„Radši bych to neriskovala. Teď už půjdu. A ty si sežeň dobrou masku. Nesmí být poznat, že jsi to ty. A pak mi bude líp, když tě neuvidím s jinou," dodala. Roth si povzdychl, ale přikývl.

Když šla chodbou z jeho patra a u schodů, dívala pod nohy a spatřila prstýnek s malým diamantem a okamžitě ho poznala. Byl to ten, kterým jí Satan žádal o ruku. Sehnula se k němu a zvedla ze země. Prohlížela si ho a zdál se jí vážně krásný. Hlavně taky musel být drahý.

Je špatně, kdyby si ho nechala třeba na památku? Sice jim to nevyšlo a ona miluje Rotha a Satan se choval občas vážně hrozně, ale taky to mezi nimi nebylo jenom ošklivý. Milovala ho. Toužila po něm. Viděla v něm vždycky to nejlepší, což teď ukazuje zcela ironicky mě.

Ale takhle to bývá, že dostaneme šanci někoho poznat jen, abychom ho ztratili. Abychom dostali lekci. A abychom si příště už ostatních víc vážili. Protože ten, kdo nepozná bolest, ten se jí nebojí a působí jí druhým. Teda, platí to i když jí někdo pozná, ale to už je spíš o povaze jedince a laskavosti jeho srdce.

A Satan zcela nečekaně srdce měl. Jen byl ten druhý typ. Ten, co šikanuje, aby se dostal na špici. Ten, co vládnul strachem. Ale pak se zamiloval a pochopil, že někoho nelze milovat jen pro to, jak vypadá. Ale proto, jaký je.

A že pro něj chce být taky nejlepší verzí sebe sama. Ale někdy to prostě nestačí. Někdy prostě najdeme to, co hledáme dřív, než se někdo kvůli nám změní a prozře.

Abigail si Waydana vyslechla a empaticky na něj koukala. To, s čím se potýkal nebylo nic snadného. Vlastně ona s takovým peklem neměla zkušenosti, takže mu nedokázala pořádně pomoct.

Seděla vedle něj na gauči s rukama na stehnech přimknutými pevně k sobě a skoro zadržovala dech, když Waydan pokračoval a vyprávěl o jeho pitomých ďábelských večírcích.

„S něčím takovým nemám zkušenost, takže se můžu maximálně pokusit to nějak zlepšit. Rozhodně to asi nevyřeším. Nečekej zázraky, Waydane. Tohle není úkol pro lidi. Ale dejme tomu, že by byl mým pacientem. Začátkem byla zrada jeho ženy, kterou miloval od počátku Pekla.

Ztratil pro ní duši, padl pro ní z Nebe, měl s ní dceru, kterou počali v Ráji… tohle je síla sama o sobě. Epická láska. A on pak zjistil, že tak epická nebyla, že to možná byla jen přetvářka ze strachu a že celou dobu milovala jiného démona, se kterým možná měla Rinku ještě před tím, než se milovali v Ráji a ten pocit, že možná není jeho a že by ztratil moc i nad tebou…“ řekla a podívala se na něj.

„Tohle je strašná rána,“ zašeptala empaticky. Waydan přikývl.

„Já vím,“ řekl tiše.

„Takže to vypadá, že válčí sám se sebou. Je raněnej a to, co všechno vymýšlí je jen zoufalá potřeba tu silnou bolest přetlouct nějakou zábavou. A bohužel mu nic míň dekadentního nestačí. Chce vzbudit strach a respekt, aby démony naučil ho nikdy víc takhle neranit,“ pokračovala.

„No a co s tím?“ zeptal se Waydan.

„Dokázat mu, že to jde i jinak. Ukázat mu, co má a že tímhle to spíš ztratí. Že strach bude fungovat jen dokud on bude mít sílu, ale až poleví… nevím, Waydane. Fakt nevím," dodala.

„Tak jako tak jsem rád, že jsi přišla a aspoň ses pokusila mi pomoct. Moc si toho vážím. Nicméně, teď už asi budeš muset jít, mám povinnosti," řekl tajemně a zvedl se z gauče. Abi se zvedla taky a pohladila ho něžně po tváři.

„Jsi tak strašně skvělej chlap, Waydane. Moc mě mrzí, že musíš takhle trpět. Přeju ti, aby ti to s Rinkou i s Luciferem vyšlo. A kdyby cokoli, dej vědět, budu se snažit ti pomoct," řekla mile.

„Abigail…" zašeptal smutně a opřel se jí čelem o rameno. Ona ho opatrně objala a pohladila po zádech. „Mrzí mě, že jsem ti ublížil. Já fakt nechtěl. Kéž bych dokázal tuhle lidskost vypnout, abych se dál tolik netrápil. Ty úkoly, který jsem dostal. To je hrůza," šeptal.

„Jde to vypnout, Waydane. Jde. Podívej se na mě," řekla a on jí poslechl. Díval se jí do očí. „Mysli jenom na Rinku. Jenom na to, jak moc jí máš rád. Tohle, co musíš dělat lidem, Nebešťanům, mě… komukoli. Jsme jenom úkol. Nakrmíš se, odškrtneš si to a jdeš dál.

Mě už jsi vyřídil a já ti odpustila. Jdi dál. A mysli na to, že ani jeden z těch lidí, který využiješ, si toho ani nevšimnou, protože tě neznají. Omdlí a budou si myslet, že to byl jen blbej sen. Umíš to rychle. To zvládneš," pokračovala.

„Ale u těchhle úkolů to neskončí. Pak budu muset být horší a třeba zabíjet. A to nevypnu," zmínil. Abigail přikývla.

„Jsi Ďas, Waydane. A Ďas je nejsilnější pekelná bytost. Lucifer věděl, proč ti ho dát. Sám na to nestačil. Ty dokážeš potrestat největší hříšníky, i když jsou svatí. Ty dokážeš všechno. I uklidnit svýho bratra a získat od něj požehnání," dodala. Waydan se na chvíli zamyslel.

„Myslíš, že tohle pramení z jeho zášti k otci? Že ho až tak moc nenávidí, že je schopný všeho, jenom, aby se mu pomstil? I zničit mě a svojí dceru tím, že zničí mě?" zeptal se.

Abigail na něj jen mlčky koukala. „Asi jo. Jak moc otce nenávidíš ty, Waydane?" zmínila.

„Překvapivě víc než Lucifera," odpověděl.

„Protože Lucifer blázní ze smutku a rozervanosti. Z pocitu zrady a spoustu věcí dělá neúmyslně, protože je prostě vášnivej a nedokáže se

ovládat, ale tvůj otec to dělá záměrně a moc dobře ví, co tím komu způsobuje," řekla. Waydan přikývl.

„Můžu ti pomoct. Seženu ti pár lidí k jídlu," prohlásila z ničeho nic. Waydan vytřeštil oči. „Jo. Jsou to lumpové. Nezaslouží si smrt, ani zbytečný teror, ale malinko potrestat jo. A tobě to pomůže," navrhla.

„Věřím ti," řekl a ona se usmála.

„Kolik jich zvládneš?" zeptala se.

„Netuším. Ale chci to mít co nejdřív z krku, takže hodně. Možná, že když budu hltat a nebudu to tak hrotit, nebudu chtít víc," dodal.

„Za hodinu ti jich pár přivedu. Zítra ti seženu další. Znám jich tak patnáct," řekla. „Umíš dělat kouzla? Třeba, že bys jim splnil malý přání a oni by ti dali kousek dobrovolně. Pak by tě to zbavilo výčitek," napadlo jí.

„Ne, kouzlit neumím. A i kdybych to uměl, vsadím se, že by mě to nechal Lucifer předělat. Nesnáší moje kličky," objasnil. Ona přikývla.

„Tak jenom hajzlíky. Uvidíme se za chvíli," dodala, políbila ho na tvář a odešla.

Lucifer šel zkontrolovat *Neřesto*, aby viděl, jak jdou přípravy na jeho velkolepou hru. A byl spokojený. Všichni kmitali jako švýcarský hodinky. Vedle něj stála Lyra a lezla mu nehorázně do zadku. Nicméně, jemu se to líbilo, protože se na ní usmíval a otlapkával jí.

Lexi s Thellnessou se nad tím ošívaly. „Teda, nenapadlo mě, že tahle aspiruje až na samotnou královnu Podsvětа," komentovala Lexi s lehkým opovržením.

„To se nestane," opáčila Thellnessa. Lexi se na ní otočila.

„Proč myslíš, že ne?" vyzvídala.

„Protože Lucifer měl vždycky dobrej vkus na ženský. A tohle je jen hračka," zmínila.

„Má duši, Thellnesso, a kdo má duši je v Pekle dost chtěný zboží," objasnila.

„No právě, Lexi. No právě. Je to jen zboží. Brzy o ní přijde a bude po lásce," dodala.

„Snad máš pravdu. Za královnu jí nechci. Ani na chvíli. A nelíbí se mi ani ta minimální šance, že by mohla být. Vždyť se na něj koukni, úplně se zcvoknul," zašeptala.

V tom se u nich zjevil Lucifer i s Lyrou a mračil se. „Pracujte, kočičky, ještě to chce doladit. Nahoře je málo výzdoby a ve VIP pořád moc světla,"

syknul a i s tou svojí zmalovanou andělkou odešel. Lexi s Thellnessou si vyměnily pohledy. Hlavně proto, že se jim oběma zdálo, že se Lyra zákeřně pousmála.

„Nechybí ti Satan? Ani trochu?" zeptala se jí po chvíli Thellnessa. Lexi její otázka překvapila. Dala si chvíli na čas, než odpověděla.

„Trochu. Spíš mě mrzí, jak jsme to ukončili. Myslím, že si takovej rozchod nezasloužil i když jsem na něj byla naštvaná. Ale omlouvat se mu nemůžu, to bych se dotkla Rotha. Prostě už se to stalo, nechám to být.

On se taky choval jako idiot, tak jsem jednou udělala něco nechutnýho taky, no," odpověděla. Thellnessa přikývla, jakože tomu rozumí a pak se dala do práce. Šla nahoru nařídit světlo, aby tam bylo větší intimčo, jak Lucifer požadoval.

Waydan nervózně chodil po obýváku a čekal, až dorazí Abigail, která před chvílí zvonila dole u dveří. Měla s sebou ty „obětiny" pro Ďase. „No tak jo, uklidni se. To zvládneš. Už jsi to zvládnul jednou. Dvakrát…" šeptal si pro sebe, pak se otevřely dveře a dovnitř přišla Abigail a asi pět lidí. Dva muži a tři ženy.

Waydan trochu zpanikařil, protože netušil, pod jakou záminkou sem vlastně přišli. „Tak, lidi, tohle je Waydan. Jak jsem vám říkala, je anděl. Zní to neuvěřitelně, ale on vám ukáže křídla a pochopíte to. No a pak vám dá svoje požehnání, že jo, Waydane," prohlásila a mrkla na něj.

On se křečovitě pousmál a přikývl. Všichni byli vysmátí jak leča, ale Waydanovi i Abigail bylo jasné, že jen dokud jim nedá důkaz. Nicméně Waydan se k ní naklonil.

„Co sakra myslíš tím požehnáním?" zeptal se.

„Jen na ně máchneš rukou a oni tomu uvěří. Jako cenu za to budeš chtít jejich duši. Promiň, část… to zmákneš. Buď tak přesvědčivej jako se mnou. Navíc je to fakt sexy," dodala.

„Ehm," odkašlal si a vzdálil se od ní. Všichni na něj civěli a čekali show. Waydan se teda zasoustředil a roztáhl svoje bůhví jak vypadající křídla, ale šokem bylo, když se nic neobjevilo. Abigail vytřeštila oči a Waydan taky. No a ostatní se tvářili otráveně.

„Příště ti tak na něco skočím," sykla Candy a chtěla jít, ale ona jí chytla za ruku.

„Počkej ještě," řekla a podívala se na Waydana, který ze sebe urychleně strhnul tričko a letěl k zrcadlu. Šokem pro něj bylo, když měl na zádech

dvě ohromné jizvy po křídlech jako měl Lucifer. Abigail pochopila, co se stalo.

„Tak změna plánu. Křídla už jaksi upadly, uvidíte Ďase," zašeptala a zamkla dveře, aby nikdo při pohledu na něj nezdrhnul. Pak pokynula Waydanovi, aby se proměnil. On se zdráhal, ale nechtěl být označený za lháře, tak to udělal.

No a během vteřiny před nimi stála pekelná stvůra s rohy těžkými minimálně dvě kila, s ocasem až na zem a ještě kousek víc. A s postavou vysokou dva a půl metru.

Všichni uskočili dozadu a šokovaně zírali. I Abigail byla překvapená z toho, jak nádherný je její objekt touhy démon. Candy omdlela, jeden z chlapů se pokřižoval, ačkoli nebyl věřící a ostatní začali ječet jak na lesy.

Waydan se ani nehnul. Jen koukal otráveně na Abigail. „Vážně? Tohle nebyl nejlepší nápad. Vždyť se i počůral," zmínil ukazujíc na jednoho z mužů. Ona se tak provinile pousmála a pokrčila rameny.

„Já ti dohodila duše, ty mě pacienty, jsme si kvit," zmínila cynicky. Waydan se proměnil zpátky. Přece jen měl mnohem zlatější srdce než Abigail. Než kdokoli jiný. A právě proto se divím tomu, že to všechno dokázal. A dokáže.

„Nechci vám ublížit," řekl už ve své lidské podobě. Oni se malinko uklidnili, ale měli spoustu otázek, na které jim Waydan nechtěl odpovídat. Ale musel přece existovat způsob, jak zahladit stopy a vymazat lidem část paměti, ne?

„Co teda od nás chceš? Proč jsme teda tady?" zeptal se jeden z těch odvážnějších. Waydan si vyměnil pohled s Abigail a i když to neměl v lásce, začal improvizovat.

„Jsem Ďas. Pořád mám ještě čistou duši, ale to je jedno. Mám tu úkol a to je, ochutnat duši každýmu hříšníkovi. Teda zatím jen padesáti. Ale nebojte, je to bezpečný. Na devadesát procent," zmínil.

„Ne, na devadesát devět," upřesnila Abigail. Všichni vytřeštěně civěli na Waydana.

„Ochutnat duši? Tak to ani náhodou, padáme," prohlásil ten odvážný a chystal se ke dveřím, ale Waydan k němu přiskočil, že se snad i teleportoval a zatarasil mu cestu. Pak se usmál.

„Tak to jedině přes mojí mrtvolu. Když se budete vzpírat, sežeru vás všechny a celý," strašil je. Abigail na rtech hrál úsměv plný vzrušení. Waydan se jí jako démon líbil mnohem víc.

Nikdo se do toho nečekaně nehrnul a všichni od něj couvali. Waydan se natáhl pro toho odvážnějšího, který se schoval za Candy a strčil do ní, že půjde první ona.

„Jsi největší zlobidlo, tak půjdeš první. Už jsem se rozhodl. A nebudu s váma pak už diskutovat. Prostě si jednoho z vás ulovím. A abych vám omylem neublížil, tak vám doporučuju se moc nevzpírat," dodal, přitáhl si ho k sobě a natlačil se na něj svými rty.

Ovšem ne tak jako by ho chtěl políbit, jako předtím Abigail, ale jako by se mu do nich chtěl zakousnout a zhltat ho. Muž vytřeštil oči a zmítal sebou, ale takovou sílu jako má Waydan nepřekonal.

Abigail ztratila slova, když ho viděla si syrově brát, co potřebuje. Bušilo jí srdce ještě víc než jemu a to je co říct. Říkala si, že by mu i pro takovou chvilku dala zase svojí duši. Že by mu jí dala celou, kdyby chtěl a kdyby jí měl aspoň chvíli rád.

Ale byla si jistá, že na to by Waydan nikdy nepřistoupil, protože znala jeho příběh. A to, co dělá dělat nechce. A dělá to jen proto, že miluje mě a ničím by to nenarušil.

Pak si jen otřel pusu do hřbetu ruky a zahodil ho na zem. Natáhl se pro dalšího muže. Asi je chtěl mít dřív z krku. „Na vás budu něžnější," řekl a mrknul na Candy, která se dokonce usmála.

„Je živý?" zeptala se brunetka.

„Jasně, že jo. Říkal jsem, že je to bezpečný. Jen omdlel," opáčil a přitáhnul si toho dalšího k sobě jako toho prvního. Ten se zase tolik nebránil, když viděl, že o nic skoro nejde.

Toho Waydan pustil dřív. Jeho duše mu asi moc nechutnala. I to se může stát. „Chtěl bych si zpravit chuť, tak pojď ty," řekl a přikousl si rty. Ve vteřině jí podával ruku. Candy jí přijala jako by čekala, že jí jen políbí. No a to přesně udělal. Políbil jí. Byl to trochu vášnivý polibek s příchutí lehce hříšné duše.

Potom jí chytl do náruče, aby se nebouchla, ale ona neomdlela. Jen se jí podlomily nohy. Dívala se na něj po tom jako by chtěla ještě, když s tím přestal. Waydan se jí překvapeně díval do očí. Leskly se jí dravostí a touhou. A stejně se na něj dívala i Abigail. A tak si Waydan uvědomil, jakou moc má jako Ďas nad ženami.

„Dámy, já…" zakoktal, když po něm šly jako omámené všechny čtyři včetně Abigail. Bylo to jako nějaké kouzlo. Jako by byl šunka a ony hladové kočky. „No nazdar," zašeptal si pro sebe a pomalu před nimi couval.

Boží Divinitas

Lucifer už seděl ve VIP salónku v *Neřestu* a objednal si první drink. Objednal jeden i pro svojí hračku, která spíš má za hračku jeho, ale to si snad uvědomí později. Chlapi…

Já jsem ve svojí látkový, černý masce bez tváře, (kterou jsme nečekaně na večer dostali všichni), a celá zahalená v tmavém oblečení, (což byla podmínka maskování), seděla u baru.

Prý se nesmí ani mluvit. Má se svádět jen řečí těla. A NE znamená NE. Kdo nebude respektovat náznaky, nebo slovo NE, může zařvat a ten dotyčný, kdo nerespektuje NE bude diskvalifikovaný. A aby se toho nezneužívalo, všude jsou kamery. A Lucifer je s velkým zájmem sledoval.

Objednala jsem si ukázáním na nápojový lístek. Objednala jsem si *Sex in Hell*, takže mě Lexi určitě poznala, ale bylo mi to šumafuk. Doufala jsem, že tenhle blbý večer brzy skončí a že se tu nestane nějaká katastrofa. Ale to bych byla naivní. Večírky se zvrtnou vždycky, natož taková obří akce plná pravidel a sexu.

Hudba hrála na plný pecky, světla pulzovala do rytmu a mě štípala v nose umělá pára. Hodila jsem nohu přes nohu. Měla jsem černé legíny, boty na podpatku a černou mikinu s kapucí. Bylo to, aby se nedalo někoho poznat jen tak kvůli křivkám, tetováním, znamínkům a tak dále. Musím uznat, že je to docela zajímavý, ale nelíbí se mi to.

Taky jsme všichni museli být v lidských podobách, aby nikomu nečouhal jeho unikátní ocas, nebo třeba rohy. A vlasy jsme museli mít schované pod kapucí.

A aby toho nebylo málo a poznalo se, kdo je muž, nebo žena, muži museli mít kolem ruky červený šátek. Což mě vyděsilo, protože na tom jsme se domluvili se Satanem. Teď jsem byla v hajzlu – měli ho všichni.

Rozhlídla jsem se kolem a nepoznala bych nikoho. Kromě Lucifera s Lyrou a obsluhy. Lexi přede mě položila objednaný nápoj. Strčila jsem si brčko do pusy pod maskou a přemýšlela jsem, kolik se jich na mě nabalí. A jak to mám hrát já, když jsem taky trochu VIP.

Už jsem zjistila, co je výhra pro démona, který mě políbí – vyšší titul a fakt hrouda peněz. Vsadím se, že se po mě poženou.

Mě otec říkal, že když někoho políbím, můžu odejít. Ale nesmí to být letmá pusa. Už bych to měla nejradši z krku. Přemýšlela jsem nad tím, že bych políbila prvního démona, kterýho potkám, abych měla klid.

„Tak tohle bude fakt dlouhej večer," komentovala Thellnessa, ukazujíc pohledem na Lucifera, po kterým už se plazila Lyra jako hadice. Hladila ho svou rukou po stehně nebezpečně blízko k rozkroku a zatínala mu do něj svoje dlouhý kočičí nehty. On se jen přiblble usmíval, když mu něco šeptala do ucha. Lexi se jen tak otráveně zatvářila a šla raději makat.

Slyšela jsem jí a podívala se nahoru taky. Pohled na mýho nadrženýho „otce" mě zrovna moc nebral, ale musela jsem se sebrat. Jsem démonka a teď jsem v *Neřestu* a hraju pitomou hru.

Akorát vešel do klubu Roth. Oblečený tak, jako každý muž tady – s červeným šátkem kolem zápěstí. První věc, kam se podíval byl Lucifer s jeho ex Lyrou. „Do prdele, to je hnus," zašeptal si pro sebe a šel za Lexi na bar.

Pak si to ale rozmyslel. Zcela určitě by poznala, že to je on, kdyby se zdržoval blízko a on potřeboval, aby byl neviditelný. A zvlášť, když musel dělat něco, co se ve vztahu běžně nedělá. A co oči nevidí…

Jeho oči ulpěly na mém drinku. Pak mě zkouknul od shora dolů a snažil se zapamatovat, jak vypadám, protože mě zcela určitě podle toho drinku a stylu sezení u baru poznal.

A i on slyšel o zvláštní ceně pro vítěze. A kdyby navíc kvůli tomu nemusel mít s nikým nic víc, zcela určitě by tím zabil dvě mouchy jednou ranou. Ale kdo ví jestli by tím uklidnil Lexi, že se šel dobrovolně líbat se mnou. A kdo ví, jestli ho to napadlo vážně jen kvůli hře.

Satan si akorát urovnával svůj červený šátek kolem zápěstí. „Sakra," zaklel, když viděl, že ho mají všichni a nebylo mu dovoleno mít vlastní. Taky se rozhlídnul kolem, ale nepoznal by vlastní sestru. Trochu ho děsila představa, že by se líbal a měl něco třeba s ní, ale je to Satan, ten by si poradil se vším. A já asi taky. Když nic, poznám ho podle vůně. Snad si jí na sebe nastříkal.

Waydan akorát dorazil do obýváku. Dával si dlouhou sprchu, aby ze sebe smyl alespoň ten pocit z toho hřešení a všiml si, že na stole ležela velká krabice se vzkazem, která tam zcela určitě před chvílí ještě nebyla.

Rozhlídl se kolem, ale okna byla zavřená. Rozhodl se, že to nebude řešit a podíval se na vzkaz, kde stálo:

Ďas se nehroutí z bolesti, vítá jí. Pomáhá mu růst. A já tě chci velkýho. Největšího. Teď je čas ukázat, jestli už to stačí, nebo ještě ne.

A když kartičku otočil, byl tam Luciferův podpis. Waydan položil vzkaz vedle krabice a otevřel jí. Byla tam maska, černá mikina s kapucí, džíny, boty a červený šátek. No a další vzkaz. Waydan pochopil co po něm bratr chce – aby se účastnil her. Pak jen otevřel ten přehnutý papír, kde bylo napsáno:

Najdi jí a vem si jí dřív, než ti jí někdo sebere. (Za to, že přerušíš dočasně misi tě potrestám později).

PS: Když jí políbíš jako první, dám ti svoje požehnání. Paříme už hodinu. A ona chce co nejrychleji zdrhnout, takže políbí prvního démona, co jí přijde pod ruku. A že jich bude, hrajou o vysokou částku, tvůj Divinitas a titul.

PS2: Když to nevyjde, dostaneš cenu útěchy – můžeš s ní strávit hodinu o samotě, než se vrátíš zpátky na Zem. (Podmínky pořád platí).

PS3: Nesmí vědět, o co hrajeme spolu, takže si dej pozor na svoje zklamání.

Šílíš? Jako bych tam byl… Pravidla znáš. NEMLUVIT.

Waydan vytřeštil oči a začal se urychleně soukat do těch věcí, zatímco mu v hlavě zněla ta věta: *Když jí políbíš jako první, dám ti svoje požehnání*. „Ježiši Kristéééééééé!“ ječel a začal panikařit. Málem se o ty nohavice přizabil, když se mu v nich zasekla noha. Jeho srdce šílelo, že se mu udělalo až blbě.

„Ty jsi… nemám pro to slova!! Ty jsi prostě zasranej Ďábel!“ vztekal se, zatímco na sebe natahoval i mikinu. Pak jen popadl do ruky masku a šátek a přenesl se do Pekla.

Upaloval chodbami jako by nepotřeboval ani kyslík. Ještě rychleji než, když utíkal z Nebe. Tohle jestli promarní kvůli nějaký pitomý puse, zešílí. Stejně tak já, kdybych to věděla.

Cestou si nasazoval masku a snad ještě zrychlil. Kličkoval chodbami jako vítr. Tomu se říká motivace.

Před dveřmi klubu se zastavil. Strážce mu uvazoval šátek kolem ruky a prohlížel si jeho dres code. „Můžete to urychlit?" zasyčel. Démon se na něj podíval jako na blázna. Waydan se pomalu hroutil, když mu na šátku snad dělal mašličku.

Pak uhnul stranou a otevřel mu dveře. „Díky," syknul a vlítnul dovnitř jako splašená vosa. Všude se to hemžilo černými maskami. Postavami zahalenými ve stínu.

„Do prdele," zašeptal si pro sebe a pak se podíval nahoru na Lucifera a jeho ďábelský úsměv. Ten brášku poznal podle jeho teatrálního vpádu.

„Jojo, tahle hra má grády," řekl a vytáhl sáček se zlatým práškem. Byl to Waydanův *Divinitas*. Pět dávek, jak se kdysi domluvili. Jednu měl věnovat vítězi, zbytek si chtěl nechat pro sebe.

Waydan se rozhodl, že se nenechá rozptylovat Luciferem a že se honem rychle pokusí najít mě. Jenže to bylo těžké. Všechny holky měly vlasy pod kapucí, masky a byly v černém oblečení.

Přejel po klubu očima. Nikdo si ho nevšímal, protože vypadal stejně jako všichni ostatní. Navíc si všichni mysleli, že tam ani nebude, takže to nikoho netáhlo hledat ho.

Muselo být těžké mě najít, protože jsem se ještě ke všemu schovávala. Snažila jsem se v klidu najít očima někoho, kdo mi byl sympatický. Nebo aspoň Satana, aby byl klid, ale nepoznala bych ani Lucifera, kdyby měl masku on. *Super hra pro příbuzný.*

Procházel kolem dívek u baru i pod schody. Na parketu a všude. Chodil kolem nich jako duch, zíral jim na ruce a modlil se, abych měla na sobě jeho prstýnek. A jo, já ho měla. I když mi padal.

A díky tomu jsem ho taky propašovala s sebou, protože při kontrole jsem ho měla v dlani, kam se jim nenapadlo podívat. Ale to nebyl úmysl, spíš jsem nechtěla být dlouho bez něj.

„Sakra," zašeptal si pro sebe, když míjel snad poslední démonku bez prstýnku se stejně kostnatými prsty jako jsem měla já. Pak se podíval zpátky na Lucifera, ten ho sledoval jako ostříž.

Já jsem akorát absolvovala jeden němý tanec s nějakým démonem a když po mě vyjížděl, utekla jsem od něj někam do soukromí. Vlezla jsem do prázdného salónku na sametovou matraci. Ta vedlejší byla obsazená a nelíbilo se mi, co jsem viděla.

Na chvíli jsem si oddychla, než ke mně přišel nějaký démon. Čekala jsem jenom, co udělá. Moje právo říct NE a kamery byly se mnou, ničeho jsem se nemusela bát.

Ukázal prstem na matraci a čekal na mojí reakci, takže jsem usoudila, že je slušný. To byl první plusový bod. Možná ho políbím a půjdu spát, tohle je fakt šílený.

Když jsem přikývla, posadil se vedle mě a díval se na mě. V těch dírkách pro oči jsem kromě tmavého lesku nic neviděla. Dokonce jsem ani nedokázala identifikovat jeho rty, protože je měl schované pod maskou jako Spiderman.

Jen jsem se na něj dívala. Bušilo mi z něj srdce, i když jsem nevěděla, kdo to je. Měl pěknou postavu. Akorát. Měl sympatický pohyby i atraktivní postoj. A pěkné, mužné ruce. Ale sakra, mám políbit zase někoho jiného než Waydana?

Potom ke mně velmi opatrně natáhl ruku s tím šátkem zavázaným přes zápěstí a položil mi jí na stehno. Nechala jsem ho. *Zcela určitě to není Satan, ten je větší.*

Satan zatím hledal stopu, ale marně. Zas tak dobře mě neznal, protože jsem ho nikdy nezajímala. O to to měl těžší. Ale měl zase jiný triky. Procházel klub křížem krážem, ale nikde na mě nenarazil.

U každé démonky, u které se mihnul si byl jistý, že to nejsem já. Přece jenom stavba těla a postoj leccos prozradí. A zvlášť, když tenhle frajer spal s půlkou Pekla. Možná, že kdybych se před ním vteřinu na to neschovala do salónku, už by mě našel.

Ten záhadný démon mi pomalu sjel dlaní po stehně a naklonil se ke mně. A pak mě polila vlna horka. Vůně jeho pižma mi totiž prozradila, kdo to je. Jeden z mála démonů, který mě přitahoval i kdyby si celý den nedával sprchu. Což teda nebyl tenhle případ, protože voněl svěže, ale… byl to Astaroth.

Na chvíli se mi úplně zatočila hlava. Hlavně proto, že jsem ho chtěla. I kdyby jen na chvíli. Ale tahle hra může být skvělá výmluva pro těch pár vteřin neřesti.

Mám dělat, že nevím, co je zač? Mám ho políbit, nebo ho nechat, aby to udělal sám? Co když mě taky poznal a teď mě buď jen testuje, nebo je stejně proradný jako jsem já? Ty jsi ale svině! Na co to sakra myslíš? Je snoubenec tvojí kamarádky. A… ani to nedokážeš říct, co? Jeho jméno.

V hlavě se mi toho honilo spoustu. I budoucí výčitky, protože sakra vím, že to je on. Naklonila jsem se k němu taky. Cítila jsem jeho srdce až na své hrudi. A to jsem od něj byla pár centimetrů. *Určitě to taky moc dobře ví.*

Teď bych se měla uklidnit, jestli z tohohle momentu chci vytěžit co nejvíc. Nicméně moje tělo dělalo pravý opak. Vylezla jsem mu na klín. *Brzdi, jsi moc horlivá. Dojde mu, že ví, že to víš! Jestli už není pozdě.*

Díval se na mě jako bych neměla žádnou masku. Jeho ruce mi sklouzly dolů na boky a on mě jen držel a čekal, jestli ho políbím. „*Nedělej to! Budeš toho litovat,*" *našeptával mi andílek.*

„*Ne, udělej to. Budeš toho litovat, když to neuděláš,*" *našeptával můj ďáblík.* A já:

Povytáhla jsem si masku výš a odhalila své rty, abych mu naznačila, že o jeho polibek stojím. On udělal to stejný a políbil mě tak sladce jako nikdy.

Jsi hrozná. Jsi prostě ďábelská mrcha. Jsi stejná jako Lucifer – prohnilá až do morku kostí. Nedokážeš mu odolat. Miluješ ho. Miluješ ho. Miluješ je oba dva… Ukonči to! Ještě máš šanci to zachránit.

A ani tak jsem svoje myšlenky neposlouchala. Hltala jsem ho. Hltala jsem ho tak, jak jsem kdysi nemohla. Tak, jak jsem strašně moc chtěla a nedovolil mi to. Pod záminkou hry se to zdálo jednodušší, lákavější a odpustitelnější. *Kdybys o tom nevěděla.*

Zírala jsem na jeho rty a držela se zpátky. Moje živá představivost mě zachránila před tou největší ztrátou jakou jsem kdy mohla zažít. Tohle by mi Waydan nikdy neodpustil. Ale už jen to, že to mám v sobě mě děsí.

Slezla jsem z jeho klína stále nepolíbená a zakryla si ústa maskou. On na mě jen tak koukal. Zavrtěla jsem hlavou a dala mu najevo, že ne. On jenom vstal a odešel. Málem mě tohle zabilo. *Proč je sakra tak těžký něco ukončit. Nejen tuhle zpropadenou hru, ale i zatracenou lásku?*

Hned na to do salónku za mnou vešel další démon. Zírali jsme na sebe jako na zjevení. *Tohle je Astaroth!* Jeho vůně byla údernější. *Tak kdo potom byl tamten? A proč voněl jako… Asmodeus! Měla jsem to sakra udělat!! Teď to bude ještě těžší.*

Roth mě chytl za ruku a políbil jí na hřbet přes masku. *Když se budu víc soustředit, nedostane mě. Jen musím dělat, že nemám zájem. Ale jak sakra? Řeč mýho těla je pro něj jasný ano.*

Udělal ke mně krok a dotkl se jemně mojí masky. Já jsem byla jako paralyzovaná. A tak když jsem mu neřekla NE, vyhrnul jí výš, pak sáhl po svojí a přiblížil se ke mně. *NE! NE! NE! Odstrč ho!*

A já nic. A on? Dotkl se něžně mých rtů, jako by mi to vyčetl přímo z hlavy. Zavřela jsem oči. *Já už se nemůžu hájit ani tady.*

Náš polibek se prohloubil. On se ke mně natlačil ještě víc. *Proč po mě šel? Miluje mě pořád ještě, nebo využil toho, že se mnou by nemusel spát a on myslel na Lexi? Nebo chtěl výhru? Nebo všechno dohromady?*

„Rothe?!" zašeptala jsem mu do úst, když se snažil o mnohem divočejší polibek a odstrčila ho od sebe. On si stáhnul masku a tak zoufale na mě civěl.

„Rinko…" zašeptal. Dvakrát jsem zamrkala. „Nedělal jsem to kvůli tobě. Ale kvůli Lexi. I když… možná mi za tohle vynadá spíš, než kdybych se s někým vyspal," řekl.

Au. Mě se udělalo zle. V tom dovnitř vpadnul Satan. Oba jsme se na něj s Rothem podívali. Ne, že by bylo poznat, že to je on, ale mě to tak přišlo, protože vypadal, že je rád, že mě našel.

Roth se na mě jen podíval a odešel. Satan tam zůstal a čekal, co udělám. Jestli ho z tý pitomý hry taky vysvobodím, nebo co bude. Já mu stáhla masku a políbila jsem ho jako by mi co nejvášnivější pusa měla pomoct překonat bolest a výčitky.

No a na to konto tam dorazil Waydan. Pozdě a s výrazem, že by nejradši umřel. A nebylo to kvůli tomu, že jsem se právě líbala se Satanem. „Kdo byl první?" zeptal se a stáhnul si masku. Když jsem slyšela jeho hlas, vytřeštila jsem oči a přestala jsem Satana líbat.

„Waydane?" vykřikla jsem šokovaně.

„Kdo byl první?" zeptal se znovu.

„Astaroth. Prý to dělal kvůli Lexi, aby nemusel s nikým spát, když se teď mají brát," objasnila jsem. *A ublížil mi tím a ani sakra nevím jak moc.*

„Zabiju ho!" zařval Waydan a chtěl vyběhnout ze salónku, ale zarazil se o Satanův pohled. Oběma nám přišlo divný, že by zabil jeho a ne Satana, se kterým mě viděl. *Já vím, je to Astaroth a on na něj žárlil, ale… v tomhle bylo něco jinýho.*

„Pomůžu ti, kámo," řekl mile Satan a usmál se na něj. Ten jen zavrtěl hlavou a chtěl jít, ale přitáhla jsem si ho k sobě. *Proboha, já si to jdu hodit, vážně!*

„Byla to hra. Já ho líbat ani nechtěla. Domluvili jsme se se Satem, že se najdeme, ale zkomplikovalo se to," objasnila jsem. On byl úplně mimo. Potlačoval vztek a všechno. A myslel jenom na to, co mu psal Lucifer.

Ďas se nehroutí z bolesti, vítá jí. Pomáhá mu růst. A já tě chci velkýho. Největšího. Teď je čas ukázat, jestli už to stačí, nebo ještě ne... Nesmí vědět, o co hrajeme spolu, takže si dej pozor na svoje zklamání.

A v tu chvíli Waydanovi došlo, že to stejně nemohl vyhrát. Lucifer celou dobu tahal za nitky. Předpokládal, že neuspěje. Ale to, že tu byla naděje i minimální, to ho rozežíralo zaživa. Natož ještě, že to byl vlastně Astaroth, kdo mu tu naději sebral.

Když vylezl ze salónku, šel rovnou nahoru za Lucem, který se cucal s Lyrou. *Že by nemluvil o Rothovi a chtěl zabít Lucifera?* Waydana už nic nepřekvapovalo, ani to, že jí znal z Nebe. Ani to, že po něm šla jak slepice po flusu. A čekal, až se s ní přestane jeho bratr olizovat a podívá se na něj tím pohledem, co bolí víc, než jeho plamen na jeho čistou duši.

Ale neudělal to. Byl úplně sjetej. Jeho zorničky byly až někde bůhví kde. Waydan se k němu sehnul a podíval se na něj. „Bráško. Tak co? Bavíš se? Jsi rád, že můžeš strávit se svojí láskou chvilku času? A ty jsi smutnej? No tak… já ti za tu odvahu žádnej další trest už nedám, jo?“ prohlásil.

Waydan se držel, aby ho neuškrtil. Lucifer se zasmál. „Ten tvůj Divinitas? To je nářez. Normálně bych teď prodal i duši, kdybych jí měl,“ smál se.

„Kolik jsi toho proboha měl?“ syknul.

„Vůbec nevím. Ale hodně. Pochopil jsi, že to byla jenom sranda? Jen jsem tě chtěl dostat do hry. Kdyby sis tu krabici pořádně zkontroloval, našel bys i třetí vzkaz, kde bylo, že to byla jenom hra. Snad sis nemyslel, že bych ti dal Rinku jen za pusu,“ řekl.

„Tobě se to zdá vtipný? Vážně jdeš takhle proti mně? Proti někomu, kdo by pro tebe zabíjel?“ vztekal se.

„Ty pro mě budeš zabíjet, Waydane. Jsi můj Ďas,“ řekl a usmál se. Waydan zavrtěl hlavou. Stěží zadržoval slzy.

„Ne dobrovolně. A tohle jsi podělal. Tohle ti neodpustím,“ dodal a chtěl odejít, ale Lucifer si ho přitáhl k sobě za ruku.

„Byl to test. A ty jsi prošel. Víš proč? Protože jsi mě nezabil. Já chci, abys mě nenáviděl, Waydane,“ řekl. Waydanovi hořelo v očích.

„To se ti povedlo, bratře,“ řekl a odešel.

„Ani se nezeptal proč,“ zašeptal si pro sebe Lucifer a pak se hned na něj vrhla Lyra.

„Waydane, počkej!“ volala jsem na něj, když si to mířil dolů. Roth se na nás od stolu nenápadně díval. Možná litoval toho, co mi řekl a toho, co udělal, když viděl, že je tu i Waydan.

On se ke mně otočil. „Musím zpátky na Zem,“ řekl syrově. Tohle nebyla žárlivost, tohle byla zloba. Zklamání a bůhví co ještě. Tohle jsem posrala. Sice jsem to nakonec neudělala, ale čistý svědomí teda rozhodně nemám. *Nezasloužím si ho a ani to, jak o mě tvrdě bojuje.*

„Měl by ses se mnou rozejít za to, co jsem ti udělala,“ zašeptala jsem. On na mě jen koukal jako by se mnou souhlasil. Ale nepotvrdil to. Místo toho mě začal hájit.

„Proč? Cos mi udělala? Do týhle hry tě natlačil Lucifer. A ty sis prostě jen vybrala, koho políbíš a já to nestihl včas, to je celý,“ zjednodušil to, ale zavrtěla jsem hlavou.

„Věděla jsem, že to je on a nezastavila jsem ho,“ přiznala jsem. On sebou škubnul.

„Mě to nezajímá!“ syknul. *Cože? Nezajímá ho to?* To mě vážně šokovalo.

„Jak to?“ zeptala jsem se.

„Chápu, že ho máš ráda. A tohle byla komplikovaná situace. Nechala ses ovládnout okamžikem. Vím, že bys mi to za jiných okolností neudělala. Už ne. A vadí mi, že ho miluješ možná tolik jako mě, ale teď jsem taky sobeckej, protože já tě sakra chci, chápeš to? A už jsem došel tak daleko, že bych byl blbej, kdybych to vzdal.

I když, nevím. Možná jsem blbej, že jsem to ještě nevzdal. Tvůj otec se mnou pěkně vyjebal. Ale já tě nehodlám trestat a sebe za to, co dělá on. Nejsem jako můj otec. A taky mu chci dokázat, že jsem sakra Nejvyšší,“ řekl a já na něj zaraženě koukala.

Rozbušilo se mi srdce. Jasně, táta to dělá tak složitý, že jenom blázen by to nevzdal. „Děláš to jen proto, kam až ses dostal?“ zeptala jsem se.

„Ne,“ řekl, ale to mě nepřesvědčilo. Přikývla jsem a smutně se usmála.

„Je konec. Měl bys to vzdát. Nejsi přece idiot a já za něco takovýho ani nestojím. Tím tátovi vytřeš zrak. Nebo se bojíš, že bys neměl kam jít? Tohle byla chyba. Promiň, že jsem ti zkazila život,“ prohlásila jsem a mrskla po něm tím prstýnkem. A pak jsem utekla pryč. Už přece můžu odejít, svojí roli jsem dohrála až do konce.

Lucifer vytřeštil oči a nejspíš si uvědomil, že to podělal na plný čáře. Waydan zvednul ten prstýnek a taky odešel.

„Néééééé!“ vykřikla jsem a probudila se celá zpocená a vyděšená. Byl to vážně živý a dost hnusný sen. Podívala jsem se na masku s oblečením na gauči a povzdychla si. *Snad ty hry nebudou tak strašný jako v tom snu.*

Nejhorší bylo to, že to mám teď po tom všem absolvovat znovu. Že to byl sice jen sen, ale nevymyslela jsem si to. Vymyslel to Lucifer. Taky to, že mě to celý vůbec napadlo. Že jsem zamilovaná do Rotha přes to všechno a… *Budu čekat na Waydana, i kdyby tam být neměl!*

Podívala jsem se na hodiny, byl skoro čas jít na tu šílenou akci. Takže jsem se šla připravit. I když bych se snad radši zabila, než abych tam šla, ale slíbila jsem Waydanovi, že na sebe budu opatrná.

Normálně odpoledne neusínám, ale co mi Lucifer dal tu svojí esenci, trpím nočníma můrama a únavou. A nejen proto, taky kvůli tomu všemu, co se děje.

Když jsem se na to připravila jak fyzicky, tak relativně i mentálně, šla jsem dlouhou chodbou do *Neřesta*. Byla jsem oblečená tak, jako v tom snu. Srdce mi bušilo jako šílené, ale tentokrát vím, na co si mám dát pozor.

Waydan je moje všechno. Žádná pitomá pusa s Astarothem by mi za to tedy opravdu nestála. Nechápu, že jsem si to dovolila takhle vnímat v tom snu.

Vešla jsem dovnitř a měla deja vu. Všechno bylo na chlup stejné, jako v mých představách. To mě celkem vyděsilo. Ale tušila jsem, že Lucifer by Waydanův *Divinitas* jen tak někomu nedal za to, že mě políbí. Maximum budou prachy si myslím.

A zcela určitě nechce, aby ho Waydan nenáviděl. To, že takhle blázní je přechodná věc. Waydana má rád. A hlavně, k čemu by mu to bylo, kdyby ho nenáviděl? A kdyby to se mnou nedejbože vzdal? Musí být opatrnější.

Posadila jsem se na bar a ukázala prstem na obyčejnou colu. Nechtěla jsem, aby mě kvůli tomu někdo poznal. Třeba Roth. Rozhodně to nikomu nebudu ulehčovat. Jen sobě. Jsem tady, abych to přežila, ne abych cokoli ztratila.

Lexi mi podala colu a pak se zase přesunula k dalšímu démonovi, který ukazoval na nějaký mix s colou. Podívala jsem se na něj. Měl Rothovy ruce. No tak jistě, že bude na baru s Lexi, když to půjde. To jen v tom snu byl jiný – podle mojí fantazie, která mě teda dost zradila.

Musím najít Satana, nebo počkat na Waydana, ale nikoho jinýho fakt dneska nepolíbím!

Podívala jsem se nahoru, kde seděl Lucifer. Zapřísáhla jsem se sice, že se na něj radši dívat nebudu, ale musela jsem se přesvědčit, jak moc je to podobné tomu snu. Byl střízlivý. Zatím. Není divu, tahle akce právě začala.

Lyra seděla vedle něj a pozorovala děj kolem. Pak si stoupnul, zapnul knoflíček u saka a chystal se promluvit. Hudba se ztišila sama, nejspíš kouzlem, a potom si jen odkašlal a když měl pozornost, začal mluvit.

„Vítám vás na Pekelným týdnu. Užijte si první hru. Pravidla znáte, odkrýt se můžete nejdřív po první zkušenosti. Stejně tak jako mluvit. Když se odkryjete oba, hra pro vás končí. Když nemaskovaný políbí někoho maskovaného, ještě se to počítá, pak už ne.

Kdo najde mojí dceru a políbí jí, získá velkou sumu peněz. Dál s ní ale nezajde, to není dovoleno. Taky ten dotyčný získá imunitu. Nemusí se spokojit jen s tím pokud chce přejít na vyšší level svádění. Ona si musí hned po prvním uděleném polibku masku sundat.

Jinak platí pro všechny, že musí někoho dostat do postele, nebo přijde o rohy. Není to těžké, vážení, nemusíte se bát. To je spíš jen pro ty, kteří by se na to nejradši vykašlali a zkazili zábavu ostatním. Jsme démoni a mazlíme se rádi, že?“ dodal a pak se zpátky posadil.

Hudba se zase rozjela i děj v klubu. No a Lyra evidentně taky. Začala se plazit po Luciferovi jako divá. *Asi budu zvracet…* Raději jsem se otočila na Rotha. Ten se na mě podíval jako by věděl, kdo jsem. A zvlášť po tom, jak jsem se dívala na Lyru a Lucifera.

Natáhnul ke mně ruku. Polekala jsem se a ucukla jsem. *Roth by tohle přece neudělal před Lexi, nebo jo?* Pak ukázal na sebe a na mě a na taneční parket. Přikývla jsem. Jde jen o tanec a lepší než tu sedět a čekat. Zvedla jsem se a šla si zatančit.

Nijak na mě nesahal. Ani se o nic nesnažil. Prostě jenom tancoval. Tak jsem prostě jenom tancovala taky. Podívala jsem se nahoru, Lucifer si vyndaval sáček se zlatým práškem z kapsy, Lyru měl na sobě jako by byli někde v soukromí. Polekala jsem se. V tom snu to s ním udělalo divy. Zcela určitě to s ním zamává i teď. A ještě to neměl.

Ztuhla jsem. V tom snu říkal, že by prodal i duši kdyby nějakou měl, jak je sjetej. Sice se o jeho duši fakt nebojím, ale bojím se o Waydana a… *Možná bych ho měla udržet střízlivého co nejdýl.*

Podívala jsem se na toho tanečníka a naznačila mu, že půjdu. Nedošlo mi ale, že když mě uvidí jít za Luciferem, pozná, kdo jsem. Nicméně nikdo nedokáže myslet na všechno, že?

Běžela jsem za ním po dvou schodech a vytrhla mu ten sáček z ruky. Vytřeštil oči. „Rinko!“ syknul.

„Kde je Waydan? Přijde? Zval jsi ho sem?“ tahala jsem z něj. Lyra protočila panenkami, asi jsem jí štvala. Jak pak by ne, kazila jsem jí zábavu. Lucifer se ke mně naklonil.

„Je na misi na Zemi, nepřijde. Ale jestli chceš pozvu ho sem. Zúčastní se přesně jako ostatní. Nebudeš žárlit, když ho nenajdeš jako první?“ rýpal do mě. *Možná lepší, když tu nebude, ale můžu mu věřit?*

„Mám tvoje slovo, že tady Waydan nebude? Protože jestli…“ začala jsem, ale přerušil mě a vyškubnul mi ten *Divinitas* z ruky.

„Jestli co? Padej dolů mezi ostatní a hraj,“ syknul a chtěl si rozbalit ten sáček s drogou, ale já se naštvala, chytla jsem to a s trhnutím to rozsypala, že to až zlatě zasněžilo. *O-ou.*

Takhle rozzuřeně se na mě v životě nepodíval. Utekla jsem raději pryč. Jen jsem si všimla, že mě sledují. Hodně démonů mě sledovalo a šli za mnou, protože věděli, kdo jsem. *Sakra!*

Lucifer si kouzlem ten prášek shromáždil ve vzduchu a nasypal zpátky do sáčku. Možná zas tak o moc nepřišel, ale stejně. Už jen to, že jsem to udělala ho naštvalo.

Chtěla jsem jít k baru, ale obklíčilo mě asi deset démonů. No a další, když to viděli, tak jim došlo, koho, že to našli, a tak přišli taky. Couvala jsem. *Nebylo tohle NE?* To by je diskvalifikovali všechny.

Waydan akorát vylezl ze sprchy a všiml si krabice se vzkazem na stole. Sáhnul po něm a četl.

Mám pro tebe dáreček, bráško. Za to, jak jsem se k tobě choval poslední dobou a za to, jakým jsi byl věrným služebníkem. A taky, že jsi jí zachránil. Co bys říkal na to, kdybys mohl být chvíli beztrestně s Rinkou?

Hoď to na sebe a přijď si zahrát do Neřesta. Pospěš si, aby jí nikdo jiný nepolíbil.

PS: Už budu hodnej, mám tě rád.

Waydan se pousmál a rychle se oblíknul do věcí, které mu Lucifer nechal poslat. Potom rychle běžel do Pekla.

Já jsem pořád couvala před těmi démony. Myslela jsem si, že se tohle nesmí, ale nejspíš nemůžou diskvalifikovat všechny a jen proto, že mě pronásledují. Nikdo na mě zatím ani nesáhl.

Dala jsem ruce před sebe, abych jim dala najevo, že mají brzdit. Lucifer se na mě díval shora a usmíval se. Spousta démonů o mě neměla takový zájem, někteří mě možná taky poznali, ale radši si to někde rozdávali s démonkami v salónku. Bylo jim jedno s kým.

A když už jsem myslela, že jsem v koncích, zakročil ten, o kom jsem si myslela, že je Astaroth. Vstal, stoupnul si přede mě a zahnal je. A to hlavně proto, že jsem se ho chytla za paži, čímž jsem ostatním dala najevo, že už jsem si toho vítěze vybrala.

Jenže nevybrala a on to věděl. Jen se na mě dlouze podíval a odešel. Byl to Astaroth, vždycky šlechetný, i když někdy dost sobecký. Takhle se mi líbil víc, než v mým snu.

Satan se posadil na bar k Lexi a objednal si whisky. Díval se na ní jak na obrázek a ona ho poznala. Položila mu ruku na jeho a pohladila ho přes hřbet, aby mu dala najevo, že jí to mrzí. On jen přikývl a vzal si pití s sebou do svého oblíbeného rohu.

Poznala jsem ho, a tak jsem šla rovnou za ním. Jenže mi cestu zkřížil další démon, který akorát přišel a voněl jako… podívala jsem se mu do očí. Lucifer mi lhal – pozval ho.

Úplně jsem zapomněla na Satana. Zapomněla jsem i dýchat. Lucifer se pousmál a pak už si všímal svého. Třeba, že si konečně dal ten boží *Divinitas*.

Waydan mě chytl za ruku, na které jsem měla jeho prstýnek a políbil mě na něj. Usmála jsem se a nechala se vést do salónku. Už jsem chtěla zase začít mluvit. Říct mu, jak moc jsem ráda, že jsme se potkali a že ho miluju.

Když jsme dorazili do salónku, zatáhl za námi závěsy, stáhnul ze sebe masku, já stáhla svojí a políbili jsme se. „Jsem první, že jo?“ zeptal se a já s úsměvem přikývla.

„Jasně, že jo,“ zašeptala jsem. Škoda, že to takhle nedopadlo v mým snu, kdy za tenhle polibek mohl dostat požehnání, ale i tohle je krásná výhra.

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se, zatímco mě pokládal na matraci. Já mu zabořila prsty do vlasů.

„Dostal jsem to jako dárek od Lucifera. Chvíli s tebou, když tě najdu. Pak se budu muset vrátit zpátky, ale neboj se, zase se uvidíme. Všechno bude dobrý," šeptal. Přikývla jsem.

„A…" Chtěla jsem se začít zase vyptávat, ale pousmál se a zavrtěl hlavou.

„Teď mi dej pusu," řekl a já ho políbila, jak nejlíp jsem uměla. Ale chtěla jsem si s ním i povídat. Měla jsem mu toho tolik co říct.

„Měla jsem strašný sen," zmínila jsem hned co se ode mě odlepil. Podíval se na mě. „Radši ti ani nechci říkat, o čem se mi zdálo, ale rozešli jsme se a nebylo to hezký. Ty jsi to se mnou vzdal. A já skoro taky," vyprávěla jsem.

„To se nikdy nestane, lásko moje," řekl. „Nikdy," dodal a pohladil mě prstem po rtech. Ulevilo se mi.

Lucifer si udělal ze zlatého prášku na talířku malou lajnu, sroloval sto dolarovku a bez zaváhání si to šňupnul. Jeho zorničky se rozšířily téměř okamžitě. V krku cítil chuť mandlí v karamelu. Tak nějak *Divinitas* chutnal.

Lyra na něj jen zírala. Mrzelo jí, že něco takovýho taky nepozná, ale je andělka, měla smolíka. Tedy, pokud by se z ní nestala démonka. Ale ona to chtěla teď.

Využila, že je Lucifer mimo a vyjela po něm ještě s větší vervou než předtím. Vždyť v takový náladě by jí mohl snést i modrý z nebe. A to doslova.

„Ty jsi tak sexy, můj pane," šeptala mu do ucha a lehce ho olízla. Lucifer se zasmál, přitáhl si jí k sobě a políbil jí div, že jí nestrčil jazyk do krku.

„Chci tvojí duši," prohlásil nadrženě, když mu vjela rukou do kalhot.

„Já zase tebe," vzdychla mu do ucha. Lucifer otevřel oči a podíval se na ní.

„Dej mi svojí duši a dostaneš mě," řekl. Ona na něj chvíli mlčky koukala a přemýšlela. Pak se usmála.

„Udělej ze mě svojí královnu a pak se mojí duší klidně udav," prohlásila a jemně mu přejela jazykem po rtech. On se zasmál.

„To by se ti líbilo, co? Mrško," zašeptal s úsměvem, stáhnul jí k sobě dost nemravně na klín a muchloval jí jako by byl extrémně nadrženej a neměl publikum. A asi i byl. A taky sjetej, takže mu publikum moc nevadilo. A jak pak by jo, když je to pekelná a nemravná hra, kde všichni dělají tyhle věci.

Astaroth zíral nahoru a když viděl svojí ex s Luciferem, zkoprněl. „Oni spolu snad píchaj," prohlásil nevěřícně. Lexi ho slyšela a podívala se nahoru taky. Jen drkla do Thellnessy, která vytřeštila oči.

„Zcela určitě si tohle ta andělská svině užije. Lucifer je fakt dobrej týpek," komentovala Thellnessa trochu žárlivě. Lexi si pak s Astarothem vyměnila pohled. Ten jen odešel pryč. Čas letěl a on si uvědomil, že ještě neskóroval.

„Co je?" zeptala se Thellnessa, když si všimla, jak se Lexi tváří.

„Ale nic," odbyla jí a šla radši obsluhovat. Sem tam se rozhlížela, jestli neuvidí Astarotha s nějakou démonkou, ale už ho ztratila v davu. O to mu šlo. Jsem si jistá, že ten se o rohy připravit nenechá.

A se mnou tu šanci propásnul. Možná, že i úmyslně. A jsem ráda, že není jako ten ze snu. A hlavně proto, že to možná dokazuje i to, že mě má pořád rád a že má rád i Lexi a respektuje Waydana.

Waydan na mě tlačil svými rty a rukama mi šmejdil po těle pod mikinou. „Nemění to pravidla hry, když jsme se našli zrovna my dva?" zeptala jsem se. On se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Bohužel ne. Lucifer mi dal jasně najevo, že podmínky pořád platí. A navíc, ty bys snad chtěla naše poprvé prožít tady?" zeptal se. Dívala jsem se mu do očí a pak ho zase políbila.

„Chci to s tebou prožít kdekoli, protože tě hrozně chci a to, jak se na mě teď tlačíš, to mě úplně…" zarazila jsem se o jeho ďábelský úsměv.

„Co tě to, miláčku," škádlil mě a laskal mi ucho.

„Oh," vzdychla jsem, když mě jeho strniště zašimralo pod uchem na krku a jeho horký dech mi přejel spolu s rty po ušním lalůčku.

„Řekni, co ti to dělá?" tahal ze mě něžně a vzrušeně. „Chtěla bys mě zase trošičku víc? Třeba, abych ti dělal to, co v Ráji?" šeptal. *Ježiši, já se z něj zblázním.*

„Waydane…" vzdychla jsem, když mě znovu polaskal na uchu a lehce přikousl krk.

„Ještě jsme toho spolu spoustu nedělali. Třeba bych mohl…" řekl a zašeptal mi zbytek do ucha. Polila mě husí kůže a to i na prstech u nohou. „Já bych to chtěl A to, cos mi dělala posledně. To bych chtěl strašně moc. Přímo zoufale. Tak zatraceně moc, že mě to úplně…" provokoval mě a pak mě zase začal líbat.

Na chvíli jsem se tak uvolnila a oddala se mu, že jsem zapomněla, že jsou tu ty idiotský kamery.

Vytřeštila jsem úplně oči, když mě to trklo. „Waydane!“ vypískla jsem.

„Hmmm?“ ozval se, aniž by se odlepil rty od mého krku a tělem od toho mého.

„Jsou tady kamery,“ zašeptala jsem mu do ucha. On mě tedy přestal ožužlávat a jen se na mě mlčky koukal.

„No tak nás viděl se muchlovat, no. Dovolil mi to,“ řekl jako by nic a pak se mi zase zabořil ke krku pod vlasy a snažil se horkotěžko odolat mé krvi.

„Ale aby si to pak nerozmyslel, když nás uvidí spolu. Měli bychom jít někam do soukromí,“ navrhla jsem, ale zavrtěl hlavou.

„Ne, akorát by si myslel, že jsme se šli schovat, abychom to dělali. Nevěřil by mi, že se nic nestalo. Myslím, že mi to nevěří ani tak, když jsme byli celou noc a část dne v Ráji. Holt zůstaneme tady a budeme se držet zpátky,“ řekl.

„Jak moc zpátky?“ zeptala jsem se. On se svůdně pousmál a přikousl mi něžně spodní ret.

„Jak nejvíc to půjde. A u toho…“ Naklonil se k mému uchu. „Mysli na to, co jsme dělali v jezírku. Na tu chvíli, kdy nás od sebe skoro nic nedělilo. Jen to, že nemůžeme. A to si taky užijeme,“ řekl a jemně se na mě pohnul, že to nebylo skoro vidět, ale bylo to cítit. Tlačil mě a přejížděl po mě svým vzrušením.

„Bože, z toho se zblázním,“ zašeptala jsem mu do ucha.

„Já taky, pusinko moje, já taky,“ zmínil něžně, zírajíc mi nadrženě na rty. A když řekl to slovo pusinko, myslela jsem, že omdlím z nedostatku kyslíku. Muselo se mu to líbit opravdu moc, když se mi na tu pusu takhle díval.

Ještě, že ty kamery nevidí, kam se mi Waydan dívá a nejde odezírat ze rtů, protože to by se Lucifer zbláznil.

Astaroth míjel opuštěného Satana v rohu, na kterého jsem úplně přes to všechno zapomněla. Poznal ho, ale nic neudělal. Jen kolem něj prošel a šel se dvořit nějaký první démonce, kterou potkal cestou k parketu.

Ona byla úplná pohodářka. Měla dlouhý nohy v legínech, pěkný a pevný zadek. Nalakované nehty na noze a vlnila se v rytmu hudby jako by si takový večírek i užívala.

U kraje stál nějaký démon, který Rotha teď dost žárlivě pozoroval. Nejspíš věděl, že ta, na kterou se teď Roth lepí je jeho holka. A tak si položil pití na stolek za ním a šel mu to vytmavit. Pravděpodobně jí tam jen hlídal, aby si mohla zatancovat a nikdo po ní nešel.

No a hned, jak se k němu dostal, strčil do něj. Roth se k němu otočil. A ten démon se na něj výhružně podíval. Roth dal teda ruce nahoru jako, že mír a šel hledat dál.

„Jdeme, Trish," zašeptal jí do ucha ten démon a ona přikývla.

„Už se mazlit, Beeluši?" zeptala se a hihňala se. On jí jen táhl do salónku. Nejspíš spolu malinko švindlovali. Ona si nalakovala nehty a dali si sraz na svým místě. To nás se Satanem nenapadlo.

Roth si zase sedl zoufale na bar. Lexi k němu přistoupila a naklonila se k němu. „Někoho už si vyber. Ať na tebe někdo zbyde," zakřičela mu do ucha, aby jí přes tu hudbu slyšel.

Pak se k ní naklonil on. „Jsem pod tlakem. Myslíš, že to je jen tak? Chtěl bych být s tebou, ne nahánět jinou. Navíc… ani se mi nepostaví," dodal podrážděně. Ona se na něj sklesle podívala a položila mu dlaň na jeho ruku.

Zvedl k ní oči a tak nešťastně zoufale se na ní díval. „Nebudu se na tebe zlobit. Přísahám. Když budeš nenápadnej, nebude mě to trápit. A pak… o tom nikdy už nebudeme mluvit," řekla.

Bylo to těžký, nechtěla, aby přišel o rohy a on taky ne. A zároveň věděla, že mu v tom brání jeho morální hodnoty, který se mu za ta léta už konečně srovnaly. Nejvíc to, že by jí to mělo ranit.

Astaroth se podíval nahoru a polekal se, když tam Lucifer s Lyrou už nebyli. „Kde jsou?" zeptal se. Lexi se mrkla nahoru a pak zpátky na Rotha.

„V salónku. Byl pěkně nabuzenej. A ona toho taky už hodně vypila," komentovala.

„Jak bych vypadal bez rohů?" zeptal se z ničeho nic. Ona na něj hodila vražedný pohled.

„Na to ani nemysli! Běž třeba za támhletou. Ta je tam sama už půl hodiny. Má pěkný nohy, to by šlo, ne? Zalez s ní někam, ať to nevidím a dělej!" povzbuzovala ho.

Roth se podíval, kam Lexi ukazuje a pak zpátky na ní. „Běž," řekla a usmála se na něj. On se tedy zvedl a šel za ní. Vedle na parketu to rozjížděl Gabriel. Měl imunitu a žádný rohy, takže si tuhle pařbu užíval. Thellnessa

taky byla v klidu, nejen, že nemusela s nikým blbnout, ale její miláček byl taky v bezpečí. Nejhorší to měla Lexi s Rothem. A možná ještě Satan.

Roth se k té démonce postavil a zeptal se jí na rovinu rukama nohama, jestli s ním nejde hřešit. Půlnoc se blížila a ona taky vypadala, že se jí nepodařilo někoho sbalit. A žádný démon nechce přijít o rohy.

Ona přikývla a pak si jí tedy vedl daleko od Lexi, která se přemáhala na něj vůbec nekoukat. Ani na to, kam s ní jde a že už s ní odchází pryč. „On tě miluje, Lexi," chlácholila jí Thellnessa, ale Lexi by to fakt náladu nezvedlo ani za nic.

My jsme spolu s Waydanem leželi pořád na matraci v tom salónku. Chvíli jsme se muchlovali, pak zase povídali. Teď už jsme se domuchlovali, takže jsme měli relativně klid.

Vždycky, když dovnitř strčil hlavu nějaký démon, Waydan ho doslova odkopnul ven. Za posledních dvacet minut se to stalo asi desetkrát, takže jsme usoudili, že nějaký techtle mechtle tady dělat pořádně ani nejdou a zvlášť když jsou tu ty kamery a my dva jsme relativně cudní démoni. I když on má kůži Ďasa.

„Do kdy tu můžeš zůstat?" vyzvídala jsem a prsty si hrála s jeho dlaní. Waydan pokrčil rameny.

„Nevím, ale hádám, že do půlnoci. Což je za chvíli," řekl a podíval se na hodinky. Trochu jsem se k němu ještě přitulila a políbila ho.

„Doufám, že na tebe bude už táta mírnější a že se brzo uvidíme a pak, že se vezmeme," zmínila jsem a on se usmál a přikývl.

„Taky doufám," dodal. Já jsem se od něj malinko odtáhla a nohou jsem odkryla závěs, abych se podívala ven. Satan tam pořád seděl v masce u stolu. Už neměl ani pití. Něco mi říkalo, že se smířil s tím, že přijde o rohy. Je zlomený, že ani nechce s nikým spát. Zrovna u něj se mi to zdálo dost divný.

„Co je?" zeptal se mě Waydan.

„Nic. Kolik jsi říkal, že je hodin?" vyzvídala jsem. On mi ukázal svoje hodinky a já sebou trhla. Bylo za pět dvanáct. „Možná se budeš divit, zlobit se na mě, nebo se tomu budeš smát, ale musím ještě něco udělat," řekla jsem a on se na mě usmál.

„Dát pusu Satanovi?" utrousil jako by se mu to zdálo absurdní, ale měl pro to pochopení. Já přikývla. „Hm…" Usmál se a naklonil hlavu lehce na

stranu. Mlčky jsem na něj koukala. Slyšela jsem tikat hodiny i přes tu hudbu. Něco mi říkalo, že si tuhle chvíli vychutnává.

„Tak běž," řekl nakonec, když už se velká ručička blížila ke dvanáctce. On byl empatický a chytrý. A uměl odpouštět. Štěstí, že se mu Satan už omluvil, jinak by to nebylo pěkný.

Vyběhla jsem z toho salónku div, že jsem se nezabila o ten závěs a letěla jsem za ním. On ke mně jenom zvedl oči a překvapeně na mě civěl. Neměla jsem masku, protože jsem jí už mít nemusela. Ale pořád mohl polibek ode mě nějakýho maskovanýho zachránit. Hodiny začínaly odbíjet půlnoc. Klekla jsem si na židli naproti němu a naklonila se přes stůl. A akorát s posledním úderem zvonu jsem ho políbila.

„Díky. Za tohle ti budu nadosmrti vděčnej," zašeptal do mých rtů a já se jen usmála. V tom utichla i hudba. Docela dost očí se na nás dívalo. Hlavně Lexi, protože o něj měla obavy. A snažila se nehledat očima Astarotha. No a vidět mě líbat Satana jí docela šokovalo.

Lucifer se zjevil nahoře u VIP balkónu a tleskal. „To byla ale parádní hra, co? Zítra si dáme něco jinýho. Něco krvavýho pro změnu," prohlásil. *Ježiš ono to neskončilo? Jasně, že ne, jmenuje se to Pekelný týden.*

„Teď se bavte jak je libo, démoni. Já se kouknu na kamery a zítra dopo zapilujeme pár růžků," dodal a šel zase pryč. Nohy se mu motaly, byl úplně mimo. Kdyby ho nedržela Lyra… bůhví, čeho se dočkáme, když neví co dělá.

Waydan na něj jen mlčky koukal a přemýšlel, co teď. Jestli má jít za mnou, nebo za ním. Nebo se třeba radši vrátit zpátky na Zem. „To s ním udělal tvůj Divinitas," informovala jsem ho.

„Já vím," řekl a přehodil mi ruku kolem ramen. „Zvu tě na drink, kotě," řekl z legrace a táhnul mě na bar. *Hm, možná tahle noc ještě není tak úplně ztracená.*

Oběť Ďáblu – hra II.

a šíleně smutná princezna

Jak jsem říkala, než matka odešla, že se Lucifer zbláznil, tak to bylo snad ještě horší. Waydanův *Divinitas* ho úplně dorazil. Nedokázal se udržet, aby ho jen zkusil a další si dal až s nějakým bezpečným odstupem. On se tím chtěl sjet znovu. A věděl, že mu to s takovou dlouho nevydrží, a tak raději s předstihem přemlouval Waydana všelijak, aby mu dal další.

No, ale to štěkal u špatnýho stromu, protože Waydan by to neudělal, když viděl, že ho to úplně zničí. Ale Lucifer se snažil dál, protože věděl, že bez toho bude úplně v háji.

„Za další dávku tě nechám další noc v Pekle. Pohlídáš si Rinku a budete hrát spolu druhou hru, co?" přemlouval ho. Waydan chtěl… co chtěl, on potřeboval, aby ho Lucifer nechal v Pekle, ale tohle nemohl dovolit. Sice by mu možná slíbil hory doly a třeba i požehnání za krveprolití, ale tyhle hry s ním byly nebezpečný i když byl střízlivý, natož kdyby se z toho úplně zcvoknul.

„Ne," řekl klidně. Lucifer se naštval a agresivně smetl jedním tahem všechno ze stolu. Pak se na něj podíval, jak nehnul ani koutkem a zase mile naléhal.

„Proč ne? Hele… já mám hodně toho, co ti dát a můžu…" pokračoval, ale Waydan zavrtěl hlavou. Lucifer se zase rozzuřil a bouchnul do stolu pěstmi. Waydan se ani nehnul.

„Proč se mě do hajzlu nebojíš?" prskal.

„Jsem Ďas a Ďas se ničeho nebojí. Ani tebe," odpověděl mu suverénně. To Lucifera málem položilo, ale pak se uklidnil a rozpačitě se zasmál.

„Jo, to jo. Já vím, že jsem toho hodně nakecal. A že jsem ti toho hodně odpíral, ale to se teď může změnit. Jak jsem řekl, můžu ti toho hodně dát. Jenom já. A já vím, že to chceš. Chceš to k z bláznění stejně tak jako já tvůj Divinitas. Tak nebuď labuť, brácho. Co ti to udělá hm? Dalších pět dávek," pokračoval.

Waydan na něj mlčky zíral. Zamyšleně. „Dám ti jednu. Poslední. Pak už ti nikdy žádnou nedám. A chci za to tvoje požehnání si Rinku vzít. Jestli na to nekývneš, pak máš smůlu. Já sice taky, ale ber, nebo nech být," dodal.

On se rozesmál. „Požehnání za jednu dávku? Ses zbláznil?“ Smál se. Waydan se na něj jen díval. Když usoudil, že nic, tak chtěl jít, ale Lucifer ho nenechal.

„Počkej. A co takhle kdybych ti dovolil se s ní vyspat?“ navrhnul. Waydan se zarazil a chvilku to vypadalo, že nad tím přemýšlí, ale rozesmál se.

„Idiote. Těším se, až z toho vystřízlivíš, vážně,“ řekl a šel pryč. Lucifer jen zaraženě civěl na zavírající se dveře. Měl to těžký, protože ten *Divinitas*, o kterým Lucifer básnil, po něm chtěl každý. Škoda pro ně, že je Waydan tak dobrosrdečný, že by to neudělal.

Už teď si vyčítal, že na to Luciferovi tenkrát kývl, protože tím stvořil monstrum. A doufal, že ho to brzy přejde. A ostatní démoni mu nemají co nabídnout, aby to udělal. Beztak by to prodávali Luciferovi za šílený věci. Raději si ho nechat pro sebe.

Waydan si to mířil do mínus osmého patra trestat proradné duše. Nechtěl se připomínat Luciferovi s odchodem, tak šel radši makat. Sice už tomu patru Satan nevládnul, ale i tak se tam občas stavoval. Hlavně zaskakoval za Waydana, když byl na Zemi.

A teď se tam zdržoval, protože se s ním chtěl kamarádit. Zvláštní, co? Ale Bub se úplně zbláznil do jeho sestry a tak, jak kdysi žárlil na Lexi, teď propadl čerstvému vztahu.

S Astarothem kamarádi být rozhodně nemohli, to už radši přijal fakt, že je Ďas v Pekle Waydan. Taky jsem mu zachránila rohy a on se omluvil. No a hlavně se chová jako normální „člověk“.

Waydan zabodl horký pohrabáč do prsou křičící duše a nehnul brvou, zatímco Satan vedle něj s nadšením přikyvoval. „Ty jo, fakt ti to jde,“ poznamenal a otočil tu duši vzhůru nohama.

„Víš, že bych dřív přísahal, že nikdy nebudeš nic víc než zlomenej anděl, co brečí za křídla?“ zmínil. Waydan mu věnoval letmý pohled.

„A tys byl jenom ubrečenej fracek, co mě nenáviděl, protože jsem se tě nebál,“ opáčil. Satan se uchechtl, ale ten smích byl zvláštně upřímný.

„Jo. Nenáviděl jsem tě. A byl jsem idiot. Ale víš co? Teď…“ ztichl, chytl vidle a zapíchl je do další duše. Pak zvedl hlavu a podíval se mu do očí. „Teď už nejsem. Chci být normální. Třeba tvůj kámoš. Jestli to s Ďasem vůbec jde,“ zmínil.

Waydan se na něj chvíli díval. Pak kývl. „Jde.“

„Chceš teda pomoct? Máš jich tu hodně," zeptal se ho, když bral na nějakou duši sekeru. Waydan přikývl a sekeru mu podal.

Satan se usmál, položil vidle a vzal si od něj sekeru, jako by to měla být zbraň na vyšším levelu. „Tvoje metody jsou fakt surový, to se mi líbí. Tohle patro to potřebuje. A mě to docela chybí. Kdyby ses někdy chtěl ulejt… klidně mi to můžeš svěřit. Jsem v trestání duší nejlepší. Nebo aspoň tak dobrej jako ty," dodal.

Waydan se uchechtl. Jo jo, Satan mu lezl do zadku. Což znamená jediný – uznal ho jako sobě rovného, ne-li dokonce vyššího. „Klidně," řekl. Satan se usmál.

„Bylo hustý, jak jsi roztavil svojí svatozář holýma rukama den po pádu. Nebo to byl přímo ten den? Už nevím. Každopádně, to bylo fakt super," pokračoval.

„Chtěl jsem rohy. Aspoň takový jaký máš ty," přiznal. Satan přikývl, jakože tomu rozumí a přeseknul nějakou ječící duši na půl. Waydan ho sledoval. Oba ty duše vnímali jen jako nějaké ječící balónky, se kterýma si můžou denně dělat co chtějí.

Ale když přicházely nové, tyhle musely zůstat v nějaké iluzi, aby si nemohly ani na chvíli odpočinout. Bylo to velmi nehumánní patro. Ale tyhle duše si to zasloužily. Samy provedly za života na Zemi mnohem horší věci. Byly to vrazi, pedofilové, úchylové, mučitelé, žháři. Nebo všechno dohromady.

„Bylo jasný, že budeš mít velký rohy. No a teď jsi dokonce i Ďas. Měl bys je velký i kdybys nebyl," komentoval. „To mi připomíná, že ti pořád za ně dlužím. Vím, že jsi musel Rince schválit, aby mě mohla políbit. A že to asi pro tebe nebylo lehký, takže… díky," řekl.

„Tenkrát bych ti je uříznul sám," přiznal a pokračoval v mučení. Satan přikývl.

„Zůstaneš na další hru?" vyzvídal Satan, když se mu zdálo, že je dlouho ticho. Waydan pokrčil rameny.

„Doufám v to," odpověděl a chvíli přemýšlel, jestli se s ním Satan vážně chce kamarádit, nebo to dělá jen proto, aby se mu nemusel klanět. Bylo by fajn mít za kámoše Ďasa. Roky takhle podlejzal Luciferovi.

Proto byl Waydan zatím kolem Satana opatrnější. Ale to jsme byli všichni. Sice se změnil, ale je brzy věřit tomu, že mu zas nesepne a nezačne se chovat jako egoistickej kretén.

Seděla jsem v pokoji na posteli a četla pozvánku na dnešní hry:

II. Oběť Ďáblu a krvavá hostina

Nižší démoni (IV. třídy <) – otroci
Vyšší démoni (III. třída) – šlechta
Vyšší démoni (II. třída) – vyšší šlechta
Nejvyšší démoni (I. třídy) – vládci

Jak název hry naznačuje, každý démon musí přinést Luciferovi, démonovi I. třídy, vládci Thallaranu a bohu Podsvěťanů dar, pro který se musí démon nějak obětovat. (To se týká i démonů I. tříd).

Dar/oběť nemusí být nutně fyzická, ale démon za to musí zaplatit krví, bolestí, pýchou, pravdou, nebo láskou. Nebo třeba vším.

Pokud se dar Luciferovi líbit nebude, bude darující démon veřejně zostuzen a po zbytek večera odsouzen k roli zábavy pro přihlížející. V nejhorším případě, pokud nebude zábavný, může být zbaven hodnosti. Ano, jde o titul. (Platí pro všechny démony, týká se i démonů I. tříd vyjma Lucifera).

Čas a dres code:
Hra začne přesně v 7 večer v trůnním sálu. Přístup bude umožněn pouze v červeném oděvu, nebo alespoň s červenými doplňky. Symbolika krve je klíčová. Otroci budou mít jen červené spodní prádlo. Šlechta a vyšší šlechta společenský oděv. Vládci společenský oděv a koruna.

Kdo dá Ďáblovi tu nejlepší oběť, získá jedno přání. (Fantazii se meze nekladou).

ÚČAST JE POVINNÁ PRO VŠECHNY DÉMONY!!! Za neúčast hrozí smrt.

Průběh hry:
Po sedmé hodině bude každý démon vyzván, aby přednesl svou oběť před trůnem. Pořadí určuje hodnost – otroci první, vládci poslední. Lucifer rozhodne, co si zaslouží jeho pozornost.

Kdo ho zaujme, získá čestné místo po jeho boku. Kdo ho zklame, bude degradován na dvorního baviče. Celý večer bude muset zajišťovat zábavu ostatním (tančit,

zpívat, líbat nohy Vyšším démonům, plnit jim rozmary, nebo prostě jen stát na stole jako dekorace).

Po skončení oficiální části následuje **Krvavý bál**, kde ti, co neuspěli při výběru darů vůbec, darují svou krev pro atmosféru večera. Jejich krev bude použita k naplnění rudých fontán, k malbě na těla nebo k čemukoli, co vás napadne.

Tančírna se promění v temný karneval – hříšný tanec každý s každým, ochutnávání krve je povoleno mezi všemi kromě vyloučených. Žádný SEX!! Jen krev a tanec. A dobrá konverzace. K pití je povoleno i červené víno.

A pamatujte: Ten, kdo se nedokáže obětovat, se stane obětí.

„No hezký. Tohle vůbec není ujetý," komentovala jsem to zoufale, zatímco jsem to pořád spěšně pročítala. „Co bych měla jako obětovat?" zašeptala jsem, vstala z postele a prošla se po pokoji. „Kdybych to vyhrála… pak bych měla jedno přání a mohla bych si přát Waydana," došlo mi. Pak jsem jen zavrtěla hlavou.

„S tím on počítá a překroutí to proti mně. Do toho bych se neměla pouštět. Ta oběť by mohla být kontraproduktivní. Ale co obětuje Waydan? Určitě ho napadne něco takového taky… měla bych si s ním promluvit."

Šla jsem za ním rovnou do jeho patra. Sice mi to tam přišlo barbarský a dost nechutný, ale on je teď jeho vládcem a holt tam bude trávit nejvíc času.

Před dveřmi jeho patra mě zaskočila pára. Co pára, ale dým. Valilo se to z pod dveří, u kterých jsem si myslela, že musí těsnit. „U všech rohatých, co tam těm duším dělají?" zašeptala jsem si pro sebe rozpačitě a překonala strach.

Když jsem otevřela ty těžké, kovové dveře, dým mě zahalil jako peřina. Na chvilku jsem se zakuckala, ale pak to jako nějakým kouzlem zmizelo. *Možná to je jen nějaký odpuzovací kouzlo?*

Šla jsem tedy dál dlouhou temnou chodbou. Všude to řvalo jak na lesy. Duše hlasitě pískaly, ječely až hystericky, plakaly, naříkaly… bylo to dost nepříjemný.

Zahnula jsem za roh a viděla Waydana se Satanem, jak spolu mučí duši, povídají si a dokonce se něčemu smějí. To mě zarazilo. Ale níž mě to zarazit nemohlo, tohle patro, kde jsem teď byla bylo samotný dno.

„Neruším?“ zeptala jsem se. Oba se na mě překvapeně otočili. Waydan dokonce zahodil ten mučící nástroj jako by se za to přede mnou styděl a křečovitě se pousmál.

„Co tady děláš?“ vyzvídal. Rozešla jsem se směrem k němu.

„Ahoj,“ pozdravila jsem Satana a mávla na něj rukou. On mi pozdrav oplatil gestem a chtěl se vzdálit.

„Nemusíš odcházet. Jen jsem se přišla zeptat, jestli už jste četli pravidla dnešní hry?“ Oni si vyměnili pohledy, jako kdyby se o tom před chvílí bavili a pak se na mě podívali a přikývli. „Víte co obětujete?“ vyzvídala jsem.

„Jo,“ odpověděli jednohlasně. Pak Waydan na Satana tak kouknul a on hned popadl vidle a šel k další duši. Waydan ke mně udělal krok blíž a chytl mě za obě ruce.

„Ty?“ zeptal se.

„To jsem s tebou právě chtěla probrat. Je mi jasný, že abych vyhrála, nebo ty… musí to být něco velkýho. A mohlo by to být kontraproduktivní. Takže, ty do toho půjdeš?“ On na mě jen mlčky koukal.

„Vím, že jsme schopní zdvojnásobit šanci na výhru i s menší obětí, ale ty se do toho nepleť. Obětuj něco malýho, jen symbolicky. Já to se svojí obětí vyhraju,“ řekl, že mi až přešel mráz po zádech.

„Co obětuješ?“ tahala jsem z něj.

„Něco, co Lucifer moc chce,“ odpověděl. Protočila jsem panenkami.

„A to je co? Snad ne další Divinitas?“ prohlásila jsem, ale jen zavrtěl hlavou.

„To ti nemůžu říct. Snažila bys mi to vymluvit. Ale vyhrajeme to. A brzy se vezmeme,“ řekl a usmál se. Pak mi ještě políbil jemně ruku. Chvíli jsem na něj jenom mlčky civěla.

„Vymluvila, protože je to riskantní, že jo? Waydane, stojí to za ten risk? Nemůžeme toho docílit nějak jinak?“ zeptala jsem se. On si povzdychl a zavrtěl hlavou.

„Jestli jsem něco pochopil za tu dobu, co se o to snažím s tvým tátou, tak to, že na něj musím lstí. Sice se budeme takhle hašteřit až dokud to fakt jeden z nás nepodělá, ale on mě tím bude vydírat donekonečna.

Je na čase, abych tu válku o tebe fakt konečně začal. A budou ztráty a pocítíš je taky, ale jsme v tom spolu. Musíš mi věřit. Musíš doufat a musíš být trpělivá,“ řekl.

Ani trochu se mi nelíbilo, co říkal. Ale měl pravdu, Lucifer je Ďábel a byl vždycky hravý, lstivý a drsný. A využíval slabostí druhých, aby od nich získal, co chce. A taky vyjednával. A o to je to horší, když jde o takhle velkou věc, kterou od něj chce Waydan.

Lucifer s podepřenou hlavou rukou seděl u stolu a ve druhé ruce žmoulal sáček se zlatým práškem. Ta věc ho přímo hypnotizovala. „Skutečnou moc nemají ti, kteří se narodili nejsilnější, nebo nejchytřejší. Mají jí ti, co udělají cokoli, aby jí získali," zašeptal si pro sebe.

Zrovna v tu chvíli se otevřely dveře. Vešla Lyra. Něco v ní se změnilo. Už to nebyla ta tichá Nebešťanka. Po tom, co se mezi nimi odehrálo při maskované hře, se v ní rozhostilo něco odvážnějšího. Jakýsi neklid. Touha, která jí svírala hrdlo pokaždé, když si na něj vzpomněla.

Chtěla víc. Nejen jeho tělo. Chtěla jeho pozornost. Jeho zájem. Chtěla vědět, jestli pro něj nebyla jen hříšná kulisa jedné noci. A pokud jo, chtěla to napravit.

Lucifer se na ní otočil, jako by se nic zvláštního nedělo. Oči měl chladné. „Co tu děláš?" zeptal se, jako by si ani nevzpomínal, co spolu sdíleli. Lyra na vteřinu zaváhala. Pak sklonila hlavu.

„Přišla jsem za tebou… můj pane," řekla a lehce se mu uklonila. Přece jen to byl Lucifer a ona jen Nebešťanka. Lucifer pomalu schoval sáček do prvního šuplíku. Její oči ten pohyb zachytily, ale pak se mu jen podívala do obličeje.

„No a co potřebuješ?" zeptal se klidně.

„Tebe," odpověděla tiše, ale bez váhání. Lucifer se zasmál. Bylo to spíš posměšné než pobavené.

„Mě? A na co?" škádlil jí. Udělala k němu několik kroků. Jemně vzala jeho ruku a přitiskla si jí na hruď. Tam, kde jí srdce bušilo jako splašené.

Lucifer se na ní díval. Jeho pohled potemněl. Ruka zůstala tam, kam mu jí položila. Dlaň se ani nehnula. Jako by si chtěl být jistý, že tohle je jeho práce.

Na chvíli mezi nimi bylo jen to ticho. A pak se zvedl. A přistoupil k ní blíž. Lyra se ani nepohnula. Jen čekala. Dech měla těžší, jak mu byla blízko. Tak blízko, že mohla cítit vůni jeho kůže. Směs kouře, whisky, hříchu a zlata.

Natáhl ruku a přejel jí prstem po klíční kosti. Až ke krku. Prohlížel si jí, jako by zvažoval, kolik je ochotná obětovat. „Hraješ si s ohněm, Lyro," zavrčel u jejího ucha. Hlas měl hlubší. Takový varovně vzrušující.

„Možná," zašeptala. „Ale já se ho nebojím," dodala. Lucifer se pousmál a pak jí položil ruce na boky a přitáhl si jí blíž. Jejich těla se téměř dotkla. Cítila jeho dech na svém krku. Jeho ruce pomalu klouzaly po látce jejích šatů. Očima jí sjížděl rty, jako by zvažoval, jestli je políbí.

„Ne?" zeptal se tiše. Lyra zavrtěla hlavou, ale v očích se jí na vteřinu mihla nejistota. On si jí všiml. A usmál se. Jako někdo, kdo už ví, že vyhrál. „Opravdu?" zašeptal. Jemně jí přejel prstem po rtech. Lyra přikývla.

„Chtěla jsem tě vidět," hlesla.

„Vidíš mě. Co dál?" zeptal se.

„Chci tě… zase cítit," přiznala. Jeho prsty sjely po její tváři, krku, klíční kosti, bocích a dál. Až tam, kde se její tělo začínalo třást touhou.

„Ty víš, co se o mě říká, viď?" zašeptal. Jeho rty se skoro dotýkaly jejího ucha.

„Že jsi Ďábel," vydechla. On se pousmál a přikývl.

„Že když se tě dotknu, už žádnej jinej nebude stačit," zašeptal jí do ucha, až jí přes něj přejel svými rty. Ona zavřela oči.

„Možná proto tu jsem," odpověděla. On se zase usmál. Nebyl to něžný úsměv. Byl to úsměv predátora.

„Tak mě přesvědč, že si zasloužíš víc než jen jednu vzpomínku na mě při maskovaný hře," řekl.

„Můžu ti dát něco, co nikdo jiný nedokáže. Mám duši," připomněla. On se pousmál a přikývl.

„Ale budeš se mnou o ní smlouvat, tak jak se to správně dělá s Ďáblem, viď?" šeptal vzrušeně. Ona přikývla. „V tom případě… duše je zatím tvoje, ale já jí dostanu. A co se týče toho zbytku… jsi moje, víš to?" zeptal se. Ona jen vzrušeně oddychovala, když jí prstem přejížděl mezi prsy ve výstřihu.

„Ne. Nevíš to. Ale poznáš to," dodal. Lyra mu pevně chytila ruku, která se právě pohybovala po jejím výstřihu, a stáhla jí dolů. Oči do něj zapíchla bez zaváhání.

„Nechci být tvoje vzpomínka. A už vůbec ne trofej. Chci být tvoje slabost, Lucifere," objasnila. Jeho oči se zaleskly.

„Slabost?" zopakoval pomalu. „Já nemám ženský slabosti. Už ne," opáčil a o krok od ní ustoupil.

„Dobře. Jak myslíš. Můžu svou duši a svoje tělo nabídnout nějakýmu jinýmu démonovi. A vsadím se, že mi tu matnou vzpomínku na tebe vyžene z hlavy. Stejně jsem byla moc opilá na to, abych si pamatovala, jak moc jsi byl dobrej," prohlásila sebevědomě a chtěla už jít.

Lucifer se na ní jen mlčky díval, jak se od něj vzdaluje a přemýšlel. Zahnala ho do kouta mrcha, ale on věděl, že tahle mrcha je jediná svýho druhu a má svatou duši.

Dotkl se jejího ramene, a i když bylo jeho gesto lehké, cítila v něm sílu, která jí svírala víc než jakákoli pouta. „Chci být ta, kdo tě zlomí. Ale taky ta, kdo tě znovu poskládá," zašeptala, aniž by se na něj podívala.

„Dobře. Otázka ale zní… zasloužíš si to?" zeptal se. Ona se na něj otočila a podívala se mu do očí. Pak se usmála.

„Já? Já určitě. A ty? Zasloužíš si mě ty?" pokračovala. Lucifer se jí díval do očí zcela omámeně a pak si jí k sobě přitáhl, chytl jí něžně ale přitom silně pod krkem a vášnivě jí políbil. Lyra mu vzdychla do úst a v zápalu vášně mu rozervala košili, aby odhalila jeho zjizvený hrudník.

Lehce jí to zaskočilo, ale pak dělala, že si toho nevšimla. Pochopila kvůli čemu tam tu jizvu má a nezajímalo jí to. Věděla, že ať si říká co chce, jeho srdce si dokáže urvat tak jako tak. Protože… pořád je to jen muž a touží po lásce jako každý jiný.

A když se té jizvy dotkla špičkou prstu, Lucifer jí jen chytl za boky, prudce otočil čelem ke stolu a narazil jí na něj, až se musela chytnout okraje oběma rukama.

Jeho ruce sevřely její boky. Potom jí vyhrnul šaty, až tím odhalil její červená krajková tanga. „Jsi drzá, Lyro," informoval jí. „A já drzost trestám," dodal a nalepil se na ní tak těsně, že jí úplně přirazil na tu desku.

Lyra jen hlasitě vzdychla a koutkem oka si všimla jeho nedopité whisky. „Jak?" zeptala se.

„Tvrdě," odpověděl.

„To je dobře. Tak mě potrestej. Chci, aby sis mě vzal. Tady a teď," zašeptala a sevřela okraj stolu. Ten druhý naproti. Pak uslyšela jen zacinkání pásku a cítila, jak z ní stáhnul nedočkavě kalhotky dolů, až jí zaškrábaly krajky po stehně.

A pak konečně si jí k sobě přitáhl a jen zlehka se do ní ponořil. „Bože…" vydechla prudce.

„Ten tu není. Jen já," zašeptal suverénně. A začal si jí brát. Pomalu. Hluboko. Syrově, ale s jistou vášní a citlivostí.

„Ty…“ zašeptala, ale nedořekla.

„Já,“ odpověděl jí tiše do ucha, až jí ho lehce přikousnul. Potom se lehce odtáhl. Jeho ruka jí sjela dolů, přes bok až ke stehnu, které jí stiskl, jako by si jí chtěl značkovat. Ale už dál nepokračoval, byl od ní daleko. A ona se ho zoufale snažila zase dostat zpátky.

„Řekni to ještě jednou,“ vyzval jí.

„Chci tě. Chci, abys mě měl,“ vydechla.

„Máš štěstí, že to chci taky,“ opáčil vítězně a pokračoval. Tentokrát trochu rychleji. Jí se už z toho jak dýchala rychle motala hlava, ale nechtěla, aby přestával.

„Lucifere…“ volala ho roztouženě.

„Pšššt,“ syknul.

„Dělej si se mnou, co chceš,“ řekla naprosto odevzdaně.

„Já už dělám.“ Jeho dlaně držely její boky. A ona už nevěděla, kde končí ona a začíná on. Věděla jen to, že měl pravdu – nikdo jiný už jí stačit nebude.

Byl pomalu čas oběda a Waydan se Satanem šli společně do jídelny. Celou dobu mučili duše o sto šest, takže teď měli zaslouženou přestávku. Satan mu řekl o tom, jak lituje toho, jak se choval a že kvůli tomu ztratil Lexi. A Waydan se rozmluvil o tom, jak ho bratr mučí. Taky oba nesnášeli Astarotha. Waydan ze žárlivosti a Satan trochu víc.

No a tihle dva spolu… jak dva sexy modelové na molu. Hned po Luciferovi dva Nejvyšší démoni. Démonky se z toho mohly pominout. Taky se Ďasovi klaněly a Satan si to užíval skoro jako by se klaněly jemu.

A když se musel klanět i Astaroth, Lexi, Beelzebub a všichni, zase mu to šimralo ego ne že ne. „Támhle ta se na tebe dívala trochu zaláskovaně,“ komentoval Waydan. Satan se překvapeně otočil.

„Ta? Jsi si jistej? Nekoukala spíš na tebe?“ zmínil, ale zavrtěl hlavou.

„Na tebe. Měl bys jí někam pozvat, hm?“ navrhnul. Satan se pousmál a ještě se za ní jednou ohlídnul A když mu zamávala, malinko mu zrudly tváře.

„Zvážím to,“ odpověděl. V Jídelně si posedali k mému stolu. Všichni ostatní pekelní princové z toho byli v šoku. Ne, že Satan sedí u jinýho stolu, ale že se spolu kamarádí. S Ďasem.

A během pár minut následovala další vlna divnosti. Do sálu vešel Lucifer ruka v ruce s Lyrou. Všichni se postavili, když vešel, až to celým

sálem zavrzalo židlemi. A že jich bylo. Sál byl jídelním místem pro všechny Vyšší démony. Démony I., II. i III. tříd. Dřív to už takhle nebylo, ale leccos se změnilo. Před pár dny prohlašoval, že démoni zapomněli, že je bůh Podsvětí a že by si to měli připomenout.

„Tak co, kluci, už jste si to vyříkali?“ prohlásil Lucifer hned, jak si přisedl k nim. Vedle něj se posadila Lyra. Oba si se Satanem vyměnili pohled.

„Ona tady bude sedět taky?“ zeptal se Waydan překvapeně. Lyra se jen povýšeně pousmála.

„Vadí ti to snad?“ opáčil a rovnou začal krájet maso.

„Ne nijak extra. Jenom by mě zajímalo… jak jí mám říkat, třeba, mami?“ rýpnul si Waydan a Satan sotva zadržel výprsk smíchu. Lucifer se na bratra podíval a pousmál se.

„Bravo, bráško. Koukám, že už ses otrkal, když máš Ďasí kůži. Ale ona tě ta legranda zase brzo přejde, dneska tě čeká další hra a imunitu nemáš. Jsem hodně zvědavej, co mi obětuješ,“ řekl.

„Jsem úplně v klidu, protože dneska vyhraju jedno přání a ty víš, co si budu přát,“ připomněl. Lucifer na něj hodil takový pohled, ale nehodlal ustoupit, tak pokračoval.

„Možná, že jí můžeš říkat, mami. Budu si jí totiž brzy brát. Když si vezmeš Rinku, což pochybuju, že dokážeš. Jinak to pro tebe bude tvoje královna,“ oznámil. Waydan vytřeštil oči a Satan se zakuckal. A taky to překvapilo Lyru.

„To je vtip?“ zeptal se.

„Vypadá to, že žertuju?“ odpověděl mu otázkou a políbil Lyře ručku, kde zatím tedy žádný prstýnek nebyl. Možná, že to udělal hlavně proto, aby měl navrch.

V tom jsem akorát do sálu vstoupila já. A když jsem viděla otce s Lyrou, s Waydanem a Satanem u stolu, málem to se mnou fláklo. *Tomu se teda říká kombinace.*

„Ahoj,“ zakuňkala jsem a přisedla si vedle Waydana. On mě hned na to políbil jako by tím něco chtěl dokázat. Dost se ke mně měl. Lucifer jen dělal, že to nevidí. Naopak pokračoval s Lyrou.

„O co jde?“ zeptala jsem se po chvilce toho dusivého ticha. Otec ke mně zvedl oči. Waydan taky.

„Budeš mít novou maminku, no tak, bráško, pochlub se,“ řekl Waydan. Otočila jsem se na otce.

„Děláš si srandu?“ sykla jsem na něj. On jen protočil panenkami.

„A dost. Jak to se mnou sakra mluvíte?“ vyštěkl. *Má pravdu, to poslední, co potřebujeme je, aby byl Lucifer zase pan bůh Podsvětí, co nám bude vyhrožovat.*

„Peklo potřebuje krále a královnu. A protože tady Waydan má před sebou ještě spoustu práce, tak ničemu neuškodí, když se ožením. Lilith mě opustila a je čas jít dál,“ objasnil.

„S ní?“ prskala jsem pro změnu já. Nasupeně se na mě podíval.

„Ano, s ní. Řekni mi výhrady, a já ti řeknu svoje k tvýmu výběru,“ rýpal do mě. Podívala jsem se na Waydana a raději jsem zmlkla. Satan ani nepípnul a Lyra taky ne. Sice se jí Lucifer zastával a měli spolu pěknou chvilku, ale ještě neměla vyhráno. Hlavně jí došlo, že tohle všechno udělal jen z hecu, aby měl bratrovi co říct na jeho argumenty.

U vedlejšího stolu, kde jedí vždy pekelní princové se zase šuškalo. Beelzebub s Asmodeem a Astarothem řešili tu záležitost s Lyrou. Nikomu se nelíbilo, že by měla být jejich nová královna. Vždyť je to anděl. Pravda stejně jako Lucifer byl anděl a stejně jako Waydan byl bůh a anděl a teď je z něj dokonce Ďas, ale tohle jim vadilo nějak víc.

Po jídle jsme se s Waydanem sešli na chodbě na schodišti. Měl sice volnější režim, ale bylo to na jeho vlastní riziko. Čím častěji se mnou, tím obtížnější na vysvětlení, že spolu nic nemáme. Ale musel se mnou konečně mluvit v relativním soukromí.

Opřel se zády o zábradlí. Já si sedla na schod kousek nad něj a koukala se mu do očí. Chvíli jen mlčel a přemýšlel, jak to říct. Potom se na mě taky konečně podíval. Jeho oči byly tentokrát skoro bílé.

„Každá akce má svojí reakci. To víš… no a moje budoucí akce je větší akce a ta bude mít určitě i bouřlivější reakci. A nemůžu mu to mít za zlý, udělal bych to taky. Být on. A možná i sám za sebe. Jsme bratři a tohle špičkování je u nás normální. A poženeme to do extrémů, protože jeden od druhýho chceme až moc,“ začal, ale zírala jsem na něj nechápavě.

„Co tím myslíš?“ zeptala jsem se.

„Že se s ním usmířím. Chci se s ním zase kamarádit jako chvíli před tím, než jsem se vrátil sem. Byl na mě drsnej, ale měl jsem klid. A sice ten klid teď mít nebudu, ale budu mít jeho. Ztratím na chvíli tebe, ale jen pro to, abych tě mohl zase získat zpátky,“ pokračoval. Každou chvílí jsem byla zmatenější a zmatenější.

Povzdychl si, že tomu nerozumím a přisedl si ke mně na schod. Pak mě chytl za ruku a políbil jí. „Miluju tě. A tohle, co teď udělám je pro tebe i pro mě. Pro nás. Jiná cesta není," dodal.

„O čem to mluvíš?" sykla jsem na něj.

„Ustoupím," řekl.

„Co? Jak jako? Že to se mnou vzdáš?" pokračovala jsem v tom tahání to z něj ven. Lezlo to z něj jak z chlupatý deky. Šokem pro mě bylo, když přikývl.

„Jen tak pomyslně. Ne, že bych to vzdal úplně, udělám to čistě proto, že moudřejší ustoupí. Stejně už nemám co ztratit. Jediný co mě děsí je, co po mě bude pak chtít a na co to vlastně potřebuje, ale moc to chce. Tak moc jako já tebe," dodal.

„Ty mi nic neřekneš, že jo?" vyjela jsem na něj, ale místo odpovědi mi jen pohladil vlasy.

„Bude to tak lepší. Hlavně to, mít ho za přítele spíš než za nepřítele. Dám mu co chce a on to dá mě. A já udělám ten první krok, jinak se toho nedočkáme nikdy, miláčku," vysvětlil.

„A co to je? Co od tebe chce?" páčila jsem z něj, ale odpovědí mi byl jen dlouhý provinilý typ pohledu. „Ne! To ti nedovolím," prskla jsem na něj.

On se zvedl ze schodu se slovy: „Já se tě na svolení ale neptám." Trochu mě překvapilo, jak se mnou mluvil.

„A čeho tím jako dosáhneš? Myslíš si, že ti pak dá jen tak co chceš? Je to smlouva s Ďáblem. Podrazí tě. Je jako džin z flašky, nedá se na něj spolehnout, když jde o tohle," zmínila jsem. On se jen pousmál.

„To já jsem taky. Už si to ke mně nedovolí. Navíc, zlato, on chce, abych si tě vzal. Jen si myslí, že mu budu kvůli tomu sloužit donekonečna," dodal a pak odešel.

Dveře z temného železa se s rachotem rozletěly. V trůnním sále, kde bylo už všechno připravené na večeři a večírek, se rozprostřel hustý dým, jako by peklo samo vydechlo.

Dovnitř vešel Lucifer tak teatrálně jako by mu k tomu hrála nějaká badass hudba. Měl na sobě dobře padnoucí oblek jako vždy. Tentokrát si vzal svůj nejdražší.

Vedle něj šla Lyra. Spoře oděná, ale stále toho měla dost. Rudé, krajkové negližé. Pro ní byl dres code jiný. Měla mít jen něco červeného a sexy.

U dveří už čekali všichni a klaněli se před ním, když si to mířil ke svému trůnu. Pak se rozhlídl kolem. Ani Satan s Waydanem tam ještě nebyli.

Posadil se na trůn vedle mě, vzal si na klín Lyru jako Santa dítě a podíval se na hodinky, jako by měl chuť je pokárat, když se zpozdí byť jen o minutu. Ale bylo za pět sedm – ještě čas.

To já se zasekla nad tím, jak s ní koketuje a dělalo se mi z toho blbě. A zvlášť, když to byla holka Astarotha. Muže, kterého jsem milovala a pořád tak nějak divně miluju.

Vzadu stáli Nižší démoni jen v červeném spodním prádle, jak bylo určeno v pravidlech hry. Vyšší démoni měli společenský oděv s červenými doplňky.

V tom se opět rozrazily dveře a dovnitř vešel Waydan se Satanem. Všichni před Waydanem padali na kolena. A já i Lucifer jsme jen civěli, jak moc jim to sluší. Stejně tak i Lexi s Thellnessou a ostatní démoni.

Waydan měl na sobě bílou košili s červenou ledabyle uvázanou kravatou, košile lehce pomačkaná, rukávy vyhrnuté k předloktím, jako by se s nikým nehodlal mazat. Na krku krystal hříchu, který lehce vykukoval zpod límce. Na nohách tmavě červené Conversky – kontrast, co z něj dělal rebela i v nejformálnější chvíli.

Vlasy rozcuchané, ale ne že by se nečesal. Jen jako by si je jen zlehka projel rukou po tom, co vyhrál bitvu. Rohy měl pořád perfektní, skoro jako by snad ještě povyrostly a v očích měl modrý plamen. Tohle nebyl anděl. To byl bůh Podsvětí.

Satan šel vedle něj v sytě vínové košili rozepnuté až ke hrudi, kde se leskl zlatý kříž – obrácený, samozřejmě. Kalhoty na míru, lesklé polobotky. Vlasy jako princ Krasoň. Ale rohy jako pořádný démon. A ocas mu stejně jako Waydanův klouzal po podlaze.

Satan se Luciferovi poklonil, když dorazili před něj a postavil se k Vyšším démonům. Waydan se bratrovi neklaněl a ani nemusel. Zato, Lucifer by se měl poklonit Ďasovi, nicméně to neudělal. Jen Lyra se mu aby se neřeklo poklonila. Tedy, sklonila hlavu.

A tak se Waydan poklonil mě a políbil mi ruku a pak se postavil vedle mého trůnu. Trochu jsem se začervenala. Taky jsem se neklaněla, protože by se na mě zlobil.

Lucifer to jeho rýpání překousnul a stoupnul si, aby mohl mluvit. Sál se rozšuškal a on chtěl klid. Zvedl ruku a ticho se do sálu vplížilo jako jed.

Všichni ztichli, i ti nejdrzejší démoni teď drželi jazyk za zuby. Luciho oči přelétly místnost s výrazem, který mrazil i pálil zároveň.

„Dnes večer," pronesl hlubokým, sametově temným hlasem. „Dnes se nehraje jen pro zábavu a přání. Hraje se o důstojnost, respekt, o krev a slávu," prohlásil. Zastavil se pohledem na Satanovi. Pak na Waydanovi.

„Každý z vás dnes obětuje dar. Něco, co má váhu. Něco, co pálí, když se toho vzdáte. Žádný cetky ani triky. A kdo zklame..." Jeho pohled sklouzl k jednomu Nižšímu démonovi, který se začal potit. „Pozná, jak chutná ponížení," dodal.

„Tahle hra není o výhře. Je o tom, co jste ochotni ztratit pro vaše nejtajnější tužby, a proto taky vyhraje ta nejvyšší oběť," řekl. Waydan se pousmál. Jeho ruka se dotkla krystalu u krku. Satan si pohrával s obráceným křížem.

Pak Lucifer zvedl ruku dlaní vzhůru. „Začněme konečně oběťmi. Postupně. Po jednom. Kdo daruje málo, bude ponížen. Kdo dá nejlepší oběť, splním mu jedno přání. A zbytek se prostě bude bavit," objasnil a posadil se zpátky na trůn. *Hm, zní to zase psychopaticky.*

Já si s Waydanem vyměnila pohled. Ale rychle náš oční kontakt utnul. Nebál se. Ani malinko. On byl prostě drsňák. „Tak," řekl Lucifer na trůně a promnul si spokojeně ruce. Potom udělal na Nižšího démona posunek, aby přišel blíž. Ten se chudák úplně orosil.

Démon přišel s třesoucíma nohama až doprostřed sálu. Měl rudý obojek a červený slipy. Poklekl a sklonil hlavu. „Obětuju právo znovu spatřit svou bývalou lásku Faleru," zašeptal démon.

Lucifer chvíli mlčel a pak bez zájmu odpověděl. „Slabý," řekl a otráveně vydechl. „Dojemný, ale slabý. Vstaň a odplaz se támhle. Budeš socha celý večer. Když tě uvidím se hýbat, dostaneš pět ran holí," prsknul a rozehnal ho jako ohavný hmyz.

Sál se zase rozšuškal. Myslím, že spousta démonů teď přehodnotilo své obětiny. „Ticho!!" zařval, až v sále bylo slyšet i dýchání. „Jsi tak krutý," šeptala mu vzrušeně do ucha Lyra.

„Neměla by Lyra taky něco obětovat, nebo má zase imunitu?" rýpla jsem si. Lucifer se na ní tak podíval a usmál se.

„To je pravda, mohla by. Ať to stojí za to, zlato, nechci tu tvojí prdelku vystavovat všem," prohlásil a zasmál se. Já taky potlačila úsměv a všimla jsem si, že Astaroth s Lexi se taky pokoutně usmáli.

Lyra mu slezla z klína a s grácií se mu poklonila až k zemi, že nějaký démon z první řady ostřil na její červená tanga. Dokonce i Satan měl hlavu nakřivo jako pes. *Ach jo, chlapi jsou tak pitomí.*

„Obětuju ti část mojí duše, abys jí mohl ochutnat, má lásko," prohlásila. Já protočila panenkami a stejně tak Waydan. Lucifer se usmál.

„Hm, to je hezký dárek. Přijímám. A můžeš se zase posadit ke mně na klín," zašeptal a přikousl si nadrženě ret, když jí civěl na nohy. Nemohla jsem to odvidět, on prostě vyzařoval silnou sexuální jiskru. Byl nevybitý a mě se z toho dělalo divně od žaludku.

Jo, můj táta je sexy a zatraceně dobře to věděl. Ale teď vážně, co to s ním sakra je? Tohle přede mnou nikdy nedělal. Jako by se zbláznil. Bere mě vůbec ještě jako dceru?

„Tak další! To tady budeme do rána, ať to svištíí!" popohánět démony a čekal na další obětiny. Já se bála, až přijde na řadu někdo, koho znám. Tahle hra se mi líbí ještě míň než ta předtím.

K dalšímu obětování přistoupil démon jak hora, taky jen v trenkách. Byl holohlavý a měl ostré rysy. Vypadal docela děsivě, kdybych byla chlap a provokovala ho. Nebo duše k mučení.

Měl na zádech vytetovaného hada, který požíral vlastní ocas a v ruce zlatou dýku. „Jmenuju se Kharon," řekl hned, jak se postavil po hluboké úkloně. „Jsem zpěvák. A obětuju svůj hlas," řekl a tou dýkou se bodnul do hlasivek.

Zatajil se mi dech, když jsem to viděla. Kapky rudé krve mu stékaly po hrudi a břiše. Lucifer se jen usmál a poslal ho na druhou stranu k těm, co se mají bavit. „Konečně pořádná oběť. Bolestivá… Dost pitomá, ale výrazná," zmínil a vyzval dalšího démona, co se bál vlastního stínu.

„Kharon si dnešní zábavu opravdu užije s dírou v krku," komentovala jsem rozhořčeně.

„Šššš!" syknul na mě otec. „Samozřejmě, že jo. Věnuju mu kouzlo na uzdravení," odpověděl a máchnul rukou směrem k němu. Krev mu přestala prýštit z rány a díra po noži se zacelila. On se jen poklonil, aby dal najevo, že děkuje.

„Tak a copak ty?" zeptal se Lucifer nedočkavě démona, který se klaněl až moc dlouho.

„Jsem Belpar. Obětuju lidskou duši svojí zesnulé ženy. Měl jsem jí schovanou na památku. Je to můj nejcennější poklad," oznámil mu a podal mu lahvičku se zvláštní tekutinou.

Lucifer si jí prohlížel a usmál se. „Hm, taky pořádná oběť. Tak běž ke Kharonovi," odpověděl a lahvičku s duší si položil vedle trůnu na podlahu.

Chodil jeden démon za druhým, dokud jsem z toho nebyla psychicky úplně vyčerpaná. Tolik zbytečný bolesti a ztrát a on si toho ani nevážil. S klidem posílal démony k ponížení a trestání, protože neměli víc co dát. Navíc, k čemu mu to jako bude?

Akorát dorazila Trish. Satan se trochu bál, bylo mu to vidět na očích. Ale ne tolik jako Beelzebub. Lucifer na ní koukal jako na nahou modelku. Byla krásná a on jí měl vždycky rád.

„Tak co ty, pekelná princezno?" zeptal se. Ona si klekla na kolena a dýkou si přeřízla vlasy u krku. Všichni jsme vytřeštili oči. *Takový krásný vlasy…*

„Obětuju svoje vlasy pro kouzelný bič, který ti potom daruju. Kohokoli s ním švihneš, bude tvůj. Dočasně, ale i tak se hodí. Moje vlasy rostly několik dekád, Veličenstvo," zmínila.

„Děkuju, to je opravdu krásný dárek i oběť, Trish," řekl a poslal jí na čestné místo. Beelzebub si povzdychl a pak šel on, aby to měl co nejdřív z krku. Poklonil se mu a pak podíval do očí.

„Bube, kamaráde, tak co ty obětuješ?" zeptal se.

„Svůj kouzelný metabolizmus. Do teď jsem vždycky mohl jíst jak jsem chtěl a nepřibral ani gram, teď se zcela určitě změní i moje postava. Po těch letech," zmínil a Lucifer se pousmál.

„To je celkem oběť, ale neboj se, pár kil navíc ti bude určitě slušet, hubeňoure," prohlásil a poslal ho vedle Trish.

Potom přišel Astaroth. Zatajil se mi dech už rovnou. A dokonce to vzrušilo i tátu. Ďábelsky se pousmál a nezapomněl zkontrolovat, jak se tvářím. „Tak co ty, Rothe?" zeptal se.

Astaroth se podíval na mě a pak na Waydana, než se vrátil očima k Luciferovi. „Já obětuju všechny vzpomínky na lásku a přátelství k Rince," prohlásil a já myslela, že omdlím. Do očí mi vyhrkly slzy. *Do něčeho tak strašnýho ho nikdo sakra nenutil. A co on udělá? Tohle?!*

„No to je velká oběť, Rothe. Jsi si jistý? Podívej na ní," řekl a ukázal na mě. On se podíval, jak kvůli němu brečím a pak ode mě odvrátil pohled.

„Nic cennějšího nemám," řekl, ale byla to lež. Nechtěl jenom obětovat Lexi, což chápu, ale že si vybral obětovat mě? To mu nikdy neodpustím. Nebo, že by nelhal a teď urazil Lexi? I když ta je šťastná ať je to jak chce, už na mě nebude muset žárlit.

„Když je to tak, tak teda běž k Trish a Bubovi," opáčil otec, dotknul se prstem jeho čela a pohltil tím všechny jeho vzpomínky na naše přátelství. Sice to mohl vrátit dalším kouzlem, ale nikdy to neudělá. A i kdyby, nemám zájem. Po tomhle u mě skončil.

Waydan se na mě podíval a položil mi lehce dlaň na rameno, aby mě utěšil. *To jsem mu teda musela zlomit srdce, když se nebál takhle ho zlomit mě.*

„Pojď, dítě moje, ať to máš za sebou," řekl mile a podal mi ruku, ale odmítla jsem jí a zvedla se sama. Byla jsem na něj nehorázně nasupená.

„Já obětuju prstýnek, který jsem dostala od Waydana, když jsme se neoficiálně vzali v Ráji. Znamená pro mě hodně. Opravdu moc," řekla jsem a podala jsem otci prstýnek. On se na něj podíval a pak na Waydana. Ten mlčel, ale netvářil se moc vesele. *Ale co, je to jen prstýnek a náš slib pořád platí.*

„Hm, už jsem na něj skoro zapomněl. Dostali jsme oba úplně stejný k Vánocům," zmínil. „No dobře. Normálně mi to nepřijde jako velká oběť, ale vzhledem k tomu, že vím, jak moc ti na předmětech dokáže záležet, tak ti to uznám," odpověděl a navlíknul si ho na prst. Plácla jsem sebou zase na trůn a zoufale si povzdychla.

„Satane?" vyzval ho. Ten přistoupil a klekl si před něj. „Měl jsem tě za nejlepšího přítele. Pořád tě mám rád, i když jsme se trochu nepohodli. Nerad bych tě viděl jako nicku v trenkách. Tak dej pořádnou oběť," zmínil a zasmál se.

„Já obětuju svůj druhý nejvyšší titul démona I. a půl třídy. A ty víš, jak moc to pro mě znamená," řekl. Lucifer se usmál. Tohle od Satana nečekal.

„Hm, to opravdu vím. Znamená to pro tebe moc, být vysoce postavený. Ale Waydan tě předběhnul, spřátelili jste se… určitě je to pro tebe pořád tak důležitý?" provokoval ho.

„Je. Ale abys mi věřil, můžu k tomu přidat i mojí nejdražší vzpomínku," prohlásil. Lucifer se pousmál.

„Neblbni, toho se jen tak nezbavíš. Ty jsi byl vždycky vyčůranej jak mraky. Navíc tenhle Satan je mnohem lepší. A je takovej jen kvůli bolesti, kterou si vytrpěl. Nedovolím ti na ní zapomenout. Zkus další nabídku," pokračoval.

„Dobře. Pak ti dám něco, co jsem nikdy nikomu nedal. Ani sobě ne," řekl. Lucifer naklonil hlavu.

„Hm?"

„Dám ti přiznání. Pravdu. Holou, bez pozlátka," řekl tiše. „Já jí pořád miluju. A nenávidím se za to. Každej den, každej zatracenej den." Lucifer se přestal usmívat.

„Zkoušel jsem se jí vzdát, utopit vzpomínky, dělat, co je správný. Ale pravda je, že bez ní nejsem nic. Nejsem vládce, nejsem ani démon. Jsem troska, co si hraje na velkýho Satana, protože nechce, aby někdo viděl, jak je rozbitej," dodal.

V sále zavládlo ticho. Satan se odvážil otočit na Lexi i na ostatní, kteří s ním kupodivu měli soucit. Luciferův výraz ztvrdl, ale oči mu změkly. „Tohle je konečně upřímný. Ale není to oběť," zmínil.

„Je to oběť, vždyť si solidně zadupal ego. Nech ho už být!" syknul na Lucifera Waydan. On se pousmál a nakonec mu na to kývnul. Už se nemohl dočkat, až bude dusit Waydana, ale to se spletl. Ten by se nenechal.

„Tak pojď, bráško," vyzval ho nakonec a mě se otočil žaludek. Waydan předstoupil jako nějaký voják. Lucifer se na něj usmál a dost netrpělivě čekal, co obětuje on.

„Obětuju svojí svatou duši," prohlásil. Luciferovi ztuhnul úsměv. Čekal, že mu dá svůj *Divinitas* a už tak by vyhrál, ale tohle? To nečekal. „Můžeš si s ní dělat co chceš. Třeba si jí i vystavit. Je mi to jedno. Beztak už chci být pořádnej démon," dodal.

„Pravda, Ďas se svatou duší… to není to pravý vořechový, ale vážně, Waydane?" ujistil se. Zněl trochu divně, jako by chtěl, aby si to rozmyslel.

Waydan se pousmál. „Copak, bojíš se mi dát cenu pro vítěze?" rýpnul si. Lucifer na něj jen mlčky koukal. Byl to takový pohled, který znamenal prohru a zároveň výhru. Nevěděl, jestli se má víc radovat, nebo brečet.

„Dobře. Vyhrál jsi. A promluvíme si o tom později v soukromí. Zatím si užívej hru," dodal. Já ztratila slova. Waydan šel ke skupince, kteří uspěli a cestou si strčil ruce do kapes a ani se na mě nepodíval.

O krok blíž, o dva zpět

Krvavá večeře. Znělo by to moc dobře, nebýt v tom tolik obětí a zoufalství. Nebýt to nějaká zvrácená hra. Všechno na tomhle večeru se mi nelíbilo. Všechno mě na tom děsilo.

To, co bude se mnou a Waydanem. To, jak se budu cítit, až se potkám s Lexi nebo s Astarothem. To, jak se budu dívat s lítostí na Satana, nebo na toho, jak obětoval svůj hlas. To, že bude Lyra královna a že můj otec se zcvoknul.

Seděla jsem u čela dlouhého stolu. Vedle mě seděl otec u něj Lyra a Waydan. Vedle Waydana z boku Satan, Trish, Beelzebub a Astaroth. Kolem byli i další démoni, co dostali čestné místo u stolu.

Uprostřed stolu byla krvavá fontána z krve všech těch, co neuspěli. Byla jen na ozdobu, myslím, že tenhle mix by nikomu nechutnal. I tak to ale bylo barbarský.

Vedle mě byl démon velký jak hora jen v červených trenkách a dělal sochu. Naproti u Waydana byl další jako socha, byl ale vychrtlý. No a u Satana byl jeden jako podnožka. Lucifer měl ovívače, maséra krku a někoho, kdo mu neustále plnil kalich vlastní krví.

Démonky kolem tančily a já sem tam zírala na Astarotha. Bylo mi do pláče, ale plakat nebylo na místě. *On si mě vůbec nepamatuje… nepamatuje si nás. Jak mi něco takovýho mohl udělat?*

Potom se na mě přehouply Waydanovy oči. Díval se na mě s lítostí, ale po chvíli odvrátil pohled a snažil se se bavit. Tenhle druh zábavy nebyl jeho styl, ale zdá se, že na otce to fungovalo. Pořád se smál, plácal ho po zádech a připíjel si s ním. *Takže o tohle mu šlo?*

Připadala jsem si trochu jako v ZOO, ale s rozdílem, že tohle není pro dětské oči a mnohdy ani pro oči dospělých… můj pohled ulpěl na Astarothovi, který se naklonil k nějaké sloužící démonce v červeném spodním prádle a drze ochutnal její krev přímo z krku.

Vypadalo to hříšně, ale žádný sex dnes nebyl povolený. Tohle mělo být obžerství v přeneseném smyslu – přejídání se hříchem, krví, mocí a zoufalstvím, kde je všechno přehnané, brutální a bez sebeovládání. A to se

Luciferovi líbilo. Mít démony takhle pod kontrolou, něco jim dát a pak si to vzít zpátky i s úrokem. Nebo si to vzít a pak jim dát odměnu.

„Taky ochutnej krev, bratře," pobídl ho Lucifer. Já vytřeštila oči. Otec se na mě podíval a usmál se. „Z poháru, samozřejmě," dodal a podal mu kalich napuštěný krví. Oddychla jsem si a Waydan taky.

Satanova pozornost zase byla někde jinde než u stolu. Pořád pokukoval po té Nižší démonce, která prý podle Waydana na něj házela očka. Byla hezká, drobná, žádná top modelka, ale měla silné kouzlo. Skoro jako by ona byla ta pravá pro někoho jakým je tenhle nový Satan.

Seděla na kraji stolu vedle dvou ohromných démonů a milé pohledy mu opětovala. Sem tam se na něj i usmála. Dnes večer uspěla, v což tak trochu Satan i tajně doufal.

Potom se to ještě rozjelo. Astaroth s tou démonkou si užívali hříšný tanec s krvavými polibky kousek od stolu. Beelzebub s Trish se přidali. Lyra tahala na parket Lucifera a Waydan mě vyzval taky. Sice se mi nechtělo, ale jeho ruku jsem přijala a nechala se vytáhnout na parket. Přece jenom lepší tancovat s ním, než muset tančit s někým jiným.

Šokem pro mě bylo, když mě přímo přede všema a před očima mého otce kousnul do krku. Polila mě husí kůže a vytřeštila jsem oči. Chvíli jsem ho nechala, aby mě popíjel a pak se na mě usmál.

„Přesně tohle chtěl tvůj táta, ne? Tak to taky dostane. Nesmí mu to vadit, je to v pravidlech. Tak si to pojď užít, moje snoubenko," zašeptal mi do ucha a zase se mi pod něj zakousnul.

Lucifer si všiml toho, co Waydan dělá a ani trochu se mu jeho drzost nelíbila. Ale na tohle nemohl nic říct. Jsme hráči a hrajeme jeho pitomou hru!

Lucifer si to mířil s Waydanem k sobě do kanclu. Schválně se na to oba drželi střízliví. Jak pak by ne, když tohle je smlouva s Ďáblem, na kterou oba tak dlouho čekali. Byla by neskutečná hloupost se o to připravit například alkoholem. I když ta hra byla celá o opíjení se vším možným.

Lucifer za nimi zavřel dveře a spokojeně se uchechtl. Promnul si ruce a pak se posadil za stůl. Waydan z toho neměl tak dobrý pocit jako Lucifer. Právě proto. Měl obavy, že mu naletěl. A možná i jo, ale Lucifer si taky naběhnul. Já jsem byla dvousečná zbraň a oba se o mě dokázali poranit.

Lucifer se na Waydana podíval. „Trváš na tom?“ zeptal se. Waydan přikývl. „Hm, nebude to hezký, bráško. Ani pro jednoho z nás tří,“ dodal. Waydan na něj překvapeně civěl.

„Cože? Jak jako ani pro jednoho z nás tří?“ Divil se jeho odpovědi. Lucifer se uchechtl.

„Tvoje svatá duše, Waydane… boží duše… když jsem říkal, že chci pro svojí dceru to nejlepší, mluvil jsem právě o tvojí duši. A taková duše pro démonku? Totální terno,“ řekl. Waydan na něj zíral s otevřenou pusou.

„Ale… ale to nejde přece. Žádnej démon nemůže mít duši. Kdyby si jí ode mě vzala, pozřela by jí, nepřenesla by se na ní,“ spekuloval. Lucifer jen čekal s úsměvem, až mu to docvakne.

„Správně, bráško. Takhle to určitě nepůjde,“ zmínil suše. „Ale když to uděláš, dám ti poslední tři úkoly, aby ses za tu dobu nenudil a máš moje požehnání. Můžeš si to ještě rozmyslet, ale mojí dceru ti nikdy za ženu nedám, když to teď odmítneš,“ dodal.

Waydan měl pocit na omdlení. Jeho bratr ho zase převezl a tentokrát úplně maximálně. „Měls mi splnit přání za výhru, což je tvoje požehnání,“ připomněl. Lucifer přikývl.

„Jo, taky jo. Ale to spolu váže poslední tři úkoly. Jinak by ses k tomu ani nedostal,“ objasnil. „Tak co, jdeš do toho?“ vyzvídal. Waydan se zamyslel.

„Ujasněme si to, ty chceš Rinku seslat na Zem jako smrtelnici, aby mohla získat mojí duši? A za to mi dáš tři úkoly a když je splním, tak dostanu tvoje požehnání?“ zeptal se. Lucifer přikývl.

„Ano. Dostaneš na to i smlouvičku, neboj se, bratříčku,“ řekl a usmál se. Waydan nemohl uvěřit svým uším. Posadil se a vydechl. Pak projel prsty svými hustými vlasy a podíval se na bratra.

„To jí nemůžu udělat!“ řekl zoufale.

„Hm, pak máš smůlu. Rozhodni se za ní. Myslíš, že chce být tvoje tak moc jako to chceš ty?“ vyzvídal. Waydan se na něj podíval jako na cvoka. „A ne! Tohle jí nesmíš říct. Je to na tobě,“ dodal.

Waydan jenom tak v tichosti přemýšlel, zatímco Lucifer ho s úsměvem ve tváři pozoroval. „Přemýšlíš nad tím, ty nemravo? To se mi líbí. Jsi stejně zvrácenej jako já. Nejlepší zeťák. Můj Ďas! Nezklam mě,“ našeptával. Waydan se na něj tak zoufale podíval. Luc se usmál – ďábelsky.

„Nemůžu jí to udělat. Takhle jí zradit, musela by si projít… peklem. Být na Zemi je strašný, co jsem tak viděl. A náš otec by si na ní smlsnul. Měla by to strašně těžký,“ komentoval.

Lucifer přikývl. „Ano. Ale získala by andělskou duši. Tvojí duši. Měla by život. A pak by se vrátila k tobě a mohl by sis jí vzít," vysvětlil.

„Nenáviděla by mě za to, kdyby se potom dozvěděla, že jsem tohle za ní rozhodnul. Tohle nejde. Asi jsem prohrál, protože tohle jí neudělám!" dodal a zvedl se.

Lucifer ho nechal jít. A Waydan se pak u dveří zastavil a podíval se na bratra. „Mám nějaký čas na rozmyšlenou?" zeptal se.

„Máš. Pár hodin, pak musím oficiálně vyhlásit vítěze," odpověděl. Waydan přikývnul a šel ke dveřím. „Waydane!" vyštěkl. On se k němu otočil a podíval se mu do očí. „Nesmíš jí to říct. Vyzvídej od ní opatrně, ano? Když jí to dojde, moje nabídka končí," objasnil.

Pak už Waydan chytal za kliku. „Jo a ještě něco. Jestli do toho půjdeš, dovolím ti se s ní rozloučit jak budeš chtít. Jakkoli. Jinak ne!" dodal. Waydan nad ním jen zavrtěl hlavou a odešel.

Waydan se zjevil v sále s výrazem štěněte. Trochu mě to polekalo. Co mu sakra otec provedl? Seběhla jsem se k němu. Sama s těma šílencema jsem u stolu být nechtěla.

„Waydane," zašeptala jsem a padla mu kolem krku. Akorát se do sálu vracel i Lucifer. Jeho pohled se přilepil k nám dvěma. Nejdřív na to, jak se k sobě máme a pak se pousmál na Waydana a šel za Lyrou.

„Co to bylo?" zeptala jsem se. Waydan se tvářil dost znepokojeně.

„Nic," odpověděl a táhnul mě na chodbu. Nechala jsem se. Tam jsme se schovali za schody. Chytl mě za obě ruce a podíval se mi do očí. Trochu mě ten pohled děsil. Vypadal naléhavě.

„Co se děje, lásko moje?" zašeptala jsem a podívala se mu do očí. Trochu se mu leskly, nevím čím, možná od slz.

„Jsem schopnej pro tebe zabíjet, Rinko," prohlásil. Zarazilo mě to. „Nekoukej na mě takhle. Já to myslím vážně. Udělal bych všechno na světě, abych mohl být s tebou. A máme to na dosah ruky. Ale jenom, jestli jsi ochotná za to taky bojovat. Protože jestli ne… nechci, abys kvůli tomu trpěla a už vůbec ne, jestli to sama nechceš," pokračoval.

„O čem to mluvíš? Otec ti dal další úkoly?" tahala jsem z něj. On přikývl. „Paráda. Tohle nemá konec," sykla jsem vyčerpaně a posadila se na schody.

„Právě že má, lásko moje. Už jsme na konci. Ale ty úkoly budou strašně těžký. O mě se neboj, já dokážu všechno, ale musím vědět, jak moc daleko jsi schopná zajít ty," řekl.

Koukala jsem na něj docela vyděšeně. „Týká se to i mě? A hádám, že to nemůžu vědět, že jo?" zeptala jsem se. On přikývl. Zakroutila jsem očima. „Paráda. No… ty jsi byl statečný už dost. Teď je řada na mě, ne? Odpověď na tvojí otázku je, že bych udělala cokoli," odpověděla jsem mu.

„Cokoli?" ujistil se a já přikývla.

„Cokoli, lásko moje," zašeptala jsem a pohladila jsem ho po tváři. On se mi díval do očí.

„Jsi si opravdu jistá, Rinko? Protože… to může být vážně hodně těžký," pokračoval.

„Cokoli," zopakovala jsem zírajíc mu do těch lesklých očí. On přikývl a pousmál se.

„Dobře. Jsme v tom spolu až do konce. A ten výsledek bude stát za to. Vezmeme se a budeme mít spolu démony. A budeme vládnout Podsvětí. Naše láska přežije všechno. Jsem tvůj démonickej anděl a ty moje andělská démonka," zašeptal a políbil mě. Nijak jsem neřešila co říkal, nepřipadalo mi to důležitý, ale on to myslel doslova. S jeho duší budu andělská démonka.

„Tak pojď, vrátíme se tam, oznámíme Luciferovi, že jdeme oba do toho a pak… ještě si něco zařídím a najdu si tě," řekl, pohladil mě lehce palcem po rtech a usmál se. Já jsem přikývla.

Když jsme dorazili zpátky do sálu, Lucifer se na bratra se zaujetím podíval. Waydan přikývnul. Rozlil se mu úsměv po tváři a cinkajíc lžičkou o pohár se postavil. Všichni ztichli.

„Je čas, abych oficiálně vyhlásil vítěze naší hry. Je to můj bratr Waydan. Obětoval svou božskou duši a to je něco, co se nedá jen tak přehlídnout. Takže, přání je jeho. Vám ostatním děkuji za vzácné dary, Ďábel vás má rád," dodal. Všichni začali tleskat.

„A abych nezapomněl. Chtěl bych vám oznámit, že si budu brát Lyru za ženu. Brzy. Takže se k ní chovejte jako ke svojí královně. Za hrubosti vůči ní skončíte u Waydana v patře. Hezký zbytek večera přeju. A protože vím, že si ho užijete víc v mojí nepřítomnosti, pak odcházím," prohlásil, cestou chňapl Waydana a přenesl se s ním k sobě do kanceláře. Zbyl tam po nich jen modrý kouř a udivené výrazy.

Já se otočila na podpatku a šla jsem pryč. *Co bych tady s nima jako dělala?*

Satan si přisednul k té démonce, na kterou pořád hladově civěl. Ona se začervenala a usmála se na něj. „Můžu?“ zeptal se ještě, než si dosedl na židli. Ona přikývla. „Jak se jmenuješ?“ vyzvídal.

„Freya,“ zašeptala, když si bral její ručku, aby jí políbil. Lexi akorát nalejvala Rothovi víno a přelila pohár, když viděla Satana flirtovat s jinou. Najednou jako by cítila, jak ho jeho zájem k ní přes tu novou opouští.

„Co blbneš?“ okřikl jí Roth a pak se podíval, kam civí. Jen si povzdychl, popadl ubrousek a začal sušit tu louži.

Lexi položila džbán a pomohla mu. „Trápí tě to nějak?“ vyzvídal.

„Ne, promiň. Jen mě to překvapilo. Promiň,“ zašeptala a usmála se na něj. On jí položil ruku na její a usmál se.

Waydan se drze posadil Luciferovi na stůl. On k němu jen zvedl oči. „Takže jo?“ ujistil se. Waydan přikývl. Lucifer se pak pousmál a zavrtěl nad bratrem hlavou.

„Jsi neuvěřitelnej. Fakt,“ dodal. „No tak dobře Jdeme na to.“ Vyndal smlouvu z šuplíku a položil jí před něj. Waydan se na to překvapeně podíval.

„Ty jsi to měl vážně připravený?“ Divil se. Lucifer přikývl.

„Samozřejmě, znám tě jako svý boty,“ objasnil. „Přečti si to a podepiš to,“ řekl.

Waydan to spěšně prolítl a podíval se na bratra. „Kde jsou vypsaný ty úkoly, který se vztahujou k tomu přání?“ vyzvídal.

„To podepíšeš zvlášť. Tohle je výměna tvojí duše za přání. Pod tím je v závorce, že souhlasíš s úkoly,“ vysvětlil. Waydan se zase na bratra prozíravě podíval.

„Fajn, podej mi pero,“ řekl a natáhl k bratrovi ruku. Luc se pousmál a podal mu jedno zlatý. „A inkoust?“ štěknul.

„Tohle se podepisuje krví, Waydane, jde o duši,“ objasnil. Waydan se tedy kousl do dlaně, udělal z ní mističku, smočil v ní pero a obohatil smlouvu svým krásným klikyhákem.

„Furt se podepisuješ jako anděl,“ rýpnul si Lucifer a smlouvu podepsal taky svou krví. Jeho podpis byl ale mnohem pekelnější. Waydan na něj hodil jeden ze svých nasupených pohledů.

Lucifer se pousmál a promnul si ruce. Podařilo se mu dostat co chtěl. Bratra do Pekla, poštvat ho proti otci, udělat z něj Ďasa – démona I. třídy.

Zeťáka. Taky mi zajistit boží duši a Waydana přimět do služby, tak, že se mu ještě podaří pomstít otci.

„Jak to mám udělat?“ zeptal se syrově.

„Rozloučíš se s ní. Vezmi jí třeba na rande… doporučuju Ráj. No a pak jí donutíš na sebe zapomenout. Víš jak? Ten polibek, o kterým se píše v knihách. *Polibek Na rozloučenou*. A pak jí jen pošleš nahoru. To zvládneš. A až to uděláš, přijď a probereme zbytek,“ poručil mu.

Waydan na něj chvilku jen mlčky koukal. „Kolik mám času?“ zeptal se. Lucifer ho poplácal po rameni.

„Celou noc. Ráno až vyjde slunce, uděláš to, jinak naše dohoda padá. Tvoje duše mi propadne, udělám to sám a pak máš smolíka,“ upozornil ho.

„Doufám, že se dobře bavíš, pane Mám-všechno!“ syknul a odešel.

„To teda jo,“ dodal.

Já jsem seděla na posteli a česala si vlasy. Už jsem se stihla osprchovat. Vlastně jsem doufala, že brzy usnu a dnešní tragický večer zaspím. V tom přišla pozvánka na zítřejší akci. Darkan mi to šoupnul pod dveřmi. *Ježiši, úplně jsem na to zapomněla, to je… paráda.*

Hra III. Zahrada hříchu (pekelný Eden) – stromy z kostí, jablka co chutnají božsky a dávají pocit absolutního blaha.

Čas: 20:00 – dokud nezůstane jen jeden vítěz.
Účast: *Povinná pro všechny démony.* Neúčast = 2 týdny v mínus 4. patře.
Zvláštní host: démon II. třídy, *princ Mammon.*

Každý hráč si na začátku vylosuje 1 ze 7 hříchů (princové nesmí mít ten svůj). Dostane úkol, který musí splnit během večera, aniž by to někdo prokoukl. (Každý úspěšný pokus například o polibek = bod)
Úspěšné splnění s nejvyšším počtem bodů = božský Divinitas

(Lucifer) Pýcha – musí někoho přimět, aby ho pochválil minimálně 7x
(Leviathan) Závist – musí něco někomu vzít (symbolický předmět) minimálně 3x
(Beelzebub) Obžerství – nesmí odmítnout žádné jídlo/pití
(Asmodeus) Chtíč – má za úkol získat polibek (na tvář, ruku, cokoli) od minimálně 3 démonů.
(Astaroth) Lenost – musí ostatní přemluvit, aby vše dělali za něj minimálně 5x

(Satan) Hněv – musí vyprovokovat hádku nebo drama minimálně 3x
(Mammon) Chamtivost – sbírat zlaťáky a cokoli, prostě i krást minimálně 3x

Strom poznání (aby byla sranda)
Hráči si mohou 1× zdarma za večer utrhnout jablko ze stromu (náhodný výběr). Každé jablko má jiný efekt. Efekt trvá 10 minut. Jablko nesmí být sdíleno!!

Euforie (jediné „pravé" jablko, navozuje slast)
Smích
Říhání
Dojetí
Nutkání říkat pravdu
Úplné ztichnutí

PEKELNÁ MĚNA – ZLAŤÁKY
Mammon do hry vnáší *zlaťáky*, které hráči mohou získat, ukrást nebo směnit. Zlaťáky lze utratit u obsluhy za:

Další jablko
Další bod
Dočasnou ochranu před odhalením
Beztrestné ukončení hry
Audience u Lucifera (drahé)

PORUŠENÍ HŘÍCHU
Kdo poruší svůj hřích (např. Chtíč odmítne polibek), dostává *znamení selhání* (hořící cejch na zápěstí).

Znamení mu může dát kdokoli, kdo ho přistihne, nebo donutí k porušení. Za každé porušení = 1 cejch. Kdo získá 3 cejchy, je vyhoštěn ze ***Zahrady*** a putuje na ***Skvrněný ostrov*** *(jídelní sál)*, kde musí sloužit ostatním, kteří ještě hrají.

Cejchy nelze skrýt a pálí jako čert!!

Celý večer bude k dispozici občerstvení všeho druhu, alkohol, příjemná společnost succub obou pohlaví a hudba. Každý démon musí mít za večer minimálně 5 jablek.

„To zní docela jako zábava," zmínila jsem tiše pročítajíc si to ještě jednou. *Počkat… Mammon?* To byl fakt hrozný démon. Nikdy jsem ho neměla ráda. Odešel z Pekla, když jsem byla malá.

Nechtěl trestat duše, ale vládnout svému pidi království̌ku. Nebo spíš poroučet ve svým domě. Lucifer by mu nedovolil mít „království", je to přece jen jeho poddaný. A nechal ho odejít jen proto, že ho nemohl vystát.

V tom akorát do mého pokoje vešel Waydan. Sice ťukal, ale asi potichu, neslyšela jsem ho. „Waydane?" zašeptala jsem a šla jsem mu naproti. V ruce jsem pořád svírala tu pozvánku. On se na ní jen tak podíval a povzdechl si.

„Už jsi to četl? Zní to líp, než to, co jsme do teď̌ hráli. Trochu klidněji," dodala jsem. On mi to sebral z ruky a hodil na postel. Potom mě chytl za ruce. Z jeho pohledu jsem měla husí kůži, něco se stalo. Něco, co se mi nebude líbit.

„Co je ti?" zeptala jsem se.

„Chtěla by ses se mnou milovat?" zeptal se, naklonil se ke mně a lehce mě políbil na krk. Vytřeštila jsem oči. On se ode mě ale nevzdaloval. Pořád mě lehce líbal po krku až ke klíční kosti, ale níž nezašel. Nicméně, i tak mě jeho horký dech přiváděl k šílenství.

„Co tak najednou? Už jako můžeme?" šeptala jsem. On se na mě tak podíval a usmál se.

„Chtěla bys?" zeptal se znovu a políbil mi něžně ruku.

„Chtěla. Ale taky bych chtěla vědět, co se změnilo. Otec to schválil? Řešili jste spolu… tohle?" vyzvídala jsem. On si sedl na postel s mohutným výdechem a přikývl.

Já jsem se zasmála. Trochu až moc nadšeně. Víc než se tvářil nadšeně můj snoubenec. „Absurdní," zavrtěla jsem nad tím vším hlavou a zasmála jsem se znovu. Teď̌ už trochu smutně. „Hlavně mi neříkej, že sis přál zrovna tohle," sykla jsem. Podíval se na mě jak na blázna.

„Samozřejmě, že ne. Nejsem padlej na hlavu. Přál jsem si požehnání a taky ho dostanu. Jen nás to oba ještě bude něco stát. Teď̌ zapomeň na ty blbosti kolem a řekni mi, chtěla by ses se mnou milovat?" prohlásil.

V hlavě mi toho šrotovalo tolik. Třeba jako to, co nás to bude stát a proč by mu tohle můj otec dovolil. Zvlášť̌, když to požehnání ještě nemáme. Podívala jsem se mu do očí. Byly unavené a trochu smutné.

„A ty? Nezdá se mi, že bys o to bůhví jak stál," rýpla jsem si.

„Já o to stojím. A moc. Asi to teď tak moc nevypadá, protože se toho ve mně hodně pere, ale… chci tě," řekl a políbil mě na tvář. Zavřela jsem oči a pak jsem ucítila další polibek, tentokrát na rty.

Nemohla jsem se zbavit pocitu, že se něco děje. *Proč by na to jinak takhle tlačil? Celou dobu to bylo samý: „Můžeme dělat všechno ostatní, mě to tak stačí. Hlavně, že budeme spolu." A teď?*

„Chtěl bych tě vzít zase do Ráje. Tentokrát už by to bylo bezpečný. A taky kompletní," šeptal do mých rtů a zase je lehce ochutnával. Nějak jsem se nenechala přemlouvat dvakrát. Když on dokáže být takhle klidný, proč bych já neměla?

Jeho prsty se proplétaly do mých a pak už jsem jen mrkla a když jsem otevřela oči, stáli jsme spolu ruka v ruce před zlatou branou do Ráje. Počasí tam bylo zase pochmurné. Na té jabloni bylo zase to stejné, červené a šťavnaté jablko. Tohle místo bylo jako ze snu. Jako z divného snu, ale pořád krásného. Svým způsobem.

Waydan si stáhnul z krku řetízek se zlatým klíčem a odemkl bránu. Potom si ho vrátil zpátky, chytl mě za ruku a vedl dál do zahrady. Brána se nemusela znovu zamykat, když se zavřela, šla otevřít bez klíče jedině zevnitř.

Nechala jsem se táhnout dál. Cítila jsem se zvláštně. Něco mi říkalo, že bude všechno hrozně špatně, ale zároveň, že se nic neděje. Ale Waydan by mi neudělal nic špatného, věřila jsem tomu z celého srdce a byla jsem hned klidnější.

Zastavil se u toho stromu a natáhl se pro to jablko. Zakousl se do něj a když usoudil, že mu nic není, podal mi ho do ruky. Zřejmě mi ho chtěl dát nenakousaný, ale nechtěl, aby se opakovalo to, co předtím.

Usmál se na mě, aby mě povzbudil ho ochutnat. Mělo to být to nejsladší a nejchutnější jablko v celém vesmíru. Úsměv jsem mu oplatila a kousla jsem si. Chutnalo to jako… láska. Úplně mě z toho zahřálo u srdce.

„To je vážně nejlepší jabko, co jsem kdy měla," zmínila jsem a on jen s úsměvem přikývl. „A to na jabka moc nejsem," dodala jsem.

„A na co jsi?" vyzvídal a otřel mi lehce prstem šťávu z jablka ze rtu. Polkla jsem sousto a zamyslela se.

„Lesní plody. Zbožňuju maliny, ostružiny, jahody a borůvky. Taky mám ráda rybíz. Když jsem byla malá… Leviathan mi to občas přinesl. Taky se na mě jednou zlobil, když jsem mu od borůvek zamazala karty," vzpomněla jsem si.

Waydan na mě jen smutně koukal. Chyběl mi Levi i máma. Ještě nebyli pryč tak dlouho a já měla pocit, že to je celá věčnost. Teď to sedí. Tak, jak se mají cítit hříšný duše v Pekle – reálný čas strávený v Pekle násobeno stem.

Waydan ke mně udělal krok blíž a dal mi něžně vlasy za uši. A když jsem se na něj podívala, zakousl se mi do jablka, který jsem držela v ruce. Potom mi ho sebral z ruky, zahodil ho a vzal si mě do náruče. Ne jako princeznu, ale jako děcko. Nebo spíš ženu tím náruživějším způsobem, když jsem mu omotala nohy kolem pasu.

Potom mě začal líbat. Vniknul mi jazykem mezi mé rty a prohluboval polibky každou vteřinu víc a víc. Seskočila jsem dolů na zem, položila se do trávy a stáhla ho k sobě dolů za ruku. On se na mě jen mlčky díval a pak jsem mu vylezla na klín.

On mě nechal, tak jsem toho využila. Líbilo se mi, když se mi odevzdal, bylo to tak sexy. Možná ještě víc, než když to měl v režii on. Cítila jsem z něj tu lásku, nejen chtíč.

Leželi jsme spolu pod načechranými mraky, kolem nás jemně šuměla křišťálová voda a vánek čeřil jeho tmavé vlasy. Byl tak krásný… můj. A přesto tak vzdálený.

„Waydane," zašeptala jsem a políbila ho na krk. „Chci tě," dodala jsem. Chvíli mlčel. Pak vydechl a podíval se mi do očí.

„Já vím," odpověděl tiše. Ale nic neudělal. Zamrkala jsem. *Já vím?*

„Ty… nechceš?" Polekala jsem se. On se pousmál, ale byl to ten druh úsměvu, který bolí.

„Chci. Strašně. Jenže to nejde," odpověděl. Otočil se mi žaludek.

„Proč?" vyzvídala jsem nechápavě. „Něco je se mnou špatně? Už se ti nelíbím?" pokračovala jsem, ale podíval se na mě jak na cvoka.

„Ne. Blázníš? Vůbec ne," řekl. „Tím to není," dodal a povzdechl si. Pak se posadil i se mnou v klíně a opřel se mi čelem o rameno. „Všechno na tobě je správně," zašeptal a vtisknul mi polibek na klíční kost.

Nechápala jsem to. Chvíli jsem ho nechala jen se o mě opírat a šimrat mě rty na kůži u ramena. Potom jsem kolem něj omotala své ruce. „Nic se neděje. Můžeme. Dovolil to, ne?" připomínala jsem mu. Zvedl ke mně oči a tak zvláštně se na mě podíval.

„No právě proto," řekl a hlas mu trochu zhrubl. „Už se v tom ztrácím, ale může to být nějaký test. Další jeho hra a já si nemůžu dovolit to zvorat. A když bych to odhadl špatně a… budu si vyčítat, když nás o to připravím kvůli svojí paranoie," šeptal.

„Nemysli na to, zlato. Nemysli. On to nezjistí, ne? Nemá jak. A i kdyby, to požehnání už máš v kapse ať se se mnou vyspíš, nebo ne," chlácholila jsem ho. On se na mě jen podíval.

Nečekala jsem na nic a rovnou se ho snažila dostat zpátky do nálady. Políbila jsem ho. Po chvilce pootevřel pusu víc a polibky mi začal oplácet, ale byl divný. Strnulý.

Povzdychla jsem si a podívala se na něj. „Já nemůžu, promiň mi to. Není to tebou, ale mnou. Jsem až moc smutnej. Fakt promiň, že jsem tě takhle navnadil a pak jsem to úplně zabil. Odpusť mi to prosím," šeptal.

Přikývla jsem a slezla jsem z něj. Trochu zklamaně, ale pořád empaticky a s pochopením. I když mi to moc nedávalo smysl. *Říkal přece, že máme požehnání v kapse. Sice nás toho hodně čeká, ale… a co sakra čeká mě? Že by to věděl, a proto se takhle chová?*

Mraky se rychle stáhly a zbarvily do šeda, že bychom přivolali nějakou bouřku? Pravdou je, že to tady reaguje na naše pocity, co jsem si tak stačila všimnout. Na jeho.

„Je něco, co bych měla vědět, Waydane?" zeptala jsem se. Chvíli na mě tak koukal, ale pak zavrtěl hlavou. Potom mi na rameno spadla obří kapka a když jsem se podívala vzhůru, rozpršelo se.

Waydan jen otráveně vydechl a protočil očima. Věděl, že za tohle může on a ta jeho příšerná depka, kterou nedokázal zastavit. Chytl mě rychle za ruku a zatáhnul do nejbližší jeskyně. Nejspíš nad tím moc nepřemýšlel, protože byla malá a prázdná. Jen tak, abychom nemokli.

Měla jsem strach, takový strach jsem ještě nikdy neměla. Věděla jsem, že dnes je ten den, kdy přijdu o všechno. Prostě jsem to věděla. Dokonce mi ani nebylo útěchou dívat se do těch jeho ledově šedých očí, tentokrát mě děsily, protože ten můj strach se mísil s tím jeho. Násobil se. A tak jsem se na něj snažila nedívat.

„Rinko…" zašeptal. Nebe ztmavlo natolik, že bych přísahala, že začíná noc. I když, Ráj je časově o několik hodin pozadu od Pekla, takže proč by ne? *Možná proto mě sem vzal? Aby tahle noc trvala dýl? I když by možná bylo lepší, aby už skončila.*

„Co?" odsekla jsem. Možná jsem teď nebyla fér, ale já už toho měla prostě dost. Nikdo mi nikdy neřekl nic víc, než si myslel, že bych měla vědět. Nesnášela jsem to. Nemoct mít věci pod kontrolou. Nemoct se rozhodnout sama za sebe.

Chytl mě za ruku a díval se na mě nešťastně zamilovaně. Jeho černé a mokré vlasy se lepily k jeho čelu, tváři a krku. „Ty jsi mě sem nevzal kvůli tomu, že ne?“ zeptala jsem se.

On zavrtěl hlavou. Podívala jsem se na obří kámen, který byl několik metrů po mé pravici a pak na starou, velkou, smuteční vrbu v dálce, kde končil povrch země. Hned za tím stromem byl sráz dolů. Vlastně tam končila zem, tohle místo bylo tak nějak ve vzduchu uprostřed ničeho.

„Mám pocit, že jsem to tentokrát vážně podělal. Nemyslel jsem hlavou a ohrozil jsem nás oba, ale hlavně tebe. A to si nikdy neodpustím,“ dodal.

Konečně jsem se na něj podívala. „O čem to mluvíš? Co jsi podělal?“ tahala jsem z něj.

„Všechno," řekl.

„Čeho se bojíš? Bojíš se, že by tě potrestal, kdyby ses se mnou vyspal? No tak. On by ti nic neudělal. Nemůže, chce tě za zeťáka, to už jsem pochopila. A mě by taky neublížil. A co víc ti může? Už tě donutil dělat to nejhorší," zmínila jsem.

On jen koukal a pak řekl: „Nebojím se o sebe, ale o tebe, Rinko. A ani bych se nedivil, kdyby ses na mě zlobila a už mě nechtěla nikdy vidět. Po tom. Je to obrovskej risk a moc dobře to nezvládám," dodal. Zírala jsem jako puk.

„O čem je řeč? To se nikdy nestane, ty můj moulo, já tě miluju. Nejvíc na světě. Nic mě od tebe neodradí, rozumíš? Nic," pokračovala jsem, ale on mým slovům nevěřil. A to proto, že jsem nevěděla, co má v plánu. Možná se mu zdálo, že můj boj o požehnání je mnohem krutější, než ten jeho. A že kdyby mi o tom řekl, řekla bych, že mi za tohle tedy opravdu nestojí.

Prohrábla jsem mu ty jeho mokré vlasy prsty a on zavřel na chvilku oči. „Možná… bych to trápení neměl zbytečně protahovat. Co říkáš? Taky bys měla radši věci dřív za sebou? I kdyby jen o dvanáct hodin?" vyzvídal.

„Samozřejmě. Ale ne, když jsem s tebou. S tebou bych chtěla být co nejvíc to jde. Dneska je to divný, ale to můžeme ještě změnit," zašeptala jsem mu do ucha a lehce ho na něj políbila.

On mě chytl za ruku a přitáhl si mě k sobě. Nejdřív mě pevně objal, až mu tekly slzy. Byla jsem z toho úplně v šoku, ale nic jsem neřekla. Až do doby, kdy se na mě podíval.

„*Inaris nakhai*, *Rinka*," zašeptal. Bylo to jako nějaké kouzlo, protože ve staré démonštině se mnou nikdy nemluvil. Věděla jsem, že byl přímo posedlý tím démonstvím, ale tohle?

A než jsem stačila cokoli říct, naklonil se ke mně a něžně mě políbil. Moje zorničky se roztáhly do černoty a pak se zase prudce stáhly do velikosti špendlíkových hlaviček.

A potom, když se ode mě odtáhl, dívala jsem se na muže, kterého jsem nikdy v životě neviděla. Nebo možná jo, ale rozhodně jsem si na něj nevzpomínala. Jeho oči se zase zalily slzami. Byl už od pohledu z něčeho velmi smutný. Ještě ke mně natáhl svou levou ruku a položil mi jí na srdce.

„Sbohem, lásko moje," zašeptal a pak už jsem viděla jen místo kolem mě halící se do oslnivého bílého světla, dokud jsem se v něm úplně neztratila. Padala jsem a padala…

A tak zůstal Waydan v zapršeném Ráji sám. A ta samota ho svírala. Hlavně proto, že věděl, že to on tohle udělal, rozhodl a uskutečnil ze sobeckých důvodů jako je láska. Chtěl mě a obětoval mě. A to pro někoho jako je on bylo strašné.

Ale teď? Teď už neměl žádnou duši. Dal jí mě – Podzemšťance. Takže jsem byla opravdu andělská démonka. Teda až se vrátím zpátky domů. Teď jsem jen ubohá Pozemšťanka. Ale pozor… už s boží duší.

Waydan si dal chvíli nebo dvě, aby se z toho, co musel udělat vzpamatoval. Ne, že by to nějak zabralo, ale nakonec se sebral a přenesl se svou magií zpátky do Thallaranu.

Prošel několika dlouhými a úzkými chodbami, nechával za sebou mokré stopy a zcela automaticky vešel do kanceláře Lucifera. Ten se pousmál, když ho viděl se hroutit. Ne, že by z toho měl radost, byl na něj naštvaný za to, co mi kvůli požehnání udělal, ale věděl, že se mu teď za to musí Waydan zodpovídat.

„Už? Sice to bylo celý z mojí hlavy, ale byl to pitomej nápad. By mě ani ve snu nenapadlo, že to fakt uděláš. A ještě nějak rychle," prohlásil zírajíc na hodinky. „Měls na to celou noc, co je s tebou?" provokoval ho.

Waydan se na něj jen mlčky podíval. Jeho rysy byly tvrdé. V Ráji nechal svojí duši a stejně tak svoje slzy. A srdce. Alespoň dokud se zase nevrátím domů.

„Nemám náladu na žádný stupidní hry, Lucifere. Přejdi rovnou k naší věci," řekl drsně. Lucifer přikývl, zvedl se od stolu a pomalu mu šel naproti. Waydan na něj jen mlčky koukal a i tak se psychicky připravoval na nějakou ostrou poznámku k tomu všemu, co se odehrálo.

Lucifer mu jen položil ruku na rameno a lehce ho po něm poplácal. „Ty to zvládneš, bratře. Jsi přece démon I. třídy, teď co jsi přišel i o zbytek tý čistý dušičky, neměl bys mít už dál tyhle pocity.

Taky se zaměstnáš prací a pak si na svojí neteř už ani nevzpomeneš. Ona bude mít spoustu času sama na sebe bez tebe a tvých zvrácených choutek a ty zase na to, aby ses dal do kupy na ten její velkej návrat. Teď si teprve užijeme zábavu, bratříčku." Zasmál se a poplácal ho po zádech.

„Doufám, žes jí to pořádně udělal na rozloučenou. A ona tobě. Život lidí je dost dlouhá doba. Aspoň bez sexu. Když to zažiješ, už bez toho nedokážeš být.

Nebo vlastně to nebylo moc pořádně, musela to být teda rychlovka, když ses tu zjevil ani ne půl hodiny po tom, cos jí odvedl do Ráje," dráždil ho.

Waydan zatnul zuby. „Tak asi štěstí, že jsem s ní nespal," řekl syrově. Lucifer se na něj překvapeně podíval.

„Ne a proč ne? Dovolil jsem ti to. Nebo vám to snad zkazil deštík?" pokračoval. Waydan k němu udělal krok, opřel se svými mokrými dlaněmi o jeho stůl a nasupeně se na něj podíval.

„Já už ti z vysoka kašlu na to, co mi dovolíš a co ne. Si myslíš, že budeš ovládat každou minutu mýho a jejího života? To se pěkně mýlíš. Nebudu skákat jak pískáš! A déšť v tom fakt nehrál roli. Možná tak, že reflektoval moje pocity," dodal. Lucifer se rozesmál.

„Právě, že budeš, bráško. Právě, že budeš. Ale dobře, máš pravdu. O tvým panictví rozhodovat nemusím. Už ne. Ne, když jste zasnoubení. Třeba si to ještě rozmyslíš za těch já nevím, doufejme minimálně osmdesát let. Počkej až jí uvidíš jako babču," hihňal se. Waydan jen zatínal ruce v pěst.

„A co když si najde kluka a pak nějakýho chlapa. Bude mít rodinu a vnoučata? Budeš žárlit? Ty na ní budeš čekat se svým poprvé, zatímco ona už to bude mít za sebou s někým jiným. Proto jsi se s ní měl rozloučit," provokoval ho.

„Tam na Zemi to není moje nevěsta. Může si dělat co chce. Já na ní počkám," prohlásil.

„Hm, vždycky tak noblesní. By mě zajímalo, kde se v tobě pořád bere ta naivita a optimismus? Myslel jsem, že je to tou duší, ale už jí nějakou dobu nemáš," komentoval.

„Věřím tomu, že si na mě jednou vzpomene. Určitě," prohlásil a Lucifer se rozesmál.

„To sotva, ale sni dál. A i kdyby, ty se s ní za jejího života neuvidíš. Tak se spíš modli, aby si nevzpomněla," řekl a pak se odmlčel. V místnosti bylo hrobové ticho.

„Že jsem zvědavej… Proč že jsi to vlastně neudělal? Bál ses, že tě potrestám?" vyzvídal. Waydan se na něj jen podíval.

„Taky. Ale hlavně… jak bych taky mohl, když jsem měl za úkol něco takovýho? Nejsem stroj. A poprvé by to nemělo být takhle… pod tlakem. Chtěl jsem, aby to bylo spešl," objasnil.

„Hm, už přestaň! Teď mi zas došlo, že se bavíme o mojí dceři a nechci na ní myslet tahle. A upřímně doufám, že nebude mít žádný děti, už kvůli

tobě. Nechci, abys měl na Zem vazby. Žádný. A pak tahal do Pekla zatoulaný koťata!“ dodal.

„Řeknu ti to zase, mě je ukradený, co chceš a co ne. Dej mi ty tvoje úkoly a tím končíme,“ pokračoval. Lucifer na něj překvapeně koukal.

„Končíme? Waydane, my jsme teprve začali. A jsi můj bratr. A i když uspěješ a staneš se vládcem Pekla, nezbavíš se mě,“ prudil ho. Potom zaštrachal v šuplíku a vytáhnul smlouvu. Waydan po tom sáhl a začal číst.

„Chceš abych ti sloužil pětadvacet let?“ prohlásil šokovaně a zvedl k němu oči.

„Jo a v těch pětadvaceti letech budeš plnit moje tři úkoly. Jestli chceš to požehnání. Pořád si to můžeš rozmyslet,“ připomněl. Waydan se na něj podíval jako na idiota.

„Ses zbláznil ne? Když jsem jí kvůli tomu poslal na Zem,“ komentoval a vrazil mu ten papír do ruky. „Teď už mi řekni o těch úkolech,“ naléhal.

„Hm, bude to ale těžký,“ řekl a podíval se na něj. Waydan se pousmál jen zdvižením levého koutku.

„Zkus to,“ opáčil.

„Sto tisíc nevinných duší. Padesát tisíc jich sníš, zbytek mi přineseš. Z toho minimálně dvě stě jich bude z Nebe. Zkus si na tom nevypěstovat závislost. Překročíš tu hranici a máš smolíka,“ objasnil.

Bylo téměř nemožné s tím po takovém množství přestat. A pak tu byla samozřejmě ta morální stránka, kterou už nějak za ty měsíce potlačil.

Waydan zatnul čelist a přikývl. „Máš to mít,“ řekl, jako kdyby o nic nešlo. Lucifer nad ním s úžasem zavrtěl hlavou.

„Hm, tvoje neteř… nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že i ty budeš mít v krvi takovou zvrácenost. Měl jsi být démonem místo princem z Nebe,“ zmínil. „Sice to není zas takový prohřešek, když vezmu v potaz, že máme jinou matku, ale stejně. Nejsi svatej ani trochu a nikdy jsi nebyl,“ řekl.

Waydan se na něj pořád tak zvláštně díval. „Ne,“ řekl nakonec a posadil se na židli naproti jeho židli. Roztáhl nohy do otevřeného véčka a zamyšleně si přikousnul ret.

Lucifer ho sledoval. „Udělej svojí práci a dostaneš jí,“ prohlásil Lucifer a vrátil se zpátky ke svému pracovnímu stolu. „A uvědom si laskavě, že teď kvůli tobě skončila na Zemi jako obyčejnej člověk, což pro ní bude opravdu těžký vzhledem k tomu, co je zač.

Démoni na Zemi hodně trpí, nebude mít páru o tom, co se s ní děje. Bude jiná, Pozemštani z ní ucítí, že je na ní něco jinak a budou se jí stranit.

Budou se jí bát, nebo budou zneužívat tý její čistý duše, kterou jsi jí musel dát, aby přežila jako smrtelnice. A takhle bude trpět jen kvůli tobě," dodal.

„Myslíš, že mě to těší? Že bych si nejradši nenafackoval?" syknul.

„Nechme to už teda být. Ty to dokážeš. Byl jsi anděl, málem Nejvyšší Nebešťan s pevnou vůlí. A teď ještě k tomu jsi démon I. třídy – Ďas. Bylo těžký dostat tenhle titul, ale dokázals to, protože disciplína je tvoje druhý jméno. A já vím, že ty kvůli ní pojedeš do roztrhání těla, že?" ujistil se.

„No samozřejmě," odpověděl Waydan. Lucifer se pousmál.

„Fajn, ten úkol s dušemi pořád platí, abys věděl. To je opravdu důležitý test. Otestuje tvoje schopnosti. Zaprvé, jen tak poznám, jak dokážeš být lstivý jako démon, odolný vůči pokušení. Chci, aby můj zeťák neměl sklony k závislostem a zvlášť, když si najednou vezme ženu s čistou andělskou duší," zmínil.

„Dokážu ti, že pro mě není nic překážka! Sním jich klidně sedmdesát tisíc, aniž bych chtěl další. Naopak, budu jima přežranej," procedil skrze zuby. Lucifer se pousmál.

„Padesát, Waydane, chci nějaký na mučení a pokusy," objasnil. Waydan přikývl. „A pak jsou tu další úkoly. Všechno začne tvým úpisem na pětadvacet let. Chci tě v přímý službě jako svojí pravou ruku. A uděláš naprosto cokoli, o co tě požádám," rozkázal.

Waydan přikývl. Věděl sice, že to je velmi riskantní, protože Lucifer byl opravdový Ďábel v těle krasavce, ale byly věci, které chtěl mnohem víc. A beztak už přišel o duši a skoro i o mě a stal se z něj démon, proč by se měl dál bát?

„Dál?" zeptal se skoro jako by to nic nebylo. Lucifer se pokoutně pousmál a položil pro něj už předem připravenou smlouvu na stůl. Tušil, že s ním bude chtít Waydan smlouvat, a tak nebyl z ničeho překvapený.

Nicméně, Waydana to překvapilo. Ale snažil se to na sobě nedávat znát. Popadl zlaté pero, které se válelo Luciferovi po stole, a chystal se to podepsat, ale bratr ho zarazil tím, že položil dlaň na kolonku podpisu. Waydan k němu zvedl oči.

„Krví. Zase," řekl z ničeho nic. „Potrpím si totiž na atmosféru," dodal. Waydan tedy odložil pero, vytasil své ostré špičáky, které připomínaly ty upíří a kousl se do dlaně, z níž udělal mističku. A pak tu krev, která se v ní nahromadila, vylil zírajíc na bratra na kolonku podpisu.

Ten se jen spokojeně pousmál a pozoroval Waydana, jak zuřivě ze své dlaně mačká krev na papír. Pak se natáhl pro to pero a podal mu ho. „Ještě

klikyhák, aby mě pak někdo nenařknul z podvodu," řekl. Waydan mu vyškubnul pero z ruky a do kapek zasychající krve se podepsal svým nádherným, andělským písmem.

Lucifer si hned smlouvu přitáhl k sobě a pofoukal krvavou kaňku, aby to dřív uschlo a mohl si to smotat do ruličky a pečlivě uschovat, aby se někam nezašantročila. Toho, že by se s ní něco stalo, se nebál. Takové věci mohly být zničeny pouze jeho rukou, nebo dnem, kdy se smlouva naplní.

„Začneš tím, že zabiješ svýho bývalýho nejlepšího kámoše Azakiela na Zemi a přineseš mi jeho svatou duši," poručil mu, zatímco roloval smlouvu do ruličky a zajišťoval jí zlatou sponou. Waydan úplně ztuhnul. Něco tak strašlivého nečekal.

„Azakiela? Proč bys to po mě proboha chtěl?" zeptal se. Lucifer chvíli neodpovídal, jen něco hrabal v šuplíku hned po tom, co tam uklidil podepsanou smlouvu.

„Nech si to svatý klení, ten už na tebe neuslyší. Myslel jsem, že chceš Rinku. Azakiel je teď na Zemi její strážný anděl a jinak se ho nezbavíš. Taky moc chci nějakou svatou duši ke kouzlení. Půjdeš do porodnice, najdeš ho tam a zabiješ ho. Pak mu vezmeš duši a nahradíš ho ve funkci. Nikdy se Rince ale nesmíš ukázat!

Tady máš sáček na duše. Vejde se jich tam fakt hodně. Myslím, že všechny, co musíš pro mě nasbírat a ještě víc," řekl a podal mu malý, červený semišový sáček připomínající ten na šperky.

Waydan si ho od něj vzal a smutně si ho prohlížel. Potom se podíval na bratra. „Abych zabil anděla ve službě, potřeboval bych na to *Zyphyris*," objasnil. Lucifer na to nic neříkal. Jen se usmíval, že to bratrovi došlo.

„Správně, tak ho běž sehnat. Na zabití Azakiela máš maximálně 12 hodin. Přeju ti příjemnou zábavu. Až ho dostaneš, stav se za mnou a dostaneš další úkol.

Mimochodem, klidně můžeš začít s těma dušema už dneska, ať to máš co nejdřív. I když… máš na to času dost. Rinka má před sebou doufám dlouhý lidský život," dodal a naznačil mu, že by měl už jít. Měl nějakou svojí práci.

Waydan se cítil strašně. Azakiel pro něj znamenal hodně. Ale teď už nebylo cesty zpátky – upsal se Ďáblu. A já pro něj znamenala mnohem víc.

Zhruba po dvou hodinách, když se blížila půlnoc, se zjevil v pokoji, ve kterém jsem spala já jako nemluvně i moje lidská maminka.

„Waydane?“ oslovil ho Azakiel, který celou dobu, od chvíle, kdy jsem se narodila seděl v rohu místnosti na židli a četl si nějakou knihu. Nikdo si ho ale nevšimnul, byl neviditelný.

„Ahoj, Azakieli,“ pozdravil ho Waydan. Ten měl co dělat, aby svého bývalého nejlepšího kamaráda po těch měsících ve službě u Lucifera poznal. Vzpomínal na jeho zlatou svatozář, kterou kdysi roztavil holýma rukama.

Taky když chtěl, dokázal roztáhnout obrovská, bílá křídla pokrytá jemným peřím, které mě kdysi fascinovalo, ale teď už mu zbyly na zádech jen dvě hluboké jizvy v místech, odkud mu kdysi vyrůstala.

„Co tady děláš?“ zeptal se ho. Waydan neodpovídal, jen šel blíž k němu a v ruce svíral rukojeť andělské dýky *Zyphyris*, kterou měl za opaskem. Věděl, že když s ním bude mluvit, nikdy to nedokáže udělat – zabít ho.

Tu dýku ukradl svému otci z pracovny v Nebeském Paláci. Jako démon se do Nebe už jen tak dostat nemohl, ale byl chytrý a měl své metody, jak otcova kouzla obejít. Učil se od toho nejlepšího – od Lucifera.

„Waydane,“ oslovil ho zase Azakiel, ale už se v jeho přítomnosti cítil nesvůj. Není divu, už to nebyl ten svatý muž s čistou duší, kterého znal, ale velmi nesvatá bytost – démon bez duše a plný hříchu.

Věděl, že když se stal démonem I. třídy, musel za tu dobu ve službách samotného Lucifera udělat hodně zlých věcí. A tak se teď bál toho, co se Waydan chystal udělat.

„Co tady děláš?“ zeptal se znovu, zatímco před ním couval, až narazil do stěny. Waydan ignoroval jeho otázky a pořád se k němu nebezpečně přibližoval, zatímco mu zíral intenzivně do očí. A když už Azakiel neměl kam couvat a Waydan kam ho zahnat, zastavil se, vytáhnul dýku z pouzdra a bez zaváhání mu jí vrazil do srdce.

Azakiel mu padl do náruče a s bolestí ze zrady takové velikosti zemřel. Waydan potlačil slzy a jednou rukou, zatímco druhou držel andělovo tělo v náruči, vyndával z kapsy malý, červený, sametový sáček, kterým před ním zamával a chytl do něj malou jiskru vznášející se nad jeho bezvládným tělem, což byla duše.

Potom si sáček dal zpátky do kapsy a něco zašeptal andělovi do ucha, než z něj vytrhnul dýku a pak se mu rozplynul v rukách. Což se děje, když nadpřirozené bytosti zemřou na Zemi a je jim odebrána duše. Ta duše by i zmizela sama do několika minut.

„Kdybys měl duši, zatratil bych jí!“ ozvalo se v jeho hlavě. To byl jeho otec. Toho si byl Waydan vědom, že by jeho otec s radostí udělal. Nicméně, už žádnou duši neměl. Měla jsem jí já. Ta, která teď nerušeně spinkala jako nemluvně v postýlce u postele mojí maminky Luny.

„To už ale nemůžeš, teď patří princezně Pekla. Tvojí vnučce,“ dodal a pak ke mně udělal pár kroků, opřel se dlaní o hranu postýlky a naklonil se nade mě, aby si mě mohl lépe prohlídnout. Potom vzal do ruky *Zyphyris* a řízl se s ní do dlaně.

Ta dýka byla strašně mocná a mohl s ní dělat doslova zázraky, nicméně jí každá nadpřirozená bytost směla použít pouze třikrát, potom se vrátila zpátky na místo a stala se pro toho, kdo jí použil nehmotnou.

Waydan jí hned na to vrátil zase na chvíli zpátky do pouzdra a přiložil své dlaně k sobě a mnul je, dokud se mu z krve nezformoval v ruce takový krystal. Byl to tmavý granát a měl tvar lidského srdce. Tedy tak trochu. Měl pořád ostré hrany. Vlastně to byl úlomek jeho srdce, který takhle nějak vytvořil použitím té kouzelné dýky.

Rána se mu okamžitě zahojila a v jeho dlani už byl jen ten černý kamínek o velikosti jednoho centimetru, který měl na světle barvu krve. Ten mi pak přiložil na hrudník k srdci a špičkou dýky vtlačil do kůže. Nicméně, to bylo kouzlo, žádnou bodnou ránu jsem na hrudi neměla.

Potom jak bylo již řečeno *Zyphyris* zmizel. Doslova se mu rozplynul v ruce. „Teď jsem tvůj anděl strážnej já a ty můj. Jsi moje duše a já tvoje. Neboj se, Rinko, co jsem podělal, to si taky odpracuju a udělám všechno proto, abych tě ochránil a abys měla v rámci možností ten nejlepší život. A pak budeme už jenom spolu, slibuju,“ zašeptal, zatímco mě hladil špičkou svého ocasu po tvářičce. No a pak zmizel bůhví kam.

Konec první části

Angelic Demon & Demonic Angel
© copyright 2025 Tereza Eliška Dušková Walterová